
UNIVERSITY OF TORONTO
3 1761 01310540 8

ARISTOPHANIS

COMOEDIAE.

RECENSUIT ET ANNOTATIONE INSTRUXIT

FRIDERICUS HENRICUS BOTHE.

EDITIO SECUNDA EMENDATIOR.

VOLUMEN TERTIUM.

LYSISTRATE. THESMOPHORIAZUSAE. RANAE.

LIPSIAE
SUMTIBUS LIBRARIAE HAHNIANAE
MDCCCXLV.



ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Λυσιστράτη τις Ἀθήνησι τῶν πολιτίδων, καὶ τῶν πελοποννησίων, ἔτι δὲ καὶ βοιωτίων, γυναικῶν σύλλογον ἐποιήσατο, διαλλαγὰς μηχανωμένη τοῖς Ἕλλησιν· ὀμόσαι δὲ ἀναπείσασα μὴ πρότερον τοῖς ἀνδράσι συνουσιάζειν, πρὶν ἂν πολεμοῦντες ἀλλήλοις παύσωνται, τὰς μὲν * ἐξωπίους ἐμπριλὰς * καταλιποῦσα ὀπίσω αὐτὴ δὴ [1]) πρὸς τὰς κατειληφυίας τὴν ἀκρόπολιν μετὰ τῶν οἰκείων ἀπαντᾷ. συνδραμόντων δὲ πρεσβυτῶν πολιτῶν μετὰ λαμπάδων καὶ πυρὸς πρὸς τὰς πύλας τὴν ἀναστολὴν ποιεῖται ἐξελθοῦσα, καὶ προβούλου τινὸς μετ' ὀλίγον παραβιάσασθαι μετὰ τοξοτῶν ὁρμήσαντος, εἶτα δὲ ἀποκρουσθέντος, καὶ διαπυνθανομένου, τί βουλόμεναι ταῦτα δεδράκασι, τὸ μὲν πρῶτόν φασιν, ὅτι ἐγκρατεῖς γενόμεναι τοῦ ἀργυρίου μὴ ἐπιτρέψουσι τοῖς ἀνδράσιν ἀπὸ τούτου πολεμεῖν· δεύτερον δὲ, ὅτι πολὺ ἄμεινον ταμιεύσονται, καὶ τὸν παρόντα πόλεμον τάχιστα καταπαύσουσιν. οὗτος μὲν οὖν καταπλαγεὶς τοῦ θράσους ὡς τοὺς συμπροβούλους οἴχεται, ταῦτα μὲν [2]) παύσας· οἱ δὲ γέροντες ὑπομένοντες ταῖς γυναιξὶ λοιδοροῦνται. μετὰ ταῦτα αὐτῶν τινες αὐτομολοῦσαι μάλα γελοίως δι' ἀκρασίαν ὡς τοὺς ἄνδρας ἁλίσκονται· ἐγκαρτεροῦσι δὲ Λυσιστράτης ἱκετευούσης. Κινησίας τις τῶν πολιτῶν ἀκρατῶς ἔχων τῆς γυναικὸς παραγίνεται· ἡ δὲ χυτροτομοῦσα [3]) αὐτὸν

Annotationes ad argum. fabulae. * ἐξωπ. ἐμπρ. * depravata, praesertim ἐμπριλάς: nam ἐξωπ. fuisse puto **ἐξωτικοὺς**, *peregrinas*. sub illo autem potest ut lateat εὐπάτριδας, quod compendio scriptum εὐπρίδας fallere potuit librarios. εὐπάτριδες quidem, i. e. *nobiles*, nec plebejae, sunt hae mulieres: v. fabulae versus 86, 90.

1) libri δέ.

2) vulgo μή.

3) E loci sententia facile intelligitur, quid significet participium χυτροτομοῦσα, *irridens*, *ludibrio habens*, *ludificans*. genuinum esse graecum verbum χυτροτομεῖν nec affirmare nec negare ausim. quibus secus videbitur, per me licet legant κερτομοῦσα *Br.* magis verisimile nobis videtur legendum esse ἡ δὲ χοῖρον (cunnum) κομοῦσα (vel χοιροκομοῦσα) αὐτῷ ἐπ. μέν.

ἐπαγγέλλεται μὲν, τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν δὲ σπουδάζει. ἀφικνοῦνται δὲ καὶ παρὰ Λακεδαιμονίων περὶ σπονδῶν κήρυκες, ἐμφανίζοντες ἅμα καὶ τὰς προτέρας γυναῖκας 4). συνταχθέντες δὲ σφίσιν οἱ Ἀθηναῖοι πρέσβεις αὐτοκράτορας ἀποστέλλουσιν. οἱ μὲν γέροντες εἰς ταὐτὸν ταῖς γυναιξὶν ἀποκαταστάντες ἕνα χορὸν ἐκ τῆς διχορίας ἀποστέλλουσι· καὶ Λυσιστράτη τοὺς παραγενομένους πρὸς αὐτὴν ἐκ Λακεδαίμονος πρέσβεις, καὶ ὀργῶντας διαλλάττεσθαι, προσέλκεται 5), καὶ ἑκατέρους ἀναμνήσασα (τῆς) παλαιᾶς εἰς ἀλλήλους γενομένης (εὐνοίας) διαλλάττει ἐν φανερῷ, καὶ ξενίσασα κοινῇ παραδίδωσι τὰς γυναῖκας ἑκάστοις ἄγεσθαι. ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος, τοῦ μετὰ Κλεόκριτον ἄρξαντος 6). εἰσῆκται δὲ διὰ Καλλιστράτου. ἐκλήθη Λυσιστράτη παρὰ τὸ λῦσαι τὸν στρατόν.

ΑΛΛΩΣ.

Λυσιστράτη, καλέσασα τὰς πολίτιδας,
ὑπέθετο φεύγειν, μηδὲ μίγνυσθ' ἄῤῥεσιν,
ὅπως, γενομένης νῦν στάσεως ἐμφυλίου,
τὸν πρὸς Λάκωνας πόλεμον αἴρωσιν λόγῳ,
μένωσί τ' οἴκοι πάντες. ὡς δὲ συνέθετο,
τινὲς μὲν αὐτῶν τὴν ἀκρόπολιν διεκράτουν,
τινὲς δ' ἀπεχώρουν· αἵ τ' ἀπὸ Σπάρτης πάλιν
ταὐτὸν διεβουλεύοντο. κήρυξ ἔρχεται
λέγων περὶ τούτων. τῆς δ' ὁμονοίας γενομένης,
* σπονδὰς θέμενοι τὸν πόλεμον ἐξέῤῥησαν.

4) imo ἐμφ. ὅμοια καὶ ἃ πρότερον αἱ γυναῖκες.

5) ll. προσέλκει, hausto, ni fallor, — ται a simili καὶ, quod sequitur.

6) Olymp. 92, 1., ante Chr. nat. 412., belli Pelop. 22. cf. schol. ad fabulae versum 1022.

Argumenti metrici versu ultimo probabiliter Br. σπ. τιθέμενοι τ. π. ἐξώρισαν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.
ΚΑΛΟΝΙΚΗ.
ΜΥΡΡΙΝΗ.
ΛΑΜΠΙΤΩ.
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.
ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.
ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΚΙΝΗΣΙΑΣ.
ΠΑΙΣ.
ΚΗΡΥΞ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.
ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.
ΑΓΟΡΑΙΟΙ ΤΙΝΕΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ.
ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΙΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ. ΚΑΛΟΝΙΚΗ. ΜΥΡΡΙΝΗ. ΛΑΜΠΙΤΩ.

ΛΥ. *Ἀλλ᾽ εἴ τις ἐς Βακχεῖον αὐτὰς ἐκάλεσεν,* i. tr.
ἢ ᾽ς Πανὸς, ἢ ᾽πὶ Κωλιάδ᾽, ἢ ᾽ς Γενετυλλίδος,
οὐδ᾽ ἂν διελθεῖν ἦν ἂν ὑπὸ τῶν τυμπάνων·
νῦν δ᾽ οὐδεμία πάρεστιν ἐνταυθοῖ γυνὴ,

Annotationes ad Lysistratam. Vers. 1. Mane prodit Lysistrata irata mulieribus propterea quia nondum adsint in consilio, quod ipsa convocavit. ad quam statim exit Calonice. S. *εἰς* (sic plerique libri Aristophanei, nec male.) *Βακχ. καὶ γὰρ πολλὰς ἑορτὰς αἱ γυναῖκες ἔξω τῶν δημοτελῶν ἦγον, ἰδίᾳ συνερχόμεναι.* ad Bacchi sacra celebranda. habebatur autem Bacchus deus *κατωφερὴς* et libidinosus, ut itidem Pan et Satyri. de Pane cf. inferius 670., 846. *Ex B.*

2. *ἢ ᾽ς Πανός. Πανὶ ὠργίαζον αἱ γυναῖκες μετὰ κραυγῆς. καὶ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ σιωπῇ φασι τούτῳ τῷ θεῷ οὐ δεῖν* (ita Suid. 3. p. 19., Meinek. Com. gr. 4. p. 110. schol. *δεῖ.*) *προσιέναι.* (de Panis sacello Paus. 1, 28, 4. *καταβᾶσι δὲ* [ex acropoli] *οὐκ ἐς τὴν κάτω πόλιν, ἀλλ᾽ ὅσον ὑπὸ τὰ προπύλαια, πηγή τε ὕδατός ἐστι, καὶ πλησίον Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐν σπηλαίῳ, καὶ Πανὸς* etc. cf. inferius 670.) *ἢ ᾽πὶ Κωλ. Κωλιάδος Ἀφροδίτης ἱερόν ἐστιν ἐν τῇ Ἀττικῇ. ὁ δὲ τόπος καλεῖται Κωλιάς. ὅτι γὰρ ἐγκείμενος* (fort. — *Κωλιὰς, ὅτι παρεγκείμενος.*) *ὁμοίως ἀνθρώπου κώλῳ. καὶ μὲν οἱ ἐνοικοῦντες Κώλιοι.* (fort. — *κώλῳ κειμένῳ. οἱ ἐν. Κ.*) *ἔνθα ὄστρακα κάλλιστα. καὶ ἡ Γενετυλλὶς δὲ γυναικεία θεὸς περὶ τὴν Ἀφροδίτην, ἀπὸ τῆς γενέσεως τῶν παίδων ὠνομασμένη.* S. Paus. 1, 1, 4. *ἀπέχει δὲ καὶ* (a portu Phalero) *σταδίους εἴκοσιν ἄκρα Κωλιάς· ἐς ταύτην, φθαρέντος τοῦ ναυτικοῦ τῶν Μήδων, κατήνεγκεν ὁ κλύδων τὰ ναυάγια. Κωλιάδος δέ ἐστιν ἐνταῦθα Ἀφροδίτης ἄγαλμα, καὶ Γενετυλλίδες ὀνομαζόμεναι θεαὶ* etc. cf. Nub. 52.

3. ***nec transire liceret prae multitudine tympanorum*** (bacchicorum). *Be.*

πλὴν ἥ γ' ἐμὴ κωμῆτις ἥδ' ἐξέρχεται.
χαῖρ', ὦ Καλονίκη.
ΚΑ. καὶ σύ γ', ὦ Λυσιστράτη.
τί συντετάραξαι; μὴ σκυθρώπαζ', ὦ τέκνον·
οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς.
ΛΥ. ἀλλ', ὦ Καλονίκη, κάομαι τὴν καρδίαν,
καὶ πόλλ' ὑπὲρ ἡμῶν τῶν γυναικῶν ἄχθομαι,
ὁτιὴ παρὰ μὲν τοῖς ἀνδράσιν νενομίσμεθα
εἶναι πανοῦργοι.
ΚΑ. καὶ γὰρ ἐσμὲν νὴ Δία.
ΛΥ. εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾶν ἐνθάδε
βουλευσομέναισιν οὐ περὶ φαύλου πράγματος,
εὕδουσι, κοὐχ ἥκουσιν.
ΚΑ. ἀλλ', ὦ φιλτάτη,
ἥξουσι. χαλεπή τοι γυναικῶν ἔξοδος·
ἡ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἄνδρ' ἐκύπτασεν,
ἡ δ' οἰκέτην ἤγειρεν, ἡ δὲ παιδίον
κατέκλινεν, ἡ δ' ἔλουσεν, ἡ δ' ἐψώμισεν.
ΛΥ. ἀλλ' ἕτερά τἄρ' ἦν τῶνδε προὐργιαίτερα
αὐταῖς.
ΚΑ. τί δ' ἐστὶν, ὦ φίλη Λυσιστράτη,
ἐφ' ὅ τι ποθ' ἡμᾶς τὰς γυναῖκας συγκαλεῖς;
τί τὸ πρᾶγμα; πηλίκον τι;
ΛΥ. μέγα.
ΚΑ. μῶν καὶ παχύ;

5. — πλὴν — valet ἀλλ' ὅμως, quo significatu particulam ἤ non adsciscit. Br. S. κωμῆτις. ἀντὶ τοῦ γείτων. κῶμαι δὲ τὰ ἄμφοδα. ὅθεν καὶ τὸ ἐπικωμάσαι.

8. τοξ. ἀντὶ τοῦ ἐσκυθρωπηκέναι, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος· τοιοῦτο γὰρ τὸ πρόσωπον τῶν ἐν μερίμνῃ ὄντων etc. S. *arcum facere*, h. e. arcuare et ad frontem attollere supercilia, ut solent tristes aut irati.

13. εἰρ. ἀντὶ τοῦ εἰρημένον, ἀττικῶς. S. cf. Plut. 227.

14. φαύλου. εὐτελοῦς. S.

17. ἐκυπτ. ἀντὶ τοῦ ἐστράγγευσεν. (ita Be. et Br. pro ἐστράτευσεν.) (ἄλλως.) κυπτάζειν ἐστὶ τὸ περί τι πονεῖν, καὶ διατρίβειν. κομψῶς δὲ τῇ ἀμφιβολίᾳ etc. S. morem aoristi significant, ut passim.

19. ἔλουσεν, ἐψώμισεν. τὸ παιδίον.

20. ita Elmsl. ad Ach. 323. (296.) et Herm. Elem. doctr. metr. p. 134. plurimi codd. claudicante versu ἀλλ' ἕτ. γὰρ ἦν, nec bene Br. ex membrana Paris. ἀλλ. ἕτ. γὰρ ἦν γε, quae correctio est Metrici alicujus imperiti. S. γρ. ἀλλ' οὐκ ἐκείνων ἦν τάδε προὐργιαίτατα; (π — τερα; varians scriptura, et fortasse dittographia.) πρ., *magis necessaria.*

23. μῶν καὶ παχύ; ὡς πρὸς τὸ αἰδοῖον. S. Pace extrema, annotante

ΛΥ. καὶ νὴ Δία παχύ.
ΚΑ. κᾆτα πῶς οὐχ ἥκομεν;
ΛΥ. οὐχ οὗτος ὁ τρόπος (ταχὺ γὰρ ἂν ξυνήλθομεν),
ἀλλ' ἔστιν ὑπ' ἐμοῦ πρᾶγμ' ἀνεζητημένον,
πολλαῖσί τ' ἀγρυπνίαισιν ἐῤῥιπτασμένον.
ΚΑ. ἦπού τι λεπτόν ἐστι τοὐῤῥιπτασμένον.
ΛΥ. οὕτω γε λεπτὸν, ὥσθ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος
ἐν ταῖς γυναιξίν ἐστιν ἡ σωτηρία.
ΚΑ. ἐν ταῖς γυναιξίν; ἐπ' ὀλίγου γ' ἄρ' εἴχετο.
ΛΥ. ὡς ἔστ' ἐν ἡμῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα,
ἢ μηκέτ' εἶναι, μήτε Πελοποννησίους...
ΚΑ. βέλτιστα τοίνυν μηκέτ' εἶναι νὴ Δία.
ΛΥ. Βοιωτίους τε πάντας ἐξολωλέναι.
ΚΑ. μὴ δῆτα πάντας γ', ἀλλ' ἄφελε τὰς ἐγχέλεις.
ΛΥ. περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' οὐκ ἐπιγλωττήσομαι
τοιοῦτον οὐδέν (ἀλλ' ὑπονόησον σύ μοι)·
ἢν δὲ ξυνέλθωσ' αἱ γυναῖκες ἐνθάδε,
αἵ τ' ἐκ Βοιωτῶν, αἵ τε Πελοποννησίων,
ἡμεῖς τε, κοινῇ σώσομεν τὴν Ἑλλάδα.
ΚΑ. τί δ' ἂν γυναῖκες φρόνιμον ἐργασαίατο,

Be., τοῦ μὲν μέγα καὶ παχὺ, τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον.

24. παχύ. quasi dicas *opimum negotium*, h. e. utile et magnae rei.

25. οὐχ οὗτος ὁ τρόπος. ἀντὶ τοῦ οὐ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον λέγω τὸ πρᾶγμα μέγα καὶ παχὺ, καθ' ὃν σὺ ὑπονοεῖς. S.

27. ἐῤῥιπτ. γεγυμνασμένον, καὶ εὑρημένον, ὥστε μεριμνῶσάν με ῥιπτάζεσθαι καὶ στρέφεσθαι. τοιοῦτοι γὰρ οἱ μεριμνῶντες. βέλτιον δὲ (?) ἀπὸ τῶν κύβων τὴν μεταφορὰν νοεῖν ἀνεῤῥιμμένων, ὅπως ἂν ἔλθοι. καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν κύβων ἀναβάλλομεν, μέχρις ἂν ἔλθῃ τὸ προκείμενον βληθῆναι. S.

28. *profecto leve aliquod est illud, quod tu jactasti.* ridicule, quia levia facile jactantur.

31. ἐπ' ὀλ. γὰρ οἴχετο. (dudum ex optimis libris restituerunt εἴχετο. schol. codicis Barocc. 38. ἐπ' ὀλίγῳ γὰρ εἴχετο.) ἀντὶ τοῦ μικρὰν ἔχουσι τὴν ἀφορμὴν τῆς σωτηρίας. S. γ' ἄρ' plures codd., Be. nota, Br., etc., „ἔχεσθαι saepissime nihil aliud valet quam εἶναι, et εἶναι vel ἔχεσθαι ἐπ' ὀλίγου eadem ratione dicitur et non valde dissimili sensu quam εἶναι, στῆναι, βῆναι ἐπὶ ξυροῦ. gallice: *il tenoit donc a bien peu de chose.*“ Br. Droysen: „Nun, dann hing's an einer Kleinigkeit.“

32. *quia in manu nostra sita est resp.* (h. e. salus reip.), *vel interitus.*

34. μηκέτ' εἶναι νὴ Δ. πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἀπήντησε. S.

36. ἀλλ' ἄφ. τὰς ἐγχ. ἐν γὰρ τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ μέγισταί εἰσιν ἐγχέλεις, περὶ ὧν Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Βοιωτιακοῖς φησιν. S. cf. Pac. 931.

37. οὐκ ἐπιγλ. οὐ φλυαρήσω. οὐ βλασφημήσω. S. *non utar male ominato verbo* (quale est illud ἢ μηκέτ' εἶναι). cf. Blomfield. ad Aeschyl. Prom. 964.

38. ita Br. libri ἀλλ'. ἀλλ' ὑπ. σύ μοι. *aliud te mihi suspicari velim.*

ἢ λαμπρὸν, αἳ καθήμεθ᾽ ἐξηνθισμέναι,
κροκωτὰ φοροῦσαι, καὶ κεκαλλωπισμέναι,
καὶΚιμβερίκ᾽ ὀρθοστάδια, καὶ περιβαρίδας;
ΛΥ. ταῦτ᾽ αὐτὰ γάρ τοι κἄσθ᾽, ἃ σώσειν προσδοκῶ,
τὰ κροκωτίδια, καὶ τὰ μύρα, χαὶ περιβαρίδες,
χἤγχουσα, καὶ τὰ διαφανῆ χιτώνια.
ΚΑ. τίνα δὴ τρόπον πόθ᾽;
ΛΥ. ὥστε τῶν νῦν μηδένα
ἀνδρῶν ἐπ᾽ ἀλλήλοισιν αἴρεσθαι δόρυ . . .
ΚΑ. κροκωτὸν ἄρα νὴ τὼ θεὼ ᾽γὼ βάψομαι.
ΛΥ. μήτ᾽ ἀσπίδα λαβεῖν. . .
ΚΑ. Κιμβερικὸν ἐνδύσομαι.
ΛΥ. μήτε ξιφίδιον.
ΚΑ. κτήσομαι περιβαρίδας.
ΛΥ. ἆρ᾽ οὐ παρεῖναι τὰς γυναῖκας δῆτ᾽ ἐχρῆν;
ΚΑ. οὐ γὰρ μὰ Δί᾽ ἀλλὰ πετομένας ἥκειν πάλαι.
ΛΥ. ἀλλ᾽, ὦ μέλ᾽, ὄψει τοι σφόδρ᾽ αὐτὰς Ἀττικὰς,
ἅπαντα δρώσας τοῦ δέοντος ὕστερον.

43. ἐξηνθ. ἄνθη φοροῦσαι. τοῖς ἄνθεσι κεκοσμημέναι, οἷον ψιμμυθίῳ, καὶ φύκει, καὶ τοῖς ὁμοίοις. S. (H. Voss.: „Edle Frauen trugen buntes Gewand mit eingewirkten Blumen und Thieren.“ qua de re laudavit Odyss. ο', 104. Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν, Ἔνθ᾽ ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, οὓς κάμεν αὐτή, et Iliad. χ', 440. ἀλλ᾽ ἥγ᾽ ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο Δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ᾽ ἔπασσεν.) hyperbaton pro αἳ καθ. ἐξηνθ. καὶ κεκαλλ., κροκωτὰ φορ. καὶ Κιμβ. ὀρθ. etc.

44. κροκωτά. cf. annot. ad Ran. 46.

45. seqq. Κιμβ. ὀρθ. Κιμβερικὰ, ἢ Κιμβερινὰ, ὡς Ταραντινά. εἶδος ἐνδύματος, ἀπὸ τόπου. (Bisetus Ἡσύχιος κιμβερικὸν ὀξυτόνως χιτωνίσκου εἶδος πολυτελοῦς εἶναι λέγει, ὃ καὶ στατὸς λέγεται. Σουίδας δὲ κιμβέρινον διὰ τοῦ υ προπαροξυτόνως γράφει, καὶ εἶναι λέγει εἶδος ἱματίου, ἀπὸ τόπου οὕτω κληθέν. ὁ δὲ Πολυδεύκης κιμβαρικὸν διὰ τοῦ α γράφων διαφανῆ χιτωνίσκον ἑρμηνεύει.) ὀρθοστάδια δὲ οἱ στατοί. (ἄλλως) οἱ ὀρθοὶ χιτῶνες ὀρθοστάδιοι καλοῦνται, οἱ δὲ συρόμενοι συρτοί. περιβ. εἶδος ὑποδήματος αἱ περιβαρίδες, ὡς Θεόπομπος ἐν Σειρῆσιν ὑποδοῦ λαβὼν τὰς περιβαρίδας. χἤγχουσα. τὸ πλῆρες καὶ ἡ ἄγχουσα. ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρὰ, ᾗ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες. *anchusa tinctoria* Linn., *die färbende Ochsenzunge*, gall. *orcanette* secundum Br. vid. Billerbeck. Flor. class. p. 39.) διαφανῆ. οὐ τὰ λαμπρὰ, ἀλλὰ τὰ ἰσχνὰ, δι᾽ ὧν διαφαίνεται τὰ σώματα τῶν γυναικῶν. S. cf. 150. *rallam tunicam* dixit Plautus Epid. 2, 2, 46.

55. οὐ γὰρ μὰ Δία μετὰ βραδυτῆτος ἥκειν ἔδει, ἀλλὰ πετομένας. S. cf. de formula οὐ γὰρ ἀλλὰ Viger. 7, 13, 4. etc.

56. annotavit Br., vocativo ὦ μέλε tam viros quam feminas compellari. cf. 157. S. Ἀττικάς. ὡς τῶν Ἀθηναίων ἀεὶ μελλόντων. καὶ τὰς γυναῖκας γοῦν ὄψει Ἀττικὰς, οἷον μελλούσας ἐν τῷ πράγματι.

ἀλλ᾽ οὐδὲ Παράλων οὐδεμία γυνὴ πάρα,
οὐδ᾽ ἐκ Σαλαμῖνος.
ΚΑ. ἀλλ᾽ ἐκεῖναί γ᾽ οἶδ᾽ ὅτι
ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ᾽ ὄρθριαι.
ΛΥ. οὐδ᾽ ἃς προσεδόκων κἀλογιζόμην ἐγὼ
πρώτας παρέσεσθαι δεῦρο, τὰς Ἀχαρνέων
γυναῖκας, οὐχ ἥκουσιν.
ΚΑ. ἡ γοῦν Θεαγένους,
ὡς δεῦρ᾽ ἰοῦσα, θοὐκάτειον ἤρετο.
ἀτὰρ αἵδε καὶ δή σοι προσέρχονταί τινες·
αἵδ᾽ αὖθ᾽ ἕτεραι χωροῦσί τινες. ἰοὺ, ἰού!
πόθεν εἰσίν;
ΛΥ. Ἀναγυρουντόθεν.
ΚΑ. νὴ τὸν Δία·
ὁ γοῦν ἀνάγυρός μοι κεκινῆσθαι δοκεῖ.
ΜΥ. μῶν ὕστεραι πάρεσμεν, ὦ Λυσιστράτη;
τί φής; τί σιγᾷς;
ΛΥ. οὐκ ἐπαινῶ Μυῤῥίνην
ἥκουσαν ἄρτι περὶ τοιούτου πράγματος.

58. Παρ. τῶν ἐν Παράλῳ οἰκουσῶν. Παραλία γὰρ μοῖρα τῆς Ἀττικῆς. διῃρεῖτο γὰρ εἰς τέσσαρας μερίδας τὸ παλαιὸν ἡ Ἀττική. Πανδίων γὰρ διαδεξάμενος τὴν Κέκροπος βασιλείαν, προσκτησάμενος καὶ τὴν Μεγαρίδα, ἔνειμε τὴν χώραν τοῖς παισὶν εἰς δ' μοίρας· Αἰγεῖ μὲν τὴν παρὰ τὸ ἄστυ μέχρι Πυθίου, Πάλαντι δὲ τὴν Παραλίαν, Λύκῳ δὲ τὴν Διακρίαν, Νίσῳ δὲ τὴν Μεγαρίδα. S. cf. Vesp. 1182.

60. κέλης εἶδος πλοιαρίου μικροῦ. καὶ ἵππος δὲ κέλης ὁ γυμνός. λέγει οὖν, ὅτι ἐν πλοίῳ εἰσὶν ἐρχόμεναι. ἀφ᾽ οὗ νῦν κακεμφάτως ἐπὶ τῶν Σαλαμινίων τὸ αἰδοῖόν φησι. (cf. Vesp. 486., Horat. Sat. 2, 7, 49., et interpp.) ναυτικοὶ δὲ οἱ Σαλαμίνιοι, ἐπεὶ καὶ νησιῶται. S. ὄρθριαι. quod tempus putatur esse ἀφροδίσιον. vid. annot. ad Ach. 241.

62. τὰς Ἀχ. εἰκότως, ἐπεὶ πολεμικοὶ οἱ Ἀχαρνεῖς. (at propterea nolunt illi pacem in Acharnensibus.) καὶ ἄλλως. ἐπειδὴ ὁ δῆμος τῶν Ἀχαρνέων (ἐτετίμητο schol. Rav.), διὰ τοῦτο τὰς ἐκεῖθεν προσδοκᾷ γυναῖκας. (recte, opinor, H. Voss.: Die Acharnerfrauen, Nachbarinnen von Athen, hatten durch Einbusse den Krieg recht gründlich hassen gelernt.) ὁ δὲ Θεαγένης κομπαστὴς Ἀχαρνεύς. (de quo ad Av. 775.) S.

64. Suidas v. Ἑκάτειον, hujus loci memor, Θεαγένους Ἑκάτειον, inquit, οὗ ἐπυνθάνετο πανταχοῦ ἀπιών. putavit igitur grammaticus, ipsum Theagenem adeo superstitiosum fuisse, ut identidem Hecates simulacrum consuleret. quod non abhorret a moribus ψευδοπλούτου et ejus, qui se μεγαλέμπορον videri cuperet, ut ait S. ad Av. l. l.: nam honores ac divitias donare credebatur Hecate illis, qui eam sancte venerarentur. vide Hesiodi Theog. 411. seqq. fecit igitur mulier, quod virum saepe viderat facere, praesertim ipsa quoque imperita atque credula, nec aliena ab ejusmodi vanitate.

66. ἰοὺ, ἰού est fastidientis foetorem anagyridis. cf. 68.

67. Ἀναγυρ. δῆμός τις, ἀπὸ

ΜΥ. μόλις γὰρ εὗρον ἐν σκότῳ τὸ ζώνιον.
ἀλλ' εἴ τι πάνυ δεῖ, ταῖς παρούσαισιν λέγε.
ΛΥ. μὰ Δί' ἀλλ' ἐπαναμείνωμεν ὀλίγου γ' εἵνεκα
τάς τ' ἐκ Βοιωτῶν, τάς τε Πελοποννησίων,
γυναῖκας ἐλθεῖν.
ΜΥ. πολὺ σὺ κάλλιον λέγεις.
ἡδὶ δὲ καὶ δὴ Λαμπιτὼ προσέρχεται.
ΛΥ. ὦ φιλτάτη Λάκαινα, χαῖρε, Λαμπιτοῖ.
οἷον τὸ κάλλος, ὦ γλυκυτάτη, φαίνεται,
ὡς δ' εὐχροεῖς, ὡς δὲ σφριγᾷ τὸ σῶμά σου!
κἂν ταῦρον ἄγχοις.
ΛΑ. μάλα γ', ὀῶ, ναὶ τὼ σιώ·
γυμνάδδομαί γα, καὶ ποτὶ πυγὰν ἅλλομαι.
ΛΥ. ὡς δὴ καλὸν τὸ χρῆμα τιτθίων ἔχεις!
ΛΑ. ᾇπερ ἱερεῖόν τοί μ' ὑποψαλάσσετε.
ΛΥ. ἡδὶ δὲ ποδαπή 'σθ' ἡ νεᾶνις ἡτέρα;

Ἀναγύρου ἥρωος. (vid. Meurs. de Popp. att. v. Ἀνάγυρος.) καὶ παρὰ τὴν παροιμίαν Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον. ἔστι δὲ πόα δυσώδης. (*anagyris foetida* Linn., *der Stinkbaum.* vide Billerbeck. Flor. class. p. 109.) S. pro malo omine accipit Calonice, quod, quae advenit prima, ex Anagyrunte est, quia paroemia ista in eos utebantur, qui sibimet ipsi malorum auctores essent. vid. Erasm. Adag. ch. 1. c. 1., 65.

74. ὀλίγου γε. πρὸς βραχὺν χρόνον. S. notanda phrasis rarior.

77. Λαμπιτώ. usitatum nomen Lacaenarum, quod praeter alias tulit filia Leotychidae, uxor Archidami, mater Agidis, ut annotavit Florens Chr. secundum Plat. Alcib. 1. p. 124, A. ed. Henr. Steph.

79. ita Rav. et priscae edd., nisi quod in illis quoque legitur, corruptis numeris, -γλυκ., σοῦ φαίνεται. ab interprete est pronomen, sublectum sequente versu.

80. σφριγᾷ. εὐσθενεῖ, εὐσωματεῖ. S.

81. κἂν ταῦρον ἄγχοις. hoc proverbii locum obtinuisse existimabat Florens Christ. — vulgo μάλα γάρ, οἰῶ, ναὶ σιώ. D. auctore Reisigio in Syntagmate crit. p. 18., μάλα γ', οἰῶ, ναὶ τὼ σιώ. dedi doricum ὀῶ (v. Matth. gr. §. 26. 1. ed.) idque etiam 156. et 931. reposui, quamvis haud ignarus locorum, qualis est 247 eoque reposito vel metri causa addendus erat articulus; alioqui abesse posset, secus ac Reisigio visum est, ut 1100. a Brunckii emendatione necessaria. μάλα γε affirmantis est. S. τοὺς Διοσκόρους λέγει. λακωνικῶς δὲ φθέγγεται, ὡς αἱ Ἀττικαὶ νὴ τὼ θεώ, ἤτοι τὴν Κόρην καὶ τὴν Δήμητρα. ὀῶ, per parenthesin dici, ut οἶμαι, intellexit Flor. Chr. cf. 156.

82. ἐν γὰρ τῷ γυμνάζεσθαι πηδᾶν εἰώθασι (Lacones), καὶ οἱ πόδες ἅπτονται τῆς πυγῆς τοῦ πηδῶντος. S. Pollux, annotante Br., 4, 102.: καὶ βίβασις δέ τι ἦν εἶδος λακωνικῆς ὀρχήσεως, ἧς καὶ τὰ ἆθλα προὐτίθετο, οὐ τοῖς παισὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ταῖς κόραις. ἔδει δὲ ἅλλεσθαι, καὶ ψαύειν τοῖς ποσὶ πρὸς τὰς πυγάς, καὶ ἀνηριθμεῖτο τὰ πηδήματα. — γὰ Rav., Br. etc., quod Laconum est. libri fere γέ.

84. ὡς ἐκείνης ἁψαμένης αὐτῆς. τὰ γὰρ ἱερεῖα μέλλοντες θύειν ψηλαφῶσιν, εἰ λιπαρά. S. cf. 268.

ΛΑ. πρέσβειρά τοι ναὶ τὼ σιὼ Βοιωτία
ἵκει ποθ᾽ ὑμέ.
ΛΥ. νὴ Δί᾽, ὡς Βοιωτία,
καλόν γ᾽ ἔχουσα τὸ πεδίον.
καὶ νὴ Δία
κομψότατα τὴν βληχώ γε παρατετιλμένη.
τίς δ᾽ ἡτέρα παῖς;
ΛΑ. χαΐα ναὶ τὼ σιὼ,
Κορινθία δ᾽, αὖ.
ΛΥ. χαΐα νὴ τὸν Δία
δήλη 'στὶν οὖσα. ταυταγὶ τἀντευθενί.
ΛΑ. τίς δ᾽ αὖ συναλίαξε τόνδε τὸν στόλον
τὸν τᾶν γυναικῶν;
ΛΥ. ἥδ᾽ ἐγώ.
ΛΑ. μύσιδδέ τοι,
ὅ τι λῇς ποθ᾽ ἁμέ.
ΛΥ. νὴ Δί᾽, ὦ φίλη γύναι.
ΜΥ. λέγε δῆτα τὸ σπουδαῖον ὅ τι τοῦτ᾽ ἐστί σοι.
ΛΥ. λέγοιμ᾽ ἂν ἤδη· πρὶν δὲ λέγειν, ὑμᾶς τοδὶ

87. πρέσβ., *femina primaria.* cf. ann. ad 90. — *ὡς Βοιωτία, ut Boeotia,* ut quae sit Boeotia, quam non est mirum habere *καλὸν πεδίον.* S. „*λέγεται γὰρ ἡ Βοιωτία εὐπεδιὰς εἶναι.*“ *πεδίον, λειμῶνα, κῆπον, σῦκον.* inepte libri *ὦ Βοιωτία.*

89. *κομψῶς ἔχουσα τὸ αἰδοῖον. ἁπτομένη γὰρ αὐτοῦ τοῦτό φησι. βληχώ γε. τὴν (καὶ) λεγομένην βλήχωνα.* (*pulegium*, cujus ferax Boeotia. hinc et in Ach. Boeotus pulegium venale fert Athenas v. 808., 821. *Be.*) *παίζει δὲ εἰς τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον αἰνιττομένη. Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ β λέγουσι τὴν βλήχωνα.* (non *γλήχωνα.* v. annot. ad Ach. 808.) S. *παρατετ.* cf. inferius 151., 763., Ran. 481.

90. *χαΐα. ἀντὶ τοῦ ἀγαθὴ μέν.* similiter Hesych. v. *χαῖος.* cf. infra 1083. Bisetus „*χάϊος, ἀγαθὸς, εὐγενής. καὶ χαὸς ἰδιωτικὴ τῶν Λακεδαιμονίων λέξις,* (Theocritus quoque 7, 4. *εἴ τί περ ἐσθλὸν Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν*: vid. Schneideri lex. v. *χαός.*) *ἀφ᾽ ἧς σχηματίζεται τὸ χάϊος, χαΐα, χάϊον, κατ᾽ ἐπένθεσιν τοῦ ι. καὶ ἐν τοῖς τοῦ Αἰσχύλου παλαιοῖς σχολίοις οἱ εὐγενεῖς. Αἰσχύλος ἐν Ἱκέτισιν* [865.] *ἅγιος ἐγὼ βαθυχαῖος* [*βαθύχαιος*]. ibi S. *ἡ μεγάλως εὐγενής· χαιοὶ γὰρ οἱ εὐγενεῖς.*“ nobiles finguntur hae mulieres. de Lysistrata v. ann. ad 265.; de Ismenia Thebana 647.; de omnibus generatim 602. ad 607.

91. *αὖ*, rursus; *itidem, ut Boeotia.* cf. 144. — *χαΐα — οὖσα. εἰρωνικῶς* repetito verbo plane bonam hanc esse ait, h. e. *εὐσώματον, καὶ κεκαλλωπισμένην*, more meretricum, quarum plena fuit Corinthus.

92. interpunxi post *οὖσα. ταυτ. τἀντ.*, *ejusmodi sunt, quae illinc* (Corintho) *veniunt.*

93. *ξυναλίαζε. συνήθροισε.* S. bene Br. *συναλίαξε*: nam Atticorum est *ξὺν*, et aptior sententiae aoristus quam imperfectum. cod. August. *ξυναλίαξε.*

94. ita Be., aliique. Br. „Male vulgo *μυσιδδέτω. μύσιδδε*, vel si

ἐπερήσομαί, τι μικρόν.
ΜΥ. ὅ τι βούλει γε σύ.
ΛΥ. τοὺς πατέρας οὐ ποθεῖτε τοὺς τῶν παιδίων
ἐπὶ στρατιᾶς ἀπόντας; εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
πάσαισιν ὑμῖν ἐστὶν ἀποδημῶν ἀνήρ.
ΚΑ. ὁ γοῦν ἐμὸς ἀνὴρ πέντε μῆνας, ὦ τάλαν,
ἄπεστιν ἐπὶ Θρᾴκης φυλάττων Εὐκράτην.
ΜΥ. ὁ δ' ἐμός γε τελέους ἑπτὰ μῆνας ἐν Πύλῳ.
ΛΑ. ὁ δ' ἐμός γα, κἂν ἐκ τᾶς ταγᾶς ἔλσῃ πόκα,
πορπακισάμενος φροῦδος ἀμπτάμενος ἔβα.
ΛΥ. ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλέλειπται φεψάλυξ·
ἐξ οὗ γὰρ ἡμᾶς προὔδοσαν Μιλήσιοι,
οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβον ὀκτωδάκτυλον,
ὃς ἦν ἂν ἡμῖν σκυτίνη 'πικουρία.
ἐθέλοιτ' ἂν οὖν, εἰ μηχανὴν εὕροιμ' ἐγώ,
μετ' ἐμοῦ καταλῦσαι τὸν πόλεμον;
ΜΥ. νὴ τὼ θεώ·

mavis (cum Valck. epist. ad Roeverum p. 72.) μούσιδδε, laconicum est pro μύθιζε. Hesych. μουσίδδει: λαλεῖ, ὁμιλεῖ. praeter illa, quae ad hanc glossam notavit interpres, (μυσιδδέτω. λεγέτω, τί θέλει ὑμᾶς. cf. Ach. 704.) vide Valck. ad Theocriti selecta Idyllia p. 279. (ed. Heindorf. t. 2. p. 105.)" etc.

98. virgula distinxi post ἐπερ., ne τὶ referendum esset ad τοδί. vid. Herm. ad Viger. ann. 113.

103. Εὐκράτην. στρατηγὸς Ἀθηναίων ὁ Εὐκράτης. κωμῳδεῖται δὲ ὡς δωροδόκος, καὶ προδότης, καὶ ξένος. S. cf. Equ. 129., 254. „Thuc. 8, 2. post cladem Atheniensium ad Syracusas ait Οἱ τῶν Ἀθηναίων ὑπήκοοι ἕτοιμοι ἦσαν καὶ παρὰ δύναμιν αὐτῶν ἀφίστασθαι. ideo dicit Lys. virum suum φυλάττειν Εὐκράτην, quod proverbialiter dicebatur (?) de iis, qui servabant rem, quae omnibus modis evadere tentabat, et tandem evasura erat, de Chalcidensibus Thraciae intelligens, qui post illam cladem erecto erant ad rebellandum animo; ideoque eos observabant Athenn., et decreverant τὰ τῶν ξυμμάχων εἰς ἀσφάλειαν ποιεῖσθαι." *Palmer*. Ridicule et praeter expectationem ipsum ducem Eucraten observari dicit a suis militibus, ne scilicet prodat exercitum Atheniensiumque causam. annotavit H. Vossius.

104. Pylum anno 23. belli pelop. archonte Diocle, recepisse Lacedaemonios, teste Diodoro 13, 64., observavit Palmer. cf. 1091.

105. ἐκ τᾶς ταγᾶς. ἐκ τῆς τάξεως. S. ἔλσῃ, ἔλθῃ, πόκα, ποτέ. dorice.

106. πορπ. περονησάμενος. ἀντὶ τοῦ ἀπολαβὼν (ἀναλαβὼν) τὴν ἀσπίδα. ἅμα τῷ παρεῖναι ἄπεισιν. S. „Eurip. Androm. 1173. ἀμπτάμενα φροῦδα πάντα" etc. *E Be.*

107. φεψ. figurate, ut *scintilla* ap. Latinos. κωμῳδεῖ ὡς μοιχοὺς (imo tanquam ὀλισβοποιούς: nam ὄλισβον intelligit τὴν φεψάλυγα μοιχοῦ) τοὺς Μιλησίους, ἐπειδὴ ἀπέστησαν τῶν Ἀθηναίων, καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν νησιωτῶν. S. notavit Palmer., secundum Thuc. 8, 17., Milesios ob suasum Alcibiadis defecisse anno belli 20.

109. sequ. ὄλισβον. αἰδοῖον δερμάτινον. καὶ τοῦτο εἰς τὰς Μιλησίας, ὡς τοῖς ὀλίσβοις χρωμένας. σκυτ. ἐπικουρία. παρὰ τὴν παροιμίαν Συκίνη ἐπικουρία ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν·

ἐγὼ δέ γ' ἄν, κἂν εἴ με χρείη τοὔγκυκλον
τουτὶ καταθεῖσαν ἐκπιεῖν αὐθήμερον.
ΚΑ. ἐγὼ δέ γ' ἄν, κἂν ὡσπερεὶ ψῆτταν δοκῶ
δοῦν' ἄν γ' ἐμαυτῆς παραταμοῦσα θἤμισυ.
ΛΑ. ἐγὼ δὲ καί κα ποττὸ Ταΰγετον ἄνω
ἔλσοιμ', ὅπᾳ μέλλοιμί γ' εἰράναν ἰδεῖν.
ΛΥ. λέγοιμ' ἄν· οὐ δεῖ γὰρ κεκρύφθαι τὸν λόγον.
ἡμῖν γάρ, ὦ γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν
ἀναγκάσειν τοὺς ἄνδρας εἰρήνην ἄγειν,
ἀφεκτέ' ἐστιν...
ΜΥ. τοῦ; φράσον.
ΛΥ. ποιήσετ' οὖν;
ΜΥ. ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ.

ὁ δὲ εἰς τὴν σκυτίνην μετέβαλε· σκύτινοι γὰρ οἱ ὄλισβοι. — S. vid. Erasm. in proverb. *Coriaceum auxilium.* Be. cf. inferius 158. sequ.

113. **ἔγκυκλον** vestis mulierum exterior, ἐπίβλημα, sicut κροκωτὸν interior, ἔνδυμα. vide Br. ad Thesm. 267. et cf. inferius 1090. S. **τοὔγκυκλον.** περιβόλαιον, ἢ τὸ ζωνάριον. παρ' ὑπόνοιαν δὲ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἀμπέχεσθαι (imo ἀπέχεσθαι), ἐκπιεῖν (Voss. *vertrinken*) εἶπε. S. jocus inexpectatus. irrideri solent mulieres, tanquam bibaces: vide 197., 368., 439., Eccles. 132., Thesm. 742. sequ., Plautum Curculione, Terentium Andr. 1, 4, 2., Heaut. 3, 1, 48. seqq.

115. **κἂν εἰ — θἤμισυ,** *etiamsi me velim dissectam dimidiam, velut rhombum, donare alicui.* hoc quoque ridicule dictum, ut ab ea, quae id nolit facere; nec recte S. λέγει οὖν, ὅτι, κἂν συμβῇ, τέμνεσθαι τὸ ἥμισύ μου βούλομαι. de hoc pisce vid., quem laudant, Ruhnken. ad Tim. p. 278. F. P. Wilmsen. in *Handbuch der Naturgesch.* Th. 2. p. 342., ubi describit pleuronectas Linn., *die Schollen*, ad quod genus pertinet rhombus: „Der Rücken und Bauch gehen in eine scheidenförmige Gestalt aus, u. haben das Ansehen, als wären sie der eine Theil eines von einander gespaltenen Fisches; aus welchem Grunde sie auch von Einigen Halbfische genannt werden.“ hinc jocus mulieris.

116. vulgo — δοῦναι ἂν ἐμ. παρταμοῦσα θ. neglecta crasi in δοῦναι ἄν, et usurpata syncope in παρτ., quae pariter inusitata sunt apud Atticos. intellexi, ponendum esse δοῦν' ἄν γε, hanc particulam forte excidisse ratus inter similia, ut 352., et accipiendum a Brunckio παραταμοῦσα. cf. 132. ἄν γε dixit Soph. Antig. 703., Eurip. Med. 816. Elmsl. ad Soph. Oed. R. 1227. παρατεμοῦσα.

117. frustra codd. Ταΰγετόν γ' ἄνω, quod ab eo profectum fuerit, qui corripi putaret primam in hoc nomine, quam produci nemo ignorat. ceterum S. Ταΰγετος ὄρος Λακωνικῆς. sed Strabo 8, 5., eadem, qua Comicus, forma usus: τούτων δ', inquit, ὑπέρκειται τὸ Ταΰγετον. ἔστι δ' ὄρος μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης, ὑψηλόν τε καὶ ὄρθιον, συνάπτον κατὰ τὰ προσάρκτια μέρη ταῖς ἀρκαδικαῖς ὑπωρείαις, ὥστε καταλείπεσθαι μεταξὺ αὐλῶνα, καθ' ὃν ἡ Μεσσηνία συνεχής ἐστι τῇ Λακωνικῇ. ὑποπέπτωκε δὲ τῷ Ταϋγέτῳ ἡ Σπάρτη ἐν μεσογαίᾳ, καὶ Ἀμύκλαι etc. *Taygeta* etiam dixit Virg.; Cic. autem, Mela, et plerique omnes Latini Taygetum genere masculino. cf. inferius 1209.

118. **ἔλσοιμ'.** ἀντὶ τοῦ ἔλθοιμι. ὡς δυσχερᾶς ὄντος τόπου. S.

ΛΥ. ἀφεκτέα τοίνυν ἡμίν ἐστι τοῦ πέους.
τί μοι μεταστρέφεσθε; ποῖ βαδίζετε;
αὗται, τί μοι μυᾶτε, κἀνανεύετε;
τί χρὼς τέτραπται; τί δάκρυον κατείβεται;
ποιήσετ', ἢ οὐ ποιήσετ'; ἢ τί μέλλετε;
ΜΥ. οὐκ ἂν ποιήσαιμ', ἀλλ' ὁ πόλεμος ἑρπέτω.
ΚΑ. μὰ Δί' οὐδ' ἐγὼ γάρ, ἀλλ' ὁ πόλεμος ἑρπέτω.
ΛΥ. ταυτὶ σὺ λέγεις, ὦ ψῆττα; καὶ μὴν ἄρτι γε
ἔφησθα σαυτῆς κἂν παρατεμεῖν θήμισυ.
ΚΑ. ἄλλ', ἄλλ', ὅ τι βούλει· κἄν με χρῇ, διὰ τοῦ πυρὸς
ἐθέλω βαδίζειν· τοῦτο μᾶλλον τοῦ πέους·
οὐδὲν γὰρ οἷον, ὦ φίλη Λυσιστράτη.
ΛΥ. τί δαὶ σύ;
ΛΑ. κἀγὼ βούλομαι διὰ τῶ πυρός.
ΛΥ. ὦ παγκατάπυγον θἠμέτερον ἅπαν γένος!
οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἰσὶν αἱ τραγῳδίαι·
οὐδὲν γάρ ἐσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.
ἀλλ', ὦ φίλη Λάκαινα, σὺ γὰρ ἐὰν γένῃ
μόνη μετ' ἐμοῦ, τὸ πρᾶγμ' ἀνασωσαίμεσθ' ἔτι,
ξυμψήφισαί μοι.
ΛΑ. χαλεπὰ μὲν ναὶ τὼ σιὼ

126. *μυᾶτε.* ὥσπερ μύες καταδύεσθε, (?) καὶ σκαρδαμύττετε, ἢ μυκτηρίζετε. μυῶν (μυᾶν) γὰρ τὸ τὰ χείλη πρὸς ἄλληλα συνάγειν. S.

130. *ἑρπ.* serpat, serpat latius, ducatur. — frustra Br. aliique ἔγωγ' ἄρ'.

131. *ὦ ψῆττα*, *o rhombe;* o tu, quae te cum rhombo comparaveris. cf. 115.

135, 6. *οὐδὲν οἷον. nihil* tale est, *quale* hoc; nihil cum hac re comparari potest. vid. Matth. gr. §. 541. minus recte S. *οὐδὲν γὰρ ο.* ἀντὶ τοῦ κωλῦον. οὕτως Ἀττικοί. — τῶ dorice. Il. τοῦ.

138. sequ. *οὐκ ἐτός.* ἀντὶ τοῦ οὐ ματαίως, ἀλλὰ δικαίως. — *οὐδὲν — σκάφη.* ἀντὶ τοῦ πλὴν τῷ βουλομένῳ μίγνυσθαι. ὁ γὰρ Ποσειδῶν λαβὼν εἰς σκάφος (de hoc nihil Hyginus fab. 186.) *Μελανίππην* συνῆλθεν. (ἄλλως.) εἰς τὴν Τυρὼ [δὲ] Σοφοκλέους αἰνίττεται, καθεῖσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφος. (Aristot. Poët. 16., ubi recenset τὰ εἴδη τῆς ἀναγνωρίσεως: καὶ οἷον, inquit, ἐν τῇ Τυροῖ διὰ τῆς σκάφης. vide fragmenta hujus tragoediae, Apollod. 1, 9, 8. Diod. Sic. 4, 70.) (ἄλλως.) παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν καλινδουμένων τῷ αὐτῷ πράγματι, ἄλλο δὲ μηδὲν νοεῖν ἀνεχομένων. ὁ δὲ νοῦς· οὐδὲν ἴσμεν (hoc legisse videtur S. in suis libris, quod et ap. Suidam scribi malebat K. v. οὐκ ἐτὸς, quo loco sic Suidas, haec quidem ipsa exponens, nisi quod habet ἐσμὲν pro ἴσμεν), εἰ μὴ συνουσιάζειν, καὶ τίκτειν. ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐμίγη Τυροῖ, καὶ ἐγέννησε Νηλέα, καὶ Πελίαν.

140. *σὺ γὰρ — ξυμφ. μοι.* hyperbaton. vide Matth. gr. §. 613, VII. et cf. 1160.

141. *ἀνασωσ.* de ἂν omisso itidem vid. Matth. l. l. §. 528. cf. Eurip. Andr. 894.

γυναῖκας ἔσθ' ὑπνῶν ἄνευ ψωλᾶς μόνας.
ὅμως γα μάν· δεῖ τᾶς γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ.
ΛΥ. ὦ φιλτάτη σὺ καὶ μόνη τούτων γυνή!
ΜΥ. εἰ δ' ὡς μάλιστ' ἀπεχοίμεθ' οὗ σὺ δὴ λέγεις,
ὃ μὴ γένοιτο, μᾶλλον ἂν διὰ τουτογὶ
γένοιτ' ἂν εἰρήνη;
ΛΥ. πολύ γε νὴ τὼ θεώ.
εἰ γὰρ καθοίμεθ' ἔνδον ἐντετριμμέναι,
κἂν τοῖς χιτωνίοισι τοῖς ἀμοργίνοις
γυμναὶ παρίοιμεν, δέλτα παρατετιλμέναι,
στύοιντο δ' ἄνδρες κἀπιθυμοῖεν πλεκοῦν,
ἡμεῖς δὲ μὴ προσίοιμεν, ἀλλ' ἀπεχοίμεθα,
σπονδὰς ποιήσαιντ' ἂν ταχέως εὖ οἶδ' ὅτι.
ΛΑ. ὁ γῶν Μενέλαος τᾶς Ἑλένας τὰ μᾶλά πα
γυμνᾶς παρεσιδὼν ἐξέβαλ', ὀῶ, τὸ ξίφος.
ΜΥ. τί δ', ἢν ἀφίωσ' ἄνδρες ἡμᾶς, ὦ μέλε;
ΛΥ. τὸ τοῦ Φερεκράτους κύνα δέρειν δεδαρμένην.
ΜΥ. φλυαρία ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεμιμημένα.

143. *ἀττικὸν (δωρικὸν) τὸ ὑπνῶν. τὸ γὰρ κοινὸν ὑπνοῦν.* S. „*ψωλᾶς, πέους.* cf. inferius 914., Av. 534.“ — *Br.*

144. ita primus Koen. ad Gregor. p. 110., item Tyrwhitt. ap. Toup. ad Suid. 4. p. 420., praeterquam quod reliquit *γὲ* vulgatum. Rav. *ὅμως γα μὰν δεῖ. τᾶς γὰρ εἰρ. μ. αὖ.* pejus etiam alii codd. — *αὖ,* rursus, *itidem* ut *τῆς ψωλῆς.*

149. ita Br., cum sequatur *παρίοιμεν.* libri soloece *καθήμεθ'.* S.: *ἐντετρ. καλλωπισθεῖσαι, τὰς ὄψεις τριβεῖσαι* S.

150. *τοῖς ἀμοργ. οἱ μὲν χρώματος εἶδος τὴν ἀμόργην. οἱ δὲ ἀπὸ νήσου Ἀμοργοῦντος τοὺς ἀμοργίνους χιτῶνας, ὡς τὰ θήρια ἀπὸ Θήρας νήσου.* annotavit Br., fuisse vestes illas pellucidas (quo pertinet *τὸ γυμναὶ*) e lino vel bysso, qui optimus in insula Amorgo, una e Sporadibus, proveniebat. cf. 684.

151. *δέλτα* sine articulo, ut *ψωλᾶς* 143. cf. 152. S. *δέλτα. τὸ αἰδοῖον.* — *παρατ.* v. supra 89.

152. perperam libri *στύοιντ' ἂν ἄνδρες,* quasi hic inciperet apodosis, cum protasis pertineat usque ad finem sequentis versus. *ἂν* istud vel forte natum est ex verbo proximo, cujus idem initium, vel sedulo additum ab incogitante, postquam omissum esset *δὲ,* ut saepe factum scimus librariorum socordia. — quidam et hic et 157. *ἄνδρες:* sed v. 151. — S. *πλεκοῦν. συνουσιάζειν, ἤτοι πλέκεσθαι.* Bentl. „Scal. *σπεκλοῦν.* (ut ed. Far.) Hesych. *σπλεκοῦν.* Suid: *πλεκοῦν, καὶ τὸ αὐτὸ πεκλοῦν καὶ σπεκλοῦν.*“ cf. Plut. 1078.

155. *ἡ ἱστορία παρ' Ἰβύκῳ. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Λέσχης ὁ Λέσβιος ἐν τῇ μικρᾷ Ἰλιάδι* [*τὸ τοῦ Φερεκράτους.* haec verba pertinent ad 158.] *καὶ Εὐριπίδης* (Androm. 609.) *ὡς εἶδε μαστὸν ἐκβαλὼν ξίφος. τοὺς μαστοὺς μᾶλά φησιν.* (*κυδώνια* dixit Ach. 1116., ut Be. annotavit. cf. Theocr. 17, 49.)

156. *ὀῶ.* cf. 81.

157. *ὦ μέλε,* ut 56.

158. *ἐὰν ἡμᾶς παρίδωσιν οἱ ἄνδρες, τότε πάλιν ἐξέσται ὀλίσβοις χρήσασθαι, καὶ ἀποδέρειν τὰ ἀποδεδαρμένα σκύτη. Φερεκράτης ἐν δράματι εἶπε τοῦτο· ἔνθεν τάσσεται*

ἐὰν δὲ λαβόντες ἐς τὸ δωμάτιον βίᾳ
ἕλκωσιν ἡμᾶς;
ΛΥ. ἀντέχου σὺ τῶν θυρῶν.
ΜΥ. ἐὰν δὲ τύπτωσιν;
ΛΥ. παρέχειν χρὴ κακὰ κακῶς·
οὐ γὰρ ἔνι τούτοις ἡδονὴ τοῖς πρὸς βίαν.
κἄλλως ὀδυνᾷν χρή. κἀμέλει ταχέως πάνυ
ἀπεροῦσιν· οὐ γὰρ οὐδέποτ᾽ εὐφρανθήσεται
ἀνήρ, ἐὰν μὴ τῇ γυναικὶ ξυμφέρῃ.
ΜΥ. εἴ τοι δοκεῖ σφῷν ταῦτα, χἠμῖν ξυνδοκεῖ.
ΛΑ. καὶ τὼς μὲν ἁμῶν ἄνδρας ἁμὲς πείσομες
παντᾷ δικαίως ἄδολον εἰράναν ἄγειν·
τὸν τῶν δ᾽ Ἀσαναίων γα μὰν ῥυάχετον
πᾷ καί τις ἂν πείσειεν αὖ μὴ πλαδδιῆν;
ΛΥ. ἡμεῖς ἀμέλει σοι τά γε παρ᾽ ἡμῖν πείσομεν.
ΛΑ. οὐχ ἇς σποδάς γ᾽ ἔχωντι ταὶ τριήρεες,
καὶ τἀργύριον τὤβυσσον ᾖ παρὰ τᾷ σιῷ.

ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλως πασχόντων ἐφ᾽ οἷς πεπόνθασιν. S.

160. ἐς τὸ δωμ. εἰς τὸ κοιτώνιον. S.

161. ἀντ. — θυρῶν. *ad fores obnitere.* Flor. Chr. h. e., inquit, ita adhaere foribus, ut ab eis te avelli non sinas.

162. παρ. συνουσιάζειν δηλονότι. (ἄλλως.) τουτέστιν οὐκ ἐκ προαιρέσεως, ἀλλ᾽ ἄνευ ἡδονῆς. S. cf. 227. κακὰ κακῶς, ut Equ. 189. sequ.

165. ἀπερ. ἀπαγορεύσουσι, καὶ παύσονται τοῦ πολέμου. S.

166. συμφέρῃ. ἀντὶ τοῦ ἁρμόζει. (ἁρμόζῃ). S.

170. libri (forte neglecto Δ ante Α) τῶν Ἀσ. S. Ἀσαν. Ἀθηναίων. ῥυχάχετον. γρ. ῥυάγχετον. (sic Rav.) θόρυβον, καὶ συρφετόν. Hesych., quem Br., Bekk., D., secuti sunt, ῥυάχετον: θόρυβον, ἢ τὸν ῥέοντα ὀχετόν. Suid. quoque ῥυχάχετον.

171. αὖ, iterum, in posterum. S. μὴ πλαδδ. μὴ παραφρονεῖν, μὴ πολεμεῖν. — Br. — „πλαδδιῆν significat *nugari, delicias facere.* infra 925. in imperativo μηδ᾽ αὖ πλαδδίη.“

173. ita Koen. ad Greg. Cor. p. 189. B Paris. et Voss. σποδᾶς γ᾽, alii σποδᾶς vel σποδὰς, σπουδὰς, omnes ἔχοντι, cum sequatur conjunctivus ᾖ, et utrumque verbum referatur ad ἇς, quod Doribus valet ἕως, ὅπως, μέχρις οὗ, ut auctor est Hesych. S. οὐχ ἇς σποδᾶς. ἀντὶ τοῦ σπουδῆς. (Br. *nequicquam, quamdiu in triremes conferentur studia.* qui tamen et ipse vehementer probavit a Valckenario Diatr. Eurip. p. 235. propositum πόδας, *funes.* similiter, Eurip. Hecub. 632. ἧς ἀπηγγέλθη τάφος Πάντων Ἀχαιῶν διὰ χερὸς σπουδὴν ἔχειν; *cujus nuntiata est sepultura omnium Achivorum manu studiose fieri?* Equit. 1258. οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται.) οὐκ ἂν ἄγοιμεν (ἄγοιεν) εἰρήνην οἱ Ἀθηναῖοι, ἕως ἂν θαλαττοκρατῶσι. τὸ δὲ ἀργύριον τὸ ἄβυσσον ἦν παρὰ τῇ θεῷ ἐν τῇ ἀκροπόλει. καὶ γὰρ ἀληθῶς ἀπέκειντο χίλια τάλαντα. ἤρξαντο οὖν κινεῖν αὐτὰ ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος, ἐφ᾽ οὗ εἰσήχθη τὸ δρᾶμα, ὥς φησι Φιλόχορος ἐν Ἀτθίδι. S.

174. τὤβυσσον, h. e. τὸ ἄβυσσον, τὸ πολύ. Aeschylus in Sept. ad Theb. 947. ὑπὸ δὲ χώματι γᾶς πλοῦτος ἄβυσσος ἔσται, ubi vid. Blomf.

ΛΥ. ἀλλ᾽ ἔστι καὶ τοῦτ᾽ εὖ παρεσκευασμένον·
καταληψόμεθα γὰρ τὴν ἀκρόπολιν τήμερον.
ταῖς πρεσβυτάταις γὰρ προστέτακται τοῦτο δρᾶν,
ἕως ἂν ἡμεῖς ταῦτα συντιθώμεθα,
θύειν δοκούσαις καταλαβεῖν τὴν ἀκρόπολιν.
ΛΑ. πάντ᾽ εὖ κ᾽ ἔχοι· καὶ τᾷδε γὰρ λέγεις καλῶς.
ΛΥ. τί δῆτα ταῦτ᾽ οὐχ ὡς τάχιστα, Λαμπιτοῖ,
ξυνωμόσαμεν, ὅπως ἂν ἀῤῥήκτως ἔχῃ;
ΛΑ. πάρφαινε μὰν τὸν ὅρκον, ὡς ὀμιώμεθα.
ΛΥ. καλῶς λέγεις. ποῦ ᾽σθ᾽ ἡ Σκύθαινα; ποῖ βλέπεις;
θὲς ἐς τὸ πρόσθεν ὑπτίαν τὴν ἀσπίδα,
καί μοι δότω τὰ τόμιά τις.
ΜΥ. Λυσιστράτη,
τίν᾽ ὅρκον ὁρκώσεις ποθ᾽ ἡμᾶς;
ΛΥ. ὅντινα;
εἰς ἀσπίδ᾽, ὥσπερ, φάσ᾽, ἐν Αἰσχύλῳ ποτὲ,
μηλοσφαγούσας.
ΜΥ. μὴ σύ γ᾽, ὦ Λυσιστράτη,
εἰς ἀσπίδ᾽ ὀμόσῃς μηδὲν εἰρήνης πέρι.
ΛΥ. τίς ἂν οὖν γένοιτ᾽ ἂν ὅρκος;
ΜΥ. εἰ λευκόν ποθεν

glossario. proprie Eurip. Phoen. 1507. Ταρτάρου γὰρ ὤφελεν Ἐλθεῖν Κιθαιρὼν εἰς ἄβυσσα χάσματα. — παρὰ τῇ σιῷ. παρὰ τῇ θεῷ, *apud Minervam.* „erat gazophylacium (Athenis) in ὀπισθοδόμῳ templi Minervae. cf. Plut. 1189.“ *Be.*

175. τοῦτο. τὸ λαβεῖν τὸ ἀργίριον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τῆς θεοῦ. S.

177. malim πρεσβυτέραις.

179. θύειν δοκ. προσποιουμέναις θύειν. S.

180. egregia emendatio Schäferi ad Greg. Corinth. p. 214. libri fere παντᾶ κ᾽ ἔ. α, et ευ confusis, de quo v. Bachmann. et Jacobs. indicibus, illum Lycophronis, hunc Anthologiae Palat., nos ann. ad Aeschylum et Euripidem.

183. ὀμ. dorice. vulgo ὀμώμεθα. S. ὡς ὀμώμεθα: ἀντὶ τοῦ ὅπως ὀμόσωμεν.

184. Σκύθαινα. τὴν ὑπηρέτιν λέγει. Σκύθας γὰρ καὶ τοξότας ἐκάλουν τοὺς δημοσίους ὑπηρέτας ἀπὸ τῆς ἀρχαίας χρήσεως. S. notavit Br., servos publicos Athenis barbaros fuisse, plerosque e Scythia, similiterque joci causa κηρύκαιναν fingi in Concionatricibus.

185. ὑπτίαν. cf. 195.

186. τόμια. v. 192.

188. ὥσπερ φασὶν Αἰσχύλος (sic aliquot MSS.) ποτέ. παρὰ τὰ ἐν Αἰσχύλῳ ἐν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις (42.) ἄνδρες γὰρ ἑπτὰ θούριοι λοχαγέται, Ταυροσφαγοῦντες εἰς μελάνδετον σάκος. malim πόθι pro ποὺ, *alicubi.*

191. εἰ λευκόν ποθεν ἵππον. πρὸς τὸ αἰδοῖον παίζει. λευκὸς μὲν, ὅτι φάλης τὸ αἰδ. λέγεται, φάλιον δὲ τὸ λευκόν· ἵππος δὲ, ἐπεὶ καὶ κέλης λέγεται. ἢ παίζει διὰ τὸν ἵππον τῶν Ἀμαζόνων· γυναῖκες γὰρ οὖσαι λευκοὺς ἵππους ἔθυον. (?) S.

ἵππον λαβοῦσαι τόμιον ἐντεμοίμεθα.
ΛΥ. ποῖ λευκὸν ἵππον;
ΜΥ. ἀλλὰ πῶς ὀμούμεθα
ἡμεῖς;
ΛΥ. ἐγώ σοι νὴ Δί', ἢν βούλῃ, φράσω.
θεῖσαι μέλαιναν κύλικα μεγάλην ὑπτίαν,
μηλοσφαγοῦσαι Θάσιον οἴνου σταμνίον,
ὀμόσωμεν ἐς τὴν κύλικα μὴ 'πιχεῖν ὕδωρ.
ΛΑ. φεῦ Δᾶ, τὸν ὅρκον ἄφατον ὡς ἐπαινιῶ!
ΛΥ. φερέτω κύλικά τις ἔνδοθεν, καὶ σταμνίον.
ΜΥ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ὁ κεραμεὼν ὅσος!
ταύτην μὲν ἄν τις εὐθὺς ἥσθείη λαβών.
ΛΥ. καταθεῖσα ταύτην προσλαβοῦ μοι τοῦ κάπρου.
δέσποινα Πειθοῖ, καὶ κύλιξ φιλοτησία,

192. *ἔντομα*, sicut et *τόμια*, sunt *τὰ ἱερὰ, ἃ σφάζοντες ὀμνύουσιν*: unde *ἔντομοι, ἔνορκοι.* vid. Hesych. in his vocibus. perperam vulgo *ἐκτεμοίμεθα. ἐντέμνεσθαι* verbum est ad sacra pertinens, et hic valet *sacrificare.* (de usu vocabuli *τόμιον* Florens Chr. evolvi jussit Dionysium Halic. l. 7. Historiarum; Be. Demosthenem or. in Aristocr. [*εἶτ' οὐδὲ κατὰ τυχόντα τιν' ὅρκον, ἀλλ' ὃν οὐδεὶς ὄμνυσιν ὑπὲρ οὐδενὸς ἄλλου, στὰς ἐπὶ τῶν τομίων κάπρου, κ. κριοῦ, κ. ταύρου*" etc.]) — *λευκὸν ἵππον* opponit Aeschyli tauro. — *Br.*

193. *ποῖ*, *quorsum.*

195. *παίζει· ἐπεὶ καὶ ἡ ἀσπὶς ὑπτία ἐτίθετο.* S. „*ὑπτίαν*, quia sic clipei humi ponebantur. cf. 185., Ach. 548." *Br.*

196. *Thasias vites* commemorat Virg., ubi vide annotata, item Athenaeum, Plinium, alios. Billerbeck. Flor. class. p. 59.: „Dann kommen die Väter des jetzigen Malvasiers. Erstlich der Wein von Thasos" etc. *σταμνίον*, *testam.* cf. Plut. 541.

197. *μὴ 'πιχεῖν ὕδωρ. δέον εἰπεῖν μὴ λύειν τὴν εἰρήνην, εἶπε 'μὴ πιχ. ὕδωρ, ἀλλ' ἄκρατον πιεῖν, εἰς μέθην κωμῳδῶν τὰς γυναῖκας.* S. cf. 113. sequ. Herodotus 4, 70.: *ὅρκια δὲ ποιέονται Σκύθαι ὧδε, πρὸς τοὺς ἂν ποιέωνται· ἐς κύλικα μεγάλην κεραμίνην οἶνον ἐγχέαντες αἷμα συμμίσγουσι τῶν τὰ ὅρκια ταμνομένων* etc.

198. *φεῦ Δᾶ. δᾶ γῆ δωρικῶς. ὦ γῆ, ὦ Δήμητερ, φεῦ τοῦ θαυμαστοῦ ὅρκου* etc. *Biset. ἐπαινιῶ.* pro *ἐπαινῶ. Be.*

200. ita Tyrwhitt. Append. ad Toupii Emendd. in Suid. p. 420. II. impeditis numeris *ὦ φίλταται γυναῖκες, κερ. ὅ.* Dobr., „notissima," inquit, „est illa nominum forma; proxime ad nostrum accedit *πιθεὼν* Diod. Sic. 13, 83."

201. *ταύτην*, calicem. haec Myrrhinam dicere vel Calonicen, cujusvis erat videre, et vidit Reisig. Conject. in Arist. p. 245. vulgo hic quoque versus Lysistratae tribuitur, 199. autem Lampitoni.

202. per *κάπρον*, *verrem*, quod animal in sacris maxime mactabatur, quibus foedera sancienda, ut discere est ab exemplis in Stephani Thesauro prolatis v. *τομίον*, urceum illum (imo unum ex urceis: nam plures adstabant.) innuit vini Thasii, qui pro victima in scenam illatus. juraturi autem prosecta tangebant, ut ap. Aeschylum Th. 44. *καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου.* ideo mulieres jubet Lys. manum urceo admovere. *E Br.*

203. calicem, qui in conviviis mutuo dabatur amoris et benevolentiae

τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξὶν εὐμενής.
ΜΥ. εὔχρων γε θαῖμα, κἀποπυτίζει καλῶς,
ΛΑ. καὶ μὰν ποτόδδει γ' ἁδὺ, ναὶ τὸν Κάστορα.
ΛΥ. ἐᾶτε πρώτην μ', ὦ γυναῖκες, ὀμνύναι.
ΜΥ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὔκ, ἐάν γε μὴ λάχῃς.
ΛΥ. λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος, ὦ Λαμπιτοῖ,
λεγέτω δ' ὑπὲρ ὑμῶν μί' ἅπερ ἂν κἀγὼ λέγω,
ὑμεῖς δ' ἐπομεῖσθε ταὐτὰ, κἀμπεδώσετε.
„Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ' ἀνὴρ," . . :
ΜΥ. Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ' ἀνὴρ . . .
ΛΥ. „ὅστις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἐστυκώς" . . . λέγε.
ΜΥ. ὅστις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἐστυκώς. παπαὶ,
ὑπολύεταί μου τὰ γόνατ', ὦ Λυσιστράτη!
ΛΥ. „οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον, . . .
ΜΥ. οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον,
ΛΥ. „κροκωτοφοροῦσα, καὶ κεκαλλωπισμένη . . .
ΜΥ. κροκωτοφοροῦσα, καὶ κεκαλλωπισμένη.
ΛΥ. „ὅπως ἂν ἁνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστά μου.
ΜΥ. ὅπως ἂν ἁνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστά μου.
ΛΥ. „κοὐδέποθ' ἑκοῦσα τἀνδρὶ τῷ 'μῷ πείσομαι. . .
ΜΥ. κοὐδέποθ' ἑκοῦσα τἀνδρὶ τῷ 'μῷ πείσομαι.
ΛΥ. „ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζηται βίᾳ, . . .
ΜΥ. ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζηται βίᾳ, . . .
ΛΥ. „κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι.
ΜΥ. κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι.

ergo, vocabant *φιλοτησίαν* etc. *Flor. Chr.* „vid. Athen. t. 4. p. 366." *D.*

204. *δέξαι ταῖς γυν.* vid. Porson. ad Hecub. 533. *Dobr.*

205. *κἀποπ.* *ἀποῤῥεῖ. ταῦτα δὲ λέγει μεμιμημένη τοὺς θυοσκόους. ταῦτα γὰρ ἐπέλεγον τοῖς θύμασιν εὐφημίας χάριν.* S. *κἀποπ.* Br., non *κἀποπυττίζει*, ut codd., qua de re laudat Etymologum et Salmas. ad H. A. p. 150. Juven. 11, 173. *qui Lacedaemonium pytismate lubricat orbem.*

206. *ποτόδδει.* *προσόζει.*

208. *ἐπεὶ ἡ ὀμνύουσα πρώτη ἔμελλε πρώτη καὶ πιεῖν, τοῦτό φησι.* — S.

209. *ὦ Λαμπ.* compellatur una mulier pro omnibus, quae adsunt, sicut inferius 515. cf. ann. ad Soph. Oed. Col. 1026.

211. *ἐμπεδώσατε.* *ἀσφαλίσατε.* S.

214. *πρόσεισιν*, *adibit*, me conveniet (vid. Matth. gr. §. 504, 3.), h. e. non admittetur ad me.

216. *μνησθεῖσα, ὅτι χωρίζεται τοῦ ἀνδρὸς, λέγει τὸ ὑπολύεταί μου.* — S.

217. *ἀταυρ.* *οἷον ἁγνὴ, καὶ ἄμικτος. ταῦρον γὰρ τὸ αἰδοῖον λέγουσιν. ἄζευκτος γάμου, καὶ ἄζυγος. — ἐπεὶ οἱ ταῦροι κατωφερεῖς.* S. cf. Blomf. ad Aeschyl. Ag. 236.

221. *ἐπιτυφῇ.* *ἐπικαυθῇ ἐπ' ἐμοί.* S.

227. *παρ.* cf. 162.

ΛΥ. „οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ περσικά . . .
ΜΥ. οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ περσικά.
ΛΥ. „οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.
ΜΥ. οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.
ΛΥ. „ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί . . .
ΜΥ. ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί.
ΛΥ. „εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλῇθ' ἡ κύλιξ."
ΜΥ. εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλῇθ' ἡ κύλιξ.
ΛΥ. ξυνεπόμνυθ' ὑμεῖς ταῦτα πᾶσαι;
ΚΑ. νὴ Δία.
ΛΥ. φέρ' ἐγὼ καθαγίσω τήνδε.
ΜΥ. τὸ μέρος γ', ὦ φίλη,
ὅπως ἂν ὦμεν εὐθὺς ἀλλήλων φίλαι.
ΛΑ. τίς ὠλολυγά;
ΛΥ. τοῦτ' ἐκεῖν', οὐγὼ 'λεγον·
αἱ γὰρ γυναῖκες τὴν ἀκρόπολιν τῆς θεοῦ
ἤδη κατειλήφασιν. ἀλλ', ὦ Λαμπιτοῖ,
σὺ μὲν βάδιζε, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν εὖ τίθει,
τασδὶ δ' ὁμήρους κατάλιφ' ἡμῖν ἐνθάδε·
ἡμεῖς δὲ ταῖς ἄλλαισι ταῖσιν ἐν πόλει

229. *τὰ περσ.* εἶδος ὑποδήματος. ἐκ δὲ τούτου τοὺς πόδας οὐκ ἀνατενῶ, ἐν τῇ στέγῃ συνουσιάζουσα. S. cf. Nub. 151., Thesm. 734., Conc. 319., quibus in locis hoc nomen genere feminino legitur. sed annotavit Schäfer. ad Bos. p. 146., neutrum defendi posse hisce verbis Pollucis 7, 92. τυῤῥηνικὰ (γυναικῶν ὑποδήματα), τυῤῥηνουργῆ, σικυώνια. sunt tamen qui dualem esse velint τὰ περσικὰ, quibus non refragor.

231. *λέαινα.* ἀντὶ τοῦ ὡς λέαινα. σχῆμά ἐστιν ἀκόλαστον, καὶ ἑταιρικόν. *τυρόκνηστις* δὲ [ἡ] μάχαιρα. (h. e. *τυρόκνηστις* intelligenda est μάχαιρα τυρόκνηστις. cf. Vesp. 904. etc.) ἐπὶ δὲ ταῖς λαβαῖς τῶν μαχαιρῶν ἐλεφάντινοι λέοντες γλύφονται ὀκλάζοντες, ὅπως μὴ ἀποθραύοιντο αὐτῶν οἱ πόδες, εἰ ὀρθοὶ ἑστῶτες γλύφοιντο. λέγει οὖν „οὐκ ἐπὶ ἀνδρὶ στήσομαι πορνεύουσα, ὡς λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος." S.

238. *καθ.* καύσω, καθιερώσω. S. eadem sunt ἁγίζειν et ἁγιάζειν, quae Suid. interpretatur καίειν, καθιερῶσαι, καρπῶσαι. sed et ἱερεῖα ἐσθίειν exponit Hesych. hic *libare* est, exhaurire. *Flor. Chr.* omne vinum effusura est Lysistrata; sed altera mulier partem libari jubet, partem bibi amicitiae causa. *τήνδε*, τὴν κύλικα.

239. — ὅπως ἡ φιλία ἐντεῦθεν ἄρξεται. S.

240. *ὠλ.* ita D., idque significat codicum scriptura ἁ ὀλολυγά. frustra Br. τίς ἅδ' ὀλ.;

241. cf. 175. seqq.

243. „*καὶ — τίθει.* (*et res vestras bene ordina.*) sic Eurip. El. 601. καὶ μὴν ἐκεῖνά γ' ἡ τύχη θήσει καλῶς." — *Be.*

244. *τασδί.* τὰς θεραπαίνας λέγει. S. similiter mancipia senum videntur significari 308.

245. *ἐν πόλει*, in arce. vide, quos Br. laudavit, Meursium in Ce-

ξυνεμβάλωμεν εἰσιοῦσαι τοὺς μοχλούς.
ΜΥ. οὔκουν ἐφ' ἡμᾶς ξυμβοηθήσειν οἴει
τοὺς ἄνδρας εὐθύς;
ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει·
οὐ γὰρ τοσαύτας οὐδ' ἀπειλὰς, οὐδὲ πῦρ,
ἥξουσ' ἔχοντες, ὥστ' ἀνοῖξαι τὰς πύλας
ταύτας, ἐὰν μὴ 'φ' οἷσιν ἡμεῖς εἴπομεν.
μὰ τὴν Ἀφροδίτην, οὐδέποτέ γ'· ἄλλως γὰρ ἂν
ἄμαχοι γυναῖκες, καὶ μιαραὶ, κεκλήμεθ' ἄν.

cropia c. 3., et Hemsterhus. ad Plut. 772. (767.) eo sensu vox passim usurpata legitur in hac fabula.

246. συνεμβ. συνέλθωμεν αὐταῖς, ὥστε τοὺς μοχλοὺς (vectes, pessulos, portarum) τοῦ ναοῦ (templi Minervae. v. ann. ad 174.) βαλεῖν. S.

247. οἴει correpta priore syllaba, ut 437., 712., 1075. cf. 81.

252, 3. male haec Myrhinae tribuuntur. — ἄμαχοι. ἀκαταμάχητοι, καὶ δειναί. (δειλαί) S.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ. ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ. ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ. ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ. ΓΥΝΗ ΤΙΣ.

Χ. ΓΕ. **Χ***ώρει; Δράκης· ἡγοῦ βάδην, εἰ καὶ τὸν ὦμον ἀλγεῖς,*
i. t. c. *προῳδ.*
κορμοῦ τοσουτονὶ βάρος χλωρᾶς φέρων ἐλάας.
ΗΜΙΧ. ἦ πόλλ' ἄελπτά γ' ἐστὶν ἐν τῷ μακρῷ βίῳ, φεῦ!
as., 2 an. *στ. ά.*
ἐπεὶ τίς ἄν ποτ' ἤλπισ', ὦ Στρυμόδωρ', ἀκοῦσαι,
γυναῖκας, ἃς ἐβόσκομεν κατ' οἶκον ἐμφανὲς κακὸν, i. t.

254. *ὁ τῶν πρεσβυτέρων χορὸς αἰσθόμενος τῆς ὀλολυγῆς, ἣν αἱ γυναῖκες τὴν ἀκρόπολιν καταλαβοῦσαι ἐποίουν, πρὸς τὴν βοήθειαν ἀλλήλους προτρέπουσι, καὶ πρὸς τὴν τῆς ἀκροπόλεως πολιορκίαν αὑτοὺς παρασκευάζουσιν, ὅπως τὸ καταληφθὲν χωρίον ἀπολάβωσι, καὶ τὰς γυναῖκας ἐκεῖθεν ἐξωθῶσι. ξύλα δὲ, καὶ φρύγανα, καὶ πῦρ φέρουσιν, ἵνα τὰς τῆς ἀκροπόλεως πύλας καίωσι, καὶ κατὰ κράτος αὐτὴν αἱρῶσιν. ἀλλ' αἱ γυναῖκες τὴν πολιορκίαν, καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις, καὶ βιαίας τούτων ὁρμὰς, ἀνδρείως ἀνεδέξαντο, καὶ τοὺς ἄνδρας γενναίως ἀπεκρούσαντο. αὕτη δὲ τῆς πολιορκίας καὶ πολεμικῆς παρασκευῆς θέα μεγίστην τοῖς θεωμένοις ἡδονὴν παρέχει. χ ώ ρ ε ι δὲ βάδιζε, πορεύου. ἡ γ ο ῦ, ἡγεμόνευε, πρῶτος ἴθι. κ ο ρ μ ὸ ς δὲ κατὰ τὸν Ἡσύχιον πλάτη, ὅ ἐστιν εἶδος πλοίου, ἀπὸ τοῦ εἰς ὀλίγον κεκορμᾶσθαι· καὶ ἕδρα· καὶ κώπη· καὶ τὸ εἰς βραχὺ συντετμημένον ξύλον, ὅπερ ἐνταῦθα νοητέον. ὅθεν τὸ ῥῆμα κορμάζειν, τὸ τέμνειν, καὶ σύνθετον κατακορμάζειν, κατακόπτειν. Biset.* Vetus S. *χορὸς ἀνδρῶν γερόντων, ἢ Στρυμόδωρος, χ ώ ρ ε ι, Δ ρ ά κ η ς.*

256. dicit haec Draces in Rav. et edd. vetustis, sequentia vero inde a versu 261. Strymodorus; quod incommodum. Br. et Bekk. duobus hemichoriis diviserunt. — breves versus, qui h. l. leguntur in codd., non conveniunt turbis.

257. *Στρυμόδωρ'* Br., ut Ach. 256., Vesp. 233., et hoc ipso loco ap. S. nam in Rav. et alibi legitur *Στυμμόδωρ'*, nomen inauditum.

259. *κ α τ' — ἔ χ ε ι ν β ρ έ τ α ς.* [*κατέχειν*] *τὸ τῆς Ἀθηνᾶς. κ α τ ά τ' ἀ. ἐ. λ α β ε ῖ ν. καταλαβεῖν.* S. dicitur signum Minervae, a Phidia fabricatum, in Parthenone, quod descripsit Pausan. 1, 24, 5. seqq.

κατὰ μὲν ἅγιον ἔχειν βρέτας, κατά τ' ἀκρόπολιν ἐμὰν λαβεῖν,
μοχλοῖς δὲ καὶ κλῄθροισι τά γε προπύλαια πακτοῦν;
as., 2 an.
ΗΜ. ἀλλ' ὡς τάχιστα πρὸς πόλιν σπεύσωμεν, ὦ Φιλοῦργε,
i. t. c. ἐπίῤῥ.
ὅπως ἂν αὐταῖς ἐν κύκλῳ θέντες τὰ πρέμνα ταυτὶ,
ὅσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεστήσαντο καὶ μετῆλθον,
μίαν πυρὰν νήσαντες ἐμπρήσωμεν αὐτόχειρες
πάσας ὑπὸ ψήφου μιᾶς, πρώτην δὲ τὴν Λύκωνος.
οὐ γὰρ μὰ τὴν Δήμητρ' ἐμοῦ ζῶντος ἐγχανοῦνται·
ἀντ. ά.
ἐπεὶ οὐδὲ Κλεομένης, ὃς αὐτὴν κατέσχε πρῶτος,

260. hiulco versui succurrimus addendo γὲ particulam; qua de re cf. 269, 352. spondeus sede 3. versus anacreontei recte se habet: vide H. Elem. doctr. metr. p. 476. — τά γε προπύλαια. Pausan. 1, 22, 4.: εἰς δὲ τὴν ἀκρόπολίν ἐστιν ἔσοδος μία· ἑτέραν δὲ οὐ παρέχεται, πᾶσα ἀπότομος οὖσα, καὶ τεῖχος ἔχουσα ἐχυρόν. τὰ δὲ προπύλαια λίθου λευκοῦ τὴν ὀροφὴν ἔχει, καὶ κόσμῳ καὶ μεγέθει τῶν λίθων μέχρι γε καὶ ἐμοῦ προεῖχε. — cf. Nitschii librum germ., a Köpkeo emendatum, de Rebus graecis vol. 1. p. 139. sequ. — S. πακτοῦν. κλείειν, ἀσφαλίζεσθαι.

261. Φιλ. ὄνομα. ἐὰν δὲ ὀξυτόνως, ἐπίθετον. S. Philurgum istum prodigum et sacrilegum intelligebat Flor. Chr., qui Philurgus Gorgonem Minervae abstulit, ut auctor est Isocrates, cuiusque etiam Aeschines fecit mentionem. cui non assentior.

263. ἐνεστ. ἔκριναν ποιῆσαι. S.

265. ὑπὸ ψήφου μιᾶς. ὑπὸ μιᾶς γνώμης, καὶ κρίσεως. τὴν Λύκωνος. τὴν Ῥοδίαν λέγει οὕτω καλουμένην, τὴν Αὐτολύκου μὲν μητέρα, γυναῖκα δὲ Λύκωνος, ἐπ' αἰσχροῖς κωμῳδουμένην. Εὔπολις Πόλεσιν ὥσπερ ἐπὶ τὴν Λύκωνος συνέῤῥει (fort. Λύκ. ἂν ἔῤῥει. minus probabiliter Meinek. Com. gr. 2, 1. p. 515. ὥ. ἐ. τ. Λύκ. ἔῤῥει) πᾶς ἀνήρ. S. intelligitur Lysistrata. de Lycone Ctesias, ubi Ochi sive Darii Nothi res gestas enarrat, Eclog. pers. ex Photio cap. 52. Ἀφίσταται Πισούθνης. καὶ ἀποστέλλεται κατ' αὐτοῦ Τισσαφέρνης, καὶ Σπιθραδάτης, καὶ Παρμείσης· ἀντεπεξῄει δὲ Πισούθνης, ἔχων καὶ Λύκωνα τὸν Ἀθηναῖον ἅμα Ἑλλήνων, ὧν ἐκεῖνος ἦρχε. λαμβάνουσι δὲ οἱ τοῦ βασιλέως στρατηγοὶ χρήμασι Λύκωνα καὶ τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἀφιστῶσι Πισούθνου, εἶτα, δόντες αὐτῷ πίστεις καὶ λαβόντες, ἄγουσι παρὰ βασιλέα. ὁ δὲ (τὸν Πισούθνην) εἰς τὴν σποδὸν ἐνέβαλεν, Τισσαφέρνῃ δοὺς τὴν Πισούθνου σατραπείαν. ἔλαβε δὲ Λύκων καὶ πόλεις, καὶ χώρας, ὑπὲρ τῆς προδοσίας. recte suspicatur Bisetus, qui haec partim perscripsit in suis commentariis, propterea et ipsum Lyconem, et ejus sive filiam sive uxorem Lysistratam, tum male audiisse ap. Athenn., itaque sugillatos esse a Comicis, cum haec medio fere tempore regni Darii Nothi evenerint, qui regnavit ab Olymp. 89, 1. ad Olymp. 94, 1., sive ab a. ante Chr. nat. 424. ad 403.

266. ἐγχαν. ἐπεγγελάσουσι. S.

267. ἐπεὶ οὐ- δισσυλλάβως pronuntiandum esse observavit Br., ut ap. Soph. Oed. Col. 1346. θανόντ'· ἐπεὶ οὔ με ζῶντά γ' αὖθις ἕξετον. cf. 274. S. Κλεομένης Λακεδαιμόνιος ὢν στρατηγὸς, ἐπιστρατεύσας τῇ Ἀττικῇ μετά τινων Ἀθηναίων

ἀπῆλθεν ἄψάλακτος, ἀλλ' ὅμως λακωνικὸν πνέων
θὤπλ' ᾤχετ' ἐμοὶ παραδοὺς, πάνυ σμικρόν γ' ἔχων τρι-
βώνιον,
πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτιλτος, ἓξ ἐτῶν ἄλουτος·
οὕτως ἐπολιόρκησ' ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον ὠμῶς.
ἀντεπιῤῥ.
ἐφ' ἑπτακαίδεκ' ἀσπίδων πρὸς ταῖς πύλαις καθεύδων.
τασδὶ δὲ τὰς Εὐριπίδῃ θεοῖς τε πᾶσιν ἐχθρὰς
ἐγὼ οὐκ ἄρα σχήσω παρὼν τολμήματος τοσούτου;
μὴ νύν γ' ἔτ' ἐν τετραπτόλει τοὐμὸν τρόπαιον εἴη.
ἀλλ' αὐτὸ γάρ μοι τῆς ὁδοῦ λοιπὸν ἐστὶ χωρίον
Eurip. στ. β'.
τὸ πρὸς πόλιν, τὸ σιμὸν, οἷ σπουδὴν ἔχω· i. tr.

ἐπὶ τυραννίδι, τὴν ἀκρόπολιν κατέσχε. πολιορκηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἀφεθεὶς ὑπόσπονδος, ἀπιὼν οἴκαδε πάλιν Ἐλευσῖνα κατέσχε. τῶν δὲ μετὰ Κλεομένους Ἐλευσῖνα καταλαβόντων Ἀθηναῖοι τὰς οὐσίας ἐδήμευσαν, καὶ τὰς οἰκίας κατέσκαψαν, αὐτῶν δὲ θάνατον κατεψηφίσαντο, καὶ ἀναγράψαντες ἐν στήλῃ χαλκῇ ἔστησαν ἐν πόλει παρὰ τὸν ἀρχαῖον νεών. cf. Herodot. 5, 72.

268. ἀψ. ἀπαθὴς, ἀτιμώρητος. (proprie *intactus*, a ψαλάσσειν, ut Be. annotavit. cf. 84.) λάκων. ἰσχυρόν. — S.

269. ll. versu pessumdato ᾤχετο θὤπλα παρ. ἐμοί, σμ. ἔχ. πάνυ τρ. temere vel addere, vel omittere, γὲ particulam solent librarii, metrorum ignari. cf. 260, 300, 364.

270. ἀπαράτιλτος. ἀντὶ τοῦ δασὺς, καὶ ἀκόσμητος τὰς τρίχας. — S. ἓξ ἐτ. ἄλουτος. h. e. prorsus illotus. proverbialiter dictum.

271. ὠμῶς Bentl. et nos jam olim in Lectt. Aristoph. inepte et ἀμέτρως libri ὅμως, confusis ω et ο litteris, ut passim. ὠμῶς, *severe, fortiter*. Xenoph. Mem. Socr. 3, 1, 6.: καὶ γὰρ παρασκευαστικὸν τῶν εἰς τὸν πόλεμον τὸν στρατηγὸν εἶναι χρὴ, — καὶ φιλόφρονά τε, καὶ ὠμὸν etc. *crudam mentem* Silius 4, 35. dixit alacrem seu fortem.

272. ἀσπίδας. ὅτι τὰς τάξεις ἀσπίδας ἔλεγον, καὶ αὐτὸς πάλιν Ἀριστ. ἐν Βαβυλωνίοις ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας. ἐπὶ τάξεσιν ἑπτακαίδεκα καθεύδων, ὡς τὸ βάθος τῆς φρουρᾶς ἑπτακαίδεκα κατέχειν ἀσπίδας. S. καθ. praeter expectationem pro φρουρῶν, aut simili. *Be.*

273. τασδί. τὰς γυναῖκας. μισογύνης γὰρ ὁ Εὐριπίδης, καὶ πολλὰ κατ' αὐτῶν λέγων. S. „de qua re in Thesmoph. praecipue Comicus.“ *Be.*

275. libri μὴ νῦν — τετραπόλει etc. recte Br. metri gratia τετραπτόλει. Eurip. Heracl. 81. ὅδ' ἐκ τίνος γῆς, ὦ γέρον, τετράπτολιν ξύνοικον ἤλθες λαόν; Aeschyl. Sept. ad Th. 497. πρῶτον μὲν Ὄγκα Παλλὰς ἥδ' ἀγχίπτολις. quae loca laudavit Br. S. μή νυν ἀντὶ τοῦ μὴ δή. (Apollon. Soph. p. 478. ed. Toll. νῦν [νύν]: δή. (Iliad ό, 115.) μή νύν μοι νεμεσήσετ', ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.) τρόπαιον δὲ τὸ ἐν Μαραθῶνι τὸ κατὰ Περσῶν. ἡ γὰρ Μαραθὼν της Τετραπόλεως μέρος· τὰ δὲ λοιπὰ Οἰνόη, Προβάλινθος, Τρικόρυθος. de Tetrapoli attica cf. Heraclidarum Eurip. l. l.

276. ἀντὶ τοῦ πλησίον γεγόναμεν τῆς ἀκροπόλεως, καὶ οὗτος ὁ μεταξὺ ὀλίγος τόπος ὁ λειπόμενος.

277. sequ. — τὸ σιμὸν ἀντὶ τοῦ πρόσαντες. (cf. 260.) καὶ ἐν

χὤπως ποτ' ἐξαμπρεύσομεν τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου,
Eurip.
ὡς ἐμοῦ γε τὼ ξύλω τὸν ὦμον ἐξιπώκατον· t. t. c.
ἀλλ' ὅμως βαδιστέον, καὶ τὸ πῦρ φυσητέον, as., 2.
t. d. c.
μή μ' ἀποσβεσθὲν λάθῃ πρὸς τῇ τελευτῇ τῆς ὁδοῦ.—
t. t. c.
φυφῦ! ἰοὺ, ἰοὺ τοῦ καπνοῦ! as., i. et dm.
ὡς δεινὸς, ὦναξ Ἡράκλεις, προσπεσών μ' ἐκ τῆς χύτρας,
ἀντ. β'.
ὥσπερ κύων λυττῶσα, τὠφθαλμὼ δάκνει!
κἄστιν γε λήμνιον τὸ πῦρ τοῦτο πάσῃ μηχανῇ·
οὐδὲ γάρ ποθ' ὧδ' ὀδὰξ ἔβρυκε τὰς λήμας ἐμοῦ.
σπεῦδε πρόσθεν ἐς πόλιν, καὶ βοήθει τῇ θεῷ·
ἢ πότ' αὐτῇ μᾶλλον ἢ νῦν, ὦ Λάχης, ἀρήξομεν;
φυφῦ! ἰοὺ, ἰοὺ τοῦ καπνοῦ!
τουτὶ τὸ πῦρ ἐγρήγορεν θεῶν ἕκατι, καὶ ζῇ. i. t. c.
ἐπῳδ.
οὔκουν ἂν, εἰ τὼ μὲν ξύλω θείμεσθα πρῶτον αὐτοῦ,
τῆς ἀμπέλου δ' ἐς τὴν χύτραν τὸν φανὸν ἐγκαθέντες,

Βαβυλωνίοις μέσην ἔρειδε πρὸς τὸ σιμόν. καὶ Πλάτων ἐν Νίκαις τουτὶ προσαναβῆναι τὸ σιμὸν δεῖ. (mendose ll. — σιμὸν καὶ πλατύ. ἐν Νίκαις — τὸ σιμὸν ἀεί. correxit Elmsl. ad Ach. 377. cf. Aristoph. fragm. p. 32.) ἐξαμπρ. ἕλξομεν τὸ ξύλον τοῦτο ἄνευ ὄνου. τὸ τῷ ἕλκοντι ζεύγει βοηθεῖν ἀμπρεύειν λέγεται, καὶ ἄμπρος τὸ διῆκον σχοινίον. (vid. Schneideri lex. v. ἀμπρεύω.) S.

279. sequ. ἐξιπ. ab ἶπος, *onus*. ita primus Br , quomodo scribi jubet quidam in margine MSti Voss. vulgo ἐξεπιώκατον, quae vox nihili. S. — ἔθλιψαν. φυσητ. ἐν χύτρᾳ πῦρ εἶχον δι' ἀνθράκων.

282. scripsi φυφῦ una voce, ut αἰαῖ, ἀᾶ etc. S. φῦ, φῦ. (sic libri.) φυσᾷ τῷ στόματι. τοῦτο δὲ παρεπιγραφή.

285. — παρὰ τὰς λήμας το λήμνιον πέπαιχεν. ἔστι δὲ παρὰ τὴν παροιμίαν κακὸν λήμνιον, παρὰ τὰς Λημνιάδας γυναῖκας. — ἢ ἀπὸ τῶν καμίνων τοῦ Ἡφαίστου. (de his Be. conferri jussit Soph. Philoct. 761.) πάσῃ μηχανῇ. ἀντὶ τοῦ κατὰ πάντα τρόπον. S. cf. 385.

286. λήμας νῦν τοὺς ὀφθαλμούς. (lippos oculos, quales senum esse solent.) ἔστι δὲ κυρίως ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσία.

288. *aut quando potius ei succurremus?* perperam libri εἴποτ' αὐτῇ — ἀρήξομεν. senserat hoc pridem Reiskeus. turbasse videtur iotacismus.

290. θεῶν ἕκατι, *ope divina*.

291. sequ. δυϊκῶς πάλιν τὼ ξύλω (ut 279.). λέγει δὲ ἃ ἐβάσταζε ξύλα. φανὸν μὲν πᾶν τὸ φαινόμενον ἐκάλουν. ἐκ δὲ τῶν ἀμπελίνων (ἀμπελίων) τὰς λαμπάδας κατεσκεύαζον εἰς ἔξαψιν, ὡς καὶ ἐν Λημνίαις φησί. S.

ἅψαντες εἶτ' ἐς τὴν θύραν κριηδὸν ἐμπέσοιμεν;
κἂν μή, καλούντων, τοὺς μοχλοὺς χαλῶσιν αἱ γυναῖκες,
ἐμπιμπράναι χρὴ τὰς θύρας, καὶ τῷ καπνῷ πιέζειν.
θώμεσθα δὴ τὸ φορτίον. φεῦ τοῦ καπνοῦ, βαβαιάξ!
τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῖν ξύλοιν τῶν ἐν Σάμῳ στρατηγῶν;
ταυτὶ μὲν ἤδη τὴν ῥάχιν θλίβοντά μου πέπαυται·
σὸν δ' ἔστιν ἔργον, ὦ χύτρα, τὸν ἄνθρακ' ἐξεγείρειν,
τὴν λαμπάδ' ἡμμένην ὅπως πρώτῳ γ' ἐμοὶ προσοίσεις.
δέσποινα Νίκη ξυγγενοῦ, τῶν γ' ἐν πόλει γυναικῶν
τοῦ νῦν παρεστῶτος θράσους θέσθαι τρόπαιον ἡμᾶς!

Χ. ΓΥ. λιγνὺν δοκῶ μοι καθορᾶν καὶ καπνόν, ὦ γυναῖκες, Eupolid. προῳδ.
ὥσπερ πυρὸς καομένου· σπευστέον ἐστὶ θᾶττον.

ἩΜΙΧ. πέτου, πέτου, Νικοδίκη, chor. d. ἀλλοιόστ.
πρὶν ἐμπεπρῆσθαι Καλύκην τε, καὶ Κριτύλλαν, as., i. h. et an.
περιφυσήτω a.
ὑπό τ' ἀνόμων ἀργαλέων, ὑπό τε γερόντων ὀλέθρων! chor. t.

293. κριηδόν. δίκην κριοῦ. κριὸς γὰρ χαλκοῦν μηχάνημα, ὃ τοῖς τείχεσι προσφέρουσιν οἱ βάρβαροι. (imo etiam Graeci et Romani. vide I. Lipsii Poliorcet. 3, 1. etc.) S.

297. τοῖν ξύλοιν. lignorum, quae fert et cupit apponere. ita Br. et Bekk. ex A Paris. alii ll. τοῦ ξύλου, minus quidem recte: v. 279, 291. Palmer. „Ex h. l. colligere licet, hoc drama prodiisse anno belli Pelop. 21. (22.), quo praecipue calebant Sami negotia, statu populari ibi instaurato et Quadringentorum abolito, electis Thrasybulo et Thrasyllo ducibus, democratiae faventibus. invocat igitur et invitat eos reip. amatores et status popularis, ut capessant negotia. de iis Thuc. libro 8. (21.)“

298. ὡς ἀποθέμενος λέγει τ ξύλα. S.

300. libri fere ὅπως πρῶτον ἐμ. πρ., sed A Paris. πρώτως ὥπως ἐμ. πρ. vix usitatum πρώτως, sed natum videtur ex πρώτωι, solito errore. aptissimum enim πρώτῳ sententiae, nec γὲ interposito abhorret a metro. primus portas incendere gestit coryphaeus.

301. perperam libri τῶν τ' ἐν. S. ἐν πόλει. ἐν τῇ ἀκροπόλει.

303. γυναῖκες ὑδροφοροῦσαι παρακελεύονται ἀλλήλαις· αἱ δὲ λοιπαὶ εἰσὶν ἐν τῇ ἀκροπόλει. S. de metro vid. ann. ad Nub. 679.

305. νῦν ἐστιν ἡμιχόριον τὸ λέγον ἐκ γυναικῶν εἰσερχομένων ἄνωθεν, (imo ἄνω, sursum: nam alter est hic chorus mulierum, ex urbe in arcem ascendentium cum urceis aquae plenis.) ἵνα καὶ τὸ ὕδωρ αὐτῶν καταχέωσιν ἄνωθεν. τὸ δὲ ἄλλο ἡμιχόριον ἐξ ἀνδρῶν κάτωθεν ἐπερχομένων ταῖς ἐν τῇ ἀκροπόλει εἰς πολιορκίαν.

306. Καλύκην, Κριτύλλαν. nomina feminarum quarundam in acropoli.

308. ll. ὑπό τε νόμων. dedi ὑπό τ' ἀνόμων, *a legum* juriumque *expertibus*, i. e. servis, qui comitantur dominos, sicut apparitores Probulum (397. — 403.), eosque adjuvant. cf. 244. Centaurorum στρατὸν ἄνομον

ʽΗΜΙΧ. ἀλλὰ φοβοῦμαι τόδε. μῶν ὑστερόπους βοηθῶ; ch. c. t.
νῦν δὴ γάρ, ἐμπλησαμένη τὴν ὑδρίαν κνεφαία
μόγις ἀπὸ κρήνης ὑπ' ὄχλου καὶ θορύβου καὶ πατάγου
χυτρείου, ch. pent. c.
δούλησιν ὠστιζομένη, στιγματίαις θ', ch. tr.
ἁρπαλέως ἀραμένη ταῖσιν ἐμαῖς δημότισιν καομέναις
ch. pent.
φέρουσ' ὕδωρ βοηθῶ. an.
ἤκουσα γὰρ τυφογέροντας ἄνδρας ch. tr. c.
ἔῤῥειν, στελέχη φέροντας, ὥσπερ as., a. d. et i. h.
βαλανεύσοντας, ἐς πόλιν, ὡς τριτάλαντον βάρος, as.,
τρίκ., dm. a. dm.
δεινότατ' ἀπειλοῦντας ἐπῶν, ch. d.
ὡς πυρὶ χρὴ τὰς μυσαρὰς γυναῖκας ἀνθρακεύειν· as.,
ch. d. et an.
ἅς, ὦ θεά, μή ποτ' ἐγὼ πιμπραμένας ἴδοιμι, ch. t. c.
ἀλλὰ πολέμου καὶ μανιῶν, ῥυσαμένας Ἑλλάδα καὶ πολίτας,
ch. pent. c.
ἐφ' οἵσπερ, ὦ χρυσολόφα πολιοῦχε, σὰς ἔσχον ἕδρας·
ch. t.
καί σε καλῶ ξύμμαχον, ὦ Τριτογένει', εἴ τις ἐκείνας
ὑποπίμπρησιν ἀνήρ, ch. hex.

dixit Soph. Trach. 1031. Reisk. ὑπό τε νέων. — ὀ λ., ὀλεθρίων. cf. Soph. Oed. R. 1270.

309. sequ. μῶν ὑστ. μὴ (μῶν) ὕστερος τοῦ καιροῦ ἦλθον εἰς τὸ βοηθῆσαι. (;) νῦν. ἀρτίως. κνεφ. ὀρθρία. — S.

311. κρήνης. fontem intelligo prope antrum Panos, ὅσαν ὑπὸ τὰ προπύλαια, ut refert Paus. 1, 28, 4. puteus Neptuni fuit in ipsa arce. vid. itinerar. Anachars. 2., p. 212. ed. Bipont. S. χυτρ. ἀντὶ τοῦ κεραμέου. (imo: ἀντὶ τοῦ χυτρῶν.) — συντρίβεται δὲ τὰ κεράμια παρὰ ταῖς κρήναις.

312. sequ. ὠστ. ὠθουμένη, στενοχωρουμένη. στιγματ. δὲ δούλαις (δούλοις), ἀπὸ τοῦ στίζεσθαι. ἀραμ. ἐπάρασα τὴν ὑδρίαν. S.

315. seqq. τυφ. τετυφωμένους γέροντας. (v. Nub. 883.) ἔῤῥειν. σπέρχεσθαι. στελέχη. ξύλα. ὥσπερ βαλ. ὥσπερ βαλανεῖον ὑποκαύσοντας. ἐς πόλιν. ἐς τὴν ἀκρόπολιν. ἐς (sic MS. Voss.) τριτ. βάρος. ὡς τριῶν ταλάντων βάρος. S. metra τρίκωλα, qualia sunt Pindaricum et Platonicum, passim restituimus his poëtis. cf. 507. et indicem. ejus generis versus 317. haud vulgari arte factus est: nam medius insertus in duos dochmios ab anapaesto incipientes anapaestus non videtur mutare numerum, estque revera velut dimidium dochmii.

320. ὦ θεά. πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν εὔχεται. S.

322. ἐφ' οἷσπερ, *quam ob causam*. χρυσ. vocat. similis nominativo. sic *Γοργολόφα* de eadem Pallade in Equ. 1069. *Be.* πολιοῦχε, πολιὰς, urbis Athenarum patrona. cf. Nub. 602. etc. S. σὰς ἕ. ἕδρας. τὸν ναόν σου κατέλαβον.

328. ita Reisig. Conject. in Arist.

φέρειν ὕδωρ μεθ᾽ ἡμῶν. — an.

ΗΜΙΧ. ἔασον, ὤ! τουτὶ τί ἦν, ὦνδρες πόνῳ πονηροί; i. t. c.
οὐ γάρ ποτ᾽ ἂν χρηστοί γ᾽ ἔδρων οὐδ᾽ εὐσεβεῖς τάδ᾽ ἄνδρες.

Χ. ΓΕ. τουτὶ τὸ πρᾶγμ᾽ ἡμῖν ἰδεῖν ἀπροσδόκητον ἥκει·
ἑσμὸς γυναικῶν οὑτοσὶ θύρασιν αὖ βοηθεῖ.

Χ. ΓΥ. τί βδύλλεθ᾽ ἡμᾶς; οὔ τί που πολλαὶ δοκοῦμεν εἶναι;
καὶ μὴν μέρος γ᾽ ἡμῶν ὁρᾶτ᾽ οὔπω τὸ μυριοστόν.

Χ. ΓΕ. ὦ Φαιδρία, ταύτας λαλεῖν ἐάσομεν τοσαυτί;
οὐ περικατάξαι τὸ ξύλον τύπτοντα χρῆν τιν᾽ αὐτάς;

Χ. ΓΥ. θώμεσθα δὴ τὰς κάλπιδας χἠμεῖς χαμᾶζ᾽, ὅπως ἄν,
ἢν προσφέρῃ τὴν χεῖρά τις, μὴ τοῦτό μ᾽ ἐμποδίζῃ.

Χ. ΓΕ. εἰ νὴ Δί᾽ ἤδη τὰς γνάθους τούτων τις ἢ δὶς, ἢ τρὶς,
ἔκοψεν, ὥσπερ Βουπάλου, φωνὴν ἂν οὐκ ἂν εἶχον.

Χ. ΓΥ. καὶ μὴν ἰδοὺ παταξάτω τις· στᾶσ᾽ ἐγὼ παρέξω,
κοὐ μή ποτ᾽ ἄλλη σοῦ, κύον, τῶν ὄρχεων λάβηται.

Χ. ΓΕ. εἰ μὴ σιωπήσει, θένων ἐκκοκκιῶ τὸ γῆρας.

p. 255. libri soloece ἥν τις etc. Τριτ., Tritonia Minerva. cf. Equ. 1077., Heyn. et interpp. Homeri ad Il. δ', 515., Virgilii ad Aen. 2, 171. etc.

324. ἀντὶ τοῦ ἐπικουρεῖν ἡμῖν, καὶ σβεννύειν. S.

325. πόνῳ πον., ut Vesp. 454. h. e. improbi velut ex industria.

329. τί (τὶ nonnihil.) βδ. ἡμ.; τί εὐτελίζετε; ἢ φοβεῖσθε, καὶ τρέμετε; (recte Hesych., annotante Br., βδύλλειν: δεδιέναι, τρέμειν. — Equ. 224. καὶ γάρ οἵ τε πλούσιοι δεδίασιν αὐτὸν, ὅ τε πένης βδύλλει λεώς.

332. τύπτοντα χρῆν duo Regii, Voss., Br. vulgo τύπτοντ᾽ ἐχρῆν. Thomas Mag. χρῆν καὶ ἀντὶ τοῦ ἔπρεπε, καὶ ἀντὶ τοῦ πρέπει. cf. Br. ad Thesm. 30.

335. δὶς, ἢ τρίς. bis, terve, dictum pro saepe, seu vehementer, per λιτότητα. S. εἴ τις ἠπείλησε τύπτειν (imo: εἴ τις ἔτυψε), καθάπερ Ἱππώναξ τὸν Βούπαλον. S. Suidas t. 2. p. 147. Ἱππώναξ, πατρὸς Πύθεω καὶ μητρὸς Πρωτίδος, Ἐφέσιος, ἰαμβογράφος· ᾤκησε δὲ Κλαζομενάς, ὑπὸ τῶν τυράννων Ἀθηναγόρα καὶ Κωμᾶ ἐξελαθείς. γράφει δὲ πρὸς Βούπαλον καὶ Ἄθηνιν ἀγαλματοποιοὺς, ὅτι αὐτοῦ εἰκόνας πρὸς ὕβριν εἰργάσαντο etc. vide Hipponactis et Ananii fragmenta collecta a viro humanissimo F. Th. Welckero, Gotting. 1817., p. 1. et 82. Suidas v. Βούπαλος. ὄνος Ἀριστοφ. εἰ νὴ Δί᾽ ἤδη — εἶχον. παρὰ τῷ Ἱππώνακτι (τὸ Ἱππώνακτος) λάβετέ μου θοἰμάτιον, (legam scazontibus restitutis λαβέσθω μου θαἰμάτια· κόψω etc.) κόψω Βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν. de hoc genere metri mentionem fecerunt Hephaest. c. 6., Aristides περὶ Μουσικῆς 54. (Hephaest. Gaisford. p. 34. et 197.), Victorin. p. 2575. Putsch., aliique.

338. inepte libri κ. μή ποτ᾽ ἄλλη σου κύων etc., quasi se ipsa mulier appellet canem. imo verberat isto convicio senes impudentes. Terent. Eun. 4, 77, 33.: *ain' vero, canis?* nominativum pro vocativo accipere nolui propter ambiguitatem, quam quaesivisse Aristophanem ridiculi causa non est quod credamus. passim hoc mulieres minantur viris.

339. ita Br. libri γῆράς σου, quae est manifesta interpretatio. S. ἐκκοκ. οἷον αἱματώσω, ἐκβαλῶ. ἢ

Χ. ΓΥ. ἅψαι μόνον Στρατυλλίδος τῷ δακτύλῳ προσελθών.
Χ. ΓΕ. τί δ', ἢν σποδῶ τοῖς κονδύλοις; τί μ' ἐργάσει τὸ δεινόν;
Χ. ΓΥ. βρύκουσά σου τοὺς πλεύμονας καὶ τἄντερ' ἐξαμήσω.
Χ. ΓΕ. οὐκ ἔστ' ἀνὴρ Εὐριπίδου σοφώτερος ποιητής·
οὐδὲν γὰρ ὧδε θρέμμ' ἀναιδές ἐστιν, ὡς γυναῖκες.
Χ. ΓΥ. αἰρώμεθ' ἡμεῖς θοὔδατος τὴν κάλπιν, ὦ 'Ροδίππη.
Χ. ΓΕ. τί δ', ὦ θεοῖς ἐχθρὰ, σὺ δεῦρ' ὕδωρ ἔχουσ' ἀφίκου;
Χ. ΓΥ. τί δὲ δὴ σὺ πῦρ, ὦ τύμβ', ἔχων; ὡς σαυτὸν ἐμπυρεύσων;
Χ. ΓΕ. ἐγὼ μὲν, ἵνα νήσας πυρὰν τὰς σὰς φίλας ὑφάψω.
Χ. ΓΥ. ἐγὼ δέ γ', ἵνα τὴν σὴν πυρὰν τούτῳ κατασβέσαιμι.
Χ. ΓΕ. τοὐμὸν σὺ πῦρ κατασβέσεις;
Χ. ΓΥ. τοὔργον τάχ' αὐτὸ δείξει.
Χ. ΓΕ. οὐκ οἶδά σ' εἰ τῇδ', ὡς ἔχω, τῇ λαμπάδι σταθεύσω.
Χ. ΓΥ. εἰ ῥύμμα τυγχάνεις ἔχων, λουτρόν γ' ἐγὼ παρέξω.
Χ. ΓΕ. ἐμοὶ σὺ λουτρὸν, ὦ σαπρά;
Χ. ΓΥ. καὶ ταῦτα νυμφικόν γε.
Χ. ΓΕ. ἤκουσας αὐτῆς τοῦ θράσους;
Χ. ΓΥ. ἐλευθέρα γάρ εἰμι.

μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ῥοιῶν. τὸ γῆρας dixit loquacitatem, quia garruli esse solent senes, anusque. simili sententia Plautus Amph. 2, 1, 6. *jam quidem hercle ego tibi istam Scelestam, scelus, linguam abscindam.* cf. 421.

340. Στρατ. ἀντὶ ἐμοῦ. S.

341. σποδῶ, *percutiam.* Hesych. σποδεῖν: παίειν, συγγίνεσθαι.

342. βρύκ. ἐσθίουσα, δάκνουσα. S. ἐξαμ. Eurip. Cyclop. 222. τὰ σπλάγχν' ἔφασκον ἐξαμήσεσθαι (se prorsus demessuros esse) βίᾳ. annotavit Be.

343. ὅτι κατὰ γυναικῶν εἶπε. φησὶ γὰρ (Med. 392.) κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.

347. libri praeter Rav., corrupto metro, τί δὲ σύ. cf. 260. sic pridem Br. alii τί δαὶ vel τί δ' αὖ. — ὡς σ. ἐμπ., quasi te ipse *concrematurus* in rogo, quippe senex decrepitus. — ὦ τύμβ', o sepulcrum, o senex.

349. τὴν σὴν πυρὰν, *tuum rogum*, quem tu exstruxisti.

350. τοὔργον — δείξει. similiter Eurip. Or. 1101., Androm. 261. *Ex Be.*

351. ita Voss. liber et S., qui sic οὐκ οἶδα ἐγὼ, εἰ ταύτῃ σε τῇ λαμπάδι ὀπτήσω. κυρίως δὲ σταθεύειν τὸ μὴ λίαν κατοπτᾷν, ἀλλὰ τῷ πυρὶ ἡσύχως χλιαίνειν τὸ κρέας. καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι (973.) τὰς σηπίας σταθεύσω. (sic.) τὸ γὰρ μικρὸν ὁτιοῦν καίειν σταθεύειν λέγεται. — οὐκ οἶδα εἰ —, *haud scio*, vel *nescio an* — quod est ita existimantis, vel aliquid facere parantis.

352. ita Bentl. libri claudicante versu λουτρὸν ἐγώ. fuit cum mallem scribi λουτρῶν ἐγὼ π., quem usum genitivi explicat Matth. gr. §. 360, 3.; sed verisimilius est, forte excidisse γὲ particulam, ut saepe factum. cf. 260. S. ῥύμμα. τὸ παρ' ἡμῖν σμῆγμα, ἢ νίτρον. ἢ ῥύμμα ἀντὶ τοῦ ῥύπου. (recte.) S.

353. ὦ σαπρὰ, *o putida, o vetula.* S. νυμφ. περὶ γαμηλίων λουτρῶν Μένανδρος ἐν Κρήτῃ φησὶ, καὶ ἐν Ὑποβολιμαίῳ. (cf. Pac. 781. seqq.) ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου εἰς γέροντα εἶπε νυμφικόν. S.

354. ἤκουσας — θράσους;

Χ.ΓΕ. σχήσω σ' ἐγὼ τῆς νῦν βοῆς.
Χ.ΓΥ. ἀλλ' οὐκ ἔθ' ἡλιάξεις.
Χ.ΓΕ. ἔμπρησον αὐτῆς τὰς κόμας.
Χ.ΓΥ. σὸν ἔργον, ὦ 'χελῷε.
Χ.ΓΕ. οἴμοι τάλας!
Χ.ΓΥ. μῶν θερμὸν ἦν;
Χ.ΓΕ. ποῖ „θερμόν;" οὐ παύσει;
τί δρᾷς; i. t.
Χ.ΓΥ. ἄρδω σ', ὅπως ἀναβλαστάνης.
Χ.ΓΕ. ἀλλ' αὐτός εἰμ' ἤδη τρέμων.
Χ.ΓΥ. οὐκοῦν, ἐπειδὴ πῦρ ἔχεις, σὺ χλιανεῖς σεαυτόν; i. t. c.
ΠΡ. ἆρ' ἐξέλαμψε τῶν γυναικῶν ἡ τρυφή, i. tr.
χὼ τυμπανισμὸς, χοἰ πυκνοὶ Σαβάζιοι,

πρὸς ἑταῖρον αὐτοῦ. S. ἐλευθέρα, libera, quam libere loqui decet. Eurip. Phoen. 358. ἓν μὲν μέγιστον, οὐκ ἔχει παῤῥησίαν. ΙΟ. Δούλου τόδ' εἶπας, μὴ λέγειν, ἅ τις φρονεῖ, et Ion. 610. εἰ δ' ἐπεύξασθαι χρεὼν, 'Εκ τῶν 'Αθηνῶν μ' ἡ τεκοῦσ' εἴη γυνὴ, Ὥς μοι γένηται μητρόθεν παῤῥησία. cf. 436.

355. ἡλ. δικάσεις. καὶ Ὅμηρος (Il. α', 232.) νῦν ὕστατα λωβήσαιο. φονεύσω γάρ σε. S. ἡλιάξεις pro βιώσει, propter φιλοδικίαν Atheniensium.

356. σὸν ἔργον, ὦ 'χελῷε. τὸ ὕδωρ ἅμα καταχέουσι. ταῖς κάλπισι δὲ παρακελεύονται. S. ponitur Achelous fluvius pro aqua synecdochice, ut ap. Eurip. in Bacchis 521. δμωσὶν Ἀχελῷον φέρειν 'Εννέπων. Achaeus Tragicus ap. Athen. p. 427. μῶν 'Αχελῷος ἦν κεκραμένος πολύς; *Be.*

357. θερμόν. εἰρωνικῶς, utpote cum a fonte allata fuerit ista aqua: vide 311. ποῖ „θερμόν;" *quorsum „calida?"* h. e. quorsum pertinet istud verbum tuum θερμόν? cur calidam appellas aquam, quae est frigida?

358. ἄρδω σ', ὅπ. ἀν. ποτίζω σε, ἵνα νεάσῃς, ἐπεὶ γέρων ἦν. τὸ γὰρ ὕδωρ αὔξει τὰ φυτά. — ll. ἀλλ' αὐτός εἰμ' ἤδη τρ. at sicca rigari convenit: ergo rigandus est siccus effoetusque senex, neque est quod aquam abstineri ab se jubeat propter siccitatem, seu maciem. jam apte dicit ἀλλ' αὐτός εἰμ' ἤδη τρέμων, *at ipse*, h. e. mea sponte, *jam tremo* senectute, ut non opus sit me frigida perfundi.

359. χλιανεῖς prima longa, ut χλιαρὰ Ach. 917.

360. ἐξέλαμψεν. ἐφανερώθη ἡ ἀταξία καὶ ἡ κακία τῶν γυναικῶν. προβούλευμα δὲ τάγμα ἐν 'Αθήναις. εἷς οὖν αὐτῶν ἔρχεται. S. Ex hac etiam Probuli persona concludimus, hoc drama prodiisse post cladem Siculam: nam Probulus magistratus fuit extraordinarius, qui in rebus dubiis reip. creabatur: post infortunium vero Siculae cladis id factum Athenis, teste Thuc. initio libri 8. (καὶ ἀρχήν τινα πρεσβυτέρων ἀνδρῶν ἑλέσθαι, οἵτινες περὶ τῶν παρόντων, ὡς ἂν καιρὸς ᾖ, προβουλεύσωμεν. (cf. S. ad 394., 573.) sic etiam Herodot. libro 7. (172.) ait, imminente a Xerxe bello Probulos fuisse congregatos in Isthmo, electos ex Graeciae civitatibus, quae melius affectae erant. *Palmer.*

361. Σαβάζιοι. οἱ ὀργιασμοὶ τοῦ Σαβαζίου, ὃν οἱ μὲν τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ ὑπειλήφασι, τυχεῖν δὲ τῆς προσηγορίας ταύτης διὰ τὸν γινόμενον περὶ αὐτὸν εὐασμόν. τὸ γὰρ εὐάζειν οἱ βάρβαροι σαβάζειν ἔλεγον. ὅτι δὲ εἷς ἐστιν ὁ θεὸς Σαβάζιος καὶ Διόνυσος, πολλοὶ μαρ-

ὅ τ' Ἀδωνιασμὸς οὗτος οὑπὶ τῶν τεγῶν,
οὗ 'γώ ποτ' ὢν ἤκουον ἐν τἠκκλησίᾳ;
ἔλεγεν δ' ὁ μή γ' ὥρασι μὲν Δημόστρατος
πλεῖν ἐς Σικελίαν· ἡ γυνὴ δ' ὀρχουμένη
„Αἰαῖ, Ἄδωνιν" φησιν. ὁ δὲ Δημόστρατος
ἔλεγεν ὁπλίτας καταλέγειν Ζακυνθίων·
ἡ δ' ὑποπεπωκυῖ', ἡ γυνὴ 'πὶ τοῦ τέγους,
„Κόπτεσθ' Ἄδωνιν," φησιν. ὁ δ' ἐβιάζετο,
ὁ θεοῖσιν ἐχθρὸς, καὶ μιαρὸς, Χολοζύγης.
τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν ἔστιν ἀκολαστήματα.

τυροῦσι Κωμικοί. S. cf. Vesp. 9. invehitur Probulus in mulieres Bacchi orgia saepe celebrantes.

362. ὅ τ' Ἀδων. ἑορτὴν γὰρ ἐπετέλουν τῷ Ἀδώνιδι αἱ γυναῖκες, καὶ κήπους τινὰς εἰς τὰ δώματα ἀνέφερον. — S. de Adoniis vide ann. ad Pac. 408. κήπους illos sive hortos Adonidis in tegulis habebant mulieres, ibique post pompam primo die festi illius duci solitam lugebant.

364. ll. ὁ μὴ ὥρ., insolenter cessante crasi. facile γ' interciderit: v. ann. ad 269. certe Aeschylus Prom. 608. μή μου προκήδου μᾶσσον ἢ ὡς ἐμοὶ γλυκύ, nec desiderantur cum illius, tum aliorum, consimilia. porro Euripides Hipp. 481. μή γε — πέρα προβῇς τῶνδ', quam codicum scripturam sine causa idonea mutaverunt. — elliptica est haec imprecatio. integre 972. ἀλλὰ μὴ (μή γ') ὥρασ' ἵκοισθε. vid., quem laudant, Casaub. ad Athen. 2, 14., p. 112. sic autem August., Junt., Bekk., quam terminationem loco significando adhiberi solitam, ut θύρασι, recte D. praetulit vulgato ὥραισι, qui itidem inferius scripsit μὴ ὥρασ', h. e. μὴ ὥρασι, pro ὥρας. vide, quos auctores laudavit, Herodianum ap. Joannem Alexandr. Τονικῶν παραγγελμ. p. 35, 32. et Hermannum praef. Epit. doctr. metr. p. XVI. seqq. „Exagitat Demostratum, utpote Niciae ἀντιπολιτευθέντα, cujus amicus fuerat Aristoph., et ob Niciae flebilem casum illum insectatur, nec patitur oblivioni dari illius pessimum consilium et infaustum reip. Atheniensium. proposuerat autem Demostratus rogationem de bello siculo die infausto, quo publice lugebatur Adonis, quod erat mali ominis. vid. Plut. Nicia." *E Palmerio.*

367. Ζακ. ἔθνος περὶ τὴν Κεφαλληνίαν, σύμμαχον Ἀθηναίοις. S. vide Thuc. 2, 7. ibidem 66., annotante Biseto, οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι τοῦ αὐτοῦ θέρους ἐστράτευσαν ναυσὶν ἑκατὸν ἐς Ζάκυνθον τὴν νῆσον, ἣ κεῖται ἀντιπέρας Ἤλιδος· εἰσὶ δὲ Ἀχαιῶν τῶν ἐκ Πελοποννήσου ἄποικοι, καὶ Ἀθηναίοις ξυνεμάχουν.

368. ἡ δ' ὑπ. v. ann. ad 113.

369. κόπτεσθε. notum hac significatione verbum, etiam in sacris litteris. Eurip. in Troad. 600. ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρόν. Be. S. ὁ δ' ἐβ. *extorsit* τὸ πλεῖν εἰς Σικελίαν, decretum Atheniensium de suscipiendo bello. male S. ὁ δ' ἐβ. ὑπὸ τῶν γυναικῶν etc., quasi ἐβ. sit passivum; nec probabiliter interpres latinus „contra omni studio enitebatur," germanus (Droysenum dico) „Endlich überschrie sie doch Der gottverhasste, erzverworfne Rasetoll."

370. Χολοζ. Δημόστρατος Βουζύγης ἐλέγετο, ὃν Χολοζύγην εἶπε διὰ τὸ μελαγχολᾶν. Εὔπολις δὲ ἐν Δήμῳ (Δήμοις) ὡς μανιώδη αὐτὸν λέγει, τί κέκραγας, ὥσπερ Βουζύγης ἀδικούμενος; καὶ ἄλλοι. S.

371. ἀπ' αὐτῶν. pro αὐτῶν: vide Graef. Meleag. p. 47., Eurip.

Χ.ΓΕ. τί δῆτ᾽ ἂν, εἰ πύθοιο καὶ τὴν τῶνδ᾽ ὕβριν;
αἳ τἄλλα θ᾽ ὑβρίκασι, κἀκ τῶν καλπίδων
ἔλουσαν ἡμᾶς, ὥστε θαἰματίδια
πάρεστι σείειν, ὥσπερ ἐνεουρηκότας.
ΠΡ. νὴ τὸν Ποσειδῶ τὸν ἁλυκὸν, δίκαιά γε·
ὅταν γὰρ αὐτοὶ ξυμπονηρευώμεθα
ταῖσιν γυναιξὶ, καὶ διδάσκωμεν τρυφᾷν,
τοιαῦτ᾽ ἀπ᾽ αὐτῶν βλαστάνει βουλεύματα.
οἳ λέγομεν ἐν τῶν δημιουργῶν τοιαδὶ
,,Ὦ χρυσοχόε, τὸν ὅρμον, ὃν ἐπεσκεύασας,
ὀρχουμένης μου τῆς γυναικὸς ἑσπέρας
ἡ βάλανος ἐκπέπτωκεν ἐκ τοῦ τρήματος.
ἐμοὶ μὲν οὖν ἔστ᾽ ἐς Σαλαμῖνα πλευστέα·
σὺ δ᾽, ἢν σχολάσῃς, πάσῃ τέχνῃ πρὸς ἑσπέραν
ἐλθὼν ἐκείνῃ τὴν βάλανον ἐνάρμοσον.“
ἕτερος δέ τις πρὸς σκυτοτόμον ταδὶ λέγει,
νεανίαν, καὶ πέος ἔχοντ᾽ οὐ παιδικὸν,
,,Ὦ σκυτοτόμε, τῆς μου γυναικὸς τοῦ ποδὸς
τὸ δακτυλίδιον ἓν πιέζει τὸ ζυγὸν,
ἅθ᾽ ἁπαλὸν ὄν· τοῦτ᾽ οὖν σὺ τῆς μεσημβρίας
ἐλθὼν χάλασον, ὅπως ἂν εὐρυτέρως ἔχῃ.“
τοιαῦτ᾽ ἀπήντηκ᾽ ἐς τοιαυτὶ πράγματα,

Troad. 781. *ἀκολαστήματα* scripsimus auctore Bentl., cum minus tuta videretur forma *ἀκολαστάσματα*, quae legitur in Bekkeri lex. Sangerm. p. 367, 21. libri: *ἀκόλαστ᾽ ᾄσματα*.

376. *τὸν ἁλ.* τὸν θαλάσσιον.

380. *ἐν τῶν δημ.* *in opificum officinis* sive *aedibus.* ellipsis frequens: vide K. et interpp.

381. *τὸν ὅρμον.* ἀντὶ (τοῦ) τοῦ ὅρμου, ἀττικῶς. S. *quod attinet ad monile.* v. Viger. ed. 3. Herm. p. 58., 59.

383. *ἡ βάλ.* ἡ περόνη. (Hesych., annotante Fl. Christ., αἱ βάλανοι: τὰ ἐξηρτημένα τῶν ὅρμων περὶ τὸν τράχηλον.) ταῦτα δὲ πάντα εἰς τὸ κακέμφατον λαμβάνεται. S.

385. *πάσῃ τέχνῃ.* παντὶ τρόπῳ. S. idem *πάσῃ μηχανῇ* 285.

390. addidi ἓν, quo metrum restitueretur, siquidem vox *δακτυλίδιον* a *δάκτυλος* corripit mediam. videtur autem ἓν neglectum esse a librariis propter *-ον* simile, quod antecedit, quo quidem verbo ipsa quoque sententia juvatur, quia non unus scilicet pedi digitus est, et unum tantummodo unius pedis pressum corrigia significavit homo iste, quem dicit Probulus. temere Porsonus *ὦ σκυτ., τὸ δακτ. τοῦ ποδὸς Τοῦ τῆς γυναικός μου πιέζει τὸ ζ.* S. *τὸν* (sic, ut ed. Med.) *ζυγόν.* μέρος τοῦ σανδαλίου. ἀντὶ τοῦ ,,ὑπὸ τοῦ ζυγοῦ ὁ δάκτυλος ἁπαλὸς ὢν πιέζεται θλιβόμενος.“ νῦν δὲ ἀμφιβόλως εἴρηκε. ζυγὸς γὰρ καλεῖται ὁ περικείμενος τοῖς γυναικείοις σανδαλίοις ἱμᾶς κατὰ τοὺς δακτύλους, πρὸς τὸ συνέχειν ἐξαγόμενον τὸν πόδα.

393. seqq. *ἀπηντ.* *evaserunt.* Terent. Ad. 3, 4, 63. *nimia illaec li-*

ὅτε γ᾽ ὢν ἐγὼ Πρόβουλος ἐκπορίσας ὅπως
κωπῆς ἔσονται, τἀργυρίου νυνὶ δέον,
ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀποκέκλεισμαι τῶν πυλῶν.
ἀλλ᾽ οὐδὲν ἔργον ἑστάναι. φέρε τοὺς μοχλούς,
ὅπως ἂν αὐτὰς τῆς ὕβρεως ἐγὼ σχέθω.
τί κέχηνας, ὦ δύστηνε; ποῖ δὲ σὺ βλέπεις,
οὐδὲν ποιῶν ἄλλ᾽ ἢ καπηλεῖον σκοπῶν;
οὐχ ὑποβαλόντες τοὺς μοχλοὺς ὑπὸ τὰς πύλας
ἐντεῦθεν ἐκμοχλεύσετ᾽; ἐνθενδὶ δ᾽ ἐγὼ
ξυνεκμοχλεύσω.

ΛΥ. μηδὲν ἐκμοχλεύετε·
* ἐξέρχομαι γὰρ αὐτομάτη. τί δεῖ μοχλῶν;
οὐ γὰρ μοχλῶν δεῖ μᾶλλον ἢ νοῦ, καὶ φρενῶν.

ΠΡ. ἄληθες, ὦ μιαρὰ σύ; ποῦ ᾽σθ᾽ ὁ τοξότης;
ξυλλάμβαν᾽ αὐτὴν, κὠπίσω τὼ χεῖρε δεῖ.

ΛΥ. εἴ τἄρα νὴ τὴν Ἄρτεμιν τὴν χεῖρά μοι
ἄκραν προσοίσει δημόσιος ὤν, κλαύσεται.

ΠΡ. ἔδεισας, οὗτος; οὐ ξυναρπάσει μέσην,
καὶ σὺ μετὰ τούτου, κἀνύσαντε δήσετον;

ΣΤ. εἴ τἄρα νὴ τὴν Πάνδροσον ταύτῃ μόνον
τὴν χεῖρ᾽ ἐπιβαλεῖς, ἐπιχεσεῖ πατούμενος.

ΠΡ. ἰδού γ᾽ ἐπιχεσεῖ! ποῦ ᾽στιν ἕτερος τοξότης;
ταύτην προτέραν ξύνδησον, ὅτιὴ καὶ λαλεῖ.

ΛΥ. εἴ τἄρα νὴ τὴν Φωσφόρον τὴν χεῖρ᾽ ἄκραν

centia Profecto evadet in aliquod magnum malum. S. εἰς τ. πρ. εἰς τὰς νῦν ὕβρεις. ἐκπορ. συλλέξας. πρόβουλοι δὲ πρὸς τοῖσδε ᾑρέθησαν. ἄλλοι χ΄. (v. S. ad 573.) εἰσηγησάμενοι τὰ δοκοῦντα βέλτιστα τῇ πολιτείᾳ κατὰ τὴν ἐν τῇ Σικελίᾳ συμφοράν. (cf. annot. ad 360.) κωπῆς. κωπηλάται.

397. *ac nihil opus est ut stemus,* aut cessemus; properandum est. cf. inferius 578.

399. seqq. τί κέχ., ὦ δ.; πρός τινα λέγει τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν. ἀλλ᾽ ἢ κ. σκ. ὡς μεθύσῳ λέγει. S.

404. τί δεῖ μοχλῶν; οὐ γὰρ μοχλῶν δεῖ —. itane ταυτολογεῖν hunc nostrum? non adducor ut credam, sed ponendum arbitror τίθει μοχλὸν, *pone,* sive *depone, vectem.*

406. ἄληθες; *ain' vero?* nota formula. vid. index h. v. ὁ τοξ. *servus publicus.* cf. ann. ad Equ. 614.

409. δημ. ὢν, *cum sit servus publicus,* a quo tangi ignominiae est.

412. θυγατέρες Κέκροπος Πάνδροσος καὶ Ἀγλαύρη. (Ἄγραυλος.) ἐκ τῆς Πανδρόσου δὲ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ Πάνδροσος καλεῖται. S. Musgrav. ad Eurip. Ion. 23. „Erat Agraulos Cecropis uxor (Apollod. 3, 13, etc.), filiasque habuit, satis ex Ovidio notas, Aglauron, Hersen, Pandroson. per eam (et Pandroson) jurabant Atticae mulieres: Aristoph. Thesm. 498. confundunt cum filia Aglauro multi“ etc.

416. τὴν Φωσφ. τὴν Ἄρτεμιν οὕτως ἐκάλουν, ἐπεὶ δᾳδοῦχος. ἡ

ταύτῃ προσοίσεις, κύαθον αἰτήσεις τάχα.
ΠΡ. τουτὶ τί ἦν; ποῦ τοξότης; ταύτης ἔχου.
παύσω τιν' ὑμῶν τῆσδ' ἐγὼ τῆς ἐξόδου.
ΣΤ. εἴ τἄρα νὴ τὴν Ταυροπόλον ταύτῃ πρόσει,
ἐκκοκκιῶ σου τὰς στενοκωκύτους τρίχας.
ΠΡ. οἴ μοι κακοδαίμων, ἐπιλέλοιφ' ὁ τοξότης!
ἀτὰρ οὐ γυναικῶν οὐδέποθ' ἔσθ' ἡττητέα
ἡμῖν· ὁμόσε χωρῶμεν αὐταῖς, ὦ Σκύθαι,
ξυνταξάμενοι!
ΛΥ. νὴ τὼ θεὼ γνώσεσθ' ἄρα,
ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν εἰσι τέτταρες λόχοι
μαχίμων γυναικῶν ἔνδον ἐξωπλισμένων.
ΠΡ. ἀποστρέφετε τὰς χεῖρας αὐτῶν, ὦ Σκύθαι!
ΛΥ. ὦ ξύμμαχοι γυναῖκες, ἐκθεῖτ' ἔνδοθεν!
ὦ σπερμαγοραιολεκιθολαχανοπώλιδες,
ὦ σκοροδοπανδοκευτριαρτοπώλιδες,
οὐχ ἕλξετ', οὐ παιήσετ', οὐκ ἀρήξετε,
οὐ λοιδορήσετ', οὐκ ἀναισχυντήσετε; —
παύεσθ', ἐπαναχωρεῖτε, μὴ σκυλεύετε!
ΠΡ. οἴμ', ὡς καλῶς πέπραγέ μου τὸ τοξικόν!

αὐτὴ τῇ Ἑκάτῃ. S. cf. 687. Thesm. 865., notante Be.: τὴν Ἑκάτην τὴν φωσφόρον. Eurip. Iphig. Taur. 21. εὔξω φωσφόρῳ θύσειν θεᾷ, h. e. Dianae. vide ibi annotata. hoc quidem loco Hecaten potius intelligam propterea quod Diana invocatur 420.

417. *κύαθον αἰτ.* ἵνα προσθήσῃς τοῖς γνάθοις. γεμίζουσι γὰρ κύαθον (cucurbitulam) θερμοῦ, καὶ προσκολλῶσι τοῖς οἰδήμασι, καὶ θεραπεύεται. S. cf. Pac. 520.

419. *τιν' ὑμῶν*, *quamque vestrum*, h. e. vos omnes. vid. Matth. gr. §. 487, 2., et cf. Nub. 1494.

420. *τὴν Ταυρ.* Dianam. vide Eurip. Iphig. T. 1349.

421. *ἐκ.* ἀνατιλῶ, ἀνασπάσω. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ῥοιῶν (cf. 339.) *στεν.* δὲ ἐφ' αἷς στενάζεις (στενάξεις) τιλλόμενος. S. cf. 1145.

424. *ὦ Σκύθαι.* ceteros Scythas sive lictores, qui non aufugerunt, invadere jubet feminas.

426. παρὰ ταῖς γυναιξὶν ὑπάρχουσι λόχοι. τοῦτο δέ φησιν, ὅτι καὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις τέσσαρες ὑπάρχουσι λόχοι, οἷς κέχρηται ὁ βασιλεύς. S. annotavit Br., intelligendas esse Lacedaemoniorum *μόρας*, de quibus cum alii, tum Meurs. Att. Lect. 1, 16.

430. *λεκιθολαχ.* (sic.) ᾠὰ (imo potius ὄσπρια: vide 528., Plut. 423.) πωλοῦσαι, καὶ λάχανα, καὶ ὄσπρια. S.

432. *παιήσετ'* fut. est verbi *παίω* Atticorum more, qui futura barytonorum formant tanquam a contractis. Nub. 1125. τοιαύταις σφενδόναις παιήσομεν. sic Equ. 98. κατακλινήσομαι, Thesm. 653. οἰχήσεται, Vesp. 222. βαλλήσομεν, Plut. τυπτήσεις, aliaque. *Br.*

433. *οὐκ. ἀν.* non exuetis pudorem?

434. τοῦτο ὡς τῶν ἀνδρῶν πεφευγότων.

435. *τὸ τοξικόν.* οἱ τοξόται.

ΛΥ. ἀλλὰ τί γὰρ ᾤου; πότερον ἐπὶ δούλας τινὰς
ἥκειν ἐνόμισας, ἢ γυναιξὶν οὐκ οἴει
χολὴν ἐνεῖναι;
ΠΡ. νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ μάλα
πολλήν γ', ἐάνπερ πλησίον κάπηλος ᾖ.
Χ. ΓΕ. ὦ πόλλ' ἀναλώσας ἔπη, πρόβουλε τῆσδε τῆς γῆς, i. t. c.
τί τοῖσδε σαυτὸν ἐς λόγον τοῖς θηρίοις ξυνάπτεις;
οὐκ οἶσθα λουτρὸν, οἷον αἵδ' ἡμᾶς ἔλουσαν ἄρτι
ἐν τοῖσιν ἱματιδίοις, καὶ ταῦτ' ἄνευ κονίας;
Χ. ΓΥ. ἀλλ', ὦ μέλ', οὐ χρὴ προσφέρειν τοῖς πλησίοισιν εἰκῇ
τὴν χεῖρ'· ἐὰν δὲ τοῦτο δρᾷς, κυλοιδιᾷν ἀνάγκη.
ἐπεὶ θέλω 'γὼ σωφρόνως, ὥσπερ κόρη, καθῆσθαι,
λυποῦσα μηδέν' ἐνθαδὶ, κινοῦσα μηδὲ κάρφος,
ἢν μή τις ὥσπερ σφηκιὰν βλίττῃ με, κἀρεθίζῃ.
Χ. ΓΕ. ὦ Ζεῦ, τί ποτε χρησόμεσθα τοῖσδε τοῖς κνωδάλοις; as.
τρίκ., dm. i. dm. μονοστ.
οὐ γὰρ ἔστ' ἀνεκτὰ τάδ', ἀλλὰ βασανιστέον τόδε σοι as.,
2 gl. pol.
τὸ πάθος μετ' ἐμοῦ, ὅ τι βουλόμεναί ποτε τὴν Κραναὰν
a. hex.
κατέλαβον, ἐφ' ὅ τι τε μεγαλόπετρον, ἄβατον, do.
ἀκρόπολιν, ἱερὸν τέμενος. gl. pol.
ἀλλ' ἀνερώτα, καὶ μὴ πείθου, καὶ πρόσφερε πάντας ἐλεγ-
χους, a. Arist.

437. οἴει priore brevi, ut 712., 1077.

439. ἔπαιξε διὰ τὸ φίλοινον, ὅτι πίνουσαι παροινοῦσι. S.

443. κονίας. νίτρου. (recte.) ἢ ῥύπου. S.

445. κυλ. τὰ περὶ τὸν ὀφθαλμὸν μέρη κοῖλα οἰδεῖν. καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ (1, 38.) δηθὰ κυλοιδιόωντας (-τες). S.

448. βλίττῃ. Fl. Christ. „*dum ne quis, ut vespariam, irritans clepat meum mel.* id proprie est βλίττειν, sive *castrare apes*; hic τροπικῶς dicitur pro coërcendo.“ cf. Equ. 740.

449. libri τοῖσιν κνωδ. Bentl. aliique τοῖς. eodem metro Soph. Tr. 617. νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν. S.: τοῖσι (sic. ut scil. troch. versus effingeretur.) κνωδ. τοῖς θηρίοις. κυρίως δὲ τοῖς θαλαττίοις· κνώδαλα γὰρ τὰ ἐν τῇ ἁλὶ κινούμενα. καταχρηστικῶς καὶ Ὅμηρος (Odyss. ρ', 317.) κνώδαλον τὸ χερσαῖον λέγει. S. cf. Vesp. 4. apud Aeschylum Eum. 648. Furiae audiunt παντομισῆ κνώδαλα, ut annotavit Be.

491. πάθος, facinus. πρᾶγμα dixit 455. — τὴν Κραναάν. Ach. 75. ὦ Κραναὰ πόλις, ubi vide ann.

453. ἱερὸν, *sacrum* Minervae: vide Equ. 537., Justin. 2, 6.

454. πείθου Bentl., Br., alii. codd. corruptis numeris πιθοῦ.

ὡς αἰσχρὸν ἀκωδώνιστον ἐᾶν τοιοῦτον πρᾶγμα μεθέντας.
ΠΡ. καὶ μὴν αὐτῶν τοῦτ' ἐπιθυμῶ νὴ τὸν Δία πρῶτα πυθέσθαι,
ὅ τι βουλόμεναι τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε τοῖσι μοχλοῖσιν.
ΛΥ. ἵνα τἀργύριον σῶν παρέχοιμεν, καὶ μὴ πολεμοῖτε δι' αὐτό.
ΠΡ. διὰ τἀργύριον πολεμοῦμεν γάρ;
ΛΥ. καὶ τἄλλα γε πάντ' ἐκυκήθη.
ἵνα γὰρ Πείσανδρος ἔχοι κλέπτειν, χοἰ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες,
αἰεί τινα κορκορυγὴν ἐκύκων. οἱ δ' οὖν τοῦδ' εἵνεκα δρώντων,
ὅ τι βούλονται· τὸ γὰρ ἀργύριον τοῦτ' οὐκέτι μὴ καθέλωσιν.
ΠΡ. ἀλλὰ τί δράσεις;
ΛΥ. τοῦτό μ' ἐρωτᾷς; ἡμεῖς ταμιεύσομεν αὐτό.
ΠΡ. ὑμεῖς ταμιεύσετε τἀργύριον;
ΛΥ. τί δὲ δεινὸν τοῦτο νομίζεις;
οὐ γὰρ τἄνδον χρήματα πάντως ἡμεῖς ταμιεύομεν ὑμῖν;
ΠΡ. ἀλλ' οὐ ταὐτόν.
ΛΥ. πῶς οὐ ταὐτόν;
ΠΡ. πολεμητέον ἔστ' ἀπὸ τούτου.

455. *ἀκωδ.* ἀπείρατον, ἀβασάνιστον. κωδωνίσαι γὰρ τὸ διαπειραθῆναι. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν περιπατούντων, καὶ κώδωσι διαπειρωμένων, εἰ ἐγρηγόρασιν οἱ ἐπὶ ταῖς φυλακαῖς τεταγμένοι. οἱ δὲ ὑπομνηματισταὶ ἀπὸ τῶν ὀρτύγων φασὶ μετῆχθαι τὴν λέξιν· τοὺς γὰρ ὑπομείναντας τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος ἐπιτηδείως ἔχειν πρὸς μάχην. ἔνιοι δέ φασι καὶ τοὺς ἵππους κώδωσιν ἐξετάζειν. S. cf. annot. ad Ran. 79.

456. seqq. oratio obliqua et recta conjunctae, sicut passim: vide ann. ad Plut. 1053.

460. *ἵνα γὰρ Πείσ.* ὁ γὰρ Πείσανδρός ποτε προειστήκει τῆς πολιτείας μετὰ Θηραμένους, καὶ Φρυνίχου. κωμῳδοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ ὡς δωροδόκον, ὡς ἐν Βαβυλωνίοις Ἀριστ. ἦν δὲ καὶ δειλός. ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Πείσανδρος, ὁ Ὀνοκίνδιος, ὡς Εὔπολις διακρίνει τὴν ὁμωνυμίαν ἐν Μαρικᾷ. S. — „fuga Pisandri post eversum statum Quadringentorum accidit aestate anni 21., ut ait Thuc. 8. (c. 98.) hunc autem Pisandrum ut timidum et non audentem contra tela oculos erigere traducit Xenophon in Symposio. (p. 163., ubi vid. Schneider.)" *Palmer.* cf. Av. 1440.

461. *κορκ.* ταραχήν. Pac. 916. λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγάς. *E Fl. Chr. et Be.*

ΛΥ. ἀλλ' οὐδὲν δεῖ πρῶτον πολεμεῖν.
ΠΡ. πῶς γὰρ σωθησόμεθ' ἄλλως;
ΛΥ. ἡμεῖς ὑμᾶς σώσομεν.
ΠΡ. ὑμεῖς;
ΛΥ. ἡμεῖς μέντοι.
ΠΡ. σχέτλιόν γε.
ΛΥ. ὡς σωθήσει, κἂν μὴ βούλῃ.
ΠΡ. δεινόν γε λέγεις.
ΛΥ. ἀγανακτεῖς·
ἀλλὰ ποιητέα ταῦτ' ἐστὶν ὅμως.
ΠΡ. νὴ τὴν Δήμητρ', ἄδικόν γε.
ΛΥ. σωστέον, ὦ 'τᾶν.
ΠΡ. κεἰ μὴ δέομαι;
ΛΥ. τοῦδ' εἵνεκα καὶ πολὺ μᾶλλον.
ΠΡ. ὑμῖν δὲ πόθεν περὶ τοῦ πολέμου τῆς τ' εἰρήνης ἐμέλησεν;
ΛΥ. ἡμεῖς φράσομεν.
ΠΡ. λέγε δὴ ταχέως, ἵνα μὴ κλάῃς.
ΛΥ. ἀκροῶ δὴ,
καὶ τὰς χεῖρας πειρῶ κατέχειν.
ΠΡ. ἀλλ' οὐ δύναμαι· χαλεπὸν γὰρ
ὑπὸ τῆς ὀργῆς αὐτὰς ἴσχειν.
ΛΥ. κλαύσει τοίνυν πολὺ μᾶλλον.
ΠΡ. τοῦτο μὲν, ὦ γραῦ, σαυτῇ κρώξαις· σὺ δ' ἐμοὶ λέγε.
ΛΥ. ταῦτα ποιήσω.
ἡμεῖς τὸν μὲν πρότερον πόλεμον, καὶ τὸν χρόνον, ἠνεχόμεσθα
ὑπὸ σωφροσύνης τῆς ἡμετέρας, τῶν ἀνδρῶν, ἅττ' ἐποιεῖτε·
οὐ γὰρ γρύζειν εἰᾶθ' ἡμᾶς. κᾆτ' οὐκ ἠρέσκετέ γ' ἡμᾶς,

468. σχέτλιόν γε, miserum, indignum, quidem.

471. κεἰ μὴ δ. καὶ εἰ μὴ δέομαι σωθῆναι; S.

476. κρώξαις. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀρνέων τῶν δυσοιωνίστων. S.

477. mendose libri ἠνεσχόμεθα, vel ἠνειχόμεθα.

479. οὐ γὰρ — ἡμᾶς. cf. 492. κᾆτ' οὐκ — ὑμῶν. *itaque vos nobis non placebatis, sed bene sentiebamus, quid cogitaretis*, h. e. sentiebamus, res male geri. cum viros mulieribus non placuisse dicit, hoc significat, eorum vultus tales saepe fuisse, ut feminae mala con-

ἀλλ᾽ ᾐσθανόμεσθα καλῶς ὑμῶν, καὶ πολλάκις ἔνδον ἂν οὖσαι
ἠκούσαμεν ἄν τι κακῶς ὑμᾶς βουλευσαμένους μέγα πρᾶγμα·
εἶτ᾽, ἀλγοῦσαι τἄνδοθεν, ὑμᾶς ἐπανηρόμεθ᾽ ἂν γελάσασαι
„Τί βεβούλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ στήλῃ παραγράψαι
ἐν τῷ δήμῳ τήμερον ὑμῖν;" „„Τί δὲ σοὶ ταῦτ᾽;"" ἦ δ᾽ ὃς ἂν, ἁνήρ.
„οὐ σιγήσει;" κἀγὼ ᾽σίγων.
ΓΥ. ἀλλ᾽ οὐκ ἂν ἐγώ ποτ᾽ ἐσίγων.
ΠΡ. κἂν ᾤμωξάς γ᾽, εἰ μὴ ᾽σίγας.
ΛΥ. τοιγὰρ ἔγωγ᾽ ἔνδον ἐσίγων.
ἕτερόν τε πονηρότερον δήπου βούλευμ᾽ ἐπεπύσμεθ᾽ ἂν ὑμῶν,
εἶτ᾽ ἠρόμεθ᾽ ἂν „Πῶς ταῦτ᾽, ὦνερ, διαπράττεσθ᾽ ὧδ᾽ ἀνοήτως;"
ὁ δέ μ᾽ εὐθὺς ὑποβλέψας ἂν ἔφασκ᾽, εἰ μὴ τὸν στήμονα νήσω,
ὀτοτύξεσθαι μακρὰ τὴν κεφαλήν· πόλεμος δ᾽ ἄνδρεσσι μελήσει.
ΠΡ. ὀρθῶς γε λέγων νὴ Δί᾽ ἐκεῖνος.
ΛΥ. πῶς ὀρθῶς, ὦ κακόδαιμον,
εἰ μηδὲ κακῶς βουλευομένοις ἐξῆν ὑμῖν ὑποθέσθαι;
ὅτε δὴ δ᾽ ὑμῶν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς φανερῶς ἠκούομεν ἤδη,

silia, quae agitassent, ex iis augurarentur. S. ad 481. κακῶς ὑμᾶς βουλ. τὸ ἑξῆς „ἐγινώσκομεν (ᾐσθανόμεσθα) ὑμᾶς κακῶς βουλευομένους."

482, 3. ἀλγ. τἄνδοθεν. τὴν μὲν καρδίαν λυπούμεναι, γελῶσαι δέ. τί βεβ. τὸ ἑξῆς· τί βεβ. ἐν τῷ δήμῳ. S. Be.: formula foederum in columnis describebantur. Ach. 682. τὴν στήλην, καθ᾽ ἣν ἐσπεισάμην.

484. τί σοὶ ταῦτα; *quid haec ad te?* ἦ δ᾽ ὅς. modus loquendi Atticis, et Platoni inprimis, familiaris, ut annotavit Fl. Christ. cf. Matth. gr. §. 209, II, 4. S. lemmate τοῦτ᾽.

487. ll. asyndeto inutili ἕτερόν τι.

489. ita Porson. in censura Aristophanis Brunck., quem Dind. aliique secuti sunt. Rav. ὑποβλ. ἔφασκε κεἰ μὴ etc. alii libri vel item ἂν omittunt, vel ipsum ἔφασκε.

490. πόλ. δ᾽ ἄνδρ. μελήσει. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν (Il. ζ, 492.) S. — quae παρῳδεῖ infra mulier 505. *Br.*

492. ὑποθέσθαι valet συμβουλεύειν et νουθετεῖν. *Fl. Chr.*

493. ita MS. Voss., Bentlejo aliisque probantibus. alii libri ὅτε δ᾽ ἤδ᾽ ὑμῶν, vel ὅτε δῆθ᾽ ὑμῶν, quod quidem propagatum est a Brunckio.

„οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ χώρᾳ!“ „„μὰ Δί', οὐ δῆτ' ἔσθ'
ἕτερός τις!““
μετὰ ταῦθ' ἡμῖν εὐθὺς ἔδοξεν σῶσαι τὴν Ἑλλάδα κοινῇ
ταῖσι γυναιξὶ ξυλλεχθείσαις. ποῖ γὰρ καὶ χρῆν ἀναμεῖναι;
ἣν οὖν ἡμῶν χρηστὰ λεγουσῶν ἐθελήσητ' ἀντακροᾶσθαι,
κἀντισιωπᾶν, ὥσπερ χἠμεῖς, ἐπανορθώσαιμεν ἂν ὑμᾶς.
ΠΡ. ὑμεῖς ἡμᾶς; δεινόν γε λέγεις, κοὐ τλητὸν ἔμοιγε.
ΛΥ. σιώπα.
ΠΡ. σοί γ', ὦ κατάρατε, σιωπῶ 'γώ, καὶ ταῦτα κάλυμμα
φορούσῃ
περὶ τὴν κεφαλήν; μή νυν ζῴην.
ΛΥ. ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἐμπόδιόν
σοι,
παρ' ἐμοῦ τουτὶ τὸ κάλυμμα λαβὼν ἔχε, καὶ περίθου,
a. tr.
καὶ τοῦτον τὸν καλαθίσκον, a. par.
κᾆτα ξαίνειν συζωσάμενος, κυάμους τρώγων· a. tr.
πόλεμος δὲ γυναιξὶ μελήσει. a. par.
Χ. ΓΥ. αἴρεσθ', ὦ γυναῖκες, ἀπὸ καλπίδων, do. μονοστ.
ὅπως ἂν ἐν τῷ μέρει χἠμεῖς τι ταῖς φίλαισι as. τρίκ., i. h.
ant. i. h.

494. forte neglectum ἔσθ' recte Br. inseruit, Porsonus adscripsit exemplo Porti. S. — *οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ Ἀττικῇ λόγου ἄξιος ἡμῖν.* —

496. *ποῖ γάρ.* *ἀντὶ τοῦ πότε* (*μέχρι πότε*, vel *ἕως πότε*, ut Joh. Ev. 10, 24.) *γάρ*. S. *quousque enim.*

500. *tibine ut ego taceam* (mulieri), *et quidem ei, quae καλύμματι obvolutum habeat caput* ita, ut ne ipsa quidem libere loqui possit? cf. annot. ad 502. S. *κάλυμμα κόσμιον περὶ τὴν κεφαλήν. κάλυμμα φοροῦσιν, ἐπειδὴ παῤῥησίαν οὐκ ἔχουσι, καὶ πόλιν φυλάττουσιν* (urbem et conventum vitant). — cf. Schneideri lex. v. *κάλυμμα*, quod capitis tegmen etiam nunc usitatum est feminis Orientalium, cum foras exeunt.

502. vulgo (*περίθου*) *περὶ τὴν κεφαλὴν, κᾆτα σιώπα*, quae sublecta sunt in superioribus, ordinemque verborum interrumpunt.

503. *καλαθ.* *Spinnkorb.* Voss. cf. 544.

504. *ξαίνειν.* infin. pro imperativo, ut saepe alias. *Be.* *κυάμους*, cibum vulgarem, deposito fastu tuo senatorio. Equ. 40. *νῷν γάρ ἐστι δεσπότης Ἄγροικος ὀρ-ὀργὴν, κυαμοτρὼξ, ἀκράχολος, Δῆμος πυκνίτης.* cf. 645. S. *ἢ δικάζων.* Be.: — „quia in suffragiis ferendis adhibebant fabas.“ sed telam texenti, quod facere jubetur Probulus, neque judicare neque concionari licet.

505. cf. 489.

506. perperam libri *τῶν καλπ.*, pejusque etiam Br. *ἀπαίρετ', ὦ γυν.*, ne vestigio quidem relicto manifesti versus dochmiaci. articuli quam saepe turbent in melicis horum poëtarum, nemo ignorat. vide Porsoni annotata ad Euripidem, nosque passim in Lectionibus Aristophaneis. S. *αἴρεσθ', ὦ γ., ἀναχωρήσατε ἀπὸ τῶν καλπίδων.* —

507. idem metri genus *τρικώλου* Soph. usurpavit Trach. 123. (*ἐπεὶ*

ξυλλάβωμεν. ἐγὼ γὰρ οὔποτε κάμοιμ' ἂν ὀρχουμένη, as., pher. et cr. tr.
οὔτε τὰ γόνατα κόπος ἑλεῖ με καματηρός· cr. t. c.
ἐθέλω δ' ἐπὶ πᾶν ἰέναι μετὰ τῶνδ' ἀρετῆς ἕνεχ', αἷς a. tr.
ἔνι φύσις, ἔνι χάρις, ἔνι δὲ θράσος, ἔνι δὲ do.
σοφὸν, ἔνι φιλόπολις ἀρετὴ φρόνιμος.
ἀλλ', ὦ τηθῶν ἀνδρειοτάτη καὶ μητριδίων ἀκαληφῶν, a. Arist.
χωρεῖτ' ὀργῇ, καὶ μὴ τέγγεσθ'· ἔτι γὰρ νῦν οὔρια θεῖτε.
ΛΥ. ἀλλ' ἤνπερ ὅ τε γλυκύθυμος Ἔρως, χὴ Κυπρογένει' Ἀφροδίτη,

τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν;) sequentis versus simile est illud in Antigone 892. ἵν' ἀγχίπολις Ἄρης διssοῖσι Φινείδαις.

508. ξυλλ. sic vett. ll., in quibus Rav. Voss. et Brunckiani συλλάβωμεν, quae videtur esse correctio ejus, qui hos versus iambicos t. c. esse existimaret; quemadmoum edd.

αἵρεσθ', (ita priscae; Brunckii et recentiores ἀπαίρετ', ὦ γ.) — ὅπως ἂν
ἐν τῷ — ξυλλάβωμεν. (sic itidem priscae edd., recentiores autem συλλ.)
ἐγὼ — ὀρχουμένη.

509. ἑλεῖ. rarior futuri forma, de qua cf. Matth. ad Eurip. Hel. 1221., nos ad Soph. Oed. Col. 1283., aliosque. Br., quem vulgo sequuntur, ex A Paris. ἕλοι, intellecto ἂν ex superioribus, quo nihil opus, neque Gallo Bekk. obtemperavit. με pro μου primus Bentl.

510. ἐπὶ πᾶν ἰέναι. πᾶν πρᾶγμα ποιῆσαι πανταχοῦ. S.

511. φύσις, ingenium, indoles, h. e. bona indoles.

512. σοφὸν, τὸ σοφὸν, σοφία. sic πανσύρτῳ pro τῷ πανσ. ap. Sophoclem El. 800., ubi vid. annot.

513. ita Eustath. in Od. δ', p. 1485, 39.=154, 16. Bas. Suid. v. τήθη, Athen. 3, 12. p. 90. ed. Dind., etc. libri ἀνδρειοτάτων. S. τήθας ἐκάλουν τὰς μάμμας· τηθίδας δὲ τὰς θείας, τὰς πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφάς. τήθας δὲ καὶ τὰς τροφούς. εἰσὶ δὲ καὶ ὄστρεια θαλάσσια. καὶ Ὅμηρος (Il. π', 747.) „πολλοὺς ἂν κορέσειε — τήθεα διφῶν." ἀκαλήφας δὲ λέγουσι μὲν τὰς θαλασσίας, λέγουσι δὲ καὶ τὰς κνίδας Ἀττικοί. καὶ κνίδη μὲν ὅσον ἁπαλή ἐστιν· ἐπὰν δὲ ἔχῃ τὰς μητέρας, (τουτέστι τὰ σπέρματα, τὰς σφαίρας,) ἀκαλήφη λέγεται. ἀκαλήφας οὖν τὰς γραίας ἐκάλεσεν, ἐπειδὴ στεῤῥαὶ ἦσαν, καὶ γενναῖαι· καὶ γὰρ τὸ φυτάριον δάκνει (cf. Vesp. 851., Eq. 394.). ἐπεὶ οὖν εἶπε τηθῶν, εἶπε μητριδίων (matercularum). μητριδίας δὲ λέγουσι τὰς ἐχούσας τὸ σπέρμα τῆς βοτάνης [τῆς ἀκαλήφης]. δάκνουσι δέ. αὗται γὰρ ἦσαν καὶ αἱ γραῖαι δριμεῖαι. — ἀνδρειοτάτη, Lysistrata, quam ducem pro ceteris appellat. cf. 209.

514. ὀργῇ. S. Thuc. 5, 70., quem locum laudavit Be., ἐντόνως καὶ ὀργῇ χωροῦντες: ἰσχυρῶς καὶ σὺν ὀργῇ. noster S. καὶ μὴ τέγγεσθε. ἀντὶ τοῦ βλάπτεσθε, καὶ μεταβλήθητε, ὅταν μὲν κρατῶμεν τῶν ἀνδρῶν, ἀλλήλαις δὲ παρακελεύονται.

515. ita nos pridem in Lectt. Aristoph. p. 82, item Porson., Elmsl. ad Eurip. Med. p. 99., 209., D. codd. hiante versu ἤνπερ ὅ γλυκ. Bentl. et Reisig. ἤνπερ γ' ὁ γλ.

ἵμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν καταπνεύσῃ,
κᾆτ' ἐντέξῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμούς,
οἶμαί ποτε Λυσιμάχας ἡμᾶς ἐν τοῖς Ἕλλησι καλεῖσθαι.
ΠΡ. τί ποιησάσας;
ΛΥ. ἢν παύσωμεν πρώτιστον μὲν ξὺν ὅπλοισιν
ἀγοράζοντας, καὶ μαινομένους.
ΓΥ. νὴ τὴν Παφίαν Ἀφροδίτην·
νῦν μὲν γὰρ δὴ κἀν ταῖσι χύτραις, κἀν τοῖς λαχάνοισιν ὁμοίως,
περιέρχονται κατὰ τὴν ἀγορὰν ξὺν ὅπλοις, ὥσπερ Κορύβαντες.
ΠΡ. νὴ Δία· χρὴ γὰρ τοὺς ἀνδρείους.
ΛΥ. καὶ μὴν τό γε πρᾶγμα γέλοιον,
ὅταν ἀσπίδα τις καὶ Γοργόν' ἔχων εἶτ' ὠνῆται κορακίνους.
ΓΥ. νὴ Δί' ἔγωγ' οὖν ἄνδρα κομήτην φυλαρχοῦντ' εἶδον ἐφ' ἵππου
ἐς τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῖλον λέκιθον παρὰ γραός·
ἕτερος δ' αὖ Θρᾷξ πέλτην σείων κἀκόντιον, ὥσπερ ὁ Τηρεύς,

518. *Λυσιμάχας*, *pugnarum velut dissolutrices*, ut Tertullianus loquitur. Pac. 916., annotante Be., λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγάς, Ἵνα Λυσιμάχην σε καλῶμεν, quibus verbis compellatur Pax dea.

521. seqq. perperam verba νῦν — Κορ. Lysistratae tribuuntur. κἀν pro καὶ utroque loco D. auctore Reisigio. v. ann. ad Ran. 1007. S. ἀγορ. ἐν τῇ ἀγορᾷ διατρίβοντας. — χύτραις δὲ καὶ λαχάνοις ἀντὶ τοῦ χυτροπωλίοις, καὶ λαχανοπωλίοις. Κορυβ. ἔνιοι τοῦ χοροῦ Κουρῆτας (scrib. ἔνιοι τοὺς Κουρ. male χοροῦ pro κουρή- scripserat, opinor, librarius, statimque agnito errore addidit verbum genuinum, non expuncto falso, ut solet id genus hominum.) καὶ Κορύβαντας τοὺς αὐτοὺς ὑπειλήφασιν. ἦσαν δὲ Διὸς τροφεῖς οὗτοι καὶ φύλακες. τινὲς δὲ αὐτούς φασι δέκα, ἄλλοι δὲ ἐννέα. ἦσαν δὲ τῆς Ῥέας παῖδες. (cf. Vesp. 8.) S.

524. ll. ὅ. ἀσπίδ' ἔχων κ. Γοργόνα τις κᾆτ' ὠν. κ., ineleganter quidem trajectis verbis, et illato κᾆτα pro εἶτα, otiosa καὶ particula. cf. Av. 640. — Γοργ. in clipeo depictam. de κορακίνοις, saperdis, *Steinbutten*, cf. Equ. 969.

525. κομ., comatum, quia equites alebant comam. de *phylarchis*, praefectis equitum, dictum ad Av. 752.

526. ἐς τὸν χαλκ. πῖλον. εἰς χαλκῆν περικεφαλαίαν. (ornamen et amictum capitis, quem κυρηβασίαν quidam, alii tiaram, nonnulli cidarin dixerunt. *Fl. Chr.* Be. *in aereum pileum.*) — S. λέκιθον. cf. 430. παρὰ γρ., *ab anu* emtam in foro pultem.

527. ita Br. ad Av. 553. et Pac. 513., aliique. libro infirmo numero ἕτ. δὲ Θρᾷξ. „Thracum sunt gesta-

ἐδεδίσκετο τὴν ἰσχαδόπωλιν, καὶ τὰς δρυπέπεις κατέπινε.
ΠΡ. πῶς οὖν ὑμεῖς δυναταὶ παῦσαι τεταραγμένα πράγματα πολλὰ
ἐν ταῖς χώραις, καὶ διαλῦσαι;
ΛΥ. φαύλως πάνυ.
ΠΡ. πῶς; ἀπόδειξον.
ΛΥ. ὥσπερ κλωστῆρ', ὅταν ἡμῖν ᾖ τεταραγμένος, ὧδε λαβοῦσαι,
τοῖσί τ' ἀτράκτοις ὑπενεγκοῦσαι τὸ μὲν ἐνταυθοῖ, τὸ δ' ἐκεῖσε,
οὕτως καὶ τὸν πόλεμον τοῦτον διαλύσομεν, ἤν τις ἐάσῃ,
διενεγκοῦσαι διὰ πρεσβειῶν τὸ μὲν ἐνταυθοῖ, τὸ δ' ἐκεῖσε.
ΠΡ. ἐξ ἐρίων δὴ, καὶ κλωστήρων, καὶ ἀτράκτων πράγματα δεινὰ
παύσειν οἴεσθ', ὦ ἀνόητοι;
ΛΥ. κἂν, ὑμῖν γ' εἴ τις ἐνῆν νοῦς,
ἐκ τῶν ἐρίων τῶν ἡμετέρων ἐπολιτεύεσθ' ἂν ἅπαντα.
ΠΡ. πῶς δή; φέρ' ἴδω.
ΛΥ. πρῶτον μὲν ἐχρῆν, ὥσπερ πόκον ἐν βαλανείῳ
ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην, ἐκ τῆς πόλεως ἐπικλινεῖς
ἐκραβδίζειν τοὺς μοχθηροὺς, καὶ τοὺς τριβόλους ἀπολέξαι·

mina peltae: unde *Θρηΐκιον πέλταν* dixit Eurip. Erechtheo. (fragm. 23., p. 130. nostrae ed.) *Tereus* Thrax fuit, cujus alias nota est *ἀπορνίθωσις*, uti et filii, et conjugis (ejusque sororis).“ *Ex Be.*

528. *ἐδεδ.* *ἐφόβει.* *δρυπ.* *τὰς ἐπὶ τῶν δένδρων πεπανθείσας ἐλάας φασὶ δρυπέτεις.* (*δρυπέπεις*: vide, quos laudant, Piersonum ad Moer. p. 121., et Müllerum Aeginet. p. 178.) *νῦν δὲ ἐπὶ τῶν ἰσχάδων.* S. *κατ.* devoravit.

529. Porson. ap Dobr., Bekk. D. MS. Voss. *δύνασθαι.* vulgo *δύνασθε.*

530. *φαύλως πάνυ.* *εὐχερῶς.* S.

531. Bentl., aliique. libri *κλωστὴρ ὅταν* etc. S. *κλωστήρ.* *νῦν τὸ νῆμα κλωστήρ.*

532. etiam h. l. male trajectis verbis, cum quotidiani sermonis ordinem sectarentur librarii, legitur *ὑπεν. τοῖσιν ἀτ.*, neglecta copula, qua opus est. *ἐνταυθοῖ* MS. Voss., Br., Bekk., cum h. l., tum 534. vulgo *ἐνταυθί.*

534. *διενεγκ.*, differentes, distrahentes, velut fila turbata.

538. libri *πόκον.* sed bene K. „Legendum est,“ inquit, „*ὥσπερ πόκου.* constructio enim est *ὥσπερ ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην πόκου ἐν βαλ.*“ S. *τοῦ ἐρίου ὁ ῥύπος οἰσπώτη λέγεται.* (cf. Schneideri lex. gr. v. *οἴπτωτον.*) —

539. *ἐπικλ.* *κύπτοντας.* Equit. 349. *ἐξέλξω σε θύραζε κύβδα.* — *Be.*

540. *τοὺς τριβ.* *ἔστιν ἀκανθῶν φυτόν.* S. *trapa natans* Linn., *die gemeine Wassernuss*, *τρίβολος ἔνυδρος* ap. Diosc. 4, 15. et Theophr.

καὶ τούς γε συνισταμένους τούτους, καὶ τοὺς πιλοῦντας ἑαυτοὺς
ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖσι διαξῆναι, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτῖλαι·
εἶτα ξαίνειν εἰς καλαθίσκον κοινὴν εὔνοιαν ἅπαντας,
καταμιγνύντας τούς τε μετοίκους, κεἴ τις ξένος ἢ φίλος ὑμῖν·
κεἴ τις ὀφείλει τῷ δημοσίῳ, καὶ τούτους ἐγκαταμῖξαι·
καὶ νὴ Δία τάς γε πόλεις, ὁπόσαι τῆς γῆς τῆσδ' εἰσὶν ἄποικοι,
διαγιγνώσκειν, ὅτι ταῦθ' ἡμῖν ὥσπερ τὰ κατάγματα κεῖται,

H. pl. 4, 11., vel potius *fagonia cretica* Linn., quae species altera est *tribuli terrestris* Linn. *(Burzeldorn)*; planta spinosa, de qua vid. Billerbeck. Flor. class. p. 35., 111. sequ. Ovid. Met. 13, 804. *asperior tribulis.* Virg. Georg. 1, 152. *intereunt segetes: subit aspera silva, Lappaeque, tribulique, interque nitentia culta Infelix lolium et steriles dominantur avenae.* — „ἀπολέξαι. seliguntur enim in lanificio tribuli, pecudibus saepe adhaerentes.“ *Be.*

541. sequ. συνιστ. *συνηγόρους, συμπεπλεγμένους, καὶ πιλοῦντας. ὥσπερ γὰρ πολλάκις τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ κολλᾶται ἐρίῳ, καὶ διαχωρίζουσιν αὐτὰ ἀπ' ἀλλήλων, οὕτως, φασὶ* (φησὶ), *καὶ ἐπὶ τῶν κεκολλημένων ταῖς ἀρχαῖς ὀφείλετε ἀποχωρίζειν, καὶ εὔνους πρὸς ἀλλήλους ἔχειν ἅμα.* (— „connexos et pilatos, translatione a lana. Ut enim, inquit, adhaeret lana lanae, dum carminatur, deinde discernitur [a pressu mutuo], sic in iis, qui magistratibus applicantur et agglutinantur, facere debetis, et compositos divellere et secernere, ut mutua se benevolentia prosequantur.“ *Fl. Chr.*) ἐπὶ ταῖς ἀρχ. *ἐπ' ἐλπίδι τοῦ ἄρχειν. τουτέστιν ἐνδύνοντας ἑαυτοὺς, καὶ συναθροιζομένους, καὶ θλίβοντας εἰς τὴν πολιτείαν. τῶν γὰρ ἐρίων οἱ μαλλοὶ ἔχουσι τὰς κορυφὰς πεπιλημένας, καὶ ἐπὰν πιλθῶσι, διαλύεται ὁ μαλλός. πρὸς ἑκάτερον οὖν καὶ τὰς κορυφὰς πεπιλημένας τοῦ ἐρίου ἐν τῷ πόκῳ, καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν πονηρῶν καὶ συνισταμένων τοῖς πράγμασι.* τὰς κεφ. *ὡς τὰ ἄκρα τῶν ἐρίων.* S.

544. μετοίκους. vide Equ. 331.

545. κεἴ τις ὀφ. τῷ δημ. etiam *τοὺς ἀτίμους* non excipit. F. A. Wolfius ad Demosth. or. Lept. §. 135., p. 375. „Athenis magistratu fungi, aut judicem fieri, aut omnino remp. attingere, h. e. cum Populo agere, non licebat eis, qui essent *ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει*, h. e. *debitores aerario reip.* quod in arce fuit *ἐν ὀπισθοδόμῳ*. ibi etiam, *qui publico debebant*, tabulis aut columnis inscribebantur, quippe *ἀτιμίᾳ* quadam notati et ipsi, et eorum defunctorum filii“ etc. cf. Köpkei librum germ. de legg. Gr. p. 439. S. καὶ τούτους ἐγκατ. *ἐπιτόμους* (imo *ἐπιτίμους*) *ποιῆσαι. αἱ γυναῖκες γὰρ ἐργαζόμεναι ἀφ' ἑκάστου ἐρίου λαμβάνουσιν ἕν τι, καὶ μιγνύουσιν ἄλλοις.*

546. ita Voss., Br., et recentiores. vulgo libri menda consueta *τάς τε.* πόλεις — ἄποικοι. coloniae Atheniensium in Ionia, in littoribus Thraciae, in Macedonia, in Ponto (Strab. 12, 3., ed. Tauchnitz. 3. p. 24.), in Bithynia (Strab. ibid. p. 50.), aliaeque.

547. ita K., aliique. libri *ὥσπερ κατ.* recte usurpatus est articulus in re nota et saepius commemorata in superioribus. S. κατ. *τὰ τῶν ἐρίων κατασπάσματα* (*tracta* sive *deducta fila*, glomos. Voss. *die uns gleichsam wie die Wocken* [Rocken] *zerstreut*

χωρὶς ἕκαστον· κᾆτ' ἀπὸ τούτων πάντων τὸ κάταγμα λαβόντας
δεῦρο ξυνάγειν, καὶ ξυναθροίζειν εἰς ἕν, κἄπειτα ποιῆσαι
τολύπην μεγάλην, κᾆτ' ἐκ ταύτης τῷ Δήμῳ χλαῖναν ὑφῆναι.

ΠΡ. οὔκουν δεινὸν, ταυτὶ ταύτας ῥαβδίζειν, καὶ τολυπεύειν,
αἷς οὐδὲ μετῆν πάνυ τοῦ πολέμου;

ΛΥ. καὶ μὴν, ὦ παγκατάρατε,
πλεῖν ἤ γε διπλοῦν αὐτὸν φέρομεν· πρώτιστον μέν γε τεκοῦσαι,
κἀκπέμψασαι παῖδας ὁπλίτας...

ΠΡ. σίγα, μὴ μνησικακήσῃς.

ΛΥ. εἶθ' ἡνίκα χρῆν εὐφρανθῆναι, καὶ τῆς ἥβης ἀπολαῦσαι,
μονοκοιτοῦμεν διὰ τὰς στρατιάς. καὶ θἠμέτερον μὲν ἐᾶτε·
περὶ τῶν δὲ κορῶν ἐν τοῖς θαλάμοις γηρασκουσῶν ἀνιῶμαι.

ΠΡ. οὔκουν κἄνδρες γηράσκουσιν;

ΛΥ. μὰ Δί', ἀλλ' οὐκ εἶπας ὅμοιον·
ὁ μὲν ἥκων γὰρ, κἂν ᾖ πολιὸς, ταχὺ παῖδα κόρην γεγάμηκε·
τῆς δὲ γυναικὸς μικρὸς ὁ καιρὸς, κἂν τούτου μὴ 'πιλάβηται,
οὐδεὶς ἐθέλει γῆμαι ταύτην, ὀττευομένη δὲ κάθηται.

ΠΡ. ἀλλ' ὅστις ἔτι στῦσαι δυνατός. a. d.

ΛΥ. σὺ δὲ δὴ τί μαθὼν οὐκ ἀποθνήσκεις;
χωρίον ἐστίν· σορὸν ὠνήσει.

sind.) **οὕτω ἐκάλουν.** cf. Hesych. h. v. et Soph. Trach. 656.
550. sequ. τολύπην. (glomum.) συναγωγήν. καὶ τολυπεύειν. ὡς ἐπὶ ἐρίων ἐπέμεινε τῇ τροπῇ. S. prosopopoeia est et allegoria, quum dicit Populo texendam esse laenam: intelliguntur autem commoda eventura, si resp. bene ordinetur. *Be.*
551. ῥαβδίζειν, καὶ τολ. quia ἐκραβδίζειν et τολύπην dixit mulier. Voss. *Ist Das nicht arg, dass Diese da so mit der Gert' und dem Flausche bereit sind?*
553. scribendum putat Dind. πλεῖν ἢ τὸ διαπλ.
554. μὴ μν. *noli meminisse malorum.*
556. θἠμ. ἀντὶ τοῦ τὸ καθ' ἡμῶν. S.
559. ὁ ἥκων, quicunque venit, sive adest petitum aliquam in matrimonium.
561. ὀττ. ἀντὶ τοῦ κληδονιζομένη, περὶ γάμου χρησμῳδουμένη. αἱ γὰρ χῆραι συνεχῶς μαντεύονται, πότε γαμηθήσονται. S.
562. ἀλλ' ὅ. ἔ. στ. δυνατός ἐστι. intellige ex superioribus ταχὺ γαμήσει παῖδα κόρην, κἂν ᾖ πολιός. cui par pro pari referens Lysistrata *cur igitur*, inquit, *tu non moreris*, ὅστις οὐκέτι δυνατὸς εἶ στῦσαι, utpote decrepitus et capularis senex?
564. χωρίον ἐστὶν, est ager, *habes agrum*, h. e. rem; dives es.

μελιτοῦτταν ἐγὼ καὶ δὴ μάξω.
λαβὲ ταυτὶ, καὶ στεφάνωσαι. a. par.
ΓΥ. Α. καὶ ταυτασὶ δέξαι παρ' ἐμοῦ. a. d.
ΓΥ. Β. καὶ τουτονδὶ λαβὲ τὸν στέφανον.
ΛΥ. τοῦ δεῖ; τί ποθεῖς; χώρει 'ς τὴν ναῦν.
ὁ Χάρων σε καλεῖ· a.
σὺ δὲ κωλύεις ἀνάγεσθαι. a. par.
ΠΡ. εἶτ' οὐχὶ ταῦτα δεινὰ πάσχειν ἔστ' ἐμέ; i. tr.
νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ τοῖς προβούλοις ἄντικρυς
ἐμαυτὸν ἐπιδείξω, βαδίζων ὡς ἔχω.
ΛΥ. μῶν ἐγκαλεῖς, ὅτι οὐχὶ προὐθέμεσθά σε;

praeter expectationem subjicit σορὸν ὠνήσει, *emes* (h. e. emas) *capulum*, ut qui habeas facultatem id faciendi. minus recte S. χωρ. ἐστίν. εἰς τὸ ὑποδέξασθαί σου τὸ σῶμα· οἷον, ἐστὶ τόπος, οὗ τεθήσῃ. mitto doctorum atque indoctorum mutationes supervacaneas.

565. μελ. ἡ μελιτοῦττα ἐδίδοτο τοῖς νεκροῖς, ὡς εἰς τὸν Κέρβερον, καὶ ὀβολὸς τῷ πορθμεῖ, (καὶ) στέφανος, ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις. (καὶ δὴ μάξω.) — ὅσον οὔπω (i. e. *mox*) μάξω μελιτοῦτταν. S.

566. ταυτί. corollas.

567. καὶ ταυτασί. τὰς ταινίας, ἃς τοῖς νεκροῖς ἔπεμπον οἱ φίλοι. — S.

568. ita Br. Elmsl. et alii τουτονγί. codd. τουτονὶ, versu jugulato.

569. sic nos pridem in Lect. Aristoph., p. 82, audiitque nos D. Bentl. quoque τοῦ δεῖ; ll. vett. τοῦ δέει (δέῃ, δέοι); τί π.; χώρει εἰς τ. ν., quae frustra tuearis.

570. κωλύεις producit mediam, ut Pac. 478., quae syllaba corripitur in iambicis, velut Equ. 669. S. κωλ. τὸν Χάρωνα δῆλον (δηλονότι) κωλύεις ἀναπλεῖν. similia ex Eurip. Alc. 245. seqq., et Sophoclis Oed. Col. 1520. sequ., protulit Be.

573. τοῖς προβ. τοῖς ἄλλοις δηλονότι, τοῖς κ', τοῖς ἐν ταῖς συναρχίαις. οὐ γὰρ εἷς ἐστιν ὁ πρόβουλος. scrib. οὐ γ. εἷς ἐστι πρ., *neque enim unus est probulus*, sed plures, scil. 20 (κ') secundum scholiasten h. l.; mendumque haud dubie est χ' in iis, quae annotavit ad 394., in quibus etiam vulgatum εἰσηγησόμενοι mutavimus. videtur enim verisimile, uniuscujusque pagorum 10 atticorum fuisse probulos duos, qui deliberarent cum paganis suis de rebus in concione populi proponendis. v. Wachsmuthii „Hellenische Alterth.“ 1, 2., Schneider. lex. v. πρόβουλος, et de communibus Graeciae προβούλοις Herodoti editores ad 6, 7., 7, 172.

574. ὡς ἔχω. *sicut habeo*, sicut sum. h. e. continuo, sine mora. S. βεβρεγμένος, quasi etiam Probulus aqua perfusus fuerit, ut Chorus. vide 372. seqq.

575. seqq. τοὺς νεκροὺς γὰρ οἱ ἀρχαῖοι προετίθεσαν πρὸ τῶν θυρῶν, καὶ ἐκόπτοντο. ἀλλ' ἐς τρίτην. ἐπειδὴ τῇ τρίτῃ τὸ τῶν νεκρῶν ἄριστον (inferiae) ἐφέρετο. τὰ τρίτ' ἐπεσκ. ἀντὶ τοῦ τὰ τρίτα σου ποιούμενα. S. „τὰ τρίτα sunt inferiae tertio a sepultura die inferri solitae, ut ἔννατα quae nono die inferebantur.“ *Be.* D. evolvi hac de re jussit F. A. Wolfii Analect. 4. p. 551. de inferiis Lucianus de Luctu §. 24. ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περίδειπνον, καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας παραμυθοῦνται τοῦ τετελευτηκότος, καὶ πείθουσι γεύσασθαι, ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηυδηκότας. facete mulier „num exprobras,“ inquit, „quod te non collocavimus mortuum? fateor, non factum esse; at certe inferiis tibi non de-

ἀλλ᾽ ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν σοι πρῴ πάνυ
ἥξει παρ᾽ ἡμῶν τὰ τρίτ᾽ ἐπεσκευασμένα.

Χ. ΓΕ. οὐκέτ᾽ ἔργον ἐγκαθεύδειν, ὅστις ἔστ᾽ ἐλεύθερος, t. t. c.
στ. α'.
ἀλλ᾽ ἐπαποδυώμεθ᾽, ἄνδρες, τουτωῒ τῷ πράγματι·
ἤδη γὰρ ὄζειν ταδὶ μειζόνων as., i. h. et dm.
καὶ πλειόνων πραγμάτων μοι δοκεῖ,
καὶ μάλιστ᾽ ὀσφραίνομαι τῆς Ἱππίου τυραννίδος, t. t. c.
καὶ πάνυ δέδοικα, μὴ τῶν Λακώνων τινὲς cr. t.
δεῦρο συνεληλυθότες ἄνδρες ἐς Κλεισθένους,
τὰς θεοῖς ἐχθρὰς γυναῖκας ἐξεπαίρωσιν δόλῳ t. t. c.
καταλαβεῖν τὰ χρήμαθ᾽ ἡμῶν t. d.
τόν τε μισθὸν, ἔνθεν ἔζων ἐγώ. as., ith. et i.
δεινὰ γάρτοι, τάσδε γ᾽ ἤδη τοὺς πολίτας νουθετεῖν, t. t. c.
καὶ λαλεῖν γυναῖκας οὔσας ἀσπίδος χαλκῆς πέρι,
καὶ διαλλάττειν προσηνεῖς ἀνδράσιν λακωνικοῖς,
οἷσι πιστὸν οὐδὲν, εἰ μή περ λύκῳ κεχηνότι.
ἀλλὰ ταῦθ᾽ ὕφηναν ἡμῖν, ἄνδρες, ἐπὶ τυραννίδι.
ἀλλ᾽ ἐμοῦ μὲν οὐ τυραννεύσουσ᾽, ἐπεὶ φυλάξομαι,
καὶ φορήσω τὸ ξίφος τολοιπὸν ἐν μύρτου κλαδὶ,
ἀγοράσω τ᾽ ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι,

erunt die tertio a sepultura, quibus nos tui causa probe ingurgitabimus."

578. *ἔργον*. cf. 397.

579. *ἐπαπ.* τουτέστιν ἐγχειρίσωμεν. S.

580. *ὄζειν*, ut ὀσφραίνομαι 582. usitatus tropus, etiam Latinis, aliisque populis. cf. 622., 641. Terent. Ad. 3, 3, 43. *non sex totis mensibus Prius olfecissem quam ille quidquam coeperet?* S. *ταδί.* τὰ τῶν γυναικῶν πράγματα.

582. in consuetudinem proverbii venisse videtur Hippiae tyrannis. vide Vesp. 487., ubi S. οὗτος δὲ τύραννος δεινὸς, τοῦ πατρὸς Πεισιστράτου τυραννικώτερος etc.

584. *ἐς Κλεισθ.* ἐπεὶ οὗτος γυναικώδης ὁ Κλεισθένης. ὡς γυναικῶν συναθροιζομένων παρ᾽ αὐτῷ. S.

586, 7. *τὰ χρήμαθ᾽ ἡμῶν.* τὰ ἐν ἀκροπόλει. S. cf. 241. sequ. *τὸν μισθόν*, mercedem judicialem atque concionalem.

590. *διαλλ.* scil. τοὺς πολίτας. *προσηνεῖς*, *commodas*, paratas ad reconciliandum cives Lacedaemoniis. inepte ll. πρὸς ἡμᾶς: neque enim probanda est Brunckii ratio, πρὸς intelligentis προσέτι, *praeterea*, quod vocabulum usurpatur in rebus, quae minus momentum habent, cum pax cum Lacedaemoniis, quam fieri volunt mulieres, sit caput rei.

591. *λύκῳ κεχ.* ὥσπερ οὐδεὶς δύναται πιστεῦσαι λύκῳ χαίνοντι. — S. v. Erasmus in *Lupus hiat*. Be.

594. *κλαδί.* ἀντὶ τοῦ κλάδῳ, κατὰ μεταπλασμόν. ἄλλως. ὅτι ἐν μυρσίνῳ κλάδῳ τὸ ξίφος φορέσομαι, ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων. οὗτοι γὰρ ἀπὸ τῶν μυρσίνων κλάδων τὰ ξίφη ἀνασπάσαντες τὸν τύραννον κατέβαλον. S. notum ex Athenaeo p. 695. aliisque scolion de Harmodio et Aristogitone. cf. Ach. 919., Vesp. 1184.

595. *ἀγορ.* cf. 520. *ἑξῆς Ἀρ.*,

ὧδέ θ᾽ ἑστήξω παρ᾽ αὐτόν· αὐτὸ γάρ μου γίγνεται
τῆς θεοῖς ἐχθρᾶς πατάξαι τῆσδε γραὸς τὴν γνάθον.
Χ. ΓΥ. οὐ γὰρ εἰσιόντας οἴκαδ᾽ ἡ τεκοῦσα γνώσεται. ἀντ. ά.
ἀλλὰ θώμεσθ᾽, ὦ φίλαι γρᾶες, ταδὶ πρῶτον χαμαί.
ἡμεῖς γάρ, ὦ πάντες ἀστοί, λόγων
κατάρχομεν τῇ πόλει χρησίμων
εἰκότως, ἐπεὶ χλιδῶσαν ἀγλαῶς ἔθρεψέ με.
ἑπτὰ μὲν ἔτη γεγῶσ᾽ εὐθὺς ἠῤῥηφόρουν·
εἶτ᾽ ἀλετρὶς ἦ δεκέτις οὖσα τἀρχηγέτι,
κᾆτ᾽ ἔχουσα τὸν κροκωτὸν ἄρκτος ἦ Βραυρωνίοις·

prope Aristogitonem. columnam ejus intelligit. *Be.* F. A. Wolf. praef. or. Leptin. p. LXVI. annot. 39., „Statuae Harmodii et Aristogitonis in foro positae ad sera tempora manserunt. nam quum ablatae essent a Xerxe, instauratae postea sunt Olymp. 75, 4. vid. Meursii Pisistr. c. 14., et Corsini Fast. att. t. 3. p. 171.‘

596. recte Scal., Bentl., aliique *αὐτὸ* scribi jusserunt pro *αὐτὸς*, quod neque sententiae convenit, neque metro. dedi *γάρ μου γίγν.*, *hoc meum est, hoc me decet*, percutere pessime hujus anus maxillas. ll. *α. γάρ μοι γ.*, trepidantibus doctis.

598. contra minitantur feminae, se tam male accepturas esse viros, ut ne matres quidem agnoscere possint domum redeuntes.

599. *ταδί. haecce*, urceos. v. 305.

602. Chorus vetularum (non ignobilium: v. ann. ad 90.) commemorat commoditates, quas in juventute habuerit in rep. atheniensi, ex legibus et institutis civitatis. *Be.* *λόγων*, consiliorum.

603. *ἠῤῥηφ.* — *ἐπειδὴ τὰ ἄῤῥητα ἐν κίσταις ἔφερον αἱ παρθένοι τῷ* (imo *τῇ*) *θεῷ. οἱ δὲ διὰ τοῦ ε ἐρσιφορία* (*ἑρσιφ.*)*· τῇ γὰρ Ἔρσῃ* (*Ἕρσῃ*) *πομπεύουσι, τῇ Κέκροπος θυγατρί, ὡς ἱστορεῖ Ἴστρος.* S. cf. Nitsch. librum germ. de Antiqq. gr., a Köpkeo editum, vol. 1. p. 704. et, quos laudavit, Paus. 1., 18, Ovid. Met. 2, 553. seqq.

604. ita Bentl., Buttmann. gr. gr. 1. p. 211., Dind. vulgo *ἀλ. ἤ· δεκ. οὖσά τ᾽ ἀρχ.* S. *ἦ. ἀντὶ τοῦ ἤμην, ὑπῆρχον.* (alius S. *ἦ. ἔα, καὶ κατὰ συναίρεσιν ἦ.* v. Matth. gr. p. 279. 1. ed.) *γίνονται δέ τινες τῶν εὐγενῶν ἀλετρίδες τῇ θεῷ παρθένοι, αἵτινες τὰ εἰς τὴν θυσίαν πόπανα ἀλοῦσι· καὶ ἔστιν ἔντιμον τοῦτο. εἰσὶ δὲ καὶ ἱεροὶ μυλῶνες. ἀρχ. τῇ δεσποίνῃ Ἀρτέμιδι, ὡς Δήμητρι.* Br.: „dativ. contractus, ut *μήτι.* (cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 429.) significatur Diana, quae Braurone colebatur, et praeses erat illius pagi. vid. Meurs. Graec. fer. in *Βραυρώνια.*“

605. ita Bentl., D. MSS. Vat. et Pariss. *κατέχουσα*, ut confundi solent verba *κᾆτα* et *κατά.* Rav., vett. edd., Br., *καταχέουσα*, quod ita vertit suo periculo *recinctam fluere sinens crocotum, fluente crocota amicta.* S. *ἄρκτος ἦ Βρ. ἄρκτον μιμούμεναι τὸ μυστήριον ἐξετέλουν. αἱ ἀρκτευόμεναι δὲ* (malim *γάρ.* hae voculae non raro confusae sunt in libris.) *τῇ θεῷ κροκωτὸν ἠμφιέννυντο, καὶ συνετέλουν τὴν θυσίαν τῇ Βραυρωνίᾳ Ἀρτέμιδι [καὶ τῇ Μουνυχίᾳ], ἐπιλεγόμεναι παρθένοι οὔτε πρεσβύτεραι δέκα ἐτῶν, οὔτ᾽ ἐλάττους πέντε. ἐπετέλουν δὲ τὴν θυσίαν αἱ κόραι ἐκμειλισσόμεναι τὴν θεόν, ἐπειδὴ λιμῷ περιπεπτώκασιν οἱ Ἀθην., ἄρκτον ἡμέραν ἀνῃρηκότες τῇ θεᾷ. οἱ δὲ τὰ περὶ τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Βραυρῶνί φασιν, οὐκ ἐν Αὐλίδι. Εὐφορίων ἀγχίαλον Βραυρῶνι κενήριον Ἰφιγενείας. δοκεῖ δὲ Ἀγαμέμνων*

κἀκανηφόρουν ποτ᾽ οὖσα
παῖς καλή, ᾽χουσ᾽ ἰσχάδων ὁρμαθόν.
ἆρα προὐφείλω τι χρηστὸν τῇ πόλει παραινέσαι;
εἰ δ᾽ ἐγὼ γυνὴ πέφυκα, τοῦτο μὴ φθονεῖτέ μοι,
ἢν ἀμείνω γ᾽ εἰσενέγκω τῶν παρόντων πραγμάτων.
τοὐράνου γάρ μοι μέτεστι· καὶ γὰρ ἄνδρας εἰσφέρω·
τοῖς δὲ δυστήνοις γέρουσιν οὐ μέτεσθ᾽ ὑμῖν, ἐπεὶ
τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον παππῷον ἐκ τῶν Μηδικῶν
εἶτ᾽ ἀναλώσαντες οὐκ ἀντεισφέρετε τὰς εἰσφορὰς,
ἀλλ᾽ ὑφ᾽ ὑμῶν διαλυθῆναι προσέτι κινδυνεύομεν.
ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν; εἰ δὲ λυπήσεις τί με,
τῷδέ γ᾽ ἀψήκτῳ πατάξω τῷ κοθόρνῳ τὴν γνάθον.
Χ. ΓΕ. ταῦτ᾽ οὖν οὐχ ὕβρις τὰ πράγματ᾽ ἐστὶ as., dm. et i. h.
στ. β΄.
πολλή; κἀπιδώσειν μοι δοκεῖ τὸ χρῆμα μᾶλλον. as., dm. et i. d. h.
ἀλλ᾽ ἀμυντέον τὸ πρᾶγμ᾽, ὅστις γ᾽ ἐνόρχης ἔστ᾽ ἀνήρ. t. t. c.

σφαγιάσαι τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Βραυρῶνι, οὐκ ἐν Αὐλίδι, καὶ ἄρκτον ἀντ᾽ αὐτῆς, οὐκ ἔλαφον, φονευθῆναι. ὅθεν μυστήριον ἄγουσιν αὐτῇ. ἄλλως. ἄρκτος τις ἐδόθη εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἡμερώθη. ποτὲ οὖν μία τις παρθένος ἔπαιξε πρὸς αὐτὴν, καὶ ἐξύσθη ἡ ὄψις αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἄρκτου. καὶ λυπηθεὶς ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς ἀνεῖλε τὴν ἄρκτον· ἡ δὲ Ἄρτεμις ὀργισθεῖσα ἐκέλευσε παρθένον μιμήσασθαι τὴν ἄρκτον πρὸ τοῦ γάμου, καὶ περιέπειν τὸ ἱερὸν, κροκωτὸν φοροῦσα. καὶ τοῦτο ἀρκτεύεσθαι ἐλέγετο.

606. **κἀκανηφ.** (ἐν) ταῖς πομπαῖς ἐκανηφόρουν αἱ παρθένοι. (cf. 1118., Ach. 228.) ἐφόρουν δὲ καὶ λοπάδας τινὰς ὁλοχρύσους.

611. τοῦ ἐράνου, φησὶ, μετέχω. (est autem ἔρανος collecta, symbola, contributio, munus. *Fl. Chr.*) ἄνδρας γὰρ εἰσφέρω, καθὸ τίκτουσιν ἄνδρας αἱ γυναῖκες. ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν Μηδικῶν (h. e. τῶν Περσικῶν, cum Persae primum invasissent Graeciam, ut Fl. Chr. annotavit.) ψήφισμα, ὥστε (sic Suidas. S. mendose ὅταν ὡς.) ἕκαστον κατὰ δύναμιν συμβάλλεσθαι εἰς τὰ κοινὰ χρήματα. similiter Suidas v. Μηδικῶν, qui haec addit ταῦτα δὲ ἔταξεν Ἀριστείδης δοῦναι τοῖς συμμάχοις, εἰ τοῖς βαρβάροις πολεμοῖεν. „quibus verbis intelligitur, temporibus belli medici scitum fuisse, ut in aerarium conferret unusquisque pro facultate certam pecuniam, quae jussu Aristidae tribueretur socialibus et auxiliaribus copiis, quae barbaros bello infestarent.“ *Fl. Chr.*

613. ὡς αὐτῶν τὰ Μηδικὰ χρήματα δαπανησάντων. S.

615. **διαλυθ.** cf. 530., 533.

616. ἆρα γρῦξαι ὀφείλετε, ἢ παῤῥησίαν ἄγειν; **ἀψήκτῳ** δὲ ἀκαταμάκτῳ, ἢ σκληρῷ καὶ ἀμαλάκτῳ. recte. **κοθόρνῳ** δὲ τῷ ὑποδήματι. (cf. Ran. 47. etc.) S. Terent. Eun. 5, 7, 4. *utinam tibi commitigari videam sandalio caput.* ubi vid. Lindenbrog. Persius 5, 169. *nugaris: solea, puer, objurgabere rubra.*

619. **κἀπιδ.** ἀντὶ τοῦ προσθήκην σχήσειν. S.

ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐκδυώμεθ', ὡς τὸν ἄνδρα δεῖ
ἀνδρὸς ὄζειν εὐθύς, ἀλλ' οὐκ ἐντεθριῶσθαι πρέπει.
ἀλλ' ἄγετε λευκόποδες, οἵπερ ἐπὶ Λειψύδριον pae. t.
ἤλθομεν, ὅτ' ἦμεν ἔτι, pae. d.
νῦν δεῖ, νῦν, ἀνηβῆσαι πάλιν, κἀναπτερῶσαι as., dm. et i. h.
πᾶν τὸ σῶμα, κἀποσείσασθαι τὸ γῆρας τόδε. as., t. d. et cr. d.
εἰ γὰρ ἐνδώσει τις ἡμῶν ταῖσδε κἂν σμικρὰν λαβὴν, t. t. c.
οὐδὲν ἐλλείψουσιν αὗται λιπαροῦς χειρουργίας,
ἀλλὰ καὶ ναῦς τεκτανοῦνται, κἀπιχειρήσουσ' ἔτι
ναυμαχεῖν, καὶ πλεῖν ἐφ' ἡμᾶς, ὥσπερ Ἀρτεμισία·
ἢν δ' ἐφ' ἱππικὴν τράπωνται, διαγράφω τοὺς ἱππέας·

621. τὴν ἐξ. εὐτελὲς ἱμάτιον. S. erat tunicae et pallii vicem ἡ ἐξωμὶς, i. e. χιτῶνος et ἱματίου: nam et indui poterat, et superindui. — *Fl. Chr.*

622. ὄζειν. cf. 580. ἐντεθρ. ἐντετυλίχθαι, ἐσκευάσθαι. (Be. ἐνεσκευάσθαι.) μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ λεγομένου θρίου, ὃ ἐν σύκου φύλλοις εἰλεῖται. (cf. Ach. 1031., Equ. 882. sequ.) S.

623. λευκόποδες pro ἀμέτρῳ λυκόποδες recte scripsit Herm. libro de Metris p. 358., adstipulante D. jubentur senes albis pedibus, h. e. nudis, sive discalceati, quo expeditiores sint, aggredi mulieres, et earum audaciam punire. Eurip. Cycl. 61. ἴακχον, ἴακχον ᾠδὰν μέλπω πρὸς τὰν ἀφροδίταν, Ἂν θηρεύων πετόμαν Βάκχαις ξὺν λευκόποσιν. et Bacch. 559. Βάκχας ποτνιάδας εἰσιδὼν, αἳ τῆσδε γῆς Οἴστροισι λεῦκον κῶλον ἐξηκόντισαν, ubi vid. Musgrav. S. — ὁ Ἀριστ. ἔφη τοὺς [νῦν] λεγομένους Ἀλκμαιωνίδας. οὗτοι γὰρ, πόλεμον ἀράμενοι πρὸς Ἱππίαν τὸν τύραννον, καὶ τοὺς Πεισιστρατίδας, ἐτείχισαν τὸ Λειψύδριον, χωρίον τῆς Ἀττικῆς, τὸ ὑπεράνω Πάρνηθος, εἰς ὃ συνῆλθον ἐκ τοῦ ἄστεος, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

624. ὅτ' ἦμεν ἔτι. „similiter, Ach. 655. ὅτ' ἦμεν, *cum essemus, cum vigeremus*, quemadmodum Virg. dixit *fuimus Troës.*" *Be.*

625. κἀναπτ. ἐλαφρύνασθαι, καὶ ἀνθῆσαι. S. hanc metaphoram explicat ipse Comicus in Avibus 1334. et seqq. *Be.*

628. seqq. λιπαρᾶς (sic etiam ipsius Aristophanis libri, vel λιπαρὰς, ut Rav. λιπαροῦς Be., Bentl., aliique. similia ου et α in MSS.) χειρ. ἀντὶ τοῦ τόλμης. λιπαρὲς ἔλεγον τὸ προσεχὲς, ἐκ τοῦ λίαν παρεῖναι. (?) φησὶν οὖν, ὅτι οὐκ ἀφέξονται προσεχοῦς ἔργου αἱ γυναῖκες. Ἀρτεμισία. αὕτη συνεμάχησε Ξέρξῃ, καὶ ἱκανῶς ἠνδραγάθησεν. ἦν δὲ τὸ γένος Ἐφεσία. S. hoc falsum. Herodot. 7, 99. οὔνομα μὲν δὴ ἦν αὐτῇ Ἀρτεμισίη, θυγάτηρ δὲ ἦν Λυγδάμιος, γένος δὲ ἐξ Ἁλικαρνησσοῦ τὰ πρὸς πατρὸς, τὰ μητρόθεν δὲ Κρῆσσα. (uxor Mausoli, Carum regis.) ἡγεμόνευε δὲ Ἁλικαρνησσέων τε, καὶ Κώων, καὶ Νισυρίων τε, καὶ Καλυδνίων, πέντε νέας παρεχομένη· καὶ συναπάσης τῆς στρατιῆς μετά γε τὰς Σιδωνίων νέας ἐνδοξοτάτας παρείχετο, πάντων δὲ τῶν συμμάχων γνώμας ἀρίστας βασιλέϊ ἀπεδέξατο.

631, 2. διαγράψομαι (sic S. libri Arist. fere διαγράψω vel διαγράψαι, sed Rav. διαγράφω.) τοὺς ἱππ. περιαρῶ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δικαζόντων. (διαγράφειν δίκην est *annihilare dicam* alicui scriptam. *Ex*

ἱππικώτατον γάρ ἐστι χρῆμα κἄποχον γυνή,
κοὐκ ἂν ἀπολίσθοι τρέχοντος. τὰς δ' Ἀμαζόνας σκόπει,
ἃς Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἵππων μαχομένας τοῖς ἀνδράσιν.
ἀλλὰ τούτων χρῆν ἁπασῶν ἐς τετρημένον ξύλον
ἐγκαθαρμόσαι λαβόντας τουτογὶ τὸν αὐχένα.

Χ. ΓΥ. εἰ νὴ τὼ θεώ με ζωπυρήσεις, ἀντ. β'.
λύσω τὴν ἐμαυτῆς ὗν ἐγὼ δή, καὶ ποιήσω
τήμερον τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτούμενον.
ἀλλὰ χἠμεῖς, ὦ γυναῖκες, θᾶττον ἐκδυώμεθα,
ὡς ἂν ὄζωμεν γυναικῶν αὐτοδὰξ ὠργισμένων.
νῦν πρὸς ἔμ' ἴτω τις, ἵνα μή ποτε φάγῃ σκόροδα,
μηδὲ κυάμους μέλανας·
ὡς εἰ καὶ μόνον κακῶς ἐρεῖς (ὑπερχολῶ γάρ),
ἀετὸν τίκτοντα κάνθαρός σε μαιεύσομαι.
οὐ γὰρ ὑμῶν φροντίσαιμ' ἄν, ἢν ἐμοὶ ζῇ Λαμπιτώ,

t. t. c.

Be.) — ἐκ δὲ τούτου εὐτελεῖς ἡγήσομαι αὐτούς· νικηθήσονται γὰρ ὑπὸ τῶν γυναικῶν. κἄποχον. δυνάμενον ἐποχεῖσθαι. S. „pro καὶ ἔποχον, quo nomine eum intelligunt, qui firmiter invehitur equo. sed suspicor alludere Comicum ad ὀχείαν vel συνουσίαν" etc. *E Fl. Chr.*

634. ποικίλη (ἐστὶ) στοὰ Ἀθήνησιν, οὕτω λεγομένη διὰ τὴν ἐνοῦσαν γραφήν, ἔνθα πεποίηκεν ὁ Μήκων (sic, permixtis ι et η litteris, ut fieri solet in MSS.) τῶν Ἀμαζόνων τὴν μάχην. (cum Theseo et Atheniensibus: vid. Paus. 1, 15.) ἦν δὲ Φανίχου υἱός, Ἀθηναῖος. (porticum illam describit Meursius Ath. att. p. 20. cf. C. A. Böttigeri Andeutungen zu 24 Vorträgen über d. Archäol. p. 65.) ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Μήκων (Μίκων), εἰς πενίαν κωμῳδούμενος. S.

635. ξύλον. genus poenae, de quo ad Equ. 368., 651., 965.

636. τουτογί, sic, δεικτικῶς, ut τοῦτο Ran. 659., ταῦτα Equ. 111. vel *propter hoc*, quod in se admiserunt, ut inferius 1028. vitiose ll. τουτονί. cf. 728.

637. sequ. ζωπ. ἀντὶ τοῦ ἀνεγείρῃς. τὴν ἐμ. ὗν. τὴν φύσιν λέγει, τὴν ὀργήν. S. quasi dicas *naturam aprinam meam*, h. e. feram. Fl. Chr. putat hoc pertinere ad proverbium ὗν ὀρίνει.

639. βωστρεῖν, βοᾶν, ut Ach. 900. S. πεκτ. τιλλόμενον, ξαινόμενον. similiter Latini.

640. seq. μιμοῦνται τοὺς τῶν ἀνδρῶν λόγους. (621. sequ. ὄζωμεν. cf. 580.) αὐτοδὰξ ὠργ. πάνυ ὠργ. S. confertur ὁ αὐτοδὰξ τρόπος Pac. 574., ubi vid. annot. „Vesp. 747., δάκνων σεαυτόν, quod est iratorum." — *Be.*

642. ἵνα μ. φάγῃ. ἵνα μὴ δικάσῃ. ἢ ἵνα μὴ εἰς ὥραν ἔλθῃ, μηδὲ πολεμήσῃ. παίζει δὲ ἀπὸ τῶν εὐτελῶν, οἳ εἰς τὸν πόλεμον φέρουσι σκόροδα. οἱ δὲ δικασταὶ τρώγουσι κυάμους, ἵνα μὴ κοιμηθῶσιν· ὅθεν κυαμοτρώξ, ἀκράχολος (Equ. 41.). S. potest, ut haec significaverit poëta; sed non amplius vesci allio et fabis etiam is recte dicetur, qui vivere desierit: itaque ridicule mortem senibus feminae minitabuntur. cf. superius 504. et mox 654. sequ., item 740.

643. κυάμους μέλανας, ut κύαμοι μελανόχροες ap. Homerum.

644. Bentl. κακῶς μ' ἐρεῖς..

645. παροιμία, ἧς μέμνηται καὶ ἐν Εἰρήνῃ. (129. seqq., ubi vid. an-

ἥ τε Θηβαία φίλη παῖς εὐγενὴς Ἰσμηνία·
οὐ γὰρ ἔσται δύναμις, οὐδ' ἢν ἑπτάκις σὺ ψηφίσῃ,
ὅστις, ὦ δύστην', ἀπήχθου πᾶσι καὶ τοῖς γείτοσιν,
ὥστε κἀχθὲς τῄκάτῃ ποιοῦσα παιγνίαν ἐγὼ
τοῖσι παισὶ τὴν ἑταίραν ἐκάλεσ' ἐκ τῶν γειτόνων,
παῖδα χρηστὴν κἀγαπητὴν, ἐκ Βοιωτῶν ἔγχελυν·
οἱ δὲ πέμψειν οὐκ ἔφασκον διὰ τὰ σὰ ψηφίσματα·
κοὐχὶ μὴ παύσησθε τῶν ψηφισμάτων τούτων, πρὶν ἂν
τοῦ σκέλους λαβών τις ὑμᾶς ἐκτραχηλίσῃ φόρων.

not.) τὰ γὰρ ᾠὰ τῶν αἰετῶν οἱ κάνθαροι κυλίοντες διαφθείρουσι. S.

650. *παιγνίαν.* ἑορτήν. S. festum ludicrum, h. e. parvum nec magni sumtus, qualia erant Hecatae. de Hecate et frequentibus ejus simulacris et sacellis, ὡς ἐφόρου πάντων, καὶ κουροτρόφου, ut ait S. ad Vesp. 774., vide et istum locum et Plut. 590.

651. sequ. *κἀγαπητὴν* primus Biset. libri καμπτὴν vel καμπητήν. S. *τὴν ἑτ.* τὸ χ ἐνταῦθα, ὅτι τὴν (μὴ) γυναῖκα ἑταίραν εἶπεν, ὡς ἑταῖρον τὸν συνήθη, καὶ φίλον. *ἐκ Βοιωτ. ἔγχελυν.* παρὰ προσδοκίαν πέπαιχεν· ἐν γὰρ τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ μέγισται ἐγχέλεις γίνονται. cf. Pac. 931.

653. *διὰ τὰ σὰ ψηφ.* τὰ ψηφίσματα κωλύοντα. S. propter bellum. vide Ach. 903. seqq.

655. *φόρων.* ll. φέρων, quod aeque miror propagantes, quippe ταυτολόγον, quam mutantes in θένων propterea quia ἐκτρ. θέλων legitur apud Suidam v. ψηφοφορία. at non θένων latet, opinor, in isto θέλων, sed τελῶν, quae est interpretatio vocis φόρων. id quidem ironice dixit Chorus mulierum, quia jactare solebat populus Atheniensis reditus suos et tributa sociorum, quibus tributis fere fruebantur callidi demagogi, ut praeclare ostenditur in Vespis. (v. Vesp. 634. seqq.) „non desinetis," inquit, „plebiscita facere," et bellare, „donec aliquis vos pedibus prehensos excutiat tributis vestris, praecipitetque fractis cervicibus."

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ. ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ. ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ. ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ. ΓΕΡΩΝ ΤΙΣ.

Χ. ΓΥ. *Ἄνασσα πράγους τοῦδε καὶ βουλεύματος,* i. tr.
τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων;
ΛΥ. *κακῶν γυναικῶν ἔργα καὶ θήλεια φρὴν*
ποιεῖ μ᾽ ἄθυμον περιπατεῖν γ᾽ ἄνω κάτω.
Χ. ΓΥ. *τί φής; τί φής;*
ΛΥ. *ἀληθῆ, ἀληθῆ.* as., i. et bacch. d.
Χ. ΓΥ. *τί δ᾽ ἐστὶ δεινόν; φράζε ταῖς σαυτῆς φίλαις.* i. tr.
ΛΥ. *ἀλλ᾽ αἰσχρὸν εἰπεῖν, καὶ σιωπῆσαι βαρύ.*
Χ. ΓΥ. *μή νυν με κρύψῃς ὅ τι πεπόνθαμεν κακόν.*
ΛΥ. *βινητιῶμεν, ᾗ βράχιστον τοῦ λόγου.*
Χ. ΓΥ. *ἰὼ Ζεῦ!* bacch.
ΛΥ. *τί Ζῆν᾽ ἀϋτεῖς; ταῦτα δ᾽ οὖν οὕτως ἔχει.*
ἐγὼ μὲν οὖν αὐτὰς ἀποσχεῖν οὐκέτι

656. Alloquitur Chorus Lysistratam ex arce venientem tristi vultu. causa autem tristitiae est incontinentia et libido mulierum, quae in arce non possunt coërceri, ne ad viros elabantur. *Be.* S. *ἄν. πράγους. ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.* (Eurip. fragm. p. 249. nostrae ed.) apud quem procul dubio intelligenda est Clytaemnestra, cujus monitu Telephus Oresten infantem de cunabulis rapuit, minitans se eum occisurum, nisi Achivi sibi mederentur, ut refert Hyginus fab. 101. etiam sequentem versum Euripidis eadem tragoedia esse existimavit Musgravius.

659. perperam libri *περιπ. τἄνω κάτω*, nec placet Brunckii ratio post *ἄθυμον* interpungentis secundum B Paris., scribentisque *περιπατεῖν τ᾽ ἄνω κ.* saepe confusae *γὲ* et *τὲ* particulae.

660. metrum rarius, nisi delendum sit alterum *ἀληθῆ*, quo facto habebimus versum anacreonteum.

662. *ἐξ Εὐριπίδου.* S.

664. *ᾗ — λόγου. ἀντὶ τοῦ ἵνα συντόμως εἴπω.*

666. habent haec quoque tragicum colorem.

οἷά τ' ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν· ἀποδιδράσκουσι γάρ.
*τὴν μέν γε πρώτην διαλέγουσαν τὴν ὀπὴν
κατέλαβον, ᾗ τοῦ Πανός ἐστι ταὐλίον·
τὴν δ' ἐκ τροχιλίας αὖ κατειλυσπωμένην·
τὴν δ' αὐτομολοῦσαν· τὴν δ' ἐπὶ στρουθοῦ μίαν
ἤδη πέτεσθαι διανοουμένην κάτω
ἐς Ὀρσιλόχου χθὲς τῶν τριχῶν κατέσπασα·
πάσας τε προφάσεις ὥστ' ἀπελθεῖν οἴκαδε
ἕλκουσιν. ἤδη γοῦν τις αὐτῶν ἔρχεται.
αὕτη σὺ, ποῖ θεῖς;

ΓΥ. Α. οἴκαδ' ἐλθεῖν βούλομαι·
οἴκοι γάρ ἐστιν ἔριά μοι Μιλήσια,
ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα.

ΛΥ. ποίων σέων;
οὐκ εἶ πάλιν;

ΓΥ. Α. ἀλλ' ἥξω ταχέως, νὴ τὼ θεὼ,
ὅσον διαπετάσασ' ἐπὶ τῆς κλίνης μόνον.

ΛΥ. μὴ διαπετάννυ, μηδ' ἀπέλθῃς μηδαμῇ.

ΓΥ. Α. ἐῶ δ' ἀπολέσθαι τἄρι';

ΛΥ. ἢν τούτου δέῃ.

ΓΥ. Β. τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα, τῆς ἀμόργιδος,

669. διαλέγουσαν. διορύττουσαν. — S. voluitne *διαλέουσαν*, *permolentem*, fodientem? Br.: „longe melius Hesych. διαλέγειν: ἀνακαθαίρειν. verti debuit *foramen repurgantem*.“ verbum suspectum. confidenter Fl. Chr. „— (διαλέγειν) h. l. est διορύττειν et οἰκοδομεῖν, velut usus est ipse Thucydides, (?) ut διαλέγειν ὀπὴν sit foramen fodere et fenestram facere.“ de antro Panos cf. annot. ad 2.

671. κατιλ. (sic.) ἰλυσπᾶσθαι κυρίως ἐπὶ γῆς ἕρπειν, ὥσπερ οἱ ὄφεις, καὶ οἱ σκώληκες, ἀπὸ τοῦ εἱλεῖσθαι, καὶ σπᾶσθαι. (vid. Schneideri lex. v. εἰλυσπάομαι. τροχιλίων (τροχιλία) δέ ἐστιν ὁ τροχὸς τοῦ ξύλου τοῦ φρέατος, δι' οὗ ἱμῶσι. — S.

672. ἐπὶ στρουθοῦ. παρ' ὅσον τὸ ὄρνεον θερμὸν εἰς συνουσίαν. S. propterea que sacrum Veneri. ridicule ἐπὶ στρουθοῦ, quemadmodum Ganymedes ἐπ' ἀετοῦ.

674. Ὀρσιλ. οὗτος πορνοβοσκὸς, καὶ μοιχὸς, καὶ ἐπὶ θηλύτητι κωμῳδεῖται. S.

675. πάσας προφ. ἕλκουσιν, omnem causam studiose *conquirunt*, germ. *sie ziehen jeden Vorwand bei den Haaren herbei.*

678. sequ. Μιλ. ὡς τῆς Μιλήτου καλὰ ἐχούσης ἔρια. (Ran. 506.) τῶν σεῶν. τῶν σητῶν. πρὸς τὴν κλίσιν δὲ τῶν σέων, ὅτι ἀπὸ τῆς σεὺς εὐθείας. S. conferri jussit K. Lucianum ἐν τῷ Πρὸς ἀπαίδευτον, ipso initio, ubi legitur accus. plur. hujus vocabuli σέας, item Etymol. M. v. σεὺς, et Thom. Mag. v. σέες. σεὺς inusitatum esse ait Schneider. in lex. h. v.

681. διαπετάσασα τὰ ἔρια. εἰς τὸ κακέμφατον δὲ αἰνίττεται. S.

683. ἐῶ — τἄρι'; *egone ut perire sinam lanas?* sic A Paris., liber haud contemnendus. dure vulgati ἀλλ' ἐῶ 'πολέσθαι τ.;

684. τῆς ἀμ. τῆς λινοκαλάμης.

ἣν ἄλοπον οἴκοι καταλέλοιπ᾽.
ΛΥ. αὕτη ᾽τέρα
ἐπὶ τὴν ἄμοργιν τὴν ἄλοπον ἐξέρχεται.
χώρει πάλιν δεῦρ᾽.
ΓΥ. Β. ἀλλὰ νὴ τὴν Φωσφόρον,
ἔγωγ᾽ ἀποδείρασ᾽ αὐτίκα μάλ᾽ ἀπέρχομαι.
ΛΥ. μή, μὴ ᾽ποδείρῃς· ἢν γὰρ ἄρξῃ τοῦτο σύ,
ἑτέρα γυνὴ ταὐτὸν ποιεῖν βουλήσεται.
ΓΥ. Γ. ὦ πότνι᾽ Εἰλείθυι᾽, ἐπίσχες τοῦ τόκου,
ἕως ἂν εἰς ὅσιον μόλω ᾽γὼ χωρίον.
ΛΥ. τί ταῦτα ληρεῖς;
ΓΥ. Γ. αὐτίκα μάλα τέξομαι.
ΛΥ. ἀλλ᾽ οὐκ ἐκύεις σύ γ᾽ ἐχθές.
ΓΥ. Γ. ἀλλὰ τήμερον.
ἀλλ᾽ οἴκαδέ μ᾽ ὡς τὴν μαῖαν, ὦ Λυσιστράτη,
ἀπόπεμψον ὡς τάχιστα.
ΛΥ. τίνα λόγον λέγεις;
τί τοῦτ᾽ ἔχεις τὸ σκληρόν;
ΓΥ. Γ. ἄῤῥεν παιδίον.
ΛΥ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐ σύ γ᾽, ἀλλ᾽ ἢ χαλκίον
ἔχειν τι φαίνει κοῖλον· εἴσομαι δ᾽ ἐγώ. —
ὦ καταγέλαστ᾽, ἔχουσα τὴν ἱερὰν κυνῆν
κυεῖν ἔφασκες;
ΓΥ. Γ. καὶ κυῶ γε νὴ Δία.

ἔστι δὲ ἡ ἄμοργις ὅμοιον ἀλεπίστῳ λίνῳ. περιλεπίζουσι δὲ αὐτὸ, καὶ ἐργάζονται. ἔστι δὲ σφόδρα λεπτὸν, ὑπὲρ τὴν βύσσον ἢ τὴν κάρπασον. S. cf. 150.

685. — 87. ἄλοπον. ἀλέπιστον, καὶ ἀκάθαρτον. πρὸς τὴν ὑπόνοιαν. χώρει — δεῦρο. εἰς τὴν ἀκρόπολιν. S. νὴ τὴν Φωσφόρον. S. cf. 416.

688. ἀποδ. ἀποπλύνακα (imo ἀπολεπίσασα). —

689. ita MSS. vett. edd. τούτου σύ. Bentl., D., τουτουΐ. vid. Matth. gr. §. 351. annot.

691. ὦ πότνι᾽ Εἰλ. acute perspexit Reisig. Conject. in Ar. p. 102., haec verba esse alicujus Tragici, itaque productam primam in πότνια nihil offensionis habere, quod Brunckio visum, et Porsono. cf. 766. sequ.

692. εἰς ὅσιον. ἀντὶ τοῦ εἰς βέβηλον καὶ μὴ ἱερὸν, ἀλλ᾽ ὅσιον εἰς τοκετόν· ἐπειδὴ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἦσαν, παρθένος δὲ ἡ θεός. S. ἀκρόπολις, quam mulieres occupasse poëta fingit, erat locus sacer, praecipue ob templum Minervae, quod illic erat, in quo proinde parere per religionem non licebat. — K. — hinc Eurip. reprehenditur in Ranis 1019., quod in tragoediis suis fecisset τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς. *Be.*

695. ὡς. ἀντὶ τοῦ πρός. S.

697. τί — σκληρόν; ἁπτομένη τῆς γαστρὸς αὐτῆς τοῦτό φησι S.

700. τὴν ἱ. κυνῆν. galeam, colossaeo Minervae simulacro, quod in arce stabat, ablatam a muliere; quam

ΛΥ. τί δῆτα ταύτην εἶχες;
ΓΥ. Γ. ἵνα, μ' εἰ καταλάβοι
ὁ τόκος ἔτ' ἐν πόλει, τέκοιμ' ἐς τὴν κυνῆν
ἐσβᾶσα ταύτην, ὥσπερ αἱ περιστεραί.
ΛΥ. τί λέγεις; προφασίζει περιφανῆ τὰ πράγματα.
οὐ τἀμφιδρόμια τῆς κυνῆς αὐτοῦ μενεῖς;
ΓΥ. Α. ἀλλ' οὐ δύναμαι 'γωγ' οὐδὲ κοιμᾶσθ' ἐν πόλει,
ἐξ οὗ τὸν ὄφιν εἶδον τὸν οἰκουρόν ποτε.
ΓΥ. Ε. ἐγὼ δ' ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε τάλαιν' ἀπόλλυμαι
ταῖς ἀγρυπνίαισι κακκαβιζουσῶν ἀεί.
ΛΥ. ὦ δαιμόνιαι, παύσασθε τῶν τερατευμάτων.
ποθεῖτ' ἴσως τοὺς ἄνδρας· ἡμᾶς δ' οὐκ οἴει
ποθεῖν ἐκείνους; ἀργαλέας εὖ οἶδ' ὅτι
ἄγουσι νύκτας· ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦ 'γαθαί,
καὶ προσταλαιπωρήσατ' ἔτ' ὀλίγον χρόνον,
ὡς χρησμὸς ἡμῖν ἐστιν ἐπικρατεῖν, ἐὰν
μὴ στασιάσωμεν· ἔστι δ' ὁ χρησμὸς οὑτοσί.
Χ. ΓΥ. λέγ' αὐτὸν ἡμῖν, ὅ τι λέγει.
ΛΥ. σιγᾶτε δή.
Ἀλλ' ὁπόταν πτήξωσι χελιδόνες εἰς ἕνα χῶρον, hex. her.

galeam ingentem fuisse, ex versu 703. intelligas.

703. *ἐν πόλει*, *in arce.* similiter in Augusti Bodei parodiis dramaticis (*Burlesken*) calceorum purgator metu nescio cujus anthropophagi doctissimi confugit in ipsam monstri crepidam ingentem (*Siebenmeilenstiefel*), in eoque conditus theatro se evolvit.

704. *ὥσπερ αἱ περ.* ὅτι ἐν κοιλώμασι τίκτουσιν. S.

706. δέον παιδίου, εἶπε κυνῆς· κυνῆν γὰρ εἶπε προσποιουμένη κυεῖν. — S. *τἀμφ.* dies haec erat quinta post partum (non decima, ut ait S.), qua infantem gestantes cursitabant circa focum, muneraque natalitia ferebantur a propinquis polypodes et sepiae. vide Hesych. h. v., et interpp.

707. *κοιμᾶσθ'.* κοιμᾶσθαι. elisum *αι*, ut Ran. 648. et alias.

708. *τὸν ὄφιν.* τὸν ἱερὸν δράκοντα τῆς Ἀθηνᾶς, τὸν φύλακα τοῦ ναοῦ. S. Herod. in Urania c. 41. λέγουσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ὄφιν μέγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλεως ἐνδιαιτᾶσθαι ἐν τῷ ἱρῷ. Be.

709. plurimae Athenis noctuae. vide Av. 297.

710. *κακκ.* proprie perdicum vox est, sed aliis quoque avibus tribuitur. *Be.*

711. *τῶν τερατ.* τῶν προφάσεων, τῶν πλασμάτων. S.

712. *οἴει.* cf. 437.

716. quantum oraculis tribuerint Athenn., notum ex Equitibus.

717. ita primus Fl. Christ. codd. vacillante versu *στασιῶμεν*, quod adscriptum esse videtur verbo *στασιάσομεν*, ex quo contractum est, exorto illi forte, ni fallor, ex *στασιάσωμεν*.

719. *χελιδ.* αἱ γυναῖκες δῆλον. S. annotavit Fl. Christ., a Lycophrone Cassandram vocari Φοιβόληπτον χελιδόνα. etiam venusta quaedam femina χελιδονὶς appellatur in Anthologia.

τοὺς ἔποπας φεύγουσαι, ἀπόσχωνταί τε φαλήτων,
παῦλα κακῶν ἔσται, τὰ δ' ὑπέρτερα νέρτερα θήσει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης.

Χ. ΓΥ. ἐπάνω κατακεισόμεθ' ἡμεῖς;

ΛΥ. ἢν δὲ διαστῶσιν καὶ ἀναπτῶνται πτερύγεσσιν
ἐξ ἱεροῦ ναοῖο χελιδόνες, οὐκέτι δόξει
ὄρνεον οὐδ' ὁτιοῦν καταπυγωνέστερον εἶναι.

Χ. ΓΥ. σαφής γ' ὁ χρησμὸς νὴ Δί'. ὦ πάντες θεοί, i. tr.
μὴ νῦν ἀπείπωμεν ταλαιπωρούμεναι,
ἀλλ' εἰσίωμεν· καὶ γὰρ αἰσχρὸν τουτογί,
ὦ φίλταται, τὸν χρησμὸν εἰ προδώσομεν.

Χ. ΓΕ. μῦθον βούλομαι λέξαι τιν' ὑμῖν, as., dm. et i. h. στ.
ὅν ποτ' ἤκουσ' αὐτὸς ἔτι παῖς ὤν, as., t. et pae. d. cat. in dissyll.
οὕτως. ἦν νεανίσκος Μελανίων τις, as., dm. h. et sim. pae.
ὃς φεύγων γάμον ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν, κἀν ὄρεσιν ᾤκει, pae. pent. cat. cum basi.
κᾆτ' ἐλαγοθήρα πλεξάμενος ἄρκυς, καὶ κύνα τιν' εἶχεν, as. τρίκ., 3 pae. d. cat. in dissyll.
κοὐκέτι κατῆλθε πάλιν οἴκαδ' ὑπὸ μίσους· pae. t. cat. in dissyll.
οὕτω τὰς γυναῖκας ἐβδελύχθη sim. versui 730.
κεῖνος, ἡμεῖς δ' οὐδὲν ἧττον t. d.
τοῦ Μελανίωνος οἱ σώφρονες. as., i. h. et i.

ΓΕ. βούλομαί σε, γραῦ, κύσαι . . . t. d. c.

720. seqq. τοὺς ἔποπας. h. e. viros, quemadmodum Procne fugisse dicitur Tereum; quod annotavit H. Voss. S. φαλ. τῶν μορίων. — διαστῶσι. διχῶς ἀποστῶσι. καταπυγ. μαλακώτερον, καὶ πορνικώτερον, τῆς χελιδόνος, τουτέστι τῆς γυναικός.

730. carmen odii atque irrisionis plenum, ut convenit senibus iratis, quibus deinde par pro pari referunt mulieres.

732. Μελαν. vir ignotus. est proverbium Μελανίωνος σωφρονέστεροι, cujus meminit Suidas, quodque significari videtur 737. sequ.

733, 34. ἀμέτρως libri τοῖς ὄρεσιν, 741. κἀνατείνας τὸ σκέλος λακτίσαι, 744. μελαμπ. τε τοῖς ἐχθροῖς ἅπασιν, 748. Τίμων τις ἦν ἀΐδρ. (sed Voss. et Schol. ἦν τις), 749. τὸ πρόσωπον et Ἐριννύων, denique 750. οὗτος οὖν. delenda esse verba τὸ σκέλος et scribendum Ἐριννύος etiam alii viderunt. Schol. ἐλαγοθήρα. ἐκυνηγέτει, λαγοὺς ἐθήρα. ἄρκυς. εἶδος δικτύου. λίνα κυνηγετικά.

737. ἡμεῖς δ'. (sic fere MSS. praeter Rav., non ἡμεῖς τ', ut vulgo.) ἀπὸ κοινοῦ τοῦ (τὸ) μισοῦμεν (βδελυττόμεθα) τὰς γυναῖκας. S.

ΓΥ. κρόμμυόν τἄρ᾽ οὐκ ἔδει.
ΓΕ. κἀνατείνας — λακτίσαι.
ΓΥ. τὴν λόχμην πολλὴν φορεῖς.
ΓΕ. καὶ Μυρωνίδης γὰρ ἦν
τραχὺς ἐντεῦθεν, μελάμπυγός τε τοῖσι t. tr.
πᾶσιν ἐχθροῖς· ὥς δὲ καὶ Φορμίων. as., t. et cr. d.
Χ. ΓΥ. κἀγὼ βούλομαι μῦθόν τιν᾽ ὑμῖν ἀντ.
ἀντιλέξαι τῷ Μελανίωνι.
Τίμων ἦν ἀΐδρυτός τις, ἀβάτοισιν
ἐν σκώλοισι τὰ πρόσωπα περιειργμένος, Ἐριννύος ἀποῤῥώξ·
οὗτος ἄρ᾽ ὁ Τίμων ᾤχεθ᾽ ὑπὸ μίσους, κοὐκέτι κατῆλθεν,
πολλὰ καταρασάμενος ἀνδράσι πονηροῖς.
οὕτω κεῖνος ὑμῶν ἀντεμίσει
τοὺς πονηροὺς ἄνδρας αἰεί·
ταῖσι δὲ γυναιξὶν ἦν φίλτατος.

740. *cepas igitur non edes:* nam occidam te. S. κλαύσῃ καὶ χωρὶς κρομμύων. (quasi legisset κρομμύων τἄρ᾽ οὐχὶ δεῖ.) ἢ κατὰ τὸ εἰρημένον ἄνω (642.) ἵνα — μέλανας. — S.

741. glossemate immisso ἀμέτρῳ ll. κἀν. τὸ σκέλος λακτ. viderunt hoc plures.

742. τὴν λόχμην. *saltum*, h. e. barbam, quam nimis densam tibi vellam, ut interpretatur Fl. Ch.

743, 4. δύο (?) Μυρωνίδαι ἦσαν, ὡς ἐν ταῖς Ἐκκλησιαζούσαις (304. dicit, sed ibi S. nihil de altero cognomini.) δεδήλωται. ἐνθάδε τοίνυν μέμνηται τοῦ ἐν Οἰνοφύτοις νικήσαντος. (Boeotos: vid. Thuc. 1, 108.) μελαμπ. τε. τοὺς λευκοπύγους ὡς γυναικώδεις ἐκωμῴδουν. S. cf. Hesych. et Suid. *Be.* ridiculum est, quod de Hercule μελαμπύγῳ narrat Tzetzes ad Lycophr. 91.

745. Φορμίων στρατηγὸς σφόδρα εὐδόκιμος, Ἀσώπου υἱός. (Equ. 519.) ὡς τριχώδης δὲ καὶ αὐτὸς, καὶ μελαίνας πυγὰς ἔχων, ἐκωμῳδεῖτο. S.

748. Τίμων. οὗτος ἦν ὁ λεγόμενος μισάνθρωπος, ὅν φησι Νεάνθης ἀπὸ χαράδρας πεσόντα χωλὸν γενέσθαι, μὴ προσιέμενον δὲ ἰατροὺς ἀποθανεῖν σαπέντα, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ τὸν τάφον γενέσθαι ἄβατον, ὑπὸ θαλάσσης περιῤῥαγέντα, ἐν ὁδῷ τῇ ἐκ Πειραιοῦς εἰς Ζωστῆρα, καὶ Σούνιον, φερούσῃ. ἀΐδρυτος ἀβ. οἷον ἀκάνθαις τετρυχωμένος (imo τεθριγκωμένος), σκληρός. ἢ σκόλοψι καὶ πατάλοις ἠσφαλισμένος (mendose ἠφανισμένος). S. annotavit Bentl., ap. Suidam in *Τίμων* legi ἀνίδρυτος. vide Lobeck. ad Phryn. p. 730. et Schneider. lex. h. v. „Eurip. Iphig. T. 900. δρόμοις δ᾽ ἀνιδρύτοισιν ἠλάστρουν μ᾽ ἀεί.“ K. Suidas l. c. — ἄβατον, οἷον ἀκάνθαις τεθριγκωμένον etc. inde nos τεθριγκωμένος in scholio.

749. σκώλοισι. Apollon. Soph. σκῶλος: σκόλοψ. Ἐρ. ἀπ. διὰ τὴν μισανθρωπίαν. S. *Furiarum propago.* Be.

750. sequ. ita H. El. doctr. metr. p. 512. verba κοὐκέτι κατῆλθεν non leguntur in codd. Arist., sed probabiliter addita sunt a quibusdam, quos commemoravit Bisetus. vid. H. libro de Metris p. 368.

754. φίλτ. amantissimus.

ΓΥ. τὴν γνάθον βούλει θένω;
ΓΕ. μηδαμῶς· ἔδεισά γε.
ΓΥ. ἀλλὰ κρούσω τῷ σκέλει;
ΓΕ. τὸν σάκανδρον ἐκφανεῖς.
ΓΥ. ἀλλ᾽ ὅμως ἂν οὐκ ἴδοις,
καίπερ οὔσης γραὸς, ὄντ᾽ αὐτὸν κομήτην,
ἀλλ᾽ ἀπεψιλωμένον τῷ λύχνῳ.

755. distinguendum esse post μηδ., secus ac vulgo fit, intellexit Fl. Chr. εἰρωνικῶς dictum ἔδεισά γε.
758. Suid. σάκανδρος: τὸ γυναικεῖον. derivatur a σάκος, *barba*. vide Conc. 502. *Br*.
761. cf. Eccles. 12, 13. *Be*. item supra 89.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ. ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ. ΜΥΡΡΙΝΗ. ΚΙΝΗΣΙΑΣ. ΠΑΙΣ. ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΛΥ. Ἰοὺ, ἰοὺ, γυναῖκες, ἴτε δεῦρ' ὡς ἐμὲ ταχέως! i. tr.
ΓΥ.Α. τί δ' ἐστίν; εἰπέ μοι, τίς ἡ βοή;
ΛΥ. ἄνδρ', ἄνδρ' ὁρῶ προσιόντα παραπεπληγμένον,
τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὀργίοις εἰλημμένον.
ὦ πότνια, Κύπρου, καὶ Κυθήρων, καὶ Πάφου
μεδέουσ', ἴθ' ὀρθὴν, ἥνπερ ἔρχει, τὴν ὁδόν!
ΓΥ.Α. ποῦ δ' ἐστὶν, ὅστις ἐστί;
ΛΥ. παρὰ τὸ τῆς Χλόης.
ΓΥ.Α. * ὢ νὴ Δί' ἐστὶ δῆτα. τίς κἀστίν ποτε;
ΛΥ. ὁρᾶτε. γιγνώσκει τις ὑμῶν;
ΜΥ. νὴ Δία

762. accurrit Cinesias, uxorem suam quaerens; sed spe faciendae sibi ejus copiae frustratur. *ἰοὺ* exultantis est, ut Pac. 317.

764. *παραπ. μαινόμενον, ἄφρονα. μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κρουμάτων διαπεπτωκότων τοῦ ἐναρμονίου λυρισμοῦ. καὶ παραπλὴξ, ὁ μαινόμενος· παραπληξία, μανία. εἰλημμένον δὲ, λελημμένον, συλληφθέντα. ὀργίοις δὲ, μυστηρίοις, ἱεροῖς. Biset.*

766. sequ. versus ex aliqua tragoedia, ut videtur: quo minus mireris, produci priorem syllabam in *Κύπρου.* (v. annot. ad 691.) numeri tamen quintis pedibus non sunt tragici. *παθητικῶς* autem haec mulier, optans, ut Venus recta, quam modo ingressa sit accurrente Cinesia, via pergat, h. e. ut excitet viros omnes ad amorem, quo facilius ad conditionem feminarum veniant. perperam haec alii cuidam mulieri (*ΓΥ. Β.*) tribuuntur, cum nullius personae tam apta sint quam ipsius capitis harum conjuratarum.

768. Cereris *Χλόης* dictae templum erat in urbe prope arcem. vide Meurs. Gr. fer. in *Χλόεια. Br.*

769. ὢ (vulgo ὦ) — *δῆτα.* corrupta, nisi quis probet Brunckii metaphrasin hanc „Ecastor nae est aliquis." arbitror ponendum esse *ὡς, νὴ Δί', ἐς τί δῆτα; per Jovem, qua tandem de causa* (scil. *πρόσεισιν,* advenit)?

ἔγωγε, κἄστιν οὑμὸς ἀνὴρ Κινησίας.
ΛΥ. σὸν ἔργον εἴη τοῦτον ὀπτᾷν, καὶ στρέφειν,
κἀξηπεροπεύειν, καὶ φιλεῖν, καὶ μὴ φιλεῖν,
καὶ πάνθ᾽ ὑπέχειν πλὴν ὧν ξύνοιδεν ἡ κύλιξ.
ΜΥ. ἀμέλει, ποιήσω ταῦτ᾽ ἐγώ.
ΛΥ. καὶ μὴν ἐγὼ
ξυνηπεροπεύσω σοι παραμένουσ᾽ ἐνθαδὶ,
καὶ ξυσταθεύσω τοῦτον. ἀλλ᾽ ἀπέλθετε.
ΚΙ. οἴμοι κακοδαίμων, οἷος ὁ σπασμός μ᾽ ἔχει,
χὠ τέτανος, ὥσπερ ἐπὶ τροχοῦ στρεβλούμενον!
ΛΥ. τίς οὗτος οὑντὸς τῶν φυλάκων ἑστώς;
ΚΙ. ἐγώ.
ΛΥ. ἀνήρ;
ΚΙ. ἀνὴρ δῆτ᾽.
ΛΥ. οὐκ ἄπει δῆτ᾽ ἐκποδών;
ΚΙ. σὺ δ᾽ εἶ τίς ἡ ᾽κβάλλουσά μ᾽;
ΛΥ. ἡμεροσκόπος.
ΚΙ. πρὸς τῶν θεῶν νυν ἐκκάλεσόν μοι Μυῤῥίνην.
ΛΥ. ἰδοὺ, καλέσω τὴν Μυῤῥίνην σοι! σὺ δὲ τίς εἶ;
ΚΙ. ἀνὴρ ἐκείνης, Παιονίδης Κινησίας.
ΛΥ. ὦ χαῖρε, φίλτατ᾽· οὐ γὰρ ἀκλεὲς τοὔνομα

771. de Cinesia, poëta dithyrambico, dictum ad Ran. 153.
772. **ὀπτᾷν.** cf. annot. ad 777.
773. **ἐξηπεροπεύειν**, omnibus modis fallere. *αὐξητικὴ* praepositio est, ut passim.
774. **ὑπέχειν.** *παρέχειν*, morigeram esse. — *Fl. Chr.* **πλὴν — κύλιξ**, *praeter ea, quorum conscius est calix*, quae solent fieri in potu, et post potum, *ἀφροδίσια.*
776. ita Porsonus: nam in libris non habetur *σοι.* Bentl., Br., alii, *ξυνηπ. παραμένουσά γ᾽ ἐνθ.*
777. **ξυνσταθ.**, ut *ὀπτᾷν καὶ στρέφειν* 774., h. e. torrere ignibus amore, metaphora ab assando; qua item usa Palaestra illa ap. Lucianum Asino c. 6. *ἀκριβῆ βλέπεις, inquit, ἀνθρωπομάγειρον. οὐ γὰρ μόνα ταῦτα τὰ φαῦλα ἐδώδιμα κατασκευάζω, ἀλλ᾽ ἤδη τὸ μέγα τοῦτο καὶ καλὸν, τὸν ἄνθρωπον, οἶδα ἔγωγε καὶ σφάττειν, καὶ δέρειν, καὶ κατακόπτειν, ἥδιστα δὲ τῶν σπλάγχνων αὐτῶν καὶ τῆς καρδίας ἅπτομαι.* Biset. „*ξυνστ.* (*συν*)*οπτήσω, καύσω, πυρώσω.*“
779. **τέτανος.** cf. 517. **ὥσπερ ἐ. τρ. στρ.** „Plut. 871. *ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ᾽ ἐκεῖ στρεβλούμενον Εἰπεῖν, ἃ πεπανούργηκας.*“ *Be.* vid. ibi annot. Plautus Cist. 2, 1, 4. *iactor, crucior, agitor, stimulor, vorsor in amoris rota miser.*
782. **ἡμεροσκόπος.** *ἡμεροφύλαξ*, vigil primus diurnus. cf. Av. 1084.
784. *ἰδοὺ* mirantis atque irridentis est, ut Equ. 328. *ἰδοὺ λέγειν*, et ibidem 649. *ἰδοὺ προεδρίαν.*
785. **Παιονίδης.** nomen fictum a *παίειν* eo sensu, quo Pac. 809. et alibi legitur, censebat Be. Bentl. auctore Biseto scribendum esse suspicabatur *Πεονίδης* a *πέος.* eodem ipsum *Κινησίου* nomen pertinere visum est interpreti Transsilvano.

τὸ σὸν παρ' ἡμῖν ἐστιν, οὐδ' ἀνώνυμον·
ἀεὶ γὰρ ἡ γυνή σ' ἔχει διὰ στόμα·
κἂν ᾠὸν ἢ μῆλον λάβῃ, „Κινησίᾳ
τουτὶ γένοιτο," φησίν . . .
ΚΙ. ὢ, πρὸς τῶν θεῶν! . . .
ΛΥ. νὴ τὴν Ἀφροδίτην· κἂν περὶ ἀνδρῶν γ' ἐμπέσῃ
λόγος τις, εἴρηκ' εὐθέως ἡ σὴ γυνὴ,
ὅτι λῆρός ἐστι τἄλλα πρὸς Κινησίαν.
ΚΙ. ἴθι νυν, κάλεσόν αὐτήν.
ΛΥ. τί οὖν; δώσεις τί μοι;
ΚΙ. * ἔγωγε νὴ τὸν Δί', ἢν βούλῃ γε σύ.
ἔχω δὲ τοῦθ'· ὅπερ οὖν ἔχω, δίδωμί σοι.
ΛΥ. φέρε νυν καλέσω καὶ βᾶσά σοι.
ΚΙ. ταχύ νυν πάνυ,
ὡς οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν,
ἐξ οὗπερ αὐτὴ 'ξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας,
ἀλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιὼν, ἔρημα δὲ
εἶναι δοκεῖ μοι πάντα, τοῖς δὲ σιτίοις
χάριν οὐδεμίαν οἶδ' ἐσθίων· ἔστυκα γάρ.
ΜΥ. φιλῶ, φιλῶ 'γὼ τοῦτον· ἀλλ' οὐ βούλεται
ὑπ' ἐμοῦ φιλεῖσθαι· σὺ δ' ἐμὲ τούτῳ μὴ κάλει.
ΚΙ. ὦ γλυκύτατον Μυῤῥινίδιον, τί ταῦτα δρᾷς;
κατάβηθι δεῦρο.
ΜΥ. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν αὐτόσ' οὔκ.
ΚΙ. ἐμοῦ καλοῦντος οὐ καταβήσει, Μυῤῥίνη;
ΜΥ. οὐ γὰρ δεόμενος οὐδὲν ἐκκαλεῖς ἐμέ.

790. ὢ πρὸς τῶν θεῶν. additurus ἐκκάλεσόν μοι αὐτὴν, ut 783., interpellatur a Lysistrata, quae pergit orationem suam.

792. εἴρηκε, *solet dicere.*

795. hiat versus. Bentl. ἔγωγέ σοι νὴ τ. Δ. malim ἔγωγε; ναὶ, νὴ τὸν Δ.

796. τοῦτο, τὸ πέος.

797. φέρε — σοι. his dictis in arcem introit Lysistrata, quasi evocatum Myrrhinam. ll. φ. ν. καλ. καταβᾶσά σοι, cum ascensura in arcem Lysistrata dici recte non possit καταβαίνειν, quasi in inferiorem locum, et mox id facere jubeatur cum ea colloquens, quae juxta adstitit, Myrrhina. sed bene habet hoc φέρε νυν καλέσω καὶ βᾶσά σοι, *age igitur, etiam evocabo tibi illam, cum introiero.* Eurip. Med. 170. ἀλλὰ βᾶσά νιν δεῦρο πόρευσον οἴκων ἔξω etc. similia verba καὶ et κατὰ non raro commutata inter se sunt in libris.

798. τῷ βίῳ, ut τοῖς σιτίοις 803, ubi expectes genitivum; qua de re consulendi sunt grammatici. „similiter Lysias adversus Andocidem καίτοι τίς χάρις τῷ βίῳ κακοπαθεῖν μὲν πολλάκις, ἀναπαύσασθαι δὲ μηδέποτε;" *Be.*

ΚΙ. ἐγὼ οὐ δεόμενος; ἐπιτετριμμένος μὲν οὖν.
ΜΥ. ἄπειμι.
ΚΙ. μὴ δῆτ', ἀλλὰ τῷ γοῦν παιδίῳ
ὑπάκουσον. οὗτος, οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν;
ΠΑ. μαμμία, μαμμία, μαμμία. cr. tr.
ΚΙ. αὕτη, τί πάσχεις; οὐδ' ἐλεεῖς τὸ παιδίον, i. tr.
ἄλουτον ὂν κἄθηλον ἕκτην ἡμέραν;
ΜΥ. ἔγωγ' ἐλεῶ δῆτ', ἀλλ' ἀμελὴς αὐτῷ πατὴρ
ἔστιν.
ΚΙ. κατάβηθ', ὦ δαιμονία, τῷ παιδίῳ.
ΜΥ. οἷον τὸ τεκεῖν! καταβατέον. τί γὰρ πάθω; —
ΚΙ. ἐμοὶ γὰρ αὕτη καὶ νεωτέρα δοκεῖ
πολλῷ γεγενῆσθαι, κἀγανώτερον βλέπειν·
χἂ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ, καὶ βρενθύεται,
ταῦτ' αὐτὰ δή 'σθ', ἅ κἄμ' ἐπιτρίβει τῷ πόθῳ.
ΜΥ. ὦ γλυκύτατον σὺ τεκνίδιον κακοῦ πατρὸς,
* φέρε σὲ φιλήσω γλυκύτατον τῇ μαμμίᾳ.
ΚΙ. τί, ὦ πονηρὰ, ταῦτα ποιεῖς, χἀτέραις
πείθει γυναιξὶ, κἀμέ τ' ἄχθεσθαι ποιεῖς,
αὐτή τε λυπεῖ . . .
ΜΥ. μὴ πρόσαγε τὴν χεῖρά μοι·
ΚΙ. τὰ δ' ἔνδον ὄντα τἀμὰ καὶ σὰ χρήματα
χεῖρον διατίθης;
ΜΥ. ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.

811. Moeris μάμμην καὶ μαμμίαν τὴν μητέρα Ἀττικοί· Ἕλληνες τὴν μάμμην. — *Br.*

814. κἄθηλον. καὶ ἄθηλον, ἄνευ θηλῆς γεγονότα, οὐ τεθηλασμένον etc. *Biset.*

817. descendit Myrrhina. „Eurip. Iphig. A. 826. δεινὸν τὸ τίκτειν, καὶ φέρει φίλτρον μέγα.“ *Be.* τί γ. π.; *quid enim faciam?*

819. κἄγαν. ποθεινότερον, πρᾳότερον. Σουίδας ἀγανοὶ λόγοι: οἱ προσηνεῖς etc. *Biset.*

820. δυσκ. δυσφορεῖ. δύσκολος κυρίως λέγεται ὁ περὶ τὸ κόλον εἴτε τροφὴν δυσαρεστῶν· καὶ γενικώτερον πᾶς τις δυσχερὴς ἀνὴρ οὕτω καλεῖται. — βρενθ. μεγαλοφρονεῖ, ὑπερηφανεύεται, ἐπαίρεται. Ἡσύχιος. — *Idem.*

822. Haud inepte Florens Chr. „alludit,“ inquit, „puto, ad versum Aeschyli ex Prometheo soluto. (v. Aeschyli fragm. p. 91. nostrae ed.) quum enim Prom. liberatorem suum Herculem cum arcu et sagittis auxiliaturum sibi vidisset, dixit ἐχθροῦ πατρός μοι τοῦτο φίλτατον τέκνον. Plut. vitam Pompeji ab hoc Aeschyleo versu ordiri voluit.“

823. γλυκύτατον. adeone infantem esse Aristophanem, ut parvo intervallo bis idem vocabulum usurpet? non arbitror, sed γλιχόμενον, *exoptatum*, vel simile quiddam eum dixisse.

828. μὴ — μοι. ὡς αὐτοῦ ἁπτομένου αὐτῆς αἰσχρῶς. S. Eurip. Med. 1302. Iason haec dicit κἀυτή γε λυπεῖ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ. *Br.*

ΚΙ. ὀλίγον μέλει σοι τῆς κρόκης φορουμένης
ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων;
ΜΥ. ἔμοιγε νὴ Δία.
ΚΙ. τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἱέρ᾽ ἀνοργίαστά σοι
χρόνον τοσοῦτόν ἐστιν. οὐ βαδιεῖ πάλιν;
ΜΥ. μὰ Δί᾽ οὐκ ἔγωγ᾽, ἢν μὴ διαλλαχθῆτέ γε,
καὶ τοῦ πολέμου παύσησθε.
ΚΙ. τοιγὰρ, ἂν δοκῇ,
ποιήσομεν καὶ ταῦτα.
ΜΥ. τοιγὰρ, ἂν δοκῇ,
κἄγωγ᾽ ἄπειμ᾽ ἐκεῖσε· νῦν δ᾽ ἀπομώμοκα.
ΚΙ. σὺ δ᾽ ἀλλὰ κατακλίθητι μετ᾽ ἐμοῦ διὰ χρόνου.
ΜΥ. οὐ δῆτα, καίτοι σ᾽ οὐκ ἐρῶ γ᾽ ὡς οὐ φιλῶ.
ΚΙ. φιλεῖς; τί οὖν οὐ κατεκλίνης, ὦ Μύῤῥιον;
ΜΥ. ὦ καταγέλαστ᾽, ἐναντίον τοῦ παιδίου;
ΚΙ. μὰ Δί᾽ ἀλλὰ τοῦτό γ᾽ οἴκαδ᾽, ὦ Μανῆ, φέρε. —
ἰδοὺ, τὸ μέν σοι παιδίον καὶ δὴ ᾽κποδών·
σὺ δ᾽ οὐ κατακλίνει;
ΜΥ. ποῦ γὰρ ἄν τις καὶ, τάλαν,
δράσειε τοῦθ᾽;
ΚΙ. ὅπου τὸ τοῦ Πανὸς, καλόν.
ΜΥ. καὶ πῶς ἔθ᾽ ἁγνὴ δῆτ᾽ ἂν ἀνέλθοιμ᾽ ἐς πόλιν;
ΚΙ. κάλλιστα δήπου, λουσαμένη τῇ Κλεψύδρᾳ.
ΜΥ. ἔπειτ᾽ ὀμόσασα δῆτ᾽ ἐπιορκήσω, τάλαν;
ΚΙ. εἰς ἐμὲ τράποιτο· μηδὲν ὅρκου φροντίσῃς.

831. *ἀνοργ.* ἀτέλεστα. ἀντὶ τοῦ οὐκ ὠργίασας τῇ Ἀφροδίτῃ. S.

841. Manes servi nomen, saepe occurrens ap. Comicum. *Be.*

844. *τὸ τοῦ Πανός.* cf. 2. S. ἐπεὶ ἐρωτικὸς ἦν ὁ Πάν. (imo quia talibus rebus aptae speluncae.) πλησίον δὲ τοῦ Πανείου ἡ Κλεψύδρα ἦν κρήνη. (ex arce fluens. vid. Hesych. in κλεψίῤῥυτον ὕδωρ. *Br.*) cf. 846. S. *καλόν ἐστι*, commodum est, *convenit*, decet. „eodem sensu dicit ἐν καλῷ Thesm. 292., Conc. 321.“ *Br.*

845. ἂν particulam inseruimus, quam nemo non videat raptam esse a sequente verbo. negligitur autem non raro a librariis, ut Porsonus observavit ad Hecub. 1175., saepiusque in annotatis ad Euripidem. minus bene Br. δῆτ᾽ ἂν ἔλθοιμ᾽. — *πόλιν*, acropolin.

846. ἐν ἀκροπόλει ἦν κρήνη ἡ Κλεψύδρα, πρότερον Ἐμπεδὼ λεγομένη, ὠνομάσθη δὲ Κλεψύδρα διὰ τὸ ποτὲ μὲν πλημμυρεῖν, ποτὲ δὲ ἐνδεῖν. ἔχει δὲ τὰς ῥύσεις ὑπὸ γῆν, φέρουσα εἰς τὴν Φλεγρεώδη λειμῶνα. S.

847. *ἔπειτα* indignantis est, ut passim, quo sensu etiam εἶτα usurpari solet.

848. *εἰς ἐμὲ τρ.* in me convertatur *hoc omen.* Be.

ΜΥ. φέρε νυν ἐνέγκω κλινίδιον νῷν.
ΚΙ. μηδαμῶς·
ἀρκεῖ χαμαὶ νῷν.
ΜΥ. μὰ τὸν Ἀπόλλω, μή σ' ἐγώ,
καίπερ τοιοῦτον ὄντα, κατακλινῶ χαμαί.
ΚΙ. ἥ τοι γυνή φιλεῖ με, δήλη 'στὶν καλῶς.
ΜΥ. ἰδού. κατάκεισ' ἀνύσας τι· κἀγὼ 'κδύομαι.
καίτοι τὸ δεῖνα, ψίαθός ἐστ' ἐξοιστέα.
ΚΙ. ποία ψίαθος; μὴ 'μοιγε.
ΜΥ. νὴ τὴν Ἄρτεμιν·
αἰσχρὸν γὰρ ἐπὶ τόνου γε.
ΚΙ. δός μοί νυν κύσαι.
ΜΥ. ἰδού.
ΚΙ. παπαιάξ! ἧκέ νυν ταχέως πάνυ.
ΜΥ. ἰδοὺ ψίαθος! κατάκεισο, καὶ δὴ 'κδύομαι.
καίτοι, τὸ δεῖνα, προσκεφάλαιον οὐκ ἔχεις.
ΚΙ. ἀλλ' οὐδὲ δέομαι 'γωγε.
ΜΥ. νὴ Δί' ἀλλ' ἐγώ.
ΚΙ. ἀλλ' ἦ τὸ πέος τόδ' Ἡρακλῆς ξενίζεται.
ΜΥ. ἀνίστασ', ἀναπήδησον.
ΚΙ. ἤδη πάντ' ἔχω.
ΜΥ. ἅπαντα δῆτα;
ΚΙ. δεῦρο νῦν, ὦ χρυσίον.
ΜΥ. τὸ στρόφιον ἤδη λύομαι. μέμνησό νυν·
μή μ' ἐξαπατήσῃς τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν.

851. **τοιοῦτον**, *talem*, tam improbum.

853. *ἀνύσας*. cf. Plut. 345.

854. *τὸ δεῖνα*. exclamatio. interpres *perii!* cf. 859., Pac. 814., Av. 613.

856. *τόνου*. vox *τόνος* auctore Suida etiam significat *τοῦ κραββατίου τὰ σχοινία*. — *Fl. Chr.* „cf., Equ. 494., Herod. 9, 118. (*τοὺς τόνους ἔψοντες τῶν κλινέων*, unde explicetur *ὁ τόνος τῶν ὅπλων* 7, 36.), Athen. 14. p. 637, F.“ *Dobr.*

857. *ἰδού*. vox obedientis; verum osculari se velle simulans femina resilit, eumque destituit. *παπαιάξ* dolentis est, atque indignantis. — *ἧκε*, *redi.*

860. ita Bentl. et D. secundum Voss., in quo legitur *ἀλλ' οὐδὲ δέομαι οὐδὲν ἔγωγε*. vulgo *ἀ. οὐ δέομ' οὐδὲν ἔγωγε*. cf. 867.

861. *Ἡρ. ξεν.* *παροιμία ἐπὶ τῶν βραδυνόντων. οἱ γὰρ ὑποδεχόμενοι τὸν Ἡρακλῆ βραδύνουσιν· ἀδηφάγος γὰρ ὁ ἥρως.* S. de voracitate Herculis vide Ran. 62.

862. *ἀν., ἀναπ.* *ἵνα προσκεφάλαιον θῶ.* S.

863. *ἅπ. δῆτα;* *εἰρωνικῶς*. *omniane, quaeso? me tamen nondum.* E Br. *ὦ χρυσίον* blandientis esse, ut Ach. 1121., notavit Jacobs. ad Anthol. Palat. p. 696.

864. *στρόφιον*, *τὸ γυναικεῖον ζωνάριον στρογγύλον. Σουίδας.* *Bisel.*

ΚΙ. νὴ Δί' ἀπολοίμην ἄρα.
ΜΥ. σισύραν οὐκ ἔχεις.
ΚΙ. μὰ Δί' οὐ δέομαι 'γωγ', ἀλλὰ βινεῖν βούλομαι.
ΜΥ. ἀμέλει, ποιήσεις τοῦτο· ταχὺ γὰρ ἔρχομαι.
ΚΙ. ἅνθρωπος ἐπιτρίψει με διὰ τὰ στρώματα.
ΜΥ. ἔπαιρε σαυτόν.
ΚΙ. ἀλλ' ἐπῆρται τοῦτό γε.
ΜΥ. βούλει μυρίσω σε;
ΚΙ. μὰ τὸν Ἀπόλλω μή μέ γε.
ΜΥ. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ἤν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή.
ΚΙ. εἴθ' ἐκχυθείη τὸ μύρον, ὦ Ζεῦ δέσποτα!
ΜΥ. πρότεινε δὴ τὴν χεῖρα, κἀλείφου λαβών.
ΚΙ. οὐχ ἡδὺ τὸ μύρον μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτογὶ,
εἰ μὲν διατριπτικόν γε, κοὐκ ὄζον γάμων.
ΜΥ. *τάλαιν' ἐγὼ τὸ Ῥόδιον ἤνεγκον μύρον!
ΚΙ. ἀγαθόν· ἔα τ', ὦ δαιμονία.
ΜΥ. ληρεῖς ἔχων.
ΚΙ. κάκιστ' ἀπόλοιθ' ὁ πρῶτος ἑψήσας μύρον.
ΜΥ. λαβὲ τόνδε τὸν ἀλάβαστον.
ΚΙ. ἀλλ' ἕτερον ἔχω.

866. σισύραν. διεφθαρμένον (διφθέραν,) ἱμάτιον, (ἄλλως.) ἄκναπτον ἱμάτιον, καὶ παχὺ, ἡ σισύρα. S. Fl. Chr. *mastrucam*. Voss. *Schlafpelz*. cf. Vesp. 708.

869. ἅνθρωπος genere feminino, ut ap. Euripidem Hipp. 450. et alias.

870. τοῦτό γε. τὸ αἰδοῖον δείκνυσι. παρ' ὑπόνοιαν δὲ ἀπήντησε. S.

871. βούλει μυρ. σε; vid. Viger. 5, 2, 11.

872. ἤν — μή. *nolentem*, *volentem*. cf. 969.

874. δή. regii Pariss., quos secutus est Br., πρότεινέ νυν.

876. perperam libri εἰ μὴ, ut ap. Eurip. Androm. 250., ubi tamen A Paris. recte εἰ μέν. contra Med. 472. in plerisque codd. legitur μέν τι pro μή τι. S. διατρ. παρὰ τὸ διατρίβειν, καὶ ἀναβάλλεσθαι. οἷον διατριβῆς γέμον καὶ βραδύτητος. —

877. τὸ Ῥόδιον. οὐ τὸ Σύριον. τοῦτό φησιν, ἵνα πάλιν ἀπέλθῃ. — S apparet Rhodium unguentum vilius fuisse. vid. Eustath. in Odyss. p. 82. lin. 25. ed. Basil., ubi loci hujus est mentio. *Be.* at si vel maxime unguentum illud ex insula Rhodo advexerint, vix tamen fieri potuit ut vile esset, quale hoc esse ait mulier. quare suspicor scribendum esse ῥόδιον sive ῥόδεον, ut intelligatur rosaceum, minime illud pretiosum, cujus saepe mentio fit ap. scriptores.

878. ἔα τ'. i. e. ἔα τοι. ita nos jam olim in Lect. Aristoph., idque placuit etiam Porsono ap. Kidd. ad Dawes. p. 625. ll. vitiose ἔα αὔτ', dure Br. et inusitate ἔα 'ὔτ'. — ληρεῖς ἔχων. vide Ran. 202. etc.

880. ita B Paris. et D. vulgo ἀλάβαστρον, quod non est atticum: vid. annot. ad Ach. 983. S. τὸν ἀλάβαστρον. τὴν μυροθήκην. ἕτερον. τὸ αἰδοῖον. similiter Demetrius Poliorcetes cum Lamia meretrice jocatus est, ut narrant: vide Jacobsii *Beiträge zur Geschichte des weiblichen Geschlechts* etc. in Wielandii Museo att., vol. 3.

ἀλλ', ᾠζυρὰ, κατάκεισο, καὶ μή μοι φέρε
μηδέν.
ΜΥ. *ποιήσω ταῦτα νὴ τὴν Ἄρτεμιν.*
ὑπολύομαι γοῦν· ἀλλ' ὅπως, ὦ φίλτατε,
σπονδὰς ποιεῖσθαι ψηφιεῖ.
ΚΙ. *βουλεύσομαι. —*
ἀπολώλεκέν με κἀπιτέτριφεν ἡ γυνὴ
τά τ' ἄλλα πάντα, κἀποδείρασ' οἴχεται.
οἴ μοι τί πάθω; τίνα βινήσω, a. d.
τῆς καλλίστης πασῶν ψευσθείς;
πῶς ταυτηνὶ παιδοτροφήσω;
ποῦ Κυναλώπηξ; a.
μίσθωσόν μοι τὴν τίτθην. a. par.
Χ. ΓΕ. *ἐν δεινῷ γ', ὦ δύστηνε, κακῷ* a. d.
τείρει ψυχὴν ἐξαπατηθείς.
κἄγωγ' οἰκτείρω σ', αἰαῖ· a. par.
ποῖος γὰρ ἂν ἢ νέφρος ἀντίσχοι, a. d.
ποία ψυχὴ, ποῖοι δ' ὄρχεις,
ποία δ' ὀσφὺς, ποῖος ἂν ὄῤῥος
κατατεινόμενος, a.
καὶ μὴ βινῶν τοὺς ὄρθρους; a. par.
ΚΙ. *ὦ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν!* a. d.

881. *ᾠζυρὰ, ὦ οἰζυρὰ*, ut *ᾠζυρὲ* Nub. 634.

883. **ὑπολύομαι.** — supra bis dixit *ἐκδύομαι.* supererat, ut calceos exueret. *Br.*

884. **βουλ.** ***consulam.*** at tarda res est consultatio: quare irata mulier exsilit, aufugitque.

886. **κἀποδ.** *εἰς τὸ αἰσχρόν.* S.

889. **ταυτηνί.** *τὴν ψωλήν.* ita Reisig. pro *ταύτην*, quod habent ll., ne prius quam solet in hoc versuum genere inferatur paroemiacus.

890. *Κυν.* (sic etiam MS. Trinit. ap. Dobraeum. vulgo ll., *χηναλώπηξ*, everso anapaesto.) *ὁ Φιλόστρατος. καὶ ἀλλαχοῦ* (Equ. 985.) **Φιλόστρατος ὁ (ἡ) κυναλώπηξ.** *ὡς πορνοβόσκου ὄντος τοῦ Φιλοστράτου. βούλεται δὲ τίτθην μισθώσασθαι, ἵνα θρέψῃ τὸ παιδίον.* (?) S.

891. **τὴν τίτθην.** certam illam nutricem, qua opus est tali puellae, meretricem.

895. *ἢ*, ***quomodo.*** interrogatio duplex conjuncta, ut ap. Euripidem Alc. 207., Heraclid. 642. vulgo *ἢ νεφρὸς*, cui nihil est quod respondeat. Fl. Chr. „sunt *νέφροι* ***renes***, vel ***nefrundines***, *εἰς οὓς νείφεται* (?) *τὸ οὖρον.*" — S. *πῶς δυνήσῃ σαυτὸν ἐπισχεῖν, οὕτως ἠρεθισμένος;*

897. **ὄῤῥος.** *ἀντὶ τοῦ πρωκτός.*

899. **τοὺς ὄρθρους.** *ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ὄρθροις.* quod tempus *ἀφροδίσιον* esse putant. cf. inferius 1019.

905. *ὦ Ζεῦ, Ζεῦ*, ut *ὦ πάτερ, πάτερ* Pac. 131., *ὦ κύον, κύον* Vesp. 1352., *Ζεῦ, Ζεῦ*, Eurip. Hipp. 1302., *Ἄρες, Ἄρες* Iliad. *ε'*, 455., et similia, quae sunt vehementer commotorum. libri *ὦ Ζεῦ, ὦ Ζεῦ*, ut *ὦ πάτερ, ὦ πάτερ* Pac. 114.; quanquam ibi quoque scribendum arbitror, quod

Χ. ΓΕ. ταυτὶ μέντοι νυνί σ᾽ ἐποίησ᾽
ἡ παμβδελυρὰ, καὶ παμμυσαρά.
ΚΙ. μὰ Δί᾽, ἀλλὰ φίλη, καὶ παγγλυκερά.
Χ. ΓΕ. ποία γλυκερά; a.
μιαρὰ, μιαρὰ δῆτ᾽. ὦ Ζεῦ, Ζεῦ, a. d.
εἴθ᾽ αὐτὴν, ὥσπερ τοὺς θωμοὺς,
μεγάλῳ τυφῷ, καὶ πρηστῆρι,
ξυστρέψας, καὶ ξυγγογγυλίσας,
οἴχοιο φέρων, εἶτα μεθείης,
ἡ δὲ φέροιτ᾽ αὖ πάλιν ἐς τὴν γῆν,
κᾆτ᾽ ἐξαίφνης a. d.
περὶ τὴν ψωλὴν περιβαίη. a. par.

usitatius in hoc genere, ὦ πάτερ, πάτερ.

906, 7. θωμούς. σωροὺς, ξύλα. (ἄλλως.) θωμοὶ [δὲ] λέγονται οἱ τῶν πυρσῶν σωροί. τυφὼς δὲ ἡ ἐξ ἀναθυμιάσεως τῆς γῆς συστροφὴ, πρὶν ἐκπυρωθῆναι τὸν ἀέρα. (ἄλλος.) μεγάλῳ τυφῷ. μεγάλῳ καύσωνι.

908. ξυγγογγ. Hesych. γογγυλεῖν: συστρέφειν. cf. Thesm. 61.

912. περιβ. equitet.

ΚΗΡΥΞ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ. ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ. ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΚΗ. *Πᾶ τᾶν Ἀσανᾶν ἐστιν ἁ γερωσία,* i. tr.
ἢ τοὶ πρυτάνιες; λῶ τι μυσίξαι νέον.
ΠΡ. *σὺ δὲ τίς; πότερον ἄνθρωπος, ἢ Κονίσαλος;*
ΚΗ. *κάρυξ ἐγὼν, ὦ κυρσάνιε, ναὶ τὼ σιὼ*
ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας περὶ τᾶν διαλλαγᾶν.
ΠΡ. *κἄπειτα δόρυ δῆθ' ὑπὸ μάλης ἥκεις ἔχων;*
ΚΗ. *μὰ τὸν Δί', οὐκ ἐγώνγα.*
ΠΡ. *ποῖ μεταστρέφει;*
**τί δὴ προβάλλει τὴν χλαμύδ'; ἢ βουβωνιᾷς*

913. advenit praeco Lacedaemoniorum, pacem conciliaturus. S. *ἀντὶ τοῦ ποῦ τῶν Ἀθηνῶν ἐστιν ἡ γερουσία, τουτέστιν ἡ ἐκκλησία, καὶ ἡ σύνοδος. διατεταμένος δὲ ἦλθεν.* („*φαλῆτι* seu pene coriaceo grandiore praecinctus erat homo, omnesque viri in hac comoedia deinceps introducuntur cum ejusmodi phalete. huc faciunt, quae S. de Comico nostro dicit ad Nub. 526. *τοὺς μὲν γὰρ φάλητας εἰσήγαγεν ἐν τῇ Λυσιστράτῃ.* vide hic in Lys. 922., 999.“ *Be.*) *ἀπὸ κοινοῦ δὲ* (?), *ποῦ εἰσὶ καὶ οἱ πρυτάνεις, οἷς θέλω τι νέον εἰπεῖν;*

915. libri fere *σὺ δ' εἶ τίς;* regii Pariss. non habent *τίς*, idque, opinor, a manu emendatoris metrici. recte Bisetus, judice etiam Maltbyo ad Morell. lex. prosod. p. 547., *σὺ δὲ τίς;* inusitate Br. *σὺ δ' εἶ πότερον* etc. S. *Κον. δαίμων πριαπώδης ὁ Κονίσαλος, ἐκ τοῦ μὴ ὀκνεῖν* (?), *καὶ ἐπὶ κόνεως μίσγεσθαι.*

916. Suid. *κυρσάνιε: νεανία, ἔφηβε. ἢ εὐτελέστατε. κυρσὸς γὰρ εὐτελὲς λάχανον.* (S. *κυρίως δὲ εὐτελὲς λάχανον*, ubi item scripserim *κυρσός*. sed quaeritur, quodnam hoc sit genus leguminum.) *κυρσανίους δὲ καλοῦσιν οἱ Λάκωνες τὰ μειράκια, καὶ τοὺς εὐτελεῖς ἀνθρώπους. Br.*

918. *μάλης. μασχάλης.* S. *διὰ τὸ τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ μέγα εἶναι, συνέχει τὰ ἱμάτια τῇ χειρί· ὁ δὲ εἶπε δόρυ ἔχεις.*

920. malim *τί δὲ δή.*

ὑπὸ τῆς ὁδοῦ;
ΚΗ. παλαιόρ γα ναὶ τὸν Καστορα
ὤνθρωπος.
ΠΡ. ἀλλ' ἔστυκας, ὦ μιαρώτατε.
ΚΗ. οὐ τὸν Δἰ', οὐκ ἐγώνγα· μηδ' αὖ πλαδδίη.
ΠΡ. τί δ' ἐστί σοι τοδί;
ΚΗ. σκυτάλα λακωνικά.
ΠΡ. εἴπερ γε χαὔτη 'στὶ σκυτάλη λακωνική.
ἀλλ' ὡς πρὸς εἰδότ' ἐμὲ σὺ τἀληθῆ λέγε·
τί τὰ πράγμαθ' ὑμῖν ἐστι τὰν Λακεδαίμονι;
ΚΗ. ὀρσὰ Λακεδαίμων πᾶα, καὶ τοὶ σύμμαχοι
ἅπαντες ἐστύκαντι· Πελλάνας δὲ δεῖ.
ΠΡ. ἀπὸ τοῦ δὲ τουτὶ τὸ κακὸν ὑμῖν ἐνέπεσεν;
ἀπὸ Πανός;
ΚΗ. οὔκ, ἀλλ' ᾆρχε μέν, ὀῶ, Λαμπιτώ·
ἔπειτα δ' ἆλλαι ταὶ κατὰ Σπάρταν ἅμα
γυναῖκες ᾇπερ ἀπὸ μιᾶς ὑσπλαγίδος
ἀπήλαον τὼς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκων.
ΠΡ. πῶς οὖν ἔχετε;
ΚΗ. μογίομες· ἂν γὰρ τὰν πόλιν
ᾇπερ λυχνοφορίοντες ἀποκεκύφαμες·

921. significat hic παλαιόρ, uti et interdum vulgare παλαιός, *stultus*, *vanus*, quo sensu vox ei gemina ἀρχαῖος interdum ap. Graecos accipi notum est. Hesych. παλαίωρ (lege παλαιόρ): μωρός. ubi eum ad hunc ipsum locum Comici nostri respexisse non dubito. idem ἀλαιός: παλαιὸς, ἄφρων. *E K.* D. παλεόρ.

923. οὐ τὸν Δἰ'. cf. 1097. πλαδδ. cf. 171. et ann. ad 1213. Voss. suevice *la dien Albera.*

924. τοδί. τὸ αἰδοῖον δείκνυσι. σκυτ. Λακ. ξύλον ἐστὶν εἰς δύο τεμνόμενον, καὶ τὸ μὲν ἓν δίδοται τῷ στρατηγῷ ἐξερχομένῳ, τὸ δὲ ἄλλο κεῖται ἐν τῇ πόλει. S. cf. Av. 1184.

925. καὶ ὁ Ἀθηναῖος δείκνυσιν αὐτοῦ τὸ αἰδοῖον.

926. Porson. ap. Dobr. vulgo εἰδότα με.

928. idiotismus laconicus mere doricus pro ὀρθὰ Λακ. πᾶσα. quum vero ait Πελλ. δὲ δεῖ, facit fortassis, quia tunicae pellenicae laudabiles (vide Pind., Strab., Hesych.), quaeque festis Iunoniis ferebantur. nam postea (1021.) ait εἰ σωφρονεῖτε, θαἰμάτια λήψεσθε. *Fl. Chr.* cf. 920.

931. ita H. libro de em. rat. gr. gr. p. 46. codd. ἀρχά. S. ἤρξατο τὸ κακὸν τοῦτο διδόναι ἡμῖν ἡ Λαμπιτώ. οἰῶ (v. 81.) δὲ κατ' αὐτοὺς (Lacedaemonios et Dorienses) ἀντὶ τοῦ οἴομαι.

933. sequ. ὑσπλαγ. ἀφέσεως, βαλβίδος, ἀπὸ μιᾶς ἀφετηρίας. ὥσπερ ἀπὸ ἑνὸς κανόνος, καὶ καμπτῆρος. ἀπήλαον. ἀπήλασαν. ὑσσάκων. τῶν γυναικείων μορίων. S.

935. sequ. ἄν. τὸ τέλειον ἀνά. (ἀνὰ πόλιν pro ἐν πόλει.) ᾇπερ. ὥσπερ. οἱ γὰρ λυχνοφοροῦντες κεκύφασι διὰ τὸν ἄνεμον. S. μογίο-

ταὶ γὰρ γυναῖκες οὐδὲ τῷ μύρτω σίγειν
ἐῶντι, πρίν γ' ἅπαντες ἐξ ἑνὸς λόγω
σπονδὰς ποιησώμεσθα ποττὰν Ἑλλάδα.
ΠΡ. τουτὶ τὸ πρᾶγμα πανταχόθεν ξυνομώμοται
ὑπὸ τῶν γυναικῶν· ἄρτι νυνὶ μανθάνω.
ἀλλ' ὡς τάχιστα φράζε περὶ διαλλαγῶν
αὐτοκράτορας πρέσβεις ἀποπέμπειν ἐνθαδί·
ἐγὼ δ' ἑτέρους ἐνθένδε τῇ Βουλῇ φράσω
πρέσβεις ἑλέσθαι, τὸ πέος ἐπιδείξας τοδί.
ΚΗ. ποτάομαι· κράτιστα γὰρ παντᾶ λέγεις.
Χ. ΓΕ. οὐδέν ἐστι θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον, **as., t. d. et pae. d. c. σύστ.**
οὐδὲ πῦρ, οὐδ' ὧδ' ἀναιδὴς οὐδεμία πόρδαλις.
Χ. ΓΥ. ταῦτα μέντοι σὺ ξυνιεὶς εἶτα πολεμεῖς ἐμοὶ,
ἐξὸν, ὦ πόνηρέ, σοι βέβαιον ἔμ' ἔχειν φίλην;
Χ. ΓΕ. ὡς ἐγὼ μισῶν γυναῖκας οὐδέποτε παύσομαι.
Χ. ΓΥ. ἀλλ', ὅταν βούλῃ σὺ, νυνὶ δ' οὔ σε περιόψομαι
γυμνὸν ὄνθ' οὕτως (ὁρῶ γὰρ, ὡς καταγέλαστος εἶ),
ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε προσιοῦσ' ἐγώ.
Χ. ΓΕ. τοῦτο μὲν μὰ τὸν Δί' οὐ πονηρὸν ἐποιήσατε·
ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς γὰρ πονηρᾶς καὶ τότ' ἀπέδυν ἐγώ.
Χ. ΓΥ. πρῶτα μὲν φαίνει γ' ἀνὴρ, εἶτ' οὐ καταγέλαστος εἶ·
κἄν με μὴ λυπῇς, ἐγώ σου κἂν τόδε τὸ θηρίον

μες, λυχνοφορίοντες pro μογοῦμεν, λυχνοφοροῦντες dorice. vid. Elmsl. ad Ach. 685. temere Br. μογιῶμες, λυχνοφοριῶντες. — Reisk., D. ἐπικέκ.

937. οὔτε (sic) τῶ μ. σίγειν. οὐδὲ θίγειν τοῦ γυναικείου μορίου. S.

938. ἐξ ἑνὸς λόγω. pro ἐξ ἑνὸς λόγου (unanimi), ut est in Pluto 755. *Be.*

946. ποτάομαι. δραμοῦμαι, πετήσομαι. S.

947. ἐν ὅσῳ ὁ κήρυξ τοὺς Λακεδαιμονίους πρέσβεις ἀποπέμψων ἐξέρχεται, οἱ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν χοροὶ λοιδορίαις καὶ σκώμμασιν ἀλλήλων καθάπτονται· τέλος μέντοι διαλλαγὰς ποιοῦνται. — ἀμαχ. δυσκαταμαχητότερον. — *Biset.*

948. ἀναιδής. *impudens*, fera. de panthera Aristot. H. A. 1. §. 5. annotavit, eam non magis mansuescere quam lupum. Ovid. Met. 3, 668. *quem circa tigres, simulacra immania lyncum, Pictarumque jacent* fera *corpora pantherarum.*

952, 3. Br. et D. secundum Pariss. et Voss. νῦν δ' οὖν οὔ σε π. sed Aug. Rav. et vulgo libri νῦν δ' οὔ σε; K., Be., Bentl. νυνὶ δ' οὔ σε. Brunckiana lectio κακόφωνος est, displicetque etiam propter monosyllaba frequentiora. *at, quando voles, nunc tamen* nihilominus *cura mihi erit tui, quae te ita nudatum videam*, h. e. sine ἐξωμίδι. vide 621. de δὲ ἐμφατικῷ vide Viger. 8, 8, 25., ibique ab Hermanno annotata. in libris vulgatis haec ita interpunguntur ἀλλ' ὅταν βούλῃ σύ· νῦν δ' etc., quae aegre explices. simili sensu alias dicitur εἰ βούλει, et 1031. dorice ἂν λῆτε, *si vultis*, si vobis placet.

958. τόδε τὸ θηρίον. τὴν ἐμπίδα.

τοὐπὶ τὠφθαλμῷ λαβοῦσ' ἐξεῖλον ἄν, ὃ νῦν ἔνι.
Χ. ΓΕ. τοῦτ' ἄρ' ἦν με τοὐπιτρῖβον, δακτύλιος οὑτοσί.
ἐκσκάλευσον αὐτό, κᾆτα δεῖξον ἀφελοῦσά μοι,
ὡς τὸν ὀφθαλμόν γέ μου νὴ τὸν Δία πάλαι δάκνει.
Χ. ΓΥ. ἀλλὰ δράσω ταῦτα, καίτοι δύσκολος ἔφυς ἀνήρ.
ἦ μέγ', ὦ Ζεῦ, χρῆμ' ἰδεῖν τῆς ἐμπίδος ἔνεστί σοι!
οὐχ ὁρᾷς; οὐκ ἐμπίς ἐστιν ἥδε Τρικορυσία;
Χ. ΓΕ. νὴ Δί' ὤνησάς γέ μ', ὡς πάλαι γέ μ' ἐφρεωρύχει·
ὥστ' ἐπειδὴ 'ξηρέθη, ῥεῖ μου τὸ δάκρυον πολύ.
Χ. ΓΥ. ἀλλ' ἀποψήσω σ' ἐγώ, καίτοι πάνυ πόνηρος εἶ,
καὶ φιλήσω. . .
Χ. ΓΕ. μὴ φιλήσῃς.
Χ. ΓΥ. ἤν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή.
t. t. c.
Χ. ΓΕ. ἀλλὰ μή γ' ὥρασ' ἵκοισθ', ὡς ἐστὲ θωπικαὶ φύσει,
κἄστ' ἐκεῖνο τοὔπος ὀρθῶς κοὐ κακῶς εἰρημένον,
οὔτε σὺν πανωλέθροισιν, οὔτ' ἄνευ πανωλέθρων.
Χ. ΓΥ. ἀλλὰ νυνὶ σπένδομαί σοι, καὶ τολοιπὸν οὐκέτι
οὔτε δράσω φλαῦρον οὐδέν, οὔθ' ὑφ' ὑμῶν πείσομαι.
ἀλλὰ κοινῇ ξυσταλέντες τοῦ μέλους ἀρξώμεθα.
Οὐ παρασκευαζόμεσθα φλαῦρον εἰπεῖν οὐδὲ ἕν, t. t.
c. στ.

960. „δακτύλιον appellat culicem a δάκνειν.“ *Be.* cf. 962.

961. ἐκσάλευσον. (sic, ut vulgo libri; sed 2 Pariss., Rav., Voss. ἐκσκάλ. vide Schneideri lex. gr. v. ἐκσαλεύω.) ἐξένεγκε. S.

965. ἐμπὶς ζῶον κώνωπι παραπλήσιον. (Τρικορ.) ὡς ἐν Τρικορύθῳ πολλῶν ἐμπίδων γινομένων· ἔστι γὰρ ἀλσώδης, καὶ κάθυγρος. ἢ ἐπεὶ πονηροί εἰσιν οἱ Τρικορύσιοι. S.

966. ἐφρεωρ. ἀντὶ τοῦ τὸν ὀφθαλμὸν ὡς φρέαρ ὤρυσσε. — *Biset.*

969. ἤν τε — μή. ut superius 872.

970. μήγ' ὥρασ' ἵκ. cf. 364.

971. ἐν παροιμίᾳ τοῦτο λέγουσι, κακὸν γυναῖκες, ἀλλ' ὅμως Οὐκ ἔστιν (οἰκεῖν Stob. Serm. 67.) οἰκίαν ἄνευ κακοῦ. καὶ Ἡσίοδος (Op. et. D. 58.) ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες. S. cf. Bentleji Opusc. philol. p. 260. ed. Lips.

972. παν., γυναιξί.

974. φλαῦρον ἀττικῶς, φαῦλον δὲ κοινῶς. κοῦφον, κακόν. — *Biset.*

975. ξυστ. *coetu facto.* Be.

976. — 997. ὁ τῶν γυναικῶν χορὸς ἤδη πρὸς τοὺς ἄνδρας διαλλαγεὶς ταῦτα λέγει, πολλὰς θεραπείας καὶ φιλανθρωπίας αὐτοῖς ὑπισχνούμενος. *Biset.* haec antistrophica esse, Bentl. aliique animadverterunt; sed iisdem numeris etiam satis longo intervallo versus a 1115. ad 1136. conconscriptos esse, primus intellexisse videtur Elmsl., cujus de h. l. disputatio legitur in Museo crit. Cantabrig. 2. pp. 177. seqq. „Inter strophen et antistropham,“ inquit, „interpositi leguntur senarii 111, anapaestici tetrametri 6. quod autem

ὦνδρες, πολιτῶν οὐδένα, i. d.
ἀλλὰ πολὺ τοὔμπαλιν πάντ' ἀγαθὰ καὶ λέγειν, as., 2pae. d.
καὶ δρᾶν· ἱκανὰ γὰρ τὰ κακὰ καὶ τὰ παρακείμενα. gall.
ἀλλ' ἐπαγγελλέτω πᾶς ἀνὴρ, καὶ γυνὴ, cr. t.
εἴ τις ἀργυρίδιον t. d. c.
δεῖται λαβεῖν, μνᾶς ἢ δύ', ἢ τρεῖς· πόλλ' ἔσω 'στὶ, i. tr. h.
κἄχομεν βαλάντια. t. d. c.
κἄν ποτ' εἰρήνη φανῇ,
ὅστις ἂν νυνὶ δανείσηται, παρ' ἡμῶν ἃ 'ν λάβῃ, t. t. c.
μηκέτ' ἀποδῷ. i.
ἑστιᾶν δὲ μέλλομεν ξένους τινὰς Καρυστίους, ἀντ.
ἄνδρας καλούς τε, κἀγαθούς·
κἄστιν ἔτνος τι καὶ δελφάκιον ἔν τί μοι,
καὶ τοῦτο τέθυχ', ὥς τὰ κρέ' ἕξεθ' ἁπαλὰ, καὶ καλά.
ἥκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ τήμερον. πρῷ δὲ χρὴ
τοῦτο δρᾶν λελουμένους
αὐτούς τε, καὶ τὰ παιδί'· εἶτ' ἔσω βαδίζειν,
μηδ' ἔρεσθαι μηδένα,
ἀλλὰ χωρεῖν ἄντικρυς,
ὥσπερ οἴκαδ' εἰς ἑαυτῶν, γεννικῶς, ὡς ἡ θύρα —

magis observatione dignum videtur, utraque integri carminis pars, vel, si mavis, utrumque carmen, in strophen et antistropham divisum est. idem igitur versuum ordo non bis, ut plerumque fit, sed quater occurrit." —

976. vulgo, trajectis verbis, et voce in duo versus distracta,
Οὐ παρασκ. τῶν πολ. οὐδέν', ὦνδρες, φλαῦρον εἰπεῖν οὐδὲ ἕν —.

979. τὰ κακά. τὸν πόλεμον λέγουσιν. ἱκανῶς γὰρ ἐκακοπράγουν ἤδη μετὰ τὰ ἐν Σικελίᾳ. S. *praesentia* (παρακείμενα) *ista mala* Palmer. inprimis cladem Siculam intelligit, aliamque ad Eretriam acceptam, cum Athenn. a Lacedaemoniis victi sunt navali proelio aestate anni 21. belli Pelop.; de qua clade vidd. Thuc. 8, 95. et Xenoph. initio Hellenicorum.

982. ἔνδον, *intus*, in arce. v. 173, 4.

983. facete dictum βαλάντια pro ἀργύριον: nam nemo facile crumenam habuerit, nisi qui idem habet argentum.

987. Καρ. Κάρυστος πόλις Εὐβοίας. διαβάλλονται δὲ ὡς μοιχοὶ οἱ Καρύστιοι. — S. hinc mulieres vellent eos convivio excipere, utpote μοιχότροποι, ut legitur in Thesm. 399. *Be.* cf. 1007.

989. II. — δελφ. ἦν τί μοι, putide compositis verbis ἐστὶν et ἦν. ἔτνος priore longa dixit, velut παρῳδῶν Tragicos.

990. libri mendose ἕξεσθ'. penultima in verbis τέθυκα et λέλυκα corripitur auctore Dracone Stratonicensi p. 46. l. 26., p. 87. l. 25. cf. Reisig. Syntagm. crit. p. 32.

996. ita Reisig. Conject. in Arist. p. 41., et Elmsl., recte adstipulante D. libri — γεννικῶς. ἴσως δ' ἡ θύρα κ. — γεννικῶς. γενναίως, strenue.

κεκλείσεται.

Χ. ΓΕ. καὶ μὴν ἀπὸ τῆς Σπάρτης οἱδὶ πρέσβεις ἕλκοντες ὑπήνας
a. Arist.
χωρυῦσ', ὥσπερ χοιροκομεῖον περὶ τοῖς μηροῖσιν ἔχοντες.

997. joco inexpectato κεκλείσεται dixit pro ἀνοιχθήσεται. cf. 1134. seqq.

998. ὑπήνας, *barbas prolixas*, more Spartanorum.

999. χοιρ. Pollux 10, 159. καὶ χοιροτροφεῖον δὲ, ἐν ᾧ χοῖροι τρέφονται, ὡς Εὔπολις, καὶ Φρύνιχος ἐν Ποαστρίαις. τὸ δ' αὐτὸ καὶ χοιροκομεῖον ἐν Ἀριστοφάνους Λυσιτράτῃ. Hesych. χοιροκομεῖον: λεπτόν τι πλεκτὸν, ὡς ὀρνιθοτροφεῖον. istiusmodi vas textile (germ. *Saukorb*, secundum Vossium) circa coxas habere videbantur Spartani legati, quia, ut ait Suidas, veniebant ἐγκεκολπωμένα τὰ ἱμάτια ἔχοντες, scil. prominente ex adversa parte vestis sinu, idque propter τὴν τοῦ αἰδοίου τάσιν. verti itaque debuit *adveniunt tanquam suile vimineum circa femora alligatum habentes*. E Br.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ. ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ. ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ. ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ. ΑΓΟΡΑΙΟΙ ΤΙΝΕΣ. ΘΕΡΑΠΩΝ. ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΙΣ. ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΩΝΩΝ.

Χ. ΓΕ. Ἄνδρες Λάκωνες, πρῶτα μέν μοι χαίρετε· i. tr.
εἶτ' εἴπαθ' ἡμῖν, πῶς ἔχοντες ἥκετε.
ΠΡ. τί δεῖ ποτ' ὔμμε πολλὰ μυσίδδειν ἔπη;
ὁρῆν γὰρ ἔξεσθ', ὡς ἔχοντες ἥκομες.
Χ. ΓΕ. βαβαὶ, νενεύρωται μὲν ἥδε συμφορὰ
δεινῶς, τεθερμῶσθαί τε χεῖρον φαίνεται.
ΠΡ. ἄφατα. τί κἂν λέγοι τις; ἀλλ' ὅπα σέλει
παντᾶ τις ἐλσὼν ἁμὶν εἰράναν σέτω.
Χ. ΓΕ. καὶ μὴν ὁρῶ γε τούσδε τοὺς αὐτόχθονας,
ὥσπερ παλαιστὰς ἄνδρας, ἀπὸ τῶν γαστέρων
θαἰμάτι' ἀποστέλλοντας, ὥστε φαίνεται
ἀσκητικὸν τὸ χρῆμα τοῦ νοσήματος.
ΑΘ. τίς ἂν φράσειε, ποῦ 'στιν ἡ Λυσιστράτη;

1005. sequ. minus concinne ll. τεθ. γε. Biset. νενεύρ. τὴν ἐπίτασιν τοῦ αἰδοίου λέγει. νεῦρον γὰρ τὸ αἰδοῖον. S. ἐνισχύρωται. *Fl. Chr.* — τεθερμ. δὲ παρῆκται παρὰ τὸ θερμόν· ὅθεν τὸ θερμοῦν καὶ τὸ θερμαίνειν ἰσοδυναμοῦντα.

1006, 7. ἀλλ' ὅ. θέλει. (sic, ut fere codd., sed MS. Vat. σέλει dorice, quod nunc legitur in libris.) ὅπου θέλεις. (θέλει.) ἀντὶ τοῦ πάντα πράττων τις θέτω ἡμῖν εἰρήνην. ἐλσών. ἀντὶ τοῦ ἐλθών. S.

1008. τούσδε τ. αὐτ. quosdam Athenienses, qui superveniunt. cf. Vesp. 1036.

1009. ita Rav., ed. anni 1547., D. vulgo παλ. παῖδας. S. οἱ γὰρ ἀσκοῦντες παῖδες συστέλλουσι τὰ ἱμάτια, ὅπως μὴ προστρίβωνται τὰ αἰδοῖα, καὶ μιανθῇ τὰ ἱμάτια. τοὺς δὲ Ἀθηναίους λέγει τεταμένους. —

1011. ἀσκ. τὸ χρ. τοῦ νοσ. ἀσκητικὴ ἡ νόσος, περιφραστικῶς. cf. 964. etc. „ἀσκ., ἀθλητικόν: nam ἀθλητὴς et ἀσκητὴς olim idem erant, et sic usus est Hippocrates, ut notat Erotianus.“ *Fl. Chr.*

ὥς ἄνδρες ἡμεῖς οὑτοιί τοιουτοιί.
Χ. ΓΕ. χαὔτη ξυνᾴδει χἀτέρα ταύτῃ νόσος.
ἦπου πρὸς ὄρθρον σπασμὸς ὑμᾶς λαμβάνει;
ΑΘ. μὰ Δί' ἀλλὰ ταυτὶ δρῶντες ἐπιτετρίμμεθα,
ὥστ', εἴ τις ἡμᾶς μὴ διαλλάξει ταχὺ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Κλεισθένη βινήσομεν.
Χ. ΓΕ. εἰ σωφρονεῖτε, θαἰμάτια λήψεσθ', ὅπως
τῶν ἑρμοκοπιδῶν μή τις ὑμᾶς ὄψεται.
ΑΘ. νὴ τὸν Δί' εὖ μέντοι λέγεις.
ΠΡ. ναὶ τὼ σιὼ
παντᾶ γε· φέρε τό γ' ἔσθος ἐμβαλώμεθα.
ΑΘ. ὦ χαίρεθ', οἱ Λάκωνες! αἰσχρά γ' ἐπάθομεν.
ΠΡ. ὦ πουλυχαρίδα, δεινά τἂν ἐπεπόνθεμες,
αἴ κ' εἶδον ἄμμε τὤνδρες ἀναπεφλασμένως.

1014. νόσος D. auctore Reisigio pro νόσῳ, quod minus elegans.

1015. πρὸς ὄρθρον. cf. 899.

1016. μὰ Δί' ἀλλά. *imo.* vidd. interpp. Vigeri ad 7, 11, 7., annot. 22. ταυτὶ δρ., οὕτω διακείμενοι, τοιάδε πάσχοντες, ut interpretatur Reiskeus.

1018. Κλεισθ. οὗτος Σιβυρτίου ἐπὶ θηλύτητι κωμῳδούμενος. S. cf. Ach. 118.

1019. sequ. τοῦτό φησιν „εἰ μὴ περιβαλεῖσθε, ἀλλὰ φανερὰ ἕξετε τὰ αἰδοῖα, ἀκρωτηριάσει τις ὑμᾶς τῶν ἑρμοκοπιδῶν.“ — ἑρμοκοπ. παρόσον οἱ ἑρμοκοπίδαι ἠκρωτηρίασαν τοὺς ἑρμᾶς, ὅτε ἐπὶ Σικελίας ἔμελλον πλεῖν πρὸ ἐτῶν τεσσάρων τῆς καθέσεως τούτου τοῦ δράματος. τὴν δὲ αἰτίαν ταύτην οἱ μὲν τοῖς περὶ Ἀλκιβιάδην προσέγραφον, ὡς Θουκιδίδης· (h. e. *ut Thuc. narrat:* neque enim haec ipsius est sententia. vid. Thuc. 6, 28.) οἱ δὲ Κορινθίοις, ὡς Φιλόχορος. (vid. Plut. Alcib. 18., ed. Bähr. pagg. 22., 165. sequ.) μόνον δέ φησι περικοπῆναι (imo μόνον δέ φησιν, vel φασιν, οὐ περικ.: vid. Alcib. l. l. 21. p. 25.) τὸν Ἀνδοκίδου ἑρμῆν. S. „de hermis Herod. 2, 51. τοῦ δὲ Ἑρμέω τὰ ἀγάλματα ὀρθὰ ἔχειν τὰ αἰδοῖα ποιεῦντες οὐκ ἀπ' Αἰγυπτίων μεμαθήκασι, ἀλλ' ἀπὸ Πελασγῶν πρῶτοι μὲν Ἑλλήνων ἁπάντων Ἀθηναῖοι παραλαβόντες, παρὰ δὲ τούτων ὦλλοι.“ *Be.*

1022. ll. τὸ ἔσθος hiatu intolerabili. ἀμβαλώμεθα D. auctore Brunckio, quod proprium est amiciendi verbum.

1023. οἱ Λάκωνες. minus eleganter ll. ὦ (vel ὢ) χαίρετ', ὦ Λ. notus hic usus nominativi, quem usum a Graecis Latini acceperunt. v. Iliad. ξ', 357., ρ', 142., Odyss. γ', 313. Plaut. Pseud. 337. (1, 4, 1.) et Truc. 901. (5, 53.), Matth. gr. §. 312., Vechner. Hellenolex. 1, 2, 13.

1024. πουλ. Bentl. et hic et infra 1163. ad explendos numeros; reliqua emendavit Elmsl. ad Ach. 323. (296.) libri ὦ πολυχ., δεινά γ' αὖ πεπόνθαμες, αἴκ' etc. Biset. ὦ Πολ. ὦ Πολυχαρίδη. ὄνομα κύριον ἀνδρὸς εἶναι φαίνεται. τινὲς δὲ, ὃ καὶ πιθανώτερον, νομίζουσιν εἶναι τῆς λακωνικῆς διαλέκτου φωνὴν θωπευτικὴν, καὶ κολακευτικὴν, ἥπερ τοὺς φίλους προσφωνοῦντες ἐχρῶντο· δηλοῖ δὲ ταὐτὸν τῷ λέγοντι πρὸς ἄλλον ὦ πολλὴν χάριν ἔχων, ὦ χαριέστατε. — δεινά τ. ἐπεπ. *male actum esset nobiscum.*

1025. ita Elmsl., D. ll. ἁμὲς, vel ἀμὲς, ἄνδρες. τὤνδρες, τοὶ ἄνδρες. cf. 1087., 1174. Theocr. 29, 2. κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι. Biset. εἴκεν ἴδον ἡμᾶς ἄνδρες (viri illi,

ΑΘ. ἄγε δὴ, Λάκωνες, αὐθέκαστα χρὴ λέγειν.
ἐπὶ τί πάρεστε δεῦρο;
ΠΡ. περὶ διαλλαγᾶν
πρέσβεις.
ΑΘ. καλῶς δὴ λέγετε· χἠμεῖς τουτογί.
τί οὐ καλοῦμεν δῆτα τὴν Λυσιστράτην,
ἥπερ διαλλάξειεν ἡμᾶς ἂν μόνη;
ΠΡ. ναὶ τὼ σιώ, κἂν λῆτε, τὸν Λυσίστρατον.
Χ. ΓΕ. ἀλλ' οὐδὲν ἡμᾶς, ὡς ἔοικε, δεῖ καλεῖν·
αὐτὴ γὰρ, ὡς ἤκουσεν, ἥδ' ἐξέρχεται.
χαῖρ', ὦ πασῶν ἀνδρειοτάτη! δεῖ δὴ νυνί σε γενέσθαι a. Arist.
δεινὴν, δ ε ι λ ὴ ν, ἀγαθὴν, φαύλην, σεμνὴν, ἀγανὴν, πολύπειρον,
ὡς οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων τῇ σῇ ληφθέντες ἴϋγγι
ξυνεχώρησάν σοι, καὶ κοινῇ τἀγκλήματα πάντ' ἐπέτρεψαν.
ΛΥ. ἀλλ' οὐχὶ χαλεπὸν τοὔργον, εἰ λάβοι γέ τις i. tr.
ὀργῶντας, ἀλλήλων τε μὴ 'κπειρωμένους.
τάχα δ' εἴσομαι 'γώ. ποῦ 'στιν ἡ Διαλλαγή;

hermocopidae. *Be.*) ἀ ν α π ε φ λ α σ μ έ ν ο υ ς, ἤγουν τὰ αἰδοῖα ἀνατεταμένα ἔχοντες etc.

1028. τ ο υ τ ο γ ί. cf. 636.

1035. mensura defectus versus in libris: nam vocabulum δειλὴν Bentlejo et Tyrwhitto auctoribus inserui. sane apparet, adjectivum quoddam excidisse, quod τῷ δεινὴν ita opponeretur, ut φαύλην τῷ ἀγαθὴν, et ἀγανὴν τῷ σεμνήν; quales quae femina conjungit in se dotes, ea non inepte dicitur πολύπειρος. δ ε ι ν ὴ ν, *animosam*; δειλὴν, *timidam*, *verecundam*. officere sibi solent haec verba in codd., velut ap. Eurip. Or. 767.; Phoen. 606., Soph. El. 204.; qui fons erroris: nam δεινὴν pro δειλὴν forte scriptum invenientes librarii videntur alterum horum vocabulorum, tanquam supervacaneum, omisisse.

1036. τ ῇ σ ῇ ἴ ϋ γ γ ι. τῷ σῷ πόθῳ, τῇ σῇ θελήσει. (similiter Be. *capti desiderio tui.* sed recte Voss. *durch deine Bezaub'rung.*) ἴϋγξ τὸ ὄρνεον τὸ λεγόμενον σεισοπυγὶς, καὶ κιναίδιον. καὶ τὴν Ἴυγγά φησι Καλλίμαχος Ἠχοῦς θυγατέρα, φαρμακεύειν δὲ τὸν Δία, ὅπως ἂν αὐτῇ (imo Ioni, cujus famula erat.) μιχθῇ· ὅθεν ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς ὀρνιθάριον (motacillam) μεταβαλεῖν, καὶ συνεργεῖν ταῖς φαρμακείαις. ὅθεν καὶ ἴυγξ λέγεται τὸ ἐφέλκον τὴν διάνοιαν εἰς ἐπιθυμίαν, καὶ ἔρωτα, ὅτι ὀρνεόν ἐστιν ἐπιτήδειον πρὸς τὰς τῶν φίλτρων κακίας. — *Σουίδας.* (v. ἴυγξ. cf. S. Theocriti ad 2, 17., Tzetz. ad Lycophr. 309.) — *Biset.*

1037. τ ἀ γ κ λ ή μ α τ α. *querelas suas.* Be. ἐπ., *permiserunt.*

1039. ita Rav., D. vulgo πειρωμένους. Biset. ὀ ρ γ. ἐπιτεταμένως ἐπιθυμοῦντας, ὀρεκτικῶς ἔχοντας. π ε ι ρ ω μ. δὲ πεῖραν λαμβάνοντας. — metaphora ab amantibus succi plenis vigentibusque, et iis, qui nondum concubuerint; quod satietatem amoris afferre solet.

1040. ἡ Δ ι α λ λ α γ ή. *Compositio*; puella, quales sunt Σπονδαὶ in Equitibus, Ὀπώρα, Θεωρία, atque ipsa Εἰρήνη, in fabula cognomini. Ach. 927. ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ καὶ

πρόσαγε λαβοῦσα πρῶτα τοὺς Λακωνικοὺς,
καὶ μὴ χαλεπῇ τῇ χειρὶ, μηδ᾽ αὐθαδικῇ,
μήθ᾽ ὥσπερ ἡμῶν ἄνδρες ἀμαθῶς τοῦτ᾽ ἔδρων,
ἀλλ᾽, ὡς γυναῖκας εἰκὸς, οἰκείως πάνυ.
ἢν μὴ διδῷ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε.
ἴθι καὶ σὺ τούτους τοὺς Ἀθηναίους ἄγε·
οὗ δ᾽ ἂν διδῶσι, πρόσαγε τούτους λαβομένη.
ἄνδρες Λάκωνες, στῆτε παρ᾽ ἐμὲ πλησίον,
ἐνθένδε θ᾽ ὑμεῖς, καὶ λόγων ἀκούσατε.
ἐγὼ γυνὴ μέν εἰμι, νοῦς δ᾽ ἔνεστί μοι,
αὐτή τ᾽ ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω,
τοὺς δ᾽ ἐκ πατρός τε, καὶ γεραιτέρων, λόγους
πολλοὺς ἀκούσασ᾽ οὐ μεμούσωμαι κακῶς.
λαβοῦσα δ᾽ ὑμᾶς λοιδορῆσαι βούλομαι
κοινῇ δικαίως, οἳ μιᾶς γε χέρνιβος
βωμοὺς περιῤῥαίνοντες, ὥσπερ ξυγγενεῖς,
Ὀλυμπίασιν, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ, (πόσους
εἴποιμ᾽ ἂν ἄλλους, εἴ με μηκύνειν δέοι;)
ἐχθρῶν παρόντων βαρβάρων, στρατεύμασιν
Ἕλληνας ἄνδρας καὶ πόλεις ἀπόλλυτε.

Χάρισι ταῖς φίλαις ξύντροφε Διαλλαγὴ, Ὡς καλὸν ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἄρ᾽ ἐλάνθανες!

1041. alloquitur inductam personam Compositionis, seu Pacis.

1042. seqq. *αὐθ.* παρὰ τὸ αὐθάδης, ὅ ἐστιν αὐτάρεσκος, ὑπερόπτης, ὑπερήφανος. *Σουίδας.* ἀμαθῶς δὲ ἀπαιδεύτως, ἀκοσμήτως. οἰκείως, γνωρίμως, εὐνοϊκῶς, φιλοφρόνως. *Biset.*

1045. τῆς σάθης. τοῦ μορίου.

1050. ταῦτα οὕτω ληπτέον „ἐγὼ μὲν, εἰ καὶ γυνὴ οὖσα, ὅμως καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως ἡγεμόνος, καὶ παρὰ τοῖς μου προγόνοις εὖ καὶ καλῶς πεπαιδευμένη, συνετὴ καὶ ἐπιστήμων εἰμί" *Biset.* haec ad Athenienses.

1051. minus commode ll. *αὐτὴ δ᾽ ἐμ.* ἐμαυτῆς γνώμης, *quod attinet ad meam intelligentiam.* vid. Matth. gr. §. 316.

1053, 4. μεμ. μουσοῦσθαι, παρὰ Μουσῶν διδάσκεσθαι, καὶ ἁπλῶς τὸ παιδεύεσθαι, καὶ διδάσκεσθαι, καὶ ἀσκεῖσθαι. (Eurip. Med. 1027. [1080.] „ἀλλὰ γὰρ ἔστιν Μοῦσα καὶ ἡμῖν [mulieribus], ἣ προσομιλεῖ Σοφίας ἕνεκεν" *Dobr.*) τὸ δὲ λοιδορῆσαι νῦν οὐ τὸ κακολογῆσαι, ἢ ὑβρίσαι, ἀλλὰ τὸ μέμφεσθαι, τὸ ὀνειδίζειν τινὰ, καὶ αὐτῷ ἐπιτιμᾷν, σημαίνει. *Biset.* ὑμᾶς. Athenienses.

1055. sic etiam D. libri mendose *μιᾶς τε χέρν.*, nec bene Br., *μιᾶς ἐκ χ.*, posita praepositione, quae intelligitur. Biset. Ἀθήναιος ἐν τῷ τῶν Δειπνοσοφιστῶν ἐννάτῳ περὶ τῆς χέρνιβος ταῦτα λέγει. „ἔστι δὲ ὕδωρ, εἰς ὃ ἀνέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ᾽ οὗ τὴν θυσίαν ἐπετέλουν, καὶ τούτῳ περιῤῥαίνοντες τοὺς παρόντας ἥγνιζον." — cf. Pac. 881. seqq.

1057. de Olympiis, Pythiisque, non est quod dicam. de *Πύλαις* autem Suidas *Πύλαι: αἱ Θερμοπύλαι. ἐκλήθησαν δὲ οὕτω διὰ τὸ στενὴν εἶναι ταύτην τὴν εἴσοδον ἀπὸ Θετταλίας εἰς τὴν Φωκίδα πορευομένοις.* — cf. Suidae interpp., Pausan. 10, 8.

εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ᾽ ἀεὶ περαίνεται.
ΑΘ. ἐγὼ δ᾽ ἀπόλλυμαί γ᾽ ἀπεψωλημένος.
ΛΥ. εἶτ᾽, ὦ Λάκωνες (πρὸς γὰρ ὑμᾶς τρέψομαι),
οὐκ ἴσθ᾽, ὅτ᾽ ἐλθὼν δεῦρο Περικλείδας ποτὲ
ὁ Λάκων Ἀθηναίων ἱκέτης καθέζετο
ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς ὠχρὸς ἐν φοινικίδι,
στρατιὰν προσαιτῶν; ἡ δὲ Μεσσήνη τότε
ὑμῖν ἐπέκειτο, χὠ θεὸς σείων ἅμα·
ἐλθὼν δὲ σὺν ὁπλίταισι τετρακισχιλίοις
Κίμων ὅλην ἔσωσε τὴν Λακεδαίμονα.
ταυτὶ παθόντες τῶν Ἀθηναίων ὕπο
δῃοῦτε χώραν, ἧς ὕπ᾽ εὖ πεπόνθατε;
ΑΘ. ἀδικοῦσιν οὗτοι νὴ Δί᾽, ὦ Λυσιστράτη.
ΠΡ. ἀδικοῦμες, ἀλλ᾽ ὁ πρωκτὸς ἄφατον ὡς καλός.
ΛΥ. ἡμᾶς δ᾽ ἀφήσειν τοὺς Ἀθηναίους οἴει;
οὐκ ἴσθ᾽, ὅθ᾽ ὑμᾶς οἱ Λάκωνες αὖθις αὖ

1061. *δεῦρ᾽ ἀεί*, *hucusque, hactenus*, attice. Suid. δεῦρο ἀεὶ ἀντὶ τοῦ μέχρι τοῦ παρόντος. cf. Eurip. Or. 1621. (1679.), ubi vid. Porsonus.

1064. Plut. Cimone, p. 129. edit. Bryani, πέμπουσιν οὖν οἱ Λακεδαιμόνιοι Περικλείδαν εἰς Ἀθήνας, δεόμενοι βοηθεῖν, ὅν φησι κωμῳδῶν Ἀριστοφάνης *καθεζόμενον ἐπὶ τοῖς βωμοῖς ὠχρὸν ἐν φοινικίδι στρατιὰν ἀπαιτεῖν*. *Br.*

1066. *φοινικὶς* ἐσθῆτος εἶδος. Ἀριστοτέλης δέ φησι χρῆσθαι τοὺς Λακεδαιμονίους φοινικίδι πρὸς τοὺς πολέμους· τοῦτο μέν, ὅτι τὸ τῆς χρόας ἀνδρικόν· τοῦτο δέ, ὅτι τὸ τοῦ χρώματος αἱματῶδες τῆς τοῦ αἵματος ῥεύσεως καταφρονεῖν ἐθίζει. παίζει δὲ Κωμικὸς ἐν τῇ τῶν λέξεων ἀντιθέσει, *ὠχρὸς ἐν φοινικίδι*. *Biset.*

1067. *ἡ Μεσσήνη.* quum Ilotae (Helotes) et Messenii insurrexerunt propter Ithomam (Ithomen) arcem, tum Lacedaemonii opem petierunt ab Atheniensibus (Olymp. 77, 4., ante Chr. nat. 469.), qui Cimonem, Miltiadis filium, cum imperio miserunt; ut praeter Thuc. libro 1. (102.) Plut. narrat in vita ipsius Cimonis. *Fl. Chr.*

1068. *χὠ θεὸς σείων ἅμα.* eodem tempore ingenti terrae motu Sparta est concussa, cujus aliquoties meminit Thuc. intelligitur autem θεὸς Neptunus, quem causam putabant terrae motuum. cf. Ach. 474. sequ. *Be.*

1074. ita Bentl. libri ἄφατος καὶ καλός. de καὶ et ὡς particulis confusis vide Dobr. ad Ach. 1091., Jacobs. ad Tat. p. 643., nos ad Eurip. Troad. 1040., Herc. fur. 719. *injurii sumus; sed juvat injurias inferre; suave est superbire et peccare.* ita loqueretur persona tragica, velut Eteocles Euripidëus Phoen. 490. *τυραννίδος πέρι*, inquit, *κάλλιστον ἀδικεῖν.* Comicus joco inexpectato, quo simul perstringit Lacedaemoniorum *παιδεραστίαν*, „*Ἀδικοῦμες, ἀλλ᾽ ὁ πρ. ἄφ. ὡς καλός*“, *peccamus; at suavissima res est culus;* quam foeditatem cum dicit, omne genus injuriarum intelligit, a quibus inferendis abstinere non possint Spartani.

1075. mendose ll. ὑμᾶς respondet haec Atheniensi, negans, Athenienses justiores esse Lacedaemoniis.

κατωνάκας φοροῦντας, (ἐλθόντες δορὶ
πολλοὺς μὲν ἄνδρας Θετταλῶν ἀπώλεσαν,
πολλοὺς δ' ἑταίρους Ἱππίου, καὶ ξυμμάχους,)
ξυνεκμαχοῦντες τῇ τόθ' ἡμέρᾳ μόνοι,
κἀλευθέρωσαν, κἀντὶ τῆς κατωνάκης
τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἤμπισχον πάλιν;
ΠΡ. οὔπα γυναῖκ' ὄπωπα χαϊωτέραν.
ΑΘ. ἐγὼ δὲ κύσθον γ' οὐδέπω καλλίονα.
ΛΥ. τί δῆθ' ὑπηργμένων γε πολλῶν κἀγαθῶν
μάχεσθε, κοὐ παύεσθε τῆς μοχθηρίας;
ΠΡ. ἄμμες γε λῶμες, αἴ τις ἄμμιν τοὔγκυκλον
λῇ τοῦτ' ἀποδόμεν...
ΛΥ. ποῖον, ὦ 'τᾶν;
ΠΡ. τὰν Πύλον,
ἅσπερ πάλαι δεόμεσθα, καὶ βλιμάδδομες.
ΑΘ. μὰ τὸν Ποσειδῶ, τοῦτο μέν γ' οὐ δράξετε.

1077. *κατων.* vestis erat servilis et minus decora, cui in inferiore parte assuta erat pellis. Athenn. sub Pisistratidis tales vestes gestare coacti sunt, ne facile in publicum prodirent tam turpi habitu, et contra tyrannos conspirarent. vide Hesych. et Suid. ap. Athen. p. 271. servi commemorantur *κατωνακοφόροι*. *Be.*

1078. *Θεττ.* quos in societatem adsciverant Pisistratidae. vid. Herod. 5, 63. seqq.

1080. *ξυν.* educto exercitu vobiscum pugnantes.

1083. *οὔπω γυναῖκα χαϊωτέραν, εἴτε εὐγενεστέραν* (cf. 90.), *ὄπωπα, ἤγουν εἶδον.* — *Biset.*

1084. *κύσθος, καὶ κυσὸς, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.* — *Idem.*

1085. *ὑπηργ. τὰ ὑπηργμένα λέγεται τὰ προκαταρξάμενα, τὰ πρότερον ἀρξάμενα, εἴτε εὐεργετήματα, εἴτε καὶ κακουργήματα, ὧν τὴν ἀμοιβὴν ἀμείβεσθαι φιλοῦμεν. ὁ δὲ νοῦς „διὰ τί δὲ ὑμεῖς πολλὰ καὶ ἀγαθὰ ὑπ' ἀλλήλων ἤδη παθόντες, ὧν χάριν ἔδει ὑμᾶς ἀνταποδοῦναι, ἀλλήλοις ὅμως μάχεσθε; Biset.*

1087. *τί τοὐμπ.; τί τὸ ἐμπόδιον, καὶ κάλυμα; τί ὑμᾶς ποιεῖσθαι διαλλαγὰς κωλύει; Idem.*

1088. *τοὔγκυκλον.* vide 113. — *νῦν δὲ μεταφορικῶς τὴν Πύλον οὕτω καλεῖ, ὥσπερ ἱμάτιόν τι κυκλοτερὲς, ᾧ τις τὸ σῶμα περιβάλλει.* — *Biset.* cum *ἔγκυκλον* sit vestis muliebris, videtur hoc verbo significari femina *ἀπὸ μέρους*, quemadmodum Germani familiariter mulierem vocare solent *eine Schürze.* eo pertinet, ni fallor, verbum *βλιμάδδομες* 1090., et, quod ait Atheniensis 1092., *κᾆτα τίνα κινήσομεν;*

1089. *λῇ. βούλεται,* ut *λῶμες βουλόμεθα.* Br. „*ἀποδόμεν.* sic scribendum e notissimo dialecti idiomate; pro *ἀποδοῦναι.* male vulgo *ἀποδῶμεν*, quae non est forma infinitivi, sed 1. pers. plur. aoristi subjunctivi.“ *τοῦτ'*, *hoc*, quod dicturus est. de *Pylo* cf. 104.

1090. *ἅσπερ* Be. et Elmsl. ad Ach. 448. libri *ὥσπερ*. Br. „*βλιμ.* huc respicit Suid. in *βλιμάζειν. βλιμάττομεν* (*βλιμάδδομες* dor.): *ψηλαφῶμεν, ἐπιθυμοῦμεν.* — communis forma occurrit Av. 505. *οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες.*“

1091. *τοῦτο μέν γ' οὐ δρ.* (a verbo *δράσσειν*), *hoc quidem non prehendetis*, non auferetis. Posidippus (Anthol. Palat. t. 2. p. 709., Planud. lib. 4. no, 275.) de *Καιρῷ*

ΛΥ. ἄφετ᾽, ὦ ᾽γάθ᾽, αὐτοῖς.
ΑΘ. κᾆτα τίνα κινήσομεν;
ΛΥ. ἕτερόν γ᾽ ἀπαιτεῖτ᾽ ἀντὶ τούτου χωρίον.
ΑΘ. τὸ δεῖνα τοίνυν παράδοθ᾽ ἡμῖν, τουτονὶ
πρώτιστα τὸν Ἐχινοῦντα, καὶ τὸν Μηλιᾶ
κόλπον, τὸν ὄπισθεν, καὶ τὰ Μεγαρικὰ σκέλη.
ΠΡ. οὐ τὼ σιώ, οὐχὶ πάντα γ᾽, ὦ λισσάνιε.

τὸν γὰρ ἅπαξ πτηνοῖσι παραθρέξαντά με ποσσὶν Οὔτις ἔθ᾽ ἱμείρων δράξεται ἐξόπιθεν. Soph. Ant. 221. τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος — *venio enim spe concepta*, seu praesumta. ll. inepte τ. μέν γ᾽ οὐ δράσετε, confusis quidem ξ et σ litteris, ut Ach. 555., Eurip. Meleagri fragm. 24., aliasque. cf. Lycophron. Bachmann. indice, p. 612.

1092. κιν. ταράξομεν. τοῦτο δὲ λέγεται κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ὡς νεωτεροποιῶν ὄντων, καὶ τῇ τῶν ἄλλων πόλεων ἐλευθερίᾳ καὶ ἡσυχίᾳ ἀεὶ ἐπιβουλευόντων etc. *Biset.*, qui conferri jussit versum 1153.

1094. τὸ δεῖνα. cf. 854.

1095. Ea loca repetunt Athenienses, quae in possessionem Laconum vel sociorum venerant antea, sed diversis temporibus. nam *Megarica crura*, quae repetunt, destructa fuerant a Megarensibus iam a belli pelop. anno 1., ut Thucyd. lib. 4. urbes vero ad sinum Meliensem in Lacedaemoniorum redactae sunt potestatem ab Agide, Decelia profecto hieme anni 19., quae subsecuta est cladem in Sicilia acceptam, ut idem Thucyd. lib. 8. Et de *Echinunte* quidem nihil Thucyd. nominatim; tamen ad idem tempus referri debet Echinuntis occupatio, et intelligi fuisse fructum eius expeditionis, quam in Oetaeos et Meliensis sinus habitatores fecerat Agis; et ex hoc loco complementum fieri potest historiae Thucydidis, qui de Echinunte tacuit. unum me torsit hoc loco, quod nullam mentionem faciat de Decelia, quae illos ita male vexabat. sed eum scrupulum posterior exemit cogitatio: nam ea potissimum loca repetunt Athenienses, quae erant ad maris imperium opportuna, quippe id affectantes; Decelia vero pace facta prorsus inutilis fuisset Lacedaemoniis: erat enim munimentum tantum, non civitas, idque mediterraneum. ceterum doctissimus Bisetus in h. l., puto, lapsus est, dum hanc Echinuntem, de qua Comicus h. l., putat fuisse in Acarnania. fuit quidem eius nominis locus in Acarnania, de quo Plinius et Stephanus; sed de illo loco parum celebri non agitur hic, sed de urbe sita ad Meliensem sinum, opportuna ad totum illud littus retinendum. pejus tamen errat in explicatione vocis *Μηλιᾶ*, ubi sic commentatur „*Μῆλος*, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ὁμώνυμον ἔχουσα πόλιν: nam *Μηλιᾶ* contractum est a *Μηλιέα*, a recto *Μηλιεὺς*, non a *Μῆλος*, quae insula antea a Nicia vastata fuerat, et erat in Atheniensium potestate. ideo de ea h. l. non fit mentio, sed de Meliensi sinu, qui et a quibusdam *Μαλιακὸς*, ab aliis etiam *Λαμιακὸς* vocatus ab urbe Lamia vicina, sed Atheniensibus et Thucydidi semper *Μηλιεὺς κόλπος* dictus est, quem sequitur ubique Polybius. *Palmer.* Ἐχιν. Ἐχῖνον dixit Strabo 9, 5., ed. Tauchnitz. 2. p. 301., item Mela 2, 3, 79., et alii.

1096. ὄπισθεν. post Echinuntem. Biset. — τὰ σκέλη Μεγαρ. μεταφορικῶς καλεῖ τὸν τειχισμὸν τῶν Μεγάρων, τοῖς σκέλεσιν ἐοικότα, τουτέστι τὰ μακρὰ τείχη. πάλαι οἱ Ἀθην. μείζονος ἀσφαλείας ἕνεκα τὰ μακρὰ τείχη ἐς θάλασσαν ᾠκοδόμησαν. *Biset.*

1097. λυσσάνιε. (ita libri, quod est interprete Suida μαινόμενε.) scribendum (cum Bentl.) λισσάνιε, *dulcissime.* vide Hesych. (et, quem Bentl. addit, Photium) h. v. *Br.* οὐ τὼ σιώ, pro οὐ μὰ τὼ σιώ, ut

ΛΥ. ἐᾶτε, μηδὲν διαφέρου περὶ σκελοῖν.
ΑΘ. ἤδη γεωργεῖν γυμνὸς ἀποδὺς βούλομαι.
ΠΡ. ἐγὼ δὲ κοπραγωγῆν γα πρῶτα ναὶ σιώ.
ΛΥ. ἐπὴν διαλλαγῆτε, ταῦτα δράσετε.
ἀλλ' εἰ δοκεῖ δρᾶν ταῦτα, βουλεύσασθε, καὶ
τοῖς ξυμμάχοις ἐλθόντες ἀνακοινώσατε.
ΑΘ. ποίοισιν, ὦ 'τᾶν, ξυμμάχοις; ἐστύκαμεν.
οὐ ταὐτὰ δόξει τοῖσι συμμάχοισι νῷν,
βινεῖν, ἅπασι;
ΠΡ. τοῖσι γοῦν ναὶ τὼ σιὼ
ἀμοῖσι.
ΑΘ. καὶ γὰρ ναὶ μὰ Δία Καρυστίοις.
ΛΥ. καλῶς λέγετε. νῦν οὖν ὅπως ἁγνεύσετε,
ὅπως ἂν αἱ γυναῖκες ὑμᾶς ἐν πόλει
ξενίσωμεν, ὧν ἐν ταῖσι κίσταις εἴχομεν.
ὅρκους δ' ἐκεῖ, καὶ πίστιν, ἀλλήλοις δότε·
κἄπειτα τὴν αὑτοῦ γυναῖχ' ὑμῶν λαβὼν
ἄπεισ' ἕκαστος.
ΑΘ. ἀλλ' ἴωμεν ὡς τάχος.
ΠΡ. ἄγ' ὅπα τυ λῇς.
ΑΘ. νὴ τὸν Δί' ὡς τάχιστά γε.
Χ. ΓΥ. στρωμάτων δὲ ποικίλων, καὶ χλανιδίων, καὶ ξυστίδων, στ.

οὐ τὸν Δία 923., Soph. Ant. 714. οὐ τόνδ' Ὄλυμπον.

1099. γεωργ. γυμνός. h. e. sola tunica indutus. Hesiod. Op. et D. 391. γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, Γυμνὸν δ' ἀμάειν. Virg., annotante Be., *Nudus ara, sere nudus.*

1100. facete prius stercorare se velle agrum dicit quam arare. ναὶ σιὼ sine articulo, qui alias additur, ut νὴ Δία et νὴ τὸν Δία. hic quoque libri, sed ἀμέτρως, ναὶ τὼ σιώ, nec probanda esse videtur recentiorum edd. scriptura haec πρῴ ναὶ τὼ σιώ. cf. ann. ad 81.

1107. ἀμοῖσι. ἡμετέροις, dorice. Καρ., utpote moechis. vide supra 997.

1108. ὅπως ἁγν. δηλονότι σκοπεῖτε, ὁρᾶτε. τὸ δὲ ἁγνεύειν ἐνταῦθα δηλοῖ τὸ ἑαυτὸν ἁγνὸν παρέχειν, καὶ ἁγνῶς πάντα πράττειν. *Biset.* lustrari jubet eos, tanquam pollutos caede mutua. vide 1055 seqq.

1110. κίσταις. κίστη καὶ κίστις ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ βρώματα κεῖται. — *Biset.* cf. Ach. 1016., 1068. εἴχομεν, *habere solemus*, vid. Matth. gr. §. 503, 1.

1115. sequ. hae strophae respondent superioribus inde a 976. ποικ., πεποικιλμένων, κεκαλλωπισμένων, καὶ ζωγραφητῶν, ut Biset. exposuit. idem χλανίδιον δὲ λεπτὸν ἱμάτιον. ξυστὶς δὲ γυναικεῖος ποδήρης χιτών. χρυσίον ἑνικῶς ὁ χρυσός· χρυσία δὲ πληθυντικῶς ὅτε μὲν νομίσματα, ὅτε δὲ σκεύη χρύσεια δηλοῖ, καὶ πάντα τὸν ἄλλον κόσμον ἐκ χρυσοῦ.

καὶ χρυσίων, ὅσ᾽ ἐστί μοι,
οὐ φθόνος ἔνεστί μοι πᾶσι παρέχειν φέρειν
τοῖς παισὶν, ὁπόταν τε θυγάτηρ τινὶ κανηφορῇ.
πᾶσιν ὑμῖν λέγω λαμβάνειν τῶν ἐμῶν
χρημάτων νῦν ἔνδοθεν,
καὶ μηδὲν οὕτως εὖ σεσημάνθαι, τὸ μὴ οὐχὶ
τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι,
χἄττ᾽ ἂν ἔνδον ᾖ φορεῖν.
ὄψεται δ᾽ οὐδὲν σκοπῶν, εἰ μή τις ὑμῶν
ὀξύτερον ἐμοῦ βλέπει.
εἰ δέ τῳ μὴ σῖτος ὑμῶν ἔστι, βόσκει δ᾽ οἰκέτας, ἀντ.
καὶ σμικρὰ πολλὰ παιδία,
ἔστι παρ᾽ ἐμοῦ λαβεῖν πυρίδια λεπτὰ μὲν
ὁ δ᾽ ἄρτος ἀπὸ χοίνικος ἰδεῖν μάλα νεανίας.
ὅστις οὖν βούλεται τῶν πενήτων, ἴτω
εἰς ἐμοῦ, σάκους ἔχων
καὶ κωρύκους, ὡς λήψεται πυρούς· ὁ Μανῆς δ᾽
οὑμὸς αὐτοῖς ἐμβαλεῖ.
πρός γε μέντοι τὴν θύραν
προαγορεύω μὴ βαδίζειν τὴν ἐμὴν, ἀλλ᾽
εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα.
ΑΓ. ἄνοιγε τὴν θύραν σύ!

1118. *καν.* cf. 606.

1120. *νῦν*, *nunc*, pace facta.

1121. *σεσημ.* *ἐσφραγίσθαι.* — *Biset.* *τὸ μὴ οὐχὶ* — pro *ὥστε μὴ οὐ* attice. vide H. ad Viger. annot. 265. p. 800., Matth. ad Eurip. Hipp. 49.

1122. *τοὺς ῥύπους.* Hesych., annotante Br., *ῥύπος. ῥύπον Ἀττικοὶ τὸν εἰς τὰς σφραγῖδας κηρὸν λέγουσι.* cf. Pollux 10, 59.

1123. ita D. libri defecto numero *χἄ τ᾽ ἔνδον.*

1128. *πυρ.* *ἀπὸ τοῦ πυροῦ τὸ ὑποκοριστικὸν πυρίδιον, ἤγουν σιτίον, ἢ τοῦ σιτίου ψωμίδιον, τουτέστι μικρότατον μέρος τοῦ σίτου, εἴτε ἄρτου. ἄρτος δὲ νεανίας νῦν μεταφορικῶς ὁ καρτερὸς, ἤγουν ὁ μέγας. οὕτω καὶ ἐν Πλούτῳ* (1133.) *κρέας νεανικὸν εἶπε τὸ μέγα, καὶ παχύ. χοῖνιξ δὲ, ὡς Εὐστάθιός φησι, σκεῦός τι μετρητικὸν, καὶ αὐτὸ τὸ μετρούμενον. ὅθεν καὶ ἐπὶ τροφῆς τίθεται, καὶ χοῖνιξ καλεῖται πᾶν περιφερές.* (? cf. Pac. 1062., Vesp. 687.) *νῦν δὲ λέγει ἀπὸ χοίνικος, ἐπεὶ, ὡς ἄνω ἐν τοῖς εἰς Σφῆκας σχολίοις δεδήλωται, εἰς τὴν χοίνικα τέσσαρες μεγάλοι ἄρτοι γίνονται, μικροὶ δὲ ὀκτώ. Biset.*

1131. sequ. — *σάκος ἀρσενικῶς δι᾽ ἑνὸς κ̄ ὁ θύλακος. Σουίδας. κώρυκος δὲ πλέγμα δεκτικὸν ἄρτων.* — *Ἡσύχιος δὲ „κώρυκος: θυλάκιον. ἔστι δὲ, φησὶ, δερμάτινον ἀγγεῖον, ὅμοιον ἀσκῷ. ὁ Μανῆς. ὁ ἐμὸς δοῦλος, ἢ θεράπων. Idem.* Bentl. *σάκκους.*

1134. similiter Chorus mulierum jocatur supra 997.

1137. ita Bentl., D. libri nullo numero: — *θύραν. ΘΕ. οὐ παρ. θ.;* contra ap. Eurip. Heracl. *σὺ* scri-

ΘΕ. παραχωρεῖν θέλεις; i. tr.
ὑμεῖς τί κάθησθε; μῶν ἐγὼ τῇ λαμπάδι
ὑμᾶς κατακαύσω; φορτικὸν τὸ χωρίον. —
οὐκ ἂν ποιήσαιμ'. εἰ δὲ πάνυ δεῖ τοῦτο δρᾷν,
ὑμῖν χαρίζεσθαι, ταλαιπωρήσομεν.
ΑΓ. χἠμεῖς γε μετὰ σοῦ ξυνταλαιπωρήσομεν.
ΘΕ. οὐκ ἄπιτε; κωκύσεσθε τὰς τρίχας μακρά.
οὐκ ἄπιτ', ὅπως ἂν οἱ Λάκωνες ἔνδοθεν
καθ' ἡσυχίαν ἀπίωσιν εὐωχημένοι;
ΑΘ. οὔπω τοιοῦτον ξυμπόσιον ὄπωπ' ἐγώ.
ἦ καὶ χαρίεντες ἦσαν οἱ Λακωνικοί·
ἡμεῖς δ' ἐν οἴνῳ ξυμπόται σοφώτατοι.
Χ.ΓΕ. ὀρθῶς γ', ὁτιὴ νήφοντες οὐχ ὑγιαίνομεν.
ἢν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων,
μεθύοντες αἰεὶ πανταχοῖ πρεσβεύσομεν·
νῦν μὲν γὰρ ὅταν ἔλθωμεν ἐς Λακεδαίμονα
νήφοντες, εὐθὺς βλέπομεν ὅ τι ταράξομεν,
ὥσθ', ὅ τι μὲν ἂν λέγωσιν, οὐκ ἀκούομεν,
ἃ δ' οὐ λέγουσι, ταῦθ' ὑπονενοήκαμεν,
ἀγγέλλομεν δ' οὐ ταὐτὰ τῶν αὐτῶν πέρι·

ptum pro οὐ, propter similes ductus litterarum. Biset. θεράπων ἡμμένην λαμπάδα περιφέρων τοὺς αὐτῷ ἐντυγχάνοντας παραχωρεῖν κελεύει, ὁπως ἡ ἔξοδος τοῖς Λάκωσιν ἐκ τοῦ συμποσίου ἐπανερχομένοις ῥᾴων εἴη. Br. „Prodeunt in scenam homines aliquot otiosi et circumforanei, qui convivio interesse cupientes a servo janitore ostium sibi aperiri flagitant“ etc. μαστιγίαι vocantur 1161.

1138. *καθ. moramini.*

1139. *φορτ. τὸ χωρ.* impudens hic locus, sive haec urbs, est; molesti cives et rustici, qui se aliis obtrudant.

1140. *οὐκ ἂν ποιήσ.* perperam haec tribuuntur circumforaneo illi, qui ostium aperiri jussit. janitoris esse, vel δὲ sequens monstrat. negat homo se reclusurum ostium.

1141. *ταλ.* male nobiscum (h. e. mecum) agetur, vapulabo.

1143. *κωκ. τας τρ.* κεκαυμένοι δηλαδή. *κωκύειν* δὲ βοᾶν, θρηνεῖν, κλαίειν. — ταῦτα δὲ λέγων ἅμα τὴν δᾷδα πρὸς τὰς αὐτῶν κεφαλὰς προσπελάζει. *Biset.* scil. per foramen seu fenestram in janua: vide Vesp. 312.

1146. Atheniensis e convivio egrediens narrat, quales se ibi gesserint Lacedaemonii et Athenienses. *Be.*

1147. hyperbaton. ordo: ἦ καὶ οἱ Λάκ. ἦσαν χαρ., *profecto etiam Lacedaemonii erant venusti* praeter eorum consuetudinem. scilicet plerumque erant severi, ac tristes.

1149. sic Bentl., aliique. libri versu pessumdato ὅτι νήφ. *οὐχ ὑγ. dubiae sanitatis sumus*, ut ait Plinius Epist. 6, 15., h. e. deliramus. cf. Plut. 360.

1151. ita Br.: nam libri πανταχοῦ. haec curiose distinxit Phot. in lexico v. πανταχῇ, saepe quidem a librariis confusa. — αἰεί, Epicorum et Tragicorum, usurpavit emphasi ridicula.

1155. *ὑπον. suspicamur eos dixisse.*

νυνὶ δ᾽ ἅπαντ᾽ ἤρεσκεν, ὥστ᾽ εἰ μέν γέ τις
ᾄδοι Τελαμῶνος, Κλειταγόρας ᾄδειν δέον,
ἐπῃνέσαμεν ἄν, καὶ πρὸς ἐπιωρκήσαμεν.
ΘΕ. ἀλλ᾽ οὑτοιῒ γὰρ αὖθις ἔρχονται πάλιν
ἐς ταὐτόν, οὐκ ἐῤῥήσετ᾽, ὦ μαστιγίαι;
ΑΓ. νὴ τὸν Δί᾽, ὡς ἤδη γε χωροῦσ᾽ ἔνδοθεν.
ΠΡ. ὦ πουλυχαρίδα, λαβὲ τὰ φυσατήρια,
ἵν᾽ ἐγὼ διποδιάξω γα, κἀείσω καλὸν
ἐς τὼς Ἀσαναίως τε, κἠς ἅμμες γ᾽ ἅμα.
ΑΘ. λαβὲ δῆτα τὰς φυσαλλίδας πρὸς τῶν θεῶν,
ὡς ἥδομαί γ᾽ ὑμᾶς ὁρῶν ὀρχουμένους.
Χ ΛΑ. ὅρμαον τὼς κυρσανίως, gl. pol. ἑτερόστ. ά.
ὦ Μναμόνα, τάν τ᾽ ἐμὰν μῶαν, ἅτις as., i. h. et dm. h.
οἶδεν ἅμμες, τώς τ᾽ Ἀσαναίως, t. d. h. clod.

1158. *ᾄδειν. Τελ.* παροιμιακῶς λέγεται ἀπὸ σκολίου μέλους, οὗ ἀρχὴ *Παῖ Τελαμῶνος Αἶαν αἰχμητὰ, λέγουσί σ᾽ ἐς Τροίαν ἄριστον ἐλθεῖν Ἀχαιῶν μετ᾽ Ἀχιλλέα.* Εὐστάθ. (in Boeotia, et recensuit Erasmus. *Fl. Chr.*) *Κλειταγόρα* δὲ ποιήτρια λακωνικὴ, ὥς φησι Σουίδας. καὶ Κλειταγόρα ᾠδῆς τι εἶδος κατὰ τὸν Ἡσύχιον. ἐν τούτοις δέ ἐστιν ἔλλειψις· τὸ πλῆρες ᾄδοι Τελ. ᾠδὴν, ἢ μέλος. οὕτω καὶ *δέον ᾄδειν Κλειταγόρας* ᾠδὴν, ἢ μέλος. ταῦτα δὲ ἐπὶ τῶν μὴ τὰ προσήκοντα τοῖς ὑποκειμένοις φλυαρούντων, ὡς καὶ τοῦτο Οὐδὲν πρὸς ἔπος, καὶ Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. *Biset.* bellicosum fuisse ait Be. carmen illud de Ajace, itaque abhorrens a tali convivio, cui melius convenerit dulce aliquod scolion Clitagorae, de qua cf. Vesp. 1201. Pac. 1181. *παῦσαι Ὁπλοτέρους ᾆδον, καὶ ταῦτ᾽, ὦ τρισκακόδαιμον, Εἰρήνης οὔσης! ἀμαθές γ᾽ εἶ, καὶ κατάρατον.*

1159. *πρὸς, praeterea*, insuper. *imo pejerabamus*, recte factum esse. perperam libri conjunctim *προσεπιορκ..*, quod est *perjurio aliud perjurium addere.*

1160. *οὑτοιΐ.* isti circumforanei et scurrae. S. *αὖθις ἔρχ. πάλιν.* τουτέστι συνήχθησαν πάλιν. ἦν γὰρ ὁ θεράπων διασκορπίσας αὐτοὺς τῇ λαμπάδι. — genus hyperbati, de quo ad 140.

1161. *μαστ.* convicium.

1163. *πουλ.* vulgo *πολ.* vid. annot. ad 1024. Br. „haec Legatus dicit puero tibicini, qui eum e convivio exeuntem comitatus fuerat.“ —

1164. *διποδ.* τοῖς δύο ποσὶν (h. e. junctis pedibus) χορεύσω. εἶδος ὀρχήσεως ἡ διποδία, ἧς μέμνηται καὶ Κρατῖνος ἐν Πλούτοις. S. — erat saltatio (laconica, secundum Meursium in Orchestra, etiam *διποδισμὸς* dicta, ut Br. annotavit), in qua saltatione junctis pedibus labore et conatu magno picas imitabantur. *Fl. Chr.*

1165. *κἠς* Br. dorice. Pariss. *καὶ ἐς.* vulgo *καὶ ἡμᾶς.* fuit item opus dorico *ἅμμες*, fulciendo illo *γὲ* particula, quae non minus sententiae apta est quam metro. cf. 1025. Hesych. *φυσαλλίδες: φυσητήρια, αὐλοί.*

1168. *ὅρμ.* — ὅρμησον, ὦ Μνημοσύνη —. — *κυρσανίους* δὲ καλοῦσιν οἱ Λάκωνες τὰ μειράκια, καὶ τοὺς εὐτελεῖς (imo εὐγενεῖς) ἀνθρώπους παρ᾽ αὐτοῖς. — S. *ὅρμαον, Μῶα*, et supra 928. *πᾶα*, pro *ὅρμασον, Μοῦσα, πᾶσα*, idiomata sunt laconicae dialecti, de quibus vid. Valck. in Theocr. p. 274. *Br.* cf. 1207.

ὄκα τοὶ μὲν ἐπ' Ἀρταμιτίῳ — as., a. et. i.
πρόκροον θείκελοι ποττὰ κᾶλα, — as., dm. cet. t.
τὼς Μήδως τ' ἐνίκων· — dm. h.
ἄμμε δ' αὖ Λεωνίδας ἆγεν ᾇπερ τὼς κάπρως — as., 2 t. d. c.
θάγοντας, ὀῶ, τὸν ὀδόντα. — a. paroem.
πολὺς δ' ἀμφὶ τὰς γέννας ἀφρὸς ἤνσει, — do. h.
πολὺς δ' ἅμα καττῶν σκελῶν ἵετο. — as., amph. d. et dm.
ἦν γὰρ τὤνδρες οὐκ ἐλάσσως τᾶς ψάμμας, τοὶ Πέρσαι. — as. τρίκ., dm. h., sp., dm. h. ἑτερόστ. β'.
ἀγρότερ' Ἄρταμι, σηροκτόνε, — as., dm. et i.
μόλε δεῦρο, παρσένε σιὰ, — an.
ποττὰς σπονδὰς, ὡς συνέχεις — gl. pol.
πολὺν ἄμμε χρόνον· νῦν δ' αὖ φιλία — a. d.
αἰὲς εὔπορος εἴη ταῖς συνθήκαις· καὶ τᾶν — as., pher. et dm. h.
αἱμυλᾶν ἀλωπεκιᾶν παυσαίμεθ'. ὤ, — as., gl. pol. et i.
δεῦρ' ἴθι, δεῦρ', ὦ κυναγὲ παρσένε! — as., ch. h. et i. d. br.
ΛΥ. ἄγε νῦν, ἐπειδὴ τἄλλα πεποίηται καλῶς, — i. tr.
ἀπάγεσθε ταύτας, ὦ Λάκωνες, τάσδε τε
ὑμεῖς· ἀνὴρ δὲ παρὰ γυναῖκα, καὶ γυνὴ

1171. ἄκρα Εὐβοίας τὸ Ἀρτεμίσιόν ἐστιν, ἔνθα ἐπολέμησαν τῷ Ξέρξῃ οἱ Ἀθηναῖοι. S.

1172. πρόκρ. προὔκροον, e dialecto. ποττὰ (i. e. πρὸς τὰ) κᾶλα, *in naves* (proprie *ligna*) *Persarum*. E Br. θείκελοι. θεοείκελοι. *Fl. Chr.*

1174. συνεβοήθουν τοῖς Ἀθηναίοις κατὰ Περσῶν οἱ Λακεδαιμόνιοι. πρὸς τὸ παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ „πολὺς δὲ ἀφρὸς ἦν περὶ τὸ στόμα." S. ἄμμε, ἡμᾶς, dorice. cf. 1025.

1176. ἤνσει. ἤνθει ab ἀνθῶ, *Idem*.

1177. ita Br. codd. κ. τ. σκ. ἀφρὸς ἵετο, quae est interpretatio. videtur autem hic ἀφρὸς intelligendus esse sudor ἀπὸ κοινοῦ.

1178. ἦν. ἦσαν. vid. Matth. gr. §. 211. annot. 4.

1179. Ἄρταμι pro Ἄρτεμι, laconice. ita Br., laudato Koenio ad Corinthium p. 305. consentaneum est moribus Lacedaemoniorum, venationis studiosorum (v. Xenoph. de Rep. Laced. 4, 7.), ut Dianam colant prae ceteris diis, eamque invocent, tanquam eam, ex qua et prosperae et adversae res suae suspensae sint. igitur iratam illam adhuc bellis vexasse dicunt Lacedaemonem; contraque nunc optant ut amicitia perpetua jungat duos populos. est enim procul dubio legendum ὡς συνέχεις (a verbo συγχεῖν, *confundere*, *turbare*, non συνέχῃς, quod obtrudunt libri) πολὺν ἄμμε χρόνον, quo haec recte opponantur sequentibus νῦν δ' αὖ — συνθήκαις. — Be. „σηρ., θηροκτόνε. παρσένε σιὰ, παρθένε θεά. ποττὰς, πρὸς τάς."

1183. αἰὲς, αἰὲν, αἰεί. — εὔπορος δὲ ἄφθονος. *Biset.*

1184. inepte ll. ἀλωπέκων.

1187. ναύτας. mulieres.

στήτω παρ' ἄνδρα· κᾆτ' ἐπ' ἀγαθαῖς ξυμφοραῖς
ὀρχησάμενοι θεοῖσιν εὐλαβώμεθα
τολοιπὸν αὖθις μὴ 'ξαμαρτάνειν ἔτι.
Χ. ΑΘ. πρόσαγε χορόν· ἔπαγε Χάριτας· glyc. ἑτερόστ. ά.
ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἄρτεμιν, t. d. c.
ἐπὶ δὲ δίδυμον ἀγέχορον Ἰήϊον do.
εὔφρον', ἐπὶ δὲ Νύσιον, t. d. c.
ὃς μετὰ Μαινάσι Βάκχειος ὄμμασι δαίεται, as., da. d. h. et gl.
Δία τε πυρὶ φλεγόμενον, ἐπί τε πότνιαν do.
ἄλοχον ὀλβίαν, εἶτα δὲ δαίμονας,
οἷς ἐπιμάρτυσι χρησόμεθ' οὐκ ἐπιλήσμοσιν da. pent.
ἡσυχίας πέρι τῆς μεγαλόφρονος, da. t.
ἣν ποίησε θεὰ Κύπρις! gl.
ἀλαλαὶ ἰὴ παιήων! αἴρεσθ' ἄνω, ἰαῖ, gall.
ὡς ἐπὶ νίκῃ, ad.
ἰαῖ, εὐοῖ! εὐαῖ, εὐαῖ! i. d.
Λάκων, πρόφαινε δὴ σὺ μοῦσαν ἐπὶ νέᾳ νέαν! gall.

1190. *θεοῖσιν. in honorem deorum.* de hac formula loquendi vid. Valck. ad Eurip. Phoen. p. 582. eodem modo Anacreon 31. dixit *τοῖς θεοῖς πιεῖν. E Br.*

1194. *δίδυμον.* geminum fratrem Dianae, Apollinem; quem significanter appellat *ἀγέχορον* propterea, quod ejus provincia est choros ducere deorum; qua de re vide Av. 216. seqq. et Musgrav. ad Eurip. Troad. 319. *Ἰήϊον.* Hesych., *Ἰήϊος: ὁ Ἀπόλλων· δασέως μὲν ἀπὸ τῆς ἀφέσεως καὶ τῆς τοξείας, ψιλῶς δὲ ἀπὸ τῆς ἰάσεως· ἰατρὸς γὰρ ὁ θεός,* cf. annot. ad Soph. Oed. R. 154.

1195. *Νύσιον.* Bacchum, a Nysa, urbe Indiae, ubi natus esse dicebatur deus. vide Melam 3, 7, 50., et annot. ad Eurip. Bacch. 469.

1196. sequ. *δαίεται. λάμπει πυρὸς δίκην τοῖς ὄμμασιν. — πυρὶ φλεγ. ἀντὶ τοῦ φλέγοντα, δηλονότι τοῖς κεραυνοῖς, καὶ σκηπτοῖς. E Biseto.*

1198. *δαίμ. ἄλλους.* (sic; quod si legit S. in suis libris, videtur fuisse interpretatio.) *καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς κάλεσον.* S. intelligitur inprimis, ni fallor, Pluto, qui et ipse fuit *θεὸς ὅρκιος*, ut Jupiter frater: vide Vossii Etymol. v. Orcinus, p. 415. cujus Plutonis nomen reticetur, quia male ominata sunt infera.

1200. Av. 1220. *τῆς ἀγανόφρονος ἡσυχίας. Be. magnanimam* dicit quietem, seu pacem, quia sponte facta est, nulla urgente necessitate.

1201. libri pejore numero et minus poëtice *ἐποίησε.*

1202. *ἀλ. ἰὴ παιήων.* similiter Av. 1621. Biset. *ἀλαλαί. ἐπιφώνημα χοροῦ. καὶ ἀλαλαγμὸς, ἐπινίκιος ὕμνος, ἢ φωνὴ ὑπὸ τῶν θαῤῥαλεωτέρων κατὰ τῶν δειλιώντων. — (παιήων. παιάν.) ἰαὶ δὲ, καὶ εὐοὶ, καὶ εὐαὶ, ἐπιῤῥήματα τῶν ὀρχουμένων, καὶ ἀλαλαζόντων* etc.

1204. ll. metro insolentiore *ἰαῖ, εὐοῖ, εὐοῖ, εὐαῖ, εὐαῖ.*

1205. ita Be. aliique. libri *νέα.*

Χ. ΛΑ. Ταΰγετον αὖτ' ἐραννὸν ἐκλιπῶα, Μῶα, i. tr. h.
ἑτεροστ. β'.
μόλε, Λάκαινα, πρεπτὸν ἄμιν t. d.
κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις Ἀπόλλω σιὸν, as., i. h. et cr. d.
καὶ χαλκίοικον Ἀσάναν, an.
Τυνδαρίδας τ' ἀγασώς, da. d. h.
τοὶ δὴ πὰρ Εὐρώταν ψιάδδοντι as., i. h. et cr. d. c.
εἶα μάλ' ἔμβη, εἶα, ὢϊα κοῦφα πάλλων, as., 2 chor. d. c.
ὡς Σπάρταν ὑμνιῶμες, ant. d. c.
τᾷ σιῶν χοροὶ μέλοντι καὶ ποδῶν κτύπος· τ. tr. h.
ᾇτε πῶλοι δ' αἱ κόραι πὰρ τὸν Εὐρώταν as., t. d. c. et cr. d. c.
ἀμπάλλοντι πυκνὰ ποδοῖν ἀγκονιῶαι· as., gl. pol. et ad.
ταὶ δὲ κόμαι σείονθ', da. d. h.

1206. ὁ τῶν Λακώνων χορὸς, λακωνικῇ κατὰ πάντα διαλέκτῳ χρώμενος, τοὺς πατρίους θεοὺς εὐχαριστῶν ὑμνεῖ, καὶ οὕτω τῷ παρόντι δράματι τέλος ἐπιτίθησι. Ταΰγετον δὲ ὄρος τῆς Λακωνικῆς, ὡς προείρηται (117.). ἐραννὸν, ἐπέραστον, ποθεινὸν, τίμιον (?), καλόν. Ὅμηρος (Il. ι, 531.) Καλυδῶνος ἐραννῆς. *Biset.* κλεῶα, ἐκλιπῶα, pro κλέουσα, ἐκλιποῦσα. vide supra ad 1168.

1207. πρεπτὸν, σεβαστὸν, αἰδέσιμον, σεπτὸν, ὃν κλείειν καὶ ὑμνεῖν πρέπον. Ἀμύκλαι δὲ πόλις λακωνικὴ τῶν ἑκατὸν πόλεων, ἣν ἔκτισεν Ἀμύκλας, ὁ Λακεδαίμονος υἱός. *Biset.* Strabo 8, 5. ὑποπέπτωκε δὲ τῷ Ταϋγέτῳ ἡ Σπάρτη ἐν μεσογαίᾳ, καὶ Ἀμύκλαι, οὗ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, etc., ubi vidd. interpp. cf. Eurip. Troad. 948. — σιὸν, θεόν.

1209. χαλκίοικος, ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Σπάρτῃ, ἢ ὅτι χαλκοῦν οἶκον εἶχεν, (vide Pausan. 10, 5., Eurip. Troad. 1059., Hel. 204. Meursii Misc. lacon. 1, 3. χαλκοβατὲς δῶ dixit Homerus Il. α', 426.) ἢ διὰ τὸ τοὺς Χαλκιδεῖς ἐξ Εὐβοίας φυγάδας αὐτὸν κτίσαι. Σουίδας. Τυνδαρ. δὲ τοὺς Τυνδάρεως υἱοὺς, Κάστορα καὶ Πολυδεύκη. ἀγασὼς δὲ ἀγαθούς. *Biset.*

1211. libri παρ'. vide 1215. — ψιάδδ. ψιάζουσι. τουτέστι περιχαρεῖς παίζουσι. ψιὰ γάρ χαρὰ, γελοίασμα, παιγνία. ὅθεν τὸ ῥῆμα ψιάζω, καὶ λακωνιστὶ ψιάδδω. *Idem.*

1212. Pariss. εἴα μάλα, ἔμβα εἴα, ὦ εἴα. κοῦφα π. recte Br. „ὢϊα tam neutro genere effertur, quam feminino ὢΐαι, quam vocem Hesych. exponit ἄκραι, ἔσχατα, μηλωταὶ, λέγναι (fimbriae)„, Rav. et edd. vett. εἴα μάλα ἔμβη, ὢΐα κ. π. εἶα παρακελεύσεως ἐπίῤῥημα, teste Suida. ἔμβη, imperat. doricus, ut πλαδδίη 923., ubi vid. Br. et, quem laudavit, Koen. ad Corinth. p. 79. et 230., πάδη 1222. ἐρώτη, ὅρη.

1213. ita Br. et alii. B Paris. ὑμνίωμες, Rav. et vulgati ll. ὑμνείωμες. Be. „τᾷ — μέλοντι. pro τῇ (quod pro ᾗ) θεῶν χοροὶ μέλουσι.“

1215. πὰρ pro παρὰ dorice.

1216. ἀμπ. (ἀμπάλλουσι.) — πυκνῶς ποσὶν ἀναπάλλουσι, τουτέστιν ἀναπάλλονται, ἐλαφρῶς κινοῦνται etc. S. ἀγκ.ον. laconice, Reisig. Syntagm. crit. p. 13., D. libri fere ἀγκονεύουσαι, B Paris. ἐγκονέουσαι, frustra Br. ἐγκονιῶσαι. significat vox ἐγκονοῦσαι, quod est interprete Biseto μετὰ σπουδῆς ἐνεργοῦσαι.

1217. σείονθ'. h. e. σείοντι dor.

ᾇπερ Βακχᾶν θυρσαδδωᾶν καὶ παιδδωᾶν· ant. tr.
ἀγῆται δ' ἁ Λατοῦς ant. d. br.
παῖς ἁγνὰ, χοραγὸς εὐπρεπής. as., dm. et i.
ἀλλ' ἄγε κόμαν παραμπύκιδδέ τε i. tr. br.
χερὶ, ποδοῖν τε πάδη ᾇ τις ἔλαφος, do.
κρότον δ' ἅμα ποίη χορωφελέταν· as., amph. d. et sim. c.
καὶ τὰν σιὰν δ' αὖ τὰν κρατίσταν i. d. h.
χαλκίοικον ὕμνει, τὰν παμμάχον. as., ith. et i.

pro σείουσι, ut observat Koen. ad Corinth. p. 185.

1218. θυρσ. ἀντὶ τοῦ θυρσαζουσῶν, καὶ παιζουσῶν, παρὰ τὸ δονεῖν τοὺς θύρσους. S.

1219. Λατοῦς Biset. et Be., quos sequuntur etiam G. Burgesius in *Classical Journal* 30. p. 292. et Frid. Thierschius in Jacobsii Florilegio poët. p. 352., ubi hoc carmen ab se emendatum descripsit. libri mendose Λήδας. Diana dux apta est chororum, ad quos etiam Chorus Athen. eam advocavit 1193.; Helenae vero mortuae quid rei sit cum festis et choreis, nemo facile dixerit. nec profecto παῖδα ἁγνὴν eam appellari audientes risui temperassent Athenienses. ceterum pars major librorum habet ἀγῆται, sed Rav. et ed. Farrei ἁγῆται, ut Ἀγησίλαος, quod merito praetulit Be. est autem ἡγεῖται.

1221. male libri παραμπυκίδδετε, vel παραμπυκίδδεται, Rav. παραμπυκίδδε ται. sequor Brunckium. S. παραμπυκίδδετε. παραπλέκετε. ἢ ἀντὶ τοῦ σκεπάζετε τῇ ἄμπυκι. *Biset.* παραμπ. τουτέστιν, ὡς Εὐστάθιος καὶ Σουίδας ἑρμηνεύουσι, τὰς τρίχας παραπλέκετε. ἔστι δὲ ἄμπυξ ἀρσενικῶς κατὰ τοὺς παλαιοὺς διάδημά τι πρὸς ἀνάδεσιν τριχῶν. καὶ ἀμπυκίζειν τὸ τὰς ἐμπροσθίας τρίχας ἀναδεῖν etc.

1222. πάδη. imperat. dor. a πηδάω sive παδάω. cf. annot. ad 1212. simile ποίη sequ. versu. S. χορ. ἀντὶ τοῦ ποίει κρότον ὠφελοῦντα τὸν χορόν.

1225. χαλκ. Minervam. cf. 1209. Biset. τὰν πάμμαχον. πάμμαχον θεὰν τὴν Ἀθηνᾶν καλεῖ, τουτέστι πᾶσι τοῖς ἀντιπάλοις μαχομένην, καὶ τούτους καταπολεμοῦσαν. οὕτω δὲ θεὰν πολεμικὴν καὶ πολέμων ἔφορον ὀνομάζει. —

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Εὐριπίδης ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ὑπὸ γυναικῶν κατηγορηθεὶς τὴν Ἀγάθωνος τοῦ ποιητοῦ βοήθειαν ἐπικαλεῖσθαι ἠναγκάσθη. (G. H. Bode „Gesch. der dramat. Dichtkunst der Hellenen," 2. Th., S. 350. „Eurip. hat nach der fingirten Handlung des vorliegenden

Fabula haec acta fuit secundum Palmerium (in Exercitatt.) anno 21. belli Pelop., Dionysiis urbicis, Callia post Cleocritum archonte, Olymp. 92. (1., ante Chr. nat. 412.) Tribus vero annis serius eandem in theatrum prodiisse contendit Sam. Petitus Miscell. libr. 1. c. 13. (et contra duobus annis prius, Ol. 91, 3., Musgravius in Chronologia scenica, quam Euripidis editioni praefixit, propter 1001. sequ. hujus comoediae, quo loco Euripidis Andromeda acta esse dicitur superiore anno; est autem acta Ol. 91, 2. cui sententiae subscribo cum Droysenio, qui sic (Des Aristoph. Werke, 3. Theil, S. 228.) „Einige Zeit nach den grossen Dionysien des Jahrs 411, etwa in der ersten Hälfte des Monats April, war Peisandros nach Athen zurückgekehrt, um mit Hülfe der dortigen Mitverschwornen den Umsturz der Verfassung durchzusetzen. (cf. Lys. 460.). Man begann mit der Ernennung der 10 Syngrapheis mit unumschränkter Vollmacht. Diese beriefen eine Volksversammlung nach Kolonos, und liessen hier beschliessen, dass es erlaubt sein solle, ungestraft jeden Gesetzvorschlag zu machen; wer aber den Antragsteller wegen gesetzwidrigen Vorschlags belangen oder kränken werde, solle in harte Strafe fallen. Da ward für das die Erhaltung der Verfassung wichtigste Gesetz der Paranomie aufgehoben, und sofort zeigte es sich, dass mit demselben auch die Demokratie stürzen musste. 5 Vorsteher wurden ernannt; diese sollten 100 Männer wählen, von denen jeder sich noch 3 nach eigner Wahl zugesellen sollte. Dieser Rath der 400 sollte die Stelle des bisherigen Raths einnehnen, nach bestem Gutdünken mit unumschränkter Vollmacht regieren, und die 5000, welche man nach Maassgabe der Wohlhabenheit aus der Masse des Volkes auserlesen und, um einigen Schein zu retten, als Volksgemeinde constituiren wollte, nach Belieben versammeln. Man hatte vom bisherigen Rath Widerstand gefürchtet, und sich daher ernstlich und auf alle Fälle gerüstet; aber als die 400, begleitet von 120 Bewaffneten, in den Rath traten und den Rathsmännern die

Stücks, in welchem lauter historische Personen auftreten, in Erfahrung gebracht, dass die Weiber im Thesmophorientempel über seinen Tod abstimmen wollen, weil er in seinen Tragödien das ganze Geschlecht zu verläumden pflege. Dieser Todesgefahr glaubt er entrinnen zu können, wenn er zu seiner Vertheidigung einen Mann in

Löhnung für die noch übrige Zeit des Jahres zahlten, so gingen diese ohne weitern Widerstand von dannen, und die neue Verfassung war constituirt.

„Auf dieses Verhältniss bezieht sich Thesmoph. 766. bestimmt und er beweiset zugleich, dass die Thesmophoriazusen, wenn nicht genau um ein Jahr später, doch in dem nächstfolgenden bürgerlichen Jahre aufgeführt sind. Nach etwa 2 Monaten schon war die Oligarchie der 400 durch innern Zwiespalt und die allgemeine Unzufriedenheit des Volkes gestürzt, und an ihre Stelle trat, da für eine rein demokratische Verwaltung nicht hinreichende Geldmittel zur Besoldung der Beamteten u. s. w. vorhanden waren, eine, wie Thukydides (8, 97) sagt, sehr glückliche Mischung von Oligarchie und Demokratie, durch welche der Staat zuerst wieder aus seinem Elend emporgehoben wurde. Dass die Thesmophoriazusen nach dem Sturz der Oligarchie aufgeführt worden, sieht man aus dem Anruf an Pallas Athene V. 1077. ff., „die du unsere Stadt inne hast, und sichtbar allein Gewalt hast, — die du die Tyrannen verabscheuest, wie recht ist.“ Noch entschiedener ist der Chorsatz 636., der in der That ganz den Charakter politischer Bezüglichkeit an sich trägt, welchen man sonst vorherrschend in den Tragödien findet; es werden ausdrücklich die Paranomien und ähnliche Gottlosigkeiten, wie sie den Umsturz der Verfassung begleitet hatten, bezeichnet.

„Finden wir so mit vollkommenster (?) Bestimmtheit, dass unser Stück in dem Jahre nach dem der 400 aufgeführt worden, so bleibt zu fragen, ob es den Lenäen oder den grossen Dionysien angehört. Man wird darüber wohl aus V. 704. entscheiden können. Auf die Frage „Wie viele Jahre hat dieser Wein, 3 Choen, oder 4?“ wird geantwortet „Ziemlich so viel, und die Zeit von den Dionysien her noch dazu.“ Also der Wein datirt nach den Choen (im Februar). — Er hat 3 oder 4 Jahre und dann so viele Monate, als seit den letzten Dionysien verflossen sind. Wäre das Stück in den Dionysien aufgeführt, so würde diese Bezeichnung gar keinen Sinn geben: daraus folgt, dass die Aufführung in die Lenäen, d. h. in den Januar 410. fällt, also grade ein Jahr nach dem unglücklichen Seegefecht des Charminus (v. Thesm. 762.). Auch die Bezeichnung des Winters V. 67. passt zu dieser Ansicht.“ — (similiter Bode l. c., pag. 349.)

„Die Tendenz der Komödie spricht sich entschieden und klar aus. Man darf wohl gestehen, dass sie eine der abgerundetsten und geistreichsten Compositionen des Aristophanes ist; bei aller Bosheit des Spottes verliert sie nie jene heitere Anmuth, die auch den perfiden (?) Persönlichkeiten eine minder verletzende Form zu leihen vermag; und die Situationen sind von schlagendem, factischen Witz und von ungesuchter und gleichsam überredender Bedeutsamkeit. Ich weiss nicht, ob Aristophanes durch Verhältnisse veranlasst war, von den gleichzeitigen politischen Dingen, namentlich von Alkibiades, der wieder an der Spitze der athenischen Macht stand, gar nichts zu erwähnen. (Bode l. c. pag. 350. „Der Dichter mochte seine Gründe haben, des neuen Machthabers, dem er in der That nicht abgeneigt gewesen zu sein scheint, zu schonen.“) Jedenfalls ist es entschieden zum Vortheil seiner Composition, dass sie sich in dem festbegränzten Kreise einer, man möchte sagen, litterarischen Persiflage hält.

Frauenkleidern in die Versammlung smuggelt“ u. s. w.) *πρὸς τοῦτον οὖν μετὰ Μνησιλόχου κηδεστοῦ προσῆλθε, δεησόμενος τῆς ἰδίας δυστυχίας προστασίαν λαβεῖν· ἀλλ', Ἀγάθωνος αὐτῷ παρεῖναι καὶ συνδικεῖν οὐκ ἐθέλοντος, Μνησίλοχος ἄσμενος καὶ ἐθελοντὴς τὴν αὑτοῦ προστασίαν αὐτῷ ὑπέσχετο, καὶ γυναικείαν ἐσθῆτα ἐνδυσά-*

„Es verdient übrigens beachtet zu werden, dass Euripides, obschon fast ein Siebziger, grade in dieser Zeit ausserordentlich thätig für die Bühne war, und dass keineswegs seine poetische Kraft abgenommen hatte; ja einige seiner ausgezeichnetsten Stücke gehören in diese späteste Zeit. Wie gross seine Popularität und sein Einfluss war, sieht man aus unserer Komödie selbst am deutlichsten; er entsprach in seiner tiefen philosophischen Bildung, in seinem ernsten und oft bittern Urtheil über die Gegenwart, in seiner mit der ganzen ätzenden Kraft der Sophistik und Aufklärung, und dem ganzen Reiz der modernen Rhetorik, ausgerüsteten Freigeistigkeit zu sehr dem vorherrschenden Charakter der Zeit, als dass er nicht der entschiedene Lieblingsdichter der Athener hätte sein sollen. Freilich kann man ihn weder der Partei der Oligarchen noch der Demokraten zuzählen; man darf behaupten, dass er mit ebenso unabhängigem, wie strengem, Urtheil über den Parteien steht, wie dies namentlich in der Tetralogie der Troaden nachzuweisen ist; aber trotz so schöner Einsicht in die unselige Entwickelung des athenäischen Lebens hat er ebenso wenig zu helfen vermocht als irgend ein Einzelner sonst, und es gehört mit zu dem geistigen Bilde des ernsten Dichtergreises, dass er die innere Zerrüttung seines Vaterlandes erkennt und den gerechten Untergang herannahen sieht, dem er nicht wehren kann. Seine eigenste Weise ist auf demselben Boden mit dem Unglück des Vaterlands erwachsen, und dieselbe Auflösung aller positiven Sittlichkeit, aller Frömmigkeit und aller Scheu, die in dem Volksleben Athens in so furchtbarer Ausdehnung verwirklicht worden ist, und die seine spätern Dramen in ihrer ganzen grausigen Consequenz und mit den grellsten Zügen darstellen, ist die Grundlage seines seltsam skeptischen Wesens und jener dunkeln Melancholie, die seiner Poesie einen so eigenthümlichen Reiz verleiht.

„Jene Bedeutendheit des Euripides macht es erklärlich, warum Aristophanes gerade **ihn** unter den Tragikern, deren so viele aus der neuen Bildung hervorgingen, mit consequentem und immer neuem Spott verfolgt. Mehr als der vornehme und frostige Theognis, als der zierlich geistreiche Agathon, als der stolze Kritias, als der verrufene Melétos, fand das Neue in Euripides einen einflussreichen und bedeutenden Repräsentanten. Euripides seinerseits verschmähte es nicht, der Komödie von der Bühne herab seine Entgegnung zu machen; so heisst es in einem Fragment der Melanippe (Athen. p. 614., d, Eurip. fragment. p. 175. nostrae ed.):

Der Menschen mancher übt die stachelscharfe Kunst
Des Spottgelächters wegen; doch ich hasse sehr
Spassmacher, welche gegen Weise zügellos
Die Zunge lassen, und zur Zahl der Männer nicht
Mit einzurechnen, doch im Spass preiswürdig sind.—

„Aristophanes benutzt als Motiv der vorliegenden Komödie das Fest der Thesmophorien, ein Fest, das ausschliesslich von Weibern, zu Ehren der beiden „Göttinnen Thesmophoren,“ Demeter und Persephone, gefeiert wurde, in deren Tempel auch die heiligen Gesetze, die Thesmoi (*θεσμοὶ*), deponirt waren. Das Fest bestand in einer viertägigen

μενος πρὸς τὴν τῶν Θεσμοφορίων ἑορτὴν ἦλθε, καὶ ἐκεῖ ἐν μεγίστῳ γυναικῶν πλήθει τὴν δίκην ὑπὲρ Εὐριπίδου γενναίως ὑπέσχεν. ἀλλ' ἀναγνωρισθεὶς ἀνὴρ ὢν ἐν σχήματι γυναικὸς τὴν τῆς φυλακῆς ἐψηφισμένην ζημίαν φεύγειν οὐκ ἐδυνήσατο· μετ' ὀλίγον δὲ τέχναις καὶ μηχανήμασι τοῦ Εὐριπίδου ἐκεῖθεν ἀβλαβὴς ἀπέφυγεν.

Feier im Monat Oktober. Am ersten Tage, der die Thesmophorien (Θεσμοφόρια) hiess und eine Art von Vorfeier war, feierte man in dem Strandorte Halimus gewisse Mysterien, und zog vielleicht mit den heiligen Satzungen der Demeter nach Eleusis. Am 2. Tage, der Anodos, dem ersten des eigentlichen Festes, kehrte man nach Athen zurück und brachte die Satzungen in das Thesmophorion von Athen zurück. Der 3. Tag, Nesteia, d. h. Fasten, genannt, — war zu heiligen, durchaus geheimen, Versammlungen der Weiber bestimmt. (cf. ann. ad 347.) Voss sagt: „Die Weiber waren vom finstern Morgen an den Tag über im Thesmophorientempel versammelt; mit einem Fackeltanze für die beiden Göttinnen begann das Fest, mit andern Tänzen für andere Gottheiten wechselte man, in den Zwischenpausen sassen die Weiber auf Kneoron, Agnos, Knyza und andern Gewächsen der Keuschheit, und neckten sich oder schmähten, und hielten Rath. nicht immer über Anständiges." Endlich der letzte Tag, Kalligeneia, war zu frohem Opfermahle nach dem Fasttage, zu Putz und Lustbarkeit bestimmt. — Aristophanes hat für das vorliegende Stück den Mitteltag, den der Versammlung, ausersehen" u. s. w. horum quaedam aliter ab aliis traduntur, et omnino satius fuisset non dies, sed partes festi dicere. vide Aristophanis fragm. p. 93. nostrae ed., et annotata ad versum 80. fabulae. quam quidem minime contemnendam esse, facile largimur viris doctis. generatim de Aristophane juvenis humanissimus Io. Chrysostomus Dabas in dissertatione academica, quam edidit Parisiis a. 1832., inscriptam *Thèse de Littérature, Aristophane*, p. 32.: „Nous ne dirons pas comme Voltaire, *qu' Aristophane n'était ni comique, ni poète*; c'était un grand comique, un grand poète. Sa poésie a toute la variété de son génie. Tantôt fière et sublime, elle monte jusqu'au ton le plus lyrique du chant patriotique et guerrier: tantôt humble et douce, elle descend à la simple chanson. Plus majestueuse ou plus brillante, elle s' exhale en hymnes religieux: plus légère ou plus ideale, elle voltige sur l'aile des nuages et des oiseaux.)"

Ceterum duplices extitisse Thesmophoriazusas, priores et posteriores, veterum testimoniis confirmatur. priorum meminit A. Gellius 15, 20., et Clem. Alex. Strom. l. 6. p. 628.; posteriorum Harpocrat. v. *Πύλαι*, et Athen. 1, 29. (etiam Photius, Suidas, scholiastes Platonis: v. Aristoph. fragm. p. 101. nostrae ed.) quem locum Gellius ex prioribus Thesmophoriazusis adducit, is in hac fab. adhuc reperitur; non item ille, quem Athen. ex Thesm. posterioribus citat. Unde probabile est, Thesm., quas hodie habemus, esse priores; quod etiam magno Casaubono ad Athen. 1, 29. visum est. K.

Rarissima sunt scripta exemplaria hujus dramatis, quod Brunckius e solo codice Augustano, Bekkerus e solo Ravennate, emendavit.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ.
ΑΓΑΘΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΑΓΑΘΩΝΟΣ.
ΚΗΡΥΚΑΙΝΑ.
ΧΟΡΟΣ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΩΝ.
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.
ΠΡΥΤΑΝΙΣ.
ΣΚΥΘΗΣ ΤΟΞΟΤΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ. ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ. ΘΕΡΑΠΩΝ.
ΑΓΑΘΩΝ. ΧΟΡΟΣ ΑΓΑΘΩΝΟΣ.

ΜΝ. Ὦ Ζεῦ, χελιδὼν ἆρά ποτε φανήσεται; i. tr.
ἀπολεῖ μ᾽ ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ.
οἷόν τε, πρὶν τὸν σπλῆνα κομιδῆ μ᾽ ἐκβαλεῖν,
παρὰ σοῦ πυθέσθαι, ποῖ μ᾽ ἄγεις, ὠὐριπίδη;
ΕΥ. ἀλλ᾽ οὐκ ἀκούειν δεῖ σε πάνθ᾽, ὅσ᾽ αὐτίκα
ὄψει παρεστώς.
ΜΝ. πῶς λέγεις; αὖθις φράσον.

Annotationes. Vers. 1. *χελ. — φαν.*; Non pertinent haec ad notationem temporis, quo Thesmophoria celebrabantur; multo minus illius, quo acta fuit haec fabula; sed proverbii locum ap. vett. obtinuisse illud videtur hoc sensu *quando tandem optatum veniet tempus, quo a molestiis hisce liberabor?* ducta locutio ab iis, qui hiemis pertaesi hirundinis adventum, ut veris indicium, cupide expectant. *E K. et Br.*

2. *ἀλοῶν.* ἔξωθεν ἐν κύκλῳ περιάγων, ὡς οἱ ἐν ταῖς ἅλωσι. Suid. Hesych. *ἀλοῶν: πλανῶν, καὶ τύπτων.* qua ex glossa liquet, grammaticum eidem verbo binas significationes tribuisse, quarum prior huc congruit. — *Br.*

3. cursando fatigatus, dum Euripidem sequitur, Mnesilochus lieni suo timet. servus Plautinus Merc. 1, 2, 13. *Genua hunc cursorem deserunt. Perii, seditionem facit lien, occupat praecordia! Perii, animam nequeo vortere! nimis nihili tibicen siem.* Celsus de Medic. 4, 9., quo capite agit de lienosis: *In intenta ambulatione*, inquit, *vel cursu dolor et quaedam difficultas est.* — S. οἷόν τε. δυνατὸν, ἐρωτηματικῶς. — Biset. τὸ δὲ κομιδῆ ἐπίῤῥημα, ὃ σημαίνει λίαν, ἄγαν, πάνυ, σφόδρα, παντελῶς. (*prorsus.*) Εὐστάθιος, καὶ Σουίδας.

4. *ωὐρ.* i. e. ὦ Εὐριπίδη. codd. ὦ ᾽υριπίδη. Porson. dupliciaccentu ὦὐριπίδη. D. *Εὐριπίδη*: sed ferri potest crasis, ut aliae consimiles.

οὐ δεῖ μ' ἀκούειν;
ΕΥ. *οὐχ, ἅ γ' ἂν μέλλῃς ὁρᾷν.*
ΜΝ. *οὐδ' ἆρ' ὁρᾷν δεῖ μ'...;*
ΕΥ. *οὐχ, ἅ γ' ἂν ἀκούειν δέῃ.*
ΜΝ. *πῶς μοι παραινεῖς; δεξιῶς μέντοι λέγεις·*
οὐ φῂς σὺ χρῆναί μ' οὔτ' ἀκούειν, οὔθ' ὁρᾷν.
ΕΥ. *χωρὶς γὰρ αὐτοῖν ἑκατέρου 'στιν ἡ φύσις,*
τοῦ μήτ' ἀκούειν, μήθ' ὁρᾷν, εὖ ἴσθ' ὅτι.
ΜΝ. *πῶς χωρίς;*
ΕΥ. *οὕτω ταῦτα διεκρίθη τότε.*
αἰθὴρ γὰρ ὅτε τὰ πρῶτα διεχωρίζετο,
καὶ ζῶ' ἐν αὑτῷ ξυνετέκνου κινούμενα,
ᾧ μὲν βλέπειν χρὴ πρῶτ' ἐμηχανήσατο
ὀφθαλμὸν ἀντίμιμον ἡλίου τροχῷ·
ἀκοῆς δὲ χοάνην ὦτα διετετρήνατο.
ΜΝ. *διὰ τὴν χοάνην οὖν μήτ' ἀκούω, μήθ' ὁρῶ;*
νὴ τὸν Δί' ἥδομαί γε τουτὶ προσμαθών,
οἷόν γέ πού 'στιν αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι!
ΕΥ. *πόλλ' ἂν μάθοις τοιαῦτα παρ' ἐμοῦ.*
ΜΝ. *πῶς ἂν οὖν*
πρὸς τοῖς ἀγαθοῖς τούτοισιν ἐξεύροις, ὅπως
ἔτι προσμάθοιμι χωλὸς εἶναι τὼ σκέλη;

9. *μέντοι*, *scilicet*, ironice dictum est. vid. H. ad Viger. annot. 339.
10. asyndeton *ἐπεξηγητικόν*.
13. *τότε*, tunc, *olim*.
14. Ridet Euripidem, tanquam philosophum, dum eum haec facit loqui. erat enim revera *φιλόσοφος ἐπὶ σκηνῆς*: quod quum aliunde apparet, tum ex loco huic Comici loco simili in Melanippe sapiente inter fragmenta (pag. 171. nostrae ed.) [*οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς πάρα,*] *Ὡς οὐρανός τε γαῖά τ' ἦν μορφὴ μία· Ἐπεὶ δ' ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα, Τίκτουσι πάντα κἀνέδωκαν εἰς φάος Τὰ δένδρα, πτηνὰ,* (recte Musgr. secundum Diod. Sic. t. 1. p. 11. *Δένδρη, πετεινὰ*), *θῆρας*. — Aetherem dicit genuisse animalia, quia Eurip. tanquam Socraticus philosophus aetherem pro summo deo habebat. hinc etiam in Ranis 843. facit eum praecari *αἰθὴρ, ἐμὸν βόσκημα* etc. *Be.*
16. ita K., aliique. ll. *πρῶτα μηχανήσατο*, augmento insolenter neglecto in hoc genere.
18. sic A. Wellauer. in dissert. de Thesmophoriis, Vratislaviae edità a. 1820. codices, *ν* et *ς* litteris confusis, ut saepe alias, *ἀκοὴν δὲ χοάνης*, quod Bisetus interpretans per hypallagen inauditam *ἀκοῆς δὲ χοάνην* risum debuit doctis. rectius K. „Dicere potius debebat Arist. *ἀκοῆς δὲ χοάνας*, i. e., ut vertimus, *auditus infundibula*.“ sed *χοάνας* non scripsisse Comicum, ex Mnesilochi responso colligas. temere Reisk. et alii *δίκην δὲ χοάνης*.
21. putide ll. *οἷόν τε*, minusque verisimiliter Br. et alii *ο. τι.* illud etiam Dobr. videtur maluisse.
23, 24. sic H. in crisi editionis

ΕΥ. βάδιζε δευρὶ, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν.
ΜΝ. ἰδού.
ΕΥ. ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο;
ΜΝ. νὴ τὸν Ἡρακλέα
οἶμαί γε.
ΕΥ. σίγα νυν.
ΜΝ. σιωπῶ. τὸ θύριον!
ΕΥ. ἄκου'.
ΜΝ. ἀκούσω καὶ σιωπῶ. τὸ θύριον!
ΕΥ. ἐνταῦθ' Ἀγάθων ὁ κλεινὸς οἰκῶν τυγχάνει,
ὁ τραγῳδοποιός.
ΜΝ. ποῖος οὗτος ἁγάθων;
ΕΥ. ἔστιν τὶς Ἀγάθων . . .
ΜΝ. μῶν ὁ μέλας, ὁ καρτερός;
ΕΥ. οὐκ, ἀλλ' ἕτερός τις. οὐχ ἑόρακας πώποτε;
ΜΝ. μῶν ὁ δασυπώγων;
ΕΥ. οὐχ ἑόρακας πώποτε;
ΜΝ. μὰ τὸν Δί' οὔ τοί γ', ὥστε κἀμέ γ' εἰδέναι.
ΕΥ. καὶ μὴν βεβίνηκας σύ γ', ἀλλ' οὐκ οἶσθ' ἴσως.
ἀλλ' ἐκποδὼν πτήξωμεν, ὡς ἐξέρχεται
θεράπων τις αὐτοῦ πῦρ ἔχων, καὶ μυῤῥίνας·

Thesmophoriazusarum a Fritzscheo curatae a. 1838., quae crisis legitur in *Zeitschr. f. die Alterthumsw.*, 1838., 7. ll. — ἐξεύροιμ', ὅ. ἔτι προσμάθοι μὴ χ. ε. τῷ σκ. jampridem a Reiskeo propositum ἐξεύροις Br. in metaphrasi latina expresserat; Hermanno autem debetur προσμάθοιμι, lumen sententiae. optat enim Mnes. ut claudicet, ne sibi circumcursandum sit per totam urbem, dum anxium Euripidem sequitur. non fugit virum clarissimum, scholiastae explicationem ἵνα μὴ περιπατήσῃ μετ' αὐτοῦ spectare ad προσμάθοιμι.

27, 8. absurde et soloece ll. sine distinctione σιωπῶ τὸ θύριον; absurdius etiam 8. λείπει ἡ διὰ, οἷον σιωπῶ διὰ τὸ θύριον. imo Euripide non respondente ad id, quod scire cupit, Mnesilochus compellat fores aedium, ante quas constiterunt, quasi dicturus, τὸ θύριον, εἰπέ μοι, τίνος εἶ, *ostiolum, dic mihi, cujusnam sis.* nescit enim homo rusticus, raroque Athenas veniens, Agathonis esse domum. sic apud Plautum Curculione adolescens alloquitur fores lenonis, et apud Catullum 67. non modo compellatur janua, verum etiam respondet.

29. de Agathone Tragico dictum ad Ran. 83.

31. ἔστιν τὶς Ἀγ. amare dictum, velut de homine obscuro.

33. ἑόρακας. ita Rav. et pridem Bentl.; neque aliud quaerendum. versu pessumdato libri ἑώρακας utroque loco.

35. βεβ. scil. τὸν Ἀγάθωνα. — „ἀλλ' — ἴσως. *sed nescivisti fortasse*, et mulierem putasti." H. l. c. ann. ad 23.

36. ἐκπ. πτήξωμεν. ἐκπ. φεύγωμεν. ἐκπ. γενέσθαι: φεύγειν. *Σουίδας*. — πτήσσειν κατὰ τὸν Εὐστάθιον τὸ μετὰ φόβον συστέλλεσθαι. — *Biset.*

37. μυῤῥίνας. ad coronandam

προθυσόμενος ἔοικε τῆς ποιήσεως.
ΘΕ. εὔφημος πᾶς ἔστω λαὸς, a. d.
στόμα συγκλείσας· ἐπιδημεῖ γὰρ
θίασος Μουσῶν ἔνδον μελάθρων
τῶν δεσποσύνων μελοποιῶν. a. par.
ἐχέτω δὲ πνοὰς νήνεμος αἰθὴρ, a. d.
κῦμα δὲ πόντου μὴ κελαδείτω
γλαυκόν . . .
ΜΝ. βομβάξ!
ΕΥ. σίγα.
ΜΝ. τί λέγεις;
ΘΕ. πτηνῶν τε γένη κατακοιμάσθω,
θηρῶν τ᾽ ἀγρίων πόδες ὑλοδρόμων
μὴ λυέσθων.
ΜΝ. βομβαλοβομβάξ!
ΘΕ. μέλλει γὰρ ὁ καλλιεπὴς Ἀγάθων,
πρόμος ἡμέτερος . . .
ΜΝ. μῶν βινεῖσθαι;
ΘΕ. τίς ὁ φωνήσας;
ΜΝ. νήνεμος αἰθήρ.
ΘΕ. δρυόχους τιθέναι, δράματος ἀρχάς.
κάμπτει δὲ νέας ἁψῖδας ἐπῶν,

aram Apollinis *προστατηρίου*. (Soph. Trach. 190.) vidd. Donat. et interpp. Terentii ad Andr. 4, 3, 11. ibi citatus a Lindenbrogio Serv. ad Aen. 12, 120. *Abusive*, inquit, *verbenas vocamus omnes frondes sacratas*, *ut est laurus, oliva, vel myrtus* etc.

38. *προθυσ.* h. e. *θυσόμενος υπὲρ τῆς ποιήσεως*, ut Ran. 825. *οπως ἂν εὔξωμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων*. annotavit K.

39. formula sacrorum satis nota. — *λαὸς* Suidas MS., notante Porsono. *ἀμέτρως* libri Aristophanei *λεώς*. Br. frustra *εὔφ. πᾶς ὁ λεὼς ἔστω*.

40. *ἐπιδ. ἔνεστι. θίασος δὲ κατὰ τὸν Σουίδαν ὁ ἱερὸς χορὸς, καὶ θιασώτης ὁ χορευτής.* — *Biset.* Plut. 504. *ξυνθιασῶτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν*, ubi vid. annot.

45. vulgo sub eadem persona *σίγα·* (vel *σίγα.*) *τί λέγεις?* imo Mnesilochus impatiens, ut ante, ad servulum *τί λέγεις; quid dicis*, quid vis tibi cum tanto strepitu verborum? (Av. 1278. *ἀλλ᾽, ὅ τι λέγεις, εἰπέ μοι.*) quem, ipsumque Euripidem, servus ridicule inspiratus nec videre, nec audire videtur usque ad versum 51.

48. *λυέσθων.* pro *λυέσθωσαν*, ut *χρήσθων* in Nubibus v. 438. *Be.*

50. *πρόμος* ed. Francof. a. 1544. et Scal., probante Brunckio in Addendis. V. *πράμος*, forma insolita.

52. Eustath. p. 1878. extrema *δρύοχοι δὲ κυρίως πάσσαλοι, ἐφ᾽ ὧν στοιχηδὸν διατεθειμένων ἡ τρόπις ἵσταται τῶν καινουργουμένων πλοίων διὰ ἰσότητα.* — Suidas *δρύοχοι: πάτταλοι οἱ ἐντιθέμενοι ναυπηγουμένης νεώς· καταχρηστικῶς δὲ τὰ προοίμια.* cujus rei in exemplum hunc locum profert. *E Br.*

53. seqq. *ἀψ. ἐπῶν. ἁψῖδες κατὰ τὸν Ἡσύχιον τὰ κύκλα τῶν τροχῶν*,

τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ,
καὶ γνωμοτυπεῖ, κἀντονομάζει,
καὶ κηροχυτεῖ, καὶ γογγύλλει,
καὶ χοανεύει . . .

ΜΝ. καὶ λαικάζει.

ΘΕ. τίς ἀγροιώτας πελάθει θριγκοῖς;

ΜΝ. ὃς ἕτοιμος σοῦ, τοῦ τε ποιητοῦ
τοῦ καλλιεποῦς, κατὰ τοῦ θριγκοῦ
ξυγγογγυλίσας καὶ ξυστρέψας
τουτὶ τὸ πέος χοανεῦσαι.

ΘΕ. ἦπου νέος γ' ὢν ἦσθ' ὑβριστὴς, ὦ γέρον.

ΕΥ. ὦ δαιμόνιε, τοῦτον μὲν ἔα χαίρειν· σὺ δὲ
Ἀγάθωνά μοι δεῦρ' ἐκκάλεσον πάσῃ τέχνῃ.

ΘΕ. μηδὲν ἱκέτευ'· αὐτὸς γὰρ ἔξεισιν τάχα.
καὶ γὰρ μελοποιεῖν ἄρχεται· χειμῶνος οὖν
ὄντος κατακάμπτειν τὰς στροφὰς οὐ ῥᾴδιον,
ἢν μὴ προΐῃ θύραζε πρὸς τὸν ἥλιον.

ΕΥ. τί οὖν ἐγὼ δρῶ;

ΘΕ. περίμεν', ὡς ἐξέρχεται.

αἱ περιφέρειαι, ἢ καμάραι. κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον ἁψῖδες λέγονται αἱ δικτύου καμπαὶ, καὶ ἀγκάλαι. — νῦν δὲ μεταφορικῶς ἁψῖδας ἐπῶν λέγει τὰς τῶν λόγων σκολιὰς, καὶ στρογγυλώδεις, συμπλοκάς. (τορνεύει, ut Horat. Art. poët. 441. *et male tornatos incudi reddere versus.*) — κολλομελεῖ, μέλη καὶ ᾠδὰς κολλᾷ, συῤῥάπτει, συνάπτει. γνωμοτυπεῖ, γνώμας τυποῖ, σχηματίζει, χαρακτηρίζει. ἀντονομάζει, ὀνόματα ἀντὶ ὀνομάτων λέγει. (interpres *nomina commutat rebus.* K. intelligebat antitheta, quibus frequenter usum esse Agathonem testantur Aristot. Eudem. 5, 5., Aelian. V. H. 14, 13., Athen. 5, 1, 2, 13., 13, 6.) κηροχυτεῖ, κηρὸν διατήκει κυρίως· νῦν δὲ μεταφορικῶς ληπτέον ἀντὶ τοῦ μαλακὰ ὥσπερ τὰ τοῦ κηροπλάστου ἔργα ποιεῖ. γογγυλίζει δὲ (sic libri mendo simili τῷ διαμινυρίζεται 100. Porsonus γογγύλλει, quod metro convenit; quemadmodum reperiuntur formae στρογγύλλειν et συστρογγύλλειν. vide Porson. et Dobr., item Buttmann. apud Schneiderum lex. t. 1. p. 297. 3. ed.) μεταστρέφει, ἢ ὡς μάζας γογγύλας, ἤγουν στρογγύλας, ποιεῖ, καὶ καινοτυπεῖ. λαικάζει, πορνεύει. — *Biset.*

59. ordo κατὰ τοῦ θριγκοῦ (hoc nomine nates significat) σοῦ, τοῦ τε ποιητοῦ etc. plenae sunt ejusmodi minarum vett. comoediae. Catullus 16. *Paedicabo ego vos et inrumabo, Aureli pathice, et cinaede Furi* etc. cf. inferius 157.

64. ὦ δαιμ. cf. annot. ad Ran. 44., Av. 886. Be. „τοῦτον μὲν ἔα χ. *jube hunc* (Mnesilochum) *valere, fac eum missum.* Plut. 1188. χαίρειν ἐάσας τὸν Δία."

68. κατακ. quasi scil. materia stropharum sit congelata. — *Be.*

69. sic edd. Venetae et Batavae minores, item Bergleri et Dindorfii. minus recte alii libri θύρασι, inepte autem Br. θύραισι, quod esset πρὸς θύρας. similiter, annotante Be., Nub. 611. θύραζε πρὸς τὸ φῶς.

ΕΥ. ὦ Ζεῦ, τί δρᾶσαι διανοεῖ με τήμερον;
ΜΝ. νὴ τοὺς θεοὺς ἐγὼ πυθέσθαι βούλομαι,
τί τὸ πρᾶγμα τουτί. τί στένεις; τί δυσφορεῖς;
οὐ χρῆν σε κρύπτειν, ὄντα κηδεστὴν ἐμόν.
ΕΥ. ἔστιν κακόν μοι μέγα τι προπεφυραμένον.
ΜΝ. ποῖόν τι;
ΕΥ. τῇδε θἠμέρᾳ κριθήσεται,
εἴτ' ἔστ' ἔτι ζῶν, εἴτ' ἀπόλωλ' Εὐριπίδης.
ΜΝ. καὶ πῶς; ἐπεὶ νῦν γ' οὔτε τὰ δικαστήρια
μέλλει δικάζειν, οὔτε Βουλῆς ἔσθ' ἕδρα,
ἐπεὶ τρίτη 'στὶ Θεσμοφορίων, ἡ μέση.
ΕΥ. τοῦτ' αὐτὸ γάρ τοι κἀπολεῖν με προσδοκῶ·
αἱ γὰρ γυναῖκες ἐπιβεβουλεύκασί μοι,
κἀν Θεσμοφόροιν μέλλουσι περί μου τήμερον
ἐκκλησιάζειν ἐπ' ὀλέθρῳ.
ΜΝ. τιή; τί δή;
ΕΥ. ὅτιὴ τραγῳδῶ, καὶ κακῶς αὐτὰς λέγω.
ΜΝ. νὴ τὸν Ποσειδῶ καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοις.

74. κηδ. *affinem, socerum.*

75. προπεφυρ. Av. 437. προπεφύραται λόγος εἷς μοι. ibi S. ἀπὸ τῶν ἀλφίτων etc. Biset. φυρᾶν: ξυμοῦν. — τὸ δὲ σύνθετον προφυρᾶν, ὃ μεταφορικῶς δηλοῖ τὸ προπαρασκευάζειν καὶ προμηχανᾶσθαί τι κατά τινος.

80. τρίτη pro ἡ τρίτη, quemadmodum articulus interdum omittitur. v. Lys. 576.; et indicem. „Ex h. l. colligitur, Thesmophoriorum solennitatem olim Athenis 5 dies durasse: nam tertius medium in numero quinario locum tenet. dubium tamen movet Hesych. v. τρίτη Θεσμοφορίων, qui ad locum hunc respiciens quaerendum ait, cur Aristoph. 3. diem Thesmophoriorum vocaverit medium, quum festum illud 4 tantum dierum fuerit. sed puto falli Hesychium. (etiam Br. de numero dierum magis credendum esse censet Aristophani, qui Athenis vixit, quam Hesychio, qui diu post extinctam Atheniensium remp. glossas suas e variis lexicis et grammaticorum scriptis congessit.) — medius autem festi illius dies vocabatur Νηστεία, teste Athen. 7, 16., quod mulieres tum reliqua castimonia, tum etiam cibi abstinentia eum colere solerent. (cf. 933., Br. ad 347., Av. 1404.)" K. Utramque opinionem conciliare studuit doctissimus Du Theil in dissert. francogall. de Thesmophoriis, quae legitur in Scriptis Academiae Inscriptionum t. 39. p. 203. — 236., unde in Beckianam Aristophanis editionem propagata est. vide ejus ed. vol. 8. p. 513. — 553. (item Wellauer. l. c. ad 18. cf. prolegomena.) Ceterum in festis omnibus Graecorum neque jus dicebatur, neque senatus erat; sed prae ceteris religiose celebrabantur mysteria Eleusinia, Thesmophoria, et Dionysia, praesertim magna, sive urbana. vide Köpkei librum germ. de Legg. et judiciis Graecorum p. 406. seqq.

83. ἐν Θεσμ. intellige ναῷ, i. e. *in aede Cereris et Proserpinae.* K. cf. 89.

84. v.: τιὴ τί δή;

86. ita Scal., ed. Francf. a. 1544., K., Be., D. ed. Didot. Rav. καὶ δι' καὶ ἄν. priscae edd. κ. δίκαι' ἄν.

ἀτὰρ τίν' ἐκ ταύτης σὺ μηχανὴν ἔχεις;
ΕΥ. Ἀγάθωνα πεῖσαι τὸν τραγῳδοδιδάσκαλον
ἐς Θεσμοφόροιν ἐλθεῖν.
ΜΝ. τί δράσοντ'; εἰπέ μοι.
ΕΥ. ἐκκλησιάσοντ' ἐν ταῖς γυναιξὶ, χἂν δέῃ,
λέξονθ' ὑπὲρ ἐμοῦ.
ΜΝ. πότερα φανερὸν, ἢ λάθρᾳ;
ΕΥ. λάθρᾳ, στολὴν γυναικὸς ἠμφιεσμένον.
ΜΝ. τὸ πρᾶγμα κομψὸν, καὶ σφόδρ' ἐκ τοῦ σοῦ τρόπου·
τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς!
ΕΥ. σίγα.
ΜΝ. τί δ' ἔστιν;
ΕΥ. ἁγάθων ἐξέρχεται.
ΜΝ. καὶ ποῖός ἐστιν;
ΕΥ. οὗτος οὑκκυκλούμενος.
ΜΝ. ἀλλ' ἦ τυφλὸς μέν εἰμ'· ἐγὼ γὰρ οὐχ ὁρῶ
ἄνδρ' οὐδέν' ἐνθάδ' ὄντα, Κυρήνην δ' ὁρῶ.
ΕΥ. σίγα· μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται.
ΜΝ. μύρμηκος ἀτραποὺς ἢ τί διαμινύρεται;

membranae Paris. *ν. τ. Ποσ. καὶ Δία δίκαι' ἂν π.*, quam scripturam scabram et a correctore procul dubio excogitatam Br. expressit.

87. *ἐκ ταύτης.* h. e. *οὕτως*, ut alibi *ἐκ ταχείας*, *ἐξ ἑκουσίας*, pro *ταχέως*, *ἑκουσίως.* vide annot. ad Soph. Trach. 372. frustra itaque Br. et alii secundum Be. *ἐκ τούτων.*

90. *χἂν δέῃ* Markl. ad Eurip. Suppl. 364., Br. et ab eo editores; h. e. *καὶ ἃ ἂν δέῃ.* vulgo *κἂν δέῃ* pro *καὶ ἂν δ.*, quod dubitantis esse ait Br. et alienum.

94. *πυραμοῦς* hic dicitur pro *palma*, seu *victoria*, quoniam *πυρ.*, quod erat genus placentae, praemii loco dabatur iis, qui in pervigiliis vigilantia alios vicissent. vide Suidam vv. *πυρ.* et *τεχνάζειν.* *E K.* cf. Equ. 277.

96. minus recte libri *ΜΝ. καὶ π. ἐ. οὗτος; ΕΥ. οὑκκυκλ.* *ἐκκυκλεῖσθαι* dicuntur, qui in machina theatrali ostenduntur spectatoribus. Acharn. 375. *ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολή*, ad quem locum vide annotata. contrario sensu Agathon infra 264. *εἴσω τις ὡς τάχιστά μ' εἰσκυκλησάτω.*

98. *Κυρήνην*, nobile scortum, cujus mentio fit etiam Ran. 1253. effeminatum et comtulum videns Agathonem habet pro muliere. annotavit Be., collatis similibus, quae leguntur Eccles. 167. seqq.

100. *μυρπ. ἀρτ.* *περὶ Ἀγάθωνός φησι τοῦ ποιητοῦ, ὡς λεπτὰ καὶ ἀγκύλα ἀνακρουομένου μέλη. τοιαῦται γὰρ αἱ τῶν μυρμήκων ὁδοί.* — *Biset.* proverbii speciem habere visum est Berglero de rebus exilibus, quemadmodum Nub. 832. dicatur *ὃς οἶδε τὰ ψυλλῶν ἴχνη.* D. adhiberi jussit Jacobsium in Wolfii Anal. 2. p. 348. *διαμινύρεται* Dawes., Br., alii. codd. depravato metro *διαμινυρίζεται.* Biset. *μινυρίζειν: θρηνεῖν, ἢ τὸ ἠρέμα ᾄδειν, παρὰ τὸ μεῖον. Εὐστάθιος δὲ μινυρίζειν: τὸ ὑφειμένως κλαίειν, παρὰ τὸ μινυόν.* (h. e. *μικρόν*). *τοῦτο πιθανώτερον.*

ΑΓ. ἱερὰν χθονίαις δεξάμεναι	ion. a ma. d. hyp. ἀνομοιόστρ.
λαμπάδα, κοῦραι, ξὺν ἐλευθέρᾳ	ch. tr. br.
πατρίδι χορεύσασθαι βοάν!	i. d.
ΧΟ. τίνι δαιμόνων ὁ κῶμος;	an.
λέγε νυν! εὐπίστως δὲ τοὐμὸν	t. d.
δαίμονας ἔχει σεβίσαι.	i. d. br.
ΑΓ. ἄγε νυν ὄπλιζε, Μοῦσα,	an.
χρυσέων ῥύτορα τόξων	pher.
Φοῖβον, ὃς ἱδρύσατο χώρας	a. par.
γύαλα Σιμουντίδι γᾷ!	i. d. br.
ΧΟ. χαῖρε καλλίσταις ἀοιδαῖς,	t. d.
Φοῖβ', ἐν εὐμούσοισι τιμαῖς	
γέρας ἱερὸν προφέρων!	i. d. br.
ΑΓ. τάν τ' ἐν ὄρεσι δρυογόνοισι	t. d.
κόραν ἀείσατ', Ἄρτεμιν ἀγροτέραν!	iamb.
ΧΟ. ἕπομαι κλῄζουσα σεμνὸν	as., sp. et i. c. στ.
* γόνον ὀλβίζουσα Λατοῦς,	
Ἄρτεμιν ἀπειρολεχῆ.	i. d. br.
ΑΓ. Λατώ τε, κρούματά τ' Ἀσιάδος,	as., i. et a. μεσῳδ.
ποδὶ παράρυθμ', εὔρυθμα,	i. d. c. clod.

101. χθονίαις, deabus infernis, Cereri et Proserpinae, quibus affectate Agathon sacram dicit λαμπάδα propterea, quod facibus incensis Ceres quaesivit Proserpinam. alloquitur autem ille, quisquis est, virgines Trojanas; id quod intelligere mihi videor ex versibus 109. et 10., item ex 120. sequ.; nec inepte haec decantata fuissent, opinor, in Agathonis aliqua tragoedia de excidio Trojae tum, cum Graeci solverant, et solo Sinone relicto in littore liberata esse ab hostibus visa est urbs infelix; quo pertinere dicas verba ξὺν ἐλευθέρᾳ πατρίδι 102.

103. χορ. βοάν, *saltando clamorem tollite.* dithyrambica locutio, quales aliae nonnullae in hoc cantico, data opera a Comico conquisitae in Agathonis μελοποιΐας irrisionem. — *Br.*

105, 6. τοὐμόν. meum; h. e. ego. σεβίσαι, ὥστε σεβ. se fidum sive religiosum cultorem deorum esse ait.

109. χώρας, *urbis;* quo sensu etiam vocabb. γῆ et χθὼν usurpari solent a poëtis. *E K.*

110. γύαλα, περίβολον. vide Küsterum et, quos testes adhibet, Hesychium, aliosque. Σιμ. γᾷ, Troadi, vel Phrygiae. Apollinem et Neptunum Trojae conditores habitos fuisse, nemo ignorat.

111. seqq. salvere jubet Chorus Apollinem, munus obeuntem poëtae ac musici divini. προφέρων, *prae te ferens, ostentans* id munus, eoque gaudens.

117. malim, usurpato puro anacreontico, qui est in antistropha, ὀλβίσασα, quo recepto vitatur etiam compositio parum elegans, cum elegantiae inprimis studeret Agathon, duorum similium participiorum.

120. Ἀσιάδος. h. e. κιθάρας Ἀσιάδος. Eurip. Cyclop. 426. λέγ', ὡς Ἀσιάδος οὐκ ἂν ἥδιον ψόφον Κιθάρας κλύοιμεν ἢ Κύκλωπ' ὀλωλότα. Hesych. Ἀσιάς: ἡ κιθάρα, διὰ τὸ ἐν Ἀσίᾳ εὑρῆσθαι. S. Apol-

φρυγίων δινεύματα Χαρίτων. as., a. et i.
ΧΟ. σέβομαι Λατώ τ' ἄνασσαν, ἀντ.
κίθαρίν τε ματέρ' ὕμνων,
ἄρσενι βοᾷ δοκίμῳ,
τᾷ φῶς ἔσσυτο δαιμονίοις ὄμμασιν, do. ἐπῳδ.
ἡμετέρας τε δι' αἰφνιδίου γ' ὀπός. da. t.
ὧν χάριν ἄνακτ' ἄγαλλε Φοῖβον i. d. h.
τιμᾷ! χαῖρ', ὄλβιε παῖ Λατοῦς! a. d.
ΜΝ. ὡς ἡδὺ τὸ μέλος, ὦ πότνιαι Γενετυλλίδες, i. tr.
καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον,
καὶ μανδαλωτὸν, ὥστ' ἐμοῦ γ' ἀκροωμένου
ὑπὸ τὴν ἕδραν αὐτὴν ὑπῆλθε γάργαλος.

lonii Rhod. ad 2, 777. καὶ ἡ κιθάρα Ἀσιὰς ἐκλήθη διὰ τὸ ἐν τῇ Λυδίᾳ πρῶτον εὑρεθῆναι. Etymol. M. p. 153. l. 31. Ἀσιάδος κρούματα: τῆς κιθάρας. οὕτως Ἀριστοφ. εἶπε, παρῳδῶν τὸ ἐξ Ἐρεχθέως Εὐριπίδου. (Eurip. fragm. p. 130. nostrae ed.) ἡ τρίχορδος κιθάρα οὕτω καλεῖται etc. cf. K. et interpp. — ποδὶ παράρυθμα, εὔρυθμα, pedi, h. e. saltationi, non congruentia, vel congruentia. argute dictum ad significandos motus liberiores harmoniae phrygiae.

121. ita Bentl., Br., D. Br. „Emendationem hanc adstruunt doctorum virorum observata ad Hesychii glossam διανεύει: στρέφει, κυκλεῖ.“ scilicet legendum ibi est δινεύει. — *Gratias phrygias* appellat ab ipso fictas deas quasdam velut auctores atque praesides modorum phrygiorum.

124. δοκίμῳ, probata, dulci.

125. τᾷ, τῇ κιθάρᾳ, ob quem cantum citharae. φῶς, lux, h. e. fulgor oculorum, delectationis signum et plausus. δαιμ. ὄμμασιν, oculis numinum illorum, quae Chorus celebrans ipsa se conspexisse fingit, Latonae et ejus liberorum.

126. codd. cum hiatu αἰφν. ὀπός.

127. ὧν χάριν, quos ob cantus nostros suavissimos.

128. libri — Λατοῦς. ὀλολύζεις γέρων, sicut infra post 275. ὀλολύζουσι γυναῖκες: quae sunt παρεπιγραφαὶ, ut K. annotavit, recte ille scribens ὀλολύζει. sed omittenda haec putavi exemplo Brunckii.

129. Γενετ. Γενετυλλὶς, δαίμων περὶ τὴν Ἀφροδίτην, γενέσεως αἴτιος, ἀπὸ τῆς γενέσεως (γεννήσεως) τῶν παίδων ὠνομασμένος. πεποίηται δὲ τὸ ὄνομα παρὰ τὴν γένησιν (γέννησιν). οἱ δὲ περὶ τὴν Ἄρτεμίν φασι τὰς τῶν τοκετῶν ἐφόρους. καὶ πάλιν παρὰ τὴν γένεσιν (γέννησιν). Σουίδας. *Biset.* cf. Nub. 52.

130. κατεγλωττ. καταγεγλωττισμένον κοινῶς γραπτέον· ἀλλ' εὐφωνίας χάριν κατεγλωττισμένον λέγεται. Ἀττικοὶ δὲ πολλάκις, ὥς φησιν Εὐστάθιος, γλυκείας ἀπηχήσεως ἕνεκεν ἀποσκευάζονται τὸ τῆς αὐξήσεως κατάρχον σύμφωνον. ὡς ἐν τῷ ἐβούλευκα ἀντὶ τοῦ βεβούλευκα. οὕτω καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις. (v. Matth. gr. §. 164.) — ὁ ποιητὴς οὕτω τὸν Ἀγάθωνα καὶ αὐτοῦ τὰ μέλη ὡς μαλθακὰ, καὶ οὐδὲν ἀνδρικὸν ἔχοντα, ἀποδεῖξαι βούλεται, καὶ χαριέντως — σκώπτων παίζει πρὸς τὰ φιλήματα τὰ καλούμενα καταγλωττίσματα καὶ μανδαλωτὰ, περὶ ὧν Σουίδας ταῦτα παραδίδωσι. καταγλώττισμα περιεργότερον εἶδος φιλήματος. (Nub. 51.) μανδαλωτὸν δὲ εἶδος φιλήματος ποικίλον, καὶ ἡδύ. (Ach. 1119.) — *Biset.*

132. γάργαλος, titillatio. Biset. ὁ δὲ νοῦς οὗτος· — ἐκ τῶν μελῶν, ἅπερ ᾖσας, τοσαύτην ἔλαβον ἡδονὴν, ἀκούων αὐτὰ, ὥστε μεγί-

καί σ᾽, ὦ νεανίσκ᾽, εἴ τις εἶ, κατ᾽ Αἰσχύλον,
ἐκ τῆς Λυκουργείας ἐρέσθαι βούλομαι
ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτρα; τίς ἡ στολή;
τίς ἡ τάραξις τοῦ βίου; τί βάρβιτος
λαλεῖ κροκωτῷ; τί δὲ λύρα κεκρυφάλῳ;
τί λήκυθος, καὶ στρόφιον; ὡς ἀξύμφορον.
τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία;
τίς δ᾽ αὐτὸς, ὦ παῖ; πότερον ὡς ἀνὴρ τρέφει;
καὶ ποῦ τὸ πέος, ποῦ χλαῖνα, ποῦ λακωνικαί;
ἀλλ᾽ ὡς γυνὴ δῆτ᾽; εἶτα ποῦ τὰ τιτθία;
τί φής; τί σιγᾷς; ἀλλὰ δῆτ᾽ ἐκ τοῦ μέλους
ζητῶ σ᾽, ἐπειδή γ᾽ αὐτὸς οὐ βούλει φράσαι.
ΑΓ. ὦ πρέσβυ, πρέσβυ, τοῦ φθόνου μὲν τὸν ψόγον

στην ἐπιθυμίαν τοῦ χέζειν τὸν ἐμὸν πρωκτὸν ὑπελθεῖν. —

133. *εἴ τις εἶ.* temere Zanettus, Br., aliique — *νεάνισχ᾽, ὅστις εἶ.*

134. ita D., ut Ran. 1059. *Ὀρεστείας*, ubi itidem C Paris. et vulgati libri *Ὀρεστίας.* significatur tetralogia vel trilogia Aeschyli de Lycurgo, Edonorum rege, qui Bacchum magnifice reversum in Thraciam ludibrio habuit, et ab eo punitus est. vide Diod. Sic. 3, 65., Apollod. 3, 5., Hygin. fab. 132., 242., Aeschyli fragm. p. 27. nostrae ed.

135. — 139. verba ipsius Aeschyli ex Lycurgia, quae hic noster *παρῳδεῖ* in sequentibus.

135. *γύννις.* *ἀνδρόγυνος, μαλακὸς* etc. *Biset.* vid. Böttiger. in Wielandii Museo att. 1, 2. p. 358.

136. *βάρβιτος* *κατὰ Σουίδαν εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ· κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχιον εἶδος κιθάρας, ἢ λύρα.* — *Biset.* Schol. Euripidis ad Alc. 336.: *εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ ὁ βάρβιτος, βαρυτέρας ἔχων (ἔχον) τὰς χορδάς. καί ἐστιν οἱονεὶ βαρύμιτός τις ὤν.* — *τί βάρβ. λαλεῖ κροκ.;* quid barbitus dicit, quid dicendum habet, croatae? quid illi cum hac est negotii? perperam Br., auctore Valck. ad Eurip. Hippol. p. 187., *τί β. μέλει κρ.;* simili *προσωποποιΐᾳ* Plautus Truc. 2, 2, 48.: *Quid maceria illa ait* etc.

137. *κροκωτὸς* vestimenti genus muliebre et bacchicum. vide Lys. 44., Ran. 46. Biset. *κεκρύφαλος, ὥς φησιν Εὐστάθ., κόσμος γυναικεῖος δετὸς περὶ τὴν κεφαλὴν, κροκύφαντος λεγόμενος* etc.

138. *λήκυθος ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς, τὸ ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον. τὴν δὲ τοῦ μύρου οἱ Ἀττικοὶ ἀλάβαστρον (ἀλάβαστον) καλοῦσι. Σουίδας. Biset.* cf. Plut. 806. usum olei ad ungendum in gymnasiis significari ait H. Voss. de *στροφίῳ* K. infra ad 603. „i. e. fascia vel zona, qua virgines et mulieres papillas vincire solebant. Nonio *strophium est fascia brevis, quae virginalem tumorem cohibet papillarum.* hinc Catullus in Epithal. Thetidis v. 65. *strophio* lactantes (*luctantes*) *vincta papillas*" etc. *ἀξύμφορον* Suid. v. *βάρβιτος.* vulgo *οὐ ξύμφορον*, sicut *α* et *ου* permutari inter se solent.

141. ita Suid. vv. *λακωνικαὶ* et *πέος.* vulgo *καὶ ποῦ πέος. τὸ πέος*, ut *τὰ τιτθία.* — de *χλαίνᾳ* vide Av. 673., de *λακωνικαῖς* Eccles. 74.

145, 146. horum verborum is sensus est, Mnesilochum quidem invidere Agathoni, sed non item Agathonem Mnesilocho. Suidas v. *ἄλγησις: τὴν δ᾽ ἄλγησιν οὐ παρεσχάμην, ἀντὶ τοῦ ἐλυπήθην.* eumque secutus Be. *dolorem nullum ostendi et prae me tuli.* dictum oportuit, quinam esset iste

ἤκουσα, τὴν δ' ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην.
ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆθ' ἅμα γνώμῃ φορῶ·
χρὴ γὰρ ποιητὴν ἄνδρα πρὸς τὰ δράματα,
ἃ δεῖ ποιεῖν, πρὸς ταῦτα τοὺς τρόπους ἔχειν.
αὐτίκα γυναικεῖ' ἢν ποιῇ τις δράματα,
μετουσίαν δεῖ τῶν τρόπων τὸ σῶμ' ἔχειν...
ΜΝ. οὐκοῦν κελητίζεις, ὅταν Φαίδραν ποιῇς;
ΑΓ. ἀνδρεῖα δ' ἂν ποιῇ τις, ἐν τῷ σώματι
ἔνεσθ' ὑπάρχον τοῦθ'· ἃ δ' οὐ κεκτήμεθα,
μίμησις ἤδη ταῦτα συνθηρεύεται.
ΜΝ. ὅταν Σατύρους τοίνυν ποιῇς, καλεῖν ἐμέ,
ἵνα συμποιῶ σοὔπισθεν ἐστηκὼς ἐγώ.
ΑΓ. ἄλλως τ' ἄμουσόν ἐστι ποιητὴν ἰδεῖν
ἀγρεῖον ὄντα, καὶ δασύν. σκέψαι δ', ὅτι
Ἴβυκος ἐκεῖνος, κἀνακρέων ὁ Τήϊος,

dolor. est autem invidiae, quam Aristoteles Topic. 2, 2. vocat *τὴν λύπην ἐπὶ φαινομένῃ εὐπραγίᾳ τῶν ἐπιεικῶν τινος*, ut annotavit eruditissimus Obbarius annot. ad Horat. Epist. 1, 2, 57. hoc ita esse, ipsa ratio linguae ostendit: nam verba *τὴν ἄλγησιν*, quod idem dicas *ταύτην τὴν ἄλγησιν*, non quemvis dolorem significant (alioqui dixisset *ἄλγησιν* sine articulo), sed certum quendam cruciatum, qui significatus fuerit in superioribus.

147. „*ἅμα γνώμῃ*, *consulto*, quod etiam *γνώμῃ* dicitur ap. Xenoph. de Athen. rep. circa finem, et *ξὺν νῷ* Nub. 562.“ *Be.*

150. *αὐτίκα*, *velut*, *exempli gratia.* *γυναικεῖα δράματα* intelligit fabulas de rebus gestis feminarum, cum proprie sonet muliebria dramata, h. e. ea, quae facere possit mulier; quod ambiguum quaesivit hic noster. similiter dictum *ἀνδρεῖα* 153.

151. *κελητ.* hoc quoque ambiguum: nam ap. Euripidem Hippolyto, quam tragoediam docuit Olymp. 87, 4., Phaedra venandi studiosa, versu 206., *Δέσποιν' ἁλίας*, inquit, *Ἄρτεμι, λίμνας, — Εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις, Πώλους Ἐνέτας δαμαλιζομένα!* h. e. *κελητίζουσα.* verum Aristoph. verbo *κελητίζεις* eadem significatione usus est, qua Vesp. 486.; idque eo aptius fecit, quo magis infamis Phaedra fuit lascivia.

157. edd. Paris. et Francof. a. 1544., quas K. aliique secuti sunt, *ἐστυκώς*, quo non est opus. ceterum cf. 59. seqq.

160. *Ibycus*, poëta lyricus non ignobilis, qui floruit aevo Croesi, et 7 libros carminum edidisse dicitur. Cic., notante H. Vossio, Tusc. Quaest. 4, 33. *Fortis vir in sua rep. cognitus quae de juvenum amore scripsit* Alcaeus? *nam* Anacreontis *quidem tota poësis est amatoria. maxime vero omnium flagrasse amore Rheginum* Ibycum, *apparet ex scriptis.* Anacreontem paulo aetate antecessit Ibycus, Ibycum 60 annis Alcaeus, ut itidem annotavit Vossius. quos poëtas cum aequiparare carminum praestantia non posset, morum mollitie imitari satis habuit, si quid huic nostro credimus, Agathon; qui tamen *ἀγαθὸς ποιητὴς* appellatur in Ranis 84. sed nusquam Comicorum dicta, praesertim de Tragicis, ad vivum resecari debent. de Ibyco Bourdinus sic *ἦν τοῦ Φυτίου παῖς· οἱ δὲ Πολυζήλου τοῦ Μεσσηνίου ἱστοριογράφου· οἱ δὲ Κέρδαντος. γένει Ῥηγῖνος ἐκ τῆς αὐτοῦ πατρί-*

κάλκαῖος, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν,
ἐμιτροφόρουν τε, καὶ διεκλῶντ᾽ ἰωνικῶς·
καὶ Φρύνιχος (τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας)
αὐτός τε καλὸς ἦν, καὶ καλῶς ἠμπίσχετο.
διὰ τοῦτ᾽ ἄρ᾽ αὐτοῦ καὶ κάλ᾽ ἦν τὰ δράματα·
ὅμοια γὰρ ποιεῖν ἀνάγκη τῇ φύσει.
MN. ταῦτ᾽ ἄρ᾽ ὁ Φιλοκλέης αἰσχρὸς ὢν αἰσχρῶς ποιεῖ,

δος εἰς Σάμον ἦλθεν, ὅτε αὐτῆς ἦρχε Πολυκράτης ὁ τοῦ τυράννου πατὴρ κατὰ τοὺς τοῦ Κροίσου χρόνους. γέγονε δὲ ἐρωτομανέστατος περὶ τὰ μειράκια, καὶ πρῶτος εὗρε τὴν καλουμένην σαμβύκην, καὶ διὰ τοῦτο (?) *ἐνταῦθα ὁ Ἀριστοφ. φησὶ μελετῆσαι αὐτὸν περὶ τὴν ἁρμονίαν. ἐκεῖνος δὲ Ἴβυκος ὑπὸ λῃστῶν ληφθεὶς ἐπ᾽ ἐρημίας ἔφη κἂν τὰς γεράνους, ἃς ἔτυχεν ὑπερπτάσθαι, ἐκδίκους γενήσεσθαι. καὶ αὐτὸς μὲν ἀνῃρέθη· μετὰ ταῦτα δὲ τῶν λῃστῶν εἷς ἐν τῇ πόλει θεασάμενος γεράνους χλευάζων εἶπεν „αἵδ᾽ αἱ Ἰβύκου ἔκδικοι.“ ἀκούσαντος δέ τινος, καὶ ὑπεξελθόντος τῷ εἰρηκότι ὁ λῃστὴς τὸ γεγονὸς ἁμάρτημα διωμολόγησε, καὶ δίκας ἔδωκαν οἱ λῃσταί. ὅθεν καὶ γέγονε παροιμία αἱ Ἰβύκου γέρανοι.* eventum Schilleri carmine (*die Kraniche des Ibykus*) nobilitatum. Statius Silv. 5, 3, 152.: *volucrumque precator Ibycus.* Auson. Monosyllab. de historiis *Ibycus ut periit, index fuit altivolans grus.* ceterum rara Ibyci mentio est ap. scriptores, velut Platonem Phaedro p. 343. ed. Steph., Strabonem duobus locis, quos indicavit Ernest. in Clavi Cic. Athenaeum 13. p. 601. carminum ejus fragmenta edidit Schneidewinus. — de *Anacreonte* praeter Fabricium Bibl. gr. vide interpp. Tusculanarum Quaest. l. l., et Horatii Od. 4, 9, 9.; de *Alcaeo* Horat. Od. 1, 32, 6.

161. *ἐχύμισαν. ἔγχυμον ἐποίησαν*, ut exponit Suidas h. v. „metaphora a coquis, qui temperant sapores ciborum.“ *Be.* Voss. *welche die Harmonie* durchsaftigten. et in annot. „Diese 3 Sänger brachten durch *üppige* Darstellung, wie Aristof. scherzt, ***Saft und Leben*** in die vorher trockene und todte Harmonie.

162. *ἐμιτροφ.* more Asianorum, quem praeter victores in ludis solennibus sequebantur delicati. vide F. A. Wolf. ad Platon. Sympos. §. 30, 3. et Heindorf ad Horat. Sat. 2, 3. 255. — *διεκλῶντ᾽.* ita Br. et editores secundum Toup. Emendd. in Suid. 1. p. 166., 167. *ἀμέτρως* et omnino male libri Aristophanei *διεκίνουν.* annotavit Toup., *διακλᾶσθαι ἰωνικῶς* esse *corpus instar Ionum molliter movere, saltare,* quod Horat. dixit. *artubus frangi.* Hesych. *διακλῶν: θρύπτων.* idem *ἰωνικόν: τρυφερὸν, ἢ ἐπὶ τοῦ κατεαγότος, ἢ θηλυκοῦ.* quo sensu Horat. dixit *motus ionicos.* Pollux 4, 91., ubi agit de saltatione, *λυγίσαι τὸ σῶμα: κάμψαι, κλάσαι.* Dionys. Halic. libello *περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος* p. 310. ed. Hudson., *καὶ τῶν ῥυθμῶν πολλαχῇ μὲν τοὺς ἀνδρώδεις, καὶ ἀξιωματικοὺς, καὶ εὐγενεῖς, σπανίως δέ που τοὺς ὑπορχηματικούς τε, καὶ ἰωνικοὺς, καὶ διακλωμένους.* haec fere Toup. cum l. l., tum ejusdem libri 2. p. 611. cf. K. et Be., qui conferri jussit Eccles. 883.

163. 167. seqq. de Phrynicho dictum ad Ran. 863., Vesp. 220.; de Philocle cf. Av. 277., de Xenocle infra 411., denique de Theognide Ach. 11. hi omnes Tragici.

164. ita D. auctore Elmsl. ad Eurip. Med. p. 253. vulgo *ἠμπέσχετο.*

167. *Φιλοκλέης* Bentl., Reisig. Conject. in Aristoph. p. 62., D., ut *Ξενοκλέης* h. l., *Φιλοκλέους* Av. 277. etc. libri *Φιλοκλῆς* producta media ejus nominis contra usum Comici; nec aeque probanda est Brunckii scriptura *ταῦτ᾽ ἄρ᾽ ὁ Φιλοκλῆς.*

ὁ δὲ Ξενοκλέης ὢν κακὸς κακῶς ποιεῖ,
ὁ δ' αὖ Θεόγνις ψυχρὸς ὢν ψυχρῶς ποιεῖ.
ΑΓ. ἅπασ' ἀνάγκη. ταῦτα γάρ τοι γνοὺς ἐγὼ
ἐμαυτὸν ἐθεράπευσα.
ΜΝ. πῶς πρὸς τῶν θεῶν;
ΕΥ. παῦσαι βαΰζων· καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦν,
ὢν τηλικοῦτος, ἡνίκ' ἠρχόμην ποιεῖν.
ΜΝ. μὰ τὸν Δί', οὐ ζηλῶ σε τῆς παιδεύσεως.
ΕΥ. ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' ἦλθον, ἔα μ' εἰπεῖν.
ΜΝ. λέγε.
ΕΥ. Ἀγάθων. σοφοῦ πρὸς ἀνδρός, ὅστις ἐν βραχεῖ
πολλοὺς καλῶς οἷός τε συντέμνειν λόγους.
ἐγὼ δὲ καινῇ ξυμφορᾷ πεπληγμένος
ἱκέτης ἀφῖγμαι πρός σε.
ΑΓ. τοῦ χρείαν ἔχων;
ΕΥ. μέλλουσί μ' αἱ γυναῖκες ἀπολεῖν τήμερον
τοῖς Θεσμοφορίοις, ὅτι κακῶς αὐτὰς λέγω.
ΑΓ. τίς οὖν παρ' ἡμῶν ἐστιν ὠφέλειά σοι;
ΕΥ. ἡ πᾶσ'. ἐὰν γὰρ ἐγκαθεζόμενος λάθρα
ἐν ταῖς γυναιξίν, ὡς δοκεῖν εἶναι γυνή,
ὑπεραποκρίνῃ μου, σαφῶς σώσεις ἐμέ·
μόνος γὰρ ἂν λέξειας ἀξίως ἐμοῦ.
ΑΓ. ἔπειτα πῶς οὐκ αὐτὸς ἀπολογεῖ παρών;
ΕΥ. ἐγὼ φράσω σοι. πρῶτα μὲν γιγνώσκομαι·
ἔπειτα πολιός εἰμι, καὶ πώγων' ἔχω·
σὺ δ' εὐπρόσωπος, λευκός, ἐξυρημένος,
γυναικόφωνος, ἁπαλός, εὐπρεπὴς ἰδεῖν.
ΑΓ. Εὐριπίδη...
ΕΥ. τί ἐστιν;
ΑΓ. ἐποίησάς ποτε

172. *π. βαΰζων.* infra 853. *βάϋζε, τοὐμὸν σῶμα βάλλουσα ψόγῳ.* est proprie canum: unde ab Hesychio exponitur *ὑλακτεῖν.* simile est latinum *baubare* etc. *Be.*

176. Euripides Aeolo *παῖδες, σοφοῦ πρὸς ἀνδρός, ὅστις ἐν βραχεῖ Πολλοὺς λόγους οἷός τε συντέμνειν καλῶς.* annotaverunt interpp. cf. Eurip. fragm. p. 13. nostrae ed.

178. *ξυμφ. πεπλ.* phrasis tragica, praesertim Euripidea: vide Alcest. 394., 830.

192. *τί ἐστιν;* sic etiam multis aliis in locis scribendum esse arbitror ap. Comicum, ubi legitur *τί δ' ἔστιν;* neque enim huc pertinet lex illa de hiatu non admittendo post *τί,* quam Tragicis statuit Porsonus ad Eurip. Phoen. 892. (824.) cf. 207. etc.

χαίρεις ὁρῶν φῶς· πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς;
ΕΥ. ἔγωγε.
ΑΓ. μή νυν ἐλπίσῃς τὸ σὸν κακὸν
ἡμᾶς ὑφέξειν· καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθ' ἄν·
ἀλλ' αὐτὸς ὅ γε σόν ἐστιν οἰκείως φέρε·
τὰς ξυμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασι
φέρειν δίκαιον, ἀλλὰ τοῖς παθήμασι.
ΜΝ. καὶ μὴν σύ γ', ὦ κατάπυγον, εὐρύπρωκτος εἶ
οὐ τοῖς λόγοισιν, ἀλλὰ τοῖς παθήμασι.
ΕΥ. τί δ' ἔστιν, ὅ τι δέδοικας ἐλθεῖν αὐτόσε;
ΑΓ. κάκιον ἀπολοίμην ἂν ἢ σύ.
ΕΥ. πῶς;
ΑΓ. ὅπως;
δοκῶν γυναικῶν ἔργα νυκτερήσια
κλέπτειν, ὑφαρπάζειν τε θήλειαν κύπριν.
ΜΝ. ἰδού γε „κλέπτειν" ! νὴ Δία βινεῖσθαι μὲν οὖν.
ἀτὰρ ἡ πρόφασίς γε νὴ Δί' εἰκότως ἔχει.
ΕΥ. τί οὖν; ποιήσεις ταῦτα;
ΑΓ. μὴ δόκει γε σύ.
ΕΥ. ὦ τρισκακοδαίμων! ὡς ἀπόλωλ' Εὐριπίδης.
ΜΝ. ὦ φίλτατ', ὦ κηδεστά, μὴ σαυτὸν προδῷς!
ΕΥ. πῶς οὖν ποιήσω δῆτα;
ΜΝ. τοῦτον μὲν μακρὰ
κλάειν κέλευ', ἐμοὶ δ' ὅ τι βούλει χρῶ λαβών.
ΕΥ. ἄγε νυν, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδίδως ἐμοί,
ἀπόδυθι τουτὶ θοἰμάτιον.
ΜΝ. καὶ δὴ χαμαί.

193. versus Eurip. Alc. 665. K.

197. *τεχνάσμασι.* non mutavimus scripturam, quam libri Rav. esse affirmavit Invern., cum praesertim eandem habeat Suidas h. v., codex autem August., quem solum adhibuit Br., ostendat *τεχνάμασιν.* quia tamen in priscis edd. legitur *στενάσμασι*, vel *στενάγμασι*, videndum est, an lateat exquisitior aliqua vox, cujus illud *τεχνάσμασι* videatur esse interpretatio. eaque vox vereor ne fuerit *στεγάσμασι*, *munimentis*, qualia Euripides quaerens adiit Agathonem.

203. sic etiam D. in ed. Didot. insolenter ll. *νυκτερείσια.*

205. *ἰδού γε κλέπτειν*, *spectate furtum*, ut *ἰδοὺ προεδρίαν* Equ. 703. etc. *εἰρωνικῶς* dictum hac sententia „spectate hunc, qui metuit, ne talis furti insimuletur, quod ipsi solet fieri"; quemadmodum Plautus dixit Rud. 4, 7, 35. *dum praedam habere se censeret, interim Praeda ipsus esset, praeda praedam duceret.*

ἀτὰρ τί μέλλεις δρᾷν μ᾽;
ΕΥ. ἀποξυρεῖν ταδὶ,
τὰ κάτω δ᾽ ἀφεύειν.
ΜΝ. ἀλλὰ πρᾶττ᾽, εἴ σοι δοκεῖ,
ἢ μηδὲ διδόναι γ᾽ αὑτὸν ὤφελόν ποτε.
ΕΥ. Ἀγάθων, σὺ μέντοι ξυροφορεῖς ἑκάστοτε,
χρῆσόν τι νῦν ξυρὸν ἥμιν.
ΑΓ. αὐτὸς λάμβανε
ἐντεῦθεν ἐκ τῆς ξυροδόκης.
ΕΥ. γενναῖος εἶ. —
κάθιζε· φύσα τὴν γνάθον τὴν δεξιάν.
ΜΝ. ᾤ μοι!
ΕΥ. τί κέκραγας; ἔμβαλῶ σοι πάτταλον,
ἢν μὴ σιωπᾷς.
ΜΝ. ἀτταταῖ, ἰατταταῖ!
ΕΥ. οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς;
ΜΝ. εἰς τὸ τῶν σεμνῶν θεῶν·
οὐ γὰρ μὰ τὴν Δήμητραν ἐνταυθοῖ μενῶ
τεμνόμενος.
ΕΥ. οὔκουν καταγέλαστος δῆτ᾽ ἔσει,
τὴν ἡμίκραιραν τὴν ἑτέραν ψιλὴν ἔχων;

214. ταδί. monstrat barbam ejus. Br. „Mos erat veteribus barbam novacula radere, pudendorum autem pilos admota flamma amburere. cf. Eccles. 12, 13.

216. vel forte excidit — δὲ syllaba propter similem δι —, quae sequitur; vel ex industria nescio quis corrector scripsit μὴ, cum non meminisset, eodem prope sensu nonnunquam dici μηδὲ, sicut alibi οὐδὲ, ubi expectaveris οὐ, ap. Sophoclem, Euripidem, aliosque. Scal., K., Br., ἢ μὴ διδ. γ᾽ ἐμαυτὸν ὤ. π. D. secundum Toup. Emendd. ad Hesych. p. 3. p. 50. ἢ μὴ ᾽πιδιδόναι γ᾽ α. ὤ. π.

218. ll. horridulo versu χρῆσόν | τι νῦν | ἡμῖν | ξυρόν. — . maluimus itaque χρ. τι νῦν ξυρὸν ἥμιν. id mutaverit male feriatus aliquis corrector, qui nesciret, encliticum ἥμιν posteriorem corripere.

220. κάθ. pro καθίζου.

221. ἐμβ. σοι πάτταλον. in os, ut coqui solent porcis. cf. Equ. 355.

223. εἰς τὸ τῶν σ. θ. Atheniensibus σεμναὶ θεαὶ dicebantur Erinnyes, quibus eo nomine templum erat juxta Areopagum, quo supplices, quemadmodum ad alia quoque templa, confugiebant. vide Equ. 1200., et Meurs. Ath. att. 4, 1. *Br.*

224. hiulce libri Δήμητρα. K. et Bekker. Δήμητρά γ᾽. Porson. advers. p. 37. Δήμητρ᾽ ἔτ᾽. D. Δήμητρ᾽ ἔτ᾽ ἐνταυθὶ μ. vide Matth. gr. §. 77.

226. — τὸ τῆς κεφαλῆς ἥμισυ οἱ Ἀττικοὶ ἡμίκραιραν καλοῦσιν, ὡς Εὐστάθιος λέγει. Biset. Hesych. ἡμίκρανα: ἡμικεφάλαιον, σιαγόνος τὸ ἥμισυ. ibi vel ἡμίκρανον (ἡμικράνιον) legendum esse ait Br., vel ἡμίκραιρα secundum Pollucis codd. MSS. 6, 160.: nam editi item habent ἡμίκρανα.

MN. ὀλίγον μέλει μοι.
ΕΥ. μηδαμῶς πρὸς τῶν θεῶν
προδῷς με! χώρει δεῦρο.
MN. κακοδαίμων ἐγώ!
ΕΥ. ἔχ' ἀτρέμα σαυτὸν, κἀνάκυπτε. ποῖ στρέφει;
MN. μυμῦ!
ΕΥ. τί μύζεις; πάντα πεποίηται καλῶς.
MN. οἴμοι κακοδαίμων, ψιλὸς ἂν στρατεύσομαι!
ΕΥ. μὴ φροντίσῃς, ὡς εὐπρεπὴς φανεῖ πάνυ.
βούλει θεᾶσθαι σαυτόν;
MN. εἰ δοκεῖ, φέρε.
ΕΥ. ὁρᾷς σεαυτόν;
MN. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ Κλεισθένην.
ΕΥ. ἀνίστασ', ἵν' ἀφεύσω σε, κἀγκύψας ἔχε.
MN. οἴμοι κακοδαίμων, δελφάκιον γενήσομαι!
ΕΥ. ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν δᾷδ', ἢ λύχνον. —
ἐπίκυπτε. τὴν κέρκον φυλάττου νῦν ἄκραν.
MN. ἐμοὶ μελήσει νὴ Δία, πλήν γ' ὅτι κάομαι.
οἴμοι τάλας! ὕδωρ, ὕδωρ, ὦ γείτονες,
πρὶν ἀντιλαβέσθαι τόν γε πρωκτὸν τῆς φλογός!
ΕΥ. θάῤῥει.
MN. τί θαῤῥῶ καταπεπυρπολημένος;
ΕΥ. ἀλλ' οὐκέτ' οὐδὲν πρᾶγμά σοι· τὰ πλεῖστα γὰρ
ἀποπεπόνηκας.
MN. φεῦ! ἰοῦ τῆς ἀσβόλου!

230. *μυμῦ.* V.: *μῦ μῦ.* vide Equ. 10.

231. *ἄν.* codd. mendo proclivi *αὖ.* *ἂν* dictum quo sensu Ach. 820. et passim. *ψιλὸς* nunc sonat velitem, ridicule. despecti autem velites, et ex sociis lecti, ap. Athenn.: vide Köpkei librum germ. de re milit. Graecorum p. 264.

233. sic Porson. D. codd. turbato metro *θεάσασθαι.*

234. de Clisthene glabro cf. Ach. 118.

236. *δελφ.* οὕτω καλεῖται ο μικρὸς χοῖρος. τοῦτο δ' εἴρηκεν ἀφευθεὶς ἤδη τὸν πρωκτόν. μετὰ γὰρ τὸ τυθῆναι δελφάκια φλογίζονται, ἵνα ψιλωθῶσι. *Σουίδας. Biset.*

238. Idem *κέρκος* — νῦν το ἀνδρεῖον αἰδοῖον, ὃ καὶ οὐρὰν καλοῦσι. —

241. ἀντὶ τοῦ πρὶν τὴν φλόγα ἀντιλαβέσθαι τοῦ πρωκτοῦ — καθ' ὑπαλλαγήν. *Ex Biseto.* similiter Bourdinus et K., neque audiendus Be., qui haec ita reddidit, probante Br., *antequam podex opem ferat ad flammam extinguendam.*

244, 5. ἀσβόλη καὶ *ἄσβολος* ἡ αἰθάλη τοῦ πυρός. *Σουίδας.* λέγεται δὲ (?) παρὰ τὸ τὴν ἄσην βάλλειν. ἄση δὲ διὰ τοῦ η, καὶ ἄσις διὰ τοῦ ι, ὁ ῥύπος. *Εὐστ.* *αἰθὸς* δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν ὁ ἀπηνθρακωμένος καλεῖται. *τὴν τράμιν.* τὸν πρωκτόν. *Σ.* ἀλλὰ παρὰ τούτῳ ἀρσε-

αἰθὸς γεγένημαι πάντα τὰ περὶ τὴν τράμιν.
ΕΥ. μὴ φροντίσῃς· ἕτερος γὰρ αὐτὰ σφογγιεῖ.
ΜΝ. οἰμώξετ' ἄρ', εἴ τις τόν γ' ἐμὸν πρωκτὸν πλυνεῖ.
ΕΥ. Ἀγάθων, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδοῦναι φθονεῖς,
ἀλλ' ἱμάτιον γοῦν χρῆσον ἡμιν τουτωΐ,
καὶ στρόφιον· οὐ γὰρ ταῦτά γ' ὡς οὐκ ἔστ' ἐρεῖς.
ΑΓ. λαμβάνετε, καὶ χρῆσθ'· οὐ φθονῶ.
ΜΝ. τί οὖν λάβω;
ΑΓ. ὅ τι; τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών.
ΜΝ. νὴ τὴν Ἀφροδίτην ἡδύ γ' ὄζει ποσθίου.
ΑΓ. σύζωσον ἀνύσας. — αἶρε νῦν στρόφιον.
ΕΥ. ἰδού.
ΜΝ. ἴθι νυν κατάστειλόν με τὰ περὶ τὼ σκέλη.
ΕΥ. κεκρυφάλου δεῖ, καὶ μίτρας.
ΑΓ. ἡδὶ μὲν οὖν
κεφαλὴ περίθετος, ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ.
ΕΥ. νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ κἀπιτηδεία πάνυ.
ΜΝ. ἆρ' ἁρμόσει μοι;
ΑΓ. νὴ Δί' ἀλλ' ἄριστ' ἔχει.
ΕΥ. φέρ' ἔγκυκλον.
ΑΛ. τουτὶ λάβ' ἀπὸ τῆς κλινίδος.
ΕΥ. ὑποδημάτων δεῖ.

νικῶς λέγεται ὁ τράμις. — *Biset.* non male D. in ed. Didot. φῦ. cf. Lys. 282., 289., ubi tamen legitur φυφῦ, vel φῦ φῦ. neque ineptum est φεῦ.

247. omissam in codd., non sine detrimento versus, γὲ particulam inseri jusserunt Reisk. et Bentl.

249. V. χρῆσον ἡμῖν. sed ἐγκλιτικὸν est pronomen, et familiariter dictum, nec quidquam praeterea mutandum est. τουτωΐ, Mnesilocho.

256. de κεκρυφάλῳ et μίτρᾳ cf. 138., 163.

257. notavit K., meminisse hujus loci Pollucem 2, 35., Eustathium ad Hom. p. 1280. ed Rom., et Suidam v. περίθετος. Eustathii verba perscripsit Bisetus. quae quidem sic habent φέρεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς κόσμος γυναικεῖος, ὃν περίθετον κεφαλὴν ἐκάλουν. Ἀριστοφ. φησὶ Θεσμοφόροις (scrib. Θεσμοφορίοις vel potius Θεσμοφοριαζούσαις) κεφαλὴ — φορῶ. ἄδηλον δὲ, εἴτε κρήδεμνον αὕτη, εἴτε ἄμπυξ, εἴτε κεκρύφαλον, εἴτε ὁμοῦ πάντα ταῦτα μετὰ τῆς ἀναδέσμης.

259. νὴ Δί' ἀ. ἄ. ἔ. haec quoque Euripidi potius tribuerim, cujus similis est oratio superiore versu. nam Agathon satis habet haec praebere, nec magnopere curat apta esse. cf. 263.

260. ἔγκυκλον, *pallam*. cf. 467., Lys. 113. κλινίδος. *Bisetus* κλινὶς κυρίως τὰ ἐπὶ τῆς ἁμάξης καταστρωννύμενον, ὅταν μετίωσι τὰς νύμφας, ἐφ' οὗ κάθηται ἡ νύμφη μεταξὺ τοῦ παρόχου καὶ τοῦ νυμφίου. Πολυδεύκης. καὶ κλινὶς βάθριόν τι, καὶ ὑποκοριστικῶς κλινίδιον, Σ.

ΑΓ. τἀμὰ ταυτὶ λάμβανε.
ΜΝ. ἆρ' ἁρμόσει μοι;
ΕΥ. χαλαρὰ γοῦν χαίρεις φορῶν.
ΑΓ. σὺ τοῦτο γίγνωσκ'. ἀλλ' (ἔχεις γὰρ ὧν δέει)
εἴσω τις ὡς τάχιστά μ' εἰσκυκλησάτω.
ΕΥ. ἀνὴρ μὲν ἡμῖν οὑτοσὶ καὶ δὴ γυνὴ
τό γ' εἶδος· ἢν λαλῇς δ', ὅπως τῷ φθέγματι
γυναικιεῖς εὖ, καὶ πιθανῶς.
ΜΝ. πειράσομαι.
ΕΥ. βάδιζε τοίνυν.
ΜΝ. μὰ τὸν Ἀπόλλω οὔκ, ἤν γε μὴ
ὀμόσῃς ἐμοὶ . . .
ΕΥ. τί χρῆμα;
ΜΝ. συσσώσειν ἐμὲ
πάσαις τέχναις, ἤν μοί τι περιπίπτῃ κακόν.
ΕΥ. ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ', οἴκησιν Διός.
ΜΝ. τί μᾶλλον ἢ τὴν Ἱπποκράτους ξυνοικίαν;
ΕΥ. ὄμνυμι τοίνυν πάντας ἄρδην τοὺς θεούς.

262. male Rav. a manu 1. *χαλαρά γ' οὐ χ. φ.* rusticus est Mnes., et rusticitatis signum erant laxi calcei. vide Equ. 308., Theophrasti Char. 4., Horat. Sat. 1, 3, 31. sequ.

263. *γίγνωσκε*, *decerne*, dijudica.

264. *εἰσκυκλ.* cf. 96.

265. *καὶ δή*, *jam nunc.* vide H. ad Viger. ann. 301, b.

268. notanda crasis in verbis *Ἀπόλλω οὔκ.* cf. 287., Ran. 651., Ach. 807.

270. *πάσαις τέχναις.* idem alibi dicitur *πάσῃ τέχνῃ.*

271. hic rursus suismet ipsius verbis loqui facit Euripidem, cujus in Melanippe hic erat versus *ὄμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρ', οἴκησιν Διός.* vide Valck. Diatr. Eurip. p. 49. *Br.* cf. Eurip. fr. p. 174 nostrae ed.

272. audacter dictum et ridicule, quasi non pluris faciendus sit Jupiter quam contubernium istud Hippocratis, h. e. interprete Be. Hippocratis nescio cujus filii immundi. Nub. 969. *τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καί σε καλοῦσιν βλιτομάμμαν.* ibi S. *οὗτοί εἰσι Τελέσιππος, Δημοφῶν, Περικλῆς, διαβαλλόμενοι εἰς ὑωδίαν, καὶ Εὔπολίς φησιν ἐν Δήμοις Ἱπποκράτεός τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες, Βληχητὰ τέκεα, κοὐδαμῶς τοὐμοῦ τρόπου.* Galenus libello de eo, *ὅτι τὰ τῆς ψυχῆς ἤθη ταῖς τοῦ σώματος κράσεσιν ἕπεται, οἱ δὲ Ἱπποκράτους υἱεῖς, οὓς ἐπὶ μωρίᾳ σκώπτουσιν οἱ Κωμικοὶ* etc., quem locum protulit K. Photius lex. p. 411. *Σῦς τοὺς Ἱπποκράτους υἱοὺς ἔλεγον, καὶ τοὺς Παναιτίου, καὶ Μέμνονος, εἰς ὑηνίαν κωμῳδοῦντες.* cf. H. ad Nub. l. l., et ab eo citatum Ruhnkenium ad Tim. p. 262. edit. 2. de Aristophanis audacia, deos contemnentis, vide inprimis Böttigeri librum sic inscriptum „Aristophanes impunitus deorum gentilium irrisor", Lips. 1790., p. 8. seqq., et Jacobsii annott. ad Epistolarum att. germanice ab ipso versarum vol. I. p. 156. sequ. 489., 549., II, 505., 524. — *τί μ. ἤ.* *qui potius quam.* vide Plaut. Merc. 2, 4, 18., 19.

ΜΝ. μέμνησο τοίνυν ταῦθ᾽, ὅτι ἡ φρὴν ὤμοσεν,
ἡ γλῶττα δ᾽ οὐκ ὀμώμοκ᾽, οὐδ᾽ ὥρκωσ᾽ ἐγώ.
(ὀλολύζουσι γυναῖκες. τὸ ἱερὸν ὠθεῖται.)
ΕΥ. ἔκσπευδε ταχέως, ὡς τὸ τῆς ἐκκλησίας
σημεῖον ἐν τῷ Θεσμοφορίῳ φαίνεται·
ἐγὼ δ᾽ ἄπειμι.
ΜΝ. δεῦρο νῦν, ὦ Θρᾷτθ᾽, ἕπου.
ὦ Θρᾷττα, θέασαι, καομένων τῶν λαμπάδων
ὅσον τὸ χρῆμ᾽ ἀνέρχεθ᾽ ὕπο τῆς λιγνύος!
ἀλλ᾽, ὦ περικαλλῆ Θεσμοφόρω, δέξασθέ με
ἀγαθῇ τύχῃ καὶ δεῦρο, καὶ πάλιν οἴκαδε!
ὦ Θρᾷττα, τὴν κίστην κάθελε, κᾆτ᾽ ἔξελε
πόπανον, ὅπως λαβοῦσα θύσω ταῖν θεαῖν.
δέσποινα πολυτίμητε, Δήμητερ φίλη,
καὶ Περσέφαττα, πολλὰ πολλάκις μέ σοι
θύειν ἔχουσαν· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν λαθεῖν.
καὶ τὸν θυγατέρος χοῖρον ἀνδρός μοι τυχεῖν

274. contra atque Euripides dixit Hippolyto 576. ἡ γλῶσσ᾽ ὀμώμοχ᾽, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, mentem Mnesilochus se jurejurando adstrinxisse ait, non linguam. Br. „In parepigraphe post hunc versum verba τὸ ἱερὸν ὠθεῖται significant, scenae conspectum mutari, et machinarum ope, ut ap. nos fieri solet, templum propelli, seu novum scenae apparatum templi speciem exhibere."

277. σημεῖον cf. Vesp. 659. S. ὅτε ἔμελλε γίνεσθαι ἐκκλησία, σημεῖον ἐτίθετο etc.

278. Εὐριπ. τὸν Μνησίλοχον καταλιπὼν ἀπῆλθεν. ὁ δὲ Μνησίλοχος πρὸς τὰ Θεσμοφόρια χωρήσων εὐχὰς ποιεῖται· εἶτα θεράπαιναν οἴκαδε ἀποπέμπει. (imo fingit, famulam se sequi, tanquam matronam. cf. 284.) Θρᾷττα δὲ Θρᾳκικὴ δούλη, ἡ ἐκ Θρᾴκης. λέγεται καὶ κοινῶς δούλη. Σ. (cf. Ach. 256.) λιγνὺς δὲ ἡ τοῦ κάπνου ἀνάδοσις. Biset.

280. graphice dictum ἀν. ὕπο., h. e. ὑπανέρχεται per anastrophen. V. — ἀνέρχεθ᾽ ὑπὸ τῆς λ., quod male interpretatur Br., quasi hic sit ordo ὅσον τὸ χρ. τῆς λ. ἀνέρχεται ὑπὸ τῶν λαμπ. κ. frustra Reisk. et D. — ἀνέρχεται τῆς λ. Du Theil ll. ad 50. p. 548. „En général, toutes les cérémonies des Thesmophories étaient, aussi-bien que celles des mystères, des cérémonies nocturnes qui se faisoient à la lueur des lampes et des flambeaux." cf. 1087.

282. ita Reisk., Bentl., Br., et alii. codd. — δεῦρο πάλιν o. δεῦρο, huc, in templum.

284. ita D. auctore H. Elem. doctr. metr. p. 131. libri deteriore numero τὸ πόπανον. λαβοῦσα. loquitur de se tanquam femina, ne agnoscatur in pompa Thesmophoriorum, quae jam deducitur ad templum.

286. πολλὰ πολλ. τὸ πλῆρες „δὸς ἐμὲ ἔχουσαν πολλὰ πολλάκις σοι θύειν. Biset." cf. Ran. 838.

287. ἀλλὰ, saltem. — Biset. λαθεῖν δὲ λέγει, ἵνα μὴ ἀναγνωσθείη· ἀναγνωσθεὶς γὰρ ἂν ἀπώλετο. cf. 895., Du Theil p. 527., et, quem laudavit, Lysiam orat. 1. p. 11.

288. ita primus Scal. libri καὶ τὴν θυγατέρα. etiam alibi confusa sunt α et ος.

πλουτοῦντος, ἄλλως δ' ἠλιθίου, κἀβελτέρου,
καὶ πρὸς τὸ ληκᾷν νοῦν ἔχειν μοι καὶ φρένας.
ποῦ, ποῦ καθίζωμ' ἐν καλῷ, τῶν ῥητόρων
ἵν' ἐξακούω; σὺ δ' ἄπιθ', ὦ Θρᾷττ', ἐκποδών·
δούλοις γὰρ οὐκ ἔξεστ' ἀκούειν τῶν λόγων.

289. ita Dind. vulgo *ἄλλως τ'*.

290. ll. *θάληκον*. vox nihili, nec verisimile est, quod suasit K., *θύλακον*, ut intelligatur saccus, in quem condere solebant farinam. „Proverbii ergo," inquit, „speciem habere videtur *πρὸς θύλακον τὸν νοῦν ἔχειν*, *ad saccum farinae* (i. e. *rem familiarem*) *attentum esse*." male autem Br. aliique secundum Bisetum vel Scal. *καὶ πρὸς φάλητα ν. ἔχ. μ. κ. φρ.* *τὸ ληκᾶν* jam pridem nos in Lectionibus Aristoph. cf. 463. ridicule haec ex sua persona Mnes., tot feminis interfuturus.

291. *ἐν καλῷ*. *καλῶς*.

293. cavebat lex, ne servae interessent concioni mulierum in Thesmophorio; ceterum illae non abibant domum, sed ad portas templi opperiebantur dominas, earumque jussa capessebant. vide inferius 684. seqq.

ΚΗΡΥΚΑΙΝΑ. ΧΟΡΟΣ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΩΝ. ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ. ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ. ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ΚΗ. *Εὐφημία ἔστω, εὐφημία ἔστω. εὔχεσθε ταῖν Θεσμοφόροιν, τῇ Δήμητρι, καὶ τῇ Κόρῃ, καὶ τῷ Πλούτῳ, καὶ τῇ Καλλιγενείᾳ, καὶ τῇ Κουροτρόφῳ, καὶ τῷ Ἑρμῇ, καὶ Χάρισιν, ἐκκλησίαν τήνδε καὶ ξύνοδον τὴν νῦν κάλλιστα*

Εὐφημία ἔστω. ὁ κήρυξ (imo ἡ κηρύκαινα) εἰς μέσον προελθὼν (προελθοῦσα) πάντας εὐφημεῖν κελεύει. εἶτα μετὰ τοῦ Χοροῦ συνᾴδοντος ἀμοιβαίως εὔχεται. μετὰ δὲ ταῦτα τὸ τῶν γυναικῶν ψήφισμα, καὶ τίνος χάριν ἡ ἐκκλησία ἐποιεῖτο, δηλοῖ, καὶ τίς τούτων πρώτη ἐκκλησιάζειν βούλεται, φανερῶς ἐρωτᾷ. τέλος δὲ γυνή τις παρελθοῦσα ἑαυτὴν λέγειν ἑτοίμην εἶναι ἀποκρίνεται. ταύτην οὖν ὁ κήρυξ (ἡ κηρύκαινα) κατ' ἔθος στεφάνῳ στεφανώσας (στεφανώσασα) εὐφημίαν καὶ σιωπὴν πᾶσι κηρύττει. *Biset.* Persona est κήρυξ. feminino nomine melius indigetata fuisset κηρύκαινα: nam praeconis officio fungitur hic mulier. quippe sacris illis vir nullus intererat. quae sequuntur autem preces et imprecationes, facete ritus adumbrant, qui in populi concionibus observabantur, de quibus vid. Sam. Petit. Leg. att. p. 288. *Br.* Cf. Schömann. de Comitiis Athen. p 93., plagula G. *Dind.* adhibendus etiam Köpkeus libro germ. de legg. et judiciis Graecorum p. 433. seqq. — *τῇ Καλλιγενείᾳ.* οἱ μὲν τροφὸν τῆς Δήμητρος, οἱ δὲ ἀκόλουθον εἶναι λέγουσιν. Ἡσύχιος. *Ex Biseto.* imo cognomen hoc est ipsius Cereris, quae copiam frugum subministrando efficit, ut connubia hominum sint καλλίγονα. cf. du Theil l. l. ad 50., p. 232., et, quem testem citavit, Alciphronem Epist. 1, 2. et 3. — perperam libri καὶ τῇ Κουροτρόφῳ τῇ γῇ, quae est mera interpretatio: nam ipsa Ceres simili de causa appellatur κουροτρόφος. vide Küstero laudatum Spanhem. ad Callim. p. 301. frustra Reisk. καὶ κουροτρόφῳ γῇ, quamvis alibi commemoretur Γῆ κουροτρόφος, velut ap. Pausan. Att. 22, 3.; quod quominus hic quoque factum esse existimemus, obstat ratio hujus loci, in quo primum nomine suo invocata Ceres jam praecipuis aliquot celebratur cognominibus. est autem Δημήτηρ nihil aliud quam γῆ μήτηρ, φιλτάτη τροφὸς, ut loquitur Aeschylus Sept. ad Th. 16. Bisetus *τῇ Κουροτρόφῳ.* κουροτρόφος, παι-

καὶ ἄριστα ποιῆσαι, πολυωφελῶς μὲν πόλει τῇ Ἀθηναίων, τυχηρῶς δ' ἡμῖν αὐταῖς. καὶ τὴν δρῶσαν τὰ βέλτιστα περὶ τὸν δῆμον τῶν γυναικῶν, ταύτην νικᾶν. ταῦτ' εὔχεσθε, καὶ ἡμῖν αὐταῖς τἀγαθά. ἰὴ παιών, ἰὴ παιών, ἰὴ παιών! χαίρωμεν!

ΧΟ. δεχόμεσθα, καὶ θεῶν γένος λιτόμεσθα ταῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς i. t. c. ἀλλοιόστ.
φανέντας ἐπιχαρῆναι. an.
Ζεῦ μεγαλώνυμε, Χρυσολύρα τε, da. t.
Δῆλον ὃς ἔχεις ἱεράν, i. tr. br.
καὶ σύ, παγκρατὲς κόρα t. d. c.
γλαυκῶπι, χρυσόλογχε, πόλιν οἰκοῦσα περιμάχητον i. t. c.
ἔλθετε δεῦρο· adon.
καὶ πολυώνυμε θηροφόνη παῖ, da. t.

δοτρόφος. ταύτῃ δέ φασι πρῶτον Ἐριχθόνιον ἐν ἀκροπόλει θῦσαι, καὶ βωμὸν ἱδρύσασθαι, χάριν ἀποδιδόντα τῇ γῇ τῶν τροφείων· καταστῆσαι δὲ νόμον, τοὺς θύοντάς τινι θεῷ ταύτῃ προθύειν. Σ. — τῷ Ἑρμῇ, deo eloquentiae. vide annot. ad Plut. 1106. — Χάρισιν. sine quibus nihil procedit mortalibus. quas Gratias compellans Pindarus Olymp. 14, 5. σὺν γὰρ ὑμῖν, inquit, τά τε τερπνὰ καὶ Τὰ γλυκέα γίγνεται πάντα βροτοῖς, Εἰ σοφὸς, εἰ καλὸς, εἴ τις ἀγλαὸς ἀνήρ. — codd. καὶ τὴν δρῶσαν, τὴν ἀγορεύουσαν (male Reisk. et Br. τήν τ' ἀγ.) τὰ βέλτιστα etc., in quibus verba τὴν ἀγορ. itidem sunt explicatoris, cui non succurreret, δρᾶν interdum dici illos, qui nihil aliud quam loquuntur. vide Vesp. 1187., 1217., quo sensu etiam verbum *faire* saepe legitur in priscis carminibus historiisque Francogallorum. — eodem modulo metieris subsequentia, quae sic habent in libris περὶ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων καὶ τὸν τῶν γυναικῶν. de Atheniensium civitate in superioribus dixit ἡ κηρύκαινα: hic autem ὁ δῆμος non est intelligendus omnis populus, sed mulierum concio advocata. sic 316. εἴ τις ἐπιβουλεύει τι τῷ δήμῳ κακὸν Τῷ τῶν γυναικῶν. et 1081. δῆμός τοι σὲ καλεῖ γυναικῶν, et 331. δήμῳ eodem sensu. se potissimum cogitant curantque mulieres, non populum Atheniensem. — mox dedi καὶ ἡμῖν αὐταῖς τἀγαθά, quemadmodum supra legitur τυχηρῶς δ' ἡμῖν αὐταῖς. vulgo καὶ ὑμῖν α. τ.

294. δεχόμεσθα. sic Rav. et vulgo edd. MS. August., Zanett., Be., Br. εὐχόμεσθα, corrupto versu manifesto iambico. „δεχόμεσθα, *accipimus*; probamus, quae a te dicta sunt." K.

297. ὃς Δήλου βασιλεύεις. ὡς ἐν Δήλῳ τιμᾶται· ὅθεν καὶ Δήλιος ἐπωνομάσθη. *Biset.*

298. παγκρατὲς K. Br., aliique; libri mendose παγκρατὴς vel πάγκρατε.

299. πόλιν περιμ. περιφραστικῶς τὰς Ἀθήνας οὕτω καλεῖ. περιμάχητον δὲ λέγεται τὸ πολυτίμιον, περὶ οὗ τινες ἐν ἀλλήλοις διαμάχονται, ἵνα τοῦτον κρατῶσι, καὶ τοῦτο κτῶνται. *Biset.*

300. minus recte ll. ἐλθὲ, cum plures compellentur.

301, 2. θηροφόνη D. auctore Hermanno. vulgo θηροφόνε. vid. Bekker. ad Theognid. p. 60. χρυσ. oculos aureos habentis, h. e. splendidos instar auri.

Λατοῦς χρυσώπιδος ἔρνος· a. par.
σύ τε, πόντιε, σεμνὲ Πόσειδον
ἁλιμέδον, προλιπὼν μυχὸν gl.
ἰχθυόεντ', οἰστροδόνητον· a. par.
Νηρέος εἰναλίου τε κόραι, Νύμφαι τ' ὀρίπλαγκτοι! hexam. her.
χρυσέα τε φόρμιγξ ithyph.
ἠχήσειεν ἐπ' εὐχαῖς ἡμετέραις· da. t. hyp.
τελέως δ' ἐκκλησιάσαιμεν a. par.
Ἀθηναίων εὐγενεῖς γυναῖκες. as., 2 i. h.
ΚΗ. *εὔχεσθε τοῖς θεοῖσι τοῖς ὀλυμπίοις,* i. tr.
καὶ ταῖς ὀλυμπίαισι, καὶ τοῖς πυθίοις,
καὶ ταῖσι πυθίαισι, καὶ τοῖς δηλίοις,
καὶ ταῖσι δηλίαισι, τοῖς τ' ἄλλοις θεοῖς!
εἴ τις ἐπιβουλεύει τι τῷ δήμῳ κακὸν
τῷ τῶν γυναικῶν, ἢ 'πικηρυκεύεται
Εὐριπίδῃ, Μήδοις τ', ἐπὶ βλάβῃ τινὶ
τῇ τῶν γυναικῶν, ἢ τυραννεῖν ἐπινοεῖ,
ἢ τὸν τύραννον ξυγκατάγειν, ἢ παιδίον
ὑποβαλλομένης κατεῖπέ τις, ἢ δούλη τινὸς

304. *οἰστρ.* τὸν ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἐλαυνόμενον. οἶστρος γὰρ ἐρεθισμὸς, ἔκκαυσις, πύρωσις ἐμμανής. καὶ οἶστρον καλοῦσι πᾶσαν κίνησιν etc. *Biset.* secundum Hesychium.

306. ll. corrupto metro manifesto N. *ἐναλίου* (sic Rav. et ed. Gryph.; vulgo *ἐνάλιοι.*) *τε κ.*, N. *τε ὀρείπλαγκτοι.* quod ad hoc attinet, Etymologus 630, 20. *Τὰ ἀπὸ δοτικῆς τῶν εἰς ōς οὐδετέρων* (?) *συντιθέμενα γίνεται τοῦτον τὸν τρόπον. εἰ μὲν φωνῆεν ἐπιφέρηται, ἢ ἓν ἁπλοῦν σύμφωνον, φυλάττεται ἡ ει δίφθογγος, οἷον ὀρείαυλος, ὀρειγενὴς (τὸ δὲ κύριον Ὠριγένης)* [epicorum scil. in usum], *ἐγχείμορος. εἰ δὲ δυο σύμφωνα ἐπιφέρηται, ἀποβάλλει τὸ ε, ἐγχίκτυπος, ὀρίτροφος* etc. similiter Eustath. ad Il. δ', 460. cf. Phrynich. Lobeck. p. 683. et seqq.

309. *τελέως.* πανταλῶς, καὶ καλῶς. *Bourdin.*

310. *Ἀθην.* correpta diphthongo, ut alibi in verbis *Ἀχαιὸς, γεραιὸς,* similibusque. vide Jacobs. Anthol. Palat. pagg. 263., 361., 550., 957., nos ad Eurip. El. 113.

316. *ἐπικηρ.* *pacem offert.* Biset. ad 1096. *ἐπικηρυκεύεσθαι κυρίως λέγονται αἱ πόλεις, ὅταν κήρυκας ἐπὶ συμβάσεσι καὶ σπονδαῖς πέμπωσι. καὶ ἐπικηρυκεία, ὅταν κήρυκες πέμπωνται, ἀνοχὰς ἢ εἰρήνην αἰτησόμενοι.*

317. *Μήδοις τ' Κ.*, Be., Br. in illbris omissa est copula. *Μήδοις* dictum pro *Πέρσαις*, ut Pac. 108., Vesp. 12. Be. „Admiscet illa, quorum mentionem in seriis precibus facere solebant. vid. Isocrates Panegyrico."

319. *παιδίον ὑποβαλλ.* ut fit ap. Plautum Cistellaria et Truculento. cf. 378. sequ.

320. *κατεῖπεν, ἢ* — Bentl. et alii. codd. immissa interpretatione, quam versus respuit, *κατεῖπέν τις.* Rav. et Br. *κατεῖπέ τις.* Biset. „*Σ. κα-*

προάγωγὸς οὖσ᾽ ἐνεθρύλλισεν τῷ δεσπότῃ,
ἢ πεμπομένη τις ἀγγελίας ψευδεῖς φέρει,
ἢ μοιχὸς εἴ τις ἐξαπατᾷ ψεύδη λέγων,
καὶ μὴ δίδωσιν, ἃν ὑπόσχηταί ποτε,
ἢ δῶρά τις δίδωσι μοιχῷ γραῦς γυνή,
ἢ καὶ δέχεται προδιδοῦσ᾽ ἑταίρα τὸν φίλον,
κεἴ τις κάπηλος, ἢ καπηλὶς, τοῦ χοὸς,
ἢ τῶν κοτυλῶν, τὸ νόμισμα διαλυμαίνεται,
κακῶς ἀπολέσθαι τοῦτον αὐτὸν κῴκίαν
ἀρᾶσθε· ταῖς δ᾽ ἄλλαισιν ὑμῖν τοὺς θεοὺς
εὔχεσθε πάσαις πολλὰ δοῦναι κἀγαθά!

ΧΟ. *ξυνευχόμεσθα τέλεα μὲν πόλει, τέλεα δὲ δήμῳ,* i. t. c.
τάδ᾽ εὔγματα γενέσθαι· ba. d.
τὰ δ᾽ ἄρισθ᾽, ὅσαις προσήκει, an.
νικᾶν λεγούσαις· i. h.
ὁπόσαι δ᾽ ἐξαπατῶσιν, παραβαίνουσί τε τοὺς ion. a min. t. c.
ὅρκους τοὺς νενομισμένους κερδῶν οὕνεκ᾽ ἐπὶ βλάβῃ, as., 2 gl.
ἢ ψηφίσματα καὶ νόμον ζητοῦσ᾽ ἀντιμεθιστάναι,
τἀπόρρητά τε τοῖσιν ἐχθροῖς τοῖς ἡμετέροις λέγουσιν, as., gl. et gl. h.
ἢ Μήδους ἐπάγουσι χώρας, ἀσεβοῦσί τε τὴν πόλιν —
ἀλλ᾽, as., gl. h. et a. d. br.

τεῖπεν· κατηγόρησεν. προαγωγὸς δὲ διδάσκαλος κακῶν, μαστροπὸς, μαυλιστὴς, πορνοβοσκός. Ἡσύχ. ἀρσενικῶς δὲ καὶ θηλυκῶς λέγεται.

321. ἐνεθρύλλ. ἐνθρυλλίζειν καὶ ἐνθρυλλεῖν ταὐτὸν, διαφημίζειν. *Biset.* proprie *insusurravit.* at sensus est, „clam *calumniata est*, vel *detulit.* sic ψιθυρίζειν cum διαβάλλειν jungitur ap. Themist. orat. 21. p. 262. ed. Hard., et *susurrus* pro clandestina calumnia accipitur ap. Juvenal. Sat. 4, 110. K. Frob. ἐνετρύλλισεν. ita Suid. (et grammat. MS. in catalogo codd. Nanian., notante D. Zonar. 1. p. 745. ἐνετρύλλησεν.) *Bentl.*

323. vulgo ψευδῆ.

327. τοῦ χοὸς, Καὶ τῶν κοτ. cf. S. ad Equ. 95.

328. τὸ νόμισμα. τὸ δίκαιον, καὶ τὸ κατὰ πατρίους νόμους μέτρον ταχθὲν, ὃ παραβαίνειν καὶ διαφθείρειν οὐ θέμις. — *Biset.*

332. codd. depravato metro, id quod cujusvis erat videre, ξυνευχόμεθα — ἐξαπατῶσι — ἀσεβοῦσιν. δήμῳ. cf. annott. ad orationem praeconis post 293.

334. h. e νικᾶν δὲ (ξυνευχόμεθα) λεγούσαις τὰ ἄριστα, ὅσαις προσήκει (τὸ νικᾶν).

340. ll. — τῆς χώρας οὕνεκ᾽ ἐπὶ βλάβῃ, ἀσεβοῦσιν, ἀδικοῦσίν τε τὴν πόλιν. delevi τῆς, quo versus corrumpitur, nec tuli male repetita ex superioribus, et glossam ἀδικοῦσι. Aeschylus Eum. 256. ἢ θεὸν, ἢ ξένον τιν᾽, ἀσεβῶν. Plato Leg. 12. ini-

ὦ παγκρατὲς Ζεῦ, ταῦτα κυρώσειας, ὥσθ' i. tr.
ἡμῖν θεοὺς παραστατεῖν, καίπερ γυναιξὶν οὔσαις! i. t. c.
ΚΗ. ἄκουε πᾶς. ἔδοξε τῇ Βουλῇ τάδε
τῇ τῶν γυναικῶν (Τιμόκλει' ἐπεστάτει,
Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν, εἶπε Σωστράτη),
ἐκκλησίαν ποιεῖν ἕωθεν τῇ μέσῃ
τῶν Θεσμοφορίων, ᾗ μάλισθ' ἡμῖν σχολή,
καὶ χρηματίζειν πρῶτα περὶ Εὐριπίδου,
ὅ τι χρὴ παθεῖν ἐκεῖνον· ἀδικεῖν γὰρ δοκεῖ
ἡμῖν ἁπάσαις. τίς ἀγορεύειν βούλεται;
ΛΥ. ἐγώ.
ΚΗ. περίθου νυν τόνδε πρῶτον, πρὶν λέγειν.
σίγα, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν· χρέμπτεται γὰρ ἤδη,
i. t. c.
ὅπερ ποιοῦσ' οἱ ῥήτορες. μακρὰν ἔοικε λέξειν.
Γ. Α. φιλοτιμίᾳ μὲν οὐδεμιᾷ μὰ τὼ θεὼ i. tr.
λέξουσ' ἀνέστην, ὦ γυναῖκες, ἀλλὰ γὰρ
βαρέως φέρω τάλαινα πολὺν ἤδη χρόνον,

tio ὡς Ἑρμοῦ καὶ Διὸς ἀγγελίας — ἀσεβησάντων, quem locum laudavit Matth. gr. §. 419., 6., p. 578. 1. ed. — notanda aposiopesis pathetica in verbis τὴν πόλιν, scil. ταύτας ὄλλυσθαι, quod palam imprecari verentur feminae feminis.

344. Τιμόκλει' ἐπ. formula plebiscitis vel decretis publicis ap. Athenn. praemitti solita, ut K. annotavit. Lucian. Deorum concilio, ed. Tauchnitz. vol. 4. p. 323. ψήφισμα. Ἀγαθῇ τύχῃ. Ἐκκλησίας ἐννόμου ἀγομένης, ἑβδόμῃ ἱσταμένου, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπεστάτει Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος νυκτὸς, καὶ ὁ Ὕπνος τὴν γνώμην εἶπεν. cf. Thuc. 4, 118., et quos praeterea significavit K., Demosthenem aliosque scriptores; item Köpkei librum de legg. et judiciis Gr. p. 433. seqq. Biset. ἐπιστάτης βραβευτὴς, ἔφορος. καὶ ἐπίστασις ἡ ἐπιστασία, ἡ κηδεμονία. καὶ τὸ ῥῆμα ἐπιστατεῖν, ἐφορεύειν, βραβεύειν. ὁ δὲ ἐπιστάτης ἐστὶν εἷς τῶν πρυτάνεων, ὁ κλήρῳ λαχών. δὶς δὲ οὐκ ἔξεστι γενέσθαι τὸν αὐτὸν ἐπιστάτην. ἔχει δὲ οὗτος τὰς κλεῖς τῶν ἱερῶν, ἐν οἷς τὰ χρήματα, καὶ τὰ γράμματα. καὶ ὅταν οἱ πρυτάνεις τὸν δῆμον, ἢ τὴν βουλὴν, συνάγωσιν, οὗτος ἐξ ἑκάστης φυλῆς πρόεδρον ἕνα κληροῖ, μόνην τὴν πρυτανεύουσαν ἀφιείς. Πολυδεύκης. ὁ δὲ κῆρυξ (ἡ δὲ κηρύκαινα) ἐνταῦθα, ὡς εἴρηται, περὶ τῆς τῶν γυναικῶν ἐκκλησίας καὶ βουλῆς ὡς περὶ τῆς τῶν ἀνδρῶν ταῦτα πάντα λέγει etc.

347. ᾗ μάλ. ἡμῖν σχολή. tertius festi dies appellabatur νηστεία. hunc totum in templo jejunio transigebant mulieres, ob eamque causam eum diem concioni praestituerant, quo otium sibi non defuturum sciebant, nec futurum quidquam in mora, quin de Euripidis ultione deliberarent. *Ex Br.*

348. χρηματίζειν ἐστὶ καὶ λόγους διδόναι ἀλλήλοις, καὶ τὸ πρᾶγμα διοικεῖν. — *Σ. Ex Biseto.*

351. περίθου νυν. ἤγουν τὸν στέφανον λαβὲ, καὶ σοῦ κεφαλῇ περίθες. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς λέγουσι στεφανοῦσθαι πρῶτον. — *Biset.* cf. Eccles. 130. πρῶτον. πρότερον. Suid. v. περίθου.

προπηλακιζομένας ὁρῶσ᾽ ὑμᾶς ὑπὸ
Εὐριπίδου, τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας,
καὶ πολλὰ καὶ παντοῖ᾽ ἀκουούσας κακά.
τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν κακῶν;
ποῦ δ᾽ οὐχὶ διαβέβληχ᾽, ὅπου περ ἔμβραχυ
εἰσὶν θεαταὶ καὶ τραγῳδικοὶ χοροί,
τὰς μοιχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν,
τὰς οἰνοπίπας, τὰς προδότιδας, τὰς λάλους,
τὰς οὐδὲν ὑγιές, τὰς μέγ᾽ ἀνδράσιν κακόν·
ὥστ᾽ εὐθὺς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων

358. *τῆς λαχ.* cf. 427., et annot. ad Ran. 793.

360. *ἐπισμῇ. ἐπιχρίει, ἐπιξύει. σμῆξαι δέ ἐστι τὸ τὸν ῥύπον ἀποξῦσαι. οἱ δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ σμήχειν, οἷον ἐπιτρίβει.* — *Biset.*

361. Idem *ἔμβραχυ. — ἀττικὴ συνήθεια, ἣ οὐδὲν ἄλλο δηλοῖ ἢ τὸ βραχύ. ὁ δὲ νοῦς οὗτος* „*ἵνα δὲ διὰ βραχέων καὶ συντόμως τὸ πᾶν εἴπω, ποῦ ποτέ εἰσι θεαταί, καὶ τραγῳδοί, καὶ χοροὶ* (sic), *ὅπου ἡμᾶς ὁ Εὐριπ. οὐ διαβέβληκεν;*“ — cf. Vesp. 1079.

362. V. *καὶ τραγῳδοὶ καὶ χοροί.* at choros tum habuit etiam comoedia, quacum nihil rei erat Euripidi. recte igitur scholia Platonis p. 88. ed. Ruhnken. et alia MSS. ad ejusdem Gorgiam ap. Heins. ad Hesych. t. 1. p. 1191. *καὶ τραγῳδικοὶ χοροί*, quod praefert etiam Blomf. praefat. ad Aeschyli Persas p. XVII.

363. ita Suid. v. *οἰνοπίπας* et Zanett., Berglero, Brunckio, aliisque probantibus. V. *μυχοτρόπους*, sicut inferius 471. edd. usque ad Frobenii *τὸν μυχὸν* pro *τὸν μοιχόν*. bene monuit Br., eam vocem nusquam extare, merumque esse errorem librarii, similis soni litteras *οι* et *υ* inter se permutantis. magis probarem *μοιχοτύπας*, quod legitur ap. Hesychium; sed nihil temere mutandum est.

364. *οἰνοπίπας.* V. *οἰνοπότιδας*, quam interpretationem esse verbi rarioris intellexere K. et Br. Suidas *οἰνοπίπας: τὰς τοὺς οἴνους περισκοπούσας, ὡς Ὅμηρος* (Il. λ′, 385.) *παρθενοπίπας. Ἀριστοφ. φησὶ ποῦ δ᾽ οὐχὶ — Τὰς μοιχοτρόπους, — Τὰς οἰνοπίπας, τὰς προδότιδας —. ὁ μὲν οὖν Σύμμαχός φησι παρὰ τὸ πιπίζειν τὸν οἶνον· ἐγὼ θ᾽ οὐχ ὁρῶ τὸ πιπίζειν ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κείμενον, ἀλλὰ κατὰ μίμησιν φωνῆς λεγόμενον. ἄμεινον οὖν, ὥσπερ παιδοπίπας λέγεται, οὕτω καὶ οἰνοπίπας οὖν ἀντὶ τοῦ μέθυσος (μεθύσας), παρὰ τὸ πιπίζειν (πίζειν), ὅ ἐστι μυζεῖν ἢ μυζᾷν.* Br. „Vides,“ inquit, „de lectione consensisse vett. Criticos, de illius interpretatione in diversa abiisse. licet *πιπίζειν* Atticis fere nihil aliud significaverit quam *pipiare*, verbo ad imitationem avium quarundam vocis efficto, potuit tamen Aristoph. nomine *οἰνοπίπης* uti, derivato ab eodem verbo, et significante *ποτίζειν*, seu *μυζεῖν*. glossarium vetus *ἐκπιπίζει*, *exsugit*. vide Hesych. in *πιπίζειν*“ etc. *πυροπίπης* dixit Eq. 479.

365. *τὰς οὐδὲν ὑγιές.* „Plut. 37. *εἶναι πανοῦργον, ἄδικον, ὑγιὲς μηδὲ ἕν.*“ *Be.* cf. 603.

366. *ἀπὸ τῶν ἰκρίων. ἴκρια προπαροξυτόνως* (imo *ἰκρία*) *τὰ τῶν νεῶν καταστρώματα, καὶ τὰ ἐγκοίλια τῆς νεώς. καὶ τὸ μέρος τοῦ καταστρώματος, ἔνθα ὁ τοῦ κυβερνήτου τόπος, καὶ ὁ ἱστὸς τῆς νεώς. καὶ ἴκρια* (*ἰκρία*) *τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἀφ᾽ ὧν ἐθεῶντο τὸ παλαιὸν τοὺς διονυσιακοὺς ἀγῶνας, πρὶν ἢ σκευασθῆναι τὸ Διονύσου θέατρον. Εὐστάθιος.* — *Biset.* similiter Suid. v. *ἰκρία*. K. „Sensus est *quam primum e theatro* (id Germani quoque dicunt

ὑποβλέπουσ᾽ ἡμᾶς, σκοποῦνταί τ᾽ εὐθέως,
μὴ μοιχὸς ἔνδον ᾖ τις ἀποκεκρυμμένος.
δρᾶσαι δ᾽ ἔθ᾽ ἡμῖν οὐδὲν ὥσπερ καὶ προτοῦ
ἔξεστι· τοιαῦθ᾽ οὗτος ἐδίδαξεν κακὰ
τοὺς ἄνδρας ἡμῶν· ὥστ᾽, ἐάν γέ τις πλέκῃ
γυνὴ στέφανον, ἐρᾷν δοκεῖ· κἂν ἐκβάλῃ
σκεῦός τι κατὰ τὴν οἰκίαν πλανωμένη,
ἀνὴρ ἐρωτᾷ „τῷ κατέαγεν ἡ χύτρα;
οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐ τῷ κορινθίῳ ξένῳ.“
κάμνει κόρη τις, εὐθὺς ἁδελφὸς λέγει
„τὸ χρῶμα τοῦτό μ᾽ οὐκ ἀρέσκει τῆς κόρης.“
εἶεν· γυνή τις ὑποβαλέσθαι βούλεται,
ἀποροῦσα παίδων, οὐδὲ τοῦτ᾽ ἔστιν λαθεῖν·
ἄνδρες γὰρ ἤδη παρακάθηνται πλησίον.
πρὸς τοὺς γέροντάς θ᾽, οἳ προτοῦ τὰς μείρακας
ἤγοντο, διαβέβληκεν, ὥστ᾽ οὐδεὶς γέρων
γαμεῖν θέλει γυναῖκα διὰ τοὔπος τοδὶ
δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.
εἶτα διὰ τοῦτον ταῖς γυναικωνίτισιν

von den Brettern.) *domum redierint.* ἴκρια enim hic sunt tabulata, in quibus tumultuario opere in foro compactis et erectis Athenn. ante exstructum theatrum ludos spectabant.“ Liban. argumento Olynth. 1. Demosth., annotante Be., οὐκ ὄντος τὸ παλαιὸν θεάτρου λιθίνου παρ᾽ αὐτοῖς, ἀλλὰ ξυλίνων συμπηγνυμένων ἰκρίων. cf. Böttigeri Prolus. de 4 aetatt. rei scenicae p. 7.

369. ὥσπερ καὶ προτοῦ. ita loquuntur, neque καὶ particula omitti solet in hac phrasi. cf. Eccles. 221. sqq.

372. ἐρᾷν δοκεῖ. amantes enim corollas, poma et similia sibi invicem mittere solebant. testimonia passim obvia sunt. K.

374. Br. ἀνὴρ et 30. ἄνδρες, non male; nec tamen opus est ut ita scribatur: vide annott. ad 465., Ran. 27., Av. 118., *Lys.* 152.

375. τῷ κορ. ξένῳ. tangit Euripidem Stheneboea, ut notaverunt Be. et Br., laudato Athen. p. 427, E., ubi haec leguntur τοῖς δὲ τελευτηκόσι τῶν φίλων ἀπένεμον τὰ πίπτοντα τῆς τροφῆς ἀπὸ τῶν τραπεζῶν. διὸ καὶ Εὐριπ. περὶ τῆς Σθενεβοίας φησὶν, ἐπειδὴ ἐνόμιζε τὸν Βελλεροφόντην τεθνάναι πεσὸν δέ νιν λέληθεν οὐδὲν ἐκ χερὸς, Ἀλλ᾽ εὐθὺς αὐδᾷ „τῷ κορινθίῳ ξένῳ.“ (v. Eurip. fragm. p. 231. nostrae ed.)

376. κάμνει. κάμνειν ἐπὶ τοῦ ποιεῖν καὶ ἐργάζεσθαι, καὶ ἐπὶ τοῦ νοσεῖν, ὡς ἐνταῦθα, λέγεται. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων εἴδωλα καμόντων. *Biset.* secundum Suidam.

378. ὑποβαλ. cf. 318. et inferius 472. seqq., item 532.

384. Euripides Phoenice ap. Stob. Serm. 69., Florileg. Grot. p. 293. v. Eurip. fragm. 291. nostrae ed.

385. γυναικωνῖτις, ίτιδος, οἰκία τῶν γυναικῶν. Σ. *Biset.* annotavit K., interiorem aedium partem eam, quae gynaeconitis appellabatur, non solum obserari, sed etiam obsignari solitam fuisse ap. Athenn.; quemadmodum omnino iis, quae diligenter

σφραγῖδας ἐμβάλλουσιν ἤδη, καὶ μοχλοὺς,
τηροῦντες ἡμᾶς· καὶ προσέτι μολοττικοὺς
τρέφουσι μορμολύκεια τοῖς μοιχοῖς κύνας.
καὶ ταῦτα μὲν ξύγγνωσθ'· ἃ δ' ἦν ἡμῖν προτοῦ
αὐταῖς ταμιεύεσθαι, προαιρούσαις λαθεῖν,
ἄλφιτον, ἔλαιον, οἶνον, οὐδὲ ταῦτ' ἔτι
ἔξεστιν· οἱ γὰρ ἄνδρες ἤδη κλειδία
αὐτοὶ φοροῦσι κρυπτὰ κακοηθέστατα
λακωνίκ' ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους.
προτοῦ μὲν οὖν ἦν ἀλλ' ὑποῖξαι τὴν θύραν,
ποιησαμέναισι δακτύλιον τριωβόλου·

asservari volebant, sigilla appendebant vett., ut docuit Menag. ad Diog. Laërt. 4, 59.

386. Eurip. de asservandis diligenter mulieribus Androm. 915. πρὸς τάδ' εὖ φυλάσσετε Κλείθροισι καὶ μοχλοῖσι δωμάτων πύλας. — *Be.*

387. μολοττικὸς κύων ὁ ποιμενικὸς, καὶ μέγας. (cf. Plaut. Capt. 19., Horat. Epod. 6, 5., Sat. 2, 6, 114., ubi vid. Heindorf. vetus S. μολοττ. ἠπειρωτικούς. Molossia regio Epiri orientalis.) μορμολύκεια δὲ τὰ τῶν τραγῳδῶν προσωπεῖα, καὶ τὰ τῶν ὑποκριτῶν, ἃ Δωριεῖς γόργια καλοῦσιν· ἔνθεν καὶ τὸ μορμολύττεσθαι, τὸ ἐκφοβῆσαι. *Σ. Biset.*

390. ita Scal. libri λαβεῖν, quod frustra tuitus K. scribi jussit ταμιείου. idem notat, προαιρεῖν significare *e penu aliquid promere*, quemadmodum Theophrastus Char. 4. dixit de rusticitate προαιρῶν δέ τι ἐκ τοῦ ταμιείου. asyndeton et familiare est, et affectum exprimit mulieris. alii aliter.

393. κακοηθ. κρυπτὰ, δυσεπιβούλευτα. τοῦτο δὲ μεταφορικῶς. Εὐστάθ. λακωνικὰ δὲ λέγει, ὅτι αἱ λακωνικαὶ κλεῖδες κατὰ τὸν Σουίδαν περιβόητοι ἦσαν. γομφίους δὲ καλεῖ τοὺς ὀδόντας, τὰς κλειδώσεις. — ὑποῖξαι δὲ λάθρα καὶ κλεπτικῶς ἀνοῖξαι. *Biset.* cf. Suid. vv. λακωνικαὶ κλεῖδες et κακοηθέστατα, itemque Salmas. ad Solin. p. 649. seqq., quos laudarunt Be. et Br.

395. ἀλλὰ, *saltem*. K.

396. δακτ. *annulum signatorium.* viris, etiamsi clave laconica cellae fores occlusissent, metuendum erat, ne qualicunque artificio mulieres claustra reserarent; quod difficile non erat pro rudi serarum illo aevo fabrica. idcirco, ne sibi imprudentibus fraudem illae facerent, cellae ostium obsignabant imposita cera, ῥύπῳ, impressoque cerae annuli sui signo. vide Lys. 1124. sed hanc etiam cautelam irritam reddebat mulierum calliditas. quippe 3 obolis, i. e. vilissimo pretio, unaquaeque sibi comparabat annulum eodem insculptum signo, ejusque ope, postquam in penum ingressa, quaecunque libuisset, suffurata esset, idem reponebat signaculum, ita ut a marito fraudis argui non posset. at vero queritur mulier nostra, sibi nullam amplius esse rationem latenter et impune in penum se penetrandi, postquam viros docuit Eurip. (aliquo dramate, quod non extat) ceram obsignare non, ut antea, annulo, sed ligno a teredinibus pertuso, cujusquemodi singuli appensa gestabant: nam signacula illa mulier imitari non poterat, — nisi eodem ligni frusto potiretur, quo maritus ceram signarat etc. *Br.* Küstero ad Suid. v. θριπηδέστατον laudatus Eustath. p. 1403. ed. Rom. Παυσανίας λέγει, ὅτι θριπήδεστα ξυλήφια τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔδω. οἷς ἐχρῶντο, φησὶν, οἱ σφόδρα οἰκονομικοὶ ἀντὶ γλυπτῶν σφραγίδων. Bisetus „διαφέρει τὸ σφραγίδιον τοῦ δακτυλίου, ὅτι κατὰ τὸν Ἡσύχιον δακτύλιον μὲν τὸ ἁπλοῦν δακτυλίδιον ἐκάλουν,

νῦν δ' οὗτος αὐτοὺς 'ῳκότριψ Εὐριπίδης
ἐδίδαξε θριπήδεστ' ἔχειν σφραγίδια
ἐξαψαμένους. νῦν οὖν ἐμοὶ τούτῳ δοκεῖ
ὄλεθρόν τιν' ἡμᾶς κυρκανᾶν ἀμωσγέπως,
ἢ φαρμάκοισιν, ἢ μιᾷ γέ τῳ τέχνῃ,
ὅπως ἀπολεῖται. ταῦτ' ἐγὼ φανερῶς λέγω·
τὰ δ' ἄλλα μετὰ τῆς γραμματέως ξυγγράψομαι.

ΧΟ. οὐπώποτε ταύτης ἤκουσα — as., a. ant.
πολυπλοκωτέρας γυναικὸς, — t. d.
οὐδὲ δεινότερον λεγούσης. — gl. h.
πάντα γὰρ λέγει δίκαια, — t. d.
πάσας δ' εἰδέας ἐξήτασεν, — as., dm. et i.
πάντα δ' ἐβάστασεν φρενὶ, — chor. d.

τὸ δὲ γλυφὴν ἔχον σφραγίδιον. cf. ann. ad 398.

397. **ῳκότριψ.** pro ὁ οἰκότριψ. h. l. active *pernicies domuum*, ὁ ἐπιτρίβων τοὺς οἴκους. sic οἰκοτρίβης δαπάνη, *sumtus rem domesticam proterens*, sive *perdens*, in carmine Critiae ap. Athen. p. 432. alias, ut notum, οἰκότριψ est *vernula, famulus*, qui quasi *teritur* in opere domestico faciendo, ut aliquod instrumentum. *Be.*

398. **θριπήδεστα σφραγίδια.** ξύλα ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα, οἷς ἐσφράγιζον. θρῖπες δὲ εἶδος σκωλήκων. S. Be. „Lycophron v. 508. τὰ δ' ἄλλα θριπόβρωτος ἄψαυστος δόμων Σφραγὶς δοκεύσει, ad quem locum Ioh. Tzetzes notat, veteres adhibuisse ligna vermibus corrosa pro sigillis; quod testatur etiam Pausanias ap. Eustath. p. 1403. ed. Rom. (v. ann. ad. 396.) haec ex notis Kusteri ad Suid. v. θριπηδέστατον. (sic.) est autem θριπήδεστος a θρὶψ *teredo* et ἔδω *edo*, unde ἐδηδεσμένος. sic τόξα θριπήδεστα, *arcus a vermibus corrosos*, dixit Synesius epist. 104." — Hesych. in θριπόβρωτος, notante Schneidero, οἱ Λάκωνες σφραγῖσιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ σητῶν βεβρωμένοις[, κατασημαινόμενοι, ὁπότε βούλοιντο]. Φιλοστέφανος δέ φησι, πρῶτον Ἡρακλέα χρήσασθαι.

400. **κυρκ.** notant, idem significare verba κυρκανᾶν, κυκανᾶν (810.), et usitatius κυκᾶν. Biset. δηλοῖ δὲ τὸ ταράττειν, καὶ κινεῖν, ἀπὸ τοῦ κυκάω, ῶ. sed hic latiore significatu dici ait Be. pro *struendo* seu *moliendo;* usum autem esse Aristophanem illo verbo, quia illaturus erat φαρμάκοις, *venenis*, quae dicuntur κυκᾶσθαι, *misceri*, velut Plut. 307. — **ἀμωσγέπως**, *quoquo modo.* vide annot. ad Ach. 573.

403. ita Junt., K., Be. vulgo τοῦ γραμμ. Be. „Alias in εὺς desinentia masculina sunt; sed hic jocatur. Pollux de h. l. 4, 19. Ἀριστοφ. δὲ παίζει ἐν Θεσμοφοριαζούσαις, λέγων ἡ γραμματεύς. quem locum citavit K., et Eusthatium p. 1484. ed. Rom. — *reliqua vero cum scriba in syngrapham conferam.* germanice dicas *das Übrige will ich der Schreiberin zu Protokoll geben.* secreta quaedam dictatura esse videtur scribae de modo, quo interficiendus sit Euripides.

404. metri genus, quo usus est Soph. plus semel, et ipse Aristophanes, ni fallor, etiam Av. 432.

405. **πολυπλοκ.** πολύπλοκος, πολύτροπος, ὁ ἐπὶ πολλὰ τρεπόμενος, ἢ τρέπων τὴν ἑαυτοῦ διάνοιαν, ὑφ' ἕνα καιρόν. Ἡσύχ. — *Biset.* cf. 432.

408. **πάσας εἰδέας**, omnes modos rerum, de quibus dixit.

409. **ἐβάστασεν**, *exploravit, examinavit.* vid. Suid. vv. βαστάζειν et ἐβάστασε. Aeschyl. Prom. 886. ἢ

πυκνῶς τε τοὺς λόγους ἀνεῦρεν εὖ διεζητημένους, i. t.
ὥστ᾽ ἂν, εἰ λέγοι παρ᾽ αὐτὴν Ξενοκλέης ὁ Καρκίνου, t. t. c.
δοκεῖν ἂν αὐτὸν, ὡς ἐγῷμαι, i. d. h.
πάσαισιν ὑμῖν ἄντικρυς μηδὲν λέγειν. i. tr.
Γ. Β. ὀλίγων ἕνεκεν αὐτὴ παρῆλθον ῥημάτων.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλ᾽ αὕτη κατηγόρηκεν εὖ·
ἃ δ᾽ ἐγὼ πέπονθα, ταῦτα λέξαι βούλομαι.
ἐμοὶ γὰρ ἁνὴρ ἀπέθανεν μὲν ἐν Κύπρῳ,
παιδάρια πέντε καταλιπὼν, ἁγὼ μόλις
στεφανηπλοκοῦσ᾽ ἔβοσκον ἐν ταῖς μυῤῥίναις.
τέως μὲν οὖν ἀλλ᾽ ἡμικάκως ἐβοσκόμην·
νῦν δ᾽ οὗτος ἐν ταῖσιν τραγῳδίαις ποιῶν,
τοὺς ἄνδρας ἀναπέπεικεν οὐκ εἶναι θεοὺς,
ὥστ᾽ οὐκέτ᾽ ἐμπολῶμεν οὐδ᾽ εἰς ἥμισυ.
* νῦν οὖν ἁπάσαισιν παραινῶ καὶ λέγω

σοφὸς, ἢ σοφὸς ἦν, ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ᾽ ἐβάστασε. proprie Eurip. Cyclope 362. κἀπιβαστάσας χεροῖν, *pondus eorum manibus explorans. E K. et Be.*

410. vulgo — φρενὶ, πυκνῶς τε ποικίλους λόγους etc., quae facile sentias infuscata esse glossa. atqui Suidas in ἐβάστασεν πυκνῶς τε καὶ ποικίλως τοὺς λόγους.

411. de Xenocle cf. supra 168., Ran. 86., Nub. 1213., et Vespas extremas.

413. soloece libri ὡς ἐγῷμαι, πᾶσιν ὑμῖν ἄντ. μ. λ. μηδὲν λέγειν, *nugari*, delirare. Vesp. 75. ἀλλ᾽ οὐδὲν λέγει, etc.

414. libri fere ἕνεκ᾽ αὐτὴ vel αὐτῇ. scripserunt ἕνεκέν γ᾽, ἕνεκά γ᾽, ἕνεκα καὐτή.

417. ἐν Κύπρῳ. de hac insula Strabo 14, 16. κατ᾽ ἀρετὴν οὐδεμιᾶς τῶν νήσων λείπεται· καὶ γὰρ εὔοινός ἐστι καὶ εὐέλαιος, σίτῳ τε αὐτάρκει χρῆται etc. cf. Meursii librum, qui inscriptus est Creta, Rhodus et Cyprus, Euripidis interpp. ad Bacch. 346., et de festo Veneris celeberrimo, quod in Cypro agebatur quotannis, Epist. Athen. 63. remex fuerit maritus hujus feminae haud nummatior Dorione isto ap. Lucianum Dial. meretr. 14.

419. ἐν ταῖς μυῤῥίναις, in loco, ubi myrti venduntur. cf. Equ. 1263., Plut. 390. myrti ramorum usus cum alius, tum praecipuus in conviviis, de quo vide Pac. 1072., Nub. 1309.; de coronis autem myrteis initiatorum Ran. 156.; quas ferebant etiam Archontes, ut Bisetus annotavit.

420. ἀλλὰ, *saltem*. ἡμικάκως videtur ferendum esse, cum adjectivum ἡμίκακον, quod temere damnat Phrynichus, ex Euthycle et Sophocle afferatur a Polluce 6, 161. praeterea ἡμίκακον τὸ κακὸν ἦν nescio quis ap. Suidam v. σπάδων. Alexidis autem locus, in quo legitur ἡμίκακον, extat ap. Antiatticistam Bekk. p. 98. nec tamen ita Suidas MS. in τέως, sed ἀλλ᾽ εἰ κακῶς ἐβ., teste Porsono. Lobeck. ann. ad Phrynichum suspicatur, legendum esse τ. μ. ο. ἀλλ᾽ ἢ κ. ἐβ.

422. Eurip. Bellerophonte fragm. 25. in ed. Musgrav.: φησίν τις εἶναι δῆτ᾽ ἐν οὐρανῷ θεούς; Οὐκ εἰσὶν, οὐκ εἴσ᾽. conferri jussit Br. Musgravii annot. ad Eurip. Sisyphi fragm. 1. v. etiam Eurip. fragm. p. 98. nostrae ed.

424. versus immodulatus, cui subvenias ponendo, quod et ipsam mo-

τοῦτον κολάσαι τὸν ἄνδρα πολλῶν οὕνεκα·
ἄγρια γὰρ ἡμᾶς, ὦ γυναῖκες, δρᾷ κακὰ,
ἅτ' ἐν ἀγρίοισι τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφείς.
ἀλλ' εἰς ἀγορὰν ἄπειμι· δεῖ γὰρ ἀνδράσι
πλέξαι στεφάνους συνθηματιαίους εἴκοσιν.
ΧΟ. ἕτερον αὖ τι λῆμα τοῦτο κομψότερον ἔτ' ἀναπέφηνεν, t. t.
οἷα κατεστωμύλατ' οὐκ ἄκαιρα, as., dm. et i. h.
φρένας ἔχουσα καὶ πολύπλοκον νόημ', - do.
οὐδ' ἀσύνετ', ἀλλὰ πιθανὰ πάντα. i. d. h.
δεῖ δὲ ταύτης τῆς ὕβρεως gl. pol.
ἡμῖν τὸν ἄνδρα περιφανῶς δοῦναι δίκην. i. tr.
ΜΝ. τὸ μὲν, ὦ γυναῖκες, ὀξυθυμεῖσθαι σφόδρα i. tr.
Εὐριπίδῃ, τοιαῦτ' ἀκουούσας κακὰ,
οὐ θαυμάσιόν ἐστ', οὐδ' ἐπιζεῖν τὴν χολήν.
καὐτὴ γὰρ ἔγωγ', οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων,
μισῶ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, εἰ μὴ μαίνομαι.
ὅμως δ' ἐν ἀλλήλαισι χρὴ δοῦναι λόγον·
αὐταὶ γάρ ἐσμεν, κοὐδεμί' ἐκφορὰ λόγου.
τί ταῦτ' ἔχουσαι κεῖνον αἰτιώμεθα,
βαρέως τε φέρομεν, εἰ δύ' ἡμῶν ἢ τρία
κακὰ ξυνειδὼς εἶπε δρώσας μυρία;

destae mulieris orationem juvat, *ἁπάσαις ἂν π. κ. λ.*

427. ita Br. secundum Plut. Opp. mor. p. 852., et Gell. 15, 20. V. *ἀγρίοισι λαχάνοις*, vacillante metro. ceterum cf. superius 358.

429. *σ τ ε φ. σ υ ν θ. coronas locatitias*, sive quas quis faciendas locavit mercede promissa, *bestellte Kränze.* Athen. 15, 7. *συνθηματιαῖοι στέφανοι, ἠργολαβημένοι, καὶ ἐκδόσιμοι* etc. *E K.*, qui praeterea laudavit Pollucem 7, 200. et Suidam v. *συνθηματιαίους*.

430. ll. illata interpretatione frigida — *κ. ἔτ' ἢ τὸ πρότερον ἀναπ.* quae etiam metri gratia delenda est: nam finiendus esset versus trochaeo soluto (*πρότερον*) contra usum in hoc genere. — Biset. secundum Suidam *λ ῆ μ α*, *ἀξία (?)*, *ἀνδρεία*, *φρόνημα* etc. *λῆμα θούριον* dixit Equ. 703. cf. Nub. 451., Ran. 851. proprie est *voluntas*, a *λῶ volo*, ut annotavit Ernest. ad Nub. l. l.

431. *κ α τ ε σ τ. garriit.* Biset. *στωμύλος, λάλος πολύκομψος, πιθανολόγος, εὐτράπελος* etc. cf. Ran. 92.

432. *π ο λ ύ π λ ο κ ο ν.* cf. 405.

436. Mnesilochus personatus defendit Euripidem.

437. *κ α κ ὰ, convicia*, cf. Eurip. Med. 439.

438. *ἐ π ι ζ ε ῖ ν* neutraliter. active Aeschylus Prom. 730. *ἐξαναζέσει χόλον. E Be.*

439. *ὀναίμην* Suid., notante Toup. Emendd. t. 1. p. 437. mendose codd. *ὀνοίμην*. mox Br. dedit *ἀλλήλαισι*. Rav. *ἀλλήλοισι*. ceteri libri fere *ἀλλήλησι*.

442. *α ὐ τ α ὶ, solae.* cf. Ach. 468. *ἐ κ φ ο ρ ὰ* Valck. ad Eurip. Hipp. 294., Br. etc. libri *ἔκφορος*.

443. h. e. *τί ἔχ. αἰτ. ταῦτα κεῖνον;* notus atticismus: vide Matth. gr. §. 567. cf. inferius 808.

ἐγὼ γὰρ αὐτὴ πρῶτον, ἵνα μὴ ἄλλην λέγω,
ξύνοιδ᾽ ἐμαυτῇ πολλὰ πόλλ᾽· ἐκεῖνο δ᾽ οὖν
δεινότατον, ὅτε νύμφη μὲν ἦ τρεῖς ἡμέρας,
ὁ δ᾽ ἀνὴρ παρ᾽ ἐμοὶ κάθευδεν· ἦν δέ μοι φίλος,
ὅσπερ με διεκόρευσεν οὖσαν ἑπτέτιν·
οὗτος πόθῳ μοὔκνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν·
κᾆτ᾽ εὐθὺς ἔγνων, εἶτα καταβαίνω λάθρα.
ὁ δ᾽ ἀνὴρ ἐρωτᾷ „Ποῖ σὺ καταβαίνεις;" — „„Ὅποι;
στρόφος μ᾽ ἔχει τὴν γαστέρ᾽, ὦνερ, κὠδύνη·
ἐς τὸν κοπρῶν᾽ οὖν ἔρχομαι."" — „Βάδιζέ νυν."
κᾆθ᾽ ὁ μὲν ἔτριβεν κεδρίδας, ἄνηθον, σφάκον·
ἐγὼ δὲ καταχέασα τοῦ στροφέως ὕδωρ
ἐξῆλθον ὡς τὸν μοιχὸν, εἶτ᾽ ἠρειδόμην
παρὰ τὸν Ἀγυιᾶ, κύβδ᾽ ἐχομένη τῆς δάφνης.
ταῦτ᾽ οὐδεπώποτ᾽ εἶφ᾽, ὁρᾶτ᾽, Εὐριπίδης,
οὐδ᾽ ὡς ὑπὸ τῶν δούλων τε κὠρεακόμων
*σποδούμεθ᾽, ἢν μὴ ᾽χωμεν ἕτερον, οὐ λέγει·
οὐδ᾽, ὡς, ὅταν μάλισθ᾽ ὑπό του ληκώμεθα

447. codd. ξ. ἐμ. πόλλ᾽· ἐκεῖνο —. Br. auctore Dawesio Misc. crit. p. 317. ξ. ἐμ. πολλὰ δείν᾽· ἐκ. etc. quod parum probabile. imo simile simili offecit, ut solet fieri. elegantiae autem atticae est *πολλὰ πολλὰ*, *saepe multa*, ut alibi *πολλὰ πολλάκις*. *πολλὰ*, *saepe*, ut Plut. 253., Equ. 383.

448. ἦ D. vulgo ἦν.

451. a *κνύειν* est *κνῦμα*, qua voce noster usus est Eccles. 36. significat *januam unguibus leniter scalpere*, quod amantes facere solebant, noctu aedes amicarum clam ingressuri. *E K.*

456. *κεδρ. τὰς κέδρου τοὺς καρπούς. Ἡσύχ.* (fructus *juniperi oxycedri* Linn., *Wachholderbeeren*. vide Schneider. lex. v. *κέδρος*, 2., et Billerbeck. Flor. class. pagg. 234., 242. *ἄνηθον*, *foeniculum anethum* Linn., *Dill.*) *σφάκον δὲ*, *ἐλελίσφακον*. (*salvia officinalis* Linn. vid. Billerbeck. l. l. p. 8. *ταῦτα δὲ ὁ εὐήθης ἀνὴρ, καὶ ὑπὸ τῆς κόρης ἀπατώμενος, ἔτριβεν, ὡς ἐπιτήδεια παῦσαι τὸν στρόφον* (*Bauchgrimmen*). *Biset.*

457. oleo deficiente aqua cardinem sparsit, ne versa crepitet. „similiter Plautus Curc. 1, 3, 1. *Placide egredere, et sonitum prohibe forium et crepitum cardinum. — Mane: subfundam aquulam.*" *Br.*

459. *τὸν Ἀγυιᾶ*. Hesych. *Ἀγυιεύς: ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἑστὼς βωμὸς ἐν σχήματι κίονος.* ubi vide interpp. *Br.* cf. Vesp. 842. — *τῆς δάφνης*, laureae, qua coronata erat Apollinis statua. cf. Plut. 1110.

461. *κωρ.* ita Lobeck. ann. ad Phryn. p. 697., quemadmodum *ἀμφορεαφόρος* ap. Synesium de Regn. p. 23., *γενεσιαλόγος* ap. Artemidorum 2, 69., aliaque similia, quamvis pauca, leguntur. ll. contra analogiam *κὠρεωκόμων*. Biset. „*κώρ. ὀρεωκόμος* (?) *καὶ ὀρεοκόμος ταὐτὸν, ὁ τῶν ὀρέων εἴτε τῶν ἡμιόνων ἐπιμελητής.*" —

462. *οὐ λέγει.* malim *αὖ λ.*

463. *ληκ.* Suid. h. v. Br. etc. codd. Aristoph. et vulgo edd. *κινώμεθα*. Hesych. *ληκῶ: τὸ μόριον. ληκᾶσθαι: περαίνεσθαι.* plura dant Br. et interpp.

τὴν νύχθ᾽, ἕωθεν σκόροδα διαμασώμεθα,
ἵν᾽ ὀσφρόμενος ἀνὴρ ἀπὸ τείχους εἰσιὼν
μηδὲν κακὸν δρᾶν ὑποτοπῆται. ταῦθ᾽, ὁρᾷς,
οὐπώποτ᾽ εἶπεν. εἰ δὲ Φαίδραν λοιδορεῖ,
ἡμῖν τί τοῦτ᾽ ἔστ᾽; οὐδ᾽ ἐκεῖν᾽ εἴρηκέ πω,
ὡς ἡ γυνὴ δεικνῦσα τἀνδρὶ τοὔγκυκλον
ὑπαυγές, οἷόν ἐστιν, ἐγκεκαλυμμένον
τὸν μοιχὸν ἐξέπεμψεν· οὐκ εἴρηκέ πω.
ἑτέραν δ᾽ ἐγῷδ᾽, ἣ ᾽φασκεν ὠδίνειν γυνὴ
δέχ᾽ ἡμέρας, ἕως ἐπρίατο παιδίον·
ὁ δ᾽ ἀνὴρ περιῄρχετ᾽ ὠκυτόκι᾽ ὠνούμενος·
τὸ δ᾽ εἰσέφερε γραῦς ἐν χύτρᾳ τὸ παιδίον,
ἵνα μὴ βοῴη, κηρίῳ βεβυσμένον·
εἶθ᾽, ὡς ἔνευσεν ἡ φέρουσ᾽, εὐθὺς βοᾷ
„Ἄπελθ᾽, ἄπελθ᾽· ἤδη γάρ, ὦνερ, μοι δοκῶ
τέξειν· τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισε.

464. ita Br. aliique secundum Dawes. Misc. crit. p. 320. libri mendose τ. ν. ἕωθεν σκορόδια μασώμεθα. annotavit Br., mulierem mane, postquam moechus abiit, allium manducasse, quo nocturni furti suspicionem amoveret: neque enim, quae allium olent, expetuntur ab amatoribus. vide interpp. Horatii ad Epod. 3.

465, 6. ita Reisk. et Bentl., nec aliter Dawes., Elmsl. ad Acharn. p. 73., nisi quod scribi jubent praeter necessitatem ᾽ανήρ. cf. 374. ἀμέτρως codd. ἵν᾽ ὀσφραινόμενος ἀνὴρ ἀπὸ τοῦ τείχ. ε. Biset. ἀπὸ τείχους. ἐκεῖ γὰρ νυκτερινὴν φυλακὴν ποιησάμενοι ἀρχομένης ἠοῦς οἴκαδε ἐπαναστρέφειν εἰώθασι. (Von der Nachtwache an der Stadtmauer: Thukyd. 8, 69. *H. Voss.*) — ὑποτοπεῖν καὶ ὑποτοπεῖσθαι, ὑπονοεῖν (ὑπολαμβάνειν), ὑποπτεύειν.

468. Be. „ἡμῖν — ἔστ᾽; *quid hoc ad nos?*"

469. ἡ γυνή. *certa mulier*, vulgo nota. vid. de hoc usu articuli Matth. gr. §. 266. de ἐγκύκλῳ cf. 260.

470. Bentl. libri metro vitiato ὑπ᾽ αὐγάς. — οἷόν ἐστιν. *was das prächtig sei. Voss.*

472. cf. 378. et Berglero laudatum Eurip. Phoen. 30.

474. ita Schäfer. ad Bosii Ellips. p. 512., collato Polluce 2, 7. V. ὠκυτόκει᾽ ὤν. vir litteratissimus „Sic scribitur," inquit, „quod idem significat, ὀξυτόκιον: item ἀτόκιον." D. quoque ὠκυτόκι᾽. Biset. ὠκυτ. φάρμακα τὸν τόκον ταχύνοντα etc.

475. ἐν χύτρᾳ βεβ. uti infantes olim in ollis exponi solebant, quod ἐγχυτρίζειν vocabant, teste Schol. Aristoph. ad Ran. 1125. et Suida v. ἐγχυτρίστριαι, sic in iisdem clam inferri solebant, quos mulieres sibi subjicere volebant, ut ex h. l. patet. K.

476. κηρίῳ βεβ. huc pertinet Hesychii glossa κηρίῳ βύσασα. εἰς τὸ στόμα τῶν παίδων ἐτίθεσαν κηρίον ὑπὲρ τοῦ μὴ βοᾶν, ὁπότε ὑποβάλλοιεν. *Br.* praeterea conferri jubent Schol. ad Ach. 429. et Callim. 1, 49.

479. ἦτρον τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέρος, καὶ τὸ κάλυμμα τῆς μήτρας, ὃ καλοῦσιν ἔλυτρον. γελοίως δὲ εἶπεν ἦτρον τῆς χύτρας· ἐν χύτραις γὰρ τὰ παιδία ἐξετίθεσαν. Σ. ἄλλως. τὸ μέντοι ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν πᾶν ἄχρι τῶν ὑπὲρ (τὰ) αἰδοῖα τριχώσεων ἦτρόν τε καὶ ὑπογάστριον καλοῦσι. Πολυδεύκης. *Biset.* submissa voce mulier dixit τῆς χύτρας, ne vir exaudiret.

χὠ μὲν γεγηθὼς ἔτρεχεν, ἡ δ' ἐξέσπασεν
ἐκ τοῦ στόματος τοῦ παιδίου, τὸ δ' ἀνέκραγεν.
εἶθ' ἡ μιαρὰ γραῦς, ἣ 'φερεν τὸ παιδίον,
θεῖ μειδιῶσα πρὸς τὸν ἄνδρα, καὶ λέγει
„Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὐτέκμαγμα σόν·
τά τ' ἄλλ' ἁπαξάπαντα, καὶ τὸ πόσθιον
τῷ σῷ προσόμοιον, στρεβλὸν ὥσπερ κύτταρον.
ταῦτ' οὐ ποιοῦμεν τὰ κακά; νὴ τὴν Ἄρτεμιν
ἡμεῖς γε· κᾆτ' Εὐριπίδῃ θυμούμεθα,
οὐδὲν παθοῦσαι μεῖζον ἢ δεδράκαμεν;
ΧΟ. τουτὶ μέντοι θαυμαστὸν a. par.
ὁπόθεν εὑρέθη τὸ χρῆμα, χἤτις ἐξέθρεψε χώρα t. t.
τήνδε τὴν θρασεῖαν οὕτω. t. d.
τάδε γὰρ εἰπεῖν τὴν πανοῦργον κατὰ τὸ φανερὸν ὧδ' ἀναιδῶς, t. t.
οὐκ ἂν ᾠόμην ἐν ἡμῖν οὐδὲ τολμῆσαί ποτ' ἄν, t. t. c.
ἀλλ' ἅπαν γένοιτ' ἂν ἤδη, τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ t. t.
τὴν παλαιάν. t.
ὑπὸ λίθῳ γὰρ παντί που χρὴ μὴ δάκῃ ῥήτωρ ἀθρεῖν. t. t. c.
ἀλλ' οὐ γάρ ἐστι τῶν ἀναισχύντων φύσει γυναικῶν i. t. c.
οὐδὲν κάκιον εἰς ἅπαντα πλὴν ἄρ' ἢ — γυναῖκες.
Γ. Β. οὔ τοι μὰ τὴν Ἄγλαυρον, ὦ γυναῖκες, εὖ φρονεῖτε,

480. ἐξέσπ. δηλονότι τὸ κηρίον, ᾧ τὸ τοῦ παιδίου στόμα πρότερον ἐβύετο. — *Biset.*

484. ita Reisk. et Reisig. Conject. in Aristoph. p. 147. libri αὔτ' ἔκμαγμα. dictum αὐτέκμαγμα, ut αὐτανεψιὸς, αὐτογραμμὴ, et similia. Biset. „τὸ ἔκμαγμα ταὐτὸν τῷ ἐκτυπώματι, ὅπερ καὶ ἐκμαγεῖον, καὶ εἶγμα, καὶ εἰκὼν, συνωνύμως καλεῖται, καὶ ἐκμαγῆσαι τὸ ἐκτυπῶσαι. — στρεβλὸν δὲ καμπύλον. κύτταρον δὲ τὸ πῶμα τῆς βαλάνου, ὅπου ἐγκάθηται ἡ βάλανος. Θεόφραστος δέ φησι κυρίως λέγεσθαι τὴν προάνθησιν τῆς πίτυος" etc. cf. Schneideri lex. h. v. Voss. *krumm gedreht, wie die Zirbelnuss.*

495. citat Suid. v. ἀλλ' ἅπαν, ubi recte docet, respicere hic Comicum proverbium illud ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος, de quo proverbio vide eundem v. ὑπὸ παντί. lepide autem et παρ' ὑπόνοιαν dixit ῥήτωρ pro σκορπίος, ut nimirum oratores et δημαγωγοὺς Athenn. aceto attico perfunderet. K. recensetur hoc proverb. ab Athenaeo p. 695. inter scolia. Illud ἅπαν γένοιτ' ἂν ἤδη Be. proverbiale esse ait, si eveniant inexpectata; quemadmodum Naso dixerit *Omnia jam fient, fieri quae posse negabam.* Machon ap. Athen. p. 246. de vetula et parasito νῦν πάντα, φησὶ, γίνεθ'. ἡ μὲν οὐ κύει, Ἐν γαστρὶ δ' οὗτος λαμβάνει καθ' ἡμέραν. cf. Xenoph. Exped. Cyri 7, 6, 11.

497. δάκῃ, ut συκοφάντου δήγματος Plut. 881. annot. Be.

500. jurabant atticae mulieres per Aglauron et ejus sororem Pandroson, Cecropis filias. cf. Lys. 412.

ἀλλ' ἢ πεφάρμαχθ', ἢ κακόν τι μέγα πεπόνθατ' ἄλλο,
ταύτην ἐᾶσαι τὴν φθόρον τοιαῦτα περιυβρίζειν
ἡμᾶς ἁπάσας. εἰ μὲν οὖν τις ἔστιν· εἰ δέ γ', ἡμεῖς
αὐταί γε καὶ τὰ δουλάρια, τέφραν ποθὲν λαβοῦσαι,
ταύτης ἀποψιλώσομεν τὸν χοῖρον, ἵνα διδαχθῇ
γυνὴ γυναῖκας οὖσα μὴ κακῶς λέγειν τὸ λοιπόν.

MN. μὴ δῆτα τόν γε χοῖρον, ὦ γυναῖκες; εἰ γάρ, οὔσης
παῤῥησίας, κἀξὸν λέγειν, ὅσαι πάρεσμεν ἀσταί,
εἶτ' εἶπον ἁγίγνωσκον ὑπὲρ Εὐριπίδου δίκαια,
διὰ τοῦτο τιλλομένην με δεῖ δοῦναι δίκην ὑφ' ὑμῶν;

Γ. Γ. οὐ γάρ σε δεῖ δοῦναι δίκην, ἥτις μόνη τέτληκας
ὑπὲρ ἀνδρὸς ἀντειπεῖν, ὃς ἡμᾶς πολλὰ κακὰ δέδρακεν,
ἐπίτηδες εὑρίσκων λόγους, ὅπου γυνὴ πονηρὰ
ἐγένετο, Μελανίππας ποιῶν, Φαίδρας τε· Πηνελόπην δὲ
οὐπώποτ' ἐποίησ', ὅτι γυνὴ σώφρων ἔδοξεν εἶναι.

MN. ἐγὼ γὰρ οἶδα τᾄτιον· μίαν γὰρ οὐκ ἂν εἴποις
τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην, Φαίδρας δ' ἁπαξαπάσας.

Γ. Γ. ἀκούετ', ὦ γυναῖκες, οἷ' εἴρηκεν ἡ πανοῦργος
ἡμᾶς ἁπάσας αὖθις αὖ.

MN. καὶ νὴ Δί' οὐδέπω γε
εἴρηχ', ὅσα ξύνοιδ'· ἐπεὶ βούλεσθε πλεῖον εἴπω;

Γ. Γ. ἀλλ' οὐκέτ' ἂν ἔχοις· ὅσα γὰρ ᾔδεις, ἐξέχεας ἅπαντα.

501. *πεφαρμ.* φαρμάσσειν εἴτε φαρμάττειν νῦν δηλοῖ τὸ φαρμάκοις τισὶ καὶ γοητείαις τὸν νοῦν τινος δηλήσασθαι, βλάψαι, γοητεῦσαι, καὶ ἐπῳδαῖς διαφθείρειν. *Bisct.*

502. ταύτην etc. scil. ὥστε ταύτην — ἀπ.

503. post verba εἰ — ἔστιν aliquid suppleri debet. schema est ἀνανταπόδοτον, de quo praeter K. ad Plut. 466. vid. Koen. ad Corinthium p. 19. *Br.* supplendum quiddam hujusmodi (εἰ — ἔστιν,) ὅστις ποιεῖν βούλεται, καλῶς ἔχει. v. index v. ellipsis. — deinde libri εἰ δὲ μή, ἡμεῖς, crasi intolerabili propter interpunctionem. a glossatore est μή: eleganter enim Graeci dicunt εἰ δὲ pro εἰ δὲ μή, qua de re v. Schäfer. ad Lamb. Bos. de Ellips. gr. pag. 625., nos cum alibi, tum ann. ad Iliad. ι', 46.

504. *τέφραν.* ad vulsuram utuntur cinere, quo pili firmius prehendantur. annot. Be., collato Nub. 1046.

508. *ἀσταί.* quia servis festo Thesmophoriorum interesse non licuit. cf. 293.

513. ita K., aliique. codd. metro laeso ἐξεπίτηδες.

514. non ipsa Melanippa fingebatur improba in Euripidis fabula cognomini, sed Theano, uxor Metaponti, regis Icariae, quae Melanippae filios, quos a pastoribus inventos pro suis supposuerat, post, cum ipsa peperisset, occidi jussit. vide Hygin. fab. 86. — de metro hujus versus Schol. τοῦτο μόνον τὸ τετράμετρον ἰαμβεῖον ἀνάπαιστον ἔχει τὸν καταλήγοντα (-νελόπην). ἄξιον οὖν αὐτὸν τηρῆσαι.

516. D. auctore Buttmanno gr. gr. 1. p. 119. V. ταἴτιον.

520. maluit Bentl. πλεῖον'.

521. *ἀλλ' — ἔχοις.* supple εἰπεῖν,

ΜΝ. μὰ Δί', οὐδὲ δὴ τὴν μυριοστὴν μοῖραν, ὧν ποιοῦμεν·
ἐπεὶ τόδ' οὐκ εἴρηχ', ὁρᾷς, ὡς στλεγγίδας λαβοῦσαι
ἔπειτα σιφωνίζομεν τὸν οἶνον.
Γ. Γ. ἐπιτριβείης!
ΜΝ. ὡς τ' αὖ τὰ κρέ' ἐξ Ἀπατουρίων ταῖς μαστροποῖς διδοῦσαι
ἔπειτα τὴν γαλῆν φαμὲν . . .
Γ. Γ. τάλαιν' ἐγώ, φλυαρεῖς!
ΜΝ. οὐδ', ὡς τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνὴ κατεσπόδησεν,
οὐκ εἶπον· οὐδ', ὡς φαρμάκοις ἑτέρα τὸν ἄνδρ' ἔμηνεν·
οὐδ', ὡς ὑπὸ τῇ πυέλῳ κατώρυξέν ποτ' . . .
Γ. Γ. ἐξόλοιο!
ΜΝ. Ἀχαρνικὴ τὸν πατέρα.
Γ. Γ. ταυτὶ δῆτ' ἀνέκτ' ἀκούειν;
ΜΝ. οὐδ' ὡς σύ, τῆς δούλης τεκούσης ἄῤῥεν', εἶτα σαυτῇ
τοῦθ' ὑπεβάλου, τὸ θυγάτριον δὲ τὸ σὸν παρῆκας αὐτῇ.
Γ. Γ. οὔ τοι μὰ τὼ θεὼ σὺ καταπροίξει λέγουσα ταυτὶ,
ἀλλ' ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας.
ΜΝ. οὐ δὴ μὰ Δία σύ γ' ἅψει.

et ἔχοις accipe pro δύναιο. nihi lnotius hac potestate verbi ἔχειν. Lucian. t. 1. p. 746. πόθεν ἔχεις εἰδέναι; *unde potes scire?* etc. *E Br.*

522. ll. versu hiante μὰ Δί' οὐδὲ τὴν etc. Bentl. μὰ Δί' ο. τήν γε μυρ. alii aliter; sed nihil videtur verisimilius quam simile simili offecisse. cf. ann. ad 534., 599., 660., 847.

523. στλεγγὶς ea quidem parte, qua stringit, cutemque abradit, instrumentum est huic fraudi haud apprime utile; sed pars illa stringens aptata erat manubrio satis longo et cavo, quo facile, tanquam siphone, mulieres uti poterant. Schol. ad Equ. 536. ἡ δὲ στλεγγὶς (strigil) τῶν (ἄλλως) πρὸς ἄλλο τι. οὐ γὰρ πρὸς τὸ περιξύεσθαι ἄν τις αὐτῇ χρήσαιτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ ἀρύσασθαι. *E Br.*

525. de Apaturiis vide Ach. 146.

526. φαμέν. notavit Be., subaudiri ἐξενεγκεῖν, vel κλέψαι. cf. Pac. 1069., Vesp. 356.

527. κατεσπ. ἔτυψεν, ἔπληξεν. *Biset.* Porsonus praefat. Hecubae. p. XLI., secundum Suid. v. κατεσπόδησεν, οὐδ' ὡς ἑτέρα τὸν ἄνδρα τῷ πελ. κατ.; quo pacto vitatur quidem anapaestus sede 4. iambici t. c.; sed audiendus est H. Elem. doctr. metr. p. 148., quo loco vir doctissimus veretur, ut anapaesti illi sint plane damnandi, cum locus ille non sit talis, qui prorsus excludat anapaestum, sicut senarii pes ultimus. quare nihil mutavi.

532. ll. deteriore numero τ. ὑπεβ., τὸ σὸν δὲ θυγάτριον παρ. α.

534. οὐ δή. mendose libri οὐδέ. haec mixta saepius: vide Anthol. Palat. 3. p. 66. sequ., nos indice Euripidis v. δέ. male Br. οὔποτε μὰ Δ. σύ γ' ἅ. — ἐκποκιῶ. τὰς τρίχας ἐκσπάσω. ποκάδες, αἱ διεκτενισμέναι τρίχες. ἐπὶ γυναικείων τριχῶν ὡς τὸ πολύ. — *Biset.* secundum Suid.

Γ.Γ. καὶ μὴν ἰδού.
ΜΝ. καὶ μὴν ἰδού.
Γ.Γ. λαβὲ θοἰμάτιον, Φιλίστη!
ΜΝ. πρόσθες μόνον, κἀγώ σε, νὴ τὴν Ἄρτεμιν . . .
Γ.Γ. τί δράσεις;
ΜΝ. τὸν σησαμοῦνθ᾽, ὃν κατέφαγες, τοῦτον χεσεῖν ποιήσω.
ΧΟ. παύσασθε λοιδορούμεναι· καὶ γάρ γυνή τις ἡμῖν
ἐσπουδακυῖα προστρέχει. πρὶν οὖν ὁμοῦ γενέσθαι,
σιγᾶθ᾽, ἵν᾽ αὐτῆς κοσμίως πυθώμεθ᾽ ἅττα λέξει.
ΚΛ. φίλαι γυναῖκες, ξυγγενεῖς τοὐμοῦ τρόπου, i. tr.
ὅτι μὲν φίλος εἴμ᾽ ὑμῖν, ἐπίδηλος ταῖς γνάθοις·
γυναικομανῶ γάρ, προξενῶ θ᾽ ὑμῶν ἀεί.
καὶ νῦν ἀκούσας πρᾶγμα περὶ ὑμῶν μέγα
ὀλίγῳ τι πρότερον κατ᾽ ἀγορὰν λαλούμενον,
ἥκω φράσων τοῦτ᾽, ἀγγελῶν θ᾽ ὑμῖν, ἵνα
σκοπῆτε, καὶ τηρῆτε, μὴ καὶ προσπέσῃ
ὑμῖν ἀφράκτοις πρᾶγμα δεινὸν, καὶ μέγα.
ΧΟ. τί δ᾽ ἐστὶν, ὦ παῖ; παῖδα γάρ σ᾽ εἰκὸς καλεῖν,
ἕως ἂν οὕτως τὰς γνάθους ψιλὰς ἔχῃς.
ΚΛ. Εὐριπίδην φάσ᾽ ἄνδρα κηδεστήν τινα
αὑτοῦ γέροντα δεῦρ᾽ ἀναπέμψαι τήμερον.
ΧΟ. πρὸς ποῖον ἔργον, ἢ τίνος γνώμης χάριν;
ΚΛ. ἵν᾽, ἅττα βουλεύοισθε καὶ μέλλοιτε δρᾷν,
ἐκεῖνος εἴη τῶν λόγων κατάσκοπος.
ΧΟ. καὶ πῶς λέληθεν ἐν γυναιξὶν ὢν ἀνήρ;
ΚΛ. ἄφευσεν αὐτὸν κἀπέτιλλ᾽ Εὐριπίδης,

535. λαβὲ θ. exuit vestem, ut manus conserat.

536. πρόσθες χεῖρα.

537. τὸν σημ. placentam ex sesamo et melle. cf. Pac. 804. τοῦτον — ποιήσω. scil. pugnis et calcibus. Lys. 413., notante Be., ἐπιχεσεῖ πατούμενος. Plautus Curc. 2, 3, 15. *eos ego si offendero, Ex unoquoque eorum excutiam crepitum polentarium.*

538. γυνὴ amaro joco appellatur Clisthenes effeminatus, qui nunc quidem agit proditorem Mnesilochi. Nub. 349., annotante Be., καὶ νῦν ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ᾽ ἐγένοντο γυναῖκες. cf. Ach. 118.

543. προξενῶ, προΐσταμαι. dictum μεταφορικῶς, ut πρόξενε 569. cf. Biset.

547. μὴ καὶ Porson. ap. Dobr., D. libri καὶ μή. Ach. 876. ap. Moer. ὅπως μὴ καὶ φέρων κατάξῃ, vel κατάξει. Thuc., notante Dobr., 5, 45. initio τὸν Ἀλκιβιάδην ἐφόβουν, μὴ καὶ — ἐπαγάγωνται τὸ πλῆθος.

548. ἀφράκτοις. ἀφυλάκτοις, μὴ πεφραγμένοις· ἐνταῦθα δὲ μεταφορικῶς. οἰκήσεις ἄφρακτοι, αἱ περιβολὰς μὴ ἔχουσαι. *Ἡσύχ. Biset.*

553. γνώμης, *consilii.*

καὶ τἄλλ' ἅπανθ' ὥσπερ γυναῖκ' ἐσκεύασε.
ΜΝ. πείθεσθε τούτῳ ταῦτα; τίς δ' οὕτως ἀνὴρ
ἠλίθιος, ὅστις τιλλόμενος ἠνείχετ' ἄν;
οὐκ οἴομαι 'γωγ', ὦ πολυτιμήτω θεώ.
ΚΛ. ληρεῖς· ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἦλθον ἀγγελῶν,
εἰ μὴ 'πεπύσμην ταῦτα τῶν σάφ' εἰδότων.
ΧΟ. τὸ πρᾶγμα τουτὶ δεινὸν εἰσαγγέλλεται.
ἀλλ', ὦ γυναῖκες, οὐκ ἐλινύειν ἐχρῆν,
ἀλλὰ σκοπεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ ζητεῖν, ὅπου
λέληθεν ἡμᾶς κρυπτὸς ἐγκαθήμενος.
καὶ σὺ ξυνέξευρ' αὐτὸν, ὡς ἂν τὴν χάριν
ταύτην τε, κἀκείνην ἔχῃς, ὦ πρόξενε.
ΚΛ. φέρ' ἴδω. τίς ἡ πρώτη σύ;
ΜΝ. ποῖ τις τρέψεται;
ΚΛ. ζητητέαι γάρ ἐστε.
ΜΝ. κακοδαίμων ἐγώ!
Γ. Δ. ἔμ', ἥτις, ἤρου;
ΚΛ. ναί.
Γ. Δ. Κλεωνύμου γυνή.
ΚΛ. γιγνώσκεθ' ὑμεῖς, ἥτις ἔσθ' ἡδὶ γυνή;
ΧΟ. γιγνώσκομεν δῆτ'· ἀλλὰ τὰς ἄλλας ἄθρει.
ΚΛ. ἡδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν, ἡ τὸ παιδίον
ἔχουσα;
Γ. Δ. τίτθη νὴ Δί' ἐμή.
ΜΝ. διοίχομαι!
ΚΛ. αὕτη σὺ, ποῖ στρέφει; μέν' αὐτοῦ. τί τὸ κακόν;
ΜΝ. ἔασον οὐρῆσαί μ'.
ΚΛ. ἀναίσχυντός τις εἶ.
σὺ δ' οὖν ποίει τοῦτ'· ἀναμένω γὰρ ἐνθάδε.
ΧΟ. ἀνάμενε δῆτα, καὶ σκόπει γ' αὐτὴν σφόδρα·
μόνην γὰρ αὐτὴν, ὦνερ, οὐ γιγνώσκομεν.
ΚΛ. πολύν γε χρόνον οὐρεῖς σύ.

565. *ἐλινύειν.* σχολάζειν, λήγειν, ὀκνεῖν etc. Σ., Ἡσύχ. *Biset.* cf. Blomfield. ad Aeschyl. Prom. 53. glossario.

570. *ποῖ τις τρ.;* haec et sequentia 569. et 574. secum Mnesilochus, timens rebus suis.

573. ἡδὶ Brubach., Bentl., D. libri corrupto metro ἥδε. vide Reisigii Conject. in Aristoph. p. 179.

576. *διοίχομαι.* διαφθείρομαι. διέφθορα, ἀπόλωλα. οὕτω καὶ ἐν τῇ Λυσιστράτῃ (31) *ἐπ' ὀλίγου γὰρ οἴχετο. Biset.*

577. *τί τὸ κακόν; quid hoc mali est?* quid metuis?

ΜΝ. νὴ Δί', ὦ μέλε·
στραγγουριῶ γάρ· ἐχθὲς ἔφαγον κάρδαμα.
ΚΛ. τί καρδαμίζεις; οὐ βαδιεῖ δεῦρ' ὡς ἐμέ;
ΜΝ. τί δῆτά μ' ἕλκεις ἀσθενοῦσαν;
ΚΛ. εἰπέ μοι,
τίς ἔστ' ἀνήρ σοι;
ΜΝ. τὸν ἐμὸν ἄνδρα πυνθάνει;
τὸν δεῖνα γιγνώσκεις, τὸν ἐκ Κοθωκιδῶν;
ΚΛ. τὸν δεῖνα; ποῖον;
ΜΝ. ἔσθ' ὁ δεῖν', ὅς καί ποτε
τὸν δεῖνα, τὸν τοῦ δεῖνα. . .
ΚΛ. ληρεῖν μοι δοκεῖς.
ἀνῆλθες ἤδη δεῦρο πρότερον;
ΜΝ. νὴ Δία
ὁσέτη γε.
ΚΛ. καὶ τίς σοὔστὶ συσκηνήτρια;
ΜΝ. ἡ δεῖν' ἔμοιγ'. — οἴμοι τάλας!
ΚΛ. οὐδὲν λέγεις.
Γ. Ε. ἄπελθ'· ἐγὼ γὰρ βασανιῶ ταύτην καλῶς
ἐκ τῶν ἱερῶν τῶν πέρυσι· σὺ δ' ἀπόστηθί μοι,
ἵνα μὴ 'πακούσῃς ὢν ἀνήρ. σὺ δ' εἰπέ μοι,

583. *στραγγουριῶ.* στραγγουρία, ἡ δυσουρία· ὅθεν τὸ στραγγουριάω, ῶ. ἐπισχετικὰ δ' ἐστὶν οὔρου τὰ κάρδαμα, καὶ πτύσματος. καὶ διὰ τοῦτό φασι τοὺς Πέρσας αὐτοῖς χρῆσθαι. ὅτι μὲν γὰρ χρῶνται, καὶ Ξενοφῶν φησι (Cyrop. 1, 2, 16. cf. 8, 8, 8.) „φυλάττονται πολλὰ οὐρεῖν, ὥσπερ καὶ πτύειν, καὶ ἀπομύττεσθαι." Σ. *Biset.* *κάρδαμα.* nasturtium, seu *lepidium sativum* Linn., germ. *Gartenkresse.* cf. Vesp. 441., Nub. 234.

584. *τί καρδ.;* — κωμικῶς καὶ γέλωτος χάριν Ἀριστοφάνης τὸ ῥῆμα καρδαμίζω ἐσχημάτισεν. ὁ δὲ νοῦς οὗτος „τί νῦν κάρδαμα προφασίζεις;" *Biset.* — similiter in Vespis 621. postquam alter dixit ὦ πάτερ, alter inquit παῦσαι, καὶ μὴ πατέριζε, ut Be. annotavit. cf. inferius 879. his dictis Mnesilocho, qui in eo est ut se clam subducat, manum injicit Clisthenes, eumque protrahit in concionem.

587. *ἐκ Κοθ.* Κοθωκίδαι, δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. τούτου Δημοσθένης μνημονεύει ἐν τῷ περὶ στεφάνου, οὕτω λέγων *πρέσβεις ᾑρέθησαν Εὔβουλος Ἀναφλύστιος, Αἰσχίνης Κοθωκίδης, Κτησιφῶν Ῥαμνούσιος, Κλέων Κοθωκίδης.* *Biset.*

588. recte D. Mnesilochi personam immisit suasu Joh. Seageri in *Classical Journal* 3. p. 501. V. — ποῖον; ἔσθ' ὁ δ., ὅς καί ποτε; (Br.: — ποτε —) *ΜΝ. Τὸν δεῖνα, τὸν τοῦ δεῖνα.*

591. ὁσέτη D. secundum Schäfer. ad Gregor. Corinth. p. 65., ut ὁσημέραι. V. ὅσ' ἔτη γε. cf. 704. — — *συσκηνήτρια.* σύσκηνος, σύνοικος. — — *Biset.* *contubernalis* sensu proprio: nam tentoriis utebantur feminae in Thesmophoriis, quae sub dio agebant praeterquam illo tempore, quod Eleusine in templo Cereris et, post reditum Athenis in Thesmophorio, transigebant. cf. 625.

ὅ τι πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐδείκνυτο.
φέρ' ἴδω, τί ἦν;
ΜΝ. ὅ τι πρῶτον ἦν; ἐπίνομεν.
Γ. Ε. τί δὲ μετὰ τοῦτο δεύτερον;
ΜΝ. προὐπίνομεν.
Γ. Ε. ταυτὶ μὲν ἤκουσάς τινος. τί δὲ δὴ τρίταν;
ΜΝ. σκάφιον Ξένυλλ' ᾔτησεν· οὐ γὰρ ἦν ἀμίς.
Γ. Ε. οὐδὲν λέγεις. — δεῦρ' ἐλθὲ, δεῦρ', ὦ Κλείσθενες·
ὅδ' ἐστὶν ἁνὴρ, ὃν λέγεις.
ΚΛ. τί οὖν ποιῶ;
Γ. Ε. ἀπόδυσον αὐτόν· οὐδὲν ὑγιὲς γὰρ λέγει.
ΜΝ. κἄπειτ' ἀποδύσετ' ἐννέα παίδων μητέρα;
ΚΛ. χάλα ταχέως τὸ στρόφιον, ὦ ἀναίσχυντε σύ!
Γ. Ε. ὡς καὶ στιβαρά τις φαίνεται, καὶ καρτερά·
καὶ νὴ Δία τιτθούς γ', ὥσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει.
ΜΝ. στεριφὴ γάρ εἰμι, κοὐκ ἐκύησα πώποτε.
Γ. Ε. νῦν; τότε δὲ μήτηρ ἦσθα παίδων ἐννέα.
ΚΛ. ἀνίστασ' ὀρθός. ποῖ τὸ πέος ὠθεῖς κάτω;
Γ. Ε. τοδὶ δ' ἔκυψε, καὶ μάλ' εὔχρων, ὦ τάλαν.
ΚΛ. καὶ ποῦ 'στιν;
Γ. Ε. αὖθις ἐς τὸ πρόσθεν οἴχεται.
ΚΛ. οὐκ ἔν γε ταυθί.

596. Vesp. 800. ὃ πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐφαίνετο. annot. Bc.

597. libri φέρ' ἴδω, τί πρῶτον ἦν; ΜΝ. ἐπίνομεν. deficiente pede. quo animadverso Br. scripsit φ. ἴ., τί πρ. ἦν; ΜΝ. τί πρῶτον; ἐπίνομεν. idque, tanquam repertum in libro suo, edidit Invernizzius. mitto alios. illud veritati consentaneum est, librarios, cum haec legissent, praesertim male distincta, τί ἦν ὅ τι πρῶτον ἦν, verba τί ἦν vel forte neglexisse propter similitudinem vicinorum vel ex industria omisisse, tanquam ταὐτολόγα temere repetita. quod superest, scripsimus sub persona Mnesilochi ὅ τι πρῶτον ἦν; ut Ran. 198. οὗτος, τί ποιεῖς; ΔΙ. ὅ τι ποιῶ; et Nub. 1197. τουτὶ τί ἐστι; ΠΑ. τοῦθ' ὅ τι ἐστί; quae loca suppeditavit Br. cf. Matth. gr. §. 488.

599. Br. τί δὲ τὸ τρίτον; alii aliter. sed verisimillimum mihi videtur, δὴ omissum esse propter δὲ vicinum, ut saepe factum est. cf. 522.

600. σκάφιον. σκαφὶς (illud est deminutivum), ξύλινον ἀγγεῖον στρογγύλον, γάλακτος ἢ ὀροῦ δεκτικόν. E Biseto.

603. οὐδὲν ὑγιές, nihil sani, h. e. nugas, vel mendacia. cf. 365.

605. στρόφιον. cf. 138.

608. στεριφή: στεῖρα, ἡ μὴ τεκοῦσα. Σ. Biset.

611. ita Bentl. et eum secutus D. libri τοδὶ δή. Γ. ἔκυψε etc. personae recte distinctae sunt in Rav. libro et ap. Br. atque recentiores. — ὦ τάλαν, o male, o versute. sic etiam ὦ μέλε dici solet. cf. Eccl. 246., 1000.

613. D., incertum quo auctore, μή, ἀλλὰ etc., ut Ran. 572. — ἔν γε ταυθί. tmesis.

Γ. Ε. ἀλλὰ δεῦρ᾽ ἥκει πάλιν.
ΚΛ. ἰσθμόν τιν᾽ ἔχεις, ἄνθρωπ᾽· ἄνω τε καὶ κάτω
τὸ πέος διέλκεις πυκνότερον Κορινθίων.
Γ. Ε. ὁ μιαρὸς οὗτος ταῦτ᾽ ἄρ᾽ ὑπὲρ Εὐριπίδου
ἡμῖν ἐλοιδορεῖτο.
ΜΝ. κακοδαίμων ἐγώ,
εἰς οἷ᾽ ἐμαυτὸν εἰσεκύλισα πράγματα!
Γ. Ε. ἄγε δή, τί δρῶμεν;
ΚΛ. τουτονὶ φυλάττετε
καλῶς, ὅπως μὴ διαφυγὼν οἰχήσεται·
ἐγὼ δὲ ταῦτα τοῖς πρυτάνεσιν ἀγγελῶ.
ΧΟ. ἡμᾶς τοίνυν μετὰ τοῦτ᾽ ἤδη τὰς λαμπάδας ἁψαμένας χρή,
a. Aristoph.
συζωσαμένας τ᾽ εὖ κἀνδρείως, τῶν θ᾽ ἱματίων ἀποδύσας,
ζητεῖν, εἴ που κἄλλος τις ἀνὴρ ἐσελήλυθε, καὶ περιθρέξαι
τὴν Πνύκα πᾶσαν, καὶ τὰς σκηνὰς καὶ τὰς διόδους διαθρῆσαι.
ΗΜ. εἶα δὴ πρώτιστα μὲν χρὴ κοῦφον ἐξορμᾶν πόδα, t. t. c.
καὶ διασκοπεῖν σιωπῇ πανταχῇ· μόνον δὲ χρὴ
μὴ βραδύνειν, ὡς ὁ καιρός ἐστι μὴ μέλλειν ἔτι,
ἀλλὰ τὴν πρώτην τρέχειν χρῆν ὡς τάχιστ᾽ ἤδη κύκλῳ.
εἶα νῦν ἴχνευε, καὶ μάτευε, ταχὺ πάντ᾽, t. tr. ἀλλοιόστ.
εἴ τις ἐν τόποις ἑδραῖος ἄλλος αὖ λέληθεν ὤν. t. t. c.
πανταχῇ διάριψον ὄμμα, gl. h.
καὶ τὰ τῇδε, καὶ τὰ δεῦρο, πάντ᾽ ἀνασκόπει καλῶς. t. t. c.
ἢν γὰρ μὴ λάθῃ δράσας ἀνόσια, do.

614. Suidas, notante Biseto, ἰσθμὸς θάλασσα μεταξὺ δύο γαιῶν· πορθμὸς δὲ γῆ μεταξὺ δύο θαλασσῶν. Ἀριστοφ. ἰσθμόν τιν᾽ — Κορινθίων, ἐπεὶ τὰς ναῦς διὰ ἰσθμοῦ εἷλκον οἱ Κορίνθιοι, ὥστε μὴ περιέρχεσθαι. τοῦτο δὲ διϊσθμονίσαι ἐκάλουν. vel dicebatur, idque usitatius, διϊσθμεῖν, ὑπερισθμεῖν, ὑπερνεολκεῖν, velut ap. Polybium, ut Br. annotavit. — ἄνω τε etc. asyndeton ἐπεξηγητικόν.

618. εἰσεκ. involvi, implicui. cf. inferius 725.

621. de prytanibus vide, si tanti est, Ach. 23.

623. V. ξυζωσαμένας, quod κακόφωνον. — τῶν — ἀπ., *et pallis exutis*. v. Viger. p. 52.

625. In Pnyce, de qua vid. Meurs. Athen. att. 2, 9. (et annot. ad Pac. 644., item Schömann. de Comitiis Athen. p. 54. seqq., quem D. laudavit), habebantur (saepe) populi conciones: ideo templum, in quo tum concioni habendae congregatae erant mulieres, facete Comicus Pnycem appellat. *E Br.* τὰς σκηνάς. cf. 591.

629. τὴν πρώτην, *primum*. vide lexica. χρῆν pro χρὴ Bentl. et D. sic et infra 735. et saepe alias erratum est.

631. ἑδραῖος, sedens, latens.

δώσει τε δίκην, καὶ πρὸς τούτῳ a. d.
τοῖς ἄλλοισιν ἅπασιν ἔσται παράδειγμ' ὕβρεως, as., gl.
[illegible] et da. d. h.
ἀδίκων τ' ἔργων, ἀθέων τε τρόπων· a. d.
φήσει δ' εἶναί τε θεοὺς φανερῶς, δείξει τ' ἤδη a. tr.
πᾶσιν ἀνθρώποις σεβίζειν δαίμονας, t. tr. c.
δικαίως τ' ἐφέποντας ὅσια, καὶ νόμιμα, as., pher. et dm.
μηδομένους ποιεῖν ὅ τι καλῶς ἔχει. do.
κἂν μὴ ποιῶσι ταῦτα, τοιάδ' ἔσται i. tr. c.
αὐτῶν ὅταν ληφθῇ τις ἀνόσια δρῶν, alc.
μανίας φλέγων, λύσσῃ παράκοποις, as., i. et dm.
πᾶσιν ἐμφανὴς ὁρᾶν ἔσται, γυναιξὶ, καὶ βροτοῖς, t. t. c.
ὅτι τὰ παράνομα θεὸς ἀποτίνεται. do.
(*παραχώρημά τι γίνεται.*)
ΧΟ. ἀλλ' ἔοιχ' ἡμῖν ἅπαντά πως διεσκέφθαι καλῶς. t. t. c.
οὐχ ὁρῶμεν γοῦν ἔτ' ἄλλον οὐδέν' ἐγκαθήμενον.
Γ. Ζ. ἆᾶ!
ποῖ, ποῖ σὺ φεύγεις; οὗτος, οὗτος, οὐ μενεῖς; i. tr.

635. *πρὸς τούτῳ. praeter hunc*, Mnesilochum.

636. metrum Sophocleum Antig. 739.

638. *φήσει, putabit.* Hesych. *φημί: — ὑπολαμβάνω.* cf. Schäfer. Melet. crit. p. 136.

640. *ἐφέποντας.* *διέποντας, διοικοῦντας, ἐνεργοῦντας. ἀλλαχοῦ δὲ ἐφέπειν δηλοῖ τὸ καθίστασθαι, διακοσμεῖν.* Σ. *τὸ δὲ μηδομένους ἀντὶ τοῦ βουλευομένους.* Σ. *Ex Biseto.*

642. *τοιάδ' ἔσται, talia erunt* (fient), talis ipsis poena parata est. *Be.* ita futurum esse dicit, ut, si quis delictum in se admittat (*ἀνόσια δρῶν*), pro vesano et furioso habeatur ab omnibus hominibus, quoniam deus puniat injusta.

644. post *παράκοπος* haec leguntur in libris *εἴ τι δρῴη*, quae est explicatio verbi *δρᾶν*, non a metro illa magis abhorrens quam ab ipsa sententia.

645. *ἔσται.* perperam libri *ἔστιν.* sic *τοιάδ' ἔσται* 642.

646. V. *τὰ παράνομα τά τ' ἀνόσια.* haec quoque interpretatio, petita ex versu 643.; cujus rei vel metrum indicio est. insulse autem libri — *ἀποτίνεται, παραχρῆμά τε γίνεται*, vel *τίνεται*, quorum hoc est alicujus correctoris. restitui parepigraphen, quam verbis poëtae male admiscuerunt, depravato etiam vocabulo rariore *παραχώρημα.* significatur enim discessus Chori ex *ὀρχήστρᾳ* ad quaerendos viros. vide Schneideri lex. gr. vv. *παραχορήγημα* et *παραχώρημα*, et cf. superius 622. seqq.

647. jam rediit Chorus.

648. *ἆ, ἆ (ἀᾶ). σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα. — ἡ δὲ νῦν τούτῳ τῷ ἐπιφωνήματι χρωμένη γυνὴ, καὶ τὰ ἑξῆς λέγουσα, μία ἐστὶ τῶν φυλαττουσῶν τὸν Μνησίλοχον, τὸν εἰς φυλακὴν παραδεδομένον. ἐν ᾧ δὲ χρόνῳ αἱ τοῦ Χοροῦ γυναῖκες μετὰ πάσης ἀκριβείας καὶ σπουδῆς ζητοῦσιν, εἴπου τις ἄλλος ἀνὴρ παρὰ τοῦτον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ λαθὼν εἴη, Μνησίλοχος ἐν τούτῳ καλὸν φυγῆς καιρὸν φυλάξας ἀσκὸν οἴνου πλέων, ὃν τις τῶν γυναικῶν παιδίον δίκην ἐσπαργανωμένον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἤνεγκε, καὶ ἐν κόλπῳ ἐβάσταζεν,*

τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα, καὶ τὸ παιδίον
ἐξαρπάσας μοι φροῦδος ἀπὸ τοῦ τιτθίου.
ΜΝ. κέκραχθι· τοῦτο δ' οὐδέποτε σὺ ψωμιεῖς,
ἢν μή μ' ἀφῆτ', ἀλλ' ἐνθάδ' ἐπὶ τῶν μηρίων
πληγὲν μαχαίρᾳ τῇδε φοινίας φλέβας
καθαιματώσει βωμόν.
Γ. Ζ. ὦ τάλαιν' ἐγώ!
γυναῖκες, οὐκ ἀρήξετ'; οὐ πολλὴν βοὴν
στήσεσθε, καὶ τροπαῖον, ἀλλὰ τοῦ μόνου
τέκνου με περιόψεσθ' ἀποστερουμένην;
ΧΟ. ἔα, ἔα!
ὦ πότνιαι Μοῖραι, τί δὴ δέρκομαι do.
νεοχμὸν αὖ τέρας; dm.
ὡς ἅπαντ' ἄρ' ἐστὶ τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας, t. t. c.
οἷον αὖ δέδρακεν ἔργον, οἷον αὖ, φίλαι, τόδε!
ΜΝ. οἷον ὑμῶν ἐξαράξω τὴν ἄγαν αὐθαδίαν!
ΧΟ. ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ πράγματ' ἐστὶ, καὶ περαιτέρω;
Γ. Ζ. δεινὰ δῆθ', ὅτιή γ' ἔχει μου 'ξαρπάσας τὸ παιδίον.
ΧΟ. τί ἂν οὖν πρὸς ταῦτ' εἴποι τις, ὅδὶ a. d.
τοιαῦτα ποιῶν ὅτ' ἀναισχυντεῖ;
ΜΝ. κοὔπω μέντοι γε πέπαυμαι. a. par.
Γ. Ζ. ἀλλ' οὔθ' ἥξεις ὅθεν ἥκεις,

ἁρπάσας φεύγει· διὰ δὲ ταύτην τοῦ ἀσκοῦ ἁρπαγὴν θόρυβος εὐτραπελίας καὶ γέλωτος πολλοῦ μεστὸς ἐγείρεται, τοῦ Μνησιλόχου αὐτὸν οὐκ ἀφήσειν λέγοντος, εἰ μὴ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐλεύθερος καὶ ἀβλαβὴς ἀφεθείη. γελοῖα δὲ καὶ τὰ περὶ τοῦ ἀσκοῦ ὡς περὶ κόρης λεγόμενα. — *Biset.* similes eventus tragoediarum, velut Oedipi Colonei et Andromachae Euripideae commemoravit Be.; quibus addas licet Orestem Euripidis.

652. κέκραχθι. vid. Matth. gr. §. 219, IV, 3, a. Biset. ψωμιεῖς, ψωμίσεις, θρέψεις.

654. locus est procul dubio Tragici alicujus, ut ex stilo, qui cothurno potius quam socco convenit, colligi potest. K.

657. non agitur tropaeum, sed βοὴ τροπαῖος dicitur clamor, quo deterreatur atque in fugam convertatur Mnesilochus. τροπαῖον pro τροπαίαν, attice. vide Matth. gr. §. 436, 2., nos ad Eurip. Androm. 691., Soph. Philoct. 97.

660. ll. inconcinne ποτν. Μ., τί δὲ δ.; cf. 522.

662. ita primus Be. nota. MSS. ὡς ἅπαν γάρ ἐστι, confusis γ et τ litteris propter similitudinem, ut saepius factum scimus. edd. ὡς ἅπαντ' ἐστὶν τόλμης etc.

664. Reisk. et alii. perperam libri ἐξάρξω.

665. περαιτ. ἀντὶ τοῦ πλέον ἢ δεινά. τουτέστιν „οὐ μόνον δεινὰ, ἀλλὰ καὶ δεινότατα." *Biset.*

667. ἀμέτρως ll. τί ἂν οὖν εἴποι πρὸς ταῦτά τις, ὅτε Τοιαῦτα π. ὅδ' ἀν.;

670. proverbialis locutio, ut videtur. Germani apertius *du wirst übel heimkommen.*

φαύλως τ' ἀποδρὰς οὐ λέξεις,
οἷον δράσας διέδυς ἔργον, a. d.
λήψει δὲ κακόν.
ΜΝ. τοῦτο μέντοι μὴ γένοιτο μηδαμῶς, ἀπεύχομαι. t. t. c.
ΧΟ. τίς οὖν σοι, τίς ἂν ξύμμαχος ἐκ θεῶν do.
ἀθανάτων ἔλθοι ξὺν ἀδίκοις ἔργοις;
ΜΝ. μάτην λαλεῖτε· τὴν δ' ἐγὼ οὐκ ἀφήσω. i. tr. c.
ΧΟ. ἀλλ' οὐ μὰ τὼ θεὼ τάχ', οὐ χαίρων ἴσως ἐνυβριεῖς,
i. t.
λόγους τε λέξεις ἀνοσίους· i. d.
ἀθέοις γὰρ ἔργοις ἀνταμειψόμεσθά σοι, i. tr.
ὥσπερ εἰκὸς, ἀντὶ τῶνδε, t. d.
τάχα δέ σε μεταβαλοῦσ' ἐφ' ἑτερότροπον do.
ἐπέχει τις τύχη. dm.
ἀλλὰ τάσδε μὲν λαβεῖν χρῆν σ', ἐκφέρειν τε τῶν ξύλων,
t. t. c.
καὶ καταίθειν τὸν πανοῦργον, πυρπολεῖν θ', ὅσον τάχος.
Γ. Ζ. ἴωμεν ἐπὶ τὰς κληματίδας, ὦ Μανία, i. tr.
κἀγώ σ' ἀποδείξω θυμάλωπα τήμερον.
ΜΝ. ὕφαπτε, καὶ κάταιθε· σὺ δὲ τὸ κρητικὸν

671. *φαύλως*, *facile*.

678. D. V. ἐνυβρίσεις. vide Matth. gr. §. 178, 2.

680. ll. ἀθ. ἔργοις γὰρ ἀντάμειψόμεσθά σ'. — Be. „Impium et nefarium est violare eum, qui ad aram confugerit; hunc autem mulieres volunt comburere. confugisse eum ad aram patet ex v. 655. *Be.*

682. codd. immissa glossa, qua versus opprimitur, μεταβ. ἐπὶ κακὸν ἑτερότροπον ἐ. τις τ. inest in ipso verbo ἑτερότροπον, i. e. ἕτερον, significatio mali, qua de re cum alii exposuerunt, tum Valck. Diatr. in Eurip. fragm. p. 112. cf. ann. ad Aeschyl. Ag. 142., Eurip. Herc. fur. 1129. ferenda est debilis positio *ἑτερότροπον*, ut similia in anapaestis et melicis horum poëtarum. quid, quod in iambicis quoque senariis Euripides Phoen. 331. dixit *μέλαθρα*, et ibidem 1587. *θυγατρί*? cf., si tanti est, ann. ad Medeam 135., Sophoclem Philoctete 30.

683. *ἐπέχει*, adducit, appellit.

684. exhortatur Chorus mulierem, ut adsumtis servis ligna aggerat, et Mnesilochum comburat; quae jussa statim illa capessens abit cum famula conquisitum atque apportatum sarmenta. *E Br.* quod servae adsunt, de eo vide annot. ad 293. — *τάσδε*, servas, quae in conspectu erant, adhuc apertis, ut conjicere licet, foribus Thesmophorii a conquisitione virorum.

686. *κλημ.* τὰς ἐκ τῶν κλημάτων δέσμας. Ἡσύχ. καὶ κληματὶς παρὰ τῷ Σουΐδᾳ ἡ ἄμπελος. *Biset.* *Μανία.* nomen usitatum servarum. cf. Ran. 916.

687. *θυμάλωψ*, ἡ λιγνυώδης τοῦ πυρὸς ἀναφορά. τινὲς δὲ ξύλον κεκαυμένον, δαλόν. Ἡσύχ. κατὰ δὲ τὸν Σουΐδαν θυμάλωπες ἢ καέντα ξύλα, ἢ σπινθῆρες, ἢ διακεκαυμένοι ἄνθρακες. *E Biseto.* Be. *nam ego te reddam titionem hodie.*

688. σὺ δὲ etc. Biset. ὁ Μνησ. πρὸς τὸν ἀσκὸν ἀποστραφεὶς, ὡς

ἀπόδυθι ταχέως! τοῦ θανάτου δ᾽, ὦ παιδίον,
μόνην γυναικῶν αἰτιῶ τὴν μητέρα. —
τουτὶ τι ἐστιν; ἀσκὸς ἐγένεθ᾽ ἡ κόρη
οἴνου πλέως, καὶ ταῦτα περσικὰς ἔχων.
ὦ θερμόταται γυναῖκες, ὦ ποτίσταται,
κἀκ παντὸς ὑμῖν μηχανώμεναι πιεῖν!
ὦ μέγα καπήλοις ἀγαθὸν, ἡμῖν δ᾽ αὖ κακὸν,
κακὸν δὲ καὶ τοῖς σκευαρίοις, καὶ τῇ κρόκῃ!
Γ. Ζ. παράβυλλε πολλὰς κληματίδας, ὦ Μανία!
ΜΝ. παράβαλλε δῆτα! σὺ δ᾽ ἀπόκριναί μοι τοδί·
τουτὶ τεκεῖν φής;
Γ. Ζ. καὶ δέκα μῆνας αὔτ᾽ ἐγὼ
ἤνεγκον.
ΜΝ. ἤνεγκας σύ;
Γ. Ζ. νὴ τὴν Ἄρτεμιν.
ΜΝ. τρικότυλον, ἢ πῶς; εἰπέ μοι.
Γ. Ζ. τί μ᾽ εἰργάσω;
ἀπέδυσας, ὦ ᾽ναίσχυντέ, μου τὸ παιδίον,
τυννοῦτον ὄν.
ΜΝ. τυννοῦτο;
Γ. Ζ. μικρὸν νὴ Δία.
ΜΝ. ποσέτη δὲ γέγονε; τρεῖς Χοὰς, ἢ τέτταρας;

πρὸς κοράσιον, ταῦτα λέγει. τὸ κρητικὸν δὲ εἶδος χιτῶνος, ἀπὸ τῆς Κρήτης. ἄλλως. κρητικὸν, ἱμάτιον λεπτὸν, καὶ βραχύ· τὰ γὰρ τοιαῦτα κρητικὰ ἔλεγον. καὶ ἀλλαχοῦ κρητικὸν, γένος ὀρχήσεως. Ησ. Σ.

691. ὁ Μνησ. τὸν ἀσκὸν οἴνου πλέων καὶ παιδίου δίκην ἐσπειρωμένον (ἐσπαργανωμένον) νῦν ἀποδύει, καὶ ἀποκαλύπτει (ὡς κτενῶν τὴν κόρην), καὶ ἐκ τούτου πολὺν γέλωτα τοῖς θεωμένοις κινεῖ. — περσικαὶ δὲ εἶδος γυναικείου ὑποδήματος. (cf. Eccles. 318.) *Biset.*

693. θερμ. *audacissimae.* cf. Soph. Antig. 88., Trach. 982. Be. „ποτ. a πότης ποτίστατος, ut a κλέπτης κλεπτίστατος Plut. 27." praeterea Br. commemoravit verbum λαλίστερα Ran. 91. et πτωχιστέρου Acharn. 391., laudavitque de hac formatione superlativi, atticis scriptoribus familiari, Eustathium ad Odyss. 441., quo loco exempla plurima inveniuntur.

696. τοῖς σκευαρίοις, vasis, quae situ corrumpi patiuntur, dum bibant. — *Biset.*: τὸ δὲ κρόκη πέμματος εἶδος ἢ ῥοδάνην (subtemen, telam) δηλοῖ. K.: sensus est, ebriosas mulieres et vino deditas parum et male texere. —

704. ποσέτη, ut ὁσέτη 591. vulgo πόσ᾽ ἔτη. scripsi etiam Χοὰς a Χοὴ, metri potissimum causa: nam Χόας posteriorem corripit; intelligasque ex h. l., festum illud utroque nomine appellatum esse. „*quot annos vero nata est? 3 Choas, an quatuor?*" ita Br. in annotatione ad h. l. et Χόας poni jussit pro χοᾶς, quae est vulgata scriptura: nam de mensura utris jam dictum est in superioribus;

Γ. Ζ. σχεδὸν τοσοῦτον, χὤσον ἐκ Διονυσίων.
ἀλλ' ἀπόδος αὐτό.
ΜΝ. μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτονί.
Γ. Ζ. ἐμπρήσομεν τοίνυν σε.
ΜΝ. πάνυ γ' ἐμπίμπρατε·
αὕτη δ' ἀποσφαγήσεται μάλ' αὐτίκα.
Γ. Ζ. μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἀλλ' ἔμ' ὅ τι χρήζεις ποίει
ὑπέρ γε τούτου.
ΜΝ φιλότεκνός τις εἶ φύσει·
ἀλλ' οὐδὲν ἧττον ἥδ' ἀποσφαγήσεται.
Γ. Ζ. οἴμοι, τέκνον! δός μοι σφαγεῖον, Μανία,
ἵν' οὖν τό γ' αἷμα τοῦ τέκνου τοὐμοῦ λάβω.
ΜΝ. ὕπεχ' αὐτό· χαριοῦμαι γὰρ ἕν γε τοῦτό σοι.
Γ. Ζ. κακῶς ἀπόλοι', ὡς φθονερὸς εἶ καὶ δυσμενής!
ΜΝ. τουτὶ τὸ δέρμα τῆς ἱερείας γίγνεται.
Γ. Ζ. τί τῆς ἱερείας γίγνεται;
ΜΝ. τουτὶ λαβέ.
Γ. Η. ταλαντάτη Μίκα, τίς ἐξεκόρησέ σε;

hic autem agitur aetas vini, quod continet. „Per *Χόας*," inquit. „intelligendum *τὴν τῶν Χοῶν ἑορτήν*, cujus frequens in Acharnensibus mentio. (vide annot. ad Acharn. 1006.) — quotannis celebrabatur: quapropter assimulati infantis annos sciscitans Mnes. facete quaerit, quot sit Choas natus." ad haec mulier *σχεδὸν — Διονυσίων*, ***fere tantum, et quantum temporis effluxit a Dionysiis.*** intelligit magna Dionysia tertii seu quarti anni praeteriti, sicut eorundem annorum Choas dixit Mnesilochus; quorum festorum quia utrumque vernum erat, idem his nominibus tempus significatur, quo scilicet post *Πιθοίγια*, quae erat prima dies *τῶν Χοῶν*, vinum diffundebatur.

705. *Χὤσον*, *καὶ ὅσον*.

706. *μὰ* per se negat, ut 855. et alibi. *τουτονί. τὸν ἀσκόν.*

712. ita Tyrwhittus est alii. codd. depravato metro *τὸ σφαγ.* „*σφαγεῖον, τὸ αἵματος δεκτικὸν ἀγγεῖον* etc. ridicule poculum vocat *σφαγεῖον*." *Biset.*

716. Creticam vestem, qua bibacula mulier utrem vini plenum involverat, ut speciem infantis praeberet, projicit ei Mnes., tanquam victimae pellem. alludit autem ad sacrorum morem, quo sacerdotibus cedebant reliqua e victimis, scil. pelles et *κωλαῖ*. vide Petit. de Legg. att. p. 75. *Br.* cf., notante K., Schol. ad Plut. 1181. et Vesp. 665. ceterum intelligam potius ipsum utrem, quem eduxit Mnes.

718. *Μίκα. κύριον ὄνομα, ὡς καὶ τὸ Μανία. ἐξεκόρησε δὲ, τῆς κόρης ἀπεστέρησεν.* (placuit id commentum etiam aliis interpp., qui ambiguum verbo inesse putant, quasi *ἐκκορεῖν* significare possit *διακορεῖν*, cum nihil aliud sonet quam *everrere* seu *scopis purgare*; qua itidem usus metaphora servus Plautinus Truc. 2, 7, 6. *puras esse sibi volt aedes: domi quidquid habet, verritur ἔξω.* allocuta mulier utrem, velut personam, *miserrima Mica*, inquit, *quis te everrit?* h. e. ebibit. *wer hat dich so rein ausgefegt?* — *Biset.*

τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδά σου 'ξηρήσατο;
Γ. Ζ. ὁ πανοῦργος οὗτος. ἀλλ', ἐπειδήπερ πάρει,
φύλαξον αὐτὸν, ἵνα λαβοῦσα Κλεισθένη
τοῖσιν πρυτάνεσιν, ἃ πεποίηχ' οὗτος, φράσω.
ΜΝ. ἄγε δὴ τίς ἔσται μηχανὴ σωτηρίας;
τίς πεῖρα, τίς ἐπίνοι'; ὁ μὲν γὰρ αἴτιος,
κἄμ' ἐσκυλίσας ἐς τοιαυτὶ πράγματα,
οὐ φαίνετ' οὔπω. φέρε, τίν' ἂν, τίν' ἄγγελον
πέμψαιμ' ἐπ' αὐτόν; οἶδ' ἐγὼ καὶ δὴ πόρον
ἐκ τοῦ Παλαμήδους· ὡς ἐκεῖνος, τὰς πλάτας
ῥίψω γράφων. ἀλλ' οὐ πάρεισιν αἱ πλάται.
πόθεν οὖν γένοιντ' ἄν μοι πλάται; πόθεν ποτέ;
τί δ' ἂν, εἰ ταδὶ τἀγάλματ' ἀντὶ τῶν πλατῶν
γράφων διαῤῥίπτοιμι; βέλτιον πολύ.
ξύλον γέ τοι καὶ ταῦτα, κἀκεῖν' ἦν ξύλον.
ὦ χεῖρες ἐμαὶ, a.
ἐγχειρεῖν χρῆν ἔργῳ πορίμῳ! a. d.

719. ἐξηρήσατο. verbum nonnihil suspectum: vide Lobeck. ann. ad Phryn. p. 718.

723. ταῦτα Μνησ. ὑπειμένῃ φωνῇ μεθ' ἑαυτοῦ μόνου, ὡς περὶ τοῦ τρόπου τῆς σωτηρίας βουλευόμενος, λέγει. πόρον δὲ (727.), τὸν τῆς φυγῆς καὶ σωτηρίας τρόπον. Idem.

724. πεῖρα. Schol. Soph. ad Ajac. 2. πεῖρα ἀττικῶς δόλος, καὶ τέχνη· ὅθεν καὶ πειραταὶ, οἱ κατὰ θάλατταν κακουργοί. cf. Valck. ad Ammon. 3, 8. p. 194.

725. ἐσκυλ. cf. 618.

726. οὐ φ. οὔπω. „promiserat Euripides, se opem laturum esse Mnesilocho, 271. seqq.“ *Be.* τίν' — ἄγγ. ita Br. nota, et similiter nos, id nescientes, Eurip. fragm. p. 202. item D. secundum Porsonum et Meinekeum Cur. crit. in Comicorum fragm. p. 29., aliosque. ll. versu deficiente τίν' οὖν ἄγγ. Porsono ἂν excidisse visum est propter similem proximae syllabae sonum.

728. ἐκ τοῦ Παλ. locum hunc citat et explicat Suidas v. Παλαμήδης. tangit autem Aristoph. tragoediam Euripidis, *Palamedis* nomine inscriptam, in qua Tragicus ille Palamedem fecerat palmulas remorum, quibus casus suos inscripserat, in mare projicientem, ut si forte tempestate et fluctibus ad patrem Nauplium deferrentur, ipsi essent epistolae loco. hanc inventionem Aristoph. hic ridet. K.

729. αἱ πλάται, palmae illae, quas habuit Palamedes. frustra Br. πάρεισί μοι κλ.

730. V. π. ο. γ. ἄν μοι πλάται; πόθεν; item deficiente versu. aliorum commenta minus verisimilia omitto.

731. τἀγάλματα. imagines deorum in Thesmophorio. vide 293. seqq.

732. βέλτιον dictum pro positivo vel superlativo. vid. Matth. gr. §. 457.

735. χοῆν Bentl. et alii. V. χρή. cf. 629. Biset. „ἔργῳ πορ. τουτέστιν ἄνυσιν καὶ ἐπίνοιαν ἔχοντι, κατὰ Σουίδαν. ἀλλ' ἴσως πόριμον ἔργον νῦν καλεῖται τὸ πορίζεσθαι καὶ ποιεῖσθαι δυνάμενον. Ἡσύχ. δὲ πόριμον: εὐπόριστον, πορευτόν.“

ἄγε δὴ πινάκων ξεστῶν δέλτοι,
δέξασθε σμίλης ὁλκοὺς, a. par.
κήρυκας ἐμῶν μόχθων; — οἴμοι, a. d.
τουτὶ τὸ ῥῶ μοχθηρὸν a. par.
χωρεῖ, χωρεῖ ποίαν αὔλακα! — a. d.
βάσκετ᾽, ἐπείγετε πάσας καθ᾽ ὁδοὺς,
κείνῃ, ταύτῃ! ταχέως χρή. a. par.
ΧΟ. ἡμεῖς τοίνυν γ᾽ ἡμᾶς αὐτὰς εὖ λέξωμεν παραβᾶσαι. a. Aristoph. παράβ.
καίτοι πᾶς τις τὸ γυναικεῖον φῦλον κακὰ πόλλ᾽ ἀγορεύει.
ὡς πᾶν ἐσμεν κακὸν ἀνθρώποις, κἀξ ἡμῶν ἐστιν ἅπαντα,
ἔριδες, νείκη, στάσις, ἀργαλέα λύπη, πόλεμος. φέρε δὴ νῦν,
εἰ κακόν ἐσμεν, τί γαμεῖθ᾽ ἡμᾶς, εἴπερ ἀληθῶς κακόν ἐσμεν,
κἀπαγορεύετε μήτ᾽ ἐξελθεῖν, μήτ᾽ ἐκκύψασαν ἁλῶναι,
ἀλλ᾽ οὑτωσὶ πολλῇ σπουδῇ τὸ κακὸν βούλεσθε φυλάττειν,
κἂν ἐξέλθῃ τὸ γύναιόν ποι, κᾆθ᾽ εὕρητ᾽ αὐτὸ θύρασιν,
μανίας μαίνεσθ᾽, οὓς χρῆν σπένδειν, καὶ χαίρειν, εἴπερ ἀληθῶς
ἔνδοθεν εὕρετε φροῦδον τὸ κακὸν καὶ μὴ κατελαμβάνετ᾽ ἔνδον.

737. σμίλης, scalpri, *stili*. scalprum librarium (*Federmesser*) vox significat ap. Julianum hyparchum aegypt., Anthol. Palat. 1. p. 208. cf. annot. ad 740.

739. τὸ ῥῶ. ῥ litteram statuae insculpsit Mnesilochus, verbo ῥῦσαι vel simili quodam exorsus suam scriptionem. sed res ĕi male successit. — μοχθηρὸν, *miserum*, malum.

740. αὔλακα tropice, ut ὁλκοὺς 735. ad quem locum Biset. sic σμίλης ὁλκούς. ἀντὶ τοῦ, τοῦ γραφείου τὰ σημεῖα τῶν γραμμάτων. Σουίδας σμίλη: ἐργαλεῖον, γραφεῖον, ᾧ τὰ γράμματα γράφοντες ἕλκομεν, καὶ χαρακτηρίζομεν. ἀνθ᾽ ὧν καὶ σμίλης ὁλκοὺς, οἱονεὶ ὁλκὰς ἢ ἕλξεις τινὰς δηλῶν, εἶπεν. ceterum similiter statua Herculis abusus esse dicitur Diagoras Melius ap. Schol. ad Nub. 803., ut Be. annotavit.

741. inter haec per templum circumiens Mnesilochus imagines deorum, quibus inscripsit nuntium suum, disjicit; Chorus autem conversus ad spectatores in parabasi jocosa causam agit mulierum, vulgo despectarum, cum non sint pejores viris.

743. V. τοίνυν ἡμᾶς, versu titubante. vide annott. ad Ran. 313., Plut. 563., Pac. 442.

748. ita Reisk., ut mox κἂν ἐκ θυρίδος παρακύπτωσιν, cujus idem sensus; nec ferenda est vulgata scriptura ἐγκύψασαν, sed ἐκκύπτειν significat id, quod narrat K. secundum Bisetum, *ex fenestra capite leviter exserto prospicere*.

750. θύρασιν Francof. a. 1544.;

κἂν καταδαρθῶμεν ἐν ἀλλοτρίων παίζουσαι, καὶ κοπιῶσαι,
πᾶς τις τὸ κακὸν τοῦτο ζητεῖ, περὶ τὰς κλίνας περινοστῶν·
κἂν ἐκ θυρίδος παρακύπτωμεν, ζητεῖ τὸ κακόν τε θεᾶσθαι,
κἂν αἰσχυνθεῖσ᾽ ἀναχωρήσῃ, πολὺ μᾶλλον πᾶς ἐπιθυμεῖ
αὖθις παρακύψαν ἰδεῖν τὸ κακόν. οὕτως ἡμεῖς ἐπιδήλως
ὑμῶν ἐσμεν πολὺ βελτίους· βάσανός τε πάρεστιν ἰδέσθαι.
βάσανον δῶμεν, πότεροι χείρους. ἡμεῖς μὲν γάρ φαμεν ὑμᾶς,
ὑμεῖς δ᾽ ἡμᾶς. σκεψώμεθα δή, κἀντιτιθῶμεν πρὸς ἕκαστον,
παραβάλλουσαι τῆς τε γυναικὸς καὶ τἀνδρὸς τοὔνομ᾽ ἕκαστον.
Ναυσιμάχης μὴν ἥττων ἐστὶν Χαρμῖνος· δῆλα δὲ τἄργα.
καὶ μὲν δὴ καὶ Κλεοφῶν χείρων πάντως δήπου Σαλαβακχοῦς.

Bentl., D. V. θύραισιν. haec saepissime confusa. cf. Lys. 328.

755. ζητ. τὸ κακόν τε θ. hyperbaton pro ζητ. τε τὸ κ. θ. ll. κακὸν τεθεᾶσθαι, quod frustra tuearis. τὲ respondet τῷ καί, quod sequitur.

762. Palmer. in Exercitatt. crit. „In his verbis et iis, quae sequuntur, est quaedam griphi species, quae per hominum nomina res significat et negotia nuper transacta: de quo ludi genere Athen. 3, 20. et 10, 22. sub specie igitur ludentis in his vocibus tangit res civitatis, et hoc quidem loco innuit, Charminum (postea unum Quadringentorum) victum fuisse *naumachia* ab Astyocho Lacone ad Symen insulam, 6 triremibus amissis, anno 20. belli pelop., hieme; paucis igitur mensibus ante hujus dramatis didascaliam. — vide Thuc. libr. 8. (41, 42.) unde sequitur, inter eam pugnam navalem hieme anni 20. factam et mortem Charmini, quae sequente aestate evenit, hoc drama prodiisse, vivente adhuc Charmino. non enim licebat τοὺς τεθνηκότας κωμῳδεῖν, et joci in mortuos crudeles et minime laeti, et inutiles, quippe qui non emendant eos, in quos jaciuntur; et lege prohibiti, ut notat Schol. ad Pacem, ad v. βυρσοπώλης v. 626. (649.)" etc. ibi Schol. ἐπεὶ μάλιστα ὁ Κλέων ἐνίστατο τῇ εἰρήνῃ. σεσημείωται δέ, ὅτι νεκροὺς κωμῳδεῖ. διό, ἐπειδὴ ἐμνήσθη αὐτοῦ ὁ Ἑρμῆς, παῦε, παῦε, φησὶν ὁ Τρυγαῖος. ἀποθανὼν γὰρ ἦν, καὶ οὐκ ἐξῆν τεθνηκότας κωμῳδεῖν. S. Ναυσιμάχῃ δὲ πόρνῃ, καὶ Σαλαβακχοῖ.

763. de Cleophonte, Atheniensium duce et demagogo, dictum ad Ran. 637., de Salabaccha meretrice ad Equ. 710. bene observavit Be., si deterior sit Cleophon vili scorto, sane esse deterrimum.

* πρὸς Ἀριστομάχην δὲ χρόνου πολλοῦ, πρὸς ἐκείνην τὴν Μαραθῶνι,
καὶ Στρατονίκην ὑμῶν οὐδεὶς οὐδ' ἐγχειρεῖ πολεμίζειν.
ἀλλ' Εὐβούλης τῶν πέρυσίν τις βουλευτής ἐστιν ἀμείνων,
παραδοὺς ἑτέρῳ τὴν βουλείαν; οὐδ' αὐτὸς τοῦτό γε φήσει.
οὕτως ἡμεῖς πολὺ βελτίους τῶν ἀνδρῶν εὐχόμεθ' εἶναι.
* οὐδ' ἂν κλέψασα γυνὴ ζεύγει κατὰ πεντήκοντα τάλαντα
ἐς πόλιν ἔλθοι τῶν δημοσίων, ἀλλ' ἢν τὰ μέγισθ' ὑφέληται,
φορμὸν πυρῶν τἀνδρὸς κλέψασ' αὐθήμερον αὔτ' ἀπέδωκεν.
ἀλλ' ἡμεῖς ἂν πολλοὺς τούτων a. d. μακρόν.
ἀποδείξαιμεν ταῦτα ποιοῦντας,
καὶ πρὸς τούτοις γάστριδας ἡμῶν

764. *Ἀριστ.* nomen fictum, rem significans, ut *Ναυσιμάχη*, *Στρατονίκη*, *Εὐβούλη*. — *πρὸς ἐκείνην τ. Μ.* frustra et inusitate repetita praepositio, malimque — *πολλοῦ πως κείνην* etc. non raro confusa *πρὸς* et *πώς*.

765. *πολ.*, pugnare, certare, h. e. aequiparare alias pugnas cum clarissima illa Marathonia.

766. in his versibus Palmer. l. l. manifesto exagitari dicit *τοὺς βουλευτὰς*, senatores anterioris anni, qui ignave sibi passi sunt eripi dignitatem a Quadringentis viris, et ob consilii et vigoris inopiam magistratu cesserunt, *παραδόντες ἑτέροις τὴν βουλείαν*, h. e. *τὴν τοῦ βουλεύειν ἀρχήν*. quod factum est anno belli 20.

767. ita K. et Br. in annott. D. in ordine., Be. quoque *at ne ipse quidem hoc dixerit.* libri *φήσεις*.

769. h. e. *ζεύγει εἰς πόλιν ἔλθοι.* durius hyperbaton, quo non intellecto Zanettus edidisse videtur *φεύγει*. malim certe *ο. ἂν ζεύγει κλ. γ. κατὰ* —. ceterum recte K. *τὸ ζεῦγος* interpretatur *bigas*. „Sensus igitur est," inquit, „quosdam viros publico furto tantas sibi comparasse divitias, ut opulentiorum more bigis per urbem inveherentur." *κατὰ*, *circiter*.

771. *φορμὸς κυρίως ἀγγεῖόν τι πλεκτὸν ἐκ ψιάθων, ὡς κόφινος. καὶ κατὰ Σουίδαν φορμὸς ἀγγεῖον ἐκ φλοιοῦ, ἐν ᾧ εἰώθασιν ἰσχάδας κομίζεσθαι.* — *Biset.* hic autem intelligenda est quaedam mensura frumenti, ita appellata a vase illo. vide Schneideri lex. gr. h. v. — *ἀπέδωκεν*, *reddere ac restituere solet*, idque *αὐθήμερον*, eodem die; scil., ni fallor, nocte sua. — *αὐτὸ* familiariter dictum pro *αὐτὸν*, *τὸν φορμὸν πυρῶν*, h. e. pretium illius mensurae frumentariae.

773. mire Rav., Junt., Scal., *ποθοῦντας*.

774. *γάστρις*, *ὁ γαστρίμαργος, ὁ πολυφάγος καὶ περὶ τὴν γαστέρα ἀκρατής. οὕτω δὲ καὶ τὸν ἕλμινθας ἔχοντα καλεῖν φιλοῦσι.* Σ. *τῇδε τῇ λέξει. καὶ ἐν Ὄρνισιν* (1484)· *τί, ὦ κακοδαίμων; ἠλίθιος καὶ γάστρις εἶ.* *Biset.*

ὄντας μᾶλλον, καὶ λωποδύτας,
καὶ βωμολόχους, κἀνδραποδιστάς.
καὶ μὲν δήπου καὶ τὰ πατρῷά γε
χεῖρους ἡμῶν εἰσὶν σώζειν·
ἡμῖν μὲν γὰρ σῶν ἔτι καὶ νῦν
τἀντίον, ὁ κανὼν, οἱ καλαθίσκοι,
τὸ σκιάδειον· a.
τοῖς δ' ἡμετέροις ἀνδράσι τούτοις a. d.
ἀπόλωλεν μὲν πολλοῖς ὁ κανὼν
ἐκ τῶν οἴκων αὐτῇ λόγχῃ,
πολλοῖς δ' ἑτέροις ἀπὸ τῶν ὤμων
ἐν ταῖς στρατιαῖς a.
ἔῤῥιπται το σκιάδειον. a. par.
πόλλ' ἂν αἱ γυναῖκες ἡμεῖς ἐν δίκῃ μεμψαίμεθ' ἂν t. t. c. ἐπίῤῥ.
*τοῖσιν ἀνδράσιν δικαίως, ἓν δ' ὑπερφυέστατον.

775. **λωπ.** **λωποδύτης, ἱματίων κλέπτης. λῶπος γὰρ ἢ λώπη τὸ ἱμάτιον· καὶ λώπιον τὸ εὐτελὲς ἱμάτιον· καὶ λωπίζω ἐκδύω· καὶ λωποδυτεῖν τὸ ἱμάτια κλέπτειν, καὶ τὸ τοὺς νεκροὺς ἐκδύειν. — Σ. Biset.**

776. **βωμολ. κἀνδρ.** cf. Pac. 712., Plut. 715.

777. **τὰ πατρ.**, ***bona paterna.*** Biset. secundum Suidam *πατρῷα λέγουσιν οἱ ῥήτορες, ὅταν αὐτοῖς ὁ λόγος ᾖ περὶ χρημάτων, ἢ τόπων. Ἰσαῖος ἀποφαίνω γὰρ ὑμῖν, ὡς οὐκ ἔστι τῆς ἐπικλήρου τὸ χωρίον τοῦτο, οὐδ' ἐγένετό ποτε, ἀλλ' ὡς ἦν πατρῷον Λυσιμένει, τῷ πατρὶ Μενεκράτους. ὁ δὲ Λυσιμένης ἔσχε τὰ πατρῷα πάντα. πάτρια δὲ λέγουσι τὰ ἔθη, καὶ τὰ νόμιμα, καὶ τὰ μυστήρια, καὶ τὰς ἑορτάς. Ἀντιφῶν τοῦτο δὲ τοὺς νόμους εἰδὼς πατρίους καὶ παλαιοὺς ὄντας ὑμῖν.* —

780. **ἀντίον.** ***ἔνθα ὑφαίνουσιν αἱ γυναῖκες. καὶ ἀντίον, φιάλης εἶδος. — τινὲς δὲ ἀντίον εἶναι λέγουσι τὸ στρογγύλον ξύλον, ὅπερ οἱ ἱστουργοὶ περιάγοντες καὶ περιστρέφοντες τῶν ἱστῶν τοὺς μιτους ἐπιτείνουσιν, ἵνα ῥᾷον ὑφαίνειν δύνωνται.*** *Ex Biseto.* *ἀντίον* hic notat instrumentum quoddam textorium, sive *liciatorium*, ut vertimus. vide Pollucem. K. rursus Biset. secundum Hesychium *ὁ κανών. ὁ κτεὶς, ἢ τὸ ξύλον, περὶ ὃ ὁ μίτος. καὶ αἱ τῆς ἀσπίδος ῥάβδοι, ἀφ' ὧν ὁ τελαμὼν ἐξῆπτο.* —cf. Schneideri lex. gr. h. v.

781. **τὸ σκιάδ.** cf. Av. 1393.

733. **ὁ κανών.** clipeus a parte. cf. annot. ad 780. quod ait, multis scuta et hastas e domo periisse, ignaviam eorum significat, et neglectum rei militaris, quo factum est, ut arma situ corrumperentur.

787. **τὸ σκιάδειον.** intelligit *τὴν ἀσπίδα*, ut dicat multos esse *ῥιψάσπιδας*. *Be.*

788. **ἐν δίκῃ**, aegre explicetur per pleonasmum; quemadmodum Sophocles Ant. 23. dixit *δίκῃ δικαίᾳ.* quare fuit cum mallem *δικαίων*, ***πολλὰ δικαίων, multa justorum***, i. e. de multis, quae ad justa nostra (v. Terent. Phorm. 2, 1, 50.) pertinent.

789. **ὑπερφ.** — ***ὃ τὸ τῆς φύσεως μέτρον καὶ μέγεθος ὑπερβάλλει. ἁπλῶς τὸ μέγιστον. Biset.***

χρῆν γάρ, ἡμῶν εἰ τέκοι τις ἄνδρα χρηστὸν τῇ πόλει,
ταξίαρχον ἢ στρατηγὸν, λαμβάνειν τιμήν τινα,
προεδρίαν τ' αὐτῇ δίδοσθαι Στηνίοισι καὶ Σκίροις,
ἔν τε ταῖς ἄλλαις ἑορταῖς, αἷσιν ἡμεῖς ἤγομεν·
εἰ δὲ δειλὸν καὶ πονηρὸν ἄνδρα τις τέκοι γυνὴ,
ἢ τριήραρχον πονηρὸν, ἢ κυβερνήτην κακὸν,
ὑστέραν αὐτὴν καθῆσθαι σκάφιον ἀποκεκαρμένην
τῆς τὸν ἀνδρεῖον τεκούσης. τῷ γὰρ εἰκὸς, ὦ πόλις,
τὴν Ὑπερβόλου καθῆσθαι μητέρ' ἠμφιεσμένην
λευκὰ, καὶ κόμας καθεῖσαν, πλησίον τῆς Λαμάχου,
καὶ δανείζειν χρήμαθ', ἣ χρῆν, εἰ δανείσειέν τινι
καὶ τόκον πράττοιτο, διδόναι μηδέν' ἀνθρώπων τόκον,

792. de jure *προεδρίας* expositum ad Equ. 531. cf. ejusdem fabulae 650 sequ. — *Στηνίοισι.* Suidas *Στήνια καὶ Σκίρα, ἑορταὶ γυναικῶν.* „quae cum scripsit, haud dubie hunc ipsum locum Comici ob oculos habuit grammaticus.“ K. Hesych. *Στήνια: ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ διασκώπτουσι, καὶ λοιδοροῦσι.* Photius p. 397. *Στήνια ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ ἐδόκει ἡ ἄνοδος γενέσθαι τῆς Δήμητρος. ἐλοιδοροῦντο δὲ ἐν αὐτῇ νυκτὸς αἱ γυναῖκες ἀλλήλαις.* de *Σκίροις* cf. Eccles. 18.

796. Hesych., annotante Br. *σκάφιον: εἶδος κουρᾶς τῆς κεφαλῆς, ὃ κείρεσθαί φασι τὰς ἑταιρευούσας· εἶναι δὲ περιτρόχαλον.* s. ad Av. 759. *δύο δὲ εἴδη κουρᾶς, σκάφιον, καὶ κῆπος. τὸ μὲν οὖν σκάφιον τὸ ἐν χρῷ· ὁ δὲ κῆπος τὸ πρὸ μετώπου κεκοσμῆσθαι.*

797. *τῷ γ. εἰκὸς,* ***nam quomodo hoc decet, aut fas est***, ut Ach. 658., ubi vide annot.

798. de Hyperbolo dictum ad Ran. 532. ejus matrem saepe traductam esse a Comicis, ipse Aristophanes testatur Nub. 537., ut Be. annotavit. — *ἠμφ. λευκά.* candida veste deos adibant, et festa celebrabant, veteres. Persius Sat. 2, 39. *negato, Jupiter, haec illi, quamvis te albata rogarit.*, ad quem locum vide Casaub. et interpretem germanum J. J. C. Donnerum, virum omni doctrina politissimum, p. 84. cf. Eurip. Phoen. 295., Alcest. 896., Plaut. Rud. 1, 5, 12. — *κόμας καθ.* K. — „feminae et virgines olim in pompis sacris capillos solvere et submittere solebant. — ap. Heliodorum 3. p. 121. Thessalae virgines, quae pompae delphicae intererant, *τὴν κόμην ἄνετοι*, i. e. *passos* vel *solutos habentes crines*, dicuntur. Athen. 4, 7. p. 198., in descriptione pompae bacchicae, a Ptolemaeo Philadelpho institutae, *Μιμαλλόνες, καὶ Βασσάραι, καὶ Λυδαὶ, κατακεχυμέναι τὰς τρίχας*“ etc. — Hyperbolo ***Lamachum*** opponit, tanquam ignavo virum fortem, qualem hic se praebuit, sed *φιλοπόλεμον*, quo nomine irridetur Pace et Acharnensibus. cf. Ran. 978., et de honesta Lamachi paupertate, cum magnas opes male acquisivisset Hyperbolus, annot. ad Ach. 582.

800 inhonestum ducis matri foenus exercere; qua de re Palmerius Spicil., Thes. crit. Gruter. 4. p. 817., „Omnium aliarum rerum,“ inquit, „ingluvies nugae prae quam ut foenus comesse omnia, quaqua attigit, solet: nam etiam sortem ipsam tandem aequat, h. e., ut ita dicam, devorat.“ cf. Plaut. Curc. 4, 2, 20. seqq.

801. *καὶ τόκον πρ.* Homerus Batrach. 184. *καὶ πράσσει με τόκους.* *Be.*

ἀλλ' ἀφαιρεῖσθαι βίᾳ τὰ χρήματ', εἰπόντας τοδὶ
ἀξία γοῦν εἶ τόκου, τεκοῦσα τοιοῦτον τόκον!

802. *τὰ χρήματα*, pecuniam, h. e. ipsam sortem, nedum ut foenus dent mulieri.

803. *ἀξία γοῦν εἶ τόκου* ambigue dictum est: nam et hoc significare potest, *digna scilicet es foenore*, quae sententia est *εἰρωνική*: et vero etiam illud, *digna es prole tua*, Hyperbolo; quem aculeum emittere in istam feminam procul dubio in mente fuit Aristophani, cum haec scribebat.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ. ΓΥΝΗ Η. ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΠΡΥΤΑΝΙΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΜΝ. *Ἰλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν· ὁ δ' οὐδέπω.* i. tr.
τί δῆτ' ἂν εἴη τοὐμποδών; οὐκ ἔσθ' ὅπως
οὐ τὸν Παλαμήδην ψυχρὸν ὄντ' αἰσχύνεται.
τῷ δῆτ' ἂν αὐτὸν προσαγαγοίμην δράματι; —
ἐγῷδα· τὴν καινὴν, Ἑλένην, μιμήσομαι.
πάντως ὑπάρχει μοι γυναικεία στολή.
Γ.Η. *τί αὖ σὺ κυκανᾷς, ἢ τί κοικύλλεις ἔχων;*

804. Impatienter Euripidis adventum expectans Mnesilochus in haec verba erumpit. — *Ἰλλός.* Mnesilocho deflexis oculis indesinenter spectanti versus eam partem, qua se visurum sperabat accedentem Euripidem, contigit id, quod natura fert, quodque nemo non expertus est, si diu oculorum aciem aliquo intenderit, ut dolerent ei oculi, eosque movere non posset, ita ut, vel invito eo, semper versus eandem partem conversi manerent, licet eo non amplius spectaret; quod eorum est, qui *ἰλλοὶ*, *strabi*, dicuntur. *Ex Br. ὁ δ' οὐδ. τουτέστιν ὁ Εὐριπ. οὐδέπω με ἐλευθερώσων ἦλθε. κατ' ἔλλειψιν τοῦ ῥήματος. τοὐμποδὼν δὲ τὸ ἐμποδών. τί ποτ' ἂν εἴη τὸ κώλυμα; τί κωλύει τὴν αὐτοῦ παρουσίαν; Biset.*

806. *τὸν Παλ. τουτέστιν ἐμὲ τὸν Μνησίλοχον, ὃς τὸν Παλαμ. ἐν τῇ γραφῇ μου καὶ τῇ ἀγγελίᾳ τῇ πρὸς αὐτὸν πεμφθείσῃ ψυχρῶς ἄγαν ἐμιμησάμην.* (727. seqq. imo ridet his verbis Comicus Euripidis Palamedem, tanquam drama frigidum, et cujus ipsum poëtam pudeat. quae quidem tragoedia acta est Olymp. 91, 1., Helena vero, nisi fallor, anno sequente; et ipsa haec comoedia *Θεσμοφοριαζουσῶν* anno 3. ejusdem Olympiadis. vide annot. ad argum. fabulae. quare Helenam vocat *τὴν καινὴν*, *novam*, seu nuper actam, Euripidis tragoediam.) *διὸ νῦν καινὴν Ἑλένην (τὴν καινὴν, Ἑλένην,), εἴπως τὸ πρᾶγμα βέλτιον ἐμοὶ χωροίη.* — *Idem.* „dicit se imitaturum Helenam, de qua nuper Eurip. scripserat tragoediam, in qua Menelaus Helenam ex Aegypto repetit. nam ibi eam fuisse detentam ait Eurip. in illa fabula, uti et Herodotus. itaque Mnes. utitur etiam verbis Euripideis, si forte Eurip. tanquam Menelaus veniat, et abducat Helenam, ut in sequentibus ostendetur.„ *Be.*

810. *κυκ.* cf. 400. Be. „*κοικύλλεις.* Suidas *κοικύλλεις: περιβλέ-*

πικρὰν Ἑλένην ὄψει τάχ', εἰ μὴ κοσμίως
ἕξεις, ἕως ἂν τῶν πρυτανέων τις φανῇ.
ΜΝ. (ὡς Ἑλένη.) „Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρθε-
νοι ῥοαί,
„ὃς ἀντὶ δίας ψακάδος Αἰγύπτου πέδον
„λευκῆς νοτίζει μελανοσυρμαῖον λεών.
Γ. Η. πανοῦργος εἶ νὴ τὴν Ἑκάτην τὴν φωσφόρον.
ΜΝ. „ἐμοὶ δὲ γῆ μὲν πατρὶς οὐκ ἀνώνυμος,
„Σπάρτη, πατὴρ δὲ Τυνδάρεως.
Γ. Η. σοί γ', ὤλεθρε,
πατὴρ ἐκεῖνός ἐστι; Φρυνώνδας μὲν οὖν.
ΜΝ. „Ἑλένη δ' ἐκλήθην.
Γ. Η. αὖθις αὖ γίγνει γυνή;
πρὶν τῆς ἑτέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκην;
ΜΝ. „ψυχαὶ δὲ πολλαὶ δι' ἔμ' ἐπὶ Σκαμανδρίαις
„ῥοαῖσιν ἔθανον.
Γ. Η. ὤφελες δὲ καὶ σύ γε.
ΜΝ. „κἀγὼ μὲν ἐνθάδ' εἴμ'· ὁ δ' ἄθλιος πόσις
οὑμὸς Μενέλεως οὐδέπω προσέρχεται.
„τί οὖν ἔτι ζῶ;
Γ. Η. τῶν κοράκων πονηρίᾳ.
ΜΝ. „ἀλλ', ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμήν,
„μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος!

πεις, ἢ κακοτεχνεῖς. deinde citat h. l. — τὸ δ' ἔχων ἀττικῶς περιττόν." *Biset.* cf. 443.

813. initium Helenae Euripideae, ex qua tragoedia plures hic versus proferuntur, quos diverso genere litterarum distingui curavimus.

814. Eurip. *ψεκάδος*, quod idem.

815. Euripides *λευκῆς τακείσης χιόνος ὑγραίνει γύας*. ridicule hic noster *Αἰγύπτου λευκῆς*, quae terra nigro erat solo; quamobrem dicebatur *μελάμβωλος γῆ*, testibus Stephano Byz. v. *Αἴγυπτος*, Suida v. *μελάμβωλος*, aliisque, ut notat K. — *μελανοσ.* de *syrmaea*, potione quadam medicata, qua frequenter utebantur Aegyptii, dictum ad Pac. 1165.

816. *νὴ τὴν Ἑκ. τὴν φωσφόρον.* cf. Lys. 416.

823. *ὤφ. θανεῖν δηλονότι.* — *Biset.*

826. ita Bentl. perperam libri uno tenore *τί οὖν ἔτι ζῶ τῶν κ. πονηρία;* Be. „*τῶν κορ. πονηρία*, *corvorum ignavia.*" Bourdin. *διὰ τὴν τῶν κοράκων πονηρίαν, οἵπερ ὤφελόν με* (imo *σε*) *κατέδεσθαι.*

827. *αἰκ.* cf. Equ. 211.

828. *μὴ ψεῦσον.* monuit Br., enotasse hoc vett. grammaticos, tanquam novum atque inusitatum, quia vetandi particula *μὴ* cum aoristis subjunctivi construi solet. vide Koen. ad Corinthium p. 15., Porson. et Schäfer. ad Eurip. Hecub. 1166., Schäfer. ad Soph. t. 2. p. 345., Matth. gr. §. 511, 3.

ΕΥ. (ὡς Μενέλαος.) „τίς τῶνδ᾽ ἐρυμνῶν δωμάτων ἔχει κράτος,
„ὅστις ξένους δέξαιτο, ποντίῳ σάλῳ
„κάμνοντας ἐν χειμῶνι καὶ ναυαγίαις;
ΜΝ. „Πρωτέως τάδ᾽ ἐστὶ μέλαθρα.
Γ. Η. ποίου Πρωτέως;
ὦ τρισκακόδαιμον! ψεύδεται νὴ τὼ θεώ,
ἐπεὶ τέθνηκε Πρωτέας ἔτη δέκα.
ΕΥ. „ποίαν δὲ χώραν εἰσεκέλσαμεν σκάφει;
ΜΝ. „Αἴγυπτον.
ΕΥ. „ὦ δύστηνος, οἶ πεπλώκαμεν!
Γ. Η. πείθει τι τούτῳ τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ,
ληροῦντι λῆρον; Θεσμοφόριον τουτογί.
ΕΥ. „αὐτὸς δὲ Πρωτεὺς ἔνδον ἔστ᾽, ἢ 'ξώπιος;
Γ. Η. οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐ ναυτιᾷς ἔτ᾽, ὦ ξένε,
ὅστις γ᾽ ἀκούσας, ὅτι τέθνηκε Πρωτέας,
ἔπειτ᾽ ἐρωτᾷς „ἔνδον ἔστ᾽, ἢ 'ξώπιος."
ΕΥ. „αἰαῖ, τέθνηκε! ποῦ δ᾽ ἐτυμβεύθη τάφῳ;
ΜΝ. „τόδ᾽ ἔστιν αὐτοῦ σῆμ᾽, ἐφ᾽ ᾧ καθήμεθα.
Γ. Η. κακῶς τ᾽ ἄρ᾽ ἐξόλοιο, κἀξολεῖ γέ τοι,
ὅστις γε τολμᾷς σῆμα τὸν βωμὸν καλεῖν.
ΕΥ. „τί δὲ δὴ σὺ θάσσεις τάσδε τυμβήρεις ἕδρας,

832. *ποίου Πρ.;* male hoc sub Euripidis persona legitur in libris: nam Proteum ignorare Menelaum non decet, aniculam atticam decet. similiter Bentl. *ΓΤ. ποίου Πρ., ὁ τρισκακοδαίμων*; ceterum cf. Euripidis Helenam 419. seqq. H. Voss. „*Proteus*, nach neuerer Fabel König in Aegypten."

834. mutat nomen Protei Aegyptii in Proteam Atheniensem, qui fuit dux bellicus. mentio ejus ap. Thuc. lib. 1. (45.) et 2. (23.) — *Be.*

836. *πεπλώκαμεν.* forma rarior ap. Atticos. sic tamen Eurip. Hel. 488. *πεπλωκότα.*

837. ita D. secundum editionem Brubach. a. 1544. excusam. vulgati libri h. l. versum toto pede mutilum ostendunt, *πείθει τι τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ;* quem defectum alii aliter suppleverunt.

839. *ἐξώπιος*, ὁ ἔξω τοῦ ὠπός, ὁ ἔξω τῆς ὄψεως, ὁ πόῤῥω τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ὄψεως. τούτῳ δὲ ἐναντίον τὸ ἐνώπιος, ὁ παρὼν καὶ ἐν ὄψει ὤν. *E Biseto.*

840. *ναυτιᾷς.* ἀντὶ τοῦ παραφρονεῖς, καὶ παρανοεῖς· ναυτιᾶν δὲ κυρίως λέγεται τὸ ἐν νηῒ ἐμεῖν. *Bourdin.* quia scil. nave advenisse videtur personatus ille Menelaus, nauseaque id commune habet cum melancholia, ut bile nimia laboret, propterea nauseare anus dicit Euripidem. Celsus 1, 3. *Is vero, qui navigavit et nausea pressus est*, si multam bilem evomuit, *vel abstinere cibo debet, vel paulum aliquid assumere.*

847. hoc Reiskeo placuit et Brunckio, nec raro δὴ excidit post δὲ, quemadmodum etiam h. l. libri titubante versu *τί δὲ σὺ θάσσεις.* Bentl. et alii *τί δαὶ σὺ θ. τ.* ann. ad 522.

„φάρει καλυπτὸς, ὦ ξένη;
MN. „βιάζομαι
„γάμοισι Πρωτέως παιδὶ συμμῖξαι λέχος.
Γ.Η. τί, ὦ κακόδαιμον, ἐξαπατᾷς αὖ τὸν ξένον; —
οὗτος πανουργῶν δεῦρ' ἀνῆλθεν, ὦ ξένε,
ὡς τὰς γυναῖκας ἐπὶ κλοπῇ τοῦ χρυσίου.
MN. „βάϋζε, τοὐμὸν σῶμα βάλλουσα ψόγῳ.
EY. „ξένη, τίς ἡ γραῦς ἡ κακοῤῥοθοῦσά σε;
MN. „αὕτη Θεονόη Πρωτέως.
Γ.Η. μὰ τὼ θεώ·
εἰμὶ δὲ Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν·
σὺ δ' εἶ πανοῦργος.
MN. „ὁπόσα τοι βούλει, λέγε·
„οὐ γὰρ γαμοῦμαι σῷ κασιγνήτῳ ποτὲ,
„προδοῦσα Μενέλεων τὸν ἐμὸν ἐν Τροίᾳ πόσιν.
EY. „γύναι, τί εἶπας; στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας.
MN. „αἰσχύνομαί σε, τὰς γνάθους ὑβρισμένη,
EY. „τουτὶ τί ἐστιν; ἀφασία τίς τοί μ' ἔχει.

848. **φάρει καλ.** φᾶρος, ἱμάτιον, περιβόλαιον ἀπὸ τοῦ φέρεσθαι, ἢ τῇ ὑφῇ ἀρηρέναι. (?) λέγεται δὲ ἐπὶ γυναικὸς. Σουίδας. — *Biset.*

853. **βάϋζε.** vide annot. ad 172. **τοὐμὸν σῶμα,** ἐμέ. nota periphrasis personae. vide Valck. ad Eurip. Phoen. 415.

854. **κακοῤῥ.** vox tragica, ut sunt aliae omnes, quibus utitur Comicus in hac parodia, Tragicorum, Euripidisque maxime, stilum salse perstringens. — *Br.* Hesych. κακοῤῥοθεῖ: κακολογεῖ etc. cf. Ach. 541. Biset. ῥόθος κυρίως ἦχος ὁ ἐκ τῶν κωπῶν ἀκουόμενος· μεταφορικῶς θόρυβος etc.

856. videtur neglectum esse δὲ, quod abesse sane potest sine detrimento sententiae, ut ap. Soph. Oedip. Col. 13., ubi vid. Elmsl. saepe δὲ pro ἀλλὰ poni post enuntiationes negativas, monuit eruditissimus Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 402. minus verisimiliter metroque deteriore D. secundum Reisig. Conject. in Aristoph. p. 106. ἀλλ' εἰμὶ Κριτ. — **Γαργ.** unde et Epicurus Gargettius, ut Be. annotavit. Steph. Byz. Γαργηττός: πόλις καὶ δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. ὁ δημότης Γαργήττιος, καὶ τὸ ἐπίῤῥημα ἐκ τόπου Γαργηττόθεν.

859. ita Bentl. aliique. libri versu perdito Μενέλαον. malim autem scribi leniore numero προδ. τὸν ἐμὸν Μενέλεων Τροίᾳ πόσιν. praepositionem adscripsisse videtur aliquis interpres; quae eleganter intelligitur. vide Ach. 654. et sequ.

860. **ἀντ. κορας.** τάς σου κόρας ἀντιπροσώπους μοι στρέψον. Σ. *Biset.*

861. **ὑβρ.** καὶ γὰρ ἄνω εἶπε (848.) **βιάζομαι — λέχος.** νῦν οὖν ἐπιφέρει τὸ **ὑβρισμένη,** ὡς διὰ τὸ μὴ θέλειν τὸ ἐπιταττόμενον ποιεῖν, ταύτην τὴν ὕβριν καὶ βίαν περὶ τὰς γνάθους δρυφθείσας καὶ ἀμυχθείσας παθοῦσα. *Biset.*

862. **ἀφασία:** ἀναυδία, σιωπή. Ἡσύχ. ὁ δὲ νοῦς οὗτος „ταῦτα ἀκούων καὶ ὁρῶν, ὑπὸ θαυμασμοῦ τῶν παρὰ προσδοκίαν ἐμοὶ συμβάντων φάναι, τουτέστι φωνεῖν, οὐ δύναμαι. *Idem.* „Eurip. Herc. 479.

„ὦ θεοί, τίν' ὄψιν εἰσορῶ; τίς εἶ, γύναι;
MN. „σὺ δ' εἶ τίς; αὐτὸς γάρ σὲ κἄμ' ἔχει λόγος.
EY. „Ἑλληνὶς εἶ τις ἢ 'πιχωρία γυνή;
MN. „Ἑλληνίς. ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν,
EY. „Ἑλένη σ' ὁμοίαν δὴ μάλιστ' εἶδον, γύναι.
MN. „ἐγὼ δὲ Μενελάῳ σ', ὅσα γ' ἐκ τῶν ἰφύων.
EY. „ἔγνως ἄρ' ὀρθῶς ἄνδρα δυστυχέστατον.
MN. „ὦ χρόνιος ἐλθὼν σῆς δάμαρτος ἐς χέρας,
„λαβέ με, λαβέ με, πόσι, περίβαλε δὲ χέρας! do.
„φέρε, σε κύσω. ἄπαγέ μ', ἄπαγ', ἄπαγέ με
„λαβὼν ταχὺ πάνυ!
Γ. H. κλαύσετ' ἆρα νὴ τὼ θεώ, as., gl. et dm.
ὅστις σ' ἀπάξει, τυπτόμενος τῇ λαμπάδι! i. tr.
EY. „σὺ τὴν ἐμὴν γυναῖκα κωλύεις ἐμέ,
„τὴν Τυνδάρειον παῖδ', ἐπὶ Σπάρτην ἄγειν;
Γ. H. οἴμ' ὡς πανοῦργος καὐτὸς εἶναί μοι δοκεῖς,
καὶ τοῦδέ τις ξύμβουλος! οὐκ ἐτὸς πάλαι

ἀφασία δὲ κἄμ' ἔχει." *Be.* cf. Helen. 505., Iphig. Aul. 746.

864. — 870. Eurip. Helen. 514., 517.—522. versum 865. ex h. l. Euripidi restituit Markl. ad Eurip. Suppl. 189., ut Porsonus annotavit.

868. *ἰφύων* Pierson. ad Moer. p. 7. secundum Suidam v. *ἰφύη*. codd. Aristoph. *ἀφύων*. *ὅσα γ' ἐκ τῶν ἰφύων*, *quantum conjecturam capere licet ex ἰφύοις*. *ἴφυον* et flos quidam vocatur ap. Theophrastum, quem florem Bodaeus habet pro narcisso persico Clusii; et genus oleris agrestis, quod iterum memorat hic noster Phoenissis ap. Athen. 3. p. 90.; cujus quidem plantae folia in manu tenuisse videtur Euripides Aristophanëus, vel iis caput pectusve cinctum habuisse, ad significandam natalium obscuritatem, quam saepe irridet Comicus. vide Br. et interpp., Billerbeck. Flor. class. p. 87., Schneider. lex. gr. v. *ἴφυον*.

870. *ἐς χέρας*. cf. Pac. 317. *Be.*

871. codd. metro durissimo *περίβαλλε*. — *λαβέ με, λαβέ με* —. *ἄπαγέ μ', ἄπαγ', ἄπαγέ με*. repetitiones ad modum Euripidis.

872. sic vett. edd., manifesto dochmiaco. membr. Paris. et Rav., quos libros Br. et alii secuti sunt, *ἄπαγέ μ', ἄπαγ', ἄπαγ', ἄπαγέ με*, quod esse videtur ejus, qui senarium effingeret, qualem revera Br. putabat hunc versum, non ille admonitus de lyrico metro cum praegresso dochmiaco, tum frequentioribus, quibus hic ipse versus constat, syllabis brevibus, quae ab senario abhorrent.

873. V. *ἄρα*, et habent hunc quoque versum pro senario. verum nec capere id metrum videtur tantum affectum, et *αι* elisum apud hos quidem poëtas vel post se habere solet longam syllabam, vel coalescere cum brevi in longam. quamobrem scripsi *ἆρα*, et hoc pacto simul metrum restitui, quo usus est Aristoph. Av. 598., Soph. Philoct. 1134.

878. *οὐκ ἐτός*. *οὐ μάτην. αἰγυπτιάζειν δὲ τὸ πανουργεῖν, καὶ κακοτροπεύεσθαι· τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι. Σ. ἀλλ' ἴσως οὕτω ταῦτα βέλτιον (ἂν) ληφθείη „οὐ μάτην οὖν πανούργως ἐν ὑμῖν τοσαῦτα ὑπὸ τῆς Αἰγύπτου πρότερον εἴπατε Νείλου μὲν αἵδε* (813.), *καὶ Αἴγυπτον* (836.), *καὶ τὰ ἑξῆς*. *Biset.* „Aeschylus ap. S. ad Nub.

ἠγυπτιάζετ'. ἀλλ' ὅδε μὲν δώσει δίκην·
προσέρχεται γὰρ ὁ πρύτανις χὠ τοξότης.
ΕΥ. τουτὶ πονηρόν· ἀλλ' ὑπαποκινητέον.
ΜΝ. ἐγὼ δ' ὁ κακοδαίμων τί δρῶ;
ΕΥ. μέν' ἥσυχος·
οὐ γὰρ προδώσω σ' οὐδέποτ', ἤν περ ἐμπνέω,
ἢν μὴ προλίπωσ' αἱ μυρίαι με μηχαναί.
ΜΝ. αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν.
ΠΡ. ὅδ' ἔσθ' ὁ πανοῦργος, ὃν ἔλεγ' ἡμῖν Κλεισθένης; —
οὗτος, τί κύπτεις; δῆσον αὐτὸν εἰσάγων,
ὦ τοξότ', ἐν τῇ σανίδι, κἄπειτ' ἐνθαδὶ
στήσας φύλαττε, καὶ προσιέναι μηδένα
ἔα πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ τὴν μάστιγ' ἔχων
παῖ', ἢν προσίῃ τις.
Γ. Η. νὴ Δί', ὡς νῦν δῆτ' ἀνὴρ
ὀλίγου μ' ἀφείλετ' αὐτὸν ἱστιοῤῥάφος.
ΜΝ. ὦ πρύτανι, πρὸς τῆς δεξιᾶς, ἥνπερ φιλεῖς
κοίλην προτείνειν, ἀργύριον ἤν τις διδῷ,
χάρισαι βραχύ τί μοι, καίπερ ἀποθανουμένῳ.
ΠΡ. τί σοι χαρίσωμαι;

1085. δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι." *Br.* — πάλαι, *modo*, ut ap. Soph. Trach. 1056., Eurip. Phoen. 1251., Hipp. 1039. (1085.), ubi vid. Valck.

881. ὑπαποκ. Av. 936. κἀμοὶ πιθόμενος ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ. *Be.*

883. ἤν περ ἐμπνέω, *si vivo*, ut saepe Plautus

885. τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων, καὶ ἀποτυγχανόντων, ἀντὶ τοῦ „αὕτη ἡ μηχανὴ οὐδὲν ἤνυσεν." ἐκ μεταφορᾶς τῶν σχοίνοις θηρευόντων, ἢ ἁλιευόντων. μήρινθος δὲ σπάρτος, ἤτοι σχοινίον, δεσμὸς, βρόχος. Σ., Εὐστάθ. *Biset.* proverbium, de quo cf. Vesp. 175. hic versus sub persona mulieris legitur in libris; quem recte Mnesilocho tribuit Br., dubitanti, paratum sibi fore praesidium in dolis Euripidis, quoniam hac non successit. „Sermonem hunc," inquit, mulier non exaudit, quae postquam procedentem in scenam Prytanin conspexit, ad eum se converterat."

887. εἰσάγων, reducens eum in scenam, qua clam exibat.

888. ὦ τοξότα. cf. Ach. 54. etc. σανὶς, οἱονεὶ τανὶς. παρὰ τὸ τετᾶσθαι. (?) ἐπίμηκες ξύλον. νῦν δὲ κυρίως σανὶς λέγεται, ἐν ᾗ τοὺς κακούργους δεθέντας ἐφύλαττον etc. *Biset.* cf. 897., 949. sequ., et Schneideri lex. gr. h. v. alia est poena ligni, τοῦ ξύλου, Equ. 368., Lys. 635.

891. ἀνήρ. Εὐριπ. δηλονότι, ὁ προσποιούμενος εἶναι Μενέλαος, τῆς Ἑλένης πόσις. — ὀλίγου δὲ, σχεδὸν, μονονούκ. ἱστιοῤῥάφος δὲ, πανοῦργος· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ ἄρμενα (vela) ῥαπτόντων. καὶ Αἰγύπτιοι δὲ λινοποιοί εἰσι. Σ. *Biset.* respondere hoc dicas verbo ἠγυπτιάζετε 879.

895. καίπερ ἀπ. *quamvis morituro*, qui tibi reddere gratiam non possit. cf. 287., 993.

896. ita D. aliique secundum H. ad Nub. 88. et Porson. ad Eurip.

MN. γυμνὸν ἀποδύσαντά με
κέλευε πρὸς τῇ σανίδι δεῖν τὸν τοξότην,
ἵνα μὴ 'ν κροκωτοῖς καὶ μίτραις γέρων ἀνὴρ
γέλωτα παρέχω τοῖς κόραξιν ἑστιῶν.
ΠΡ. ἔχοντα ταῦτ' ἔδοξε τῇ Βουλῇ σε δεῖν,
ἵνα τοῖς παροῦσι δῆλος ᾖς πανοῦργος ὤν.
MN. ἰατταταιάξ! ὦ κροκώθ', οἷ' εἴργασαι!
κοὐκ ἔστιν ἔτ' ἐλπὶς οὐδεμία σωτηρίας.
ΧΟ. ἄγε νῦν ἡμεῖς παίσωμεν, ἅπερ νόμος ἐνθάδε ταῖσι γυναιξὶν, a. Aristoph.
ὅταν ὄργια σεμνὰ θεαῖν ἱεραῖς ὥραις ἀνέχωμεν, ἅπερ καὶ
Παύσων σέβεται, καὶ νηστεύει, πολλάκις αὐταῖν ἐκ τῶν ὡρῶν a. t.
ἐς τὰς ὥρας ξυνεπευχόμενος τοιαῦτα μέλειν θάμ' ἑαυτῷ. a. Aristoph.
ὅρμα κοῦφα ποσὶν, ἄγ', ἐς κύκλον, as., dm. et i. προῳδ.
χειρὶ σύναπτε χεῖρα, chor. d. c.
ῥυθμὸν χορείας ὕπαγε πᾶσα, i. d. h.
βαῖνε καρπαλίμοιν ποδοῖν! gl.
ἐπισκοπεῖν δὲ πανταχῇ κυκλοῦσαν ὄμμα i. tr. h.
χρὴ Χοροῦ κατάστασιν· i. d. c.
ἅμα δὲ καὶ γένος Ὀλυμπίων θεῶν as., dm. et i. d. br.

Phoen. 740. (p. 302.) V. χαρίσομαι. Bentl. et Br. χαριοῦμαι.

899. „ἑστιῶν αὐτούς." *Reisk.*

902. ita Bentl., D., ut Equ. 1. codd. ἰαππαπαιὰξ, quod inusitatum. saepe ττ vel τ et π confusa. vid. Schaeferi Melett. crit. p. 128. — Biset. ὦ κροκ. τὸ πλῆρες, ὦ κροκωτέ.

904. *στροφὴ τοῦ Χοροῦ ᾄδοντος, καὶ ὀρχουμένου, κατ' ἔθος τὸ τῶν κωμῳδιῶν. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Μνησίλοχος ἐδεσμεύετο. Biset.* παίσωμεν, a παίζω, attice. „παίζειν autem praeter vulgarem significationem interdum etiam notat *saltare*, vel *choreis se oblectare*, ut hic et passim alibi ap. Aristophanem." — K.

905. ἀνέχ. ἐπαίρωμεν ὕμνοις, ut explicat Suidas v. ἀνέχομαι, *honoremus, celebremus.* cf. 929., Eurip. Hecub. 118., quem locum protulit Schneiderus lex. gr. v. ἀνέχω, item Soph. Ajac. 208., Oed. Col. 631.

906. — *κωμικῶς τὸν Παύσωνα σκώπτων ταῦτα λέγει. οὗτος γὰρ καὶ ἐν Πλούτῳ (598.) ἐπὶ πενίᾳ κωμῳδεῖται. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία Παύσωνος πτωχότερος. — Biset.*

907. *ut talia saepe sibi curae sint,* ut talia festa saepe celebranda habeat, h. e. jejunia: nam eo die Thesmophoriorum jejunabant mulieres. vid. annot. ad 80.

908. 11. ὅρμα, χώρει κ. π. delevi glossam.

912. ἐπισκ. *circumspicere.* Be.

913. *Χοροῦ κατάστασιν.* χοροστασίαν, Χορόν.

*μέλπε καὶ γέραιρε φωνῇ πᾶσα χορομανεῖ τρόπῳ! t. t. c.
εἰ δέ τις προσδοκᾷ κακῶς ἐρεῖν as., cr. d. et i.
ἐν ἱερῷ γυναῖκά μ' οὖσαν ἄνδρας, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ· t. t. c.
ἀλλὰ χρῆν, ὥσπερ ἔργον αὖ τι καινῶν, as., cr. d. et i. h.
πρῶτον εὐκύκλου χορείας εὐφυᾶ στῆσαι βάσιν. t. t. c.
πρόβαινε ποσὶ, τὸν Εὐλύραν μέλπουσα καὶ τὴν τοξοφόρον i. t. στ.
Ἄρτεμιν, ἄνασσαν ἁγνήν! an.
χαῖρ', ὦ Ἑκάεργ', ὄπαζε δὲ νίκην! as., a. et amph. d.
Ἥραν τε τὴν τελείαν μέλψωμεν, ὥσπερ εἰκὸς, as., 2 an.
ἣ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίζει τε, καὶ i. tr.
κλῇδας γάμου φυλάττει! an.

915. *μέλπε* interpretationis suspectum est, malimque sane — *θεῶν γέρ.* — *τρόπῳ.* i. tr. *γέρ.* *τίμα, σέβε, δόξαζε. χορομανῆ δὲ τρόπον καλεῖ, καθ' ὃν ἐν ταῖς χορείαις διὰ τὰς συντόνους ὀρχήσεις ὁ χορεύων μαίνεσθαί πως φαίνεται.* — *Biset.* est hic divinus ille furor vatum, poëtarum atque artificum.

916, 7. ridicule: nam id ipsum fecit Chorus in superioribus, 743. seqq., quo loco defendere tantum visus feminas acriter insectatur viros.

918. codd. *χρὴ*, hiatu intolerabili; quae menda frequens. deinde *καινῶν* scripsi pro *καινὸν*, quae vox quem sensum habeat, nemo exputavit. *ὥσπερ ἔργον αὖ τι καινῶν*, *quemadmodum opus est rursum novis*, h. e. quoniam rursus novo quodam invento alliciendi sunt spectatores. quod inventum sive artificium quale fuerit, non ita facile est declarare, nisi quod peculiare quoddam genus saltationis intelligi videtur, chorea antistrophica sive dithyrambica, ad modum *ἐμμελείας* tragicae potius quam cordacis. vide S. ad Nub. 540., Genelli *über das Theater zu Athen* pag. 246., nos inferius ad 931.

919. *εὐφυᾶ* primus Br. attice, sicut *ὑπερφυᾶ* Nub. 76. V. *εὐφυῆ*. Biset. *εὐκύκλου. τῆς εὐρύθμου καὶ ἐγκυκλίου χορείας, ἣν αἱ γυναῖκες εἰς κύκλον περιαγόμεναι ἐποίουν. εὐφυῆ στ. βάσιν, ἀντὶ τοῦ εὐφυῶς, καὶ καλῶς, καὶ εὐρύθμως βαίνειν, ὀρχεῖσθαι, χορείαν ἵστασθαι. εὐφυὴς, ὁ καλὴν φύσιν ἔχων, ὁ ὡραῖος, ὁ ἐπιεικὴς καὶ σπουδαῖος. Σ.*

920. „*τὸν Εὐλύραν.* similiter Eurip. Alcest. 549. *ὁ Πύθιος εὐλύρας Ἀπόλλων.*" K. — *τοξοφόρον* soluta longa in fine versus, quod ferendum propter perpetuitatem numeri nullamque interpunctionem: vid. H. Elem. doctr. metr. p. 251.

922. *Ἑκάεργος λέγεται Ἀπόλλων, ὡς ἕκαθεν εἴργων, ὡς τοξότης. ἢ ὁ ἕκαθεν ἐργαζόμενος, ὡς τὰ περὶ τὴν γῆν, ὡς ἥλιος, καθωμίληται τοῖς παλαιοῖς. Εὐστάθ. ὄπαζε δὲ, πάρεχε.* — *Biset.*

923. Idem *Ἥρα τελεία, καὶ Ζεὺς τέλειος, ἐτιμῶντο ἐν τοῖς γάμοις, ὡς πρυτάνεις ὄντες τῶν γάμων. Σ. καὶ τέλος, ὁ γάμος. ὅθεν τελείους τοὺς γεγαμηκότας ἔλεγον. Εὐστάθ.* Be. „Jul. Pollux 3, 38. *Ἥρα τελεία, ἡ ζυγία.* ubi vide commentatores.

924. *τοῖς χορ. ἐμπ.* i. e. *choreis interest.* cf. annot. ad 904. K.

925. *κλῇδας γάμου*, *claves nuptiarum*, h. e. potestatem connubio jungendi homines. dictum *μεταφορικῶς*, quemadmodum *βουλᾶν*, *πο-*

Ἑρμῆν τε νόμιον ἄντομαι, καὶ Πᾶνα, καὶ Νύμφας φί-
λας, ἀντ.
ἐπιγελάσαι προθύμως
ταῖς ἡμετέραις χαρέντα χορείαις.
ἔξαιρε δὴ προθύμως διπλῆν χάριν χορείας!
παίσωμεν, ὦ γυναῖκες, οἷάπερ νόμος·
νηστεύομεν δὲ πάντως.
ἀλλ' εἶ' ἐπ' ἄλλ' ἀνάστρεφ' εὐρύθμῳ ποδὶ, i. tr. ἐπῳδ.
τόρευε πᾶσαν ᾠδήν· an.
ἡγοῦ δέ γ' ὧδ' αὐτὸς σὺ, i. d. c. clod.
κισσοφόρε Βάκχειε δέσποτ'! t. d.
ἐγὼ δὲ κώμοις σὲ φιλοχόροισι μέλψω, as., i. h. et an.
Εὔϊον, ὦ Διόνυσε, Βρόμιε, καὶ Σεμέλας παῖ, as., da. tr. et pher.
χοροῖς τερπόμενος κατ' ὄρεα Νυμφᾶν phalaec.
ἐρατοῖς ἐν ὕμνοις, Εὔϊον, Εὔϊον, alc.
εὐοῖ ἀναχορεύων· ἀμφὶ δὲ σοὶ κτυπεῖται as., 2 dm. h.

λέμων, πειθοῦς, φιλοτάτων κλαΐδες ap. Pindarum.

926. νόμιον. Ἑρμοῦ ἐπίθετον παρὰ τὸ νέμειν, τὸ βόσκειν καὶ τρέφειν, ὅτι τῶν νομέων ἔφορος, καὶ φύλαξ. ἄντομαι δὲ ἱκετεύω. — *Biset.* Pana quoque νόμιον esse ait Be., utpote Mercurii filium. vide Homer. hymn. 18.

928. χαρέντα Ἑρμῆν, καὶ Πᾶνα. frustra Zanett., Biset., K. χαρέντας.

929. libri δ. χαίρειν χορ., quae nihili est scriptura. Biset. δ. χάριν χορ. γραπτέον. ὁ νοῦς „νῦν οὖν ἔξαιρε προθύμως τὰς χορείας (τουτέστι χόρευσον) [ἐξαίρειν χάριν χορείας dictum fere ut ἀνέχειν ὄργια 905., quod vidit K.] οὐχ ἅπαξ μόνον, ἀλλὰ καὶ δὶς, ὥστε καὶ διπλῆν χάριν, καὶ χαρὰν, καὶ εὐφροσύνην ἐκ τῆς χορείας ἡμᾶς λαβεῖν. (recte.) Ἡσύχ. δὲ διπλῆν ὀρχήσεως ἢ κρούματος εἶδος εἶναι λέγει. quae significatio aliena est ab h. l., quidquid dicunt K. et Br. perperam quoque Zanett., Br., Bekk. διπλ. χεροῖν χορ.

931. ita Bentl., nec obscurum est, cur hoc maluerit quam vulgatam scripturam νηστεύωμεν, quae non solum ἄμετρος est, sed ab ipsa sententia abhorret, mulieribus inepte jejunare jussis, quod jam per totum diem hunc fecerunt. at recte coryphaeus *saltemus*, inquit, *mulieres, quae mos est saltari: sumus autem prorsus jejunae* ac sobriae, ut non deceat nos lascivia cordacis. vid. annott. ad 918.

933. τόρευε, τορῶς, τρανῶς, καὶ σαφῶς, λέγε. Σ. — κισσὸς δὲ εἶδος φυτοῦ, — ὃ Βάκχῳ ἱερὸν ἦν, ὅθεν καὶ κισσοφόρος εἴρητο. *Biset.*

937. Εὔϊος Βάκχου ἐπίθετον, παρὰ τὸ μεθίεσθαι τοὺς παλαιοὺς εἰς εὐφροσύνην καὶ ἄνεσιν ἐν τῷ τιμᾶν τὸ θεῖον. — *Biset.* cf. Schneideri lex. gr. v. ἴω. malim equidem derivari hoc vocab. ab εὖ et ἰὴ, ut sit *canorus*, quemadmodum dicitur εὔγηρυς, εὔφωνος. — Βρόμιε. παρὰ τὸν βρόμον, ὃν δηλονότι οἱ μεθύοντες (imo Bacchantes) ποιοῦνται. βρόμος δὲ κυρίως ὁ τοῦ πυρὸς ἦχος. καὶ βρομεῖν, τοιοῦτον ἦχον ποιεῖν. *E Biseto.*

940. ἀναχ. *choreis celebrans.*

Κιθαιρώνιος ἠχώ, phcr.
μελάμφυλλά τ᾽ ὄρη δάσκια καὶ νάπαι asclep.
πετρώδεις βρέμονται, ba. d.
κύκλῳ δὲ περὶ σὲ κισσὸς εὐπέταλος ἕλικι θάλλει. as., 2 an.

941. *Κιθ.* echo montis Cithaeronis prope Thebas, in quo Bacchi orgia celebrabantur. vide Eurip. Bacch. 62., 63. male libri vett. *Κιθαρώνιος.*

942. *νάπη* οὐδετέρως, καὶ *νάπαι* θηλυκῶς, ὀρεινὸς ὑλώδης τόπος. — *Biset.*

944. *ἕλικι.* ἕλιξιν. ἕλικες δὲ τὰ περὶ τοὺς καρποὺς ψέλλια, ἢ ἐνώτια. Σ. λέγονται δὲ παρὰ τὸ ἑλίσσειν, τὸ ἐνείρειν, ἐνειλεῖν, ἐμπλέκειν. *Idem.*

ΤΟΞΟΤΗΣ. ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ. ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΤΟ. Ἐνταῦτα νῦν οἰμῶξι πρὸς τὴν αἰτρίαν. i. tr.
ΜΝ. ὦ τοξόθ', ἱκετεύω σε . . .
ΤΟ. μή μ' ἱκέτευε σύ.
ΜΝ. χάλασον τὸν ἧλον.
ΤΟ. ἀλλὰ ταῦτα δρᾶς ἐγώ.
ΜΝ. οἴμοι κακοδαίμων, μᾶλλον ἐπικρούσεις σύ γε!
ΤΟ. ἔτι μᾶλλο βοῦλις;
ΜΝ. ἀτταταῖ, ἰατταταῖ!
κακῶς ἀπόλοιο!
ΤΟ. σῖγα, κακόδαιμον γέρον!
πέρ' ἐγὼ 'ξενίγκι πορμὸς, ἵνα πυλάξι σοι.

945. ὁ τοξότης (888.) τὸν Μνησίλοχον δεσμεύων, καὶ τῇ σανίδι ἐπισφίγγων, ταῦτα λέγει. οὗτος δὲ Σκύθης ὢν τὸ γένος ὡς βάρβαρος βαρβαρίζει etc. *Biset.* comparatur Aeschyl. Prom. 82. ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε. ipse Aristoph. Plut. 1125. ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν. — ἐνταῦτα, οἰμῶξι, αἰτρίαν, barbare pro ἐνταῦθα, οἴμωξε, αἰθρίαν. „solet Scytha mutare aspiratas litteras in tenues.“ Br.

947. sequ. cf. annot. ad 888. δρᾶς, δράσω.

949. libri μᾶλλον βοῦλις vel βουλῇς, invecto spondeo in secundam sedem senarii. emendavit Bentl. ἰατταταὶ Porsonus pro ταττταταὶ, voce nihili. βοῦλις, quasi βούλεις, pro βούλει dictum est, ni fallor, barbare. quare hisce adscripsi signum interrogandi.

951. barbare pro φέρε ἐγὼ ἐξενέγκω φορμὸν, ἵνα φυλάξω σε, *age efferam stoream, ut custodiam te,* in ea cubans. — *Be.* his dictis intro abit Scytha; sed statim redit cum storea, sibique sternit cubaturus, et, si fieri possit, paulum obdormiturus.

ΜΝ. ταυτὶ τὰ βέλτιστ' ἀπολέλαυκ' Εὐριπίδου! —
ἔα, θεοί! Ζεῦ σῶτερ, εἰσὶν ἐλπίδες!
ἀνὴρ ἔοικεν οὐ προδώσειν, ἀλλ' ἐμοὶ
σημεῖον ὑπεδήλωσε Περσεὺς ἐκδραμὼν,
ὅτι δεῖ με γίγνεσθ' Ἀνδρομέδαν. πάντως δέ μοι
*τὰ δέσμ' ὑπάρχει. δῆλον οὖν ἐστίν γ', ὅτι
ἥκει με σώσων· οὐ γὰρ ἂν παρέπτατο.
ΕΥ. (ὡς Περσεύς.) φίλαι, παρθένοι φίλαι, πῶς ἂν do. c. ἀλλοιόστ.
ὑπέλθοιμι, καὶ τὸν Σκύθην λάθοιμι; — as., dm. et ith.
κλύεις, ὦ; προσαυδῶ σὲ, τὰν ἐν ἄντροις. as., ba. d. et i. h.
κατάνευσον ὡς τὴν γυναῖκά μ' ἐλθεῖν! as., 2 i. h.

952. εἰρωνεία, ἀντὶ τοῦ ταῦτα τὰ δεινότατα κακὰ διὰ τὸν Εὐριπίδην ἀπέλαυσα, τουτέστιν ἔπαθον. (de verbo ἀπολαύειν sensu malo vid. Fischer. ad Plut. 236.) ταῦτα δὲ λέγει Μνησ., τὸν πρόδηλον κίνδυνον ὁρῶν —. ἐν ᾧ δὲ χρόνῳ οὕτως ἀθυμεῖ, — ἰδοὺ ὁ Εὐριπ. καινὴν σωτηρίας τέχνην ἐξευρὼν προσέρχεται etc. *Biset.*

955. Περσεὺς ἐκδρ. τὸν Εὐριπίδην οὕτω καλεῖ, ὃς πανούργως τὸ τοῦ Περσέως προσωπεῖον ἐνεδύσατο, καὶ πρὸς τὸν Μνησίλοχον ὡς πρὸς Ἀνδρομέδην, αὐτὴν σώσων, ἐχώρει. — *Idem.* v. Eurip. fragm. p. 45. seqq. nostrae ed.

957. ita quidem Invern., nihil annotans, quasi hanc Küsteri conjecturam in codice suo invenerit; sed hic quoque, ut alias nonnunquam, Brunckii persecutus esse videtur vestigia. certe reliqui libri, et ipse Bekkeri, versu manco — δῆλον οὖν ἔσθ', ὅτι. D. auctore Porsono ap. Kidd. ad Dawes. p. 494. δ. οὖν ἔτ' ἔσθ', dure trajecto verbo ἔτι. sic igitur potius scribamus δ. οὖν ἂν ἔσθ' etc. vide Matth. gr. §. 598, c.

958. ll. mendose ἥξει. frustra vero Br. aliique παρέπτετο

959. Εὐριπ., ὡς Περσεὺς, ταῦτα προφέρει, καὶ ζητεῖ, πῶς ἂν τὸν Μνησίλοχον σώζειν δυνηθείη· ὁ δὲ Μνησ. παραπλησίως τὰς ἑαυτοῦ συμφορὰς βαρέως φέρει, καὶ σχετλιάζει, ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε τὸ πρόσωπον μεταβαλλόμενος, τοτὲ μὲν ὡς Ἀνδρομέδη, τοτὲ δὲ ὡς αὐτὸς ὁ Μνησ. — πρῶτον οὖν (ὁ Εὐριπ.) ὡς Περσεὺς τὰς Νύμφας προσφωνῶν λέγει φίλαι παρθένοι, καὶ ἑξῆς. — *Biset.*

962. ita Bentl. libri ἀπέλθοιμι, ὑπὸ et ἀπὸ praepositionibus confusis, ut solet fieri. vide Schäferi Melet. cr. p. 22. etc. minus probabiliter Br. ἐπέλθοιμι, quod, tanquam in Rav. inventum, excudi jussit Invern. vide annot. ad 959.

960. τὸν Σκύθην, lictorem. ridicule hoc dicit, personae oblitus Persei.

961. κλύοις Biset. et alii praeter necessitatem. Eurip. Phoen. 1447. κλύεις, ὦ, κατ' αὐλὰν ἀλαίνων —; sequentia sic se habent in libris vett. προσαιδοῦσσαι (ita Rav., alii προσαιδοῦσσα, προσιδοῦσα) τὰς ἐν ἄντροις. Br. προσαυδῶσα. Echonem alloquitur, ejusque opem implorat. illud -σαι in Rav. nihil aliud est quam σὲ, quod posuimus. saepissime ε et αι permiscuerunt librarii, item ν et σ litteras finales.

962. V. κατάνευσον, ἔασον ὡς τὴν etc., immissa interpretatione,

ΜΝ. ἄνοικτος, ὅς μ' ἔδησε, an.
τὸν πολυπονώτατον βροτῶν. i. d.
μόλις δὲ γραῖαν ἀποφυγὼν σαπρὰν ἀπωλόμην ὅμως·
i. t.
ὅδε γὰρ ὁ Σκύθης φύλαξ t. d. c.
πάλιν ἐφέστηκ', ὀλοόν, ἄφιλον δ' ἐκρέμασεν κό-
ραξι δεῖπνον. t. t.
ὁρᾷς; οὐ χοροῖσιν, dm. h.
οὐδ' ὑφ' ἡλίκων νεανίδων, t. d. h.
ψήφων κημὸν ἕστηκ' ἔχουσ', ant. d.
ἀλλ' ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη
i. tr.
κήτει βορὰ Γλαυκέτῃ πρόκειμαι. as., 2 i. h.
γαμηλίῳ μὲν οὐ ξὺν παιῶνι, δεσμίῳ δέ, as.,
2 an.
γοᾶσθέ μ', ὦ γυναῖκες, an.
ὡς μέλεα μὲν πέπονθα μέλεος, ὦ τάλας ἐγώ, τάλας,
i. t.
ἀπὸ δὲ συγγόνων ἄλλ' ἄνομα πάθεα, do.
φῶτ' ἀλιτήμενα, dm.

qua expuncta metrum apparuit usitatissimum. — τὴν γυν. Andromedam, h. e. Mnesilochum personatum.

967. *πάλιν, rursus.* ll. πάλαι. — inseruimus δὲ, ne oratio hiaret. ὀλοὸν passive, h. e. Biseti verbis ἐμὲ τὸν ὀλοὸν, ἤγουν ἀπολωλότα, καὶ φίλων ἁπάντων ἔρημον. — ἀμέτρως codd. ἐκρέμασε, pejus etiam Br. κρεμάσας.

968. ὁρᾷς; compellat hic quoque Echonem. χοροῖσιν, ἐν χορ. „ὑφ' ἡλίκων δὲ ἀντὶ τοῦ μεθ' ἡλ. νεαν., σὺν ἥλιξι νεάνισιν." *Biset.*

970. κημὸς λέξις πολύσημος· νῦν δὲ ἁπλῶς τὸν καλαθίσκον σημαίνειν δοκεῖ, ἐν ᾧ τὰς τῆς παιδιᾶς ψήφους τιθέναι εἰώθεσαν. ἦν γὰρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις, ψήφων παιδιά τις. *Biset.*

971. ἐν π. δεσμοῖς, *arctis vinculis.* Be.

972. praeter expectationem intulit nomen Glaucetae helluonis, qui instar ceti vorabat pisces, de quo ad Pac. 934. proprio sensu Eurip. Andromeda ap. Schol. ad Av. 339.: ἐκθεῖναι κήτεϊ φορβάν.

973. δεσμίῳ. Furiarum ὕμνον δέσμιον dixit Aeschylus Eum. 299.

976. libri mendose ἀ. δὲ συγγ., ἀλλ' ἀν' ἄνομα πάθεα φῶτα λιτομέναν. Scal. vel ἄλλα vel ἄλλαν ponendum esse suspicabatur. rectum ἄλλα, intellecto πέπονθα ex superioribus. συγγόνων, συγγενοῦς, Euripidis.

977. sequ. πάθεα φῶτ. ἀλ., *mala quibus delinquitur in virum,* quae ignominiae sunt viris, ut quibus feminis assimulentur. dicit ista, quae passus est Euripide volente 214. et seqq. cf. 980, 81. ridicule homo perturbatus utroque de se genere loquitur.

πολυδάκρυτον Ἀΐδα γόον φλέγουσα, as., dm. et ith.
αἰαῖ, αἰαῖ, ἐέ, i. d. br.
ὅς ἔμ' ἀπεξύρησε πρῶτον, t. d.
*ὅς ἐμὲ κροκόεντ' ἐνέδυσεν, a. par.
ἐπὶ δὲ τοῖσδε τόδ' ἀνέπεμψεν t. d.
ἱερὸν, ἔνθα γυναῖκες. pher.
ἰώ μοι μοίρας ἄτεγκτε δαίμων! as., dm. et i. h.
ὢ κατάρατος ἐγώ! da. d. h.
τίς ἐμὸν οὖν ἐπόψεται t. d. c.
πάθος ἀμέγαρτον ἐπὶ κακῶν παρουσίᾳ; i. tr.
εἴθε με πυρφόρος αἰθέρος ἀστὴρ da. t.
καὶ τὸν βάρβαρον ἐξολέσειεν·
οὐ γὰρ ἔτ' ἀθανάταν φλόγα λεύσσειν
ἐστὶν ἐμοὶ φίλον, ὡς ἐκρεμάσθην
λαιμότμητ' ἄχη δαιμονῶν αἰόλᾳ as., ith. et dm.

978. Ἀΐδα γόον. Ἅιδου, seu νεκύων, dicuntur, quaecunque sunt tristissima atque abominanda. sic ap. Aeschylum Agam. 1001. δίκτυον Ἅιδου (germ. *Höllennetz*) vocatur indusium, quo irretitus miserrime periit Agamemnon; Clytaemnestra ibidem 1121. audit ᾅδου μήτηρ: ap. Sophoclem Antigona, 1107., νυμφεῖον ᾅδου dicitur nefandus ille specus, quo viva detruditur virgo generosa; ap. Euripidem autem Cyclop. 380. Polyphemus Graecos trucidans convicio ᾅδου μαγείρου verberatur. et haec quidem dira atque infesta significant; quae vero ap. Eurip. Suppl. 65. et 757. dicuntur, χορὸς et μολπαὶ ᾅδου, nihil aliud sunt quam chorus atque cantus flebiles, Orco digni; neque aliam vim habent verba βάκχα νεκύων ap. eundem Tragicum Phoen. 1404., ubi S. βακχικὴν μανίαν μαινομένη, ἣν δὲ οἱ νεκροὶ παρέχουσιν, οὐχ ὁ Διόνυσος. — γόον φλέγουσα. elegans locutio et multiplicis usus, quam illustravit Musgrav. ad Eurip. 1402. (1358.) cf. Br. ad Aeschyl. Pers. 401.

979. scripsimus una voce ἐέ, ut ἀᾶ, αἰαῖ et similia. V. ἓ, ἕ.

980. ὃς refertur ad συγγόνων 976., figura πρὸς τὸ νοούμενον.

981. mira phrasis. suadeo scribamus ὅς ἐμοὶ κρ. ἐν. per contemtum dixit κροκόεντα, crocea, h. e. croceam vestem, κροκωτὸν, qualem gestant mulieres, non viri.

984. ἄτεγκτε. ἀδάκρυτε, σκληρέ. cf. Biset.

986. οὖν. inepte libri οὐκ. notavit Jacobsius Anthol. Pal. 3. p. 741., crebro confundi has particulas in libris.

987. ἀμέγ. τὸ μέγα, τὸ ἀζήλωτον, καὶ ἀφθόνητον. *Ex Biseto.* conferunt ἀμέγαρτα κακῶν Eurip. Hecub. 182. etc. ἐπὶ, *propter.* vid. Matth. gr. §. 585.

988. πυρφ. αἰθ. ἀστήρ. singularis periphrasis fulminis, quam notavit K.

989. καί. supplementum Biseti.

990. ἀθ. φλόγα, *aeternam lucem* solis, seu diei.

992. δαιμ. Hesych., notante Br., δαιμονᾷ: ὑπὸ δαίμονος κατέχεται.

νέκυσιν ἐπὶ πορείᾳ. dm. h.
ΕΥ. (ὡς Ἠχώ.) χαῖρ᾽, ὦ φίλη παῖ· τὸν δὲ πατέρα Κηφέα, i. tr.
ὅς σ᾽ ἐξέθηκεν, ἀπολέσειαν οἱ θεοί.
ΜΝ. (ὡς Ἀνδρομέδα.) σὺ δ᾽ εἶ τίς, ἥτις τοὐμὸν ᾤκτειρας πάθος;
ΕΥ. Ἠχὼ, λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκύστρια,
ἥπερ πέρυσιν ἐν τῷδε ταυτῷ χωρίῳ
Εὐριπίδῃ καὐτὴ ξυνηγωνιζόμην.
ἀλλ᾽, ὦ τέκνον, σὲ μὲν τοσαῦτα χρὴ ποιεῖν,
κλάειν ἐλεινῶς.
ΜΝ. σὲ δ᾽ ἐπικλάειν ὕστερον.
ΕΥ. ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ᾽. ἀλλ᾽ ἄρχου λόγων.
ΜΝ. ὦ Νὺξ ἱερὰ, a.
ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις, a. par.
ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύουσ᾽ da. t.
αἰθέρος ἱερᾶς, a.
τοῦ σεμνοτάτου δι᾽ Ὀλύμπου... a. par.
ΕΥ. δι᾽ Ὀλύμπου. ion. a mi.
ΜΝ. τί ποτ᾽ Ἀνδρομέδα περίαλλα κακῶν a. d.
μέρος ἐξέλαχον...
ΕΥ. μέρος ἐξέλαχον;
ΜΝ. θανάτου τλήμων;
ΕΥ. θανάτου τλήμων;
ΜΝ. ἀπολεῖς μ᾽, ὦ γραῦ, στωμυλλομένη.

Suid. δαιμονᾷν: ὑπὸ δαίμονος κατέχεσθαι, καὶ μαίνεσθαι. vox usitata Aeschylo atque Euripidi. δαιμονῶν ἄχη dictum poëtice pro δαιμ. ἄχεσι, ut itidem annotavit Br.

993. *νέκυσιν* Br. interpretatur *νεκύων*, figura Colophonia; nobis dictum videtur pro *ἐπὶ νέκυας*, de quo usu dativi Matth. exposuit gr. §. 393. cf. indicem Euripidis v. dativus. *ἐπὶ πορείᾳ νεκ.* h. e. *ἐπὶ θανάτῳ*, ut explicavit Br. cf. annot. ad 895. similiter Catullus 3. *Qui nunc it per* iter tenebricosum *Illuc, unde negant redire quenquam.*

997. *ἐπικοκκ.*, παρὰ τὸ ἐπικοκκύζειν. κοκκύζειν δὲ κυρίως λέγεται ὁ κόκκυξ ὄρνεον etc. *Biset.*

998. sequ. de h. l. vide annott. ad argum. fabulae. — *ξυνηγων.* vox bellica ad scenam translata, ut simplex *ἀγωνίζεσθαι*, *πρωταγωνιστὴς*, *τριταγωνιστεῖν* et similia.

1004. proferunt haec, tanquam Euripidis verba, Suidas v. *ἵππευμα*, et Theocriti S. ad idyll. 2., ut K. annotavit.

1009. *περίαλλα.* ἀντὶ τοῦ περιάλλως, τουτέστιν ἐξόχως, διαφερόντως, παρὰ πάσας τὰς ἄλλας γυναῖκας. *E Biseto.*

1011. *θαν. τλήμων.* *misera propter mortem*, qua mihi pereundum est. cf. Matth. gr. §. 348.

ΕΥ. *στωμυλλομένη.*
ΜΝ. *νὴ Δί' ὀχληρά γ' εἰσήῤῥηκας λίαν.*
ΕΥ. *λίαν.*
ΜΝ. *ὦ 'γάθ', ἔασόν με μονῳδῆσαι, καὶ χαριεῖ μοι. παῦσαι!*
ΕΥ. *παῦσαι!*
ΜΝ. *βάλλ' ἐς Κόρακας.*
ΕΥ. *βάλλ' ἐς Κόρακας.*
ΜΝ. *τί κακόν;*
ΕΥ. *τί κακόν;*
ΜΝ. *ληρεῖς.*
ΕΥ. *ληρεῖς.*
ΜΝ. *οἴμωζ'!*
ΕΥ. *οἴμωζ'!*
ΜΝ. *ὀτότυζ'!*
ΕΥ. *ὀτότυζ'!*
ΤΟ. *οὗτος, σί λαλεῖς;*
ΕΥ. *οὗτος, σί λαλεῖς;*
ΤΟ. *πρυτάνεις καλέσω.*
ΕΥ. *πρυτάνεις καλέσω.*
ΤΟ. *σί κακόν;*
ΕΥ. *σί κακόν;*
ΤΟ. *πώτε τὸ πωνή;*

1013. *στωμ.* *φλυαροῦσα.* — *Biset.* cf. Ran. 92., 1010.

1014. *εἰσήῤῥ.* *δεῦρο εἰσεπήδησας, ἀπὸ τοῦ εἰσέῤῥειν.* *E Biseto.* cf. Equ. 4.

1015. *μονῳδ.* *θρηνεῖν. μονῳδία, θρῆνος ᾠδῆς. μονῳδεῖν δὲ κυρίως λέγεται, ὅταν εἷς μόνος τὴν ᾠδὴν ᾄδει, καὶ οὐχ ὁμοῦ ὁ Χορὸς ὅλος. Σ. νῦν δὲ μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ μόνον θρηνεῖν λαμβάνεται. χαριεῖ δὲ χαρίσῃ, χάριν δώσεις, παρέξεις.* *Biset.*

1017. *βάλλ' ἐς Κόρ.* vid. annot. ad Plut. 390.

1018. *ἀμέτρως* libri *τί τὸ κακόν; ΕΥ. τί τὸ κακόν.* animadverterunt hoc Bentl. et alii. sic Scytha: *σί κακόν;*

1019. *ὀτοτ.* *ὀτοτύζειν: ὀτοτοῖ λέγειν, θρηνεῖν.* Hesych. *μεταφορικῶς* idem significat atque *οἰμώζειν*, *plorare*, vapulare, abire in malam rem.

1020. ita lictor, vocibus Euripidis et Mnesilochi expergefactus ex somno. — *σὶ* pro *τὶ* dictum barbare.

1022. *ὁ Σκύθης κἀνταῦθα, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὡς βάρβαρος, βαρβαρίζει. ὅθεν σί κακόν; τί κακόν; ἐστι, πωτετοπωνή;* (sic libri conjuncte, et eodem modo 1032. *λαλοκαικαταρατογύναικο*, quod ineptum esse intellexit Tyrwhittus. similia quaedam in seqq. tacite emendavi.) *πόθεν [αὕτη] ἡ φωνή; σὶ λαλεῖς,* (minus recte Br. ex membranis Pa-

ΕΥ. πῶτε τὸ πωνή;
ΤΟ. σὶ λαλεῖς;
ΕΥ. σὶ λαλεῖς;
ΤΟ. κλαύσει!
ΕΥ. κλαύσει!
ΤΟ. κακκάσκῃ μοι;
ΕΥ. κακκάσκῃ μοι;
ΜΝ. μὰ Δί' ἀλλὰ γυνὴ
πλησίον αὕτη.
ΕΥ. πλησίον αὕτη.
ΤΟ. ποῦ 'στ' ἡ μιαρά; καὶ δὴ φεύγει.
ποῖ, ποῖ φεύγεις;
ΕΥ. ποῖ, ποῖ φεύγεις;
ΤΟ. οὐκ αἰρήσεις;
ΕΥ. οὐκ αἰρήσεις;
ΤΟ. ἔτι γὰρ γρύζεις;
ΕΥ. ἔτι γὰρ γρύζεις;
ΤΟ. λαβὲ τὴ μιαρά...
ΕΥ. λαβὲ τὴ μιαρά...
ΤΟ. λάλο καὶ κατάρατο γύναικο! a. par.
ΕΥ. (ὡς Περσεύς.) ὦ θεοί, τίν' ἐς γῆν βαρβάρων
ἀφίγμεθα i. tr.
ταχεῖ πεδίλῳ; διὰ μέσου γὰρ αἰθέρος

ris. *σὺ λαλεῖς; tune loqueris?* cum praeter Euripidem nemo nunc colloquatur cum lictore: nam proximo demum versu hic Mnesilochum compellat verbis *κακκάσκῃ μοι;* putans scilicet, ab illo repetendis suis ipsius verbis se irrideri, ut qui non conspiciat Euripidem.) *τί φωνεῖς; τί λέγεις;* κλαύσαιμι (imo *κλαύσει*, ut Br. et Rav.), *κλαύσῃ*, *κλαύσεις*, *οἰμώξεις*. κακκάσκιμοι (vetus scriptura); *καγχάζεις (με); Biset.*

1029. οὐκ αἰρ.; pro *οὐχ αἱρήσεις;* cf. annot. ad 945. ridicule somniculosus lictor Mnesilochum cruci affixum corripere jubet aufugientem Euripidem.

1030. γρύζεις. Fischerus ad Plut. 450. „*γρύζειν* est verbum factitium, formatum e voce et sono suum *γρῦ* (vide ad 17.), ut lat. *grunnire*, germ. *grunzen.* dicitur etiam *γρυλλίζειν*: v. Zenodot. *περὶ φωνῶν ζώων* ap. Valck. Anim. ad Ammon. 4, 18. p. 229., et Anon. ib. p. 231. (add. Sturz. Prol. 2. de vocc. anim. p. 11. B.) deinde usurpatur de iis, qui summisse loquuntur, et os ad loquendum aperiunt, ita ut respondeat latino *hiscere* et *muttire*, germanico *mucken*, *muchsen.* Cic. Phil. 2, 43. *aut omnino hiscere audebis?*" etc. cf. Plut. 595., Vesp. 710.

1031. τὴ μιαρά. h. e. *τὴν μιαρὰν*, ut supra 951. *μᾶλλο* pro *μᾶλλον* et sequ. versu *λάλο*, *κατάρατο*, pro *λάλον*, *κατάρατον.* perperam scribunt *τῇ μιαρᾷ*, et similiter 1038. *τῇ κεπαλῇ τῇ Γοργ.*

τέμνων κέλευθον πόδα τίθημ᾽ ὑπόπτερον,
Περσεὺς, πρὸς Ἄργος ναυστολῶν, τὸ Γοργόνος
κάρα κομίζων.
ΤΟ. τί λέγι Γοργόνος περὶ
τὸ γραμματέ σὺ τὴ κεπαλή;
ΕΥ. τῆς Γοργόνος
ἔγωγέ φημι.
ΤΟ. Γοργό τοι κἀγὼ λέγι.
ΕΥ. ἔα, τίν᾽ ὄχθον τόνδ᾽ ὁρῶ, καὶ παρθένον
θεαῖς ὁμοίαν ναῦν ὅπως ὡρμισμένην;
ΜΝ. ὦ ξένε, κατοίκτειρόν με τὴν παναθλίαν!
λῦσόν με δεσμῶν!
ΤΟ. οὐκὶ μὴ λαλήσι σύ!
κατάρατο τολμᾷς, ἀποτανουμένη λαλᾷς.
ΕΥ. ὦ παρθέν᾽, οἰκτείρω σε κρεμαμένην ὁρῶν.
ΤΟ. οὐ παρτέν᾽ ἐστιν, ἀλλ᾽ ἁμαρτωλὴ γέρων,
καὶ κλέπτο, καὶ πανοῦργο.
ΕΥ. ληρεῖς, ὦ Σκύθα·
αὕτη γάρ ἐστιν Ἀνδρομέδα, παῖς Κηφέως.

1035. *τέμνων κέλ.* sic Eurip. Phoen. 1. de sole *οὐρανοῦ τέμνων ὁδόν.* et in epigrammate p. 61. B. (Anthol. Palat. 2. p. 763.) *ὦ τὸν ἀγήραντον πόλον αἰθέρος, ἥλιε, τέμνων.* etiam Latini *secare viam* dicunt: unde ap. Lucretium libro 5. *via secta.* — *πόδα τίθ. ὑπ.* i. e. *alatis volo pedibus. πόδα τιθέναι* Graecis (praesertim poëtis) proprie est *ire*, *ambulare*. Eurip. Rhes. 538 *ἐν σκότῳ τιθεὶς πόδα*, *in tenebris ambulans*, etc. K.

1036. *ναυστ. ναυστολεῖν: πλεῖν.* — *νῦν δὲ μεταφορικῶς ληπτέον ἀντὶ τοῦ ἵπτασθαι. Ex Biseto.*

1037, 8. ll. fere — *περὶ* | *τὸ γ. σὺ τὴ κ. τὴ Γ.; ΕΥ. ἔ. φ.* Biset. *Ἀριστοφ. δὲ διὰ τούτων αἰνιγματικῶς τινα τῶν δημοσίων γραμματέων τῶν τότε θεωμένων σκώπτειν φαίνεται, καὶ ἀποφαίνειν ἄξιον ταῦτα τῇ Γοργόνι παθεῖν. πῶς τοίνυν σὺ λέγεις ταύτην τοῦ γραμματέως κεφαλὴν Γοργόνος εἶναι κεφαλήν;* — Biset. *ἴσως τὴν τούτου τοῦ γραμματέως δυσμορφίαν, καὶ αἰσχρότητα, καὶ τὴν ὀφθαλμῶν γοργότητα δηλοῦν οὕτως ἐθέλει, δεικνύων αὐτὸν τῇ Γοργόνι ὅμοιον.*

1039. *Γοργό τοι κ. λ.* h. e. *Γοργώ τοι κἀγὼ λέγω αὐτὸν εἶναι.*

1041. *ναῦν ὅπ. ὡρμ.* Eurip. Herc. fur. 991. *τί δεσμοῖς, ναῦς ὅπως, ὡρμισμένος —;* hac comparatione utuntur Tragici ad vinculorum firmitatem significandam. Attii Prometheus ap. Cic. Tusc. 2, 9. *Adspicite religatum asperis Vinctumque saxis! navem ut horrisono freto Noctem pavenles timidi adnectunt navitae, Saturnius me sic infixit Jupiter.* Be.

1043. *οὐκὶ — σύ.* i. e. *οὐχὶ μὴ λαλήσεις σύ. Br.* h. e. *ne loquere.* vid. Matth. gr. §. 601, b.

1044. *κατ. τολμᾷς, κατάρατον τολμᾷς, infandum quid audes*, cum ad mortem destinatus garrias. sic vett. edd.; nec melius Br. et alii *κατ. τόλμας· ἀποτ. λαλᾷς;* — *ἀποτ. λαλᾷς.* asyndeton *ἐπεξηγητικόν.*

ΤΟ. σκέψαι τὸ πόστη! μή τι μικκὸν παίνεται;
ΕΥ. φέρε δεῦρό μοι τὴν χεῖρ᾽, ἵν᾽ ἅψωμαι κόρης,
φέρε, Σκύθ᾽· ἀνθρώποισι γὰρ νοσήματα
ἅπασιν ἐστὶν, ἐμὲ δὲ καὐτὸν τῆς κόρης
ταύτης ἔρως εἴληφεν.
ΤΟ. οὐ ζηλῶ σί σε·
* ἀτὰρ εἰ τὸ πρωκτὸ δεῦρο περιεστραμμένον,
* οὐκ ἐπτόνησά σ᾽ αὐτὸ, πυγίζεις ἄγων.
ΕΥ. τί δ᾽ οὐκ ἐᾷς λύσαντά μ᾽ αὐτὴν, ὦ Σκύθα,
πεσεῖν ἐς εὐνὴν καὶ γαμήλιον λέχος;
ΤΟ. εἰ σπόδρ᾽ ἐπιτυμεῖς τὴ γέροντο πύγισο,
τὴ σανίδο τρήσας ἐξόπιστο πρώκτισον.
ΕΥ. μὰ Δί᾽ ἀλλὰ λύσω δεσμά.
ΤΟ. μαστιγῶ σ᾽ ἄρα.
ΕΥ. καὶ μὴν ποιήσω τοῦτο.
ΤΟ. τὸ κεπαλή σ᾽ ἄρα
τὸ ξιπομάχαιραν ἀποκεκόψι τουτοΐ.
ΕΥ. αἰαῖ, τί δράσω; πρὸς τίνας στρεφθῶ λόγους;
ἀλλ᾽ οὐκ ἂν ἐνδέξαιτο βάρβαρος φύσις·
σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ
μάτην ἀναλίσκοις ἄν· ἀλλ᾽ ἄλλην τινὰ
τούτῳ πρέπουσαν μηχανὴν προσοιστέον.
ΤΟ. μιαρὸς ἀλώπηξ οἷον ἐπιτήκιζέ μοι!

1049. μικκὸν dorice Bentl. pro μικτὸν, quod alienum. τὸ πόστη, τὴν πόσθην. παίνεται, φαίνεται.

1050. Eurip. sub persona Persei manum sibi tendere jubet lictorem, ut ex Pegaso descendat, et fictam Andromedam amplectatur.

1051. νοσ. morbi, h. e. affectus, cupiditates, germ. *Schwachheiten*.

1054, 55. corrupta. sensum certe haberent haec — σὲ, ἀτὰρ εἰς τὸ πρ. δ. περ. οὐκὶ πτονήσας, αὐτὸ πυγίζει, σ᾽ ἄγω. priscae edd. οὐκ ἐπτόνησας. οὐκὶ πτονήσας, οὐχὶ φθονήσας. αὐτὸ πυγ., ὥστε αὐτὸν πυγίζειν. πυγίζει barbare dixit pro πυγίζειν, ut μᾶλλο, λάλο etc.

1058. h. e. εἰ σφόδρα ἐπιθυμεῖς τὸν γέροντα πυγίσαι etc. *Be.*

1061. τὸ κεπ. — τουτοΐ. h. e. τὴν κεφαλήν σοι ἄρα αὕτη ἡ ξιφομάχαιρα ἀποκόψει. τουτοΐ soloece dicere videtur pro τουτογὶ vel τουτί: nisi scribendum sit τουτογί.

1064. ἐνδ. τοὺς λόγους τοὺς ἐμοὺς, *non caperet sermones meos*.

1065. comparantur cum alia, tum illa Euripidis Medea, 283. σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ Δόξεις ἀχρεῖος, κοὐ σοφὸς πεφυκέναι.

1067. his dictis Eurip. abit adductum saltatricem aliquam, et tibicinam, quarum ope os sublinat lictori; mox redit cum puellis, et pace impetrata a mulieribus θεσμοφοριαζούσαις, deluso autem Scytha, socerum Mnesilochum clam exsolvit vinculis, et scena educit.

1068. ἐπιτ. ἐπιθήκιζε, h. e. ἀπα-

ΜΝ. *μέμνησο, Περσεῦ, μ' ὡς καταλείπεις ἀθλίαν!*
ΤΟ. *ἔτι γὰρ σὺ τὴν μαστίγαν ἐπιτυμεῖς λαβεῖν;*
ΧΟ. *Παλλάδα τὴν φιλόχορον ἐμοὶ* gl. *στ. α'.*
δεῦρο καλεῖν νόμος ἐς χορὸν
παρθένον, ἄζυγα κούρην, pher.
ἣ πόλιν ἡμετέραν ἔχει gl. *ἀντ. α'.*
καὶ κράτος φανερὸν μόνη,
κληδοῦχός τε καλεῖται.
φάνηθ', ὦ τυράννους στυγοῦσ', ὥσπερ εἰκός! as., 2 dm.
h. *μεσῳδ.*
δῆμός τοι σὲ καλεῖ γυναικῶν· ἔχουσα δέ μοι μόλοις as., 2 gl.
εἰρήνην φιλέορτον. pher.
ἥκετ' εὔφρονες, ἵλαοι, gl. *στ. β'.*
Πότνιαι, ἄλσος ἐς ὑμέτερον,
οὗ δῆτ' ἀνδράσιν οὐχὶ pher.
εἰσορᾶν θεμίτ' ὄργια *ἀντ. β'.*
σεμνὰ θεαῖν, ἵνα λαμπάσι
φαίνετον ἄμβροτον ὄψιν.
μόλετον, ἔλθετον, ἀντόμεθ', ὦ gl. pol. *ἐπῳδ.*

***τᾶν** **ἐπειρᾶτο**,* ut Biset. exposuit. *πιθηκίζειν*, inquit, *τὸ τὸν πίθηκον δόλοις, ἀπάταις, καὶ κολακεύμασι μιμεῖσθαι.*

1070. cod. August. *μαστιγᾶν*. Rav. *μαστίγατ'*. V. *μάστιγα*.

1071. solus relictus apud barbarum Chorus Minervam, Cererem, et Proserpinam cantu celebrat, easque deas ut propitiae adsint precatur.

1073, 74. sic D. ll. corrupto metro *κόρην*. Biset. *ἄζυγα*. *τὴν γάμῳ μὴ ζευχθεῖσαν. ἄζυγες ἵπποι, οἱ μὴ ἐζευγμένοι. ἣ* — *ἔχει*. *ὅθεν πολιοῦχος Ἀθήνη.* Equ. 537. *ὦ πολιοῦχε Παλλάς*, quem locum monstrat Be. — notandi dactyli loco mobili horum glyconeorum et primi pherecratei, item versuum 1084. et sequentis. vide H. Elem. doctr. metr. p. 540. seqq.

1076. *κληδούχους* non modo sacerdotes vocari, sed etiam ipsas deas, ex pluribus vett. scriptorum locis intelligitur. vide annot. ad Iphig. Taur. 127., et Schwarzii dissert. de diis clavigeris. B. Biset. *κληδ.* — *ἐπίθετον Ἀθήνης, ὃ νῦν δέσποιναν, καὶ τὰς τῆς πόλεως κλεῖδας ἔχουσαν, καὶ τηροῦσαν, δηλοῖ.* scil. dominorum proprie est claves gerere, quas ab illis servi accipiunt.

1078. *δῆμος γυν.* vid. annot. ad orationem praeconis superius post 293.

1081. *ἄλσος*. *τέμενος*, a parte.

1082. *δῆτ'*. ita Br., hiatu offensus. libri, errore non insolito, *οὐ δὴ ἀνδράσιν οὐ θεμιτὸν, εἰσορᾶν ὄργια σεμνὰ* etc. cf. 1161. *θεμιτὰ* dictum attice pro *θεμιτὸν*, quod illius explicatio est. vide grammaticos, nosque ad Iphig. Taur. 599., Soph. Trachin. 472.

1084. *λαμπάσι*. vid. annot. ad 280.

1086. *μόλετον, ἔλθετον*. synonyma, quae usurpare solent graviter commoti.

Θεσμοφόρω πολυποτνία! gl.
εἰ πρότερόν ποτ' ἐπηκόω ἤλθετον, do.
νῦν ἀφίκεσθον, ἱκετεύομεν, ἐνθάδ' ἡμῖν! do. h.

1087. ita D. auctore H. l. l. ad 1073. V. *πολὺ ποτνία.*

1088. librorum vett. alii *εἰ καὶ πρότ.*, ut Rav., alii *εἰ γὰρ πρότ.*, ut edd. Froben., Porti, Kuster., Brunck. utramque particulam a glossatore invectam esse, ex metro intelligas. — Biset. „*ἐπηκόω, ἀπὸ τοῦ ἐπήκοος, ὅπερ ἐνταῦθα ληπτέον ἀντὶ τοῦ ἵλαος, εὐμενής. ἀλλαχοῦ δὲ ἐπήκοοι κατὰ τὸν Ἡσύχιον οἱ κριταὶ, καὶ οἱ μάρτυρες, καὶ οἱ δικάζοντες λέγονται.*"

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ. ΧΟΡΟΣ. ΤΟΞΟΤΗΣ. ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ΕΥ. Γυναῖκες, εἰ βούλεσθε τὸν λοιπὸν χρόνον
σπονδὰς ποιήσασθαι πρὸς ἐμὲ, νυνὶ πάρα,
ἐφ' ᾧτ' ἀκοῦσαι μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ μηδαμῆ
κακὸν τολοιπόν. ταῦτ' ἐπικηρυκεύομαι.
ΧΟ. χρείᾳ δὲ ποίᾳ τόνδ' ἐπεισφέρεις λόγον;
ΕΥ. ὅδ' ἐστὶν οὑν τῇ σανίδι κηδεστὴς ἐμός.
ἢν οὖν κομίσωμαι τοῦτον, οὐδέν μήποτε
κακῶς ἀκούσητ'· ἢν δὲ μὴ πείθησθέ μοι,
ἃ νῦν ὑποικουρεῖτε, τοῖσιν ἀνδράσιν
ἀπὸ τῆς στρατιᾶς παροῦσιν ὑμῶν διαβαλῶ.
ΧΟ. τὰ μὲν παρ' ἡμῶν ἴσθι σοι πεπεισμένα,
τὸν βάρβαρον δὲ τοῦτον αὐτὸς πεῖθε σύ.
ΕΥ. (ὡς γραῦς.) ἐμὸν ἔργον ἐστίν· καὶ σὸν, ὦ 'λάφιον, ἅ σοι

1093. **κακὸν, convicium, opprobrium. ταῦτ' ἐπ. *hac conditione pacem offero, seu peto.* cf. 315.**

1094. ***qua inductus causa hanc post cetera* (nobis) *proponis rem?* Be.**

1097. ita D. aliique secundum Elmsl. ad Ach. 271. (294.) libri ἀκούσαιτ'. Br. ἀκούσετ', quod vel barbarum est, vel certe Menandro (ap. Donat. ad Terent. Andr. 3, 4. 13.) et serioribus relinquendum. vidd. Dobr. et interpp. cum hic, tum ad Acharnensium l. l.

1098. ὑποικ. ἃ νῦν λαθραίως συμβουλεύετε, καὶ πράττετε. διαβαλῶ δὲ μετὰ διαβολῆς καὶ κατηγορίας φανερώσω. *Biset.*

1101. πεῖθε Biset., K., Be., Br. et alii. codd., in quibus ipse Rav., pessime πεῖσαι.

1102. *Εὐριπ.* γραὸς (μαστροποῦ) πρόσωπον ἐνδυσάμενος ταῖς νεάνισιν (vid. annot. ad 1067.), ἃς μεθ' αὐτοῦ προσάγει, τὸν Σκύθην ἐξαπατήσων, ἀποφαίνει, καὶ ἐπιτάττει, τί αὐτὰς ποιεῖν δέῃ. ὦ 'λάφιον, ὦ 'Ελάφιον. τοῦτο κύριον ὄνομα κόρης, ὡς καὶ τὸ Τερήδων. τερηδὼν δὲ ὀξύτονον σκώληξ οἰκῶν ἐν ξύλῳ. (similiter *Τάναον* pro *Ταναὸν* scribendum esse censeo ap. Eurip. El. 382., secundum Siebelis. ad Pausan. p. 267. solent enim Graeci nominum propriorum, quae ex appellativis facta sunt, mutare accentus: velut *Λάμπρον* appellant veterem illum musicum, cujus Aristoteles aliique mentionem faciunt, non *Λαμπρὸν*, et *Αἶπυ*, non *Αἰπὺ*, urbem Messeniae. vide F. A. Wolf. annott. ad Reizii librum de Accentibus p. 117., et Coraem ad Aelian. V. H. 4, 24. male itaque nuperae edd. *Τερηδών.*) *Biset.*

καθ᾽ ὁδὸν ἔφραζον, ταῦτα μεμνῆσθαι ποιεῖν.
πρῶτον μὲν οὖν δίελθε, κἀνακόλπασον·
σὺ δ᾽, ὦ Τερήδων, ἐπαναφύσα περσικόν.
ΤΟ. τί τὸ βόμβο τοῦτο; κῶμο τίς ἀνεγείρι μοι;
ΕΥ. ἡ παῖς ἔμελλε προμελετᾷν, ὦ τοξότα·
ὀρχησομένη γὰρ ἔρχεθ᾽ ὡς ἄνδρας τινάς.
ΤΟ. ὀρκῆσι, καὶ μελετῆσι· οὐ κωλύσ᾽ ἐγώ.
ὡς ἐλαπρὸς, ὥσπερ ψύλλο κατὰ τὸ κώδιο!
ΕΥ. φέρε θοἰμάτιον ἄνωθεν, ὦ τέκνον, τοδί.
καθιζομένη δ᾽ ἐπὶ τοῖσι γόνασι τοῦ Σκύθου,
τὼ πόδε πρότεινον, ἵν᾽ ὑπολύσω.
ΤΟ. ναικὶ, ναί,
κάτησο, κάτησο, ναικὶ, ναικὶ, τυγάτριον.
οἴμ᾽, ὡς στέριπο τὸ τιττί᾽, ὥσπερ γογγύλη.
ΕΥ. αὖλει σὺ θᾶττον! — ἔτι δέδοικας τὸν Σκύθην;
ΤΟ. καλό γε τὸ πυγή.

1103. *μεμνῆσθαι.* infin. pro imperativo.

1104. *δίελθε.* *recede.* — *κἀνακόλπισον.* (ita Biset., cui formae analogiam favere ait Br., cum usitata sint *κολποῦν* et *κολπίζειν*, *κολπάζειν* autem hoc unico in loco legatur.) *τουτέστι τὰς ἐσθῆτας οἱονεὶ εἴς τινα κόλπον σύλλεγε, ἵνα πρὸς τὴν ὄρχησιν εἴης ἐπιτηδειότερος. ἔν τισι* (imo in omnibus libris, qui extant,) *γράφεται κἀνακόλπασον, ἀλλὰ διεφθαρμένως. Biset.*

1105. citat Suid. v. *τερηδὼν*, ubi *περσικὸν* interpretatur *βάρβαρον ᾆσμα.* addit tamen *περσικόν: ὄρχημα*, significans, *περσικὸν* etiam esse genus saltationis sic dictae, quod itidem testatur Pollux 4, 100. — K.

1106. *τίς οὗτος ὁ βόμβος; κῶμον τίς ἀνεγείρει μοι; ὁ Σκύθης τὸν τῆς αὐλήσεως ψόφον ἀκούων ταῦτα λέγει. Biset.*

1107 seqq. *προμ. μελετᾷν, ἀσκεῖν, ἐπιμελεῖσθαι, γυμνάζεσθαι. μελέτη γὰρ ἄσκησις, ἐπιμέλεια. ὅθεν καὶ σύνθετον ῥῆμα προμελετᾷν. ὀρκῆσι. ὀρχοῖτο, καὶ μελετῴη· οὐκ ἐγὼ κωλύσω. Idem.*

1110. pro *ὡς ἐλαφρὰ, ὥσπερ ψύλλα κατὰ τὸ κώδιον. Be.*

1111. *φέρε θ. ἄν. vestem subduc.*

1113. *ἵν᾽ ὑπ. ut solvam tibi calceos.* Be. *ναικὶ, ναιχί.*

1114. libri *ναὶ, τυγάτριον*, producta altera vocis *τυγ.*, quod durum ap. Comicum poëtam.

1115. *οἴμοι, perii*, in re laeta, ut Strepsiades Nub. 776. *οἴμ᾽, ὡς ἥδομαι* etc. alibi indignantis est velut Ach. 556., quemadmodum etiam *φεῦ* interjectio usurpata legitur ap. Platonem Phaedro ed. Heindorf. 1. p. 337. similiter autem nostrates aevo medio, cum laetabantur, dicere solebant *owe*, velut scriptor Iwani 5, 542. ed. Michaeleri *owe, was ich eren pflag!* neque is usus vocabuli prorsus obsolevit in Germania meridiana. — *γογγύλη*, *rapum*, brassica rapa Linn., *die runde Rübe* (vide Billerbeck. Flor. class. p. 171.), vel *turunda* (Pac. 28.).

1116. *ἔτι — Σκύθην;* his verbis saltatricem increpat, nolentem considere in genibus Scythae. mox timentem illam confirmat verbis *κλαύσετ᾽, ἂν — μένῃ.*

1117. ita Br., i. e. *κλαύσεται ἡ σὴ πόσθη, ἂν μὴ ἔνδον* (*τοῦ ἱματίου*) *μένῃ.* libri sine numeris *κλαυσεῖ γ᾽, ἂν* etc., quae interpretatus

ΕΥ. κλαύσετ᾽, ἂν μὴ ᾿νδον μένῃ.
ΤΟ. εἶεν, καλὴ τὸ σκῆμα περὶ τὸ πόστιον!
ΕΥ. καλῶς ἔχει. λαβὲ θοἰμάτιον· ὥρα ᾽στὶ νῷν
ἤδη βαδίζειν.
ΤΟ. οὐκὶ πιλήσει πρῶτά με;
ΕΥ. πάνυ γε. — φίλησον αὐτόν.
ΤΟ. ὂ, ὂ, ὂ, παπαπαπαῖ,
ὡς γλυκερὸ τὸ γλῶσσ᾽, ὥσπερ ἀττικὸς μέλις!
τί οὐ κατεύδει παρ᾽ ἐμέ;
ΕΥ. χαῖρε, τοξότα·
οὐ γὰρ γένοιτ᾽ ἂν τοῦτο.
ΤΟ. ναὶ, ναὶ, γρᾴδιο,
ἐμοὶ χάρισο σὺ τοῦτο!
ΕΥ. δώσεις οὖν δραχμήν;
ΤΟ. ναὶ, ναικὶ δῶ σοι.
ΕΥ. τἀργύριον τοίνυν φέρε.
ΤΟ. ἀλλ᾽ οὐκ ἔκ᾽ ὠδέν· ἀλλὰ τὸ συβίνην λαβέ.

Bisetus τοῦτο, inquit, παροιμιακῶς εἰρῆσθαι φαίνεται ἀντὶ τοῦ κλαύσεις, (imo κλαύσει, et similiter in seqq. οἰμώξει, ἑαυτὸν κατέχῃ, σωφρονῇ.) οἰμώξεις, εἰ μὴ σαυτὸν κατέχῃς ἐντὸς τῶν τῆς σωφροσύνης ὅρων. τουτέστιν εἰ μὴ σωφρονῇς, ἀπὸ τοιαύτης ἀσελγείας ἀπεχόμενος. τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι ὁ Σκύθης οὐ μόνον αἰσχροῖς λόγοις, ἀλλὰ καὶ ἀπρεπέσιν ἁφαῖς ἐχρῆτο, σπουδάζων συνεῖναι τῇ Τερήδωνι, ἧς τῷ κάλλει ἁλοὺς ἐφαίνετο. ἀλλ᾽ Εὐριπ. ὡς γραῦς αὐτῷ ἀπειλητικῶς ἐπιτιμᾷ. τοῦτο δὲ ἐκ τῶν ἑξῆς δῆλον. scil. post haec ista leguntur in libris ἀνακύπτει, καὶ παρακύπτει ἀπεψωλημένος, quam inutilem parepigraphen deleri jussit Bentl., Br. ante hunc versum inculcavit.) καὶ γὰρ ὁ τοξότης τῆς συνουσίας ἐπιθυμίᾳ ἀνακύπτων καὶ παρακύπτων ἀπεψωλημένος πολλὰ παρὰ τὸ πρέπον ἠσχημόνει. — ceterum non serio hoc dicit lena personata.

1118. τὸ σκῆμα. h. e. τὸ σχῆμα, sicut ubique κ pro χ littera usurpat homo barbarus. ridicule autem de re turpi loquitur tanquam de genere quodam saltationis, sicut Automedon in Anthol. Palat., 1. p. 119.

1119. καλῶς ἔχει. formula negandi cum εὐφημισμῷ, de qua ad Ran. 839.: nam ἐλλειπτικῶς idem dicitur καλῶς. calceos exuturus Eurip. mulieri, quo expeditius saltet in soleis, postquam incontinentiam vidit Scythae, velut subito mutato consilio pallam sumere et secum abire jubet saltatricem, ut magis irritet hominis libidinem.

1127. Br. τὸ συβίνην. male vulgo συβήνην. (Rav. συμβήνην.) barbare Scytha συβίνην dixit pro σιβύνην. nisi hoc modo legatur, actum est de joco in paronomasia infra 1146. Biset. ἀλλ᾽ οὐκ ἔχω οὐδέν. ἀλλὰ λαβὲ τὴν συβήνην. συβήνη δὲ ἡ δερματίνη αὐλοθήκη, ἢ φαρέτρα. Σ. ἄλλως. συβήνη: αὐλοθήκη, ἢ τοξοθήκη, ἢ ὁ ναυτικὸς χιτών. (?) Voss. *Nix hebber ig, heel nix. Awer den Suspeet* [Sauspiess] *hier, den nim.* cf. Schneideri lex. v. σιβύνη.) κομιεῖς δὲ (hoc igitur Bisetus invenit in suis exemplaribus, quod quidem legitur in ed. Leid. a. 1624., sed alib κομίσεις.), κομίσεις. ἀττικὸν σχῆμα

ΕΥ. ἔπειτα κομιεῖς αὖθις.
ΤΟ. ἀκολούτει, τέκνον.
σὺ δὲ τοῦτο τήρει τή γέροντο, γρᾴδιο.
ὄνομα δέ σοι τί ἐστιν;
ΕΥ. Ἀρτεμισία.
ΤΟ. μεμνῆσι τοίνυν τοὔνομ', Ἀρτομουξία.
ΕΥ. Ἑρμῆ δόλιε, ταυτὶ μὲν ἔτι καλῶς ποιεῖς! —
σὺ μὲν οὖν ἀπότρεχε, παιδάριον τουτὶ λαβών·
ἐγὼ δὲ λύσω τόνδε. σὺ δ' ὅπως ἀνδρικῶς,
ὅταν λυθῇς τάχιστα, φεύξει, καὶ τενεῖς
ὡς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδί' οἴκαδε.
ΜΝ. ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ', ἢν ἅπαξ λυθῶ.
ΕΥ. λέλυσο. σὸν ἔργον, φεῦγε, πρὶν τὸν τοξότην
ἥκοντα καταλαβεῖν.
ΜΝ. ἐγὼ δὴ τοῦτο δρῶ. —
ΤΟ. ὦ γρᾴδι', ὡς καρίεντό σοι τὸ τυγάτριον,
κοὐ δύσκολ', ἀλλὰ πρᾶο! ποῦ τὸ γρᾴδιο;
οἴμ', ὡς ἀπόλωλον! ποῦ τὸ γέροντ' ἐντευτενί;
ὦ γρᾴδι', ὦ γραῦ! οὐκ ἐπαινῶ, γρᾴδιο.
Ἀρταμουξία!
διέβαλέ μ' ἡ γραῦς. ἀπότρεκ' ὡς τάκιστα σύ! —

κομίσεις οὖν, τὸ ἀργύριον δηλονότι, ὃ οὐκ ἔχειν λέγεις. — imo puellam ad se reduci jubet anus, ut Br. annotavit. Bentlejo placuit κομιεῖς αὐτόσ' vel αὐτός. Porsonus quoque κομιεῖς αὐτός. sed nihil offensionis habet vox αὖθις.

1131. **μεμνῆσι.** pro μεμνήσομαι, *memor ero, observabo.* Be. introducit jam lictor saltatricem.

1132. δόλιε, ut Plut. 1153., Soph. Phil. 133., Pausan. 7, 27., h. e. *fraudum et dolorum artifex et auctor*, ut interpretatur Fischer. ad Pluti l. l. — ἔτι, *adhuc*, hactenus. germ. *Das machst du gut.* haec Eurip. submissa voce, ut mox verba ἐγὼ δὲ λύσω τόνδε: nam adhuc in conspectu est Scytha, cui dicuntur illa σὺ μὲν — λαβών.

1133. **παιδ.**, puellam. Biset. παιδάριον κατὰ Σουίδαν οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀῤῥένων, ἀλλὰ καὶ παρθένων λέγεται.

1135. **τενεῖς**, *cursu contendes.* τείνειν νῦν δηλοῖ τὸ συντόνως ποι χωρεῖν. *E Biseto.* Eurip. Suppl. 704. οἱ δ' ἔτεινον εἰς πύλας, ubi vidd. Markland. et interpp.

1145. vulgo, ut Rav., διέβαλλέ μ' ὁ γραῦς. Suidas διέβαλεν: ἐξηπάτησεν. — Ἀριστοφ. Θεσμοφοριαζούσαις **διέβαλέ μ' ἡ γραῦς**, ἀντὶ τοῦ ἐξηπάτησεν. notavit Br., eodem sensu nonnunquam dici etiam medium διαβάλλεσθαι, velut Av. 1528., ubi vid. S. — verbis **ἀπότρ.** — **σὺ** Scytha abigit saltatricem, quam reduxit, ut jussus erat 1128.

1146. inserui σύ, ut versus procederet, quia corripitur prima syllaba in συβίνη. quo facto ponendum esse videbatur ἐσσί, more priscorum, pro ἐστί, quae est vulgata scriptura, mutata illa, ni fallor, postquam oblitteratum fuit pronomen propter initium simile sequentis ver-

ὀρτῶς δὲ σὺ συβίνη 'σσί· κατὰ βινῆσι γάρ.
οἴμοι, τί δράσει; ποῖ τὸ γράδιο; γ ρ ᾴ θ ι ο !
'Αρταμούξία!
ΧΟ. τὴν γραῦν ἐρωτᾷς, ἣ 'φερεν τὰς πηκτίδας;
ΤΟ. ναὶ, ναικί. εἶδες αὐτό;
ΧΟ. ταύτη γ' οἴχεται
αὐτή τ' ἐκείνη, καὶ γέρων τις εἵπετο.
ΤΟ. κροκῶτ' ἔχοντο τὴ γέροντο;
ΧΟ. φήμ' ἐγώ.
ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκοις ταυτηΐ.
ΤΟ. ὦ μιαρὸ γρᾶο! πότερα τρέξι τὴν ὁδό;
'Αρταμούξία!
ΧΟ. ὀρθὴν ἄνω δίωκε. ποῖ θεῖς; οὐ πάλιν
τῃδὶ διώξεις; τοὔμπαλιν τρέχεις σύ γε.
ΤΟ. κακόδαιμον! ἀλλὰ τρέξι. — 'Αρταμούξία!
ΧΟ. τρέχε νυν, τ ρ έ χ ε ν υ ν, κατὰ τοὺς Κόρακας ἐπουρίσας.
ἀλλὰ πέπαισται μετρίως ἡμῖν, a. d.
ὥσθ' ὥρα δῆτ' ἐστὶ βαδίζειν
οἴκαδ' ἑκάστῃ· τὼ Θεσμοφόρω δ'
ἡμῖν ἀγαθὴν a.
τούτων χάριν ἀνταποδοίτην. a. par.

bi. — *κ α τ ὰ β ι ν ῆ σ ι γ ά ρ.* h. e. *κατὰ βίνησιν γάρ ἐστι*: *nam ad concubitum pertinet*, nam data est pro concubitu. haec homo conspecta pharetra sua, quam humi projecit Euripides, dum se abripit.

1147. *δ ρ ά σ ε ι*, *δράσω*. *π η κ τ ί δ α ς.* — *πηκτὶς. πανδούριον, ψαλτήριον, σύριγξ, ὄργανον. καὶ πηκτίδες, καὶ σύριγγες, ὄργανα μουσικά.* *Ἡσύχ.* — *Biset.*

1154. ita Br. et alii. codd. labante versu *γραῦ.* — *π ό τ.* — *ὁ δ ό*; pro *πότ. θρέξω τὴν ὁδὸν*; *nam curram via* illa, quam significavit Chorus? sic etiam mox *ἀλλὰ τρέξι*, *sed curram.* *πότερα* pro *πότερον*, ut ap. Eurip. Orest. 386.

1156. *ἄ ν ω*, superius, in superiorem partem urbis, ad arcem versus.

1157. *τ ο ὔ μ π α λ ι ν*, *contraria via.*

1159. supplevit Br. Biset: *ἐ π ο υ ρ. οὐρίῳ ἀνέμῳ ὁρμηθεὶς, ἢ φερόμενος. τουτέστιν ὡς τάχιστά νυν ἐς Κόρακας* (haec formula usitatior.) *ἔῤῥε. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πλεόντων* etc.

1161. *δ ῆ τ'.* ita nos jampridem in Lectt. Aristoph. p. 130., probante D. valde importunus in vulgatis paroemiacus
ὥσθ' ὥρα δή 'στι βαδίζειν.
nec aeque bene sequentia digeri solent ab editoribus, qui sic
οἴκαδ' ἑκάστη.
τὼ — ἀγαθὴν
τούτων χ. ἀ.
cf. 1082.

1164. ita Francof. a. 1544., assentientibus viris doctis. libri vett. mendose *ἀνταδοῖτον.*

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Διόνυσος[1]), μετὰ θεράποντος Ξανθίου δι' Εὐριπίδου πόθον εἰς ᾅδου κατιὼν, ἔχει δὴ λεοντῆν, καὶ ῥόπαλον πρὸς τὸ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἔκπληξιν παρασχεῖν[2])· ἐλθὼν δὲ ὡς τὸν Ἡρακλέα πρότερον, ἵνα ἐξετάσῃ τὰ κατὰ τὰς ὁδοὺς, ᾗ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὸν Κέρβερον ᾤχετο, καὶ ὀλίγα ἄττα περὶ τῶν Τραγικῶν τούτῳ διαλεχθεὶς, ὁρμᾶται πρὸς τὸ προκείμενον. ἐπεὶ δὲ πρὸς τῇ Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ γίνεται, ὁ μὲν Ξανθίας, διὰ τὸ μὴ συννεναυμαχηκέναι τὴν περὶ Ἀργινούσσας ναυμαχίαν ὑπὸ τοῦ Χάρωνος οὐκ ἀναληφθεὶς, πεζῇ τὴν κύκλῳ πορεύεται[3])· ὁ δὲ Διόνυσος δύο ὀβολῶν περαιοῦται[4]), προσπαίζων ἅμα τοῖς κατὰ τὸν πόρον ᾄδουσι βατράχοις, καὶ γελωτοποιῶν. μετὰ ταῦτα ἐν ᾅδου τῶν πραγμάτων ἤδη χειριζομένων, οἵ τε μύσται χορεύοντες ἐν τῷ προφανεῖ, καὶ τὸν Ἴακχον ᾄδοντες, ἐν χοροῦ σχήματι καθορῶνται· ὅ τε Διόνυσος μετὰ τοῦ θεράποντος εἰς ταὐτὸν ἔρχεται τούτοις. τῶν δὲ προηδικημένων ὑπὸ Ἡρακλέους προσπλεκομένων τῷ Διονύσῳ διὰ τὴν ἐκ τῆς σκευῆς ἄγνοιαν, μέχρι μέν τινος οὐκ ἀγελοίως χειμάζονται· εἶτα μέντοι γε πρὸς

Annotatio ad argumentum fabulae.

1) sic Rav. liber et Venetus. vulgo *Διόνυσός ἐστι μετὰ* etc. dein omnes *ἔχει δὲ λεοντῆν* —.

2) *παρασχεῖν* membrana Brunck., et Ven. Rav., D., *παρέχειν*, ut vulgo, quod habet speciem glossae. ejusmodi quaedam insunt etiam in iis, quae sequuntur; quorum nos potiora delibabimus.

3) Parisinus quoque liber, qui in usum nostrum collatus est, *τὴν λίμνην κύκλῳ πορεύεται*, facto initio interpolandi. nam persuasum habeo, quod vulgo legitur, *τὴν λίμνην κύκλῳ περιέρχεται*, quamvis simile verbis ipsius Aristophanis versu 193., tamen esse interpretationem elegantioris scripturae, quam integram servavit cod. Rav. in *τὴν* intelligendum *ὁδὸν*, ut passim.

4) vulgo *ὁ δὲ Δ. δοὺς διώβολον περᾷ.* malim *ὁ δὲ Δ. διωβόλου περαιοῦται.*

τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Περσέφατταν[5]) *παραχθέντες ἀλεωρῆς τυγχάνουσιν. ἐν δὲ τούτῳ ὁ μὲν τῶν μυστῶν χορὸς περὶ τοῦ τὴν πολιτείαν ἐξισῶσαι, καὶ τοὺς ἀτίμους ἐντίμους*[6]) *ποιῆσαι, χἀτέρων τινῶν, πρὸς τὴν Ἀθηναίων πόλιν διαλέγεται. τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ δράματος μονόκωλα*[7]), *ἄλλως δὲ τερπνὴν καὶ φιλολόγον λαμβάνει σύστασιν· παρεισάγεται γὰρ Αἰσχύλος Εὐριπίδῃ περὶ τῆς τραγικῆς διαφερόμενος, τὸ μὲν ἔμπροσθεν Αἰσχύλου βραβεῖον παρὰ τῷ Ἅιδῃ ἔχοντος, τότε δὲ Εὐριπίδου τῆς τιμῆς, καὶ τοῦ τραγῳδικοῦ θρόνου, ἀντιποιησαμένου. συστήσαντος δὲ τοῦ Πλούτωνος τὸν Διόνυσον αὐτοῖς ἀκροατὴν, ἑκάτερος αὐτῶν λόγους πολλοὺς καὶ ποικίλους ποιεῖται· καὶ τέλος, πάντα ἔλεγχον* [*καὶ πᾶσαν βάσανον*] *οὐκ ἀπιθάνως ἑκατέρου κατὰ τῆς θατέρου ποιήσεως προσαγαγόντος, κρίνας παρὰ προσδοκίαν ὁ Διόνυσος Αἰσχύλον νικᾷν, ἔχων αὐτὸν ὡς τοὺς ζῶντας ἀνέρχεται.*

Τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὖ πάνυ καὶ φιλοπόνως πεποιημένων. ἐδιδάχθη δὲ ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος[8]), *τοῦ μετὰ Ἀντιγένη, εἰς Λήναια*[9]). *Φιλωνίδης*[10]) *ἐπεγράφη, καὶ ἐνίκα. Φρύνιχος*[11]) *δεύτερος*

5) Paris. *Περσεφόνην*, quae videtur esse explicatio. Pro *παραχθέντες* vulgus codicum *περιελθόντες*, Br. e membr. Paris. *παρελθόντες*.

6) desideratur in Rav. codice *ἐντίμους*, forte haustum a simili *ἀτίμους*.

7) *μονόκωλα* tropo a partibus aedificiorum atque orationum dixit reliqua Ranarum velut uniformia, ut quae in sola contentione duorum Tragicorum versentur.

8) olymp. 93, 3., sive ante Christ. nat. 405., 27. belli peloponnesiaci. „Particula *δὲ* e membranis addita. mox verbis *Φιλων. ἐπεγράφη* significatur, fabulam hanc non ipsius auctoris, sed Philonidis nomine editam fuisse. vid. Kuster. ad S. Plut. 179. testatur ipse saepius Comicus, se complures fabulas aliis poëtis edendas dedisse. vide Nub. 215, 6., Vesp. 983., Equ. 475." *Br.*

9) cf. comment. ad Nub. 304. add. Corsini Fast. att. diss. 13. vol. 2. p. 326—29., qui recte Lenaea et Anthesteria eadem esse, et in urbe, sive antiquitus in Limnis Lenaeique Bacchi templo, sive postea in theatro, celebrata esse docet. *Beck.* praeterea de consilio Aristophanis, cum scriberet Ranas, locoque ac tempore, quo acta fuit haec comoedia, evolvi jusserim libros F. G. Welckeri (*Die Aeschylische Trilogie Prometheus* S. 525. ff.), Boeckhii (*Denkschriften der Berliner Acad. d. Wiss.* 1816. 1817. S. 47. ff., 69 ff., 33 ff., 105.), Kannegiesseri *Komische Bühne zu Athen*, S. 325.), Droysenii metaphrasin germ. vol. 3. p. 393. ad 410., Bodei *Gesch. der dram. Dichtkunst der Hell.* 3, 2. p. 24., 357. ad 361. Droysen. p. 396. „4 Monate (imo 2 menses: v. ann. ad 33.) nach dem Siege bei den Arginusen sind die Frösche aufgeführt. Schon sind die unglücklichen Feldherrn hingerichtet, vielleicht schon ihre Ankläger in Verhaft genommen; schon ist Adeimantos nach der Flotte gesandt, die wenige Monate später von ihm verrathen werden sollte. (Denn als im Sommer 405 die Flotte der Athener im Hellespont stand, wurde sie durch ihren Feldherrn Adeimantos an die Spartaner verrathen und vollkommen vernichtet; dann zogen die Spartaner von der See- und Landseite her gen Athen heran, schlossen die Stadt dicht und dichter ein; Theramenes

Μούσαις· Πλάτων[12]) *τρίτος Κλεοφῶντι. οὕτω δὲ ἐθαυμάσθη τὸ δρᾶμα διὰ τὴν ἐν αὐτῷ παράβασιν, ὥστε καὶ ἀνεδιδάχθη, ὥς φησι*

liess sich absenden, um Frieden zu vermitteln; er zögerte 3 Monate, bis das Elend der Stadt jede Bedingung anzunehmen nöthigte. So stürzte Athen; es wurden die Dreissig eingesetzt, deren einer Theramenes war. ita Droysen in superioribus, eadem pag.) Theramenes ist jetzt der grosse Mann. Und doch kann sich Niemand über seinen Charakter täuschen; er ist modisch gebildet, vornehm, Volksschmeichler und Oligarch, wie es gerade die Zeitumstände fodern; er ist einer der Vierhundert gewesen, und, als deren Glück zu wanken begann, hat er sie verrathen und den Volksfreund gespielt. (ibidem p. 395. Es war Alkibiades' Verdienst, dass die Oligarchie [der 400] ohne viel Blutvergiessen aufgehoben wurde; aber durch Verbannung und Entehrung beraubte sich der Staat vieler vornehmer und reicher Bürger, und hegte den Keim zu neuen Zerwürfnissen. Doch noch einmal schien das Glück mit seinem Günstling Alkibiades den Athenern wiedergegeben; aber Neid und Hass bewirkte zum 2. Male den Sturz des Mannes, der allein retten konnte. —). Ihm, (dem Theramenes) gegenüber als Führer des Volkes steht Kleophon, der, obschon das Volk endlich Frieden braucht, und obschon die Spartaner ihn wiederholentlich anbieten, sich ihm immer entgegenstellt. Das Volk sehnt sich nach Alkibiades, in ihm scheint die einzige Rettung des Vaterlandes zu beruhen; aber man hat ihn ja zum 2. Male verstossen. — Dahin ist der ritterliche Lamachos, der vorsichtige Nikias; dahin ist auch jener, wenn gleich oligarchische, doch redliche Antiphon der Rhamnusier und der brave Aristokrates, dahin Leon und Diomedon und die andern Sieger der Arginusenschlacht. Es ist, als ob die Götter Athen alles Glanzes berauben wollen; hochberühmte Männer hat man verbannt und bis auf den Tod verfolgt; der geistvolle Eupolis ist todt, der kühne Diagoras, der tiefsinnige Protagoras ist verjagt; der erhabene Redner Gorgias hat Athen verlassen; sein Schüler, der Tragiker Agathon, ist gen Macedonien gegangen; nun ist auch Euripides gestorben; nun auch Sophokles, der letzte aus jener herrlichen Zeit. Athens Grösse schwindet dahin; es ist eine öde, trostlose, heruntergekommene Zeit.

„So etwa ist die Stimmung in Athen, aus der heraus Arist. seine „Frösche" dichtete. Nach dem Tode des Sophokles und des Euripides mag man allerdings oft genug gesagt haben, dass die tragische Bühne nun verwaiset sei, mag man beim Beginn des Winters und der dionysischen Feste traurig gefragt haben „Wer wird uns dies Jahr Tragödien dichten? Ja, könnte man die Todten erwecken!" und dergleichen. Da knüpft nun der Dichter seine Komödie an. Der Gott Dionysos, der eigentlich Gott Publikum genannt werden könnte, wandert zur Unterwelt, sich den weisen Euripides zu holen; aber dort ist eben ein seltsamer Streit erhoben; Euripides macht Ansprüche auf den tragischen Thron, den noch Aischylos inne hat, und ein künstlerischer Wettstreit soll zwischen beiden entscheiden; den Sieger Aischylos nimmt Dionysos mit zurück in die Oberwelt.

„Niemals ist eine witzigere Kunstkritik geübt worden als diese komische über die beiden Tragiker; aber man darf behaupten, dass sie in gleichem Maasse parteiisch gegen Euripides ist, den Aristophanes unablässig mit seinem Spott verfolgt; eine Parteilichkeit, die namentlich in neuester Zeit das Urtheil über den tiefsinnigen Dichter irre geleitet hat" u. s. w. cf. annot. ad 33., 215.

10) de hoc vid. Aristophanis Vita extrema.

11) Comicus, de quo ad fabulae 13.

12) hic quoque poëta veteris comoediae, qui floruisse dicitur circa

Δικαίαρχος [13]). *οὐ δεδήλωται μὲν, ὅπου ἐστὶν ἡ σκηνή· εὐλογώτατον δ' ἐν Θήβαις· καὶ γὰρ ὁ Διόνυσος ἐκεῖθεν, καὶ πρὸς τὸν Ἡρακλέα ἀφικνεῖται, Θηβαῖον ὄντα* [14]).

ΑΛΛΗ ΕΜΜΕΤΡΟΣ.

Μαθὼν παρ' Ἡρακλέους Διόνυσος τὴν ὁδὸν
πρὸς τοὺς κατοιχομένους πορεύεται, λαβὼν
τὸ δέρμα, καὶ τὸ σκύταλον, ἀναγαγεῖν θέλων
Εὐριπίδην· λίμνην τε διέβαινεν κάτω.
καὶ τῶν βατράχων ἀνέκραγεν εὔφημος χορός·
ἔπειτα μυστῶν ἐκδοχή. θεράπων δ' ἰδὼν,
ὡς Ἡρακλεῖ, προσέκρουσε διὰ τὸν Κέρβερον.
ὡς δ' ἀνεφάνη, τίθεται τραγῳδίας ἀγών·
καὶ δὴ στεφανοῦταί γ' Αἰσχύλος· τοῦτον δ' ἄγει
Διόνυσος εἰς φῶς, οὐ μὰ δι' Εὐριπίδην.*

olymp. 81, 3., sive ante Christum nat. 453.

13) Dicaearchus, *Peripateticus magnus et copiosus*, ut ait Cic. de Off. 2, 5.; qui scripsit geographica, philosophica, librum de interitu hominum, aliaque, de quibus vid. Fabric. Bibl. gr.

14) satis haec probabilia, judice etiam Welckero; cf. tamen annot. ad fabulae 35.

Argumenti metrici versu. 3. vulgo legitur *ἀνάγειν*, quod *ἄμετρον* esse intelligens Br. correxit.

4. alii *λίμνην δέ.*

6. bene rem gessit Br. *θεράπων*, scribendo pro eo, quod libri habent, *Πλούτων*, vel *Πλούτω*, ut Junt. 3. adscripserant fortasse *Πλούτωνος* ad *θεράπων*: inde ortum *Πλούτων*, quod versui congruebat. observatum est, Aeacum hic fingi Plutonis janitorem et servum.

7. al. *προσέκοπτε.*

9. ita Br. ll. *στεφανοῦται Αἰσχ.*

10. ita Paris. — Küster. aliique *οὐ μὰ Δία γ' Εὐρ.*, metro illi prospicientes, non sententiae, cui minime aptum istud jusjurandum. Rav. secundum Invernizzium, immane quantum discrepans ab aliis libris, *Διόνυσος ἐς φῶς. οἴχεῖται μὲν δι' Εὐριπίδην*, quae scriptura et ipsa quidem depravata est, sed ea, quae genuinae propior esse videatur. arbitror enim scriptorem hoc dedisse *Διόν. εἰς φῶς, οὐκ ἰταμὸν δ' Εὐρ.*, *non vero audacem* atque impudentem *Euripidem*. cf. 80. quodsi quis est, qui malit *οἴχεται δ' Εὐριπίδης*, *periitque Euripides*, sententiam per se satis aptam esse non infitier, verbaque etiam sint similiora, tamen vix intelligas, et tam aperta quomodo depravari potuerint, et voculae *μὰ*, *μὲν*, tum prorsus *ἀπροσδιόνυσοι*, unde invectae fuerint, si ejusmodi aliquid in autographis suis legissent librarii.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.
ΔΙΟΝΥΣΟΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.
ΝΕΚΡΟΣ.
ΧΑΡΩΝ.
*ΒΑΤΡΑΧΟΙ**).
ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.
ΑΙΑΚΟΣ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ.
ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ.
ΠΛΑΘΑΝΗ, ΕΤΕΡΑ ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΑΙΣΧΥΛΟΣ.
ΠΛΟΥΤΩΝ.

*) Legebatur *ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.* liber Rav. *παραχωρήματα βατράχων.* S. ad 211. *ταῦτα δὲ καλεῖται παρηγορήματα*, (recte Bisetus *παραχορηγήματα* ex Polluce 4, 110.), quod ostendunt etiam scholia ad Pacem 114. in Bekkeri editione.) *ἐπειδὴ οὐχ ὁρῶνται ἐν τῷ θεάτρῳ οἱ βάτραχοι, ἀλλ' ἔσωθεν μιμοῦνται τοὺς βατράχους.* D. *ΠΑΡΑΧΟΡΗΓΗΜΑ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.* ipse dedi *ΠΛΑΘΑΝΗ, ΕΤΕΡΑ ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ*, pro *ΠΛΑΘΑΝΗ, ΕΤΕΡΑ ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ*, quod habent vett. edd.; quae ap. Br. aliosque est *ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.*

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΞΑΝΘΙΑΣ. ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ΗΡΑΚΛΗΣ. ΝΕΚΡΟΣ. ΧΑΡΩΝ. ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.

ΞΑ. Εἴπω τι τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα, i. tr.
ἐφ᾽ οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι;
ΔΙ. νὴ τὸν Δί᾽, ὅ τι βούλει γε, πλὴν „πιέζομαι,“
τοῦτο δὲ φύλαξαι· πάνυ γάρ ἐστ᾽ ἤδη χολή.
ΞΑ. μηδ᾽ ἕτερον ἀστεῖόν τι;
ΔΙ. πλήν γ᾽ „ὡς θλίβομαι.“
ΞΑ. τί δαί; τὸ πάνυ γέλοιον εἴπω;
ΔΙ. νὴ Δία,

Annotationes.

V. 1. **εἴπω τι τῶν εἰωθ.** ἀντὶ τοῦ τῶν εἰθισμένων, μετοχὴ ἀντὶ ὀνόματος. (gloss. Br. εἰωθότων, τῶν συνήθων.) καὶ Ὅμηρος (Odyss. α΄, 388.) τὸν δ᾽ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος, ἀντὶ τοῦ πινυτός. (participium pro substantivo, sive adjectivo.) ὁ Ξανθίας δὲ ἐπὶ ὄνου παράγεται καθεζόμενος, ἔχων ἐπὶ τῶν ὤμων ἀνάφορον, ὅπου ἦν τὰ στρώματα, γελοίου χάριν. διὸ καὶ ἀστεῖόν τι λέξαι βουλόμενος ὑπὸ Διονύσου κωλύεται. εὐθὺς δὲ ἐν τῇ εἰσβολῇ διαβάλλει τούς τε (imo τούς γε) κωμῳδούς, ὡς γελοίοις χρωμένους καὶ παρατρέποντας τοὺς θεατὰς ἀπὸ τῆς ἀκριβείας. (i. e. „tanquam eos, qui ridiculis avertant spectatores ab accurata inquisitione fabulae.“) S. Actus 1. scena est in via ad Orcum, reliquorum actuum in ipso Orco. Bacchus prodit crocota, cui pellis leonina injecta est, et cothurnis indutus, manu clavam tenens. Xanthias servus asino vehitur, et sarcinas [de ligno, quod humeros premit, suspensas. B.] in dorso portat etc. *Hoepfner.* Xanthiam Baccho dat famulum, ut in comoedia. S. ad Acharn. 242. εἰσὶ δὲ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. alias Bacchi servus est Silenus. *Be.*

3. πιέζομαι et ὡς θλίβομαι voces esse ait B., qualibus servi in aliorum Comicorum fabulis utebantur ridiculi causa. cf. 12. seqq., 30.

4. χολὴ, bilis, dicta pro eo quod bilem Baccho commovere solebat audienti. S. — ὡσεὶ ἔλεγε ναυτία. διὰ τὸ πολλὴν γίνεσθαι τὴν παιδιὰν ταύτην. συνεχῶς γὰρ εἰσῆγον τοὺς τὰ τοιαῦτα λέγοντας. „Phrynichus χολή ἐστιν οἷον ἀηδὲς καὶ προσκορές. Ἀριστοφάνης“ D. cf. 11.

6. **γέλοιον** ἀττικῶς, **γελοῖον** δὲ κοινόν· ἡ δὲ σημασία ἡ αὐτή. S. cf. Atticistas.

θαῤῥῶν γε· μόνον ἐκεῖν᾽ ὅπως μὴ 'ρεῖς.
ΞΑ. τὸ τί;
ΔΙ. μεταβαλλόμενος τἀνάφορον ὅτι χεζητιᾷς.
ΞΑ. μήθ᾽, ὅτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ᾽ ἐμαυτῷ φέρων,
εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι;
ΔΙ. μὴ δῆθ᾽, ἱκετεύω, πλήν γ᾽ ὅταν μέλλω 'ξεμεῖν.
ΞΑ. τί δῆτ᾽ ἔδει με ταῦτα τὰ σκεύη φέρειν,
εἴπερ ποιήσω μηδὲν, ὧνπερ Φρύνιχος
εἴωθε ποιεῖν, καὶ Λύκις, κἀμειψίας;

7. ἐκεῖνο, quod dicturus est. — τὸ τί; *quid illud?* cf. 1163. H. annot. ad Viger. 25. „Articulus ubi pronominibus interrogativis additur, semper refertur ad aliquid, quod praecessit in verbis ejus, quem interrogamus" etc. cf. Matth. gr. §. 264, 4., §. 488, 2. nusquam sic Tragici, quod sciam.

8. μεταβ. μεταφέρων, ἀποτιθεὶς ἀπὸ ὤμου εἰς ὦμον. τἀνάφορον δὲ ξύλον ἀμφίκοιλον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσι. S. similiter Hesych. et Suid. v. ἀνάφορον, Pollux 10, 17. — „τἀνάφορον latine haud male *furcam* vel *furcillam* appellaveris. Plautus Cas. 2, 8. (1. sequ.) *Sine modo rus veniat: ego remittam ad te virum. Cum furca in urbem, tanquam carbonarium.*" E Br. — χεζητ. μέλλεις ἀποπατεῖν. *gloss. Victor.* nempe propter iniquum pondus. sic ille in Eqq. ut ostendat, se onus vix portabile ferre, dicit v. 914. οἴμ᾽, ὡς χεσείω. *Be.*

9. μήθ᾽ 3 regii. vulgo μηδ᾽. *Br.* subintell. ἐρῶ; B.

10. καθ. καταβιβάσει ἀπὸ τοῦ ὤμου. *gl. Victor.*

11. πλήν γ᾽ ὅτ. μ. 'ξεμεῖν. οἷον, εἰ ὅλως λέγεις, τότε, φησὶ, λέγε, ἂν θέλῃς, ἐπιτηρήσας, ὅτε μέλλω ἐξεμεῖν· ῥᾷστα γὰρ ἐξεμέσαιμι, ἐὰν εἴπῃς. S.

13. Φρύνιχος. Δίδυμός φησιν, ὅτι νῦν Φρυνίχου τοῦ Κωμικοῦ μέμνηται, ὡς παρ᾽ ἕκαστα (ἑκάστοτε, identidem.) ἐν ταῖς κωμῳδίαις φορτικευομένου. ἔστι δὲ πατρὸς Εὐνομίδου. κωμῳδεῖται δὲ ὡς ξένος, καὶ ἐπὶ φαυλότητι ποιημάτων, καὶ ὡς ἀλλότρια λέγων, καὶ ὡς κακόμετρα. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Φρύνιχοι. Φρύνιχος δὲ ὁ Κωμικὸς οὐδὲν τούτων ἐποίησεν ἐν τοῖς σωζομένοις αὐτοῦ· εἰκὸς δὲ ἐν τοῖς ἀπολωλόσιν εἶναι αὐτοῦ τοιοῦτό τι. S. Phrynichus fuit inter eos, qui comoediis certabant, quum Aristophanis Ranae agerentur, ut testantur didascaliae; itaque invidiam ei conciliare videtur voluisse Arist. *Be.* fragmentum ejus Musarum legitur in Thierschiano arg. Oedipi Colonei. alius fuit ejusdem nominis poëta tragicus antiquior. (de utroque cf. Fabric. Bibl. gr. 2. p. 316. sequ., et 484 seqq., ed. Harl. B.) vid. Bentleji diss. Phalar. de orig. trag. p. 144. lat. versionis. *Amipsias* poëtam nostrum in comoediarum commissione bis superavit. ejus Comastis cesserunt Aristophanis Aves; Conno Amipsiae priores Nubes. fabulam etiam contra Socratem fecit, in qua philosophus traductus est in scenam; cujus 3 versus servavit Diog. Laërt. 2, 28. etc. *Br.* 9 ejus dramata memorari, e Fabric. Bibl. gr. 2. p. 409. sequ. intelligitur. B.

14, 15. Λύκις, κωμῳδίας ποιητής, ὡς ψυχρὸς κωμῳδεῖται. λέγει δὲ αὐτὸν καὶ Λύκον. (?) οὗ οὐδὲν φέρεται. ὁ δὲ νοῦς „εἴπερ ποιήσω μηδὲν ὧν οὗτοι εἰώθασι ποιεῖν τοῖς σκευοφοροῦσιν," ἵνα τὸ φέρουσι σημαίνῃ πτῶσιν δοτικήν. (male.) ἡ δὲ γραφὴ τριχῶς· ἢ γράφεται σκευηφοροῦσιν (id accivi propter numeros alacriores, magisque comicos. de forma v. ann. ad Av. 312.), ἢ σκεύη φέρουσιν, ἢ σκευοφοροῦσιν. (ἄλλως.) ἀντὶ

σκευηφοροῦσιν ἑκάστοτ' ἐν κωμῳδίᾳ.
ΔΙ. μὴ νῦν ποιήσῃς, ὡς ἐγὼ θεώμενος,
ὅταν τι τούτων τῶν σοφισμάτων ἴδω,
πλεῖν ἢ 'νιαυτῷ πρεσβύτερος ἀπέρχομαι.
ΞΑ. ὢ τρισκακοδαίμων ἄρ' ὁ τράχηλος οὑτοσὶ,
ὅτι θλίβεται μὲν, τὸ δὲ γέλοιον οὐκ ἐρεῖ.
ΔΙ. εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ, καὶ πολλὴ τρυφὴ,
ὅτ' ἐγὼ μὲν ὢν Διόνυσος, υἱὸς Σταμνίου,
αὐτὸς βαδίζω, καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ,
* ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο, μηδ' ἄχθος φέροι;
ΞΑ. οὐ γὰρ φέρω 'γώ;
ΔΙ. πῶς φέρεις γὰρ, ὅς γ' ὀχεῖ;
ΞΑ. φέρων γε ταυτί.
ΔΙ. τίνα τρόπον;
βαρέως πάνυ.
ΔΙ. οὔκουν τὸ βάρος τοῦθ', ὃ σὺ φέρεις, οὖνος φέρει;

τοῦ σκευοφόρους ἄνδρας ποιοῦσιν. — S. recte. ridicule atque ingeniose dictum, quasi bajulis ipsis poëtis illis, qui ineptos ejusmodi bajulos inducant. ceterum hoc est asyndeton epexegeticum; nec recte Bekk. — κ' Ἀμειψίας — κωμ.; D. recte quidem — κἀμεψίας; sed inconsulte cancellavit verba σκεύη φέρουσ' ἑκ. ἐν κ., tanquam spuria. σκεύη φέρουσ' et ille, et Bekk., secundum deteriores quosdam libros. A. et D. Paris., Mutinensis et Ven. σκευηφοροῦσ'. illud sapit glossam, nec melioris notae est σκευοφοροῦσιν apud S.

17. σοφίσματα sunt comica inventa et artificia, qualia ante describuntur. B.

18. πλεῖν. Corinthus de Dial. p. 59. ἀττικὸν καὶ τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον, δεῖν ἀντὶ τοῦ δέον. Moeris πλεῖν ἢ μυρίοι ἀττικῶς· πλέονες ἢ μυρίοι ἑλληνικῶς. sumtum exemplum e Plut. 1184. occurrit πλεῖν (etiam) Lys. 553. *Br.* item 90. Schol. πλεῖν ἢ 'νιαυτῷ. παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν, καὶ ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκε (Odyss. τ', 360., ό, 357.). διὰ τὴν ἀηδίαν οὖν γηράσκω, φησίν. similiter Latini *senium* dicunt pro odio, seu molestia.

19. ὁ Ξανθίας ἀχθόμενος ἐφ' ᾧ βαστάζει φόρτῳ λέγει. S.

21. In servulum jocatus Bacchus insolentis ac mollissimi ait esse asino vehi, cum ipse dominus pedibus iter faciat.

22. υἱὸς Σταμνίου. δέον εἰπεῖν υἱὸς Διὸς, υἱὸς Σταμνίου εἶπε παρ' ὑπόνοιαν, ἐπειδὴ οἶνος ἐν σταμνίῳ βάλλεται, ὁ δὲ Διόνυσος εἰς τὸν οἶνον ἀλληγορεῖται. σταμνία δὲ καὶ στάμνους τοὺς ἀμφορεῖς τοῦ οἴνου φασίν. ἔπαιξεν οὖν, ἐπεὶ ὁ κέραμος ἐν ἑαυτῷ βαστάζει τὸν οἶνον [καὶ φέρει]. S.

23. ὀχῶ. ὀχεῖσθαι ποιῶ· ἐπὶ ὄνου γὰρ ἦν καθήμενος. — S.

24. non male Br. nota — ταλαιπωρῇ τε, μήτ' ἄ. φέρῃ.

26. ταυτί. τὰ σκεύη.

27. οὖνος, i. e. ὁ ὄνος, Eustath. ad Hom. p. 488, 10., plurimaeque edd. vett. Aristophanis, nisi quod in accentu peccant; nec mirum, eam scripturam placuisse viris doctis, cum sententiae per se congruat articulus, similiterque οὑδυσσεὺς pro ὁ Ὀδυσσεὺς apud Sophoclem et ejusmodi alia dicantur. quoniam tamen in duobus

ΞΑ. οὐ δῆθ᾽ ὅ γ᾽ ἔχω ᾽γὼ καὶ φέρω, μὰ τὸν Δί᾽ οὔ.
ΔΙ. πῶς γὰρ φέρεις, ὅς γ᾽ αὐτὸς ὑφ᾽ ἑτέρου φέρει;
ΞΑ. οὐκ οἶδ᾽· ὁ δ᾽ ὦμος οὑτοσὶ πιέζεται.
ΔΙ. σὺ δ᾽ οὖν ἐπειδὴ τὸν ὄνον οὔ φῄς σ᾽ ὠφελεῖν,
ἐν τῷ μέρει σὺ τὸν ὄνον ἀράμενος φέρε.
ΞΑ. οἴμοι κακοδαίμων! τί γὰρ ἐγὼ οὐκ ἐναυμάχουν;

codd. MSS., Ravennate atque Elbingensi, legitur ὄνος, videndum est, an jocus insit in his verbis, qui adjecto articulo pereat: nam οὖνος est ille asinus, quo vehitur servus; ὄνος autem quivis asinus intelligitur, etiam figurate dictus, ut *asinus* apud Terentium non uno loco; quod convicium tectis verbis Xanthiae facere videatur Bacchus propterea, quod se pro stulto atque inficeto gerit. Latini eadem ambiguitate *nonne hoc onus, quod tu portas, asinus (ein Esel) portat?* eam, ni fallor, defendens contumeliam servulus rem prorsus negat, etiam jurejurando interposito, quo vix opus erat, si nihil aliud volebat, quam, se tamen onus suum portare, etsi vehatur asino. potest autem etiam in voce ὄνος intelligi asinus Xanthiae; siquidem bene monet Buttmannus ad Soph. Philoct. 888., quousque in articuli neglectu processerint veteres, ex ipsis librorum antiquorum exemplis discendum esse, nec, quidquid modum excedere nobis videatur, statim mutandum. cf. Hermanni annotata ad Oedip. Col. 32.

30. πιέζεται. κατηνέχθη ὅμως καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὸ πιέζομαι. S. cf. 3. at ita hic noster παρῳδεῖ alios Comicos; quod minus animadvertisse videtur S.

32. ἐν τῷ μέρει, ἐν μέρει, ἀνὰ μέρος, κατὰ μέρος, *vicissim*. vide, si tanti est, Be. et Elmsl. ad Eurip. Med. 913. S. ἀντὶ τοῦ κατά τι μέρος, ἢ ἐν τῷ ἴσῳ μέρει, κατὰ τὴν ἀμοιβὴν βάστασον τὸν ὄνον.

33. τί γὰρ ἐ. ο. ἐναυμ.; πρὸς τοὺς χρόνους, ὅτι τῷ προτέρῳ ἔτει (olymp. 93$\frac{2}{3}$, 406. ante Christ. nat., belli pelop. anno 26.) ἐπὶ Ἀντίνου (Ἀντιγένους: vid. Schneider. ad Xenoph. Histor. gr. 1, 6, 27.) [ὅτε] περὶ Ἀργίνουσαν (Ἀργινούσσας) ἐνίκων ναυμαχίᾳ οἱ Ἀθηναῖοι συμμαχούντων δούλων, προκακωθέντες ἄλλαις ναυμαχίαις· οὓς ἐλευθέρωσαν. (cf. 649.) πρὸς τοῦτο οὖν χαριεντιζόμενος λέγει, ὅτι εἴπερ ἐνεναυμαχήκειν, κἂν ἀφείμην ἐλεύθερος, ὥστε (ὧδε) οἰμώζειν ἂν ἔλεγόν σοι. ἡ δὲ Ἀργίνουσα πόλις τῆς Αἰολίδος, (?) ἀντικρὺς δὲ Λέσβου κειμένη καὶ Μανίας καλουμένης ἄκρας. S. Strabo 13, 2., ed. Tauchnit. 3. p. 137. Μυτιλήνη δὲ κεῖται μεταξὺ Μηθύμνης καὶ τῆς Μαλίας, ἡ μεγίστη πόλις, διέχουσα τῆς Μαλίας ἑβδομήκοντα σταδίων, τῶν δὲ Κανῶν ἑκατὸν εἴκοσιν, ὅσων καὶ τῶν Ἀργινουσσῶν· αἳ τρεῖς μέν εἰσιν οὐ μεγάλαι νῆσοι, πλησιάζουσι δὲ τῇ ἠπείρῳ, παρακείμεναι [δὲ] ταῖς Κάναις. promontorium illud a Ptolemaeo quoque vocatur *Μανία*, sed a Xenophonte *Μαλέα*, qua scriptura confirmari videtur Strabonis. — servi Atheniensium, praemio libertatis proposito, primum militaverunt ad Marathonem, deinde in bello Siculo, ut auctores sunt Pausanias 1, 32. et Thucydides 7, 11.; qui mos obtinuit etiam apud Romanos. vide Spanhem. ad h. l., et, quem ad Xenophontem laudat Zeun., Palmerium Exercitatt. p. 61.; item Köpkeum libri Nitschiani de rebus graecis (*Beschreib. des häuslichen — Zustandes der Griechen*, 1. Th.) p. 390. annotavit Welckerus ad h. l., et maximam hanc Atheniensium in bello pelop. victoriam, et simul ignominiosam supplicio affectis ipsorum ducibus propterea, quod hieme impediti mortuos non sepelissent, in ore omnium fuisse, cum paucis post mensibus („denn die Schlacht war im December, die Aufführung des Stücks im Februar,“)

ἢ τἄν σε κωκύειν ἂν ἐκέλευον μακρά.
ΔΙ. κατάβα, πανοῦργε· καὶ γὰρ ἐγγὺς τῆς θύρας
ἤδη βαδίζων εἰμὶ τῆσδ᾽, οἷ πρῶτά με
ἔδει τραπέσθαι. παιδίον! παῖ, ἠμί, παῖ!
ΗΡ. τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς
ἐνήλαθ᾽, ὅστις. εἰπέ μοι, τουτὶ τί ἦν;
ΔΙ. ὁ παῖς. . . .
ΞΑ. τί ἐστιν;
ΔΙ. οὐκ ἐνεθυμήθης . . .
ΞΑ. τὸ τί;
ΔΙ. ὡς σφόδρα μ᾽ ἔδεισε;
ΞΑ. νὴ Δία, μὴ μαίνοιό γε.

haec comoedia ageretur. cf. annot. ad 191.

34. Plut. 877. *οἴμωζ᾽ ἄρα σύ.* ibi Fischerus „Est vox male precantis. nam ut is, qui alicui omnia bona contingere vult, eum jubet *χαίρειν*, ita is, qui alicui omnia mala accidere cupit, eum jubet *οἰμώζειν* (sicut h. l. *κωκύειν*), h. e. *plorare*; unde Horat. Sat. 1, 10, 91. *jubeo plorare* est *male opto*, *male precor*. cf. Cruqu. ad Horat. Epod. 5, 74.“ etc.

35. *κατάβα.* *τὸ χ, ὅτι κατάβα φησί. πρὸς τοὺς ἀξιοῦντας, ὅτι κατάβηθι λέγεται μόνως.* (vid. Matth. gr. §. 225. not.) *τὸ δὲ πανοῦργε ἡμεῖς μὲν μετριώτερον φαμὲν, Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ σφοδρᾶς ἀτιμίας.* S. hoc non ad vivum resecandum est, sed per jocum Bacchus vafrum servulum appellat *πανοῦργον*, *verberonem*, *Spitzbube*, *Schelm*. cf. 466. — *τῆς θύρας.* Henr. Vossius Meliten intelligit pagum Atticae, ubi initiatus esse dicitur Hercules *Ἐλευσινίοις τοῖς μικροῖς*, ejus gratia primum institutis, cum ad majora non posset admitti peregrinus. templum ibi erat Herculis *ἀλεξικάκου*, et statua heroïs, opus Eleadis, cujus Phidias fuit discipulus. eo devertere hos viatores, priusquam pergant iter suum ad Orci aditum in occidentali margine orbis terrarum. sic ille. cf. 466., et argum. fabulae. initiationem istam Herculis S. commemorat etiam ad Plut. 846. et 1014. ceterum in pago dicto Melite, quae pars est Athenarum, a qua porta quaedam urbis appellata est septentrionem versus, Themistoclis quoque domus fuit, et ab eo exstructum templum *Ἀρτέμιδος ἀριστοβούλου:* vide librum Nitschianum de rebus graecis p. 149.

36. *εἶμι.* *πορεύσομαι*, ut recte exponit glossa. *Br.* *οἷ — τραπέσθαι*, quo primum devertere jussus sum.

37. *ἠμὶ* pro *φημὶ* atticum est, sed familiare: neque enim sic Tragici. vide, quos laudant, Etym. M. p. 416, 26., Zonar. 1. p. 994.; item Matth. gr. §. 209. not. 4.

38. *κενταυρ.* *ἀντὶ τοῦ ἀκόσμως, καὶ ὑβριστικῶς, ὅτι καὶ οἱ Κένταυροι ὑβρισταί. καὶ τοῦτο οἶδεν Ἡρακλῆς ἐκ τῆς πρὸς αὐτοὺς μάχης.* E S.

39. *ὅστις ἐνήλατο*, ut saepe intelligenda sunt verba praegressa, vel sequentia. vid. index Eurip. v. ellipsis. minus recte suppletur *ἐστὶ*, sive *ἦν*. — *τουτὶ τί ἦν; quid hoc est? quid hoc sibi vult?* cf. Plat. Symp. 30, 7.

40. *ὁ παῖς*, *ὦ παῖ.* vid. Matth. gr. §. 312, 1. etc. S. *ὁ Διόνυσος νεύει πρὸς τὸν Ξανθίαν, καὶ λέγει μειρακευόμενος, ὡς δείσαντος αὐτὸν τοῦ Ἡρακλέους. καθόλου γὰρ τοιοῦτον εἰσάγουσι τὸν Διόνυσον, καυχηματίαν.* — *οὐκ ἐνεθ.*, *non animadvertisti —?*

41. *μὴ μαίν. γε.* *ἀντὶ τοῦ ὑπέ-*

ΗΡ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, δύναμαι μὴ γελᾶν.
καίτοι δάκνω γ' ἐμαυτόν· ἀλλ' ὅμως γελῶ.
ΔΙ. ὦ δαιμόνιε, πρόσελθε· δέομαι γάρ τί σου.
ΗΡ. ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἴμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων,
ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην.
τίς ὁ νοῦς; τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτην;
ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;
ΔΙ. ἐπεβάτευον Κλεισθένει.
ΗΡ. κἀναυμάχησας;
ΔΙ. καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς
τῶν πολεμίων ἢ δώδεκ', ἢ τρισκαίδεκα.

λαβέ σε μαίνεσθαι ὁ Ἡρακλῆς. (imo mehercule metuebat, ne insanires, qui tam ferociter pulsares fores.) *E S.*

42. μὰ τὴν Δήμητρα. ridicule: nam mulieres per Cererem sive solam, ut h. l., sive cum Proserpina conjunctam, ut Thesmoph. 882., 904., νὴ τὼ (θεώ), jurare solebant, item per Dianam, Hecaten, Venerem. vid. Sp. ad Plut. 764. sic etiam Aeacus 627., Eurip. 1157., ubi vid. annot.

43. καίτοι δ. ἐμ. linguam aut labra mordet, ne rideat. — *Be.* risum retinere primum studet Hercules, deinde vero in vehementem cachinnum erumpit. B.

44. ὦ δαιμόνιε. notum ex Homero Atticisque compellationis genus, quod tam blandientis quam irascentis esse ait Ernestius in indice Memorabilium Socraticorum. Recte F. A. Wolfius ad Plat. Symp. 38. „ὦ δαιμόνιε, nicht *vir felix*, wie Ficin und Andre übersetzen; eher noch *vir bone*, obgleich auch Das den griechischen Ausdruck nicht erschöpft. Diese und ähnliche Anreden, ὦ θαυμάσιε, ὦ μακάριε u. a., erhalten die Bestimmung ihrer Bedeutung durch den Ton des Redenden, dergleichen auch unsere Sprache hat.“ cf. 175. et ann. ad Av. 886.

46. Διονυσιακὸν (sed etiam muliebre) φόρημα ὁ κροκωτός. (nomen illa tunica a croceo habuit colore, quo fuit tincta. vid. Viscont. Mus. Pio-Clem. I. p. 82. B.) ἐφόρει λεοντῆν, ἵνα ᾖ ὡς Ἡρακλῆς etc. *E S.* Liber pater ap. Athen. 5. p. 198., notante Sp., χιτῶνα πορφυροῦν ἔχων διάπεζον, καὶ ἐπὶ αὐτῷ κροκωτὸν διαφανῆ. Be. „Jul. Pollux l. 4. c. 18. (sect. 117.), ubi agit de vestibus comicis et tragicis, ὁ δὲ κροκωτὸς ἱμάτιον. Διόνυσος δὲ αὐτῷ ἐχρῆτο. proprie mulierum est: in Lys. 44. κροκωτὰ φοροῦσαι (κροκωτοφοροῦσαι). sed quia Bacchus erat formosus, mollis et effeminatus, similem vestitum gerit“ etc. cf. Thesm. 259. seqq.

47. κόθορνος. calceamentum muliebre, sed venatorum quoque (Virg. Ecl. 7, 32., Aen. 1, 361.) et tragoedorum, quod crura vinciebat. vid. Sp. S. ἐκπλήττεται ὁ Ἡρακλῆς ὁρῶν τὴν ἄτοπον ταύτην σκευὴν, καὶ ὅτι τὰ ἄμικτα ἔμιξεν. ὁ μὲν γὰρ κροκωτὸς καὶ ὁ κόθορνος γυναικεῖά ἐστιν, ἡ δὲ λεοντῆ καὶ τὸ ῥόπαλον ἀνδρῷα.

48. ποῖ γ. ἀπεδ.; *quo terrarum profectus eras*, unde sic ornatus advenis? — ἐπ. Κλεισθένει. παίζει. λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ νεὼς τὸ ἐπιβατεύειν, καὶ ἐπὶ συνουσίας κατὰ μεταφορὰν τῶν ἀλόγων ζώων, ἃ ἐπιβαίνοντα συνουσιάζει. Κλεισθένης δὲ ὁ Συμβυρτίου ἐπ' αἰσχρότητι κωμῳδεῖται. ἦν δὲ λεῖος τὸ γένειον· διὸ καὶ εὐνούχῳ εἰκάζει αὐτόν. — ἐστρατήγησε δὲ νεωστὶ, καὶ ἐνίκησεν, οὗτος. S. nescio quo auctore hoc tradat S.: nam ex hoc quidem loco non efficitur. ceterum cf. 398. Br.: *Clisthenem inscendi.* tanquam si navis fuisset hoc insignita nomine“ etc.

ΗΡ. σφώ;
ΔΙ. νὴ τὸν Ἀπόλλω!
ΗΡ. κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην.
ΔΙ. καὶ δῆτ' ἐπὶ τῆς νεὼς ἀναγιγνώσκοντί μοι
τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἐμαυτὸν, ἐξαίφνης πόθος
τὴν καρδίαν ἐπάταξε πῶς οἴει σφόδρα.
ΗΡ. πόθος; πόσος τις;
ΔΙ. σμικρὸς, ἡλίκος Μόλων.
ΗΡ. γυναικός;
ΔΙ. οὐ δῆτ'.
ΗΡ. ἀλλὰ παιδός;
ΔΙ. οὐδαμῶς.
ΗΡ. ἀλλ' ἀνδρός;
ΔΙ. ἀταταῖ!
ΗΡ. ξυνεγένου τῷ Κλεισθένει;

51. σφώ; ὑμεῖς οἱ θηλυμανεῖς; gl. Br. Victor. κᾆτ' ἔγ. ἐξ. σκώπτει τὸν Διόνυσον. καὶ ἐγὼ, φησὶν, ἀνέστην ἐξ ὀνείρου· δηλῶν, ὅτι ὄναρ ταῦτα ἔπραξεν. οἱ δέ φασιν, ὡς ὁ Διόν. ταῦτα λέγει κ. ἔ. ἐξ., ὡς τῶν ἐπίτηδες ψευδομένων ἐπιλεγόντων τοῦτο· καθ' ὃ δηλοῦται, ὅτι ἐνυπνίῳ ἔοικε τὸ λεγόμενον. — S. hoc quidem minus probabile. ceterum eodem proverbio (*und damit erwachte ich*) etiam Germanos olim usos esse, ex Agricolae proverbiorum libro intelligitur, ut annotavit Conzius, qui hanc fabulam germanice vertit. vide *Joh. Agricolae Ander teyl gemeiner deutscher Sprichwörter u. s. w.* Eissleben, 1529., Blatt 124.

53. τὴν Ἀνδρ. fabulam Euripideam, cujus non pauca extant fragmenta. S. διὰ τί μὴ ἄλλο τι τῶν πρὸ ὀλίγου διδαχθέντων καὶ καλῶν, Ὑψιπύλης, Φοινισσῶν, Ἀντιόπης; ἡ γὰρ Ἀνδρομέδα ὀγδόῳ ἔτει προῆκται. (olymp. 91, 3., ante Christ. nat. 413.) etc. — πρὸς ἐμαυτὸν, ut Eccles. 929. ᾄδω πρὸς ἐμαυτὸν Ἐπιγένει, τῷ 'μῷ φίλῳ, et Plato Com. ap. Athen. 1. p. 5. ἐγὼ δ' ἐνθάδ' ἐν τῇ 'ρημίᾳ Τουτὶ διελθεῖν βούλομαι τὸ βιβλίον Πρὸς ἐμαυτόν. Be. „Nostri similiter dicunt *für mich.*" B.

54. ἐπάταξε. ἔπληξε. gl. Victor. — πῶς οἴει. Casaubon. ad Theophrast. 8. „Illud πῶς οἴεσθε interrogative διὰ μέσου legimus, ut passim ap. Atticos." similiter dictum πῶς δοκεῖς Nub. 854., Plut. 742., Eurip. Hipp. 445., ubi vid. Valck. Iphig. Aulid. 1439. πῶς δοκεῖς; χαίρων ἔφη, h. e. Marklando interprete *summo gaudio affectus dixit.*

55. μικρὸς (sic; sed bavar., Br., Ven., σμικρὸς), ἡλίκος Μόλων. παίζει· ἔστι γὰρ μεγαλόσωμος ὁ Μόλων. Δίδυμος δέ φησιν, ὅτι δύο Μόλωνές εἰσιν, ὁ ὑποκριτὴς, καὶ ὁ λωποδύτης· (καὶ μᾶλλον λωποδύτην λέγει, ὅς ἐστι σμικρὸς τὸ σῶμα·) Τιμαχίδας δὲ, τὸν ὑποκριτὴν λέγεσθαι Μόλωνα. ἄλλως. γράφεται μακρός. — S. ita quidem Elbing. et Mutin. (mendose pro eodem MS. Bentleji μηκρός); sed bene habet σμικρός. Be. „ironice dicit *tam parvum*, cum contrarium intelligatur. nam si tam parvum est (ejus desiderium), ut aequet insignem magnitudinem, non est jam parvum." —

57. ἀταταῖ. vox indignantis. alibi est ἀτταταῖ, vel ἀτταταὶ, quod et h. l. habent vett. edd., vel ἰατταταῖ. quam vero scripturam S. et Suid. commemorant, ἀππαπαὶ, ea similis est interjectionibus, quibus

ΔΙ. μὴ σκῶπτέ μ', ὦ 'δέλφ'· οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς·
τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται.
ΗΡ. ποῖός τις, ὦ 'δελφίδιον;
ΔΙ. οὐκ ἔχω φράσαι·
ὅμως γε μέντοι σοι δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ.
ἤδη ποτ' ἐπεθύμησας ἐξαίφνης ἔτνους;
ΗΡ. ἔτνους; βαβαιάξ, μυριάκις γ' ἐν τῷ βίῳ.
ΔΙ. ἆρ' ἐκδιδάσκω τὸ σαφές, ἢ 'τέρᾳ φράσω;
ΗΡ. μὴ δῆτα περὶ ἔτνους γε· πάνυ γὰρ μανθάνω.
ΔΙ. τοιουτοσὶ τοίνυν με δαρδάπτει πόθος
Εὐριπίδου, καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος·
κοὐδείς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ
ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον.
ΗΡ. πότερον εἰς ᾅδου κάτω;
ΔΙ. καὶ, νὴ Δί', εἴ τί γ' ἔστιν ἔτι κατωτέρω.
ΗΡ. τί βουλόμενος;
ΔΙ. δέομαι ποιητοῦ δεξιοῦ·

utitur dolens Philoctetes ap. Sophoclem fabulae cognominis 709. et 717. sed idem 706. ἀτταταῖ; nec sane multum interesse videtur, utro modo scribamus. ἀπαπαί, germ. *Pah*, placebat censori ed. Beck. in Jen. A. L. Z. 1813. p. 450. negat igitur Bacchus, se rem habuisse cum viro. tum Hercules σαρκαστικῶς „*Convenistine Clisthenem* eunuchum?" vid. S. ad 48.

58. οὐ γὰρ ἀλλ'. ἀντὶ τοῦ ἔχω γὰρ κακῶς. — E S.

59. versus tragici coloris.

62. ἔτνους. ὀσπρίου πισσινοῦ (?). ὡς ἀδηφάγον δὲ τὸν Ἡρακλέα κωμῳδοῦσι. τὸ δὲ ἔτνος εἶδος ἀθάρας· οἱ δὲ ἀνδρεῖοι καὶ πρὸς τὰς μάχας θαυμαστοὶ (athletas inprimis dicit, quorum velut princeps Hercules: v. Böttigeri *Andeutungen zur Archäologie*, 1. Abtheil. S. 135., et de victu athletico interpp. Celsi 4, 6. extremo.) ἔτνος ἐσθίουσιν, ὡς συντελοῦν αὐτοῖς πλεῖστα, ὡς οἱ περὶ ταῦτα δεινοὶ λέγουσι. S. De voracitate Herculis vide infra 512. seqq., Eurip. Alc. 727. seqq., Theocrit. 24, 135., aliosque veteres, ea de re laudatos Athenaeo 10. p. 411, B.

63. ita Barocc. 34. et Paris. vulgo abest γ'.

64. ἑτέρᾳ (ὁδῷ) Bentl., Reisig. Conject. in Aristoph. p. 108., Seidler. de Vers. dochm. p. 388. perperam Küster. et Br. ἕτερα. S. διδάσκω σοι, ὡς ἐρῶ, ὑποβαλών σοι τὸν ἔρωτα τοῦ ἔτνους, ἢ ἄλλῳ τινὶ ὑποδείγματι φράσω: ἔστι δὲ ἡμιστίχιον ἐξ Εὐριπίδου. quod verba ἢ ἑτέρᾳ (vel ἕτερα) φράσω pro Euripideis habuerunt, fugit eos ratio, ut in quibus verbis nihil insit, quod cavillari potuerit Aristophanes; sed vocabulum σαφὴς satis frequenter usurpat ille Tragicus, pariter ac τὸ σοφός: similique joco Bacchus 1367. ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.

66. δαρδ. figurate et ridicule dictum est. Athen. 8. p. 363., laudante Sp., ἐπὶ τῶν ἀπλήστως καὶ θηριωδῶς ἐσθιόντων τὸ δάψαι καὶ τὸ δαρδάψαι.

68. τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν. vide Matth. gr. §. 601.

71. Bonum poëtam tragicum quaerit Bacchus, ut cujus in festis vernalibus (Διονύσια τὰ κατ' ἄστυ di-

οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί.
ΗΡ. τί δ'; οὐκ Ἰοφῶν ζῇ;
ΔΙ. τοῦτο γάρ τοι καὶ μόνον
ἔτ' ἐστὶ λοιπὸν ἀγαθὸν, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα·
οὐ γὰρ σάφ' οἶδ' οὐδ' αὐτὸ τοῦθ' ὅπως ἔχει.
ΗΡ. εἶτ' οὐ Σοφοκλέα, πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου,
μέλλεις ἀνάγειν, εἴπερ γ' ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν;
ΔΙ. οὔ, πρίν γ' ἂν Ἰοφῶντ', ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον,
ἄνευ Σοφοκλέους ὅ τι ποιεῖ, κωδωνίσω.

ctis) ludi publici ederentur, malis fabulis haud contaminandi.

72. *Εὐριπίδου ἐξ Οἰνέως* (Fragm. p. 198. nostrae ed.) *σὺ δ' ὧδ' ἔρημος ξυμμάχων ἀπόλλυσαι· Οἱ μὲν γὰρ κ. τ. λ.* S. *εἰσὶν*, *sunt, vivunt.* sic *εἶναι* et *οὐκ εἶναι* dici solet apud Graecos; quem modum loquendi et Latini et aliae gentes imitantur. vide, quos laudat doctissimus Bährius, interpp. S. Matthaei 2, 18., Eurip. Hipp. 335., Muncker. ad Hygin. c. 139.

73. *Ἰοφῶν υἱὸς ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικοστράτης, ὃς δόκησιν παρεῖχεν, ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐχρῆτο ποιήμασιν, ὡς οἰκείοις. εἰσήγαγε δέ ποτε Σοφοκλῆς ἐν δράματι τὸν Ἰοφῶντα φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ, ὡς ὑπὸ γήρως παραφρονοῦντι. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν* etc. S. de hac quidem narratione vid. vita Sophoclis, ed. nostrae vol. 1. p. 6., collatis iis, quae annotavimus ad Oedipi Colon. argumentum Victorianum, vol. 2. p. 125. sequ. — Rursum S. *τοῦτο — ἀγαθόν. ἠγωνίσατο γὰρ, καὶ ἐνίκησε λαμπρῶς, ἔτι ζῶντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. διὸ ἀμφιβάλλει, μήποτε Σοφοκλέους εἴη.* cf. sequentia.

75, 6. *ὅπως ἔχει. εἴτε αὐτοῦ δηλονότι τὰ ποιήματα, εἴτε τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Σοφοκλέους τοιαύτη γὰρ περὶ αὐτοῦ τοὺς πολλοὺς δόξα κατεῖχε. πρότερον δὲ τῇ ἡλικίᾳ, ἢ τιμιώτερον. ἦν γὰρ ὁ Σοφ. Αἰσχύλου μὲν ἔτεσιν ἑπτὰ νεώτερος, Εὐριπίδου δὲ πρεσβύτερος κδ'.* S. falsa haec postrema; nec melius rem gessit *βιογράφος* Sophoclis: vide edit. nostram vol. 1. p. 2. ceterum recte S. verbum *πρότερον* interpretatur *τιμιώτερον*, siquidem non veterem aliquem poëtam quaerit Bacchus, sed bonum, *δεξιὸν* (71), qualis fuit Sophocles.

76. sic Bentl., D. ll. asperiore numero *ε. οὐχὶ Σοφ.*

78, 9. *κωμῳδεῖται γὰρ Ἰοφῶν ὁ υἱὸς Σοφοκλέους, ὡς (αὐτοῦ) τὰ τοῦ πατρὸς λέγων. οὐ μόνον δὲ ἐπὶ τῷ ταῖς τοῦ πατρὸς τραγῳδίαις ἐπιγράφεσθαι κωμῳδεῖται, ἀλλ' ἐπὶ τῷ καὶ ψυχρὸς καὶ μακρὸς εἶναι. τὸ δὲ κωδωνίσω, ὅτι τινὰ τῶν ὀρνέων δοκιμάζεται τῷ τοῦ κώδωνος ψόφῳ. καὶ τοὺς ἵππους οὕτω ἐδοκίμαζον, εἰ ψοφοδεεῖς εἶεν, ἢ εἰ θόρυβον ὑπομένειν δύνανται (δύναιντο), μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν· καὶ τοὺς ὄρτυγας. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαθρῶν· ἐπεὶ οὕτω δοκιμάζουσι διακρούοντες. τινὲς δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν φυλάκων. Δημήτριος γάρ φησιν, ὅτι κατὰ τὰς φυλακὰς, εἰ ἐγρηγόρασι, κώδωσι διεσήμαινον, ὅπως ἂν φθέγγωνται. βέλτιον δὲ τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀγγείων· τὰ δὲ ἄλλα ἐσχεδίασται.* „S. Gl. in C *δοκιμάσω: ἐκ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων.* bene. infra 676. numorum mentio *κεκωδωνισμένων*. inepta in meo cod. glossa *διακηρύξω*. hinc verbale *κωδωνιστός*. Lysistr. 485. *πρᾶγμα ἀκωδώνιστον*, *res inexplorata.*" E Br. I. H. Vossius: *Nein, bis ich Iofon, da er jetzt allein mir steht, Was ohne Sofokles Er vermag, ausforsch' am Klang.*

κἄλλως ὁ μέν γ᾽ Εὐριπίδης, πανοῦργος ὤν,
καὶ ξυναποδρᾶναι δεῦρ᾽ ἐπιχειρήσειεν ἄν·
ὁ δ᾽ εὔκολος μὲν ἐνθάδ᾽, εὔκολος δ᾽ ἐκεῖ.
ΗΡ. Ἀγάθων δὲ ποῦ ᾽στιν;
ΔΙ. ἀπολιπών μ᾽ ἀποίχεται,
ἀγαθὸς ποιητὴς, καὶ ποθεινὸς τοῖς φίλοις.
ΗΡ. ποῖ γῆς ὁ τλήμων;
ΔΙ. ἐς μακάρων εὐωχίαν.
ΗΡ. ὁ δὲ Ξενοκλέης;
ΔΙ. ἐξόλοιτο, νὴ Δία!

80. „Praetereaque," inquit Bacchus, „Euripides quidem, quae est ejus audacia, vel non arcessitus huc mecum aufugere conaturus est; sed alter (Soph.) commodus hic fuit (apud Superos), commodusque illic est," ut dubium sit, an intueri lucem velit. sane Sophocles dixit Oedip. Col. 1143. *μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον. τὸ δ᾽, ἐπὴν φανῇ, βῆναι κεῖθεν, ὅθεν περ ἥκει, πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα.* K.: „*εὔκολος*, i. e. *simplex*, *facilis et commodus amicis*. Thomas Mag. (p. 387. Bern.) *εὔκολος: ὁ ἀφελὴς, καὶ ἕτοιμος εἰς ὅπερ ἄν τις αὐτῷ χρήσασθαι βούλοιτο.* subjicit deinde hunc ipsum locum Aristoph." cf. 345.

83. *Ἀγάθων. οὗτος, τραγικὸς ποιητὴς, ἐπὶ μαλακίᾳ διεβάλλετο.* S. fuit formosus, facilis, dives, et qui bene acciperet, ut testantur Plato Symposio et Protagora p. 220, E., Plut. Sympos. 3, 1. p. 645., D., Athen. 5. princ. cf. Thesmoph. 29. seqq. Aelian. V. H. 2, 21.; 13, 4., ubi Euripides eum amasse dicitur, S. et interpp. ad 84., et inprimis F. A. Wolfium introductione in Platonis Symposion pagg. XLIV. seqq.

84. *ποθ. τοῖς φίλοις. τοῖς σοφοῖς.* (?) *οὗτος δὲ ὁ Ἀγάθων κωμῳδοποιὸς* (imo *τραγῳδοποιός*: vide S. ad 83. et Wolf. l. l.) *τοῦ Σωκράτους διδασκάλου ἀγαθὸς τὸν τρόπον, καὶ τὴν τράπεζαν λαμπρός. καί φασιν, ὅτι Πλάτωνος Συμπόσιον ἐν ἑστιάσει αὐτοῦ γέγραπται, πολλῶν ἅμα φιλοσόφων σὺν αὐτῷ καταχθέντων.* S. quod ad fabulas ejus attinet, laudantur eae quidem plus semel ab Aristotele libro *περὶ Ποιητ.* (cf. Fabric. Bibl. gr. 2, 19. vol. 1.), sed affectatus fuisse fertur, et inprimis antithetorum studiosissimus. Aelianus V. H. 14, 13. *Πολλοῖς καὶ πολλάκις χρῆται τοῖς ἀντιθέτοις ὁ Ἀγάθων. ἐπεὶ δέ τις, οἷον ἐπανορθούμενος αὐτὸν, ἐβούλετο περιαιρεῖν αὐτὰ τῶν ἐκείνου δραμάτων, εἶπεν, Ἀλλὰ σύ γε, γενναῖε, λέληθας σεαυτὸν τὸν Ἀγάθωνα ἐκ τοῦ Ἀγάθωνος ἀφανίζων. οὕτως ἐκόμα ἐπὶ τούτοις ἐκεῖνος, καὶ ᾤετο τὴν αὐτοῦ τραγῳδίαν ταῦτ᾽ εἶναι.* cf. annot. ad Thesmoph. 60. hominem suo modo ornavit, et fabulae Milesiae, quam ejus nomine inscriptam edidit perelegantem, accommodavit Wielandius.

85. *ἐς μακ. εὐωχίαν.* quasi etiam apud deos convivaturus. S. *ἢ ὡς περὶ τετελευτηκότος λέγει, ὡσανεὶ περὶ τὰς μακάρων νήσους* (hoc recte, si quid video.)· *ἢ ὅτι Ἀρχελάῳ τῷ βασιλεῖ μέχρι τελευτῆς μετὰ ἄλλων πολλῶν συνῆν ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ μακάρων εὐωχίαν ἔφη τὴν ἐν βασιλείοις· τοῦτο δὲ παρ᾽ ὑπόνοιαν.*

86. *Ξενοκλέης* 4. Paris., Br. etc. S. *Ξενοκλῆς. υἱὸς Καρκίνου Ξενοκλῆς κωμῳδεῖται, ὡς ἄξεστος ἐν τῇ ποιήσει, καὶ ἀλληγορικὸς* etc. cf. Vesp. extr., Thesmoph. 175., 447. sequ., et ibi S.

ΗΡ. *Πυθάγγελος δέ;*
ΞΑ. *περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος,*
ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον οὑτωσὶ σφόδρα.
ΗΡ. *οὔκουν ἕτερ' ἔστ' ἐνταῦθα μειρακύλλια*
τραγῳδίας ποιοῦντα πλεῖν ἢ μυρία,
Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα;
ΔΙ. *ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ στωμύλματα,*
χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης,
ἃ φροῦδα θᾶττον, ἢν μόνον χορὸν λάβῃ,

87. *Πυθ.* τραγῳδίας ποιητὴς μοχθηρὸς, καὶ ἄσημος. ὁ Ξανθίας δὲ ὑπομνησθεὶς Πυθαγγέλου φησὶν, ὅτι οὐ φροντίζετέ μου, καὶ ταῦτα Πυθαγγέλου μνημονεύοντες. καλῶς δὲ καὶ πικρῶς ἔδειξεν, ὡς δοῦλος, τὸ προκείμενον. S. dolet Xanthias, sibi tam diu adstandum esse cum tanto onere, nec ullam sui rationem habere istos garrientes. secum autem haec servulus, quae longiorum sermonum magis magisque pertaesus bis repetit, tandemque injussu sarcinam deponit 160.

90. *πλεῖν.* cf. 18.

91. ait Eustathius p. 1226., 13., ex iis, quae augendi vim habent, alia esse communia, alia vero joci atque elegantiae causa a poëtis usurpari, velut cum Aristoph. h. l. dicat *πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα*, et Alexis, alium *κρείττονα* esse altero *ἡμέρας δρόμῳ*, quae a locis contra naturam translata sunt. add. Casaub. ad Athen. p. 63. et 800. — *Ex Dukero.* „Nub. 424., τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον.“ *Be.* et *Br.* — S. *λαλ.* πολυλογώτερα. εἰς τοῦτο γὰρ Εὐριπίδης ἐκακίζετο.

92. *ἐπιφ.* τὰ ἐπικείμενα τοῖς μεγάλοις βότρυσι βοτρύδια etc. S. Hesych. quoque ap. Sp. *ἐπιφυλλίδες*: *βοτρύδια.* cf. Schneideri lex. gr. h. v. Welcker.: *Nachlesetrauben.* — *στωμύλματα*, *garritus*, ut cum Sidonio loquar, *Plauderei*, *Schnack.* laudantur haec nonnunquam in amoribus (vide Anthol. Palat. V, 149., 171., Tat. Jacobs. p. 192, 13.); apud poëtas, praesertim tragicos, vituperantur. ceterum res dicta pro persona, sicut passim.

93. *χελ. μουσεῖα.* παρὰ τὰ ἐν Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδου *πολὺς δ' ἀνεῖρπε κισσὸς, εὐφυὴς κλάδος, Χελιδόνων μουσεῖα.* ἀντὶ τοῦ βάρβαρα, καὶ ἀσύνετα· καὶ γὰρ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν βαρβάρων, καὶ πολυλόγων, καὶ ἐπαχθῶν, ἐστι τεττομένη. τοιοῦτον γὰρ τὸ χελιδόνων γένος, πλέον διὰ τὸ πολὺ τῆς ᾠδῆς ἀνιῶν τοὺς ἀκούοντας ἢ διὰ τὸ μέλος εὐφραῖνον. — S. cf. 638., Blomfield. ad Aeschyl. Agam. 1017.

94. *ἃ φροῦδα.* ἀφανῆ ὑπὸ τῆς χαρᾶς. S. K. „est elegantissima phrasis attica bene notanda, cujus sensus est *qui incredibili gaudio gestiunt.* proprie *qui subito in aërem discedunt*, prae levitate nimirum animi. sunt enim quidam homines adeo ventosi et leves, ut eos quaelibet gloriola et vana etiam honoris species pene ultra nubes illico efferat.“ similiter Dukerus, secundum S., „quasi dicas, prae gaudio eos nescire, ubi sint, evanescere.“ Frischlinus *statim evanidi*, incertum quo sensu. K. quidem atque Dukerus vellem alia quaedam exempla ejus usus, quem dicunt, posuissent: nam quod apud Euripidem legitur Med. 685. et Androm. 72. φροῦδον εἶναι εἴς τι sive ἐπί τι figurate significat πρόθυμον εἶναι. quare rectius, ni fallor, Welckerus *die gleich vorbei sind*, et I. H. Vossius *die gleich dahin sind* etc. — Br. „*χορὸν λαμβάνειν* dicebantur scenici poëtae, quibus locupletes cives choragi munere fungentes (vid. Petit. de Leg. att. p. 351.) chorum instruebant, sumtusque suppeditabant omnes agendo dramati. vide interpp. ad Equ. 475. ὡς οὐχὶ πάλαι

ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ Τραγῳδίᾳ·
γόνιμον δὲ ποιητὴν ἂν οὐχ εὕροις ἔτι,
ζητῶν ἄν, ὅστις ῥῆμα γενναῖον λάκοι.
ΗΡ. πῶς γόνιμον;
ΔΙ. ὡδὶ γόνιμον, ὅστις φθέγξεται
τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον
αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα,
ἢ φρένα μὲν οὐκ ἐθέλουσαν ὀμόσαι καθ᾽ ἱερῶν,
γλῶτταν δ᾽ ἐπιορκήσασαν ἰδίᾳ τῆς φρενός.
ΗΡ. σὲ δὲ ταῦτ᾽ ἀρέσκει;
ΔΙ. καὶ μάλα πλεῖν ἢ μαίνομαι.
ΗΡ. ἦ μὴν κόβαλά γ᾽ ἐστίν, ὡς καὶ σοὶ δοκῇ.
ΔΙ. μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν· ἔχεις γὰρ οἰκίαν.
ΗΡ. καὶ μὴν ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται.

χορὸν αἰτοίη. exilibus racemulis, succo carentibus, comparatos adolescentulos illos, qui, nondum maturo ingenio, tragoediae componendae se pares esse rentur, Bacchus ait statim *arescere, evanescere*, si, accepto choro, semel tantum in tragoediam minxerint: [Pers. Sat. 6, 73. *patriciae* immejat *vulvae*.] necdum enim sunt adeo validi, ut cum ea rem habere possint eo successu, quo gaudere solent οἱ γόνιμοι. — sic de comoedia Equ. 479. πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν ὀλίγοις χαρίσασθαι."

99. παρακεκ. ὑψηλὸν, βλάσφημον, (διάφωνον? quemadmodum β et δ, η et ω, itemque ι et λ, μ et ν, plus semel confusa sunt in libris.) παράδοξον, ἀσύνηθες. S. *tale quid insolentius et audacius dictum.* Synesius Dione p. 40. ed. Petav. ὅταν τι παρακεκινδυνευμένον, καὶ νεανικὸν, προενέγκηται. Longin. 32, 3. εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερόν τι λέξαι. *E K.*

100. Εὐριπίδου (vet. S. Σοφοκλέους) ἐκ Μελανίππης ὄμνυμι δ᾽ ἱερὸν αἰθέρ᾽, οἴκησιν Διός. χρόνου πόδα. ἐξ Ἀλεξάνδρου (recte vet. S. Ἀλεξάνδρας) καὶ χρόνου πρόβαινε ποῦς (vet. S. πόδα). *S. Ravenn.* cf. 304.

102. ταῦτα ἐξ Ἱππολύτου Εὐριπίδου (576.) ἡ γλῶσσ᾽ ὀμώμοχ᾽, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. S. cf. Thesm. 278. — ἰδ. τῆς φρ., *seorsum a mente.*

103. καὶ — μαίνομαι. ἀλλὰ πλέον ἢ μαίνομαι ἐπ᾽ αὐτῷ· τουτέστιν ὑπερβαλλόντως μοι ἀρέσκει. *E S.* cf. 704.

104. δοκῇ, *placuerit*: ut tu ipse aliquando judicabis. perperam ll. δοκεῖ, cum ista nunc quidem vehementer placeant Baccho. praedicit autem Hercules, quod revera futurum est. κόβαλλα (sic). κακοῦργα καὶ ἀνελεύθερα. Δίδυμος κατεστωμυλμένα, ἀπατητικὰ, καὶ κακοβούλους κοβάλλους (954.) S. cf. Schneider. lex. v. κόβαλος. nostrates verbo sensuque simili dicunt *Koboldstreiche.*

105. Frischlin. *Ne tu habites meum animum: nam propriam habes domum.* h. e., Conzio interprete, *Nicht meine Meinung kümmre dich! urtheil' für dich.* Herculem pro se sentire ac cogitare vetat Bacchus, praesertim in rebus, quas parum intelligat. comparari potest illud Persii Sat. 4. extrema *Tecum habita.* S. καὶ τοῦτο παρὰ τὸ ἐν Ἀνδρομάχῃ μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν· ἐγὼ γὰρ ἀρκέσω. non leguntur haec hodie in ista tragoedia.

106. ἀτεχνῶς. ἀντὶ τοῦ ὅλως, καὶ συνόλως etc. S. — „ἀτεχνῶς, ἁπλῶς, καθόλου. vid. Ammon." Br.

ΔΙ. δειπνεῖν με δίδασκε.
ΞΑ. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.
ΔΙ. ἀλλ' ὧνπερ ἕνεκα τήνδε τὴν σκευὴν ἔχων
ἦλθον, κατὰ σὴν μίμησιν, ἵνα μοι τοὺς ξένους
τοὺς σοὺς φράσειας, εἰ δεοίμην, οἷσι σὺ
ἐχρῶ τόθ', ἡνίκ' ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον,
τούτους φράσον μοι, λιμένας, ἀρτοπώλια,
πορνεῖ', ἀναπαύλας, ἐκτροπὰς, κρήνας, ὁδοὺς,
πόλεις, διαίτας, πανδοκευτρίας, ὅπου
κόρεις ὀλίγιστοι.
ΞΑ. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.
ΗΡ. ὦ σχέτλιε, τολμήσεις γὰρ ἰέναι καὶ σύ γε;
ΔΙ. μηδὲν ἔτι πρὸς ταῦτ', ἀλλὰ φράζε τῶν ὁδῶν
ὅπως τάχιστ' ἀφιξόμεθ' εἰς ᾅδου κάτω·
καὶ μήτε θερμὴν, μήτ' ἄγαν ψυχρὰν φράσῃς.
ΗΡ. φέρε δὴ, τίν' αὐτῶν σοι φράσω πρώτην τινά;
μία μὲν γάρ ἐστιν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου
κρεμάσαντι σαυτόν.
ΔΙ. παῦε· πνιγηρὰν λέγεις.
ΗΡ. ἀλλ' ἔστιν ἀτραπὸς σύντομος τετριμμένη,

107. *δειπνεῖν με δ.* τοῦτο γὰρ ἐπίστασαι, ἐκεῖνο δ' οὔ. ταῦτά με, φησὶ, δίδασκε, καὶ μὴ κρῖνε τραγῳδίας. ὅτι ἀδηφάγος ὁ Ἡρακλῆς. S. — *περὶ — λόγος.* cf. 87.

111. *ἐπὶ τὸν Κ.* est *ad abducendum Cerberum*, de qua vi praepositionis ἐπὶ consilium indicantis vide praeter alios Fischer. Animadv. ad Weller. III, II. p. 243. B.

113. *ἀναπ.*, mansiones. — *κρήνας.* γράφεται *κρημνούς.* *ἐκτροπαὶ* δὲ ἐκνεύσεις τῶν ὁδῶν, ὅπου τις ἐκτραπῆναι δύναται· διὰ τὸ ἐκτρέπεσθαι τῆς ὁδοῦ, καὶ κρύπτεσθαι, ὅταν ταραχή τις γένηται τῶν νεκρῶν. ὅσα δὲ οἱ ὁδοιποροῦντες ἐπάνω τῆς γῆς εὑρίσκουσι καθ' ὁδὸν, ταῦτα καὶ αὐτὸς οἰόμενος καὶ ὑπὸ γῆν εἶναι ἐρωτᾷ περὶ τούτων. S.

115. *κόρεις.* nusquam gentium cimices plures infestioresque esse dicuntur quam in Graecia. cf. Plut. 541., Nub. 613. Bartholdy (*Reise nach Griechenland* S. 101.) „Der Greuel übersteigt zuweilen alle Vorstellung. Es ist nicht möglich, heimtückischere Wanzen aufzufinden. In Athen hing G. sein Bett wie eine Hängmatte an der Decke auf" u. s. w.

116. Seidler., D. — ἰέναι; ΔΙ. καὶ σύ γε μηδὲν etc.

120. ll. inutiliter repetito τίνα sine emphasi — τίν' α. σοι φ. π., τίνα;

121. θράνους καὶ θρανίδια („θρανία Suid. v. θρανίον." *Duker.*). τινὰ διφρία καὶ ὑποπόδια ἔλεγον [καὶ ἡ παρὰ τῷ ποιητῇ δὲ θρῆνυς], ἐφ' ὧν οἱ ἀπαγχόμενοι ἀρτῶσιν ἑαυτοὺς, ἀπολακτίζοντες αὐτά. S.

122. *πνιγ.* qui se suspendunt, illi πνίγονται, *suffocantur*, et *aestus* dicitur πνῖγος. dixerat autem, se nolle θερμὴν ὁδὸν, *calidam*, *aestuosam viam*. Be.

123. *σύντομος.* ὅτι οὐ μόνον *ἐπίτομον* λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ *σύντομον.* *τετριμμένην* δὲ ἅμα μὲν ὡς ἐπὶ ὁδοῦ κατημαξευ-

ἢ διὰ θυείας.
ΔΙ. ἆρα κώνειον λέγεις;
ΗΡ. μάλιστά γε.
ΔΙ. ψυχράν γε, καὶ δυσχείμερον·
εὐθὺς γὰρ ἀποπήγνυσι τἀντικνήμια.
ΗΡ. βούλει ταχεῖαν καὶ κατάντη σοι φράσω;
ΔΙ. νὴ τὸν Δί', ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ.
ΗΡ. καθέρπυσόν νυν ἐς Κεραμεικόν.
ΔΙ. κᾆτα τί;
ΗΡ. ἀναβὰς ἐπὶ τὸν πύργον τὸν ὑψηλὸν...
ΔΙ. τί δρῶ;
ΗΡ. ἀφιεμένην τὴν λαμπάδ' ἐντεῦθεν θεῶ,
κᾆπειτ', ἐπειδὰν φῶσιν οἱ θεώμενοι

μένης· ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ τρίβεσθαι τὸ κώνειον. S. „scilicet semen cicutae terebatur, ut succus exprimeretur. vide Plin. H. N. 25, 13. et quos laudat Fischer. ad Plat. Phaed. cap. 65. p. 491." B.

125. ψυχράν γε κ. δ. καὶ ὡς ἐπὶ ὁδοῦ ψυχρᾶς, καὶ ὅτι κατὰ ψύξιν φονεύει τὸ κώνειον. πήγνυσι δέ, εἶπε, τἀντικνήμια· ἀπὸ τῶν ποδῶν γὰρ οὗτος ὁ θάνατος ἄρχεται, πρώτους αὐτοὺς καταψύχων, ὡς τοῦ ζωτικοῦ αἵματος περὶ τὴν καρδίαν συστελλομένου. S. cf. Plat. l. l. cap. 66. Plin. H. N. 25, 95., laudante Welckero, *Quos enicat cicuta, incipiunt algere ab extremitatibus corporis.* φάρμακον Athenis fuisse inter supplicia, vel ex Socratis et Phocionis historia novimus; cf. Xenoph. Hist. gr. 2, 3, 56.; quem in usum cicuta fere a tempore belli peloponnesiaci adhibebatur, ut annotavit Köpke in libro german. *Über Gesetzgebung der Griechen* p. 726.

127. κατάντη. οὕτως Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ κατωφερῆ. — S.

128. ad ὄντος βαδ. (h. e. apti ad iter pedestre faciendum) supplendum μου. B.

129. sequ. ἐς Κεραμεικόν. ἐπὶ τὸν πύργον. vid. sequens annotat.

131. ἀφ. τὴν λαμπάδα. τοὺς λαμπαδιστὰς ἀγῶνας. λαμπαδηδρομίαι δὲ γίνονται τρεῖς ἐν τῷ Κεραμεικῷ, Ἀθηνᾶς, Ἡφαίστου, Προμηθέως. Κεραμεικὸς δὲ τόπος Ἀθήνησιν, (Ceramicus urbanus sub Areopago, septentrionem versus: nam alius ejus nominis locus fuit extra urbem: vid. Meursii liber de duplici Ceramico.) ὅπου συνετέλουν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ ἐνιαυτὸν λαμπαδοῦχον ἀγῶνα. πρὸς δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ πύργον τινὰ ὑπάρχειν φασὶν etc. S. Pausan. 1, 30. ἐν Ἀκαδημίᾳ δέ ἐστι Προμηθέως βωμός· καὶ θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας (incensas in ara Cupidinis, quae erat pro foribus Academiae; cui deo et facem dedicabat victor, ut testatur grammaticus ap. Valck. Diatr. Eurip. p. 157.) τὸ δὲ ἀγώνισμα ὁμοῦ τῷ δρόμῳ φυλάξαι τὴν δᾷδα ἔτι καιομένην ἐστίν· ἀποσβεσθείσης δὲ οὐδὲν ἔτι τῆς νίκης τῷ πρώτῳ, δευτέρῳ δὲ ἀντ' αὐτοῦ μέτεστιν· εἰ δὲ μηδὲ τούτῳ καίοιτο, ὁ τρίτος ἐστὶν ὁ κρατῶν· εἰ δὲ καὶ πᾶσιν ἀποσβεσθείη, οὐδείς ἐστιν, ὅτῳ καταλείπεται ἡ νίκη. cf. 1026. notavit Conz., hinc proverbii loco dici *lampada tradere* pro finiendo seu desistendo. Lucret. 2, 78. *Inque brevi spatio mutantur secla animantum, Et quasi cursores vitai lampada tradunt.*

εἶναι, τόθ᾽ εἶναι καὶ σὺ σαυτόν.
ΔΙ. ποῖ;
ΗΡ. κάτω.
ΔΙ. ἀλλ᾽ ἀπολέσαιμ᾽ ἂν ἐγκεφάλου θρίω δύο.
οὐκ ἂν βαδίσαιμι τὴν ὁδὸν ταύτην.
ΗΡ. τί δαί;
ΔΙ. ἥνπερ σὺ τότε κατῆλθες.
ΗΡ. ἀλλ᾽ ὁ πλοῦς πολύς.
εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἥξεις πάνυ
ἄβυσσον.
ΔΙ. εἶτα πῶς γε περαιωθήσομαι;
ΗΡ. ἐν πλοιαρίῳ τυννουτῳί σ᾽ ἀνὴρ γέρων
ναύτης διάξει, δύ᾽ ὀβολὼ μισθὸν λαβών.

133. *εἶναι.* ἀντὶ τοῦ ἀφεῖναι τοὺς δρομεῖς. — S. alterum εἶναι valet ἕς, infinitivo usurpato pro imperativo.

134. *ἐγκεφ. θρίω δύο*, cerebri mei quantum duo ficus folia capiunt. „— Citatur hic locus in scholl. ad Equ. 882., ubi inter varias vocabuli θρῖον pro *condimentis* dicti significationes ea quoque traditur ἐγκέφαλος μετὰ γάρου καὶ τυροῦ σκευαζόμενος, καὶ ἑλισσόμενος ἐν φύλλοις συκῆς.“ Sp. „Noch itzt füllen die Griechen Reiss in Weinblätter. Ukerts Gem. von Griechenland.“ *Welcker.*

135. *τί δαί; quid igitur?* quidnam aliud scire vis? vid. H. ad Viger. not. 346.

137. *λίμνην μεγ.* Acherusiam.

138. ita codd. praeter unum reg., a Br. collatum, et Parisinum, quem in usum nostrum evolvit Dondorfius; neque expungere ausim τὸ γὲ, quod fecit Br., cum significationem augeat adverbii, ut sit *quomodo quidem, quomodo demum.* vide B. ad h. l. et Reisig. ad Soph. Oed. Col. p. 323. etiam numeri versus ea particula vividiores redduntur et κωμικώτεροι.

139. *τυνν.* συνάγων τοὺς δακτύλους καὶ τὴν παλάμην κοιλάνας φησὶν ἀντὶ τοῦ μικρῷ. — φοβεῖ δὲ αὐτὸν, ἐπίτηδες σμικρύνων τὸ πλοῖον. S.

140. *δύ᾽ ὀ. μ. λαβών.* οὐχ ὡς τοῦτο λαμβάνοντος, ἀλλὰ πρὸς τὸν δικαστικὸν μισθὸν, ὅτι δύο ὀβολῶν ἦν. — ὕστερον δὲ ἦν τριώβολον, τοῦτο τῶν στρατηγῶν κολακείας χάριν προστιθέντων. — S. allusio ad judicum Athen. mercedem, aut eam, quae civibus in concione suffragia ferentibus dabatur. non eadem fuit semper, sed diversis temporibus aucta vel imminuta est ab uno ad tres obolos; duorum obolorum tum fuisse videtur, quando editae fuerunt Ranae. idcirco Charonti, quem ceteri omnes mythographi obolo contentum fuisse volunt, Comicus dyobolon nauli nomine solvi fingit. *Br.* cf. 263., 1392., Sp. ad Nub. 865., et inprimis G. G. S. Köpkei librum *Über Gesetzgebung u. s. w. der Griechen*, p. 627. sequ., 634. seqq. notum est, litium judicandarum concionumque habendarum sponte cupidissimos Athenienses, postquam etiam mercedem istam instituisset Pericles (cf. 353.), fere id solum studuisse, itaque et rei privatae et publicae curam abjecisse; quam socordiam passim Arist. exagitat, praesertim in Vespis, iisque fabulis, quas politicas appelles κατ᾽ ἐξοχήν: quales Manso in dissertatione germ. (*Charaktere der vornehmsten Dichter aller Nazionen — oder Nachträge zu Sulzers Theorie der schönen Künste*, 7. Th. S. 113—168.) numerat *Acharnenses, Equites, Pacem, Lysistratam;* quibus comoediis adjungit, velut alteram classem,

ΔΙ. φεῦ,
ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τὼ δύ' ὀβολώ!
πῶς ἠλθέτην κἀκεῖσε;
ΗΡ. Θησεὺς ἤγαγεν.
μετὰ ταῦτ' ὄφεις καὶ θηρί' ὄψει μυρία
δεινότατα.
ΔΙ. μή μ' ἔκπληττε, μηδὲ δειμάτου·
οὐ γάρ μ' ἀποτρέψεις.
ΗΡ. εἶτα βόρβορον πάχὺν,
καὶ σκῶρ ἀείνων· ἐν δὲ τούτῳ κειμένους,

Vespas, *Aves* et *Concionatrices*, non de certis illas eventis scriptas, ut istas superiores, sed in quibus generatim civitatis vitia atque incommoda reprehendantur; ab utrisque autem sejungit alias, quas haud inepte litterarias vocari existimat, ut quae poëtas, inprimis tragicos, philosophosque, in his Socratem, perstringant; quo referendae sunt *Nubes*, *Thesmophoriazusae*, *Ranae*; denique seorsum a ceteris tractat *Plutum*, in qua fabula, proxime ad mediae Graecorum comoediae indolem accedente, id agitur, ut ostendatur, fortunam coeco arbitrio dispertiri bona sua, melioremque fore omnium conditionem, si veritatis illa leges sequatur et justitiae. istam igitur, quam dixi, Atheniensium levitatem, litibus concionibusque inhiantium, Bacchus ridens exclamat φεῦ, ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τὼ δύ' ὀβολώ!

142. ἤγαγεν dixit eadem metaphora, qua ἠλθέτην. sed Theseum induxisse illud naulum apud Inferos, quis tradidit? quis de hoc audivit unquam? nisi id voluit, institutum esse propter ausum Pirithoi, cum Proserpinam rapturus adiit Inferos: ne quis scilicet in posterum tam facile trajiceret paludem Acherusiam, sed naulo solvendo deterreretur, si forte minus nummatus accessisset. id significans, nisi fallor, S. Θησεὺς ἤγαγε, inquit, ὅτι κατῆλθε μετὰ Πειρίθου εἰς Ἀϊδωνέα, ἁρπάσαι βουλομένου τὴν Κόρην [τῆς Δήμητρος Περσεφόνην]. quod addit, ἢ διὰ τὸ θητεύειν τὸν Χάρωνα διαπορθμεύοντα, ad aliam olim scripturam pertinere videtur, hanc ὁ θὴς εἰσήγαγε, ut ipse Charon auctor fuisse dscatur nauli istius instituendi, ne gratis laboraret. sed hoc nihil habet salis Comici. quare perstandum esse censeo in vulgata scriptura, existimandumque potius, Theseum dici, cum Periclem intelligat Aristophanes, mercedis judiciariae inventorem, Theseo multis rebus persimilem. — frustra Br. Θησ. σφ' ἤγαγε. — Elbing., Bekk., D., ἤγαγεν.

143. Paris. ὄφις.

145. παχὺν Brunckii codex et bavaricus, ceteri πολὺν, quae videtur esse interpretatio. παχὺν etiam ipse Br. et alii nonnulli. πολὺν legitur 157. Sp. „βόρβ. πολύν. Quod e scitis Graecorum theologiae dicitur, juxta quam scelerati et qui, nondum eorum mysteriis initiati, fato erant functi, in luto ac stercore jacere in Inferis credebantur. Plato de postremis in Phaed. p. 81. t. 1. (c. 13., ad quem locum cf. Fischer. p. 290., et Moshem. ad Cudworth. t. 2. p. 1049. fuit autem illa Orphica sententia, h. e. ex antiquissimo philosophemate de Inferis repetita. B.) ὅτι, ὃς ἂν ἀμύητος, καὶ ἀτέλεστος, εἰς ᾅδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται etc.

146 σκώρ. (sic, neque aliter vett. edd.) κόπρον. gloss. Victor. ea voce Sp. usum esse ait Epicharmum, Aristophane antiquiorem, versu de scaro pisce ap. Athen. 8. p. 319., τῶν οὐδὲ τὸ σκῶρ θεμιτὸν ἐκβαλεῖν θεοῖς. idem fecit Strattis Atalanta, ut S. an-

εἴ που ξένον τις ἠδίκησε πώποτε,
ἢ παῖδα κινῶν τἀργύριον ὑφείλετο,
ἢ μητέρ' ἠλόησεν, ἢ πατρὸς γνάθον
ἐπάταξεν, ἢ 'πίορκον ὅρκον ὤμοσεν,
ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο.
ΔΙ. νὴ τοὺς θεοὺς ἐχρῆν γε πρὸς τούτοισι κεἰ
τὴν πυῤῥίχην τις ἔμαθε τὴν Κινησίου.
ΗΡ. ἐντεῦθεν αὐλῶν τίς σε περίεισιν πνοὴ,
*ὄψει τε φῶς κάλλιστον ὥσπερ ἐνθάδε,
καὶ μυῤῥινῶνας, καὶ θιάσους εὐδαίμονας

notavit. Dantius, annotante Welckero, Inferorum 18, 103. seqq., adulatores in merdam detrusos finxit. — *ἀ ε ί ν ω ν* attice. vide Bekkeri Anecd. 1. p. 22, 16. et p. 347., Elmsl. in *Edinburgh Rev.* fasc. 37. p. 73., Buttmann. uber. gr. gr. I. p. 250. libri *ἀεὶ νῶν*.

149. *ἠ λ ό η σ ε ν*, ad normam atticismi, Br. secundum Valck. ad Ammon. t. 2. p. 21., idque habent Suidae codd. Leidensis atque Oxon. vulgo libri *ἠλοίησεν*, *ἠλλοίησεν*. gloss. Br. Victor. *ἠ λ ο ί η σ ε ν*. *ἔτυψεν*. Voss. *wer die Mutter abgedroschen.* cf. 267.

151. *Μ ο ρ σ ί μ ο υ*. *τραγῳδίας καὶ οὗτος ποιητὴς, καὶ ψυχρός. ἔστι δὲ Φιλοκλέους υἱός. ἦν δὲ ὀφθαλμῶν ἰατρὸς ἀγαθός. ἦν δὲ καὶ σμικρός. υἱὸν δὲ ἔσχεν Ἀμφιδάμαντα.* S. H. Vossius „Homer kennt noch kein Todtengericht. Nach Hesiod, als der Glaube an künftige Vergeltung herrschend ward, fabelte man eine doppelte Abtheilung im Hades, die eine von der Okeaninsel *Elysion* benannt, die andre vom Titanenkerker *Tartaros.* In den Tartaros kamen die Lasterhaften, die Aristofanes, mystischen Vorstellungen sich fügend, als *Ungeweihete* nimt; nach Elysion die Frommen, oder, wie Herakles sagt, die *Geweiheten.* Jene staken im Schlamm; diese verkehrten mit den Göttern (vid. not. ad 158.), und genossen an ihren Gastmahlen einen ewigen Wonnerausch.“ cf. J. A. L. Wegscheideri disput. de Graecorum mysteriis etc. p. 69., quosque ibi laudat, Heyneum Excurss. 10., 13. ad Virg. Aen. 6., pagg. 339. seqq., 349. seqq., et P. E. Müllerum libro de Hierarchia etc., qui liber prodiit Havniae 1803., et inprimis Creuzeri *Symbolik und Mythologie.*

153. *Κ ι ν η σ ί α ς*. *διθυραμβοποιὸς, ὃς ἐποιήσατο πυῤῥίχην. — ἄλλως. ὁ Κιν. ἐπραγματεύσατο κατὰ τῶν Κωμικῶν, ὡς εἶεν ἀχορήγητοι. ἦν δὲ καὶ τὸ σῶμα ὀκνηρὸς, καὶ κατεσκελετευκώς. — ἦν δὲ Θηβαῖος, μελοποιὸς κάκιστος, ὃς ἐν τοῖς χοροῖς ἐχρῆτο πολλῇ κινήσει* (?). S. hoc postremum quidem ex nomine ejus fictum esse videatur. ceterum *πυῤῥίχη* antiquum genus est saltationis, quod Cinesias molli ac ridiculo quodam cantu instruxit. saepius hominem et hic noster et alii, praesertim Comici, sugillarunt. vide, monstrantibus viris doctis, infra vers. 1364., Av. 1269. seqq., Plat. Georg. 502, A., Athen. I. 12., p. 551., ubi inter macilentos, qui legati *ἀφ' ἑκάστης τέχνης* ad Inferos mittuntur, Cinesiam proficisci facit Aristoph. *Γηρυτάδῃ*.

154. descriptio vitae beatorum ap. Inferos, de qua vidd. Homerus Odyss. δ', 563. seqq., Pindar. Thren. 1. ed. Thiersch. vol. 2. p. 230., Virg. Aen. 6, 638. seqq., Tibull. 1, 3., Cic. de Fin. 5, 19. cf. 422. seqq.

155. sententia frigida, locusque haud dubie affectus, cum *ἢ* forte intercidisset ante *ὥσπερ*, superlativus intelligendus sensu comparativi, ut Av. 776. *ἢ ὥσ —*: crasis, ut *ἢ ὡς* apud Aeschylum Prom. 608.

156. *μ υ ῤ ῥ.* quorum myrtetorum

ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ κρότον χειρῶν πολύν.
ΔΙ. οὗτοι δὲ δὴ τίνες εἰσίν;
ΗΡ. οἱ μεμυημένοι...
ΞΑ. νὴ τὸν Δί', ἔγωγ' οὖν ὄνος ἄγων μυστήρια·
ἀτὰρ οὐ καθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον.
ΗΡ. οἵ σοι φράσουσ' ἁπαξάπανθ', ὧν ἂν δέῃ·
οὗτοι γὰρ ἐγγύτατα παρ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν
ἐπὶ ταῖσι τοῦ Πλούτωνος οἰκοῦσιν θύραις.
καὶ χαῖρε πόλλ', ὦ 'δελφέ.
ΔΙ. νὴ Δία καὶ σύ γε
ὑγίαινε. σὺ δὲ τὰ στρώματ' αὖθις λάμβανε.
ΞΑ. πρὶν καὶ καταθέσθαι;
ΔΙ. καὶ ταχέως μέντοι πάνυ.
ΞΑ. μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἀλλὰ μίσθωσαί τινα
τῶν ἐκφερομένων, ὅστις ἐπὶ τοῦτ' ἔρχεται.
ΔΙ. ἐὰν δὲ μὴ 'χω;
ΞΑ. τότε μ' ἄγειν.
ΔΙ. καλῶς λέγεις·
καὶ γάρ τινες ἐκφέρουσι τουτονὶ νεκρόν.
οὗτος, σὲ λέγω μέντοι, σὲ τὸν τεθνηκότα·
ἄνθρωπε, βούλει σκευάρι' εἰς ᾅδου φέρειν;

in his beatorum ap. Inferos campis inde fit hic quoque mentio, quod myrti coronis redimerentur initiati etc. *Sp.* cf. 320. B. „voc. *θίασοι* a sodalitatibus Bacchi (vide quos laudat Böttiger. Archäol. Mus. 1. p. 92.) ad quaevis alia sodalitia transfertur.“

157. *ἀνδρ., γυν.* asyndeton, quo fere utuntur Graeci in hoc genere, ut annotavit K., laudans Soph. Antig. 997. (*ἀνδρῶν, γυναικῶν, σοῖς δόμοις κωκύματα*) et Lycophron. Alex. 683. (*ἀνδρῶν, γυναικῶν, εἰδότα ξυνουσίας*).

158. *οἱ μεμ.* λόγος γὰρ ἐκράτει παρ' Ἀθηναίοις, ὡς ὁ τὰ μυστήρια διδαχθεὶς μετὰ τὴν ἐνθένδε τελευτὴν θείας ἠξιοῦτο τιμῆς. διὸ καὶ πάντες πρὸς τὴν μύησιν ἔσπευδον. S.

159. *ὄνος ἄ. μυστ.* τοῖς μυστηρίοις ἐξ ἄστεος εἰς Ἐλευσῖνα διὰ τῶν ὄνων φέρουσι τὰ εἰς τὴν χρείαν· ὅθεν ἡ παροιμία, διὰ τὸ κακοπαθεῖν μάλιστα τοὺς ὄνους ἀχθοφοροῦντας. ὡς ἂν οὖν ὅμοιόν τι πάσχων διὰ τὸ πιέζεσθαι τῷ ἐπικειμένῳ ἄχθει, τὴν παροιμίαν μίγνυσι. S. Xanthias haec secum, dein sarcinas abjicit. B.

164. *χαῖρε* etiam mortuis, et iis, qui ad Inferos descendunt, dici ait B. secundum Biagi Monum. gr. Mus. Nan. pagg. 282., 287. his dictis Hercules intus domum suam se recipit.

166. *πρὶν κ. κατ.* ridicule, quia vixdum deposuit onus.

168. *ὅστις — ἔρχεται*, *qui huc venit.*

169. *ἐὰν δὲ μὴ 'χω* (i. e. *ἔχω*), *sin autem non habeam*, sive invenire possim, *quem conducam?* hanc scripturam, a S. commemoratam, et nos olim probavimus in Lectt. Aristoph., et in ordinem recepit D. vulgo, crasi perdura, *ἐὰν δὲ μὴ 'ὕρω* (pro *εὕρω*), vel similiter. — *ἄγειν* p. *ἄγε.*

ΝΕ. πόσ᾽ ἄττα;
ΔΙ. ταυτί.
ΝΕ. δύο δραχμὰς μισθὸν τελεῖς;
ΔΙ. μὰ Δί᾽, ἀλλ᾽ ἔλαττον.
ΝΕ. ὑπάγεθ᾽ ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ.
ΔΙ. ἀνάμεινον, ὦ δαιμόνι᾽, ἵνα ξυμβῶ τί σοι.
ΝΕ. εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμὰς, μὴ διαλέγου.
ΔΙ. λάβ᾽ ἐννέ᾽ ὀβολούς.
ΝΕ. ἀναβιῴην νυν πάλιν!
ΞΑ. ὡς σεμνὸς ὁ κατάρατος! οὐκ οἰμώξεται;
ἐγὼ βαδιοῦμαι.
ΔΙ. χρηστὸς εἶ, καὶ γεννάδας.
χωρῶμεν ἐπὶ τὸ πλοῖον.
ΧΑ. ὠὸπ, παραβαλοῦ.
ΞΑ. τουτὶ τί ἔστι;
ΔΙ. τοῦτο λίμνη, νὴ Δία,
αὕτη ᾽στιν, ἣν ἔφραζε, καὶ πλοῖόν γ᾽ ὁρῶ.
ΞΑ. νὴ τὸν Ποσειδῶ, κἄστι γ᾽ ὁ Χάρων οὑτοσί.
ΔΙ. χαῖρ᾽ ὦ Χάρων, χαῖρ᾽ ὦ Χάρων, χαῖρ᾽ ὦ Χάρων!

173. *ἅττα.* vid. Pac. 868., Matth. gr. indice, h. v.

174. *ὑπ. ὑμεῖς τ. ὁ. pergite vos hac via.* S. — *τὸ δὲ ὑπ. ὑμ. τῆς ὁ. ὁ νεκρός φησι πρὸς τοὺς νεκροφόρους. ὑπάγετε* valet *προάγετε*, ut Theogn. 901. (921.) ed. Bekker. cf. Stephan. Thesaur. gr. l. t. 1. p. 90., Jacobs. ad Anthol. t. 10. p. 15.

175. *ὦ δαιμ.* cf. 44. *ἵνα* etiam Paris., quod merito admisit D. soloecum est, quod alii habent, *ἐάν*. Venet. *ἵν᾽ ἄν.*

177. *ἀναβ. νῦν. ὀχλούμενος ὑπ᾽ αὐτῶν τοῦτο λέγει. ἐν ἤθει δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἡμῖν, οἷον „ἀπολοίμην.“* — S. recte D. *νυν* p. *νῦν.*

178. *σεμνὸς, superbus, fastidiosus.* — *οὐκ οἰμ.; non plorabit? nonne me jubes eum deverberare?*

180. *ἐλατικόν ἐστιν ἐπίφθεγμα τὸ ὠόπ. τὸ δὲ παραβαλοῦ ἀντὶ τοῦ ὅρμισον τῇ γῇ τὴν ναῦν. ἐν τῇ νηῒ δὲ ὁ Χάρων λέγει.* (dicit remigi. cf. 197., 262.) S. Voss. *Ho, stop! angelegt!* Ho, stop! Ausruf beim Anlegen und Abstossen. cf. 208.

184. — *ἢ οὕτω πιθανὸν ὑπονοεῖν, τρεῖς τοῦτο λέγοντας, ἀσπαζομένους τὸν Χάρωνα, Διόνυσον, Ξανθίαν, καὶ τὸν νεκρόν· δεῖ γὰρ ὑπονοῆσαι αὐτὸν βούλεσθαι συνεμβαίνειν αὐτοῖς.* E S. placebat haec ratio Bentlejo, Br. certe mediam salutationem servo malebat tribui. sed non male Conz. „Die dreifache Begrüssung, die der Dichter dem Poltron von Gott in den Mund legt, ist ein vortrefflicher natürlicher Zug. Dieser will seine Angst und Verlegenheit hinter dieselbe verstecken, und den Charon durch dieses übertriebene Zuvorkommen sich gewinnen.“ fieri quoque potest, ut surdaster fingatur senex, qui ne ter quidem salutantem resalutet: quemadmodum servus vetulus in dramate musico Mozartii, inscripto *Die Entführung aus dem Serail*, ter appellatus ab adolescente Hispano, vix tandem respondet, non ille quidem surdus, sed, quae est ejus morositas, responso non dignatus Christianum; cum Charon recte non auribus

ΧΑ. τίς εἰς ἀναπαύλας ἐκ κακῶν καὶ πραγμάτων;
τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον, ἢ 'ς ὄνου πόκας,
ἢ 'ς Κερβερίους, ἢ 'ς κόρακας, ἢ 'πὶ Ταίναρον;
ΔΙ. ἐγώ.
ΧΑ. ταχέως ἔμβαινε.
ΔΙ. ποῖ σχήσειν δοκεῖς;
ἐς κόρακας ὄντως;
ΧΑ. ναὶ μὰ Δία, σοῦ γ' εἵνεκα.

modo, sed etiam oculis omnibusque membris captus fingatur, ut apud Inferos. tum primum *χαῖρ', ὦ Χάρων* leni voce pronunciandum est, altiore alterum, postremum altissima; quod ridiculum. — In verbis *χαῖρε Χάρων* paronomasiam inesse animadvertit Welckerus.

185. seqq. τοῦτο κηρύσσει ὁ Χάρων. ὡς τόπους δὲ καταλέγει. οὕτω γὰρ κηρύσσειν εἰώθασιν οἱ τὰς ναῦς ἔχοντες, ὅτε πρὸς ἑτέραν ἐκπλεύσειν μέλλουσι χώραν, ὡς ἂν ἀκούσαντες οἱ ἐκεῖθεν ἀποδημήσαντες τούτους μισθώσαιντο. κατὰ τὸ ἄνω οὖν ἔθος καὶ τὰ ἐν ᾅδου σχηματίζει. Λήθης δὲ πεδίον χωρίον διατετύπωκεν ἐν ᾅδου, ὡς καὶ τὸν Αὐαίνου λίθον ἀπὸ τοῦ αὐαίνεσθαι τοὺς νεκροὺς, καὶ ἀλίβαντας εἶναι. ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου καὶ τὸ ἀδύνατον τῶν καθ' ᾅδου δηλοῖ, τοῦ ἢ ἐς ὄνου πόκας· ἀδύνατον γὰρ πόκας ἀποκείρασθαι τῶν ὄνων. φαίνεται δὲ καὶ παροιμιῶδες εἶναι ὄνου πόκον, τὸ ἄχρηστον· οὐδὲ γὰρ αἱ τοῦ ὄνου πόκες χρησιμεύουσιν. ἡ παροιμία δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων, καὶ ἀνυποστάτων, παρόσον τὸν ὄνον οὔτε πέξαι τις δύναται, οὔτε κάρσαι. λέγεται δὲ καὶ Ὄνον κείρεις ἐπὶ τῶν ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων. ἐν ᾧ τρόπῳ φαμὲν καὶ τὸ Χύτραν ποικίλλεις, καὶ Κόπρον ἀναθυμιᾷς. ἀνήνυτα δὲ καὶ τὰ ἐν ᾅδου. διὰ τοῦτο οὖν ὄνου πόκας ἀνέπλασε ποιητικῶς. S. ἢ 'ς ὄνου πόκας. εἰς τὸ μηδέν. gl. Victor. significanter etiam fluvios Inferorum Acheronta, Pyriphlegethonta, Cocytum, Stygem, dici ait Welckerus ap. Homerum Odyss. κ', 513. seqq. aliosque.

187. Κερβ. τινὲς καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Odyss. λ', 14.) γράφουσιν ἐνθάδε (sic) Κερβερίων ἀντὶ τοῦ Κιμμερίων· ἢ μᾶλλον τοὺς Κιμμερίους φασί (imo φησί)· παίζει δὲ παρὰ τὸν Κέρβερον. — ἐς κόρακας. παίζει ἐνταῦθα εἰπὼν ἐς κορ. Ἀθήνῃσι γὰρ τόπος ἦν οὕτω καλούμενος, οὐχὶ ἐν ᾅδου. ἢ τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἐκεῖσε ῥιπτόμενοι εἰς ἀπώλειαν ἤρχοντο. S. Ταίναρον Laconicae promontorium, ubi putabatur esse descensus ad Inferos. Virg. 4. Georg. (467., ubi cf. interpp. B.) *Taenarias etiam fauces, alta ostia Ditis.* Be.

188. sic meliores libri, Berglero aliisque probantibus. Solon fragm. 5, 65. πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδε, Ποῖ σχήσειν μέλλει, χρήματος ἐρχομένου. annotavit Be. σχήσειν vox nautica. Frischlin. *quo cursum diriges?*

189. εἵνεκα Paris., vett. edd., Suid. in σοῦ γ' εἵνεκα. alii σοῦ γ' οὕνεκα, quod κακόφωνον. nimis praefracte Br. (ad Lysistr. 74.) et alii quidam viri docti, in his B. ad Equ. 548., quemque laudat, Bastius ad Gregor. Cor. p. 898. sequ., formam istam ionicam ab Atticis poëtis abjudicant, cum alia quaedam apud illos ionica patienter ferant, Ammonioque auctore (p. 106. ed. Valck.) οὕνεκα sit ὅτι, εἵνεκα autem χάριν, quo hic opus est. cf. Fischer. ad Pluti versum 991., et inprimis censorem editionis Invernizz. in Ephemeridd. univ. litt. anno 1794. editis. S. σοῦ γ' εἵνεκα. παρόσον οὕτως εἰώθασι λέγειν οἱ ναῦται, ὡς χαριζόμενοι τῷ ἐπιβάτῃ. ridicule dixit σοῦ γ' εἵνεκα, *in tuam quidem gratiam*, qui Bacchum avecturus sit ἐς κόρακας.

ἔμβαινε δή.
ΔΙ. παῖ, δεῦρο.
ΧΑ. δοῦλον οὐκ ἄγω,
εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν.
ΞΑ. μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ ἀλλ' ἔτυχον ὀφθαλμιῶν.
ΧΑ. οὔκουν περιθρέξει δῆτα τὴν λίμνην τρέχων;
ΞΑ. ποῦ δῆτ' ἀναμενῶ;
ΧΑ. παρὰ τὸν Αὐαίνου λίθον,
ἐπὶ ταῖς ἀναπαύλαις.
ΔΙ. μανθάνεις;
ΞΑ. πάνυ μανθάνω.
οἴμοι κακοδαίμων, τῷ ξυνέτυχον ἐξιών;
ΧΑ. κάθιζ' ἐπὶ κώπην. — εἴ τις ἐπιπλεῖ, σπευδέτω. —

191. εἰ — κρεῶν. h. e. *nisi liber est.* S. τὴν περὶ Ἀργίνουσάν φησι ναυμαχίαν. ἦσαν γὰρ οἱ δοῦλοι τότε ναυμαχήσαντες περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἢ περὶ τῶν ἰδίων κρεῶν, τουτέστι σωμάτων. φησὶν οὖν, οἷον οὐ περὶ χρημάτων καὶ πατρίδος, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἰδίου σώματος· κρέας γὰρ τὸ σῶμα. — cf. annot. ad 33. κρέας dicitur Allantopola Equ. 393., 423. quod in aliquot libris legitur, περὶ τῶν νεκρῶν, vel π. τ. νεκρῶν σωμάτων, nihil nisi prava est interpretatio.

192. ὀφθαλμιῶν, *lippiens*, quo vitio cognosci solent voraces et multibibi, qui abstinentia maxime curantur. helluonem igitur se esse Xanthias significat per jocum, ut Bacchi, τοῦ γάστρωνος (200.), servulum. cf. Welcker. p. 237.

193. sic pauci quidem MSS. (nam plurimi κύκλῳ habent pro τρέχων), sed vett. edd. tantum non omnes; quae scriptura elegans est, et ea, cui minus intellectae alteram istam facillimam suffecisse librarii videantur. minime autem inusitatum est, simplici verbo compositum addi ejusdem originis, velut, annotante Be., hic noster Equ. 287. dixit κεκράξομαί σε κράζων. Eurip. Phoen. 1231. (1140.) ἤν μή με φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα, ubi vidd. Porson. et Schaefer., quorum hic verbo simplici initium actionis, composito finem significari putat. ceterum libri οὐκοῦν — τρέχων, vel οὐκ. — κύκλῳ, affirmativa sententia, quod primus correxit B.

194. Αὐαίνου. ἀπὸ τοῦ αὔους τοὺς νεκροὺς εἶναι etc. cf. annot. ad 185.

196. τῷ ξυν. ἀντὶ τοῦ τίνι οἰωνῷ ξυνέτυχον, ἐξιὼν τῆς οἰκίας; S. alludit ad superstitionem Graecorum, qui omina bona malave captabant ex iis, quae prima exeuntibus mane occurrebant. *Conz.* abit nunc Xanthias. B.

197. καθ. ἐπὶ κ. ὁ μὲν Χάρων κάθιζε ἐπὶ κώπην εἴρηκε τοῖς (τῷ, remigi suo. cf. 180.) ἐν τῷ σκάφει, ὥστε μεταχειρίζεσθαι ταύτην [καὶ κωπηλατεῖν]· ὁ δὲ Διόνυσος παρανοήσας ἐκάθισεν ἐπάνω τῆς κώπης· διὸ καὶ ἐπιπλήττεται παρὰ τοῦ Χάρωνος. S. Victor. Baccho dicit Charon. — εἴ τις ἐπιπλεῖ. i. e. εἴ τις ἐπιπλεύσει. aptissime usurpatum praesens in re, quae statim futura est (cf. 579.); neque insolens ille usus: vide grammaticos, et quos laudavimus cum alibi in annotatis ad Tragicos, tum ad Eurip. Med. 360. quae multis placuit conjectura εἴ τις ἔτι πλεῖ, est ea quidem facilis et verosimilis, saepius hisce voculis inter se permutatiss sed minime tamen necessaria. K. Imitatur hic Charon morem nautarum, qui quum e portu soluturi sunt, clamore sublato hac de re monere so-

οὗτος, τί ποιεῖς;
ΔΙ. ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ
ἵζω 'πὶ κώπην, οἷπερ ἐκέλευσάς με σύ;
ΧΑ. οὔκουν καθεδεῖ δῆτ' ἐνθαδὶ, γάστρων;
ΔΙ. ἰδού.
ΧΑ. οὔκουν προβαλεῖ τὼ χεῖρε, κἀκτενεῖς;
ΔΙ. ἰδού.
ΧΑ. οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ἀλλ' ἀντιβὰς
ἐλᾷς προθύμως;
ΔΙ. κᾆτα πῶς δυνήσομαι,
ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος
ὤν, εἶτ' ἐλαύνειν;
ΧΑ. ῥᾷστ'· ἀκούσει γὰρ μέλη
κάλλιστ', ἐπειδὰν ἐμβάλῃς ἅπαξ.
ΔΙ. τίνων;
ΧΑ. * βατράχων, κύκνων, θαυμαστά.

lent eos, quibus animus est ad eadem loca, quo navis illa tendit, proficisci.

198. οὗτος, τί π.; alloquitur Charon Bacchum, quem super remo sedere videt. B.

200. sequ. ad remum sedere jubetur Bacchus atque remigare; sed ille ibi considet tantum et manus extendit, nihil operans. — S. γάστρων. γαστρίμαργε. εἰσάγουσι γὰρ (intellige Comicos) τὸν Διόνυσον προγάστορα καὶ οἰδαλέον ἀπὸ τῆς ἀργίας καὶ οἰνοφλυγίας. — ἰδού. vox obedientis.

202. φλυαρ. ἔχων. notus pleonasmus: vide 477., Matth. gr. §. 567 etc.

203. ἐλᾷς. fut. atticum.

204. ἀθαλ. „simile Menandri ἀθάλασσος ap. Athen. 4, 132." *Be.* cf. Porson. ad Eurip. Or. 613. (ἕως ὑφῆψε δῶμ' ἀνηφαίστῳ πυρί.) — „ἀσαλ. is, qui Salaminiae pugnae non interfuerit." Conz.

205. μέλη. ad numerum remigare, signum dante κελευστῇ, seu portisculo, simulque ad tibiam τριηραύλου cantare solebant veteres nautae, sicut hodieque Siculi aut Veneti; quem cantum hic suo modo imitantur ranae paludis Acherusiae. vide Potteri Archaeol. 2. p. 311.. Böttigeri *archaeol. Museum* 1. pagg. 66., 73., Blomfield. ad Aeschyl. Pers. 403., Bähr. ad Plut. Alcibiad. p. 230. sequ.

206. ἐμβάλῃς. τὴν κώπην.

207. βατράχων, κύκνων. ridicule, quasi comparandis inter se ranis et cygnis. aliquanto verecundius hisce hirundines jungit Lucianus Ver. Hist. 2. §. 15. quanquam videndum est, ne hic aliquid lateat. nam si revera dixit Charon, auditurum esse Bacchum cantus cycnorum, quid est quod illorum cantuum ne vestigium quidem deprehenditur in sequentibus, sed nihil auditur praeter pessimum istud ranarum βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ? Sane hinc intelligas, unas significatas esse ranas, idque nomine ridiculo βατραχοκύκνων, i. e. cycnorum, qui speciem ranarum induerunt (*Froschschwäne*); quo commento cum malos poëtas generatim ridet noster, tum inprimis Phrynichum atque Platonem, et quicunque in certamen musicum descendere cum ipso audebant; id quod manifesto monstrant illa 255. τούτῳ γὰρ οὐ νικήσετε et quae sequuntur. cf. 216.,

ΔΙ. κατακέλευε δή.
ΧΑ. ὢὸπ ὄπ, ὢὸπ ὄπ.
ΒΑΤΡ. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! t. d. c. μονοστ.
[βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ!]
λιμναῖα κρηνῶν τέκνα, as., i. et t. c.
ξύναυλον ὕμνων βοὰν
φθεγξώμεθ᾽ εὔγηρυν ἐμὰν ἀοιδάν, as., 2 i. h.
κοὰξ, κοὰξ, i.
* ἣν ἀμφὶ Νυσήϊον Διὸς as., i. h. et i.
Διόνυσον ἐν Λίμναις ἰαχήσαμεν, alc.
ἡνίχ᾽ ὁ κραιπαλόκωμος da. tr.
τοῖς ἱεροῖσι Χύτροισι χωρεῖ alc. decasyll.

219. vox ficta, ut *ἱπποκένταυρος*, *καμηλοπάρδαλις*, *στρουθιοκάμηλος*, aliaque non pauca, praesertim ap. ipsum Aristophanem; quam aliunde ignotam consentaneum fuit cito mutari. — *κατ. δή*. ipse *κελευστὴς* esse fingitur Charon, alio deficiente.

208. *ὢὸπ ὄπ*. cf. 180. Voss. *Ho stop! halloh!*

210. versus omissus in Veneto.

211. v. ann. ad indicem personarum.

212. *ξύναυλον*. *σύμφωνον*.

213. *εὔγηρυν*, ranarum scilicet sententia.

215. *Νυσήϊον*. nonnihil suspecta est ionica forma, ubi dorismum potius expectes. *Νύσιος* audit Bacchus Lys. 1195., et hoc ipso locò in scholio, vereorque ne hic quoque poëta dixerit *Νύσιον*, et conflatum sit *Νυσήϊον* ex vitioso *Νυση* et *ιον*, quod, animadverso statim errore, illi adscripserit librarius, *η* littera non expuncta. etiam *Νυσαῖον* malis. quodsi divivasi, versus est iambicus dimeter, metrum usitatissimum. *Διὸς Διόνυσον ἐν Λίμναις*. (sic, non *Λίμναισιν*, ut vulgati libri, corrupto versu alcaïco.) *λείπει παῖδα. ἀπὸ τῶν ἑαυτῶν δὲ λιμνῶν μεταφέρουσιν ἐπὶ τὸν ἐν Λίμναις Διόνυσον λεγόμενον. Λίμναι δὲ χωρίον τῆς Ἀττικῆς*, (prope Athenarum arcem. Sp.) *ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν. Καλλίμαχος — Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς. Νύσιος δὲ ὁ Διόνυσος* [*τοῖς Ἰνδοῖς*] *ὀνομάζεται ἀπὸ τῆς ἐν Ἰνδοῖς Νύσης·* (v. Lys. l. c., et Moser. ad Nonni Dionys. p. 202.) *οὐ μόνον δὲ Ἰνδοῖς, ἀλλὰ καὶ πᾶσι πρὸς ἀκτῖνα* (i. e. orientalibus) *ἔθνεσιν, ὥς φησι Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως βίῳ. κραιπαλόκωμος δὲ, κατὰ μετωνυμίαν, ὁ κατὰ μέθην γινόμενος ὕμνος*. S. Hesych. *Λιμναγενές. Λίμναι ἐν Ἀθήναις τόπος, ἀνακείμενος τῷ Διονύσῳ, ὅπου τὰ Λήναια ἤγετο.* (add. Meursii Athenae atticae [1624.] p. 149. seqq. B.) „Erat Bacchi festum *Λήναια* appellatum idem, quod alio nomine dicebatur *Ἀνθεστήρια*, cujus dies 3. *Χύτροι* seu *Χύτραι* appellabatur, quo certabant poëtae, agebanturque fabulae. videat lector eruditam Ruhnkenii disput. in auctario Emendatt. ad Hesych. v. *Διονύσια*. — *ἰαχήσαμεν* verti debuit *cantare solemus* [nos ranae, i. e. mali poëtae scenici: vid. annot. ad 207.] quae frequens est istius aoristi significatio." *Br.* cf. argum. not. 9.

218. *ταῖς ἱεραῖσι Χύτρῃσι* membr. (et ita Br.) Cod. 4. reg. (E) magis etiam ionice *τῇς ἱερῇσι Χύτρῃσι*. *Br.* (cf. ann. ad 215.) nomen hic 3. Floralium (*Ἀνθεστηρίων*) dies ab ollis habuit, quia olla, coctis leguminibus plena, deo consecrabatur. B.

κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος. as., a. et i.
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! t. d. c.
ΔΙ. ἐγὼ δὲ τἀλγεῖν ἄρχομαι i. d.
τὸν ὄῤῥον, ὦ κοάξ, κοάξ.
ΒΑ. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! t. d. c.
ΔΙ. ὑμῖν δ' ἴσως οὐδὲν μέλει. i. d.
ΒΑ. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! t. d. c.
ΔΙ. ἀλλ' ἐξόλοισθ' αὐτῷ κοάξ· i. d.
οὐδὲν γάρ ἐστ' ἀλλ' ἢ κοάξ.
ΒΑ. εἰκότως γ', ὦ πολλὰ πράττων· t. d. c.
ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν εὔλυροί τε Μοῦσαι, as., cr. d. et i. h.
καὶ κεροβάτας Πὰν, ὁ καλαμόφθογγα παίζων, as., i. h. et cr. d. h.
προσεπιτέρπεται δ' ὁ φορμικτὰς Ἀπόλλων, t. tr.
ἕνεκα δόνακος, ὃν ὑπολύριον ἔνυδρον ἐν λίμναις τρέφω. t. t. c.

219. ἐμὸν τέμενος. λέγουσι τὸ ἐν Λίμναις τοῦ Διονύσου ἱερόν· πρὸς δὲ τὴν ὁμωνυμίαν, ὅτι ἐν λίμναις εἰσὶν οἱ βάτραχοι, Λίμναι δὲ καὶ τὸ ἱερόν. S.

221, 2. τἀλγεῖν. i. e. τὸ ἀλγεῖν, quod dictum pro ἀλγεῖν: vid. Matth. gr. §. 542. male Br. δέ γ' ἀλγεῖν. S. ὁ Διόν. λέγει δεινοπαθῶν ἐπὶ τῷ κωπηλατεῖν. — ὦ κοὰξ, κοάξ. διὰ τὸ συνεχὲς αὐτῶν ἐπίφθεγμα παίζων λέγει. (ridicule dicit ὦ κοὰξ κοὰξ. sive potius uno verbo κοαξ-κοὰξ, pro ὦ βάτραχοι.) ὄῤῥον δὲ τὸν λεγόμενον ταῦρον, τὸ μεταξὺ τῶν διδύμων. (?) Καλλίστρατος τὴν ὀσφῦν, καὶ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. Δίδυμος τὴν τραμὴν, οὐχ, ὥς τινες, τὸ ἰσχύον. ἔνθεν καὶ τὸ ὀῤῥωδεῖν, τὸν ὄῤῥον ἱδροῦν. (? cf. Schneider. lex. gr. v. ὄρος.) etc.

226. αὐτῷ κ. σὺν αὐτῷ κοάξ. Ὅμηρος αὐτοῖς ἵπποισι, καὶ ἀνδράσιν. S. vid. Matth. gr. §. 400, f.

228. ita Rav., Bekk., D. vulgo εἰκότως ἔγωγ', ὦ π. πρ., metro incommodo et vix usitato. quidam libri, in his Paris., εἰκ. σύ γ' ὦ π. πρ. utrumque et ἐγὼ et σὺ interpretamenta esse putat B. S. ὦ π. πρ. ὦ πολυπραγμονῶν. ἢ ὅτι οὐχὶ κατὰ ἡσυχίαν ἀλγεῖ, ἀλλὰ χλευάζει αὐτούς· ἢ ὅτι καὶ εἰς ᾅδου ὑπέμεινεν ἐλθεῖν. (hoc recte.) — ὦ π. πρ. de intempestiva curiositate, quum illa quis curat, quae nihil ad ipsum attinent. Herod. 5, 33. τί πολλὰ πρήσσεις; (cur tam es curiosus?) Eurip. Hipp. 785. (741.) τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου. E Be. cf. 702.

230. seqq. κεροβ. — ἐπειδὴ χηλὰς ἔχειν δοκεῖ τράγου· διὸ καὶ αἰγιβόταν καὶ τραγοβάμονα λέγουσι. — καλαμ. — ἐπεὶ σύριγγι ἥδεται ὁ Πὰν, ἥτις ἐστὶν ἐκ καλάμων. δόνακος δὲ τοῦ λεπτοκαλάμου, μέλος ἀποτελοῦντος τῇ τοῦ ἀνέμου συγκρούσει. E S. ita vocab. ὑπολύριον interpretatus, velut per nebulam verum vidisse videtur S.: nam sane δόναξ ὑπολύριος haud inepte intelligetur δόναξ ἠχῶν ὑπὸ λύρας, *calamus lyrae adsonans*: vid. Matth. gr. §. 592, β. vehementer friget, quod nonnullis placuit, δόνακα ὑπολύριον esse μαγάδα, *ponticulum*, *le chevalet*, *der Steg*, qui olim ex arundine fiebat.

232. τρέφω, ἔχω. frequens verbi significatio apud poetas.

βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! t. d. c.
ΔΙ. ἐγὼ δὲ φλυκταίνας γ' ἔχω, i. d.
χὼ πρωκτὸς ἰδίει πάλαι,
κᾆτ' αὐτίκ' ἐγκύψας ἐρεῖ
βρεκεκεκὲξ κοὰξ, κοάξ. t. d. c.
ἀλλ', ὦ φιλῳδὸν γένος, as., i. et t. c.
παύσασθε.
ΒΑ. μᾶλλον μὲν οὖν φθεγξόμεθ', as., i. h. et dm.
εἰ δή ποτ' εὐηλίοις ἐν ἁμέραισιν as., i. h. et an.
ἡλάμεσθα διὰ κυπείρου t. d.
καὶ φλέω, χαίροντες ᾠδῆς
πολυκολύμβοις μέλεσιν, ith.
ἢ, Διὸς φεύγοντες ὄμβρον, ἔνυδρον ἐν βυθῷ χορείαν t. t.
αἰόλαν ἐφθεγξάμεσθα πομφολυγοπαφλάσμασι. t. t. c.

234. φλυκτ. γ' ἔχω. pustulas habet in lumbis, qui diu in duro transtro sederit.

236. per tropum quendam dicitur ὁ πρωκτὸς ἐγκύψας ἐρεῖ pro ἐμοῦ ἐγκύψαντος [incurvati ad remigandum] ὁ πρ. ἐρεῖ. *Ex Be.*

240. εἰ δή π. εὐηλίοις. ὅτι ἐν τῷ χειμῶνι φοβούμενοι φεύγουσι, καὶ ἀποσιωπῶσιν· ἐν δὲ τῷ θέρει ἄφοβοί εἰσι. S.

241. ἡλάμεσθα. ἐπηδήσαμεν etc. S. κύπειρος et φλέως sunt plantae aquaticae. κύπειρος, κύπειρον, κυπειρὶς, est *cyperus longus* Linn., *souchet*, *langes Cypergras*, quo pariter ac cypero fusco, qui et in nostris regionibus provenit, et cypero flavescente, equi aluntur apud Homerum. φλέως videtur esse *phleum*, *Lieschgras*, quae herba item in pratis pascuisque germanicis florere solet. sed dubitat Schneiderus in lex. gr., an sit potius *sagittaria* Linnaei, *Pfeilkraut*, plantae genus scirpo simile, cujus plantae duas hic terrarum novimus species, sagittariam sagittifoliam et heterophyllam. vide J. Billerbeckii Floram classicam et F. G. L. Succowii Floram Manhemiensem. S. quidem de κυπείρῳ, planta notissima, satis habet dicere, esse εἶδος βοτάνης. de φλέῳ autem φλέως, inquit, λοχμῶδες φυτὸν, οὗ μνημονεύει Θεόφραστος. πρόδηλον, ὅτι ποτάμιός ἐστι βοτάνη, ὡς βούτομον. διὸ καὶ τὸν κύπειρον προσέθηκεν, ὡς καὶ Θεόκριτος ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον. μέμνηται αὐτοῦ καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ πόθεν ἂν λάβοιμι βύσμα τῷ πρωκτῷ φλέων; etc. quae planta ab aliis vocatur φέως, sive ἱπποφέως, et latine *spina fullonia*, *der weidenblättrige Sanddorn*. plura in hanc rem vide ap. Billerbeckium l. l. p. 239.

245. αἰόλαν. ποικίλην. gloss. Victor. „χορ. αἰόλαν, *celerem choream*, πηδητικὴν, ut exponit Suidas." — *Br.* audacius dictum est χορείαν φθέγγεσθαι pro cantando inter subsiliendum. *E B.* — πομφ. ἐν φύσκαις ῥηγνυμέναις, καὶ ἠχόν τινα ἀποτελούσαις. ἢ ἐν ταῖς δίναις τῶν ὑδάτων· πομφόλυγες γάρ αἱ φλυκταινώδεις δῖναι. τοῦτο δέ φησιν, ἐπειδὴ τῶν ἐξ ὑετοῦ σταγόνων πιπτουσῶν ἐν τῷ πηγῶν ἢ λιμνῶν ὕδατι πομφόλυγες ἤτοι φύσκαι συνιστάμεναι αὐτίκα (συνιστ. αὐτ. δὲ) διαφθειρόμεναι ἦχον ἀποτελοῦσί τινα. S. possis etiam exponere σὺν πομφ. una cum strepitu cadentis bullientisque pluviae. Voss. *unter Schaumaufboppelung*.

βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! t. d. c.
ΔΙ. τουτὶ παρ' ὑμῶν λαμβάνω; i. d.
ΒΑ. δεινὰ γὰρ πεισόμεθα. ith.
ΔΙ. δεινότερα δ' ἔγωγ', ἐλαύνων εἰ διαῤῥαγήσομαι. t. t. c.
ΒΑ. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! t. d. c.
ΔΙ. οἰμώζετ'· οὐ γάρ μοι μέλει. i. d.
ΒΑ. ἀλλὰ μὴν κεκραξόμεσθά γ', t. d.
ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν χανδάνῃ, δι' ἡμέρας t. t. c.
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ! t. d. c.
ΔΙ. τούτῳ γὰρ οὐ νικήσετε. i. d.
ΒΑ. οὐδὲ μὴν ἡμᾶς σὺ πάντως. t. d.
ΔΙ. οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γε δή μ' οὐδέποτε· t. tr. brach.
κεκράξομαι γὰρ, κἄν με δέῃ, δι' ἡμέρας, i. tr.

247. libri τουτὶ — λαμβάνω. inficete interpretatur S. τὸ λέγειν βρεκεκεκὲξ παρ' ὑμῶν ἔμαθον. Frischlin. ad verbum, sed obscure, *Istuc a vobis aufero.* Br. *hoc vobis eximam;* Voss. *Diese Lust vertreib' ich euch!* quam vereor ut quisquam exprimat ex graecis sententiam. quare adscripsi signum interrogationis, ut λαμβάνω sit conjunctivus, hoc sensu „*hoc a vobis accipiam?* hoccine patiar, ut continuo accinendo τὸ βρεκεκεκὲξ me enicetis?" ad quod ranae ridicule δεινὰ γὰρ πεισόμεθα, (εἰ μὴ λαμβάνεις) *alioqui male nobiscum agetur*, (nisi patieris), vel secundum A Paris., quem Br. secutus est, δεινὰ γ. πεισ., εἰ σιγήσομεν, *male habebimus scilicet, si tacendum nobis est*, quasi durare non possint in palude sua, nisi infinite coaxent. haec mutatio interpunctionis facillima est: recte enim Porsonus ad Eurip. Med. 1106. „Nullam," inquit, MSS. auctoritatem in hac parte habent, et pessime plerumque distinctiones collocant." ceterum verba εἰ σιγήσομεν procul dubio ex margine irrepserunt.

248. ita Rav., recte: siquidem γὰρ index est intelligendae sententiae, quam significavi in praegressa annot.; quod genus ellipseos illustrat Markl. ad Eurip. Suppl. 298. (274.) vulgo libri δεινά γ' ἄρα, Br. e membr. δεινά γ' ἄρα etc.

249. ἐλαύνων. participium pro gerundio, *remigando*, et ita fere verbum διαῤῥήγνυμι solet jungi participiis. *Duker.*

253. ἀμέτρως quidam MSS. ὁ φάρυγξ. S. θηλυκῶς δὲ τὴν φάρυγγα λέγει. cf. Thom. Mag. v. λάρυγγα. utroque genere usurpatur vox. Euripides Cycl. 201. πάρεστιν· ὁ φάρυγξ εὐτρεπὴς ἔστω μόνον. idem eadem fabula 342. εὐρείας φάρυγγος etc. „χανδάνῃ. Hesych. χανδάνειν, χωρεῖν, δέχεσθαι. hinc in vet. epigr. ap. Athen. 10. p. 436. (Anthol. Palat. 3. p. 959.) χανδῆς κύλικος, juxta Casaub., de magno poculo, eoque ore hianti hausto" etc. *Sp.* — δι' ἡμέρας. (toto die.) sic διὰ νυκτὸς, *tota nocte*, δι' ἔτους, *toto anno*, Vesp. 1020. *Be.*, qui laudat Athen. 7. p. 276. (εἶτα πῶς δειπνήσομεν τοσαῦτα δεῖπνα; ἴσως διὰ νυκτὸς, ὡς ὁ χαρίεις Ἀριστοφάνης ἐν Αἰολοσίκωνι εἶπεν, οὕτως λέγων οἱονεὶ δι' ὅλης τῆς νυκτός.)

257. sic major pars scriptorum et edd. vett. membr. Br. οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γ' ἐμ' οὐδεπώποτε, omisso δὴ, quod etiam in 4 aliis codd., iisque melioris notae, non habetur. sed vel forte neglectum esse potest, vel expunctum de industria, ut trochaïcus tr. cat. effingeretur.

258. ita Br. secundum membr., cum soloece legeretur κἄν με δεῖ. Bekk. ex Rav., et D., δῇ.

ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τοῦ κοάξ,
βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ. — t. d. c.
ἔμελλον ἄρα παύσειν ποθ' ὑμᾶς τοῦ κοάξ. i. tr.
ΧΑ. ὦ παῦε, παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ.
ἔκβαιν'· ἀπόδος τὸν ναῦλον.
ΔΙ. ἔχε δὴ τὠβολώ.

259. gloss. cod. Br. ἕως ἂν ἐπικρατέστερος γενήσομαι τοῦ κοὰξ ὑμῶν.

260. haec Bacchum dicere intellexit Reisig. Conject. in Aristoph. 1. p. 196.: nam in vulgatis libris Choro tribuuntur, cum conjungenda sint verba κεκράξομαι γὰρ βρεκεκεκὲξ etc.

261. Br., secundum Be. ad Nub. 1285. „sic loqui solent, qui multo labore tandem id effecerunt, quod contendebant. Vesp. 449. ἆρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοβήσειν τῷ χρόνῳ.“ S. σιωπῶσι λοιπὸν οἱ βάτραχοι, καὶ ἕτερος εἰσέρχεται Χορὸς, ὡς προείπομεν, ὁ τῶν μυστῶν, ὅς ἐστιν ἀναγκαῖος. et ad 251. δεῖ δὲ νοεῖν, ὡς οἱ βάτραχοι ὑπὸ σκηνήν εἰσιν, ἀλλ' οὐκ ἐν φανερῷ· ἡ μέντοι φωνὴ αὐτῶν ἐξακούεται, ὥσπερ καὶ αὐτοὶ κατὰ λίμνην ἠχοῦσιν. ἐπεὶ ουν διαλελοίπασι, καὶ Χορὸς ἐγεγόνει, διὰ τοῦτο λόγον ἐποίησεν ὁ Διόνυσος, λέγων ἔμελλον ἄρα ὑμᾶς παύσειν.

262. παῦε, ὦ Διόνυσε, τῆς κωπηλασίας. — gl. Br. παραβ. τῷ κωπίῳ. πλησίασον τὴν ναῦν τῷ λιμένι διὰ τοῦ κωπίου. gl. Victor. cf. 180. Br. „παῦε. — promiscue media hujus verbi forma et activa, suppresso pronomine (σαυτὸν), usos fuisse in imperativo poëtas atticos, exemplis ubivis obviis constat.“ —

263. Καλλίστρατος, ὅτι τὸν ναῦλον ἀρσενικῶς, ἀλλ' οὐχὶ τὸ ναῦλον εἰώθασι λέγειν· (διασώζεται δὲ καὶ ἔν τισιν ἡ γραφή·) καὶ ὅτι παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ἡ ναῦλος ἡμῖν τῆς νεὼς ὀφείλεται etc. S. qui legit τὸ ναῦλον, quod hodieque extat in aliquot codd. — ἀπόδος, solve, ut 1170. ἔχε δή. ἀντὶ τοῦ κράτει. — τὠβολώ cf. 140.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ΞΑΝΘΙΑΣ. ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

ΔΙ. Ὁ Ξανθίας . . . ποῦ Ξανθίας; — ἢ Ξανθίας; i. tr.
ΞΑ. ἰαῦ.
ΔΙ. βάδιζε δεῦρο.
ΞΑ. χαῖρ᾽, ὦ δέσποτα.
ΔΙ. τί ἐστι τἀνταυθοῖ;
ΞΑ. σκότος, καὶ βόρβορος.
ΔΙ. κατεῖδες οὖν που τοὺς πατραλοίας αὐτόθι,
καὶ τοὺς ἐπιόρκους, οὓς ἔλεγεν ἡμῖν;
ΞΑ. σὺ δ᾽ οὔ;
ΔΙ. νὴ τὸν Ποσειδῶ ᾽γωγε, καὶ νυνί γ᾽ ὁρῶ.
ἄγε δή, τί δρῶμεν;
ΞΑ. προϊέναι βέλτιστα νῷν,
ὡς οὗτος ὁ τόπος ἐστὶν, οὗ τὰ θηρία
τὰ δείν᾽ ἔφασκ᾽ ἐκεῖνος.
ΔΙ. ὡς οἰμώξεται.

264. Constituitur hic act. 1. scena 6. Bacchus et Xanthias (qui illuc praecucurrit) in tenebris versantur maximis. — Bacchus Xanthiam quaerit et vocat; num timida voce, non dixerim. Lennep. ad Phalar. epp. p. 96. „Bacchi est, Xanthiam servum tumultuarie vocantis, qui (Bacchus), quum dicere inciperet ὁ Ξανθίας... (βάδιζε δεῦρο), non conspecto Xanthia, subito abrupit orationem, interpositis ποῦ Ξανθ.; scil. εἶ vel ἐστίν; et eo audito mox ἢ Ξανθ., scil. εἶ vel ἐστὶν; *an Xanthias es?* quo vociferante ἰαῦ, tandem sententiam inceptam ὁ Ξανθ. perfecit, additis verbis βάδιζε δεῦρο" etc.

265. *ἰαῦ. μίμημά ἐστι συριγμοῦ.* S. interjectio appellanti respondentis. nostrates dicunt ***heda***, ***holla***.

266. *τί ἐ. τάντ; quid rei hic est in Orco?*

267. *τοὺς πατρ.*, qui patres diverberant, vel diverberarunt; nihil amplius. cf. 149.

269. *καὶ ν. γ᾽ ὁρῶ. τοὺς ἐν τῷ θεάτρῳ ἐπιόρκους ὁρᾷν φησιν.* S. similiter jocatus est infra 736. et Nub. 1055. *καὶ τῶν θεατῶν"* etc. Be.

272. *οἰμ.*, *poenas dabit* suae ostentationis cum mendaciis conjunctae (*τοῦ ἀλαζονεύεσθαι*) etc. B.

ἠλαζονεύεθ᾽, ἵνα φοβηθείην ἐγώ,
εἰδώς με μάχιμον ὄντα, φιλοτιμούμενος.
οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ἔσθ᾽ ὡς Ἡρακλῆς.
ἐγὼ δέ γ᾽ εὐξαίμην ἂν ἐντυχεῖν τινι,
λαβεῖν τ᾽ ἀγώνισμ᾽ ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ.
ΞΑ. νὴ τὸν Δία καὶ μὴν αἰσθάνομαι ψόφου τινός.
ΔΙ. ποῦ, ποῦ ᾽στιν;
ΞΑ. ὄπισθεν.
ΔΙ. ἐξόπισθε νῦν ἴθι.
ΞΑ. ἀλλ᾽ ἔστιν ἐν τῷ πρόσθε.
ΔΙ. πρόσθε νῦν ἴθι.
ΞΑ. καὶ μὴν ὁρῶ, νὴ τὸν Δία, θηρίον μέγα.
ΔΙ. ποῖόν τι;
ΞΑ. δεινόν. παντοδαπὸν γοῦν γίγνεται·
ποτὲ μέν γε βοῦς, νυνὶ δ᾽ ὀρεὺς, τοτὲ δ᾽ αὖ γυνὴ
ὡραιοτάτη τις.
ΔΙ. ποῦ ᾽στι; φέρ᾽, ἐπ᾽ αὐτὴν ἴω.
ΞΑ. ἀλλ᾽ οὐκέτ᾽ αὖ γυνή ᾽στιν, ἀλλ᾽ ἤδη κύων.
ΔΙ. Ἔμπουσα τοίνυν ἔστι.
ΞΑ. πυρὶ γοῦν λάμπεται

275. πρὸς τὰ ἐκ Φιλοκτήτου Εὐριπίδου οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ ἔφυ. S. B. „Ad hunc et Eurip. locum recte Tittmannus monet respexisse Zonaram t. 1. p. 422. γαῦρον: τὸ ἐπηρμένον. Ἀριστοφάνης δὲ τὸ στεῤῥὸν, καὶ μέγα, καὶ ἀκλινὲς, καὶ ἀκατάπληκτον, γαῦρον λέγει. eadem Bisetus habet."

277. ἀγώνισμα. ἆθλον κατόρθωσιν ἀξίαν. S.

279. ἐξ. νῦν ἴθι. ὡς φουβούμενος ὁ Διόνυσος ταῦτα (et mox illa πρόσθε νῦν ἴθι) λέγει· ὅθεν δὲ αἰσθάνεται τοῦ ψόφου, ἐκεῖθεν αὐτὸν ἄγει, καὶ προβάλλει. S.

282. οὖν Br. tacite, et ita Suidae codex Oxon. *D.*

283. sic Paris. et vett. edd. MSS. 3 ποτὲ δ᾽ αὖ. minus bene totidem, quos Br. et alii sequuntur, ποτὲ δέ. Bekk. τοτὲ utroque loco.

284. φέρ᾽ — ἴω. ὡς κατωφεροῦς τοῦ Διονύσου ἐπιτηδείως. S. Be. conferri jubet infra 693.

286. Ἔμπουσα. φάντασμα δαιμονιῶδες, ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον, καὶ φαινόμενον τοῖς δυστυχοῦσιν, ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν. καὶ οἱ μέν φασιν αὐτὴν μονόποδα εἶναι, καὶ ἐτυμολογοῦσιν οἱονεὶ ἑνίποδα διὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι· οἱ δὲ ὅτι ἐξηλλάττετο τὴν μορφήν. δοκεῖ δὲ καὶ ταῖς μεσημβρίαις φαντάζεσθαι, ὅταν τοῖς κατοιχομένοις ἐναγίζουσιν. ἔνιοι δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Ἑκάτῃ etc. „dicebatur ita spectrum, quo Hecate iter facientes terrere putabatur, quodque varias induebat formas." *Conz.* et *Francog. interpres.* „add. etiam Zonarae lex. 1. p. 701." B. praeterea laudant Concionat. 1051. (Ἔμπουσά τις Ἐξ αἵματος φλύκταιναν ἠμφιεσμένη.) et Philostrat. vit. Apollonii Tyan. 2. c. 4. vidd. etiam Hesych. et Epicharmus ap. Natal. Com. l. 8. c. 8. p. 844. cf. Hederich. in lexico myth. h. v.

ἅπαν τὸ πρόσωπον.
ΔΙ. *καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει;*
ΞΑ. *νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον·*
σάφ' ἴσθι.
ΔΙ. *ποῖ δῆτ' ἂν τραποίμην;*
ΞΑ. *ποῖ δ' ἐγώ;*
ΔΙ. *ἱερεῦ, διαφύλαξόν μ', ἵν' ὦ σοι ξυμπότης.*
ΞΑ. *ἀπολούμεθ', ὦ 'ναξ Ἡράκλεις!*
ΔΙ. *οὐ μὴ καλεῖς μ',*
ὦ 'νθρωφ', ἱκετεύω, μηδὲ κατερεῖς τοὔνομα.
ΞΑ. *Διόνυσε τοίνυν.*
ΔΙ. *τοῦτό γ' ἔθ' ἧττον θατέρου.*
ΞΑ. *ἴθ', ᾗπερ ἔρχει! δεῦρο, δεῦρ', ὦ δέσποτα!*
ΔΙ. *τί δ' ἔστι;*
ΞΑ. *θάῤῥει· πάντ' ἀγαθὰ πεπράγαμεν·*
ἔξεστί θ', ὥσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν
ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ.
Ἥμπουσα φρούδη.
ΔΙ. *κατόμοσον.*

287. *καὶ — ἔχει;* *τῷ χαλκῷ προσέθηκε τὸ βολίτινον ἐπίτηδες. ἔνιοι δὲ ὄνου σκέλος λέγουσι· διὸ παρά τισι καλεῖσθαι ὀνόκωλον* etc. S. sic fere haec personis divisa sunt in melioribus MSS. edd. ante Br. *ΞΑ. πυρὶ —. ΔΙ. νὴ τὸν — ΞΑ. σάφ' ἴσθι.* Athen. 13, 2. p. 566., annotante Küstero, *οὐ ῥοδοδάκτυλος οὖσα, κατὰ τὸν Κρατῖνον, ἀλλὰ βολίτινον ἔχων θάτερον σκέλος,* quibus de Empusa procul dubio dictis hic noster usus esse videatur. hoc fortasse dederat Cratinus, qui Aristophanem paulo aetate antecessit:

— οὐ ῥοδοδάκτυλος,
ἀλλὰ βολίτινον ἔχουσα θάτερον σκέλος.

290. *ἱερεῦ.* *παρὰ ταῖς θεαῖς προεδρίᾳ ἐτετίμητο ὁ ἱερεὺς τοῦ Διονύσου. πρὸς οὖν συνήθειαν* (consuetudinis causa) *καλεῖ ὁ Διόνυσος τὸν ἱερέα.* — S. cf. 301. jocus similis atque ille 267.; quem fere non capientes librarii sequentia *ἀπολ.*, *ὦ 'ναξ Ἡράκλεις*, et *Διόνυσε τοίνυν*, nescio cui sacerdoti tribuerunt, cujus nullae sunt partes in hac fabula. senserunt Zanettus, Br., aliique recentiores. — *διαφ. με*, *serva me.*

291. *Ἡρ. εἶχε γὰρ σχῆμα Ἡρακλέους ὁ Διόνυσος. ἢ καὶ ὡς ἀλεξίκακον Ἡρακλῆν καλεῖ.* S.

293. *τοῦτο — θατέρου.* *πιθανῶς τὸ τοῦ δειλοῦ ἦθος, τὸ μηδαμῶς θέλειν φανερὸν γενέσθαι. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο* (quod jam proprio suo nomine appellatus est) *χεῖρον τοῦ πρώτου.* S.

296, 7. S. Eurip. ad Or. 269. *γαλήν' ὁρῶ.* *κεκωμῴδηται ὁ στίχος διὰ Ἡγέλοχον, τὸν ὑποκριτήν· οὐ γὰρ φθάσαντα διελεῖν τὴν συναλοιφὴν, ἐπιλείψαντος τοῦ πνεύματος, τοῖς ἀκροωμένοις τὴν γαλῆν δόξαι λέγειν τὸ ζῶον, ἀλλ' οὐχὶ τὰ γαληνά. πολλοὶ μὲν οὖν αὐτὸ διέπαιξαν τῶν Κωμικῶν, Ἀριστοφάνης, καὶ Στράττις* etc. „i. e., ut Vossius de arte gramm. l. 1. p. 154. videtur sentire, quum ultimam litteram vocabuli *γαλήν'* debuisset conjungere voci sequenti et pronunciare *γαλή — ν' ὁρῶ*, (deficiente spiritu) conjunxisse

ΞΑ. νὴ τὸν Δία.
ΔΙ. καὖθις κατόμοσον.
ΞΑ. * νὴ Δί'.
ΔΙ. ὄμοσον.
ΞΑ. νὴ Δία.
ΔΙ. οἴμοι τάλας, ὡς ὠχρίασ', αὐτὴν ἰδών!
ὁδὶ δὲ δείσας ὑπερεπυῤῥίασέ μου.
οἴμοι, πόθεν μοι τὰ κακὰ ταυτὶ προσέπεσεν;
* τίν' αἰτιάσομαι θεῶν μ' ἀπολλύναι;
αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα;
(αὐλεῖ τις ἔνδον.)
ΞΑ. οὗτος . . .
ΔΙ. τί ἐστιν;
ΞΑ. οὐ κατήκουσας;
ΔΙ. τίνος;
ΞΑ. αὐλῶν πνοῆς.
ΔΙ. ἔγωγε, καὶ δᾴδων γ' ἐμὲ
αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη.
ἀλλ' ἠρέμα πτήξαντες ἀκροασώμεθα.
ΧΟ. Ἴακχ', ὦ Ἴακχε! Ἴακχ', ὦ Ἴακχε! as., 2 dm. h.
ΞΑ. τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο, δέσποθ'· οἱ μεμυημένοι i. tr.
ἐνταῦθά που παίζουσιν, οὓς ἔφραζε νῷν.
ᾄδουσι γοῦν τὸν Ἴακχον, ὅνπερ Διαγόρας.

γαλήν' atque ita dedisse causam risus spectatoribus. " *E Dukero.* verba nostri S. h. l. nonnihil depravata sunt.

299. friget nudum *ὄμοσον* illatum post *καὖθις κατόμοσον*. quare malim, ridicule geminatis verbis *νὴ Δία*, *ΞΑ. νὴ Δί' ὀμόσω νὴ Δία.* (velut germanice dicas „so will ich bei Gott schwören Bei Gott!")

301. *ὁδί. ὁ τοῦ Διονύσου ἱερεύς·* (vide 290.) *πυῤῥὸς γὰρ ἦν κατὰ φύσιν. παρ' ὑπόνοιαν δὲ τὸ ἐπυῤῥίασε πρὸς τὸ ὠχρίασα.* — S.

302. Venet. *ο. π. μοι ταυτὶ τὰ κ. προσέπτατο, γρ. προσέμπεσε.* dittographia, ut opinor, *ο., πόθεν μοι τάδε* (vel *με ταδὶ*) *τὰ κακὰ προσέπτατο;* si quid mutandum est, equidem malim *ο. πόθεν με ταδὶ τὰ κακὰ προσέπτατο;*

303. *τίν' αἰτ., quem accusem.* vid. Matth. gr. §. 512, 2. scripserim autem probiore numero, nec deteriore sententia, *τ. αἰτιάσομ' ἂν θ. μ' ἀ.;*

304. cf. 100.

306. vide annot. ad 315.

307. *αὖρα. μακροκαταληκτεῖ. τὰ γὰρ εἰς ρα εἰ μὲν μονοφθόγγῳ παραλήγει, μακροκαταληκτεῖ, πήρα· εἰ δὲ διφθόγγῳ, βραχυκαταληκτεῖ* etc. S. cf. Porson. ad Hecub. 444.

309. *ἡ πάροδος τῆς ᾠδῆς ταύτης τοῦ τῶν μυστῶν Χοροῦ κώλων ἐστὶν ἀντισπαστικῶν δύο διμέτρων βραχυκαταλήκτων.* (imo *ὑπερκατ.*) *ἑξῆς δὲ τούτων σύστημα ἀμοιβαῖον ἐκ στίχων ἰάμβων τριμέτρων ἀκαταλήκτων πέντε.* cf. 315.

312. praeter necessitatem Br. *ὥσπερ Διαγ.* sec. Suidam v. *Ἴακχος. Διαγόρας μελῶν ποιητὴς ἄθεος, ὃς*

ΔΙ. κἀμοὶ δοκοῦσιν. ἡσυχίαν τοίνυν γ' ἄγειν
βέλτιστόν ἐστιν, ὡς ἂν εἰδῶμεν σαφῶς.
ΧΟ. Ἴακχ', ὦ πολυτίμητος ἕδραις ἐνθάδε ναίων, chor. tr. h. c. l. m. στ.

καὶ καινὰ δαιμόνια εἰσηγεῖτο. καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος Διαγόρου νῦν μνημονεύειν φησίν, οὐχ ὡς ᾄδοντος αὐτοῦ τοὺς θεούς, ἀλλ' ἐν εἰρωνείᾳ κειμένου τοῦ λόγου, ἀντὶ τοῦ χλευάζοντος, ἐξορχομένου etc. S. recte Aristarchus, et hoc significare videatur verbum παίζουσιν in praegressis. quanquam cf. 322. olymp. 91, 2., ante Chr. nat. 414., quo anno Aristophanis Aves acta fuit, exilio affecti sunt Diagoras Melius et Protagoras, ut testantur, praeter hunc nostrum Av. 986., Lysias c. Andoc. p. 104., Diodorus Sic. 13, 6. et Suidas; cf. Ciceronis interpp. ad librum de Nat. D. 1. 1. et 23.; item ad 3, 37. Suidas Διαγόρας· ὃν εὐφυᾶ θεασάμενος Δημόκριτος ὠνήσατο δοῦλον ὄντα μυρίων δραχμῶν, καὶ μαθητὴν ἐποιήσατο· ὁ δὲ καὶ τῇ λυρικῇ ἐπέθετο. — οὗτος δὲ μετὰ τὴν ἅλωσιν Μήλου ᾤκει ἐν Ἀθήναις· τὰ δὲ μυστήρια οὕτως ηὐτέλιξεν, ὡς πολλοὺς ἐκτρέπειν τῆς τελετῆς. τοῦτο οὖν ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν χαλκῇ στήλῃ ἔγραψαν, τὸν μὲν ἀποκτείναντα τάλαντον λαμβάνειν, τῷ δὲ ἄγοντι δύο. ἐκηρύχθη δὲ τοῦτο διὰ τὸ ἀσεβὲς αὐτοῦ, ἐπεὶ τὰ μυστήρια πᾶσι διηγεῖτο, κοινοποιῶν αὐτὰ καὶ μικρὰ ποιῶν, καὶ τοὺς βουλομένους μυεῖσθαι ἀποτρέπων. Sextus Empir. adv. Math. p. 318. Διαγόρας ὁ Μήλιος διθυραμβοποιός, ὥς φασι, πρῶτον γενόμενος, ὡς, (scrib. καὶ,) εἴτις καὶ ἄλλος, δεισιδαίμων, ὅς γε καὶ τῆς ποιήσεως ἑαυτοῦ κατήρξατο τὸν τρόπον τοῦτον Κατὰ δαίμονα καὶ τύχην πάντα τελεῖται· ἀδικηθεὶς δὲ ὑπό τινος ἐπιορκήσαντος, καὶ μηδὲν ἕνεκα τούτου παθόντος, μεθηρμόσατο εἰς τὸ λέγειν, μὴ εἶναι θεόν. putide nescio quis in scholiis διθυραμβοποιὸς ὁ Διαγόρας ποιητής, συνεχῶς Ἴακχε Ἴακχε ᾄδων. — sed ne ille quidem poëtam Diagoram a philosopho diversum esse dicit; quod, nescio quo jure, faciunt quidam recentiores.

313. plerique omnes scripti τοίνυν, non τοίνυν γ', ut edd. (cf. 1442.) nec tamen eo res conficitur, nisi quis νὺν modo produci, modo corripi censeat cum Br. in annotatis ad h. l., nec variare quantitatem particulae pro diversitate significationis: cum νὺν ante vocalem corripiatur semper, νῦν natura sua nunquam non producatur. jam si νὺν per se positum corripitur, quaero, quid sit, cur τῷ τοὶ junctum producatur. Eustath. ad Iliad. κ', p. 792, 14., notante Blomfieldio ad Prometh. 516., ἐν δὲ τῷ ὅσα πού νυν ἔλπεται (Iliad. κ', 105.) συστέλλεται τὸ νὺν κατὰ τὸν Ἀπίωνα διὰ τὸ μέτρον (?), ὡς καὶ ἐν τῷ Πατρόκλου ἐπιταφίῳ ἐπὶ τοῦ δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον. (ψ', 485.) ὅθεν καὶ ἔστι νοῆσαι, ὡς δίχα τόνου ὀφείλει κεῖσθαι ἡ λέξις, καὶ οὐδὲ ὡς χρονικὸν ἐπίῤῥημα λαμβάνεσθαι, ἀλλὰ ἀντὶ παραπληρωματικοῦ συνδέσμου. ἀφ' οὗ ἔοικε καὶ τὸ τοίνυν γενέσθαι. et similiter Euripidis S. ad Hecub. 944. σῶσόν νυν αὐτόν, φύλαττε δὴ αὐτόν, τὸν πλοῦτον —. τὸ νὺν οὐκ ἔστι χρονικὸν ἐνταῦθα, ἀλλὰ συμπερασματικόν, ἀντὶ τοῦ δὴ λαμβανόμενον, ὥσπερ καὶ τὸ νὺ παραπληρωματικόν. χρῶνται δὲ τῷ νὺ μόνοι οἱ ποιηταί, τῷ δὲ νὺν καὶ ποιηταὶ, καὶ λογοποιοί. ἴσθι δὲ, ὅτι τὸ μὲν νῦν, τὸ χρονικὸν, ἀεὶ μακρόν ἐστι, καὶ περισπᾶται· διὸ καὶ τὸ νυνὶ ἐκ τούτου γινόμενον μακρόν ἐστι· τὸ δὲ νὺν ἀντὶ τοῦ δὴ ἀεὶ βραχὺ, καὶ ὀξύνεται μόνον κείμενον, συντεθὲν δὲ ἐγκλίνεται, ὡς κἀνταῦθα. διὸ καὶ τὸ τοίνυν ἐκ τούτου γινόμενον βραχύ ἐστι. sic illi, minime quidem inepte.

315. Ἴακχ', ὦ — ναίων. ordo Ἴ., ὦ (sive ὢ) ναίων ἐνθ., πολυτίμητος,

Ἴακχ', ὦ Ἴακχε, dm. h.
ἐλθὲ τόνδ' ἀνὰ λειμῶνα χορεύσων chor. dim. h. c. l. m.
ὁσίους ἐς θιασώτας, an.
πολύκαρπον μὲν τινάσσων
περὶ κρατὶ σῷ βρύοντα
στέφανον μύρτων, a.
θρασεῖ δ' ἐγκατακρούων ποδὶ τὰν ἀκόλαστον as., pher. et a. h.
φιλοπαίγμονα τιμὰν, a. h.
χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν μέρος, ἁγνὰν, ἱερὰν, gall.

ἕδραις, *o Iacche, qui hic habitas, multum honoratus sede*, i. e. praesidio, τῇ προεδρίᾳ. ll. versu pessumdato πολυτιμήτοις. menda proclivis et inveterata, ut ex scholiaste intelligitur, qui sic Μία τῶν μυστηρίων εἰκάς ἐστιν, ἐν ᾗ τὸν Ἴακχον ἐξάδουσι. πολυτιμήτοις δὲ ἐν ἕδραις, καθὸ συνίδρυται τῇ Δήμητρι ὁ Διόνυσος. εἰσὶ γοῦν οἵπερ φασὶν αὐτὸν Περσεφόνης (scil. υἱὸν, Zagreum, quem Jupiter forma draconis ex Proserpina suscepisse ferebatur in Sicilia: v. Nonni Dionys. 6.) εἶναι· οἱ δὲ, τῇ Δήμητρι συγγενέσθαι. ἄλλοι δὲ, ἕτερον Διόνυσον εἶναι τὸν Ἴακχον· οἱ δὲ, τὸν αὐτὸν etc. B. ,,Iacchum in hymno antiquo, in Lenaeis cantari solito, celebratum, eundem diis χθονίοις adnumeratum, Cererisque πάρεδρον habitum, ostendit Creuzerus in Dionyso p. 242. et 282. add. Freret. Mém. de l'Acad. d. Inscr. 23. p. 156., et Ste. Croix de Myst. vett. p. 125. sequ. vers. Lenz., qui et ipsi Bacchum et Iacchum diversos esse docuerunt. add. Strabo 10, 10. p. 162. t. 4. Tzschuck. ed.'' vide inprimis Creuzerum Symbol. et Mythol. 3. pagg. 335. seqq.; 4. p. 528. 1. ed.

317. ἐν τῷ λειμῶνι τὰς χορείας ἐποιοῦντο, διὰ τὰ ἄνθη χορεύοντες ἐν τῷ προφανεῖ ἐν χοροῦ σχήματι. S.

320. βρύοντα. θάλλοντα. gl. Victor. στεφ. μύρτων. μυρσίνης στεφάνῳ ἐστεφανοῦντο οἱ μεμυημένοι· οὐχ, ὥς τινες νομίζουσι, κισσίνῳ. ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος καὶ τοὺς θεσμοθέτας φησὶ διὰ τῆς μυρσίνης στέφεσθαι. ὅτι οἰκείως ἔχει πρὸς τὸ φυτὸν ἡ θεός (Ceres)· καὶ ὅτι τοῖς χθονίοις ἀνιέρωτο. S. cf. 156., Meursii Eleus 7. (Gronov. Thesaur. Ant. gr. vol. 7.), Sp. ad Callim. h. in Cer. 45., in Dian. 203., Creuzer. Symb. 3. p. 330.; 4. p. 484.

322. ἀκολ. μανιώδη, βακχικὴν, ὁσίαν· οὐ γὰρ δὴ αἰσχρὰν, καὶ ἀσελγῆ. τὸ δὲ ἐγκατακρούων πρὸς τὸ ὁσίοις μύσταις. S. ἀκόλ. μὴ κολάσεως ἀξίαν, ἤγουν μέμψεως. gl. Victor. Frischlin. *petulantem choream*. Voss. *den gesetzlos sich beflügelnden Festreihn*.

323. φιλοπαίγμων est *ludicra, jocosa* (saltatio). dicitur autem ea τιμὴ, quia honori, decori, erat Baccho. B. cf. 336.

324. haud mirum, χαρίτων in hymno in Bacchum mentionem fieri, qui χαριτοδότης est olim dictus. Plut. M. Antonio p. 926. Διόνυσον αὐτὸν ἐπικαλούμενον χαριτοδότην, καὶ μειλίχιον: item Sympos. Quaest. 1. c. 1. (p. 423. t. 8. Reisk.) et Conviv. 7 Sap. Anacreont. Od. 41. δι' ὃν ἡ χάρις ἐτέχθη. Eurip. Bacch. 351. Βρόμιε, Βρόμιε, προβακχήϊε δαῖμον. ἐκεῖ Χάριτες, ἐκεῖ δὲ Πόθος. unde communis olim ara Bacchi et Gratiarum ap. Paus. et Herodotum juxta S. Pindari Olymp. 5, 8. Strato epigr. 2., Anthol. Palat. 2. p. 449. ἀλλ' ἱλαροῖς Χαρίτεσσι μεμιγμένον ἡδὺν Ἔρωτα, Καὶ Βρόμιον. E Sp.

ὁσίοις μύσταις χορείαν. an.
ΞΑ. ὦ πότνια πολυτίμητε Δήμητρος κόρη, i. tr.
ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν.
ΔΙ. οὔκουν ἀτρέμ' ἕξεις, ἤν τι καὶ χορδῆς λάβῃς.
ΧΟ. ἔγειρε φλογέας λαμπάδας (ἐν χερσὶ γὰρ ἥκεις ch. tr. h. c. l. m. ἀντ.
τινάσσων), Ἴακχε,
νυκτέρου τελετῆς φωσφόρος ἀστήρ!
φλογὶ φέγγεται δὲ λειμών·
γόνυ πάλλεται γερόντων·
ἀποσείονται δὲ λύπας,
χρονίους τ' ἐτέων

325. ὁσ. μύσταις. i. e. σὺν ὁσ. μ.

327. χοιρ. κρεῶν. παρόσον χοῖροι τῇ Δήμητρι καὶ τῷ Διονύσῳ ἐθύοντο, ὡς λυμαντικοὶ τῶν θεοῖν δωρημάτων. (cf. Pac. 374. inde est, quod Cererem cum porco ostendunt nummi Eleusinii.) εἰκότως δ' ἐν ᾅδου ὢν ἐπιβοᾶται τὴν Περσεφόνην. S. de genitivo vide Schaefer. ad Bos. de Ellips. p. 362., Matth. gr. gr. §. 262.

328. χορδῆς. ἡ εἴλησις ἡ τῶν ἐντέρων ἐστὶ χορδή· ἣν εἰλητὴν καλοῦμεν ἡμεῖς. S. i. e. fartum, farcimen. cf. Nub. 454.

329. ἔγειρε, *excita*, i. e. concute, ut laetius exardescant. ἥκεις, venis, venire soles ad haec festa.

330. sic vett. edd. praeter Juntinam 1. et ex ea expressam Paris. a. 1528., in quibus legitur ἴακχ', ὦ ἴακχε, ut fere in scriptis. Barocc. ὦ ἴακχε ἴακχε. scilicet repetendum librarii nomen censuerunt, ut 309., 316., de metro securi.

331. τὸ μυστηριακὸν πῦρ φωσφόρον λέγουσι. — (νυκτ. τελετῆς.) ὅτι ἐν νυκτὶ ἄγεται τὰ μυστήρια. — ὢν τῆς τελετῆς οὐ μόνον χορευτής, ἀλλὰ καὶ ἔξαρχος ἦν ὁ Διόνυσος. καὶ μὲν δὴ Διονύσου ἐν Ἐλευσῖνι ἱερόν ἐστι, καὶ ἐν Διονυσίοις ἐτελεῖτο τὰ μυστήρια. (?) S.

333, 4. „senex Cadmus, bacchico furore correptus, apud Euripidem Bacch. 142. ποῖ δεῖ χορεύειν, ποῖ καθιστάναι πόδα, Καὶ κρᾶτα σεῖσαι πολιόν;" etc. *Be.* malim ἀποσείεται (τις).

335. sequ. sic Rav., Bekk., D., nisi quod illi quoque habent ἐτῶν. alii codd. χρονίων τ' ἐτῶν παλαιοὺς ἐνιαυτοὺς etc. „Eustath. ad Iliad. α'. p. 191. ed. Rom. ἐνιαυτὸς χρόνος ὁ διατριβὴν ἔχων, καὶ μὴ σύντομος. διὸ καὶ ἐπίθετον τοῦ ἔτους εἴληπται παρὰ τῷ Κωμικῷ, εἰπόντι ἐτῶν ἐνιαυτούς. idem repetit ad Odyss. α'. p. 1384, 63." *E Br.* S. Victor. ζητεῖται ἐνταῦθα, πῶς εἶπεν ἐνιαυτοὺς ἐτῶν, ἐπεὶ ἔτος καὶ ἐνιαυτὸς ταὐτόν. λύεται δὲ παρὰ τῶν παλαιῶν οὕτως „τὸ ἰαύειν ποτὲ μὲν ἐπὶ ὕπνου καὶ ἀνακλίσεως τίθεται, ὡς παρ' Ὁμήρῳ τῇ παριαύων τερπέσθω, ἤγουν παρακείμενος· ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ ἡ λέξις ἐπὶ διατριβῆς καὶ ἀργίας λέγεται· ὅθεν καὶ ἐνιαυτὸς (verbale) ὁ μακρὸς καὶ πολλὴν ἔχων διατριβήν (χρόνος). διὸ καὶ τὸ ἐτέων (sic) ἐνιαυτοὺς ἀντὶ τοῦ διατριβὰς ἐξειλήφασιν. Euripides Hel. 726. ἐνιαύσιον (*diuturnum*, non annuum) πρὸς τοῖσιν ἐν Τροίᾳ δέκα Ἔτεσι· διῆλθον δ' ἑπτὰ περιδρομὰς ἐτῶν. — scripsi ἐτέων secundum S. Victor., cum ἐτῶν vulgatum a metro abhorrere intellexissem. — ἱερᾶς ὑπὸ τιμᾶς, *propter sacrum* (hujus saltationis) *honorem*, diis mysticis habendum. cf. 323.

παλαιῶν ἐνιαυτοὺς, ἱερᾶς ὑπὸ τιμᾶς.
σὺ δὲ λαμπάδι φλέξων
προβάδην ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρὸν ἕλειον δάπεδον,
χοροποιὸν, μάκαρ, ἥβαν.
εὐφημεῖν χρὴ, κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσιν,
a. Aristoph. *ἐπίῤῥημα.*
ὅστις ἄπειρος τοιῶνδε λόγων, ἢ γνώμην μὴ καθαρεύει,
ἢ γενναίων ὄργια Μουσῶν μήτ' εἶδεν, μήτ' ἐχόρευσεν,
μήτε Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου γλώττης βακχεῖ' ἐτελέσθη·
ἢ βωμολόχοις ἔπεσιν χαίρει μὴ 'ν καιρῷ τοῦτο ποιοῦσιν·

337. **φλέξων**, *lucere solitus*, quam notionem futuri non omisit Matth. gr. §. 503. 1. ed. de γ et ξ litteris nonnunquam confusis dictum ann. ad Av. 1536. olim et nobis (Lect. Aristoph. p. 31.), et Hermanno, placuit *φέγγων*, quod in ordinem recepit D.

338. **ἕλειον**, paludosum, irriguum, intelligit Vossius campum similem Rhario, in quo epoptae choreas suas ducebant. Pausan. 1, 38, 5. *ῥεῖ δὲ Κηφισσὸς πρὸς Ἐλευσῖνι, βεβαιότερον παρεχόμενος τοῦ πρότερον ῥεῦμα. — Ἐλευσινίοις δέ ἐστι μὲν Τριπτολέμου ναὸς, ἔστι δὲ προπυλαίας Ἀρτέμιδος, καὶ Ποσειδῶνος πατρός· φρέαρ τε καλούμενον Καλλίχορον, ἔνθα πρῶτον Ἐλευσινίων αἱ γυναῖκες χορὸν ἔστησαν, καὶ ᾖσαν ἐς τὴν θεόν. τὸ δὲ πεδίον τὸ Ῥάριον σπαρῆναι πρῶτον λέγουσι, καὶ πρῶτον αὐξῆσαι καρποὺς* etc.

340. *στροφὴ καὶ εἴσθεσις Χοροῦ ἐπιῤῥηματική. ἔθος γὰρ ἐν τῷ ἐπιῤῥήματι χρηστὰ συμβουλεύειν τῇ πόλει, ἢ ἐλέγχειν τοὺς πονηρευομένους.* — S. recitat haec coryphaeus. Be. „Arcet profanos a suis sacris, ut solebant in mysteriis (sacrificiisque) sacerdotes, aut praecones.“ cf. Nub. 263., Equ. 1216., Brodaeum ad Eurip. Ion. 98. Moeris p. 161. ed Pierson. *εὐφήμει, ἀττικῶς· σίγα, ἑλληνικῶς, καὶ κοινόν.* sed bene monet Sp. ad Nub. l. l., verbis *εὐφημεῖν, εὐφημία, εὔφημον στόμα*, non religiosum modo silentium, indici solitum in sacris, sed faustas quoque cum iis conjunctas acclamationes significari, velut ap. Platonem Alcibiad. 2. c. 20. hinc Euripides Iphig. Aul. 1412. *στὰς δ' ἐν μέσῳ Ταλθύβιος, ᾧ τόδ' ἦν μέλον, **Εὐφημίαν** ἀνεῖπε καὶ σιγὴν στρατῷ.* — **κἀξ.** — **χοροῖσιν.** notum illud Callimachi *ἑκὰς, ἑκὰς ἐστὲ, βέβηλοι*, *procul, o procul este, profani* (Virg. Aen. 6, 258.). cf. Torrent. et interpp. Horat. ad Od. 3, 1, 1.

341. **τοιῶνδε λόγων**, rerum hic dicendarum, agendarumque. *γνώμην μὴ* Br. e 5. MSS. vulgo *γνώμη μὴ*, quod et minus elegans, et *κακόφωνον.* — gloss. codicis Br. **καθαρεύει**, *καθαρός ἐστι.*

342. sequ. *Μουσῶν* praeter expectationem dixit pro *μυστῶν*, ut qui revera non mysticum, sed musicum hic festum celebret; quo pertinet etiam Cratini commemoratio pro Bacchi, qua comoedia significatur; quem Cratinum *ταυροφάγον* appellat, ut Bacchum Sophocles Tyrone (*Διονύσου τοῦ ταυροφάγου*), *ὅτι φίλοινος ἦν*, inquit S., *καὶ διὰ τοῦτο ἐπίθετον αὐτῷ τοῦ Διονύσου ἐπιτιθέασιν.* cf. Be. et, quos de hoc Bacchi epitheto laudat, Hesychium atque Suidam. — **βακχεῖα γλώττης.** i. e. *Διονύσια*, *Bacchanalia linguae*, figurate dicuntur carmina bacchici plena spiritus, qualia effundere solebat Cratinus. **βακχ. ἐτελ.** pro *βακχείοις*, quem usum accusativi passim in hac ed. illustravimus. cf. Matth. gr. §. 423, 5.

344. i. e. *ἢ (ὅστις) χαίρει ποιοῦσι τοῦτο μὴ ἐν καιρῷ (σὺν) ἔπεσι βωμολόχοις*, ***aut si quis gaudet istis, qui hoc*** (quod nos) ***faciunt*** (i. e. qui

ἢ στάσιν ἐχθρὰν μὴ καταλύει, μηδ᾽ εὔκολός ἐστι πολίταις,
ἀλλ᾽ ἀνεγείρει, καὶ ῥιπίζει, κερδῶν ἰδίων ἐπιθυμῶν·
ἢ τῆς πόλεως χειμαζομένης ἄρχων καταδωροδοκεῖται·
ἢ προδίδωσιν φρούριον, ἢ ναῦς, ἢ τἀπόῤῥητ᾽ ἀποπέμπει
ἐξ Αἰγίνης, Θωρυκίων ὤν, εἰκοστολόγος κακοδαίμων,
ἀσκώματα, καὶ λίνα, καὶ πίτταν διαπέμπων εἰς Ἐπίδαυρον·

comoedias scribunt aguntque) *importune verbisque scurrilibus*, ut vulgus Comicorum, quorum peccata contra artem, a Cratino, Eupolide ipsoque Aristophane emendatam, ridicule componuntur cum criminibus proditorum patriae, similiumque hominum sceleratorum. S. *βωμ.*, τοῖς πρὸς χάριν λέγουσι καὶ πρὸς κολακείαν. ἀπὸ δὲ τῶν λοχώντων περὶ τοὺς βωμοὺς, καὶ βουλομένων τι λαβεῖν, μετήνεγκται ἡ λέξις. —

345, 6. *στάσιν ἐχθρὰν*, *hostilem seditionem*, i. e. eam, quae conspiratione cum hostibus facta excitatur. ῥιπίζειν a voc. ῥιπὶς, *flabellum*, cujus ope ignis suscitatur, derivatum, *inflammare* significat. vide Phot. lex. p. 362. etc. *E B.* *εὔκολος*. vid. annot. ad 80.

347. *χειμ.* figurate dictum, ut passim ap. atticos scriptores. cf. Sp.

348. *τἀπ.* — ἀπόῤῥητα ἔλεγον τὰ ἀπειρημένα ἐξάγεσθαι. ἐν γοῦν τούτοις ἀποφέρει *ἀσκώματα*, *καὶ λίνα*, *καὶ πίτταν*. — ὅτε οὖν πρὸς τοὺς Πελοποννησίους ἦν ὁ πόλεμος, ἀπόῤῥητα τὰ πρὸς ναυπηγίαν ἐξάγειν. S. sic Thesm. 270. τἀπόῤῥητά τε τοῖσιν ἐχθροῖς ἡμετέροις λέγουσιν. cf. Sp.

349. *Αἰγίνης*· καθὸ δὴ κοινὸν ἐμπόριον ἡ Αἴγινα. S. Aegina, alioqui commune Graecorum emporium, ab initio belli Pelop., cujus excitandi auctores fuerunt Aeginetae, obsessa et capta erat ab Atheniensibus, expulsis etiam civibus, eoque deductis Atticis colonis. vid. Thucyd. 2, 27. *E Sp.* — *Θωρ. ὤν*, cum sit Thorycio, i. e. ei consimilis moribus; quemadmodum nomina propria loco appellativorum usurpari solent, *ein Thorykion*. cf. 365. — *εἰκοστ.* τὰ εἰκοστὰ ἐν κρίσει συνάγων. S. cf. Moeris Pierson. p. 165. institutum fuit olymp. 91, 2., ut pro tributis, ante usitatis, Atheniensium socii penderent vicesimam mercium tam ad sese advectarum, quam exportatarum. vide Boeckhii *Staatshaushalt der Athener* vol. 1. pagg. 348 seqq. ejus vectigalis exactor fuit Thorycion (Voss. *der leidige Zwanzigstenheber*), non ταξίαρχος ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς τῶν Ἀθηναίων, ut nescio quis tradit in scholiis; quem Thorycionem suspicio erat, opportunitate insulae abusum, instrumenta nautica Epidaurum ad Lacedaemonios pervexisse.

350. *ἄσκωμα* δερμάτιόν τι, ᾧ ἐν ταῖς τριήρεσι χρῶνται, καθ᾽ ὃ ἡ κώπη βάλλεται. S. idem ad Acharn. 97. ἄσκωμα, ἱμᾶς ὁ συνέχων τὴν κώπην πρὸς τῷ σκαλμῷ. similiter Hesych. gloss. Br. δέρματα. cf. Scheffer. de Milit. navali p. 139. Frischlin. vertit *lora*, Droysen. *Riemzeug*. Be. „*πίτταν*. ad naves illinendas. Acharn. 189. ὄζουσι πίττης καὶ παρασκευῆς νεῶν" etc. *Ἐπίδαυρον*. πόλιν λακωνικήν. S. Ἐπίδαυρον τὴν Λιμηρὰν intelligit, de qua Thucyd. 6, 105., Paus. 3, 21., Plin. H. N. 4, 5. sed longe celebrior fuit Epidaurus, urbs argolica, sita exadversum insulam Aeginam, ἐν μυχῷ τοῦ σαρωνικοῦ κόλπου, ut refert Strabo 8, 6., vol. 2. p. 205. ed. Tauchnitz., Aesculapii illa quidem templo notissima, et quae, portu instructa, etiam commercio floreret. vidd. Homer. Iliad. β', 561., Strabo l. l., Pausan. 2, 26. seqq., Mela 2, 3, 116.

ἢ χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν τινὰ πείθει·
ἢ κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων·
ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὢν εἶτ' ἀποτρώγει,
κωμῳδηθεὶς ἐν ταῖς πατρίοις τελεταῖς ταῖς τοῦ Διονύσου·
τούτοις αὐδῶ, καὖθις ἀπαυδῶ, καὖθις τὸ τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ,
ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς· ὑμεῖς δ' ἀνεγείρετε μολπὴν,
καὶ παννυχίδας τὰς ἡμετέρας, αἳ τῇδε πρέπουσιν ἑορτῇ.
ΗΜ. ά. χώρει νυν πᾶς ἀνδρείως a. par. στ. ά.

351. *Κῦρος γὰρ Λυσάνδρῳ ἔπεμψε χρήματα τότε εἰς πόλεμον δανείου χάριν.* S. vide Xenoph. Hist. gr. 2, 1, 11., Plut. Lysandr. 4., Alcibiad. 35., ibique annotata Bährii p. 250. Conz. „Alcibiades existimabatur apud Cyrum effecisse, ut is Lysandro pecuniam crederet, non diu post proelium ad Arginussas commissum."

352. S. *ἢ κατατιλᾷ. ἤγουν ἀσεβῶς διάκειται περὶ τὰ τῆς Ἑκάτης ἀγάλματα, ὅτε πανηγυρίζει. Κινησίας δὲ τοῦτο πεποίηκε.* de impietate ejus erga deos etiam Harpocrationem v. *Κινησίας* evolvi jubet Be.; cui videtur re vera Cinesias percacasse *Ἑκαταῖα*, i. e. simulacra seu potius sacella Hecates, quae ante aedes sita erant ap. Graecos; quam in rem laudat S. ad 153. et ipsum Comicum Concionat. 329. (*τί τοῦτό σοι τὸ πυῤῥόν ἐστιν; οὔτι τι Κινησίας σου κατατετίληκεν;*) sed hoc quidem loco figurate dici arbitror *τὸ κατατιλᾷν τῶν Ἑκαταίων*: alioqui nescias, quid sibi velint verba *κυκλ. χορ. ὑπᾴδων.* nam inter accinendum histrioni saltanti *χορὸν κύκλιον* tale quid ausum esse Cinesiam, quis credat? imo *τροπικῶς*, dum accinat choro cyclico, concacare dicitur Hecates simulacra, i. e. facere aliquid non minus turpe ac ridiculum, quam si Hecates simulacra conspurcaverit. *Dann wer Hekate's Bildsäule bek—t mit Gesängen zu festlichem Rundtanz.* — *de choris cyclicis* vide, quos laudat Duker., S. ad Nub. 306., 327., et inprimis Sp. ad Callim. h. in Dian. 267. cf. etiam Schneideri lex. gr. vv. *κύκλιος* et *διθύραμβος*. dicitur autem Cinesias *κυκλιοδιδάσκαλος* Av. 1299., et *κυκλίων χορῶν διδάσκαλος* ap. S. ad Nub. 327.

353. *ἢ τ. μισθούς. οὓς ἔλαβε παρὰ τῆς Βουλῆς αὐτοῖς παρασχεῖν. λέγει δὲ διὰ τὸν Ἀρχῖνον.* (imo *Ἀγύῤῥιον.*) S. idem ad Concion. 102. *ὁ Ἀγύῤῥιος στρατηγὸς θηλυδριώδης, ἄρξας ἐν Λήμνῳ. (Λέσβῳ.) καὶ τὸν μισθὸν δὲ τῶν ποιητῶν* (poëtarum comicorum) *συνέτεμε, καὶ πρῶτος ἐκκλησιαστικὸν δέδωκεν.* cf. Xenophon Hist. gr. 4, 8, 31., annot. ad Plut. 176., et de *ἐκκλησιαστικῷ* supra 140. — *εἶτα, postea*, postquam irrisus fuerit in theatro.

354. *κωμ.*, propterea quod exagitatus fuit a Comicis; velut Agyrrium nominatim carpit hic noster Concion. 184.

355. ita Gellius praefatione, merito adstipulante Br. libri corrupto metro *τούτοις ἀπαυδῶ* etc.

358. seqq. haec antistrophica esse, nemo non intelligat; nec vel brevitatem stropharum, vel duas uni strophae oppositas antistrophas, saepiusque usurpatos epodos, reprehendat in comoedia, ad quam leges tragoediarum haud pertinent, quaeque velut illarum est *παρῳδία.* quod ad personas attinet, servavi distinctionem codicum, nisi quod alterius semichorii personam adscripsi versibus 362., 371., 382., 399., 423.; tum semichoriis tribui 397. seqq., qui Chori sunt in vulgatis libris; deinde toti Choro, seu potius coryphaeo, divisi

εἰς τοὺς εὐανθεῖς κόλπους λειμώνων, sp. tr. br.
ἐγκρούων, κἀπισκώπτων, καὶ παίζων, καὶ χλευάζων· as., 2 a. par.
ἠρίστηται δ' ἐξαρκούντως. sp. d.
ΗΜ. *β'. ἀλλ' ἔμβα, χὤπως αἴρῃς* *ἀντ. α'.*
τὴν Σώτειραν γενναίως τῇ φωνῇ
μολπάζων, ἣ τὴν χώραν σώζειν φήσ' ἐς τὰς ὥρας,
κἂν Θωρυκίων μὴ βούληται.
ΧΟ. *ἄγε νῦν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν τὴν καρποφόρον βασίλειαν,* a. Aristoph.
Δήμητρα θεὰν, ἐπικοσμοῦντες ζαθέαις μολπαῖς κελαδεῖτε.
ΗΜ. *α'. Δήμητερ, ἁγνῶν ὀργίων ἄνασσα, συμπαραστάτει,* i. t. *στ. β'.*

388. seqq., quippe finitis antistrophicis, cumque unum unam *συμπαιστρίαν* dicere conveniat, plures non conveniat. etiam 366., 7., 374. seqq., 395, 6., 401, 2., denique 407, 8. coryphaei verba esse arbitror; Chori autem illa 412. *χωρεῖτε* etc., quibus alios praeter *χορευτὰς* ad festum secum celebrandum invitat. nihil frequentius est falsa personarum distributione in poëtarum scenicorum codicibus.

359. male Junt. 1. et Br. *κόλπ. τῶν καθ' ᾅδου λειμ.*

360. *κἀπισκώπτων* Rav., et Ven., eoque opus esse viderunt. vulgo *καὶ σκώπτων*, hiante versu. de jocis dicteriisque, in Eleusiniis inter viam jactari solitis a spectatoribus et iis, qui pompam ducebant, praesertim ad pontem Cephissium, qualibus jocis Iambe ancilla lugentem Cererem exhilarasse dicebatur, vidd. Wesseling. ad Diod. Sic. 5, 4., Mitscherl. ad Homer. h. in Cer. 203., Lenz. ad Sainte-Croix de Myster. p. 196., et inprimis Creuzerus Symb. 4. pag. 529. cf. ibid. pagg. 463. seqq.

361. *ἠρίστηται.* *ἄριστον γεγένηται τὸ τῆς τελετῆς.* (sacras epulas intelligit B.) *ἔμβα δὲ ἀντὶ τοῦ χόρευε.* S. *ἔμβα*, *ingredere*. Eurip. El. 113., 125. *ὦ, ἔμβα, ἔμβα κατακλαίουσα.*

362. *ἀρεῖς* male Scal. in Excerptis, Valck. ad Theocrit. 1, 112., Br. aliique, cujus verbi prima corripitur. Soph. Ajace 75. *οὐ σῖγ' ἀνέξει, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;*

363. *τὴν Σώτειραν.* recte Dukerus Minervam intelligit, non Cererem, quamvis etiam illa hoc cognomine appelletur, pariter atque Proserpina, praesertim Spartae, ubi templum *Κόρης σωτείρας*, teste Paus. 3. c. 13. quod ad Cererem attinet, Aristot., notante Sp., Rhet. 3, 11. *οἷα Περικλῆς Λάμπωνα ἐπήρετο περὶ τῆς τελετῆς τῶν τῆς Σωτείρας ἱερῶν.* sed hic quominus alterutra harum dearum dici existimetur, prohibent sequentia *ἄγε νῦν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν* etc. Hesych. *Σώτειρα: ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν.* inprimis Athenarum urbem ei consecravit Amphictyon, teste Iustino 2, 6.: unde *Παλλάδος πόλις* audit ap. Aeschylum Pers. 347.

364. *ἐς τὰς ὥρας.* *in posterum tempus*, ut Nub. 547. *E K.* Thesm. 907. *ἐκ τῶν ὡρῶν ἐς τὰς ὥρας.* *Be.*

366. *ἑτ. ὕ. ἰδέαν.* i. e. *ἑτέρᾳ ὕ. ἰδέᾳ*, *alio genere hymnorum.* cf. Av. 725., 766. „*ὕμνων.* qui in Cererem hymni dicti sunt vulgo, ut ad Callim. ex Athenaeo monui p. 3. et 649. (v. p. 28., 157. et 732. sequ. t. 2. Ern.) *ἴουλοι*, quod *οὖλος* et *ἴουλος* dicerentur colligati hordei manipuli.“ *Sp.*

καὶ σῶζε τὸν σαυτῆς χορόν· i. d.
καί μ' ἀσφαλῶς πανήμερον παῖσαί τε, καὶ χορεῦσαι· i. t. c.
ΗΜ. β'. καὶ πολλὰ μὲν γέλοιά μ' εἰπεῖν, πολλὰ δὲ σπουδαῖα, καὶ, ἀντ. β'.
τῆς σῆς ἑορτῆς ἀξίως
παίσαντα καὶ σκώψαντα, νικήσαντα ταινιοῦσθαι.
ΧΟ. ἄγ' εἶα νῦν καὶ τὸν ὡραῖον θεὸν as., i. et t. d. c. ἐπ.
παρακαλεῖτε δεῦρ' ᾠδαῖσι, τὸν ξυνέμπορον as., ith. et t. d. c.
τῆσδε τῆς χορείας! ith.
ΗΜ. α'. Ἴακχε πολυτίμητε, μέλος ἑορτῆς i. tr. c. στ. α'.
ἥδιστον εὑρών, δεῦρο συνακολούθει

370. καί μ' ἀσφ. v. annot. ad 838. Gl. Victor. παῖσαι ἀντὶ τοῦ παῖξαι, ἀττικῶς. cf. Matth. gr. §. 174, b.

371. καὶ πολλὰ — σπουδαῖα. quae jocorum graviumque sermonum mixtura quum in solemnibus conviviis, ut ap. Xenoph., Plat., Plut., Athen., Julianum Caess., tum in festis gentilium, et quidem juxta latas de iis leges, adhibita. — quam jocis seria admiscendi rationem tangit Plato de Leg. 7, 816. ἄνευ γὰρ γελοίων τὰ σπουδαῖα, καὶ πάντων τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία, μαθεῖν μὲν οὐ δυνατὸν, εἰ μέλλει τις φρόνιμος ἔσεσθαι. *Sp.*

373. ταιν. στεφανοῦσθαι. ταινία γὰρ ῥάμμα τοῦ στεφάνου. S. decertabatur in festis gentilium, quis potior in dicendis facetiis evaderet, qui, tanquam victor, corona seu vitta redimitus est. *E Sp.*

374. sic meliores libri. senarium fabricantes scripserunt νῦν γε καί. S. τὸν ὡρ. θεόν. τὸν κατὰ καιρὸν φαινόμενον Διόνυσον· ἐπεὶ τὸν καιρὸν τοῦ ἔαρος τὰς ἑορτὰς αὐτοῦ (magna Dionysia; non item parva: v. ann. ad Ach. 202.) ἦγον, καὶ τὰ κωμικὰ δράματα ἐν ταύταις εἰσήγετο. „ὡρ. dictus h. l. Bacchus, — ut annis florens et pulcher, qualis vulgo in antiquis nummis et marmoribus conspicitur; (Catull. Epithal. Thet. 251. *At parte ex alia florens volitabat Iacchus.* Ovid. Met. 4, 18. *Tu puer aeternus, tu formosissimus* etc.) non barbatus, ut in priscis Thebanorum, Naxiorum, Olympiorum et Catinensium nummis.“ *E Sp.*

375. ξυνέμπορον. συνοδοίπορον, ut Photius interpretatur, i. e., τροπικῶς socium, sodalem. *E B.*

377. μέλος — εὑρών, qui dulcissima Bacchanalium cantica reperisti.

378. συνακ. τοῦτο, ἐπειδὴ εἰς Ἐλευσῖνα ὁδεύουσιν, ἀπὸ τοῦ Κεραμεικοῦ προπέμποντες τὸν Διόνυσον. τὸ δὲ ἄνευ — περαίνεις ἀντὶ τοῦ μεθ' ἡμῶν ὢν ῥαδίαν πάνυ τὴν ὁδὸν ποιήσεις. S. alluditur pompae bacchicae, quae 6. Eleusiniorum die, via dicta sacra, a Ceramico Eleusinem ducebatur ad templum Cereris. praeferebatur Bacchi simulacrum cum myrtea corona in capite, face in manu. post illud gestabatur vannus mystica, symbolum separationis initiatorum et profanorum; tum calathus et cetera insignia. — sensus verborum est „te duce, Iacche, facile longam viam conficiemus.“ *Conz.* Eurip. Bacch. 194. de Baccho ὁ θεὸς ἀμοχθεὶ κεῖσε νῷν ἡγήσεται. etiam chorus mulierum bacchantium non defatigatur cursu et saltationibus ibid. 64., Ἀσίας ἀπὸ γᾶς ἱερὸν Τμῶλον ἀμείψασα θοάζω

πρὸς τὴν θεὸν, i.
καὶ δεῖξον, ὡς ἄνευ πόνου πολλὴν ὁδὸν περαίνεις. i. t. c.
ΗΜ. β'. Ἴακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με! i. tr.
σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι, *ἀντ.* 1.
κἀπ' εὐτελείᾳ, τόν τε σανδαλίσκον,
καὶ τὸ ῥάκος,
κἀξεῦρες ὥστ' ἀζημίους παίζειν τε, καὶ χορεύειν.
Ἴακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με!
ΧΟ. καὶ γὰρ παραβλέψας τι μειρακίσκης *ἀντ.* 2.
νῦν δὴ κατεῖδον, καὶ μάλ' εὐπροσώπου,
συμπαιστρίας
χιτωνίου παραῤῥαγέντος τιτθίον προκύψαν.
Ἴακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με!
ΞΑ. ἐγὼ δ' ἀεί πως φιλακόλουθός εἰμι, καὶ μετ' αὐτῆς i. t. c. *ἐπ.*
**παίζων χορεύειν βούλομαι.*
ΔΙ. κἄγωγε πρός. i. tr.
ΧΟ. βούλεσθε δῆτα κοινῇ σκώψωμεν Ἀρχέδημον, as., 2 an. *στ. β'.*

Βρομίῳ πόνον ἡδὺν, κάματόν τ' εὐκάματον. — Be.

382. videntur eorum, qui pompae intererant, sandalia et vestimenta lacerata esse per lusum jocumque. tribuitur autem Iaccho, quod per licentiam hujus pompae cum Iaccho fiebat; [S. *σὺ γὰρ κατ. ἴσον τῷ διὰ σὲ κατεσχίσθη.*] unde etiam effecisse (*ἐξευρεῖν*) dicitur, ut impune ludere et tripudiare possent. *ῥάκος* de vili et lacero pallio dicitur. *ἐπὶ γέλωτι κἀπ' εὐτελείᾳ*, *ita ut risus existeret, et viles videremur. E B.*

383. *τόν τε* nos in Lect. Aristoph., quod Bentlejo placuisse post innotuit; item D. codd. depravate *τόνδε τὸν σανδ.*

387. *παραβλ. τι*, oblique intuitus (*zur Seite schielend*). *E B.*

393. oratio *ταυτολόγος*. hoc ponamus suadeo — *καὶ μετ' α.*

παίζειν βούλ. — *πρός.* as., dm. et i. *χορεύειν* ex versu 385. immigraverit.

394. *ὁ Ἀρχέδημος ὡς ξένος παρ' αὐτοῦ κωμῳδεῖται. νόμος γὰρ ἦν, τοὺς ἐξ ἀλλοδαπῆς Ἀθήνησι κατοικεῖν ἐθέλοντας εἰς πολίτας, ἐνταῦθα χρόνον ὀλίγον διατρίψαντας ἐγγράφεσθαι· ὅπερ Ἀρχέδημος οὐκ ἐποίησε. δέον οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἐπολιτογραφήθη, ὥστε τοὺς πολίτας ὥσπερ συγγενεῖς ἔχειν, οὐκ ἔφυσε (φράτορας) εἶπεν. E S.* idem ad sequ. versum *οὐκ ἔφ. φρ. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν οὐκ ἔφυσεν ὀδόντας·* (imo *ὡς λέγεται οὐκ ἔφ. ὀδ.*) *ἵνα ὡς ξένον διαβάλῃ. ἡ δὲ παροιμία ἑπτέτης ὢν ὀδόντας οὐκ ἔφυσεν.* anno septimo nascuntur dentes anteriores, ad loquendum utiles; iste vero 7. anno nondum in *φρατρίαν* se recipi curaverat. cf. Palmer. Exerc. p. 772.; qui et de Archedemo profert illa Xenophontis Hist. gr. 1, 7, 1. *Ἀρχέδημος, ὁ τοῦ δήμου τότε προεστηκὼς ἐν Ἀθήναις, καὶ τῆς Δεκελείας ἐπιμελούμενος* etc. vid. et ibi Schneiderus et ad Memorab. Socratis 2, 9.; item infra 550.

ὅς, ἑπτέτης ὤν, οὐκ ἔφυσε φράτορας; i. tr.
ΗΜ. α΄. νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι, ἀντ. 1.
κἄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας.
ΗΜ. β΄. τὸν Κλεισθένη δ᾽ ἀκούω ἐν ταῖς ταφαῖσι πρωκτὸν ἀντ. 2.
τίλλειν ἑαυτοῦ, καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους·
ΧΟ. κἀκόπτετ᾽ ἐγκεκυφώς, κἄκλαε, κἀκεκράγει as., 2 an. ἐπ.
Σεβῖνον, ὅστις ἐστὶν Ἀναφλύστιος. as., i. h. et cr. d.
καὶ Καλλίαν γέ φασι τοῦτον, τὸν Ἱπποβίνου, as., 2 an. στ. γ΄.
*κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον. i. tr.
ΔΙ. ἔχοιτ᾽ ἂν οὖν φράσαι νῷν Πλούτων᾽, ὅπου ᾽νθάδ᾽ οἰκεῖ; ἀντ. 1.

396. figurate Athenienses appellat *νεκρούς*, *mortuos* (nam sic etiam Latini: vid. Musgrav. ad Soph. Oedip. Tyr. 45), propterea quod tum male rem gerere videbantur, supplicio affectis 6 ducibus classis, qui Lacedaemonios vicerant ad Arginussas. vid. annot. ad 33. S. *χάριεν δὲ τὸ ὑπὸ τῶν νεκρῶν τοὺς ζῶντας καλεῖσθαι νεκρούς.*

397. *ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν δημαγωγίας, ἢ πολιτείας, μοχθηρίας εἶπεν, χαριέντως πρὸς τὰ κακὰ αὐτῶν.* S. *τὰ πρῶτα*, princeps, caput. Eurip., annotante Be., Or. 1218. *Μυκηνίδες ὦ φίλαι, τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων.* Lucret. 1, 86. *ductores Danaum delecti, prima virorum.* —

398. *διαβάλλει τὸν Κλεισθένη ὡς φαυλόβιον, καὶ πρὸς τοῦ Σεβίνου πορνευόμενον. διὸ καὶ δεινοπαθοῦντά φησιν ἐπὶ τῇ τούτου τελευτῇ.* S. Ut mulieres solebant in funere sibi crines vellere, et genas lancinare et plangere, ita hic Clisthenes dicitur facere mortuo Sebino Anaphlystio, quod est nomen fictum viri quasi qui solitus esset ipsum [imo *σὲ, τὸν χορευτὴν, τὸν θεατὴν*,] *βινεῖν ἀναπεφλασμένος.* *Be.* *ἐν ταῖς ταφ.*, in funere Sebini. cf. 48., Concion. 1026., ubi recte Reisig. *οὐ τὸν Σεβῖνον.*

400. — *τὸ κόπτεσθαι κακεμφάτως. — ἔστι δὲ καὶ Σεβῖνος ὠνομασμένος παρὰ Πλάτωνι ποιητῇ.* S.

401. *πιθανῶς τὸ ὅστις* (quicunque) *ἐμφαίνει οὐ τὸν ὑπὸ ἑνὸς μόνου περαινόμενον. πέπλασται δὲ αὐτῷ ὥσπερ ὁ Σεβῖνος, οὕτως καὶ ὁ Ἀναφλύστιος.* S. Pagus erat atticus, *Ἀνάφλυστος* dictus, de quo vid. Meursius. — *Br.*

402. *τὸν Ἱππ. παρεγραμμάτισε διὰ τὴν ἀσέλγειαν παρὰ τὸ Ἱππονίκου εἰς πορνομανῆ. τὸ δὲ ἵππος πολλαχοῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου λαμβάνουσιν [· ἱππόπορνε]. κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὁ Καλλίας ὡς σπαθῶν τὴν πατρικὴν οὐσίαν, καὶ μάλιστα ἐπὶ γυναιξὶ μεμηνώς.* — S. *τοῦτον. ὃν πάντες ἴσασι δηλονότι.* gloss. codicis C ap. Br. De Hipponico Isocrates de Big. 13. *ὁ μὲν γὰρ πατὴρ αὐτῆς* (Hipparetes, sororis Calliae, quam Alcibiades duxit,) *Ἱππόνικος πλούτῳ μὲν ἦν πρῶτος τῶν Ἑλλήνων, γένει δ᾽ οὐδενὸς ὕστερος τῶν πολιτῶν* etc. cf. 466. et Bähr. ad Plut. Alcib. cap. 8. p. 99. sequ.

403. inepte Br. *quin et Calliam ajunt, istum Hippobini filium, cunni leonina indutum decertare proelio navali.* dedit procul dubio poëta *κύσθῳ*, i. e. *ἐπὶ* sive *πρὸς κύσθον*, *contra cunnum.* *λεοντῆν.* velut Herculem. *τὸ ναυμαχεῖν*, quia tunc omnium in ore erat propter proelium apud Arginussas, ad rem obscoenam transtulit. gloss. Victor. *ἐνημμ.*, *ἐνδεδυμένον.*

404. sic quidam libri, eleganter.

ξένω γάρ ἐσμεν, ἀρτίως ἀφιγμένω.
ΧΟ. *μηδὲν μακρὰν ἀπέλθῃς, μηδ' αὖθις ἐπανέρῃ με,* ἀντ. 2.
ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὴν τὴν θύραν ἀφιγμένος.
ΔΙ. *αἴροι' ἂν αὖθις, ὦ παῖ, τὰ στρώματα.* as., an. et i. ἐπ.
ΞΑ. *τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα;* an.
ἀλλ' ἦ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασι; i. tr.
ΧΟ. **χωρεῖτε νῦν ἱερὸν ἀνὰ κύκλον θεᾶς,* στ. δ'.
ἀνθοφόρον ἀν' ἄλσος ith.
παίζοντες, οἷς μετουσία i. d.
θεοφιλοῦς ἑορτῆς· ith.
ἐγὼ δὲ σὺν ταῖσιν κόραις ἀντ. δ'.
εἶμι καὶ γυναιξὶν,

vulgati praeter Dindorfii — *νῷν, Πλούτων ὅπου* —.

408. sic probati codd., neque intelligo, cur delenda sint verba *τὰ στρώματα.* vett. edd. praeter Junt. 1. *αἴροις ἂν αὖθις αὖ γε παῖ τὰ στρ.*, quod est supplementum ejus, qui senarium fabricaretur. Junt. 1. *αἴροις ἂν αὖθις ὦ παῖ τά γε στρ.*, versu politico. — gloss. E. *αἴροι' ἂν, λάβοις ἄν.*

409. *quid hoc rei est? an forte Jovis filius Corinthus inest in hisce sarcinis?* S. *παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ συνεχῶς λεγόντων.* (ut Bacchus facit, iterum sarcinulas tollere servum jubens invitum: cf. 165.) *τῶν Μεγαρέων ἀποστάντων Κορινθίων, ἀπεστάλη κήρυξ πολλάκις λέγων, ὅτι οὐκ ἀνέξεται ὑμῶν ὁ τοῦ Διὸς Κόρινθος· ἐπέμενέ τε οὖν αὐτὸ λέγων. οἱ δὲ Μεγαρεῖς συγχανθέντες* (fort. *συγχυθέντες. Höpfner.*), *καὶ εἰς ὀργὴν τραπέντες, ἔλεγον Παῖε, παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον, τουτέστι τὸν κήρυκα. καὶ παροιμία ἐλέχθη ἐπὶ ταυτολογούντων ἀεὶ, καὶ τὰ αὐτὰ πραττόντων. ὁ δὲ Διὸς Κόρινθος, παῖς Διὸς, βασιλεὺς Κορίνθου. Μεγαρεῖς δὲ ὑποτελεῖς ἦσαν Κορινθίοις.* S. Pausan. 2, 1. *ἡ δὲ Κορινθία χώρα, μοῖρα οὖσα τῆς Ἀργείας, ἀπὸ Κορίνθου* (a Corintho, Marathonis filio) *τὸ ὄνομα ἔσχηκε· Διὸς δὲ εἶναι Κόρινθον, οὐδένα οἶδα εἰπόντα πω σπουδῇ, πλὴν Κορινθίων τῶν πολλῶν* etc. Pindarus Nem. 7. in fine *ταυτὰ δὲ τρὶς τετράκι τ' ἀμπολεῖν ἀπορία τελέθει, τέκνοισιν ἅτε μαψυλάκας, Διὸς Κόρινθος.* vide ibi S. et cf. Concion. 859., item Erasmum 2, 1, 50. et paroemiographos. Be. „Opportune de stragulis dixit hoc proverbium Comicus, quia Corinthiaca stragula celebrantur. Aristophontes Comicus ap. Athen. 1. p. 27. *ἐξ Ἤλιδος μάγειρος, ἐξ Ἄργους λέβης, Φλιάσιος οἶνος, ἐκ Κορίνθου στρώματα.*" Fortasse etiam ridiculi causa simulat, dum stragula tollit, se pungi a cimice, in iis latitante: quo sugillet Corinthios, Atheniensium hostes in bello peloponnesiaco. Nub. 686. *ἀπόλλυμαι δείλαιος· ἐκ τοῦ σκίμποδος Δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι*, i. e. *οἱ κόρεις.*

411. metra non congruunt, nec quibusdam obtemperandum est, *τὸ χωρεῖτε* seorsum ponentibus. ab interprete esse videntur verba *ἀνὰ*, quod habetur sequente versu, et *θεᾶς.* cf. 417. „*ἱερὸν ἀνὰ κύκλον.* hoc pertinet ad choros cyclicos saltantium in sacris. vid. Sp. ad Callim. h. in Dian. 267." *Duker.* conferunt Av. 1275. *τί δεῦρο πόδα σὺ κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς;* Thesm. 910. *χώρει κοῦφα ποσὶν, ἄγ', ἐς κύκλον· χειρὶ σύναπτε χεῖρα, ῥυθμὸν χορείας.*

οὗ παννυχίζουσιν θεᾷ,
φέγγος ἱερὸν οἴσων.
ΗΜ. α'. χωρῶμεν ἐς πολυῤῥόδους λειμῶνας ἀνθεμώδεις i. t. c. στ. ε'.
τὸν ἡμέτερον τρόπον, τὸν καλλιχορώτατον, as., 2 ion. a ma. d. c.
παίζοντες, ὃν ὄλβιαι Μοῖραι ξυνάγουσι. as., ion. sim. et sim. br.
ΗΜ. β'. * μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν, ἀντ. ε'.
ὅσοι μεμυήμεθ', εὐσεβῆ τε διήγομεν
τρόπον περί τε ξένους, καὶ τοὺς ἰδιώτας.

417. ita Rav. et interpp. germani; item D. vulgo θεαί.

420. τὸν ἡμ. τρόπον. ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν ἡμ. τρόπον, ὡς ἔθος ἔχομεν παίζοντες. S. cf. 423, 4.

421. Μοῖραι, quae omnino dispensatrices fatorum celebrantur. sensus est *quam* (choream) *felici fato instituimus.* de saltationibus, die 4. Eleusiniorum majorum in prato florido institutis, cf. Ste. Croix libri de Mysteriis p. 190. *Ex B.*

422. cf. 154. seqq. et annot. ad 145. ἥλιος καὶ φέγγος. ἓν διὰ δυοῖν, quidquid dicit Coraes ad Heliod. t. 2. p. 290. videndum tamen, an scribendum sit ἡλίου καὶ φ. ἱλ., *etiam solis lux jucunda.* cf. 155.

424. καὶ τ. ἰδ. ἀντὶ τοῦ τοὺς ἰδίους, (?) τοὺς πολίτας. — σημειωτέον δὲ, ὅτι καὶ ἰδιώτης λέγεται ὁ πρὸς γένος ἴδιος, καὶ ὁ ἀμαθής. S. [περί τε ξένους.] hoc inde potest illustrari, quod Athenienses, diverso a Lacedaemoniis instituto, patriis sedibus seditione aut bello pulsis, et quidem auctore Solone, juxta Plut. in ejus vita (c. 24.), stabilem in urbe sua sedem et etiam jus civium concessisse dicuntur a Thucydide 1, 2. et Strabone 9. p. 393. (ed. Tauchnitz. vol. 2. p. 235.), atque ita se erga illos beneficos et misericordes praestiterunt. unde etiam Lacedaemonii ξενηλασίαις, i. e. *peregrinorum expulsionibus*, locum dabant, Athenienses non item, sed urbem omnibus communem exhibebant, auctore Thucyd. 2, 39. προξένους quoque constituerunt, i. e. patronos hospitum, et qui advenarum curam susciperent etc. — [ἰδιώτας] Hesych. ἰδιῶται: πολῖται. infra vero ἰδιώταις θεοῖς de diis dicitur, quos velut proprios sibique peculiares colebat Euripides. ἰδιώτης alioquin de privato ab Atticis vulgo dictum, et ap. Demosth. adv. Aristocr. p. 412. ὃς ἂν ἄρχων, ἢ ἰδιώτης. *E Sp.*

ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ΞΑΝΘΙΑΣ. ΑΙΑΚΟΣ. ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ. ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΙ ΔΥΟ. ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

ΔΙ. *Ἄγε δὴ τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω, τίνα;* i. tr.
πῶς ἐνθάδ' ἄρα κόπτουσιν οἱ 'πιχώριοι;
ΞΑ. *οὐ μὴ διατρίψεις, ἀλλὰ γεῦσαι τῆς θύρας,*
καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων.
ΔΙ. *παῖ, παῖ!*
ΑΙ. *τίς οὗτος;*
ΔΙ. *Ἡρακλῆς ὁ καρτερός.*
ΑΙ. *ὦ βδελυρὲ, κἀναίσχυντε, καὶ τολμηρὲ σὺ,*
καὶ μιαρὲ, καὶ παμμίαρε, καὶ μιαρώτατε,
ὃς τὸν κύν' ἡμῖν ἐξελάσας τὸν Κέρβερον
κἀπῆξας ἄγχων, κἀποδρὰς ᾤχου λαβὼν,
ὃν ἐγὼ 'φύλαττον. ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος·
τοία Στυγός σε μελανοκάρδιος πέτρα,

425. Scena jam est in Orco ante fores Plutonis, cujus janitor esse fingitur Aeacus, ut ap. Lucianum Dial. mort. 20., ubi vid. Hemsterhus.

427. *διατρ.*, *cunctaberis.* *γεῦσαι τῆς θύρας*, *κόπτε τὴν θύραν*, ut exponit Thomas Mag. p. 547. figurate dici solet hoc vocabulum: vide, quos laudant, Pindarum Pyth. 9, 61., Nem. 3, 67., 6, 40., Soph. Antig. 923. Hesych. *γεύσασθαι: πειράσει, ἅψασθαι. — γεύσει· ἀποπειράσει.* haud male Welcker. *Nicht aufgehalten, sondern versuche nur die Thür, Und hab' vom Herakles wie Gestalt, so auch Gehalt.* similiter Vossius.

430 Non magis humaniter deorum famulus excipit Trygaeum, cui ostium pulsanti aperuerat, Pac. 182. seqq. *Be.*

432. *ἡμῖν* 2 MSS., quod elegantius vulgato *ἡμῶν*.

433. sic Paris. vulgo *ἀπῆξας*.

434. *ἀλλὰ — μέσος.* *ἀντὶ τοῦ μέσος ἐλήφθης. τοῦτο δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν. τὸ ἔχει δὲ οὕτως Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἔχῃ, ἀπὸ τοῦ ἔχομαι δευτέρου προσώπου (δεύτερον πρόσωπον).* S.

435. *μελαν.* *διὰ τῆς λέξεως τὸ φοβερὸν εἶπεν· οὐ γὰρ ἔχει καρδίαν ἡ πέτρα. — καὶ τὰ μὲν ἑαυτῷ πλάττων (αὐτοπλάττων) λέγει, τὰ*

Ἀχερόντιός τε σκόπελος αἱματοσταγὴς
φρουροῦσι, Κωκυτοῦ τε περίδρομοι κύνες,
Ἔχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος, ἣ τὰ σπλάγχνα σου
διασπαράξει· πλευμόνων τ' ἀνθάψεται
Ταρτησία μύραινα· τὼ νεφρὼ δέ σου
αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ἡματωμένω
διασπάσονται Γοργόνες Τιθράσιαι,
ἐφ' ἃς ἐγὼ δρομαῖον ὁρμήσω πόδα.
ΞΑ. οὗτος, τί δέδρακας;
ΔΙ. ἐγκέχοδα. κάλει θεόν.

δὲ ἐξ Εὐριπίδου, πρὸς φόβον Διονύσου. E S.

437. περίδρ. οἷον πανταχοῦ δυνάμενοι περιστρέφεσθαι. λέγει δὲ τὰς Ἐριννῦς. S. de fluviis Inferorum cf. Plat. Phaed. 61. cum interpp., et Heynii excurs. 9. ad Virg. Aen. 6. *Ex B.* κύνες, *canes*, passim audiunt Furiae (vid. Blomfield. ad Aeschyl. Cho. 911.), aves rapaces (1221.) et quidquid est animalium noxiorum, aut monstrorum (Antiphanes ap. Jacobs. Anthol. Palat. 2. p. 88. ἡ δὲ κύων δένδρων καρποφθόρος, ἡ πτιλόνωτος Κάμπη etc.); denique impudentes. vide indices Eurip. et Soph. his vv.

438. Ἔχιδνα. Tartari et Terrae filia. v. Apollod. 2, 1, 2. et mythologi.

439. πλευμόνων. sedes doloris: vid. Eurip. Ion. 700. — πλευμόνων. ὅτι ἀττικῶς τὸν πνεύμονα πλεύμονά φασιν, ὡς καὶ τὸ νίτρον λίτρον. S. Cant. 2. sed tamen plerique omnes libri πνευμόνων, quod minus vulgare puto. Soph. Trach. 739. σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο. Eurip. Med. 1301. τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρῆν, καρδίας ἀνθηψάμην, et similiter Helen. 910. habent haec omnia tragicum colorem.

440. Τ. μύραινα. — Ταρτησίαν εἶπε πρὸς τὸ ἐκπληκτικώτερον, διὰ τὸ ἐκτετοπισμένον. λέγουσι δὲ Ταρτησίαν γαλῆν ἀντὶ τοῦ μεγάλην. (vide Aeliani interpp. V. Hist. 14, 4., Erasmi Adag. 1, 2, 70.) ἡ δὲ Ταρτησὸς ἰβηρικὴ πόλις περὶ τὴν Ἄορνον λίμνην. μύραινα δὲ ἰχθὺς θαλάσσιος. — ἔστι δὲ τὰ ἐν Θησεῖ πεποιημένα Εὐριπίδῃ· ἐκεῖ γὰρ τοιοῦτός ἐστι σπουδάζων ὁ Εὐριπ., οἷος ἐνταῦθα παίζων. S., qui habet ista ex Theseo Eurip. (v. Eurip. fragm. p. 137. nostrae ed.) in annot. ad 438., quae sic videntur habuisse κάρα τε γάρ σου (Minotauri, ut Musgrav. existimat) συγχεῶ κομαῖς ὁμοῦ, Ῥανεῖ τε πεδόσ' ἐγκέφαλος· ὀμμάτων δ' ἄπο Αἱμοσταγεῖς πρηστῆρε ῥεύσονται κάτω. annotavit Sp., Aeschylum quoque Cho. 981. viperae jungere muraenam, idque ob traditum a veteribus viperarum cum muraenis coitum, ex quo nasci genus muraenarum morsu letali auctor est Andreas περὶ Δακετῶν: vidd. Blomf. ad Aeschyli l. l., et, quem B. laudat, Camus ad Aristot. H. A. t. 2. p. 538. „Tartessias muraenas in pretio fuisse ait Pollux 6, 10, 63.“ *E Be.*

442. praeter expectationem dixit Γοργόνες Τιθράσιαι pro λιβυστικαί: nam primum in insula Oceani, deinde in continente Libyae quaesitae sunt Gorgones, ut docet Heyn. ad Apollod. 2. p. 124. sequ. S. Γοργ. Τιθρ. ἀπὸ δήμου τῆς Ἀττικῆς πονηροῦ. (ἄλλως.) οὐκ εἰκῇ δὲ τοῦτο εἶπεν, ἀλλ' ἐοίκασι τὸν δῆμον διαβάλλειν τοῦτον, ὡς κακοπράγμονα. εἰσὶ δὲ οὗτοι ἀπὸ Τίθραντος, τοῦ Πανδίονος παιδὸς, ἐπώνυμοι. εἰς δὲ τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν κατανενέμηνται. „Τίθρας est pagus atticus, unde Τιθράσιος teste Steph. Byz.“ — *Be.* cf. Meursii librum de Populis att.

444. ἐγκέχοδα. Zonar. t. 1. p.

ΞΑ. ὦ καταγέλαστ', οὔκουν ἀναστήσει ταχὺ,
πρίν τινά σ' ἰδεῖν ἀλλότριον;
ΔΙ. ἀλλ' ὡρακιῶ.
ἀλλ' οἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σφογγιάν.
ΞΑ. ἰδού· λαβέ.
ΔΙ. πρόσθου.
ΞΑ. ποῦ 'στιν; ὦ χρυσοῖ θεοὶ,
ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν;
ΔΙ. δείσασα γὰρ
εἰς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθείρπυσεν.
ΞΑ. ὦ δειλότατε θεῶν σὺ κἀνθρώπων!
ΔΙ. ἐγώ;
πῶς δειλὸς, ὅστις σφογγιὰν ᾔτησά σε;
οὔκουν ἕτερός γ' αὔτ' εἰργάσατ' ἀνήρ.
ΞΑ. ἀλλὰ τί;
ΔΙ. κατέκειτ' ἂν ὀσφραινόμενος, εἴπερ δειλὸς ἦν·
ἐγὼ δ' ἀνέστην, καὶ προσέτ' ἀπεψησάμην.

608. ἐγκέχοδα: διὰ φόβον τινὰ ἔχεσα [ἀπεπάτησα]. eadem praeteriti (ab ἐγχέζω) forma est Vesp. 601. B. — „κάλει θεόν. est aliqua notatione dignum, quod hic tradit S., in Lenaeis a daducho seu lampadifero (proximo post Hierophanten sacrorum Eleusin. sacerdote: vid. Ste-Croix p. 137. sequ. B.) facem praeferri, dicente κάλει θεὸν, et tum ab audientibus clamari Σεμελήϊ' Ἴακχε, πλουτοδότα. quibus additur in schol., aut vero id ad eum ritum respicere, juxta quem in sacrificiis, ubi libatum esset, acclamatum continuo illud κάλει θεόν. *Sp.* hoc probat Br. „Comice his verbis," inquit „significat Bacchus, se ventris proluviem effudisse."

446. Moeris ὡρακιᾶν ἀττικῶς· λειποψυχεῖν ἑλληνικῶς. confer duas Hesychii glossas. In Pace 666. Cratinus ἀπέθανεν ὡρακιάσας. *Br.*

447. ll. σπογγιάν. Br. et D. σφογγιὰν attice, quemadmodum ille Acharn. 429. ex 3 codd. edidit σφογγίῳ pro σπογγίῳ. Be. „σπ. nempe aquosam spongiam. In Vesp. 961., ubi item aliquis animae deliquium patitur, οἴμοι, ποῦ 'σθ' ὕδωρ;" Duker. Spongiis, certa quadam ratione coactis, usos esse antiquos loco καρδιοφύλακος, notat ex h.l. Lindenbrog. ad Terent. Eun. 4,7. (v. 9., ubi etiam cf. Westerhov. B.)

448. ἰδού. vox obedientis. cf. 605. etc.

449. ἐντ. — καρδίαν; ἔνθα μου τὴν χεῖρα προσήγαγες· ἤγουν περὶ τὸν πρωκτὸν etc. S. ad detergendas nates.

453. ita Rav., Cantabr. 1., Bekk., D. vulgo ἕτερος ταῦτ', confusis, ut saepe, γ et τ litteris. frustra Scal. et Br. οὐκ ἂν ἕτερος: vide Matth. gr. §. 509. not., infra 1130., Eurip. Hel. 737. Rhes. 847., Soph. El. 857. Xenophon Exped. Cyri 7, 7, 40. αἰσχρὸν γὰρ ἦν pro ἦν ἂν etc. sic et nostrates *Das that dir sonst Niemand*, cum hoc intelligunt *Das hätte dir sonst Niemand gethan.* αὐτό. τὸ αἰτεῖν τὸ λαλεῖν, τι.

454. S. ad 452. τοῦ γὰρ δειλου τὸ σιωπᾶν οἰκεῖον, οὐ τὸ λαλεῖν. et h. l. οἱ γὰρ ὑπὸ φόβου ἐκλυόμενοι ὀσφρήσει τὸν πόνον παύουσιν. —

ΞΑ. ἀνδρεῖά γ', ὦ Πόσειδον!
ΔΙ. οἶμαι, νὴ Δία.
σὺ δ' οὐκ ἔδεισας τὸν ψόφον τῶν ῥημάτων,
καὶ τὰς ἀπειλάς;
ΞΑ. οὐ μὰ Δί', οὐδ' ἐφρόντισα.
ΔΙ. ἴθι νυν, ἐπειδὴ ληματιᾷς, κἀνδρεῖος εἶ,
σὺ μὲν γενοῦ 'γώ, τὸ ῥόπαλον τουτὶ λαβὼν,
καὶ τὴν λεοντῆν, εἴπερ ἀφοβόσπλαγχνος εἶ·
ἐγὼ δ' ἔσομαί σοι σκευοφόρος ἐν τῷ μέρει.
ΞΑ. φέρε δὴ ταχέως αὔτ'· οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον·
καὶ βλέψον εἰς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν,
εἰ δειλὸς ἔσομαι, καὶ κατὰ σὲ τὸ λῆμ' ἔχων.
ΔΙ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας.
φέρε νυν, ἐγὼ τὰ στρώματ' αἴρωμαι ταδί.
ΘΕ. ὦ φίλταθ', ἥκεις, Ἡράκλεις; δεῦρ' εἴσιθι.
ἡ γὰρ θεός σ' ὡς ἐπύθεθ' ἥκοντ', εὐθέως

459. λημ. S. λῆμά ἐστι τὸ φρόνημα· ληματιᾷς οὖν μέγα φρονεῖς. γράφεται οὖν καὶ ληματίας (placuit hoc Bentlejo), χωρὶς τοῦ ι· οἷον μεγαλόφρων καὶ ἰσχυρός.

461. ἀφοβ. ἄφοβος. — S. ridicule ficta vox tragica.

466. οὐκ Μελ. μαστ. ἀντὶ τοῦ (ὁ) ἐκ Μελίτης Ἡρακλῆς. ἡ γὰρ Μελίτη δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾗ ἐμυήθη Ἡρακλῆς τὰ μικρὰ μυστήρια. ἔστι δὲ ἐκεῖ καὶ Ἡρακλέους ἱερόν. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μελίτης νύμφης, ᾗ ἐμίγη ὁ Ἡρακλῆς. μαστιγίας δὲ ὡς πρὸς δοῦλον. (μαστ. proprie est ὁ δι' ἁμάρτημα μαστιζόμενος δοῦλος, hinc omnino servus nequam. vid. Phot. lex. p. 183., Zonar. 2. p. 1329. *mastigia* dicitur Plauto et Terentio. B.) [ἄλλως.] παρὰ δὲ τὴν ὑπόνοιαν (i. e. tecte) σκώπτει, ἐπειδὴ ἐν Μελίτῃ ἐστὶν ἐπιφανέστατον Ἡρακλέους ἱερὸν ἀλεξικάκου, ὁ δὲ Ξανθίας ἀντιμετείληφε τὴν Ἡρακλέους σκευήν. τὸ δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἄγαλμα ἔργον Ἐλάδου (fort. Ἀγελάδου. B.) τοῦ Ἀργείου, τοῦ διδασκάλου Φειδίου. ἡ δὲ ἵδρυσις ἐγένετο κατὰ τὸν μέγαν λοιμόν (olymp. 87, 3., ante Christ. nat. 430.)· ὅθεν (?) καὶ ἐπαύσατο ἡ νόσος, πολλῶν ἀνθρώπων ἀπολλυμένων. Ἀπολλώνιος δὲ (Apollonius Dyscolus, rhetor Alexandrinus, qui floruit sub Hadriano, circa annum a Chr. nato 130.) οὐ κακῶς ὑπονενοῆσθαί φησι τὸ κωμῳδεῖσθαί τινα. — Καλλίας γὰρ ὁ Ἱππονίκου ἐν Μελίτῃ ᾤκει. παρεικάζει δὲ αὐτὸν [ἅμα] τῷ Ἡρακλεῖ, ἅμα χλευάζων διὰ τὸ λεοντῇ ἐν ταῖς μάχαις χρῆσθαι· ὡς ἐν ταῖς ὀπίσω (403.) κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον. ἐπεὶ εἴ γε ὄντως ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα ἀνέφερε, τί μᾶλλον εἶπε τὸ ἐκ Μελίτης, καὶ μὴ ἐξ ἄλλου δήμου; πανταχοῦ γὰρ Ἡράκλεια (templa Herculis; male libri Ἡρακλέα) ἐπιφανῆ. (majoris momenti est, quod sequitur.) σύνηθές τε οὐχ οὕτω λέγειν ἐπὶ θεῶν οὐκ Μελίτης, ἀλλ' ὁ ἐν Μελίτῃ, ὡς καὶ Ζεὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων ἐκ Μελίτης, ἐξ Ἰοῦς, ἐκ Κολωνῶν etc. dicit igitur Bacchus, Xanthiam similem esse Calliae, Hipponici filio, helluoni, qui maximas patris opes dilapidavit, tandemque sibi manus attulit, ut Aelianus auctor est Var. Hist. 4, 23. cf. supra 403.

468. Prodit ancilla, quae Herculem istum invitat ad omnis generis lautitias, quas ei paraverit Ditis domina, audito illius adventu. *Be.*

ἔπεττεν ἄρτους· ἧψε κατερικτῶν χύτρας
ἔτνους δύ', ἢ τρεῖς· βοῦν ἀπηνθράκιζ' ὅλον·
πλακοῦντας ὤπτα, κολλάβους. ἀλλ' εἴσιθι.
ΞΑ. κάλλιστ', ἐπαινῶ.
ΘΕ. μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐ μή σ' ἐγὼ
περιόψομαι ἀπελθόντ', ἐπεί τοι καὶ κρέα
ἀνέβραττεν ὀρνίθεια, καὶ τραγήματα
ἔφρυγε, κῷνον ἀνεκεράννυ γλυκύτατον.
ἀλλ' εἴσιθ' ἅμ' ἐμοί.
ΞΑ. πάνυ καλῶς.
ΘΕ. ληρεῖς ἔχων.
οὐ γάρ σ' ἀφήσω· καὶ γὰρ αὐλητρίς γέ σοι
ἤδ' ἔνδον ἔσθ' ὡραιοτάτη, κὠρχηστρίδες

470. κατερ. τῶν κατακεκομμένων ὀσπρίων. — S. Phot. lex. p. 109. κατερικτά: τὰ ἐρεικόμενα ὄσπρια καὶ σχιζόμενα.

471, 2. ἔτνους. lente magnopere delectari fingitur Hercules. vide 62. sequ. B. „ἀπανθρακίζειν est prunis subjectis assare (*auf Kohlen braten*); ὀπτᾷν autem (πλακοῦντας) igni coquere aut torrere (*am Feuer backen*). κολλαβοὶ sunt οἱ μικροὶ ἄρτοι, παρὰ τὸ ἐκ τῶν μεγάλων κολοβοῦσθαι. v. Zonar. lex. 2. p. 1229., ibique Tittmann. nam alia notione ap. Timaeum gl. Plat. p. 161. legitur.“

473. κάλλιστ', ἐπαινῶ, πάνυ καλῶς, formulae sunt oblato beneficio non utentium, ut Latinorum *gratia est*, *gratiam facio*, *benigne*. vide interpp. et, quos laudant, Plautum Most. 5, 2, 9., Menaechm. 2, 3, 36., Horat. Epist. 1, 7, 16., 62., Casaub. Lect. Theocrit. c. 16. init., et ad Diog. Laërt. 2, 76. cf. et Valck. ad Eurip. Phoen. 406., nos ad Iphig. Aul. 393. et Terent. Eun. 229. in ed. majore; item 477., 839., 905., gloss. Victor. ἐπαινῶ. οὐ βούλομαι εἰσελθεῖν. — Ἀπόλ. | λω οὐ | . crasis. vide Br. ad 477. in Addendis, Matth. gr. §. 56.

474. hiatus, de quo ad 747. — particularum ἐπεί τοι καὶ usum exemplis illustrat Porson. ad Eurip. Med. 675.

475. Acharn. 943. ἀναβράττετ', ἐξοπτᾶτε, *elixate*, *assate*. cf. Pac. 1125. et infra 515. Pherecrates ap. Athen. 6. p. 269. κίχλαις τ' ἀναβράστοις, *ferventibus turdis*. ὀρνίθεια de gallinarum pullis aut gallinis. *E Sp.*

476. κῷνον pro καὶ οἶνον. vide Suid. et Etym. v. κῷνον. K.

477. πάνυ καλῶς. παραιτούμενοι οἱ παλαιοὶ ἔλεγον κάλλιστ', ἐπαινῶ (473.), καὶ ἐπῄνουν. — S. verba ληρεῖς — ἀφήσω recte ancillae tribuuntur a Scaligero et D. inepte sub Bacchi persona leguntur in codd. Sp. „ληρεῖς ἔχων, attice pro ληρεῖς, ut supra 202., mox 489.

479. ἤδ' ἔνδον. sic libri; nec quidquam mutandum est, cum pronomen significet locum vicinum; quem usum illustrat Schaefer. Melet. crit. p. 77. sequ. et ad Hecub. Porson. 712. (ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τοῦδε δεσπότου δέμας Ἀγαμέμνονος etc.) cf. quae nos annotavimus ad Soph. Ajac. 1136., Eurip. Or. 35. est igitur ἤδ' ἔνδον nihil aliud quam *hic intus*. non personam quidem ancilla monstrat, sed locum, domum Proserpinae. similiter Plautus Pers. 2, 65. *eccillum domi*, et Mil. 3, 1, 94. *habeo eccillam meam clientem*. adhibe, si tanti est, a nobis annotata ad Plaut. Amphitr. prol. 120. et Terent. Andr. 825.

ἕτεραι δύ', ἢ τρεῖς...
ΞΑ. πῶς λέγεις; ὀρχηστρίδες;
ΘΕ. ἡβυλλιῶσαι, κἄρτι παρατετιλμέναι.
ἀλλ' εἴσιθ', ὡς ὁ μάγειρος ἤδη τὰ τεμάχη
ἤμελλ' ἀφαιρεῖν, χἠ τράπεζ' εἰσῄρετο.
ΞΑ. ἴθι νυν, φράσον πρώτιστα ταῖς αὐλητρίσι
ταῖς ἔνδον οὔσαις, αὐτὸς ὅτι εἰσέρχομαι.
ὁ παῖς, ἀκολούθει δεῦρο, τὰ σκεύη φέρων.
ΔΙ. ἐπίσχες οὗτος. οὔτι που σπουδὴν ποιεῖς,
ὁτιή σε παίζων Ἡρακλέα γ' ἐσκεύασα;
οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ὦ Ξανθία,
ἀλλ' ἀράμενός γ' οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα.
ΞΑ. τί δ' ἔστιν; οὐ δήπου μ' ἀφελέσθαι διανοεῖ,
ἃ 'δωκας αὐτός;
ΔΙ. οὐ τάχ', ἀλλ' ἤδη ποιῶ.
κατάθου τὸ δέρμα.
ΞΑ. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι,
καὶ τοῖς θεοῖσιν ἐπιτρέπω.
ΔΙ. ποίοις θεοῖς;
τὸ δὲ προσδοκῆσαί σ' οὐκ ἀνόητον καὶ κενὸν,
ὡς δοῦλος ὢν καὶ θνητὸς Ἀλκμήνης ἔσει;
ΞΑ. ἀμέλει, καλῶς· ἔχ' αὔτ'. ἴσως γάρ τοί ποτε
ἐμοῦ δεηθείης ἂν, εἰ θεὸς θέλοι.
ΧΟ. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστι νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας,
t. t. c. στ.

481. ἡβυλλ. ἡβῶσαι, καὶ αἰσχρῶς τίλλουσαι τὸ αἰδοῖον. (cf. Conc. 722.) — τίλλουσι δὲ τὰς τρίχας αἱ νεόνυμφοι. ἢ ἐσπασμέναι τὰς ἐπανθούσας τῷ προσώπῳ τρίχας, καὶ τὰς τῶν ὀφρύων. κρεῖττον γάρ ἐστι τοῦτο τοῦ ξυρεῖν. S. cf. Schneider. lex. v. *παρατίλλω*.

482. τεμάχη. τὰ κόμματα τῶν ἰχθύων. S. Frischlin. *Sed abi intro: nam cocus tomacula nunc erat Detracturus foco, et mensa illata est.*

483. ἐσῄρετο (sic) νῦν ἀντὶ τοῦ εἰσεφέρετο. S.

485. ὅτι pro ὡς Elbing et Paris. ὡς videtur esse correctoris, qui nesciret, ὅτι non pati elisionem. οὔσαις αὐτὸς ὡς εἰσέρχομαι et σιγματισμῷ frequentiore offendit, et languidiores habet numeros. αὐτὸς, *ipse*, dominus.

487. οὔτι που; *num forte*, ut Lysistr. 329., Conc. 328. vid. Br. B. „σπουδὴν ποιεῖν dicitur, qui aliquid pro serio habet, serio tractat." nostrates similiter dicunt *Ernst machen*.

493. τὸ δέρμα. pellem leoninam.

499. — ταῦτα λέγει ὁ Χορὸς διὰ τὸν Διόνυσον, ἐπειδὴ οὗτος, ὅτι ἐφοβήθη τὰς τοῦ Αἰακοῦ ἀπειλὰς, τὸν Ξανθίαν ἐποίησεν ὡς δεσπότην, ἑαυτὸν δὲ δοῦλον· ὅτε δὲ ὁ θεράπων (ἡ θεράπαινα) ἀπήγγειλε τῷ Ξανθίᾳ, ὅτι ἡ Κόρη δεῖπνον καὶ ὄψα ἐποίησε, δεσπότην πάλιν ἑαυ-

καὶ πολλὰ περιπεπλευκότος, i. d.
μετακυλινδεῖν αὑτὸν αἰεὶ πρὸς τὸν εὖ πράττοντα μᾶλλον t. t.
τοῖχον ἢ γεγραμμένην εἰκόν᾽ ἑστάναι, λαβόνθ᾽ as., 2 t.
[illegible] d. c.
ἓν σχῆμα· τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι πρὸς τὸ μαλθακώτερον, i. t.
δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι καὶ φύσει Θηραμένους. t. t. c.
ΔΙ. οὐ γὰρ ἂν γέλοιον ἦν, εἰ Ξανθίας μὲν δοῦλος ὢν *ἀντ.*
ἐν στρώμασιν μιλησίοις

τὸν ποιεῖ, τὸν δὲ Ξανθίαν δοῦλον. ἀποδέχεται δὲ τὸν Διόνυσον ὁ Χορὸς ὡς μὴ μένοντα (imo *ἐμμένοντα*) *τοῖς αὐτοῖς.* S. inconstantiam ejus irridet Chorus.

500. *πολλὰ περιπ.* Suidas v. *ταῦτα πρὸς ἀνδρὸς* „*ἀντὶ τοῦ εἰς πάντα τετριμμένον,*" *in omnibus exercitati, versati.* ab eadem re Ulyssem laudat Homerus principio Odysseae, ubi Eustath. *πολύτροπον παραφράζει οὐκ ἐφ᾽ ἑνὸς ἑστῶτα, οἷα γεγραμμένην εἰκόνα,* respiciens, opinor, ad verba Comici 502. *Duker.* aptius etiam dictum propterea, quia exemplum capit de Theramene, praefecto classis.

501. *μετακ. ὅμοιον τῷ ἐν Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδου οὐ γάρ ποτ᾽ εἴων τὸν Σθένελον, πρὸς* (— *εἴων Σθ., εἰς τὸν*) *εὐτυχῆ χωροῦντα τοῖχον, τῆς δίκης σ᾽ ἀποστερεῖν.* (v. Eurip. fragm. p. 35. nostrae ed.) *παροιμία δέ ἐστι πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον ῥέπειν ἐπὶ τῶν περὶ τὸ λυσιτελοῦν αὐτοῖς ἀεὶ στρεφομένων. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐπιβατῶν τῆς νεώς, ὅταν, θατέρου μέρους αὐτοῖς κατακλυζομένου, πρὸς τὸ ἕτερον οὗτοι μεθίστανται.* S. — *μᾶλλον τοῖχον* pro *τοῖχον μᾶλλον* Br. ex membr., elegantiore positu verborum.

502. *γεγρ. εἰκόνα.* i. e. *ὡς γ. εἰκ.*, *ut pictam tabulam*, immobilem.

503. *μετ. πρὸς τὸ μαλθ.* Frischlin. *semet vertere ad meliorem sortem.* Voss.: *Doch sich herumzudrehen Dahin, wo's bequemer ist*, etc.

504. *Θηραμένους. οὗτος τῶν τὰ πολιτικὰ πραττόντων. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὡς εὐμετάβολον ὄντα, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἁρμόζοντα. οὗτος δὲ γέγονεν* [*ὁ Θηραμένης*] *διδάσκαλος Ἰσοκράτους, στρατηγὸς δὲ καὶ ὑποκριτὴς* (simulator. cf. S. ad 541.) *εὐμετάβλητος, Ἅγνωνος παῖς, Στειριεὺς τὸν δῆμον. τούτῳ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα παρανενόμηται, δύο δὲ τὰ μέγιστα, καὶ σχετλιώτατα, ἥ τε τῶν ἐν Ἀργινούσῃ* (*Ἀργινούσσαις*) *στρατηγῶν ἀγωγὴ* (accusatio), *ἣν αὐτὸς* (ita Höpfner., ex Suidae l. l. ad 500., pro *αὐτῷ*) *συνεστήσατο μετὰ Καλλιξένου, καὶ ἡ τῶν λ′* (XXX tyrannorum) *ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου μετάστασις. τοιγάρτοι τῆς τοῦ βίου προαιρέσεως ἐπαξίας τῆς τελευτῆς χεν· ὑπὸ γὰρ αὐτῶν τῶν λ′ ἀνῃρέθη, Κριτίου κρίνοντος αὐτόν. ἔνιοι δέ φασι καὶ καταφυγόντα αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἑστίαν ἀποσπασθῆναι. τοῦτον διὰ τὴν ποικιλίαν τοῦ ἤθους Κόθορνον ἐκάλουν, ἐπειδὴ ἑκατέρᾳ στάσει τῇ τῶν πολιτευομένων ἑαυτὸν παρετίθει, καθομιλῶν τοῖς καιροῖς, καὶ τὸ συμφέρον αὐτοῦ* (*αὐτῷ*) *τοῦ πιστοῦ προτάσσων, ἐπειδὴ καὶ ὁ κόθορνος ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ πρὸς τὰς ὑποδύσεις ἁρμόττει* etc. de Theramene cf. 918., Thucydides 8, 68., Xenophon primis libris Historiae gr., Diodorus 13, 98. Thucydides l. l. *καὶ Θηραμένης, ὁ τοῦ Ἅγνωνος, ἐν τοῖς ξυγκαταλύουσι τὸν δῆμον πρῶτος ἦν, ἀνὴρ οὔτε εἰπεῖν οὔτε γνῶναι ἀδύνατος.*

506. *ἐν στρώμασιν μιλ.*, quibus strati erant lecti in conviviis. S. *ἐν γὰρ Μιλήτῳ καλὴ ἡ τῶν στρω-*

ἀνατετραμμένος, κυνῶν ὀρχηστρίδ', εἶτ' ᾔτησεν ἀμίδα,
*ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων τοῦ 'ρεβίνθου 'δραττόμην,
οὗτος δ', ἅτ' ὢν αὐτὸς πανοῦργος, εἶδε, κᾆτ' ἐκ τῆς γνάθου
πὺξ πατάξας μου 'ξέκοψε τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους;

μάτων ἐργασία, καὶ τὰ μιλήσια στρώματα ποικίλα, καὶ ἁπαλὰ, γίνεται, καὶ διάφορα. εἰς τρυφὴν δὲ οἱ Μιλήσιοι διαβάλλονται, καὶ εἰς τὸ στολῆς πολυτελές· ἐσθῆτές τ' ἐνταῦθα κατεσκευάζοντο ποικίλαι, καὶ τάπητες, ὡς καὶ Θεόκριτος (15, 125.) πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνῳ, Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων. — ἀμίδα δὲ τὴν οὐρητρίδα, τὸ οὐρηρὸν ἀγγεῖον. de lanis milesiis, ex iisque fabricatis tapetibus stragulisque multus est h. l. Sp. vide, quos laudat, hunc nostrum Lys. 678., Cic. in Verr. 1, 34., Virg. Georg. 3, 306. sequ. etc.; item Bähr. ad Plut. Alcib. pp. 193 seqq. etiam corinthia stragula in pretio erant: vid. annot. ad 409.

507. sequ. κυνῶν Bentlejus, Br. aliique pro κινῶν, quod ἄμετρον et omnino ineptum est. conferas licet Lysistr. 739. praeterea libri ἀμίδ' ἐγὼ etc., itidem pessumdato versu. neque enim ferendi sunt librarii, qui haec ita diviserunt

οὐ γὰρ — εἰ
Ξανθίας — ἐν
στρώμ. μιλ.
ἀνατετρ., κ. ὀρ-
χηστρίδ' — ἀμίδ'· ἐ-
γὼ δὲ — βλέπων,
τοῦ —· οὗ-
τος etc.,

sectati illi vulgarem ordinem verborum scripsisse videntur ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων, cum hoc reliquisset Aristophanes πρὸς δὲ τοῦτ' ἐγὼ βλέπων: τοῦτο, τὸ ἀνατρέπεσθαί με ἐν στρώμασι μιλησίοις, καὶ κυνεῖν τὴν ὀρχηστρίδα, non τοῦτον, quod et minus significans est, et numeros habet deteriores. confirmare quodammodo hanc scripturam videtur codex Paris., denuo collatus in usum hujus ed., in quo legitur ἀμίδα sine elisione, velut sequente consona. neque trochaïcis octonariis, neque iambis tetrametris abstinuisse Pindarum et poëtas scenicos Graecorum, quos latini imitati sunt, dudum est cum ostendi in annotatis ad Pindarum, a me germanice versum, et in editionibus istorum poëtarum; qua de re mecum sentientes habeo cum alios, tum Boeckhium in dissert. de metris Pindari p. 277. et Welckerum animadversione ad h. l. — gloss. E ἀνατετρ.: ἀνακεκλιμένος etc. — S. τοῦ 'ρεβίνθου. τοῦ αἰδοίου. —

510. τοὺς χοροὺς τ. πρ. ἀντὶ τοῦ τοὺς ὀδόντας εἰπεῖν, τοὺς χοροὺς εἶπε· Διόνυσος γάρ ἐστιν ὁ τῶν χορῶν προστάτης. τὸ δὲ ὅλον παρὰ τὴν ὑπόνοιαν. S. B. „Quod S. affert, nullius est pretii. fortassis, quoniam χοροὶ etiam πλῆθος ταγμάτων dicebatur (Zonar. 2. p. 1856.), ordinem anteriorem dentium indicavit.“ cf. Schneideri lex. v. χορός. omnino haec vox seriem sive ordinem rerum ejusdem generis significat. Tatius p. 8, 6. ed. Jacobs. ὁ λοιπὸς τῶν καλάμων χορὸς, et p. 20. sequ. ἑκάστη πλευρὰ τειχίου — κατάστεγος ὑπὸ χορῷ κιόνων. quo loco Jacobsius laudat illud Eustathii Amor. Ism. 3. p. 96. χορὸς ὀδόντων λευκὸς, quod simillimum huic Aristophanis dicto pariter atque Galeni verba vol. 3. p. 871. ed. Kühn., quae D. attulit, ἀλλ' εἰ μὲν χορόν τις ἔστησεν ἐν κόσμῳ δυοῖν καὶ τριάκοντα χορευτῶν, ἐπῃνεῖτο ἂν ὡς τεχνικός· ἐπεὶ δ' ὀδόντων χορὸν οὕτω καλῶς διεκόσμησεν ἡ φύσις, οὐκ ἄρα καὶ ταύτην ἐπαινεσόμεθα; etiam Marcell. Inscript. in Regill. v. 501. χορὸν ἡμερίδων dixit, ubi Salmasius „χορὸς κιόνων in lege quadam Constantini *acies columnarum* vocatur.“

Π. Πλαθάνη, Πλαθάνη, δεῦρ' ἐλθ'· ὁ πανοῦργος οὑτοσὶ,
i. tr.
ὅς, εἰς τὸ πανδοκεῖον εἰσελθών ποτε,
ἑκκαίδεκ' ἄρτους κατέφαγ' ἡμῶν ...
ΠΛ. νὴ Δία,
ἐκεῖνος αὐτὸς δῆτα!
ΞΑ. κακὸν ἥκει τινί.
Π. καὶ κρέα γε πρὸς τούτοισιν ἀνάβραστ' εἴκοσιν
ἀν' ἡμιωβολιαῖα ...
ΞΑ. δώσει τις δίκην.
Π. καὶ τὰ σκόροδα τὰ πολλά.
ΔΙ. ληρεῖς, ὦ γύναι,
κοὐκ οἶσθ' ὅ τι λέγεις.
Π. οὐ μὲν οὖν με προσεδόκας,
ὁτιὴ κοθόρνους εἶχες, ἀναγνῶναί σ' ἔτι;
τί δαί; τὸ πολὺ τάριχος οὐκ εἴρηκά πω.
ΠΛ. μὰ Δί', οὐδὲ τὸν τυρὸν γε τὸν χλωρὸν, τάλαν,

511. perperam S. πανδοκεύτρια δὲ πρὸς Πλαθάνην θεράπαιναν etc.: neque enim ancilla haec est, sed etiam ipsa copa, alterius vicina et amica.

514. κακὸν ἥκει τινὶ non est *alicui malum imminet*, sed *nobis*, aut *mihi*, ut et paulo post. (cf. 567.) ita enim articulus ille saepe ponitur: vide Fischer. ad Weller. 2. p. 230., Br. ad Soph. Ajac. 245. colligere autem id Xanthias e voce et vultu cauponarum potuit, et pro se haec dicit. B. cf. 516, 589, 625., Plut. 378.

515. i. e. *viginti frusta carnis elixae.* vide, quae de hac significatione voc. κρέας notavimus ad Plut. 1138. — K. cf. 474.

516. sic quidam libri Aristoph., et Pollux. 9, 64., quos recte secuti sunt Br. et ab eo editores. vulgus codicum conjunctim ἀνημιωβολιαῖα, quae vox nihili. notum, quod K. annotavit, ἀνὰ interdum esse particulam distributivam, ut grammatici loquuntur, et sensu aequipollere latinae voci *singuli.*

518. οὐ προσεδόκας με γνῶναί σε, ἐπειδὴ κόθορνος τοῦ Διονύσου ἐστὶν, οὐ τοῦ Ἡρακλέους. S.

519. κοθόρνους. cf. 47. ὁτιὴ κοθ. εἶχες, quod habebas cothurnos, quos induere posses, ubi commodum esset, ut nunc fecisti.

520. τὸ τάρ. οὕτως ἔλεγον Ἀττικοὶ, οὐδετέρως. — S.

521. τυρόν γε τὸν χλωρόν. sic Attici vocabant *caseum recentem*, ut constat ex Polluce, Athen., et aliis, quorum loca collegit Meursius Lect. att. l. 3. c. ult. K. — τάλαν. Frischlin. *recentem caseum, quem cum canistro devoravit improbus*, quasi legisset τάλας. et similiter Conz. *auch von dem frischen Käse nicht, Den mir der Lümmel aufgefressen mit sammt dem Korb.* item Droysen.; qui omnes secure acceperunt id, quod quidem hodie legitur in libris Comici, κατήσθιεν. sed audiendus potius est Andreas Divus, cujus interpretatio Aristophanis barbara quidem est atque inepta, sed tamen ejus, qui verbum verbo reddiderit, ut certo scire possis, quid legerit in suis codicibus: nam conjecturis indulsisse bonum virum, non est quod credamus. is igitur — *neque caseum recentem, miser, quem cum ipsis calathis devorasti*, κατήσθιες, ut in

ὃν αὐτὸς αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιες.
κἄπειτ᾽, ἐπειδὴ τἀργύριον ἐπραττόμην,
ἔβλεψεν εἴς με δριμὺ, κἀμυκᾶτό γε.
ΞΑ. τούτου πάνυ τοὔργον· οὗτος ὁ τρόπος πανταχοῦ.
ΠΑ. καὶ τὸ ξίφος γ᾽ ἐσπᾶτο, μαίνεσθαι δοκῶν.
Π. νὴ Δία, τάλαινα.
ΠΑ. νὼ δὲ δεισάσα γέ πω
ἐπὶ τὴν κατήλιφ᾽ εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν·
ὁ δ᾽ ᾤχετ᾽ ἐξάξας γε, τοὺς ψιάθους λαβών.
ΞΑ. καὶ τοῦτο τούτου τοὔργον.
Π. ἀλλ᾽ ἐχρῆν τι δρᾶν.
ἴθι δὴ κάλεσον τὸν προστάτην Κλέωνά μοι.

τάλαν Bacchus intelligatur, reliqua vero suae orationis ad alteram copam conversa dicat Plathane.

522. sic fere Borg.; neque aliter A Paris., nisi quod *τοῖς* ibi omissum est, raptum illud a praegresso *αὐτοῖς*. v. ann. ad 521. elegantem scripturam merito Br. alii plurimorum codd. *ὃν οὗτος αὑτοῖς* etc. praetulit. miscentur nonnunquam haec vocabula, velut ap. Sophoclem Philoct. 1248. antiqui libri habent *αὐτὸς*, sed Brunckianus emendate *οὗτος*. est autem *αὐτὸς solus*. S. *αὐτοῖς τοῖς ταλ.* ἔτι ὄντα, φησὶν, ἐν τοῖς μικροῖς καλαθίσκοις.

523. *ἐπρατ τ.* Xenoph. Mem. Socr. 1, 2, 7. *ἐθαυμάζετο δ᾽, εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πράττοιτο.* — *E Be.*

524. *εἰς μὲ* Suidae cod. Oxon. *εἴς με* Rav., Bekk., D. vulgo *εἰς ἐμέ.* vide Herm. ad Eurip. Bacch. 1053. (930.), Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 314., nos ad Iph. Taur. 64.

525. *οὗτος — παντ.* τὸ τρώγειν, καὶ μὴ διδόναι, φησὶ, τὸν μισθόν. τοῦτο δὲ ὁ Ξανθίας, ἐπαίρων κατὰ τοῦ Διονύσου τὰς γυναῖκας. S.

526. *μαίν. δοκῶν.* καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ μαινόμενος ὡς (scrib. ὁ) Ἡρακλῆς, καὶ σπῶν τὸ ξίφος. πρὸς τοῦτο οὖν παίζει. S.

528. *κατήλιφα.* „Scholiastae de hac voce notationem *κατήλιφα*, μεσόδομον (sic), ἢ τὴν κλίμακα, illustrat Hesych. *κατήλιψ*: μεσόδμη, μεσότοιχον, δοκὸς ἢ ὑπό τινος(?) βαστάζουσα τὸν ὄροφον. οἱ δὲ ἰκρίωμα τὸ ἐν τῷ οἴκῳ, ὃ καὶ βέλτιον. — et similiter Pollux 7, 113.“ *Sp.* Br. *superiorem contignationem.* Welcker. *und sprangen hurtig unsre Bodentrepp' hinauf.*

529. *ἐξάξας* pro *ἐξάξας* primus dedit Br. auctore K. S. *τὰς* (sic, ut libri Aristoph. praeter C, in quo legitur *τοὺς*) *ψιάθους.* οἷον καὶ τὰ στρώματα τοῦ πανδοκείου. ἐν δὲ τῷ Καλλιστράτῳ (antiquo S., ut observat Duker.) γέγραπται *τοὺς ψ.*, καὶ σεσημείωται τοῦτο, ὅτι ἀρσενικῶς εἶπε. notavit hoc etiam Suidas v. *ψιάθου.* — *ψίαθοι* proprie sunt *storeae.* glossae *ψίαθος*, *teges*, *matta.* Theophrast. Hist. plant. 9, 4. ψιάθους δὲ ἐκ τῶν φοινίκων πεπλεγμένας. idem nempe *ψίαθος*, quod *φορμός*: vid. Schol. Thucyd. ad v. *φορμηδὸν* 2, 75. proinde est vile genus straguli. *E Sp.*

530. *ἀλλ᾽ ἐχρῆν τι δρᾶν.* haec vulgo Xanthiae orationi continuantur; sed recte S. τὸ δὲ *ἀλλ᾽ ἐ. τι δρ.* δύναται καὶ ἡ γυνὴ λέγειν (*δρᾶν*) ἀντὶ τοῦ τιμωρήσασθαι. *ἴθι* etc. alteri copae haec tribuuntur in recentioribus libris. cf. ann. ad. Plut. 246.

531. ancillae dicit, eam comitatae. S. *τὸν πρ. Κλέωνα.* ἦν γὰρ ἀποθανὼν τότε· τὰ δὲ δράματα καθ᾽ ᾅδου νῦν. *Κλέωνα* δὲ τὸν βυρσοδέψην, εἰς ὃν γέγραφε τοὺς Ἱππέας. (cf. Thucyd. 3, 36. et vitam Ari-

ΠΛ. σὺ δ' ἔμοιγ', ἐάνπερ ἐπιτύχῃς, Ὑπέρβολον,
ἵν' αὐτὸν ἐπιτρίψωμεν.
Π. ὦ μιαρὰ φάρυγξ,
ὡς ἡδέως ἄν σου λίθῳ τοὺς γομφίους
κόπτοιμ' ἄν, οἷς μου κατέφαγες τὰ φορτία.
ΠΛ. ἐγὼ δέ γ' ἐς τὸ βάραθρον ἐμβάλοιμί σε.
Π. ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου,
δρέπανον λαβοῦσ', ᾧ τοὺς κόλικας κατέσπασας.
ἀλλ' εἶμ' ἐπὶ τὸν Κλέων', ὃς αὐτοῦ τήμερον
ἐκπηνιεῖται ταῦτα προσκαλούμενος.
ΔΙ. κάκιστ' ἀπολοίμην, Ξανθίαν εἰ μὴ φιλῶ.
ΞΑ. οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν. παῦε, παῦε τοῦ λόγου·

stophanis.) Ὑπέρβολος δὲ, εἰς ὃν καὶ Εὔπολις ἔγραψε τὸν Μαρικᾶν. ἀπώλετο δὲ περὶ τὴν Σάμον, πολεμούντων αὐτῷ τῶν Σαμίων. Duker. „proprie προστάται Athenis erant patroni τῶν μετοίκων, ut Suid. et Harpocr. Aelianus V. H. 12, 43. turbulentos quosdam demagogos et oratores, cujusmodi et Cleon erat, vocat προστάτας τοῦ δήμου: quae significatio hic quoque locum habere potest“ etc.

532. Ὑπέρβολον. cf. Suid. h. v. et Equ. 1360. (1251.) K. Hic etiam vivus non melior fuerat Cleone, et saepe notatur a Comico. Equ. 1192. ἄνδρα μοχθηρὸν πολίτην, ὀξίνην Ὑπέρβολον. *Be.* add. Thucyd. 8, 73. et Plut. in Alcib. (c. 13., ubi vid. Bähr. p. 127. sequ.) *Conz.*

533. cod. paris. φάρυξ.

534. sequ. Phrynichus Com. ap. Athen. 2. p. 52. τοὺς γομφίους ἅπαντας ἐξέκοψεν (dentes molares excussit omnes), ὥστ' [ὥστε] οὐκ [hic incipere videtur novus versus, i. t. c.] ἂν δυναίμην ναξίαν ἀμυγδάλην κατάξαι. (fugerunt haec Meinekei diligentiam). *Be.* S. φορτία. ψωμοὺς, κρέα, τυροὺς, καὶ τἄλλα. B. „φορτ. h. l. dicuntur *edulia*, ut saepe omnino *merces*.“ Droysen. *Wie gerne würd' ich mit einem Stein dir die Zähn' im Maul* (die Backenzähn') *Einschlagen, mit denen du meinen Kram gefressen hast!*

536. βάραθρον dictus Athenis locus alte effossus, in quem facinorosos morti damnatos praecipitabant, qui et ὄρυγμα nuncupabatur. vid. Meursii Att. Lect. 1, 25. *Br.*

537. Thomas Mag. λάρυγξ: ἡ τῶν σιτίων εἴσοδος (gula, seu fauces). φάρυγξ: ἡ τῆς φωνῆς διέξοδος etc. *E B.*

538. κόλικας. ἢ ἄρτους, ἢ ἔντερα. (panes minores. vide, quos laudat Tittmann. ad Zon. 2, 1229. Br. *panes succineritios. E B.*) τὸ δὲ ᾧ οὐ πρὸς τὸ δρέπανον, ἀλλὰ πρὸς τὸν λάρυγγα. — κατέσπ. κατεβρόχθισας. S.

540. ἐκπην. ἃ ἔφαγεν ἡμῶν, ἀφελκύσει. ἀπὸ τῶν τὴν κρόκην μηρυομένων εἰς πηνία. — εἰ δὲ διὰ τῆς οι διφθόγγου γράφεται (ἐκποινιεῖται, ut Barocc. et alii 2 a manu 1.), μετὰ τιμωρίας ἀπαιτήσει. S. Hesych. ἐκπηνιεῖται: ἐκμηρύσεται. idem πηνίον: πανούκλιον, ἢ ἄτρακτος, εἰς ὃν εἰλεῖται ἡ κρόκη. *panicula sive fusus, cui filum involvitur.* cf. Eustath. ad Hom. p. 1347. *E Sp. et Be.* Voss. *der heute noch Vor Gericht ihm diesen ganzen Flausch abzupfen wird.* — προσκαλ. ἐγκαλῶν, εἰς δικαστήριον ἕλκων, κατηγορῶν αὐτοῦ. S.

541. ἐνταῦθα φοβούμενος ὁ Διόνυσος ὑποκρίνεται (v. S. ad 504.) φιλίαν πρὸς Ξανθίαν, ἵνα πάλιν Ἡρακλῆς γένηται, καὶ αὐτὸς Ξανθίας κελευσθεὶς ὑπὸ Διονύσου. S.

οὐκ ἂν γενοίμην Ἡρακλῆς ἄν.
ΔΙ. μηδαμῶς,
ὦ Ξανθίδιον.
ΞΑ. καὶ πῶς ἂν Ἀλκμήνης ἐγὼ
υἱὸς γενοίμην, δοῦλος ἅμα καὶ θνητὸς ὤν;
ΔΙ. οἶδ', οἶδ', ὅ τι θυμοῖ· καὶ δικαίως αὐτὸ δρᾷς,
κἂν εἴ με τύπτοις, οὐκ ἂν ἀντείποιμί σοι.
ἀλλ' ἤν σε τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαι χρόνου,
πρόῤῥιζος αὐτὸς, ἡ γυνὴ, τὰ παιδία,
κάκιστ' ἀπολοίμην, κἀρχέδημος ὁ γλάμων.
ΞΑ. δέχομαι τὸν ὅρκον, κἀπὶ τούτοις λαμβάνω.
ΧΟ. νῦν σὸν ἔργον ἔστ', ἐπειδὴ t. d. στ.
τὴν στολὴν εἴληφας, ἥνπερ εἶχες ἐξαρχῆς, πάλιν, t. t. c.
ἀνανεάζειν σαυτὸν αἰεὶ, t. d.
καὶ βλέπειν αὖθις τὸ δεινὸν, τοῦ θεοῦ μεμνημένον, t. t. c.
ᾧπερ εἰκάζεις σεαυτόν. εἰ δὲ παραληρῶν ἁλώσει, t. t.

543. μηδ. *minime istuc dixeris, o Xanthisce.* Frischlin.

544. καὶ πῶς ἂν Ἀ. ἅπερ πρὸς αὐτὸν ὁ Διόνυσος πρότερον ἔλεγε, ταῦτα λέγει καὶ αὐτὸς εἰρωνευόμενος καὶ παίζων. S. cf. 495 sequ.

546. ὅ τι, *quid*, cur. minus bene codd. ὅτι.

548. *at si tibi unquam in posterum* ornamenta haec *ademero.*

549. πρόῤῥιζον Atticis *radicitus, funditus*, ut Soph. El. 726., Eurip. Hipp. 648., Andocid. orat. 1. p. 246. (Reisk. Orat. gr. t. 4. p. 72.), respicit ad jurisjurandi formulam in judiciis. Demosth. adv. Aristocr. p. 413. πρῶτον μὲν διεξομεῖται κατ' ἐξωλείας αὑτοῦ, καὶ γένους, καὶ οἰκίας, ὁ τινὰ αἰτιώμενος εἰργασθαί τι τοιοῦτον. (is, qui aliquem caedis accusat ap. Areopagitas.) mox ἀλλ' ἐὰν ἐξελεγχθῇ μὴ λέγων ἀληθῆ, τὴν ἐπιορκίαν ἐπενεγκάμενος τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ, καὶ τῷ γένει. Antiphon or. 14. p. 293. (ed. Reisk. t. 4. p. 709.) ἐξώλειαν αὑτῷ, καὶ γένει, καὶ οἰκίᾳ τῇ σῇ ἐπαρώμενον etc. *E Sp.* ita per jocum adolescens Bacchus, tanquam paterfamilias.

550. S. ὁ γλάμων. ὁ ἔχων λήμας, ὁ ἀκάθαρτος, παρόσον ἐρώμενος, φασὶν, ἦν Διονύσου. (imo ridicule dirae imprecationi admiscet Archedemum, nihil ad se pertinentem, propterea quod ei male vult, ut supra Chorus 394.) etc.

551. ἐπὶ τούτοις, *hac conditione*, ut Archedemus pereat.

552. bonum animum habere Xanthiam jubet Chorus, et personam, quam ceperit, Herculis fortiter sustinere, ne rursus bajulandae sint sarcinae. cui gratias agit servulus, seque jam sponte id consilii cepisse dicit. — haec cum versibus 499. seqq. respondere putat Br., temere novavit, ἀλῷς scribens 556. secundum paucos codd., sicut illo in loco μεταστρέφειν pro μεταστρέφεσθαι, depravatis quidem metris.

555. τοῦ θεοῦ, Herculis.

556. sequ. παραληρῶν. (i. e. proprie nugax, stulte rem gerens.) ἀγενές τι ποιῶν, καὶ οὐ τῆς Ἡρακλέους σκευῆς ἄξιον. S. βαλεῖς, ἐμβαλεῖς (si addes aliquid ignaviae.) sic ille, et similiter vulgus librorum καὶ βάλῃς, καὶ βάλλῃς. sed Venetus κἀκβάλῃις, i. e. κἀκβάλῃς, quod mutandum fuit in κἀκβαλεῖς, *et pro-*

κἀκβαλεῖς τι μαλθακὸν, t. d. c.
αὖθις αἵρεσθαί σ' ἀνάγκη τις πάλιν τὰ στρώματα. t. t. c.
ΞΑ. οὐ κακῶς, ὦνδρες, παραινεῖτ', ἀντ.
ἀλλὰ καὐτὸς τυγχάνω ταῦτ' ἄρτι συννοούμενος.
ὅτι μὲν οὖν, ἢν χρηστὸν ᾖ τι,
ταῦτ' ἀφαιρεῖσθαί πάλιν πειράσεταί μ', εὖ οἶδ' ὅτι·
ἀλλ' ὅμως ἐγὼ παρέξω 'μαυτὸν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα,
καὶ βλέποντ' ὀρίγανον.
δεῖν δ' ἔοικεν, ὡς ἀκούω τῆς θύρας καὶ δὴ ψόφον.
ΑΙ. ξυνδεῖτε ταχέως τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον, i. tr.
ἵνα δῷ δίκην. ἀνύετον!
ΔΙ. ἥκει τῳ κακόν.
ΞΑ. οὐκ ἐς κόρακας; μὴ πρόσιτον!
ΑΙ. εἶεν, καὶ μάχει;
ὁ Διτύλας, χὠ Σκεβλίας, χὠ Παρδόκας,
χωρεῖτε δευρὶ, καὶ μάχεσθε τουτῳΐ.
ΔΙ. εἶτ' οὐχὶ δεινὰ ταῦτα, τύπτειν τουτονὶ

jicies, proferes, *excidere tibi patieris.* de amovendo conjunctivo v. Herm. ad Viger. ann. 304., Jacobs. praefat. Anthol. Palat. p. 49. sic etiam plures ll. ἁλώσηι, sive ἁλώσῃ, ε et η confusis, sed Rav. et Dobraei duo ἁλώσει.

561. ἢν — τι, si quid commodi ad me inde redundet, quod rursus Herculis personam suscipio. B. imo „si res succedet, si nihil timendum erit," german. *wenn es gut geht.*

562. ταῦτ', ornatum Herculeum.

564. ὀρίγανον. δριμύ· τοιοῦτον γὰρ τὸ φυτόν. S. origanum, *Dosten*, fecundum genus plantarum, ad quod dictamnus pertinet, et marum (*μάρον*, *Bockskraut*), et amaracus (origanum majorana, *Majorandosten*). Plinius H. N. 21, 7. *amaracos acres habet odores.* Catull. 62, 7. *suaveolentis amaraci flores.* cf. Billerbeckii Flora class. pagg. 154 seqq. et, quos B. laudat, Dioscor. 2, 33., Plin. H. N. 20, 67., interpp. Aeliani H. An. 6, 12. Theophrastus, notante Sp., H. Pl. 1, 19., quo loco de varietate succorum agit, alios vinosos esse ait, alios pingues, alios dulces; οἱ δὲ δριμεῖς. inquit, οἷον ὀριγάνου, θύμβρου, καρδάμου, νάπυος. igitur eodem sensu Comicus dixit Equ. 628. κἄβλεψε νάπυ, ubi S. καὶ ἀνέβλεψε δριμύ. Vesp. 453. βλεπόντων κάρδαμα." *E Bc.* cf. supra 524.

566. Redit jam Aeacus, cum infernalibus lorariis, qui se paulo ante dicebat currere ad arcessendam Echidnam et muraenam. — *Be.* monstrat iis Xanthiam, tanquam Herculem, qui Cerberum canem fuerat furatus. B.

567. ἥκει τῳ κακόν. ὁ Διόν. τοῦτο λέγει, ὅπερ περὶ αὐτοῦ καὶ Ξανθίας ἀνωτέρω (514.) ἀμέλει δώσει δίκην. ἡσυχῇ δὲ ταῦτα λέγει. S.

568. εἶεν, καὶ μάχει; *quid? etiam pugnas?* εἶεν: ἄγε δή. vide Viger. 5, 6, 9.

569. nomina thracia. „Nimirum mancipia Graecorum saepe erant thraciae stirpis. vide Reitemeier. Gesch. u. Zust. der Sclav. in Griech. p. 78." B.

571. τύπτειν τ. κλέπτοντα. ironice, quasi non sit flagitium fu-

κλέπτοντα, πρός τ' ἀλλότρια;
ΞΑ. μᾶλλον ὑπερφυᾶ.
ΑΙ. σχέτλια μὲν οὖν, καὶ δεινά.
ΞΑ. καὶ μὴν, νὴ Δία,
εἴ πώποτ' ἦλθον δεῦρ', ἐθέλω τεθνηκέναι,
ἢ 'κλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.
καί σοι ποιήσω πρᾶγμα γενναῖον πάνυ·
βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τουτονὶ λαβὼν,
κἄν ποτέ μ' ἕλῃς ἀδικοῦντ', ἀπόκτεινόν μ' ἄγων.
ΑΙ. καὶ πῶς βασανίζω;
ΞΑ. πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι
δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων,

rari. ridiculum est, quod subjicit πρός τ' ἀλλότρια (nam ita scribendum est secundum vett. edd., non κλέπτοντα πρὸς τἀλλότρια cum Br. aliisque), *praesertim aliena*, quo significat, Xanthiam etiam sibi domino saepe aliquid subducere. „πρὸς hic valet προσέτι, καὶ ταῦτα." Br. Xenoph. 3, 2, 2. πρὸς δ' ἔτι καὶ οἱ ἀμφὶ Ἀριαῖον etc. — Eurip. Or. 604. Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω, δράσω τε πρός. Noster Equ. 582. καὶ πρὸς οὐκ αἰτοῦμεν οὐδέν. cf. infra 653.

572. μᾶλλον, *imo*. ll. μάλ', quod ortum arbitror e compendio μᾶλλ) vel μᾶλλ". pro eo S. invenisse videtur in suis libris μᾶλλα, cum α scriptum esset pro ον, de quo mendo dixit Bast. Dissert. palaeogr. p. 771. cf. nos ann. ad Eurip. Med. 622., Aeschyl. Prom. 12. etc. geminus locus est 698., ubi plane Paris. noster μᾶλλον. Bekk. utrobique μὴ ἀλλ', et similiter D. S. Τιμαχίδας βραχέως ἀξιοῖ προφέρεσθαι ἀπιθάνως, συναλοιφῆς οὔσης ἐκ τοῦ μὴ καὶ ἀλλά. qui si μὴ intellexit, οὐ soloecissavit.

573. σχέτλια — δεινά. haec quoque εἰρωνικῶς.

576. γενναῖον. generosum, quo non opus erat in levi causa.

577. βασάνιζε etc. nempe juxta receptum legibus Atheniensium morem, ut heri servos in quaestionem darent; imo ut hi tradi ab heris deberent, ut testatum Demosth. adv. Steph. 1. p. 629., adv. Euerg. p. 639. (ed. Reisk. t. 2. p. 1120., 1143.) etc. dicitur etiam de examine citra tormenta, ut Acharn. 612. — *Sp.*

579. βασανίζω. praesens pro futuro, ut 197., 597. frustra C. βασανίσω. — ἐν κλίμακι δήσας etc. enarrantur varia tormentorum genera; quorum hoc quidem Thesm. 897. dici videtur δεῖν ἐν τῇ σανίδι: nam aliud poenae genus est ξύλον Equit. 368. vide Köpkei *Gesetzgebung der Griechen* p. 723. et ab eo laudatam Reitemeirri comment. de origine et ratione quaestionis per tormenta ap. Gr. et Rom. servos castigandos ad scalae columnam alligatos fuisse censet Conzius; recte, ut opinor; nec tamen huc pertinet, quod Horat. dicit Epist. 2, 2, 16., *in scalis latuit metuens pendentis habenae*, quae verba, male accepta a plerisque interpretibus, sic explicat S. Cruqu. *in media domo a gradibus ad timorem servis incutiendum habenae pendebant*; ex quo intelligitur, hunc esse ordinem *latuit metuens habenae pendentis in scalis*. ceterum verba ἐν κλίμακι — μαστιγῶν jungenda sunt ita, ut Aeacus jubeatur flagellare ὑστριχίδι Bacchum vinctum et in scala suspensum.

580. ὑστριχίδι. Hesych. ὑστριχίς: μάστιξ πεπλεγμένη ἐξ ὑείων τριχῶν, et similiter alii lexicographi. quo sensu etiam ὕστριξ dicitur ap. Ety-

στρεβλῶν, ἔτι δ' ἐς τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων,
πλίνθους ἐπιτιθεὶς, πάντα τἄλλα, πλὴν πράσῳ
μὴ τύπτε τοῦτον, μηδὲ γητείῳ νέῳ.
ΑΙ. δίκαιος ὁ λόγος· κἄν τι πηρώσω γε σοι
τὸν παῖδα τύπτων, τἀργύριόν σοι κείσεται.
ΞΑ. μὴ δῆτ' ἔμοιγ'· οὕτω δὲ βασάνιζ' ἀπαγαγών.
ΑΙ. αὐτοῦ μὲν οὖν, ἵνα σοι κατ' ὀφθαλμοὺς λέγῃ.
κατάθου σὺ τὰ σκεύη ταχέως, χὤπως ἐρεῖς
ἐνταῦθα μηδὲν ψεῦδος.
ΔΙ. ἀγορεύω τινὶ
ἐμὲ μὴ βασανίζειν ἀθάνατον ὄντ'.
ΞΑ. εἰ δὲ μὴ,
αὐτὸς σεαυτὸν αἰτιῶ.
ΑΙ. λέγεις δὲ τί;
ΔΙ. ἀθάνατός εἶναί φημι Διόνυσος Διὸς,

mologum et Suidam. hic quidem *ὕστριξ: ἐκ δέρματος μετ' αὐτῶν τῶν τριχῶν μάστιξ.* sed alteram quoque formam habet. — *δέρων*, *deverberans*, nihil amplius: neque enim de poena Marsyae, quam proprie vox sonat, cogitandum est. anus illa, filiam ab amatore verberatam consolans, Anthol. Palat. 1. p. 96. *ἔκμαξαι, μὴ κλαῖε, τέκνον· χεὐρήσομεν ἄλλον, Τὸν μὴ καὶ τὸ βλέπειν εἰδότα, καὶ τὸ δέρειν.*

581. *στρεβλῶν.* Plut. 871. *ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον Εἰπεῖν, ἃ πεπανούργηκας.* ibi Fischer. „servi, qui aut aufugissent, aut furtum fecissent, in foro imponebantur rotis, earumque radiis districti ita pendebant, ut flagris caederentur, quoad verum confessi essent. *τροχὸς* ea rota dicitur. *στρεβλοῦσθαι* est *torqueri*, *pravari*, in gloss. vett. cf. Hesych.“ vid. etiam Plut. 871. — *ἐς τὰς ῥ. ὄ. ἐγχέων.* genus poenae, cujus praeterea nullam habeo notitiam.

582. *πλίνθους* francog. interp. reddit *briques brulantes*, et similiter Conz. *heisse Ziegel.* (et Voss. *mit dem Ziegel gebrannt.*) quidni omnino laterum magnam multitudinem humeris impositam intelligamus? B. Ita Divus *lateres imponens*, Frischlin. *lateres admove*, Welcker. *Ziegel auf ihn gelegt.* ne haec quidem poena aliunde cognita. — *πάντα — νέῳ. πλὴν μὴ τούτοις αὐτὸν τύπτε, ἅπερ ἐστὶν ἐλαφρότατα. — βασάνιζε πανταχῶς αὐτὸν, μὴ ἐν παιδιᾷ, μηδὲ ὡς τοὺς ἐλευθέρους παῖδας τῷ ἐκκαυλήματι τοῦ πράσου τύπτουσιν, ἢ τῷ γητείῳ. E S.* porris et alliis (*mit Knoblauch u. Zwiebeln*) pueri se lusus causa feriebant. vult igitur hoc, severe Bacchum caedendum et torquentum esse. cf. Petit. de Legg. atticis p. 442. B. *γήτειον* appellatur etiam *γήθυον*, seu *γηθυλλίς*. vide Billerbeckii Flora class. p. 89.

584. *κἄν τι — κείσεται.* solebant, qui servos aut servas alterius ad torturam poscebant, damnum praestare, si illi ex tortura mutilarentur. vid. Demosth. c. Neaer. (ed. Reisk. t. 2. p. 1387.) *Be.*

586. (*οὕτω.*) *οἷον ἄνευ τιμῆς· οὐδὲν θέλω ὑπὲρ αὐτοῦ. E S.*

589. *τὸ ἀγορεύω* (*edico*) *ἐν ὀργῇ λέλεκται. Ex eodem.*

590. inepte Baccho tribuuntur verba *εἰ δὲ μὴ, — αἰτιῶ. εἰ δὲ μὴ,* scil. *βασανιεῖς αὐτόν.* pergit Xanthias, ut coepit.

591. non male priscae edd. *αὐτὸς σὺ σαυτὸν α.*

τοῦτον δὲ δοῦλον.
ΑΙ. ταῦτ' ἀκούεις;
ΞΑ. φήμ' ἐγώ.
καὶ πολύ γε μᾶλλόν ἐστι μαστιγωτέος·
εἴπερ θεὸς γάρ ἐστιν, οὐκ αἰσθήσεται.
ΔΙ. τί δῆτ', ἐπειδὴ καὶ σὺ φῂς εἶναι θεὸς,
οὐ καὶ σὺ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί;
ΞΑ. δίκαιος ὁ λόγος· χὠπότερόν γ' ἂν νῷν ἴδῃς
κλαύσαντα πρότερον, ἢ προτιμήσαντά τι
τυπτόμενον, εἶναι τοῦτον ἡγοῦ μὴ θεόν.
ΑΙ. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἶ σὺ γεννάδας ἀνήρ·
χωρεῖς γὰρ ἐς τὸ δίκαιον. ἀποδύεσθε δή.
ΞΑ. πῶς οὖν βασανιεῖς νὼ δικαίως;
ΑΙ. ῥᾳδίως·
πληγὴν παρὰ πληγὴν ἑκάτερον.
ΞΑ. καλῶς λέγεις.
ἰδού. σκόπει νυν, ἤν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς.
ΑΙ. ἤδη 'πάταξά σ'.
ΞΑ. οὐ μὰ Δί', οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖς.
ΑΙ. ἀλλ' εἶμ' ἐπὶ τονδὶ, καὶ πατάξω.
ΔΙ. πηνίκα;
ΑΙ. καὶ δὴ 'πάταξα.
ΔΙ. κᾆτα πῶς οὐκ ἔπταρον;
ΑΙ. οὐκ οἶδα· τουδὶ δ' αὖθις ἀποπειράσομαι.
ΞΑ. οὔκουν ἀνύσεις; — ἰατταταί!
ΑΙ. τί δ' ἰατταταί;

593. *ταῦτ' ἀκ.;* ἀντὶ τοῦ *ὄντως εἶ δοῦλος;* S.

597. *τύπτει* pro futuro dictum: cf. 579.

598. sic MSS. 3. vulgo desideratur γ', quod vi sua non carere ait B.

599. *προτιμ.* φροντίσαντα τῶν πληγῶν, κατὰ τοὺς Ἀττικούς. ἢ ἐπιστραφέντα τοῦ δακρῦσαι ἢ ἀποιμῶξαι ἕνεκα. S. sic enim Attici utuntur verbo προτιμῶ pro κήδομαι, ἐπιστρέφομαι, ἐντρέπομαι, etc. infra 616. quaerenti Aeaco ἔπειτα προτιμᾷς οὐδέν; respondet Bacchus οὐδέν μοι μέλει etc. *Br.*

605. *ἰδού.* hoc dicto vestem Xanthias exuit, ut jussus est. cf. 448.

606. perperam verba οὐδ' ἐ. δοκεῖς Aeaco tributa sunt in libris, neque igitur est quod scribamus δοκῶ, vel δοκεῖ, vel δοκεῖν, ut placuit viris doctis.

607. *πηνίκα;* μὴ αἰσθανόμενος καὶ αὐτὸς ὁ Διόνυσος λέγει *πότε με ἔτυψας;* S.

608. *κᾆτα π. ο. ἔπταρον;* οὐκ ᾐσθόμην· ὁ γὰρ πταρμὸς κεφαλῆς αἴσθησις. ἢ ἐπειδὴ οἱ θιγόντες τοῦ μυκτῆρος λεπτῷ κάρφει πτάρνυνται [ἢ ὀσφραίνονται προσενεγκόντες]. οὕτω, φησὶν, ἥψατό μου ἡ πληγὴ, ὃν τρόπον ἅπτηται κάρφος μυκτῆρος. S.

610. *οὔκουν ἀν.;* οὐ σπεύδεις; αὐτὸς ὁ μαστιγούμενος ἐπικελεύων

μῶν ὠδυνήθης;
ΞΑ. οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἐφρόντισα,
ὁπόθ' Ἡράκλεια τἀν Διομείοις γίγνεται.
ΑΙ. ἄνθρωπος ἱερός. — δεῦρο πάλιν βαδιστέον.
ΔΙ. ἰοὺ, ἰού!
ΑΙ. τί ἐστιν;
ΔΙ. ἱππέας ὁρῶ.
ΑΙ. τί δῆτα κλάεις;
ΔΙ. κρομμύων ὀσφραίνομαι.
ΑΙ. ἔπειτα προτιμᾷς οὐδέν;
ΔΙ. οὐδέν μοι μέλει.
ΑΙ. βαδιστέον τἄρ' ἐστὶν ἐπὶ τονδὶ πάλιν.
ΞΑ. οἴμοι.
ΑΙ. τί ἐστι;
ΞΑ. τὴν ἄκανθαν ἔξελε.
ΑΙ. τί τὸ πρᾶγμα τουτί; δεῦρο πάλιν βαδιστέον.
ΔΙ. Ἄπολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πύθων' ἔχεις!

τῷ τύπτοντι. S. jamque verberatus exclamat *ἰατταταί*: sed deinde id prae dolore se fecisse negat; quod ridiculi causa imitatur Bacchus. — *τί δ' ἰαττ.;* quid agit, quid significat, quid sibi vult, vox *ἰατταταί*?

612. *τἀν. Διομ.* δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ἀπὸ Διόμου ἐρωμένου τοῦ Ἡρακλέους. ἔστι δὲ Ἡράκλειον αὐτόθι. — S. vid. Meurs. de Pop. att. in *Διόμεια*, et Athen. att. 2, 11. annotavit Sp., in Diomeorum pago ac templo Herculem eximie cultum esse. simulat igitur Xanthias, in mentem subito sibi venisse ejus festi celeberrimi, in quo laute vivere soleat; quod festum quoniam nunc non agatur, propterea se ingemuisse dicit.

613. *ἱερός.* sacrum, sive pium, Aeacus vocat servum propterea, quia festi, rei sacrae, meminit, eamque expetit. — *δεῦρο π. βαδ.* hoc Baccho dicit Aeacus, eumque accedentem denuo pulsat.

614. *ἱππ. ὁρῶ.* ὡς θαυμάζων ἱππέων ἔφοδον. προφάσεις δὲ ἐξευρίσκουσι γελοίως. S. fere (neque enim semper: Eurip. 447. *ἰοὺ, ἰοὺ, γέγηθα* etc.) dolentium vel metuentium est *ἰού*. quare non inepte Conzius equitum atticorum vigilias (*patrouilles*) dici putat, quibus noctu circumvagans Bacchus saepe perterritus fuerit. Av. 1087. *οὔκουν δῆτα περιπόλους ἐχρῆν πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς;* ubi S. v. ann. *περίπολοι* custodes illi publici vocabantur. de quantitate verbi *ἱππέας* Moeris *ἱππέας μακρῶς* (-⏑-) *ἀττικῶς· βραχέως* (-⏑⏑) *ἑλληνικῶς*, ubi vid. Pierson. annotavit hoc Br.

615. *κρ. ὀσφραίνομαι.* se olfacere cepas dicit, quoniam earum acer odor lacrimas elicit. *B. secundum S.* *κρόμμυον* est allium cepa, *Gartenlauch. lacrimosam cepam* dixit Colum. 10, 123. cf. Billerbeck. Flora class. p. 90.

616. *προτιμᾷς.* vid. 599.

618. *τὴν ἄκ. ἔξελε.* ἐπάρας τὸν πόδα τὴν πτέρναν δείκνυσι. S.

619. *τί — τουτί;* ὡς δυσκρίτως ἔχων τοῦτο λέγει ὁ Αἰακός. S. sic Aeacus, quasi non animadvertat, illos dolorem celare non posse, et ineptas causas suspirii et fletus praetexere. nempe propterea id simulat, ut amplius eos verberet. *E Be.* *δεῦρο*, ad Dionysum. B.

620. prae dolore Apollinem invo-

ΞΑ. ἤλγησεν. οὐκ ἤκουσας;
ΔΙ. οὐκ ἔγωγ', ἐπεὶ
ἴαμβον Ἱππώνακτος ἀνεμιμνησκόμην.
ΞΑ. οὐδὲν ποιεῖς γάρ, ἀλλὰ τὰς λαγόνας σπόδει.
ΑΙ. μὰ τὸν Δί'. ἀλλ' ἤδη πάρεχε τὴν γαστέρα.
ΔΙ. Πόσειδον...
ΞΑ. ἤλγησέν τις.
ΔΙ. ὃς αἰγαίου as., i. h. et dm.
πρωνὸς καὶ γλαυκᾶς μέδεις ἁλὸς ἐν βένθεσιν!
as., da. tr. h. log et dm.
ΑΙ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, δύναμαί πω μαθεῖν, i. tr.
ὁπότερος ὑμῶν ἐστὶ θεός. ἀλλ' εἴσιτον·
ὁ δεσπότης γὰρ αὐτὸς ὑμᾶς γνώσεται,
χἠ Φερσέφατθ', ἅτ' ὄντε κἀκείνω θεώ.
ΔΙ. ὀρθῶς λέγεις· ἐβουλόμην δ' ἂν τοῦτό σε
πρότερον ποιῆσαι, πρὶν ἐμὲ τὰς πληγὰς λαβεῖν.
ΧΟ. Μοῦσα, χορῶν ἱερῶν ἐπίβηθι, καὶ ἔλθ' ἐπὶ τέρψιν
hex. her. στ.

cat, usus versu poëtae antiqui. B. quem poëtam non Hipponactem, sed Ananium esse ait S. ὡς ἀλγήσας, inquit, καὶ συγκεχυμένος οὐκ οἶδε, τί λέγει. vide Hipponactis et Ananii iambographorum fragmenta collecta a F. Th. Welckero, Gotting. 1817., p. 76. sequ., qui non assentitur scholiastae. — ὅς που — ἔχεις. h. e. Δήλιε, ἢ Πύθιε. Deli enim et Delphis praecipue colebatur deus.

623. σπόδει. κάθαιρε. σποδεῖν γὰρ κυρίως τὸ τοὺς βωμοὺς καθαίρειν. S. sensus est „nihil efficies dorsum ejus verberando: ilia seu ventrem caede." jam jubetur Dionysus ventrem protendere. B.

625, 6. ll. πρῶνας ἢ γλαυκᾶς etc. S. παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐκ Λαοκόωντος Πόσειδον, ὃς αἰγαίου μέδεις πρῶνας, ἢ γλαυκᾶς μέδεις εὐανέμου λίμνας, ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι στομάτων. in hisce πρωνὸς habent vett. edd. scholiorum, idque etiam ap. Aristophanem poni jusserunt Scal. et K., non improbante Bentlejo, cum graece non dicatur μέδειν τι. alterum μέδεις pro interpretatione habendum est, totusque locus, verbis Aristophaneis e scholio suppletis, et καὶ posito pro ἢ inepto, sic, ni fallor, legendus apud Sophoclem

ὦ Πόσειδον, ὃς αἰγαίου πρωνὸς as., t. et dm. h.
καὶ γλαυκᾶς μέδεις εὐανέμου λίμνας do.
ἁλὸς ἐν βένθεσιν, ἐφ' ὑψηλαῖς do. cat.
σπιλάδεσσι στομάτων ion. a min. d. cat.

recte K. in verbis αἰγαίου πρωνὸς intelligit Sunium, promontorium maris aegaei, unde Neptunus appellatur Σουνιάρατος Equ. 518., ubi S. ᾧ ἐν τῷ Σουνίῳ ἀρῶνται, καὶ εὔχονται.

627. μὰ τὴν Δήμητρα. cf. 42.

630. Φερσέφαττα vulgo ab Atticis dicta Proserpina: unde Φερσεφάττιον, fanum deae, ap. Demosth. adv. Conon. p. 689. (ed. Reisk. t. 2. p. 1259.) Hesych. Φερσεφάττιον: τόπος ἐν ἀγορᾷ. eadem vero Περσέφασσα Aesch. Cho. 488. (453.), et Eurip. Or. 914. (936.), apud alios Φερσεφόνη, Περσεφόνη, etc. E Sp.

633. advocata Musa Chorus irri-

ἀοιδᾶς ἐμᾶς, dm.
τὸν πολὺν ὀψομένη λαῶν ὄχλον, οὗ σοφίαι as., da. tr. et d. h.
μυρίαι κάθηνται, ith.
φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ δὴ χείλεσιν ἀμφιλάλοις as., a. d. h. et da. d. h.
δεινὸν ἐπιβρέμεται Θρηκία χελιδὼν, as., da. d. h. et ith.
ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον, a. d.
* κελαρύζει δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμον. ὡς
ἀπόλοιτο, κἂν ἴσαι γένωνται. i. d. h.

det Cleophontem demagogum, eique exitium precatur.

635. *σοφίαι*, σοφοί, res pro persona.

637. *φιλοτ. Κλ.*, veri honoris studiosiores quam Cleophon. S. *Κλεοφῶν στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. καὶ εἰς τοῦτον τὸν δημαγωγὸν δρᾶμα φέρεται Πλάτωνος, καὶ ἐπιγράφεται ὁμωνύμως αὐτῷ Κλεοφῶν. τοῦτον κωμῳδεῖ ὡς ξένον* [*καὶ ἀμαθῆ, καὶ φλύαρον, καὶ δυσγενῆ*]· *Θρᾷκα γὰρ αὐτὸν ἔλεγεν. ἀντεποιεῖτο δὲ τῶν πρωτείων τῆς πόλεως.* plures ejus nominis fuerunt Athenis: vid. Palmer. Exerc. p. 773. de hoc, ut videtur, Aeschines or. de falsa Leg. 21. *Κλεοφῶν δὲ ὁ λυροποιὸς, ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνευον, παρεγγραφεὶς αἰσχρῶς πολίτης.* ad quem locum, a Be. laudatum, vid. Bremius. item Xenophon, notante K., Hist. gr. 1, 7. extremo, ubi haec leguntur *ὕστερον δὲ* (i. e. brevi post condemnationem ducum, qui vicerant ap. Arginussas, quo tempore Ranas docuit Aristophanes), *στάσεώς τινος γενομένης, ἐν ᾗ Κλεοφῶν ἀπέθανεν, ἀπέδρασαν οὗτοι, πρὶν κριθῆναι* etc. ad quem locum Schneiderus laudat Meierum, turbas ab isto homine excitatas in rep. narrantem libro de Bonis damnatorum p. 218. sequ. cf. 1427., 1455. *ἀμφιλάλοις*, περιλάλοις, loquacibus.

638. *Θρ. χελιδών. ἵνα διαβάλλῃ αὐτὸν ὡς βάρβαρον. κωμῳδεῖται δὲ ὡς υἱὸς Θράσσης. οὗτος δὲ ἦν ὁ καλούμενος Κλεοφῶν ὁ τυροποιός* (*λυροποιός*: vid. Aeschinis l. l. ad 637.). *καὶ Πλάτων ἐν Κλεοφῶντι δράματι βαρβαρίζουσαν πρὸς αὐτὸν πεποίηκε τὴν μητέρα. καὶ αὐτὴ δὲ Θρᾶσσα ἐλέγετο. χελιδὼν δὲ, ἀπαιδευσία.* (imo *Θρ. ἐλέγετο χελιδὼν δι' ἀπαιδευσίαν.*) *ἀηδόνιον δὲ νόμον, παρόσον ἡ ἀηδὼν τὸν ἑαυτῆς υἱὸν Ἴτυν θρηνεῖ. καὶ* (*ταύτην*) *τοῦτον ἐπίκλαυτον ᾄδειν λέγει, συνειδότα ἑαυτῷ δεινότατα περὶ τὴν πόλιν πεπανουργηκότι.* S. cf. 93.

640. sequ. *κελαρύζει* Rav., Borg., Barocc., et in margine Harl., *κελαρύξει* Suid. v. *ἐπίκλαυτον*, *κελαρίζει* Zonar. 1. p. 811.; vulgo *κελαδεῖ*, quae haud dubie est interpretatio. sed ne *κελαρύζει* quidem procedit, quippe impingente versu, nec recte juncto *ἐπιβρέμεται*. quare malim *κελάρυζ' ἐπίκλαυτον ἀηδ. νόμον*, h. e. *κελάρυζα νόμῳ ἐπικλαύτῳ ἀηδονίῳ*: *cujus* (in discrimen capitis adducti) *labris loquacibus nunc* (*δὴ*) *vehementer adsonat* (nuntios mittendo, quibus ei rationes excusationemque subjicit) *thracia hirundo* (ejus mater), *stridens flebili modo lusciniae, dum in barbaro sedet ramo*, sic ut olim arbori thraciae insedit Procne, filium deflens. Vel casu ει pro α exaratum est, ut saepe; vel eleganter dictum non intelligentes scripsisse videntur *κελαρύζει δέ*. *κελάρυζα* autem pro *κελάρυζ'*, neglecto apostropho, dederint initio, errore item frequente.

641. ita Suid. vv. *ἴσαι ψῆφοι* et *ὡς ἀπόλοιτο*, nec locum habet vulgatum *ὡς ἀπολεῖται*, siquidem poëta, crimine adhuc versante in judicio, quod ostendunt verba *κἂν ἴσαι γένωνται*, pro certo affirmare non potuit, periturum esse Cleophontem.

ΗΜ. τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιόν ἐστι χρηστὰ τῇ πόλει t. t. c. ἐπιῤῥ.
ξυμπαραινεῖν, καὶ διδάσκειν. πρῶτον οὖν ἡμῖν δοκεῖ
ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας, κἀφελεῖν τὰ δείματα.
κεἴ τις ἥμαρτε σφαλείς τι Φρυνίχου παλαίσμασιν,
ἐγγενέσθαι φημὶ χρῆναι τοῖς ὀλισθοῦσιν τότε
αἰτίαν ἐκθεῖσι λῦσαι τὰς πρότερον ἁμαρτίας.
εἶτ' ἄτιμόν φημι χρῆναι μηδέν' εἶν' ἐν τῇ πόλει.
καὶ γὰρ αἰσχρόν ἐστι, τοὺς μὲν ναυμαχήσαντας μίαν
καὶ Πλαταιᾶς εὐθὺς εἶναι, κἀντὶ δούλων δεσπότας·

ὡς ἀπόλοιτο, **utinam pereat** (Cleophon), ut Odyss. α', 47. ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος etc. S. κἂν ἴσαι γένωνται, αἱ ψῆφοι δηλονότι, αἱ λευκαὶ καὶ αἱ μέλαιναι. ὑπερβολικῶς δὲ εἶπεν· ὅταν γὰρ ἴσαι γένωνται αἱ ψῆφοι, ἀπολύεται ὁ κατηγορούμενος. πρὸς τὸ ἔθος δὲ, ὅτι φεύγων ἀπολύεται ἴσων τῶν ψήφων ἐνεχθεισῶν, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν Ὀρέστην γενομένου. Εὐριπ. ἐν Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις (1361.) ἐξέσωσά σε Καὶ πρίν γ', Ἀρείοις ἐν πάγοις ψήφους ἴσας Κρίνασ', Ὀρέστα.

642. vid. de hoc loco βιογράφος Comici, et de tota parabasi argum. fabulae in fine.

644. ἐξ. τοὺς πολ. τουτέστιν, ἐντίμους ποιῆσαι τοὺς ἀτιμωθέντας· τοιαύτη γὰρ κατάστασις ἐνειστήκει, καθ' ἣν ἐφυγαδεύθησάν τινες τῶν πολιτῶν, καὶ ἄτιμοι ἐγένοντο. — δείματα δὲ τὰς ἀτιμίας λέγει· τοὺς φόβους ἀφελεῖν ἀπὸ τῶν φοβουμένων. (scrib. δ. δὲ τῆς ἀτιμίας τοὺς φόβους λέγει. ἀφελεῖν, ἀπὸ τῶν φοβ.) S. cf. seqq.

645. Φρυνίχου. στρατηγοῦντος αὐτοῦ ἡττήθησαν Ἀθηναῖοι, καὶ πολλοὶ αὐτῷ προσεκρούσθησαν, ὡς προδόντι τὸν πόλεμον. — S. Phrynichus dux (classis Atheniensium, una cum Scironida, a. 21. belli pelop., sive olymp. 92, 1., ante Christ. nat. 411., quo anno mari victi sunt a Peloponnesiis Athenienses), Alcibiadis adversarius, ejus restitutioni maxime se opposuerat, cum Astyocho duce Spartanorum clam egerat, (idque bis), et quum ejus proditio Alcibiadi et ab hoc Atheniensibus esset denunciata, effugere variis artibus (παλαίσμασι) conatus erat, (nec quidquam passus, nisi quod imperio sese abdicare jussus est); denique inprimis effecerat, ut Quadringentis resp. committeretur. (a. belli 19.) quorum imperio abrogato fieri non potuit, quin multos, qui partes ipsius secuti erant, in perniciem secum traheret. eo referenda sunt, quae sequuntur. *Conz.* vide Thucyd. 8, 48. seqq., 68., et de 4 Phrynichis, praesertim acri Alcibiadis adversario, Beckio laudatum Sluiterum Lect. Andoc. pagg. 117. seqq. — παλ. metaphora a luctatoribus. cf. Aeschyl. Eum. 592. *E Be.*

646. ἐγγεν. — λῦσαι τὰς πρ. ἁμ., *facultatem fieri antea peccata diluendi.* — ὀλισθ. manet in metaphora: est enim ὀλισθαίνειν proprie ἐκπίπτειν. vid. Zonar. 2. p. 1445. B. veniam excusationis dari jubet illis, qui admiserint aliquid sub imperio Quadringentorum, vel propter consociata cum Phrynicho consilia.

648. ἄτιμον. de variis ἀτιμίας causis (ignavia, corruptione, perjurio etc.) gradibusque (capitis deminutione, distributione in inferiorem classem civium etc.) vide Conzium et B. ad h. l., Petit. Leg. att. p. 469. sequ., Köpke *über Gesetzgebung der Griechen* pagg. 416. seqq. εἶν' ἐν. ita plerique libri; 3 e glossa εἶναι ἐν.

649. τοὺς — μίαν. Ad Arginussas. cf. 33.

650. Πλατ. ἀντὶ τοῦ Πλαταιέας. τοὺς συνναυμαχήσαντας δούλους Ἑλ-

(κοὐδὲ ταῦτ' ἔγωγ' ἔχοιμ' ἂν μὴ οὐ καλῶς φάσκειν ἔχειν,
ἀλλ' ἐπαινῶ· μόνα γὰρ αὐτὰ νοῦν ἔχοντ' ἐδράσατε·)
πρὸς δὲ τούτοις εἰκὸς ὑμᾶς, οἳ μεθ' ὑμῶν πολλὰ δὴ,
χοἰ πατέρες, ἐναυμάχησαν, καὶ προσήκουσιν γένει,
τὴν μίαν ταύτην παρεῖναι ξυμφορὰν αἰτουμένοις.
ἀλλὰ τῆς ὀργῆς ἀνέντες, ὦ σοφώτατοι φύσει,
πάντας ἀνθρώπους ἑκόντες ξυγγενεῖς κτησώμεθα,
κἀπιτίμους, καὶ πολίτας, ὅστις ἂν ξυνναυμαχῇ.
εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκωσόμεσθα, κἀποσεμνυνούμεθα
τὴν πόλιν, καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις,
ὑστέρῳ χρόνῳ ποτ' αὖθις εὖ φρονεῖν οὐ δόξομεν.
ΧΟ. εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος, ἢ τρόπον, ὅστις ἀντ.
ἔτ' οἰμώξεται,
οὐ πολὺν οὐδ' ὁ πίθηκος οὗτος, ὁ νῦν ἐνοχλῶν,

λάνικός φησιν ἐλευθερωθῆναι, καὶ ἐγγραφέντας ὡς Πλαταιεῖς συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς. — S. — Plataeensibus jus civitatis fuisse Athenis, constat. *Be.*

651. μὴ οὐ in unam syllabam coalescunt; quod non Atticis solum, sed quibusvis poëtis usitatum. vid. Clark. ad Homer. Il. ε', 349. Meleager epigr. 43. καὶ χαρίεις, ἵν' ἔχω μὴ οὐχὶ φιλεῖν πρόφασιν. *Br.*

652. μόνα νοῦν ἔχοντα, inprimis sapientia. ita dici solet μόνος, *solus:* vide Equ. 502., Sophoclis Oedip. Col. 227. sequ., Anthol. Palat. 3. p. 23.

653. πρὸς δὲ, praeterea vero. non huc trahendum τούτοις, sed referendum ad verba οἳ μεθ' ὑμῶν etc.

654. καὶ — γένει, et qui vos cognatione attingunt, qui cives nati sunt, non servi, ut illi, qui vicerunt in proelio apud Arginussas.

655. ξυμφορὰν, *calamitatem*, leniter dixit peccata, sive crimina.

656. egregie Athenienses σοφωτάτους dicit φύσει: nam a demagogis inducebantur, ut saepe contra ingenium facerent insipide. (cf. 1051.) non minus praeclara est, quae sequitur, sententia, operam esse dandam, ut omnes homines sibi cognatos reddant. B.

658. κἀπιτ. liberos ab infamia, restitutos.

659. τοῦτ', *hac in re*, vel *sic*, ut 1292. ὀγκωσ., *fastu tumebimus*, *superbiemus*, ut Eurip. Hecub. 594. εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα etc. *E Sp.* κἀποσ. τὴν πόλιν, et si fastidiemus dare civitatem. cf. 786.

660. καὶ — ἀγκάλαις. Δίδυμός φησι παρὰ τὸ Αἰσχύλου ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις. (Aeschyli dramatum incertorum fragm. p. 104. nostrae ed.) θέλει δὲ εἰπεῖν καὶ ταῦτα (*et quidem*) ὄντες ἐν πολλοῖς κινδύνοις. — S. frequens metaphora, de qua Be. conferri jubet Soph. Oed. Tyr. 23. et Rhes. 246. ceterum belli sunt intelligenda pericula nondum finiti, cum id commode fieri potuisset post proelium apud Arginussas.

662. τοῦτο Ἴωνός ἐστιν (Tragici) ἐκ Φοινίκης, ἢ καὶ Οἰνέως, εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος, πολιῆται. (recte Welckerus ὦ πολ.) θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι εἰ δύναμαι κρίνειν. — S. cf. 1346.

664. πίθηκος. convicium, quo deformes consectari solent. cf. Acharn. 120., et, quem ibi laudant, Heindorfium ad Horat. Sat. 1, 10, 18. sic autem plurimi codd., in his Paris. male edd. ante Br. οὗτός γ', ipse praeter

Κλειγένης ὁ μικρὸς,
ὁ πονηρότατος βαλανεὺς, ὁπόσοι κρατοῦσι κυκησιτέφρου
ψευδολίτρου κονίας, κοὐ κιμωλίας γῆς,
χρόνον ἐνδιατρίψει· ἰδὼν δὲ τάδ' οὐκ
εἰρηνικὸς ἔσθ', ἵνα μή ποτε κἀποδυθῇ, a. tr. br.
μεθύων ἄνευ ξύλου βαδίζων.
ΗΜ. πολλάκις γ' ἡμῖν ἔδοξεν ἡ πόλις πεπονθέναι ἀντεπίῤῥ.
ταὐτὸν ἔς τε τῶν πολιτῶν τοὺς καλούς τε κἀγαθοὺς,
ἔς τε τἀρχαῖον νόμισμα καὶ τὸ καινὸν χρυσίον.
οὔτε γὰρ τούτοισιν, οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις,

necessitatem πίθηκός γ' οὗτος, cum locum habeat brevis syllaba in commissura versus asynarteti.

665. ὁ μικρός. τῷ σώματι δηλονότι. φαίνεται δὲ ὁ Κλειγένης περὶ τὰ πολιτικά. καὶ τῶν πλουσίων μέν ἐστι, ξένος δὲ καὶ βάρβαρος οὗτος. S.

666, 7. mendose ll. — κονίας, καὶ κιμ. γῆς: nam terra cimolia utuntur probi balneatores, cum Chorus dicat improbos, cinere mixtam adhibentes, quibus comparat Cligenem et scelestos demagogos. forte excidit particula negandi, ut alias non semel: v. Aristoph. fragm. incert. p. 202, e, nostrae ed., Aeschyl. Ag. 1171., Thucyd., 1, 133., Polyb. 7, 3, 2. et ibidem 13, 5., Athen., 245, f., 589, d. S. ὁπ. κρατ. δέον εἰπεῖν ὅσοι κρατοῦσι γῆς, οὐκ εἶπεν, ἀλλ' ἐπήνεγκεν, ὅσα παρέχεται βαλανεὺς τοῖς λουομένοις σμήγματα. B. „ὁπόσοι pendet ab omisso πάντων, quod ad πονηρ. subintelligitur. κυκησίτεφρος est pulvis cinere permixtus, ideoque adulteratus. κρατεῖν κονίας (pulverem tenere, obtinere) dicuntur, qui eum tractant, qui eo utuntur.“ ridicule dictum κρατοῦσι: quod sensit S. nam κρατεῖν pro ἔχειν τι recentiorum magis est quam veterum, ut docet Jacobs. ann. ad Tat. p. 118. — ψευδολίτρου Rav., Bekk., D., quod etiam Br. probavit, laudato Eustathio p. 483, 8., et Polluce 7, 39. Moeris λίτρον, ἀττικῶς· νίτρον, ἑλληνικῶς. Mutin. et vulgo libri ψευδονίτρου.

667. κιμ. γῆς. μία τῶν Κυκλάδων νήσων αὕτη ἡ Κιμωλία, νιτροποιὸς γῆ, ἐξ ἧς τὸ νίτρον. — S. Κίμωλος, Cimolus, ab aliis appellatur insula, hodie dicta *Argentiere* propter montes argentosos, ubi quae in littore legitur terra fullonia, ea etiam nunc utuntur in Archipelago. Ovidius Met. 7, 463. *cretosaque rura Cimoli.* cf. Plin. 35, 17., Tournefort. t. 1. p. 55.

668. libri εἰδώς. recte Bentl. ἰδὼν, cujus interpretatio est εἰδώς. c. 662. gloss. Br. εἰδὼς δὲ τάδε, ἃ πείσεται, οὐκ ἄοπλος διάγει, ἀλλ' ἐν χειρὶ ξύλον ἀεὶ φέρει, μήποτε καὶ ἀποδυθῇ· πολλοὶ γὰρ αὐτῷ ἀπειλοῦσι.

571. viris probis utendum esse ait reip., sicut veteri moneta; sed neutrum horum fieri.

672. ἐς, *ad, quod attinet ad.* B.

673. ἔς τε τἀργ. νόμισμα. (imo pertinet annot. ad verba τὸ καινὸν χρυσίον, quod mox vocat τὰ πονηρὰ χαλκία, utpote cupro valde adulteratum.) τῷ προτέρῳ ἔτει (olymp. 93, 2.) ἐπὶ Ἀντιγένους Ἑλλάνικός (ita Bentl. et Tyrwhittus; corrupte libri ἀλλὰ νικᾶ) φησι χρυσοῦν νόμισμα κοπῆναι, καὶ Φιλόχορος ὁμοίως, τὸ ἐκ τῶν χρυσῶν Νικῶν. S.

674. sequ. „τούτοισιν priore loco pro ἐκείνοις dictum est.“ B. cf. 678. — οὖσιν — κεκ. rara conjunctio participii substantivi cum alio participio, de qua B. laudat Porsonum ad Eurip. Hecub. 358. (οὐκ εἰωθὸς ὄν.) — Athenienses vulgo nummis argenteis usos esse, et paucissimos, eosque incertos, adhuc innotuisse aureos, observavit Eckhel. Doctr. num. vett. 2. p. 206. idem ibidem p. 211.,

ἀλλὰ καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων,
καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι, καὶ κεκωδωνισμένοις
ἔν τε τοῖς Ἕλλησι καὶ τοῖς βαρβάροις ἁπανταχοῦ,
χρώμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίοις
χθές τε καὶ πρώην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι·
τῶν πολιτῶν θ' οὓς μὲν ἴσμεν εὐγενεῖς καὶ σώφρονας
ἄνδρας ὄντας καὶ δικαίους, καὶ καλούς τε κἀγαθοὺς,
καὶ τραφέντας ἐν παλαίστραις, καὶ χοροῖς, καὶ μουσικῇ,
προυσελοῦμεν, τοῖς δὲ χαλκοῖς, καὶ ξένοις, καὶ Πυῤῥίαις,
καὶ πονηροῖς, κἀκ πονηρῶν, εἰς ἅπαντα χρώμεθα,
ὑστάτοις ἀφιγμένοισιν, οἷσιν ἡ πόλις πρὸ τοῦ
οὐδὲ φαρμακοῖσιν εἰκῇ ῥᾳδίως ἐχρήσατ' ἄν.

de artis defectu in nummis atticis, sed sequioris procul dubio aetatis, agens, καλλίστους eos h. l. non venustatis causa, sed propter internam probitatem vocari arbitratur. ceterum notae sunt argentifodinae laurioticae, de quibus Strabo 9, 1. extrem. τὰ δ' ἀργυρεῖα τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ κατ' ἀρχὰς μὲν (usque ad bellum pelop.: vidd. interpp. ad Av. 1016.) ἦν ἀξιόλογα, νυνὶ δ' ἐκλείπει. cf. Pausan. 1, 1. aurifodinae nullae unquam fuerunt in Attica. — οὐ κεκιβδηλ. ἀντὶ τοῦ οὐ κακούργοις, οὐ κεκαπηλευμένοις, ἀλλὰ καθαροῖς. S.

676. κεκωδ. δεδοκιμασμένοις, ἐκλελεγμένοις ἀκριβῶς. S. cf. 79.

679. χθές τε καὶ πρώην proverbii loco, et fere contemtim, de rebus nuperis ac recentibus dici ait Be. Demosth. c. Leochar. de cive novitio ed. Reisk. 2. p. 1093. τὸν πρώην καὶ χθὲς ἐγγραφέντα etc.

682. descriptio educationis ingenuorum. vide Plut 190. et a doctissimo Bährio in litteris ad me datis laudatum Plat. Alcib. 1. c. 7., Reip. 3. p. 403. Conzius conferri jussit Nubes non uno loco, inprimis 930 seqq., et Aeschinis orat. c. Hipparchum initio.

683. ita Rav., Bekk., D., Blomfield. ad Aeschyl. Prom. 447. perperam Mutin., Venet. et vulgo libri προσελοῦμεν, Br. προσέλουμεν. S. προσελοῦμεν. (sic.) προπηλακίζομεν, ἐλαύνομεν, ἐκβάλλομεν. — joco inexpectato dixit χαλκοῖς, velut si de nummis loqueretur, cum homines ferreos et ἀναισθήτους intelligat.—Be. „Πυῤῥ., servis, ut dicit S. imponebant autem servis nomina a colore quandoque, ut *Pyrrhias*, *Xanthias*; aut a gente, ut *Cario*, *Syrus*, *Syra*, *Thratta*; aut ab officio, ut *Dromo*, *Sosias*; et aliunde, ut patet ex Terentio, Plauto et Aristophane, ap. quos omnia, quae dixi, occurrunt.“ laudat etiam Lucianum in Tim. c. 22., ubi vid. Hemsterhus.

684. πον., κἀκ πον. hac forma loquendi Graeci saepe notant homines improbos. de probis e contrario οὐ κακὸς, οὐδ' ἐκ κακῶν. vid. Theocr. id. 25, 38. *Duker.*

686. φαρμ. τοῖς λεγομένοις καθάρμασι. S. φαρμ. καθάρμασι. τοὺς γὰρ φαύλους, καὶ παρὰ τῆς φύσεως ἐπιβουλευομένους, (?) εἰς ἀπαλλαγὴν αὐχμοῦ, ἢ λιμοῦ, ἤ τινος τῶν τοιούτων, ἔθυον, οὓς ἐκάλουν καθάρματα. Schol. C. cf. vet. S. ad Equ. 1034., et quos praeterea K. et Br. laudant, Harpocrat. v. φαρμακὸς, Meurs. Lect. att. 4, 22. et Graec. fer. v. Θαργήλια. dubitari autem vix potest, utrum immania ista sacrificia quotannis, et bis quidem, facta sint in solennibus urbis Athenarum lustrationibus, (quarum altera fiebat tum, cum θεωρὶς mittebatur in Delum, altera die 6. mensis Thargelionis,) an in calamitatibus tantum publicis, quales commemorant scholiastae.— εἰκῇ ῥᾳδίως. parallelismus atticus, ut ἄλλως

ἀλλὰ καὶ νῦν, ὦ 'νόητοι, μεταβαλόντες τοὺς τρόπους,
χρῆσθε τοῖς χρηστοῖσιν αὖθις· καὶ κατορθώσασι γὰρ
εὔλογον· κἄν τι σφαλῆτ', ἐξ ἀξίου γοῦν του ξύλου,
ἤν τι καὶ πάσχητε, πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκήσετε.

μάτην, πάλιν αὖθις etc. vidd. S. ad Plut. 25., Musgrav. ad Eurip. Hecub. 489. — ceterum similiter, annotante Be., Eupolis duobus in locis, Athen. p. 425. et ap. Stob. Floril. Grot. p. 163., quorum locorum priore ita inquit **οὓς δ' οὐκ ἂν εἵλεσθ' οὐδ' ἂν οἰνόπτας πρὸ τοῦ, Νυνὶ στρατηγοὺς λεύσσομεν. ὦ πόλις, πόλις, Ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς!**

689. **ἐξ ἀξ. γοῦν τοῦ ξύλου.** **παρὰ τὴν παροιμίαν ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι**, (senarius hic est, ni fallor, **ἐξ ἀξ. γοῦν κἂν ἀπάγξασθαι ξύλου.** ap. Erasmum Adag. chil. 2. cent. 2, 8. legitur **ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι καλὸν**, in quo placet **ἀπὸ**, ut scribatur, quod **εὐφωνότερον, ἀπ' ἀξίου γ. κ. ἀπ. ξύλου.** Syrus, vel quisquis ille est, *Vel strangulari pulcro de ligno juvat.*) **ἐπὶ τῶν ἐθελόντων σεμνῶς δυστυχεῖν. θέλει οὖν λέγειν, ὅτι βέλτιόν ἐστι χρῆσθαι τοῖς γενναίοις στρατηγοῖς, καὶ δεδοκιμασμένοις, ἢ τοῖς φαύλοις· κἂν γὰρ δέῃ παθεῖν τι, κρεῖττον ἀπ' ἀγαθοῦ ἢ φαύλου πάσχειν.** S. comparat Br. illa Niciae Equ. 80. **κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν· ἀλλὰ σκόπει, Ὅπως ἂν ἀποθάνωμεν ἀνδρικώτατα.** Euripides quoque Iphig. Taur. 296. **Πυλάδη, θανούμεθ'· ἀλλ' ὅπως θανούμεθα Κάλλισθ'. ἕπου μοι, φάσγανον σπάσας χερί!** etc.

ΑΙΑΚΟΣ. ΞΑΝΘΙΑΣ. ΧΟΡΟΣ. ΜΥΣΤΩΝ.

ΑΙ. *Νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα, γεννάδας ἀνὴρ* i. tr.
ὁ δεσπότης σου.
ΞΑ. *πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας,*
* *ὅστις γε πίνειν οἶδε καὶ βινεῖν μόνον;*
ΑΙ. *τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελεγχθέντ' ἄντικρυς,*
ὅτι δοῦλος ὢν ἔφασκες εἶναι δεσπότης.
ΞΑ. *ᾤμωξε μέντ' ἄν.*
ΑΙ. *τοῦτο μέντοι δουλικὸν*
εὐθὺς πεποίηκας, ὅπερ ἐγὼ χαίρω ποιῶν.
ΞΑ. *χαίρεις, ἱκετεύω;*
ΑΙ. *μᾶλλον ἐποπτεύειν δοκῶ,*
ὅταν καταράσωμαι λάθρα τῷ δεσπότῃ.
ΞΑ. *τί δὲ τονθορύζων, ἡνίκ' ἂν, πληγὰς λαβὼν*

691. Aeacus in scenam redit cum Xanthia, quorum e colloquio percipiunt spectatores, quid in aedibus Plutonis actum fuerit, et praeparatur nova dramatis constitutio. — Br. *Δία τὸν σωτ.* cujus templum Athenis fuit prope forum: vidd. interpp. ad 878., 1176. per eum jurare solebant Athenienses.

693. *μόνον.* non adeo contemnendus est Bacchus cum alias, tum propter artis musicae peritiam: v. 763, 4. malim sane *μόνος*, vereorque ne illud ab importuno correctore profectum sit. cf. 652, 826. „Attici post ὅς et ὅστις particulam γὲ emphaseos gratia addere solent. Porson. praef. Eurip. p. 47. sequ." B.

694. *ἐξελέγξαντ'* (sic edd. ante Br.) *ἀντ. γράφεται ἐξελεγχθέντα. λείπει δὲ τὸ θαυμάζω, ἢ τοιοῦτόν τι.* S.

696 *ᾤμ. μ. ἄν*, plorasset quidem, si me verberasset. — S. *τοῦτο. τὸ λοιδορεῖν τὸν δεσπότην ἀπόντα.*

698. *χαίρεις, ἱκ.;* gaudesne, obsecro? — *μᾶλλον.* codd. *μάλ' ἐπ., μάλλ' ἐπ.* (Rav. S.), *μάλα γ' ἐπ., μᾶλλον ἐπ.* (Paris.), *μάλιστ' ἐπ.* cf. 572. S.: — *οἱ τὰ μυστήρια παραλαμβάνοντες μύσται καλοῦνται. οἱ δὲ παραλαβόντες αὐτὰ τῷ αὖθις ἐνιαυτῷ ἐφορῶσι τὰ μυστήρια, καὶ ἐποπτεύουσι· καὶ ἐποπτεύοντες χαίρουσιν ἐπὶ τῷ πολλὰ πράττειν. ὁ δὲ νοῦς „ὅταν," φησὶ, „λάθρα καταράσωμαι τῷ δεσπότῃ, λίαν οὕτως ἥδομαι, ὡς δοκεῖν μυστήρια ἐποπτεύειν καὶ ἑορτάζειν."* — notavit B., diversis temporibus diversa observata esse annorum spatia inter *μύησιν* et *ἐποπτείαν*, de quo laudat Ste. Croix p. 183. sequ. et 211. sequ.

700. *τονθορύζων, ψιθυρίζων,*

πολλὰς, ἀπίῃς θύραζε;
ΑΙ. καὶ τόθ' ἥδομαι.
ΞΑ. τί δὲ πολλὰ πράττων;
ΑΙ. ὥς μὰ Δί' οὐδὲν οἶδ' ἐγώ.
ΞΑ. ὁμόγνιε Ζεῦ! καὶ παρακούων δεσποτῶν,
ἅττ' ἂν λαλῶσι;
ΑΙ. καὶ μάλα πλεῖν ἢ μαίνομαι.
ΞΑ. τί δὲ, τοῖς θύραζε ταῦτα καταλαλῶν;
ΑΙ. ἐγώ;
μὰ Δί', ἀλλ' ὅταν δρῶ τοῦτο, κἀκμιαίνομαι.
ΞΑ. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιὰν,
καὶ δὸς κύσαι, καὐτὸς κύσον, καί μοι φράσον,
πρὸς Διὸς, ὃς ἡμῖν ἐστιν ὁμομαστιγίας,
τίς οὗτος οὔνδον ἐστὶ θόρυβος, χἠ βοὴ,
χὠ λοιδορησμός;
ΑΙ. Αἰσχύλου, κεὐριπίδου.
ΞΑ. ἆ!
ΑΙ. πρᾶγμα, πρᾶγμα μέγα κεκίνηται, μέγα,

ἠρέμα γογγύζων, ἢ λάθρα φθεγγόμενος, ὑποτρέμων, τὰ χείλη κινῶν. (fort. ὑποτρόμως τὰ χ. κ.) S. confertur τονθορύσας, *murmurans*, Vesp. 592.

701. ἀπίῃς primus K. libri mendose ἄπῃς.

702. π ο λ λ ὰ π ρ ά τ τ ω ν. cf. 228. id nostrates vulgo dicunt *sich unnütz machen*. ὥ ς — ἐ γ ώ. interpres *adeo hercle, ut nihil sciam dulcius.*

703. ὁ μ. Ζ ε ῦ. τὴν ὁμοιότητα θαυμάζων λέγει, οἷον ὦ ὁμοιότητος. S. fratrum (et cognatorum) est invocare Jovem ὁμόγνιον. v. S. Eurip. Hecub. 346. *Be.* cf. Creuzeri Symbol. 2. p. 513. π α ρ α κ ο ύ ω ν. λάθρα ἐπακροώμενος. *E S.*

704. κ α ὶ — μ α ί ν ο μ α ι. hyperbole comica, ut 103. Cyclop. Eurip. 447. ἰοὺ, ἰοὺ, γέγηθα, μαινόμεσθα τοῖς εὑρήμασιν. infra 729. ὑπερεμάνησαν. *Be.*

705. ἐ γ ώ; etc. Be.: *ego? imo profecto, cum hoc facio*, etc. Br. „refertur μὰ Δία ad id, quod tacite negatur. elliptica est phrasis, ad hunc modum supplenda οὐ μὰ Δία χαίρω μόνον, ἀλλὰ καὶ, ὅταν δρῶ τοῦτο, ἐκμιαίνομαι."

706. κ ἀ κ μ ι α ί ν ο μ α ι. οὕτως ἔλεγον τὸ ἀποσπερματίζειν, ὡς οἱ ὀνειρώττοντες. — S.

707. ὦ Φ ο ῖ β' Ἄ π ο λ λ ο ν. ridicule imitatur Homerum et Epicos. Iliad. α', 43. ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων etc.

709. ὁ μ ο μ α σ τ. ὥσπερ φαμὲν ἑταιρεῖος Ζεὺς, καὶ ὁμόγνιος (703), καὶ ἱκέσιος, καὶ ξένιος, καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὕτω καὶ δούλιος, ὁ τῶν δούλων ἔφορος. ἐπεὶ δὲ οἱ δοῦλοι μάστιξιν ὑπόκεινται καὶ πληγαῖς, διὰ τοῦτο ὁμομαστιγίας εἶπεν. — S. „verbero verberonem obsecrat per Jovem converberonem, ut frater fratrem oraret per Jovem ὁμόγνιον, sodalis sodalem per ἑταιρεῖον." *Be.*

712. ita Rav., Bekk., D. alii πρ. γὰρ κεκ. μέγα, πρ. μέγα κεκ. πάνυ, πρ. σφόδρα κεκ. μέγα, quae sunt eorum, qui vel alterum μέγα non ferrent, quod est ἐμφατικὸν, vel eo jam non invento in libris suis versum hiantem varie sarcirent. MS. Vatic. Ξα. ἆ πρᾶγμα, πρᾶγμα. Αι. μέγα κεκ. πάνυ. Brunckii membr. αἶ. — πρᾶγμα, πρᾶγμα μέγα κεκ. πάνυ. πάνυ quidem illud sublectum sequente versu.

ἐν τοῖς νεκροῖσι, καὶ στάσις πολλὴ πάνυ.
ΞΑ. ἐκ τοῦ;
ΑΙ. νόμος τις ἐνθάδ᾽ ἐστὶ κείμενος
ἀπὸ τῶν τεχνῶν, ὁπόσαι μεγάλαι καὶ δεξιαὶ,
τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ ξυντέχνων,
σίτησιν αὐτὸν ἐν πρυτανείῳ λαμβάνειν,
θρόνον τε τοῦ Πλούτωνος ἑξῆς . . .
ΞΑ. μανθάνω.
ΑΙ. ἕως ἀφίκοιτο τὴν τέχνην σοφώτερος
ἕτερός τις αὐτοῦ· τότε δὲ παραχωρεῖν ἔδει.
ΞΑ. τί δῆτα τουτὶ τεθορύβηκεν Αἰσχύλον;
ΑΙ. ἐκεῖνος εἶχε τὸν τραγῳδικὸν θρόνον,
ὡς ὢν κράτιστος τὴν τέχνην.
ΞΑ. νυνὶ δὲ τίς;
ΑΙ. ὅτε δὴ κατῆλθ᾽ Εὐριπίδης, ἐπεδείκνυτο
τοῖς λωποδύταις, καὶ τοῖσι βαλαντιητόμοις,
καὶ τοῖσι πατραλοίαισι, καὶ τοιχωρύχοις,
ὅπερ ἔστ᾽ ἐν ᾅδου πλῆθος· οἱ δ᾽ ἀκροώμενοι
τῶν ἀντιλογιῶν, καὶ λυγισμῶν, καὶ στροφῶν,

714. *νόμος τις* etc. *ταῦτα μεταφέρει ἀπὸ τῶν ἐν Ἀττικῇ ἐθῶν εἰς τὰ καθ᾽ ᾅδου.* S. fuit lex Athenis, *τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ συντέχνων σίτησιν ἐν πρυτανείῳ λαμβάνειν, καὶ προεδρίαν*, ut notavit Conz. secundum Petit. Comment. in leges att. p. 523.; cf. Köpke über Gesetzgebung der Griechen p. 470., S. inferius ad 897. nota res vel ex historia Socratis: vide Plat. Apol. Socrat. c. 26., Cic. de Orat. 1, 54.

715. ita Ven. et Br. ex membr. vulgo *ὅσαι*.

718. *τοῦ Πλ. ἑξῆς. ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς τοῦ θρόνου τοῦ Πλούτωνος.* S.

722. *τὸν τραγ. θρόνον.* mera fictio, neque huc pertinere ait B. sophistarum thronos seu cathedras, de quibus copiose ad h. l. dixit Sp.

724. *ἐπεδείκνυτο.* *artis suae specimen edidit.* hinc *δείξεις* et *ἐπιδείξεις* dicuntur *commissiones*, sive specimina artis cujuscunque, quae in theatris vel ludis publicis eduntur etc. K.

725. more suo Euripidem proscindit, tanquam omnis generis scelerum auctorem et patronum: quod ridiculi magis causa quam serio fieri, cum alii intellexere, tum humanissimus Welckerus; etsi negari non potest, descivisse Euripidem ab Aeschyli Sophoclisque gravitate ac sublimitate, saepeque socco potius quam cothurno videri incedere. S. *βαλαντ. τοῖς τὰ βαλάντια τέμνουσιν, ἃ ἐν ταῖς ζώναις ἀπῃωρημένα φέρουσιν ἄνθρωποι.*

728. *τῶν ἀντιλογιῶν. παρίστησιν αὐτοῦ τὸ περὶ τοὺς λόγους σαπρόν. καὶ ἐν ἄλλοις στρεψίμελος τὴν τέχνην Εὐριπίδης.* (imo *ὁ στρεψίμαλλος τὴν τ. Εὐρ.*, *et versipellis artifex Euripides.* v. Aristoph. fragm. p. 194. nostrae ed.) — *λυγισμῶν. καμπῶν. γράφεται* (ut in Barocc.) *λογισμῶν, τουτέστι παραλογισμῶν. τὸ δὲ κάμπτειν ἅμα μὲν πρὸς τὰ μέλη, ἅμα δὲ πρὸς τὸ ἐξελίττειν καὶ ἀναδύεσθαι. Ὅμηρος* (Il. λ΄, 105.) *δίδη μόσχοισι λύγοισι. Δίδυμος δὲ λυγισμῶν, ἀπὸ τῶν συνδέσεων τοῦ λόγου.* S. „proprie *λυγίζειν* dicitur is, qui ictus adver-

ὑπερεμάνησαν, κἀνόμισαν σοφώτατον·
κἄπειτ' ἐπαρθεὶς ἀντελάβετο τοῦ θρόνου,
ἵν' Αἰσχύλος καθῆστο.
ΞΑ. κοὐκ ἐβάλλετο;
ΑΙ. μὰ Δί', ἀλλ' ὁ δῆμος ἀνεβόα κρίσιν ποιεῖν,
ὁπότερος εἴη τὴν τέχνην σοφώτερος.
ΞΑ. ὁ τῶν πανούργων;
ΑΙ. νὴ Δί', οὐράνιόν γ' ὅσον.
ΞΑ. μετ' Αἰσχύλου δ' οὐκ ἦσαν ἕτεροι σύμμαχοι;
ΑΙ. ὀλίγον τὸ χρηστόν ἐστιν, ὥσπερ ἐνθάδε.
ΧΑ. τί δῆθ' ὁ Πλούτων δρᾶν παρασκευάζεται;
ΑΙ. ἀγῶνα ποιεῖν αὐτίκα μάλα, καὶ κρίσιν,
κἄλεγχον αὐτῶν τῆς τέχνης.
ΞΑ. κἄπειτα πῶς
οὐ καὶ Σοφοκλέης ἀντελάβετο τοῦ θρόνου;
ΑΙ. μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἔκυσε μὲν Αἰσχύλον,
ὅτε δὴ κατῆλθε, κἀνέβαλε τὴν δεξιάν,
κἀκεῖνος ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου.
νυνὶ δ' ἔμελλεν, ὡς ἔφη Κλειδημίδης,
ἔφεδρος καθεδεῖσθαι· κἂν μὲν Αἰσχύλος κρατῇ,

sarii celeri capitis, laterum, vel femoris inflexione eludit. Vesp. 1428. *πλευρὰν λυγίσαντος ὑπὸ ῥύμης*, ubi S. *συστρέψαντος, περιαγαγόντος. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιόντων.* Lucianus Gymnas. c. 24. de luctatoribus *καὶ ὠθισμοὺς, καὶ περιπλοκὰς, καὶ λυγισμούς.* dicitur etiam de molli flexione saltantium, et de iis, qui in rotis torquentur; item figurate de versutiis reorum, poenas effugere studentium.“ *E Sp. et B.*, qui laudat Photium p. 170. sequ. atque Zonaram 2. p. 1322. sequ. Sophocles Trach. 740. *μάρψας ποδός νιν ἄρθρον ᾗ λυγίζεται*, ubi plura dant interpp. — *στροφῶν*, astutiarum.

729. *ὑπερεμ.* de summo in eum studio et favore dicitur. *σοφ.* cf. 1339.

730. *ἀντ. τοῦ θρ.* *sedem affectavit.* E K. cf. 740.

731. *οὐκ ἐβ.* *λίθοις δηλονότι. εἶτα οὐκ ἐλιθοβολεῖτο, φησὶ, ποιήσας.* S. solebant enim mali poëtae, cum dramata in theatris ederent, lapidibus interdum a populo peti; qua de re vid. Casaub. ad Athen. 6, 11. K.

734. *οὐρ. γ' ὅσον. ἀντὶ τοῦ πολὺ καὶ μεγάλως ἐβόησαν.* S. cf. 1070.

736. *ἐνθάδε. δείκνυσιν ὡς πρὸς τὸ θέατρον. μιγνύει δὲ τὰ ἐνθάδε τοῖς ἐκεῖ* etc. S. cf. 269.

738. *καὶ κρίσιν.* more Atheniensium. appellabantur illi Tragicorum atque Comicorum judices *κριταὶ οἱ τῶν Διονυσίων* (Aeschin. or. de f. Leg. p. 307.), sive *κριταὶ ἐν τῷ θεάτρῳ* etc. Comicorum erant 5.: vide S. ad Av. 421. et Suid. v. *ἐν πέντε κριτῶν γούνασι.*

743. *κἀκεῖνος.* Aeschylus. sedem concessit Sophocli, sed is non accepit.

744. *Κλειδ.* *Καλλίστρατος, ὅτι ἴσως Σοφοκλέους υἱὸς οὗτος· Ἀπολλώνιος δὲ, ὅτι Σοφοκλέους ὑποκριτής.* — S. hoc probabilius. — „uni id dixit modestus Soph., non pronunciavit.“ *E Welckero.*

745. *ἔφεδρος*, *tertiarius*, ut red-

ἕξειν κατὰ χώραν· εἰ δὲ μή, περὶ τῆς τέχνης
διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε πρός γ' Εὐριπίδην.
ΞΑ. τί χρῆμ' ἄρ' ἔσται;
ΑΙ. νὴ Δί', ὀλίγον ὕστερον,
κἀνταῦθα δή, τὰ δεινὰ κινηθήσεται·
καὶ γὰρ ταλάντῳ μουσικὴ σταθμήσεται.
ΞΑ. τί δέ; μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν;
ΑΙ. καὶ κανόνας ἐξοίσουσι, καὶ πήχεις ἐπῶν,
καὶ πλαίσια ξύμπτυχθ', ἃ πλινθεύουσι γῆν,

ditur in glossis antiquis, qui duobus victis tertius subibat athleta, ut cum victore congrederetur, *ἀθλητὴς ἔφεδρος*. quod etiam figurate dicitur, ut h. l.; cf. Sp. et Soph. Ajac. 576.

746. de forma *ἔχειν κατὰ χώραν*, *loco se non movere, quietum esse*, vide Plut. 367. B.

747. *πρός γ' Εὐρ.*, *adversus Euripidem quidem*, non Aeschylum.

749. *κἀντ. δή*, *et quidem hoc ipso in loco.*

750. *μουσικὴ*, poësis. Terent. Phorm. prol. 18. *qui artem tractant musicam.* ibi Donatus „*περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ qui comoedias scribunt.*

751. — *ἐάν τις εἰσάγῃ εἰς τοὺς ἰδίους φράτορας υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ γενόμενον, παρίστα αὐτοῖς ἐπὶ ὡρισμένῳ σταθμῷ ἱερεῖον, πρὸς ὃν ἔδει προσάγειν, καὶ οὐκ ἐξῆν μεῖον παρασχεῖν. ὅτε δὲ ἐντεθείη τὸ ἱερεῖον εἰς τὸν ζυγὸν, περιεστῶτες ἐβόων μεῖον, μεῖον τοῦτο, δηλονότι ἔλαττόν ἐστι.“ παρὰ τοῦτο οὖν λέγει καὶ μειαγωγεῖν τὴν τραγῳδίαν, τουτέστι πρὸς τὸν ζυγὸν προσάξουσι, καὶ στήσουσιν. ἄλλως. ἐπεὶ εἰώθασι προσφέρειν οἱ εἰς τοὺς φράτορας γραφόμενοι πρόβατον, καὶ οἱ ἱστάμενοι ἔλεγον μεῖον, μεῖον, καὶ τὸν εἰσάγοντα μειαγωγὸν ἐκάλουν.* *E S.* gloss. Br. *μειαγ. ζυγοστατήσουσι.* de usu vocabuli *μειαγωγεῖν* Br. conferri jubet Meurs. Graec. fer. in *Ἀπατούρια*, quo festo id fiebat. v. Ach. 146. B. „Phot. lex. p. 186. *μειαγωγῆσαι: θῦσαι. μεῖον γάρ ἐστι τὸ ἱερὸν (ἱερεῖον) τὸ θυόμενον, ἐπειδὰν εἰς τοὺς φράτορας τοὺς παῖδας εἰσάγωσιν.* idem p. 187. *μειαγωγῆσαι: τὸ ἐπιδοῦναι τοῖς φράτορσι τὸ μεῖον.* scil. verbum hoc proprie significavit *μεῖον* (victimam leviorem definito pondere, tum omnino victimam, ad sacrificium, ubi quis inter *φράτορας* recipiebatur,) adducere, offerre; inde, quoniam ejus pondus explorabatur, ponderare instar victimae talis (ovis aut caprae), ponderare omnino. vidd. Petit. Leg. att. p. 224. et Ignarra de Phratr. p. 45. sequ.“

752. *κανόνας. κυρίως τὸ ἐπάνω τῆς τρυτάνης ὄν, καὶ εἰς ἰσότητα ταύτην ἄγον.* S. Av. 924. *κανόνες ἀέρος.* Eurip. Hecub. 573. *οἶδεν τό γ' αἰσχρὸν κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών.* *Be.* cf. 909.

753. codex E apud Br. — *πλαίσια ξύμπτυκτα πλινθεύσουσί γε.* *ξύμπτυκτα* etiam alii MSS. bonae notae, in quibus Pollucis 10, 148. alii mendose *ξύμπυκτα*, vel *ξύμπηκτα.* merito Br. probavit *ξύμπτυκτα*, sed haec ita reddentem *et quadrata compactilia formabunt instar laterum* nego ferendum esse. scilicet non ipsi judices inferi duorum Tragicorum dicuntur *πλινθεύσειν*, quod ineptum, sed allaturos ad judicium eos dicit Aeacus cum alia instrumenta architectorum, tum quadrata plicatilia ad dimetiendos lateres, quibus nunc illi judices pro mensura versuum usuri sint. sententia praeclara, quam restituimus scribendo *καὶ πλ. ξύμπτυχθ', ἃ πλινθεύουσι γῆν, et quadrata plicatilia, quibus* (*ἃ* pro *οἷς*: v. ann. ad 366.) *lateres ducunt.* ne dicam de *γῆν* (*γῆ, γη*) in *γὲ* mutato, facile *ξύμπτυχθ', ἃ* abierit in *ξύμπτυκτα*, praesertim neglecto, ut saepius factum, apostropho; *πλινθεύοσι* autem legitur in Veneto et B libro Porsoni.

καὶ διαμέτρους, καὶ σφῆνας· ὁ γὰρ Εὐριπίδης
κατ' ἔπος βασανιεῖν φησι τὰς τραγῳδίας.
ΞΑ. ἦπου βαρέως οἶμαι τὸν Αἰσχύλον φέρειν.
ΑΙ. ἔβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω.
ΞΑ. κρινεῖ δὲ δὴ τίς ταῦτα;
ΑΙ. τοῦτ' ἦν δύσκολον·
σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ἀπορίαν εὑρισκέτην.
οὔτε γὰρ Ἀθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχύλος...
ΞΑ. πολλοὺς ἴσως ἐνόμιζε τοὺς τοιχωρύχους.
ΑΙ. λῆρόν τε τἄλλ' ἡγεῖτο τοῦ γνῶναι πέρι
φύσεις ποιητῶν. εἶτα τῷ σῷ δεσπότῃ
ἐπέτρεψαν, ὁτιὴ τῆς τέχνης ἔμπειρος ἦν.
ἀλλ' εἰσίωμεν, ὡς, ὅταν γ' οἱ δεσπόται
ἐσπουδάκωσι, κλαύμαθ' ἡμῖν γίγνεται.
ΧΟ. ἦπου δεινὸν ἐριβρεμέτας χόλον ἔνδοθεν ἕξει, hex. her.
μονοστ. περίοδ. α'.
ἡνίκ' ἂν ὀξυλάλου περ ἴδῃ, θήγοντος ὀδόντας,
ἀντιτέχνου· τότε δὴ μανίας ὑπὸ δεινῆς da. pent.
ὄμματα στροβήσεται. t. d. c.

plicatilia sunt quadrata illa, quo facilius ea secum ferre possint artifices.— S. *πλαίσια.* τὰ τῶν ξύλων (?) τετράγωνα. — *διάμετρος* δὲ ἡ ἐν τῷ κύκλῳ κέντρον τέμνουσα μέσον γραμμή, διαβήτης, σταφύλη· ὅπερ ἐστὶν ὄνομα παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσιν ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου τιθέμενον. Ὅμηρος „σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἔχουσα." (sic. v. Iliad. β', 765.) οὐδὲν δὲ ἀλλ' οἷον περιττά, καὶ σοφά. ἢ διὰ τούτων δείκνυσιν, ὅτι παντοδαπῶς ἐξετασθήσεται.

754. *σφῆνες* sunt *cunei*: vide Plut. 301. *κατ' ἔπος* autem ponitur pro καθ' ἕκαστον ἔπος, singulis versibus aut verbis. B.

757. *ταυρηδόν.* comparant Plat. Phaed. c 66, 10. ὥσπερ εἰώθει, ταυρηδὸν ὑποβλέψας πρὸς τὸν ἄνθρωπον: Eurip. Med. 92. ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην, *jam enim vidi eam oculis efferari*, etc.

760. *οὔτε γ. Ἀθην.* ὡς φαύλων περὶ τὰς ἀποκρίσεις ὄντων, οὐκ ἐστοίχησεν. S. gloss. Br. (*συνέβαιν'.*) ἔχαιρεν, ἀπεδέχετο αὐτούς. malim οὐδὲ γὰρ Ἀθην., *quippe ne Athenienses quidem accipiebat Aeschylus*, nedum alios, quos nugas esse dicebat ad poëtas judicandos. et sic fere interpp. Germani, quorum Vossius *Selbst mit den Athenern nicht verstand sich Aeschylos.*

761. *τοὺς τοιχ.* τοὺς προσέχοντας Εὐριπίδῃ πονηρούς. S.

765. *ὡς, ὅταν* etc. ὅταν γὰρ οἱ δεσπόται σπουδάζωσι θᾶττόν τι ἀπαρτισθῆναι, ἐπιπλήττουσι τοὺς δούλους, ἵνα θᾶττον ἐνεργῶσιν. S.

767. κορωνὶς, καὶ εἴσθεσις μέλους χοροῦ μονοστροφική, τέσσαρας περιόδους ὁμοίους ἔχουσα. — *ἐριβρ.* ὁ Αἰσχύλος, πρὸς τὸ βροντῶδες τῶν ῥημάτων, καὶ κομπῶδες etc. S.

768. ita C Brunckii, ipso non improbante, quod recepit D. minus commode alii ὀξύλαλόν περ, pro τὸ ὀξύλαλον, *garrulitas*, verbo *ἰδεῖν* ad alium sensum translato, velut, observante Br., Aeschylus dixit Theb. 98. κτύπον δέδορκα. de genitivo constructo cum verbis videndi et sensuum cf. Soph. Trach. 371., Matth.

ἔσται δ' ὑψιλόφων τε λόγων κορυθαίολα νείκη, περίοδ. β'.
σχινδαλάμων τε παραξόνια, σμιλεύματά τ' ἔργων,
φωτὸς ἀμυνομένου φρενοτέκτονος ἀνδρὸς
ῥήμαθ' ἱπποβάμονα.
φρίξας δ' αὐτοκόμου λοφιᾶς λασιαύχενα χαίταν, περίοδ. γ'.
δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων, βρυχώμενος ἥσει
ῥήματα γομφοπαγῆ πινακηδὸν ἀποσπῶν

gr. §. 327. S. θήγ. ὀδ. ἀπὸ μεταφορᾶς εἶπε τῶν χοίρων, οἳ, ὅταν εἰς μάχην παρασκευάζωνται, τοῦτο ποιοῦσι. στροβήσεται δὲ ἀντὶ τοῦ ταραχθήσεται. (*oculos distorquebit*. B.)

771. ὑψιλ. τε λόγων. τῶν τοῦ Αἰσχύλου· [διὰ τὸ ὑψηλόν.] τουτέστι μετεώρων, μεγάλων. χαρακτηρίζει δὲ ἀμφοτέρους, Εὐριπίδην καὶ Αἰσχύλον. S. κορυθαίολος, ὁ τὴν κόρυθα εὐκίνητον ἔχων. Apollon. soph. lex. homer. p. 412. vox homerica. cf. Heyn. ad Iliad. β', 816. *E B.*

772. sic major pars codicum MSS., nisi quod habent σκινδαλάμων, vel σκινδαλαμῶν: pauci σκινδαλμῶν. vett. edd. σχινδαλμῶν. recte Porsonus σχινδαλάμων, ut Nub. 130. λόγων ἀκριβῶν σχινδαλάμους. ubi v. ann. Bentlejo placuerat σκινδαλάμων: sed Moeris, notante Br., σχινδαλμὸς ἐν τῷ χ ἀττικῶς· σκινδαλμὸς Ἕλληνες. S. σκινδαλμῶν τε παρ. σκινδαλμὸς κυρίως τὸ περὶ τὸν φλοιὸν τοῦ καλάμου ξέσμα. παραξ. δὲ οἷον κινδυνώδη, καὶ παράβολα, παρὰ τὸν τροχὸν ἑλκόμενα. (confert S. 99.) — σμιλεύματα δὲ τὰ ἐκβαλλόμενα ἀπὸ σμίλης ἀντὶ τοῦ διαγλύμματα, ἐρεθίσματα. gloss. Br. σχινδαλμῶν. λεπτολογιῶν. cf. 833. Salmas. ad Solin. p. 735. „Schol. σμιλεύματα interpretatur διαγλύμματα, quod ad calamos scriptorios scalpello temperatos referendum est. κάλαμοι διάγλυπτοι Crinagoras in epigr.“ idem Salmas. paulo ante σμίλην inter instrumenta librarii referri notat, i. e. scalpellum. unde in veteri epigr. σμίλα δονακογλύφος. Pollux 7, 21, 83. ait, σμιλεύματα h. l. dici a σμίλῃ coriariorum, ut sint *rejicula*, *resegmina*. sed possunt in universum dici, ut videtur, σμιλεύματα omnia, quae resecantur τῇ σμίλῃ, etiam ea, quae praeciduntur in temperandis calamis. *E Dukero*, qui nesciebat, quid faceret verbo ἐρεθίσματα ap. S., annotavitque, Fabro ad Anacr. od. 22. scribendum videri ἢ ξέσματα. nobis Aeschylus curru invectus, velut heros homericus, opponi videtur Euripidi, παραιβάτῃ quidem illi etiam ipsi (780.), sed longe deteriori, ut qui hasta, quae per contemtum vocatur σχινδάλαμος, *palus*, invadens illum non nisi axem feriat Aeschylei currus, efficiatque, quod scalpello possis. ceterum cf. annot. 833.

773. φωτός. Euripidem dicit. — φρεν. τοῦ ἐκ τῆς αὐτοῦ φρενὸς τεκταινομένου, καὶ συντεθέντος, Αἰσχύλου. — S. *ingeniosi.*

774. „voce ἱπποβάμων utitur Aeschylus Prom. 783. (στρατὸν Ἀριμασπὸν ἱπποβάμονα) et Suppl. 260. (ἱπποβάμοσιν εἶναι καμήλοις), Aeschylique exemplo Sophocles Trach. 1030. ubi Centauros vocat ἱπποβάμονα στρατόν.“ *Sp.*

775. φρ. δ' αὐτοκόμου. ὡσεὶ εἶπεν ὀργισθεὶς, ὥσπερ σῦς (Iliad. ρ', 136.) πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται. εἰς ἓν δὲ συνήγαγεν ὁμοῦ ἀμφοτέρας τὰς ὁμηρικὰς εἰκόνας, τήν τε ἐπὶ τοῦ λέοντος ἐν τῷ λασ. χαίταν, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ συός. S. conferunt de apro Odyss. τ', 445. seqq. — αὐτοκόμου λοφιᾶς, non capillamenti, quo usum fingere videtur Euripidem ridiculi causa.

776. ἐπισκ. τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος, ἤτοι δέρμα. τὸ συνοφρύωμα τοῦ μετώπου. ὅθεν καὶ σκύζεσθαι, τὸ ὀργίζεσθαι etc. *E S.*

777. γομφ. ἀκριβέστατα, πολυσύνθετα, σκληρὰ etc. πινακ. ἀποσπῶν. ἀποσπῶν τὰ ῥήματα, ὥσπερ πίνακας ἀπὸ πλοίων· οὐχ, ὡς Εὐ-

γηγενεῖ φυσήματι·
ἔνθεν δ' ἡ στοματουργὸς ἐπῶν βασανίστρια, λίσπη,
περίοδ. δ'.
γλῶσσ' ἀνελισσομένη, φθονεροὺς κινοῦσα χαλινοὺς,
ῥήματα δαιομένη καταλεπτολογήσει
πνευμόνων πολὺν πόνον.

ριπ., σκινδαλμούς. πινακίδες δὲ αἱ μεγάλαι σανίδες τῶν πλοίων. δίκην σανίδων τῶν ἐκ νεὼς ἀποσπωμένων ἐν τρικυμίᾳ. S.

778. γηγ. giganteo.

779. seqq. ll. asyndeto inutili, et obscurata oppositione membrorum orationis, ἔνθεν δὴ στομ. λίσπη τῷ τόνῳ, ὡς κίστη· Ἀπολλώνιος δὲ ὀξύνει, ὡς ψιλή. λίσπη δὲ ἡ ἐκτετριμμένη, καὶ λεία. οὕτω γὰρ λέγονται οἱ τοιοῦτοι ἀστράγαλοι. Καλλίστρατος δὲ θηρίδιον λεπτὸν σφόδρα, ἀφ' οὗ καὶ οἱ τὰ ἰσχία λεπτοὶ λίσποι λέγονται. (vulgo — ἀστρ., ἀφ' οὗ καὶ οἱ λίσποι τὰ ἰσχία. Καλλ. δὲ — σφόδρα, ἀφ' οὗ — λέγονται.) cf. Schneider. lex. v. λίσπος. B. „στοματουργὸς est, quae os format, dicendi magistra. intelligitur autem Euripidis lingua. λίσπη γλῶσσα auctore Photio lex. p. 166. est ἡ ἐπιτετριμμένη. vocab. hoc varie explicatum est: vide Ruhnken. ad Tim. p. 175., Pierson. ad Moer. p. 245., Scheid. ad Lennep. p. 378. certe non est *lubrica*, ut vulgo redditur, sed potius *laevis*.“ — S. λέγει δὲ τὴν Εὐριπίδου (γλῶσσαν). πρὸς δὲ τὸ ἱπποβάμονα κ. τ. λ. τὸ κινοῦσα χαλινοὺς εἶπε. φθονεροὺς δὲ, ὡς φθονουμένου (imo φθονοῦντος) Εὐριπίδου ἐπὶ σοφίᾳ. δαιομένη δὲ διαμερίζουσα, διαιροῦσα, κατατέμνουσα τὰ Αἰσχύλου ῥήματα. καταλεπτολογήσει δὲ, τὴν τοῦ Αἰσχύλου λεπτολογίαν (imo σεμνολογίαν, vel ejusmodi aliquid) λεπτῶς βασανίσει ὁ Εὐριπ. „i. e. *subtiliter examinabit verba turgida et sesquipedalia*; quae paulo ante dixit ἱπποβάμονα ῥήματα, γομφοπαγῆ, *orationem ampullatam et dithyrambicam*, quae pronunciari sine pulmonis vexatione et anhelitu non possit.“ Casaub. ad Pers. Sat. 1, 14. *Grande aliquid, quod pulmo animae praelargus anhelet*. Duker.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ. ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ΑΙΣΧΥΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ. ΠΛΟΥΤΩΝ.

ΕΥ. Οὐκ ἂν μεθείμην τοῦ θρόνου, μὴ νουθέτει· i. tr.
κρείττων γὰρ εἶναί φημι τούτου τὴν τέχνην.
ΔΙ. Αἰσχύλε, τί σιγᾷς; αἰσθάνει γὰρ τοῦ λόγου.
ΕΥ. ἀποσεμνυνεῖται πρῶτον, ἅπερ ἑκάστοτε
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐτερατεύετο.
ΔΙ. ὦ δαιμόνἰ ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγε.
ΕΥ. ἐγᾦδα τοῦτον καὶ διέσκεμμαι πάλαι,
ἄνθρωπον ἀγριοποιὸν, αὐθαδέστατον,
ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα
* ἀπεριλάλητον, κομποφακελοῤῥήμονα.

783. Conspiciuntur Aeschylus et Euripides, coram Baccho certantes de primatu. loqui pergit Euripides.
786. *ἀποσεμν.* *ὑπερηφανεῖ (ὑπερηφανήσει) πρῶτον, ὅπερ ἐποίει ζῶν. Ex S.* cf. 659.
788. *δαιμ.* cf. 44.
790. putide ll. *αὐθαδόστομον*, cum sequente versu legatur *ἀχάλινον — στόμα.* confusae *μ* et *τ* litterae, sicut alias, velut Athen. 317, f, quo loco Casaub. recte *τόποις* pro *μόνοις*, 471, 6, ubi legendum *εὑρετὰ* pro *εὑρήματα*, etc. — *ἀγρ.* Conz. *den Wildemannspoëten.* S. *ἀγρίους εἰσάγοντα, καὶ ὠμοὺς, τοὺς ἥρωας.* haud male tamen vett. edd. Gellii 1, 15., ubi haec profert, *ἀγριωπόν.* codex Bavar. *ἀγριοπόν.* Eurip. Bacch. 460. *ἀγριωπὸν τέρας*, et Herc. fur. 899. *ὁ δ' ἀγριωπὸν ὄμμα Γοργόνος στρέφων.* sed displicet producendum *ᾱγ*—.
791. *ἀπύλ.* Rav., Bekk. et edd. praeter Dindorfii, qui scripsit *ἀθύρωτον* auctore Suida v. *ἀγρίωπόν*, qui tamen alteram scripturam memorat v. *ἀπύλωτον. Φρύνιχος ἀθύρωτον. οἱ δὲ γραμματικοὶ ἀπύλωτον, ἀντὶ τοῦ ἀνεῳγμένον, καὶ πύλην μὴ ἔχον, μὴ χαλιναγωγούμενον, μηδὲ κρατούμενον.* idem bis terve dicit, quo significatur hominis loquacitas.
792. *ἀπερ. οἷον οὐκ εἰδότα λαλεῖν.* (apparet, scholiasten legisse *ἀπειρολάλητον*, idque probo, sed ita, ut intelligatur *infinite loquax*, immodice garrulus. alienum et vix graecum est *ἀπεριλάλητον*, quod W. vertit *den unbesprechsamen*, Voss. *den unüberschwatzbaren*, Droys. *unüberredsam.* latinus interpres *sine ullo modo loquentem*, bene is quidem, sed abhorrente ab ea notione vocabulo.) *κομποφ. δὲ βαρυῤῥήμονα, σκληρὰ, καὶ συνδεδεμένα ἔπη λέγοντα. φάκελοι γὰρ τὰ βαρέα καὶ συνδεδεμένα φορτία τῶν ξύλων.* S.

ΑΙ. ἄληθες, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ;
σὺ δή με ταῦτ', ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδη,
καὶ πτωχοποιὲ, καὶ ῥακιοσυῤῥαπτάδη;
ἀλλ' οὔ τι χαίρων αὔτ' ἐρεῖς.
ΔΙ. παῦσ', Αἰσχύλε,
καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ.
ΑΙ. οὐ δῆτα, πρίν γ' ἂν τοῦτον ἀποφήνω σαφῶς,
τὸν χωλοποιὸν, οἷος ὢν θρασύνεται.
ΔΙ. ἄρν', ἄρνα μέλαιναν, παῖδες, ἐξενέγκατε·
* τυφὼς γὰρ ἐκβαίνειν παρασκευάζεται.
ΑΙ. ὦ Κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονῳδίας,

793. ἄλ., ὦ παῖ. ἐν ἐρωτήσει, ἀντὶ τοῦ ὄντως δὴ σύ. (similiter Suid. v. ἄληθες. Thomas Mag. ἄληθες παρὰ ποιηταῖς: τὸ κατ' εἰρωνείαν ἀντὶ τοῦ ὄντως λαμβανόμενον etc. *Br.* cf. Soph. Antig. 714., Eurip. Cyclop. 227., Nostrum Lys. 433. etc.) ὅτι δὲ λαχανοπώλιδος υἱὸς ἦν ὁ Εὐριπ., Ἀλέξανδρός φησιν. εἴρηται δὲ ὁ στίχος παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ (fragm. incert. p. 346. nostrae ed.) ἄληθες, ὦ παῖ τῆς θαλασσίας θεοῦ; [βαρυτονητέον δὲ τὸ ἄληθες.] ἀρουραίας δὲ, διότι τὰ λάχανα ἐκ τῆς γῆς φύεται. S. Thesm. 358., monstrante Be., Εὐριπίδου τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας. hujus rei, toties repetitae, fere solius Aristophanis cum hic, tum in Thesmophoriazusis dicta testimonio sunt, quod quam sit infirmum, non latuit viros paulo κριτικωτέρους; quorum Casaubonus in Notis ad Strabonem „Aristophanes," inquit, „matrem Euripidis leguminum venditricem ait *cavillans.*" recte mea sententia. cf. vita Euripidis, a Barnesio conscripta.

794. σὺ δή με ταῦτ' οἶσθα.

795. πτωχοποιέ. ὁ τὸν Τήλεφον τὸν βασιλέα Μυσῶν πτωχὸν ποιήσας. στωμυλιοσυλλ. δὲ ὁ πολυλογίας συνάγων. ῥακιοσυῤῥ. δὲ ὁ τὰ ῥάκη συῤῥάπτων, καὶ ἐνδύων τοὺς βασιλεῖς. ἢ ὁ τὰ τῶν ἄλλων ποιητῶν συλλέγων, καὶ οἰκεῖα ἑαυτοῦ λογιζόμενος. S.

797. πρὸς ὀργ. *iracunde*, ut 809., 938., Soph. El. 369. *E Br.*

799. τὸν χωλ. διὰ τοὺς τρεῖς, Βελλεροφόντην, Φιλοκτήτην, Τήλεφον. S. cf. B. et ab eo laudatum Aristophanem Acharn. 391. seqq.

800. ἄρν', ἄ. μελ. ὡς τοιαύτης γινομένης θυσίας τῷ Τυφῶνι ἐν τῷ λῆξαι τὰς καταιγίδας. S. laudant Virg. Aen. 3, 120. (*nigram Hiemi pecudem*, Zephyris felicibus albam), Leopardi Emendatt. 20, 23. etc.

801. ἐκβαίνειν. οἷον ἀθρόως ἐκβαίνειν μέλλει. — S. lenius verbum est ἐκβαίνειν, neque id ita interpretari potuit S. suspicor ponendum esse ἐκβάλλειν, *prorumpere.*

802. sequ. ὦ Κρητ. μέν. ἐν γὰρ τοῖς Κρησὶν Ἴκαρον μονῳδοῦντα ἐποίησε. καὶ οἱ μὲν εἰς τὴν Ἰκάρου μονῳδίαν ἐν τοῖς Κρησί· θρασύτερον γὰρ δοκεῖ εἶναι τὸ πρόσωπον· Ἀπολλώνιος δὲ, ὅτι δύναται καὶ εἰς τὴν Ἀεροπὴν τὴν ἐν ταῖς Κρήσσαις (ita Bentl. Opusc. phil. p. 472. ed Lips.; libri mendose Κρήταις.) εἰρῆσθαι, ἣν εἰσήγαγε πορνεύουσαν. (os hominis, macula adspergentis famam Euripidis, eaque comminiscentis, quae ne cogitari quidem in tragoedia possunt!) οἶμαι δὲ διὰ τὰ ἐν τῷ Αἰόλῳ. (pertinet hoc ad γάμους ἀνοσίους. cf. 1020. S. ad Nub. 1313. γέγραπται δρᾶμα Εὐριπίδου Αἴολος λεγόμενον, ἐν ᾧ παρήγαγε Μακαρέα, τὸν παῖδα Αἰόλου, φθείροντα Κανάκην τὴν ἀδελφήν. (v. Eurip. fragm. p. 11. ad 18. nostrae ed.) Τιμαχίδας δὲ, διὰ τὴν ἐν τοῖς Κρησὶ μίξιν Πασιφάης πρὸς τὸν ταῦρον. (facile intelligitur, ne id quidem oculis subjectum fuisse spectatorum.) ἄλλως.

γάμους δ' ἀνοσίους ἐσφέρων εἰς τὴν τέχνην...
ΔΙ. ἐπίσχες οὗτος, ὦ πολυτίμητ' Αἰσχύλε.
ἀπὸ τῶν χαλαζῶν δ', ὦ πόνηρ' Εὐριπίδη,
ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδὼν, εἰ σωφρονεῖς,
ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι
θένων ὑπ' ὀργῆς ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον·
σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργὴν, Αἰσχύλ', ἀλλὰ πραόνως
ἔλεγχ', ἐλέγχου. λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει

ἐκ τῶν ἐν τῷ Αἰόλῳ Κανάχης καὶ Μακαρέως, ἢ, ὥς τινες, Δανάης καὶ Μεγαρέως (σφάλματα haec librariorum) ἀδελφῶν. ἐδόκει γὰρ τοῖς παλαιοῖς πάνυ ἐναγὲς εἶναι ταῖς ἀδελφαῖς μίγνυσθαι. (indiscrete dictum, siquidem alius aliorum temporum atque populorum mos fuit: velut, (Oceanum ne commemorem, ὅς ῥα κασιγνήτην ὁμομήτορα Τηθὺν ὄπυιεν, ut Orpheum dicere ait Plato Cratylo p. 402.) apud Homerum Odyss. κ', 7. Aeolus θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτις, itemque diu post Ptolemaeus Philadelphus sororem duxit Arsinoën; quod etsi barbarum vocat Hermione Euripidea Androm. 172., tamen vulgo ap. Graecos fratribus sorores ὁμοπάτριοι matrimonio jungebantur, et ap. Lacedaemonios, si Philoni fides, etiam ὁμομήτριαι: vide Bosii compend. Antiqu. gr. 4, 1, 7., Köpke *über Gesetzgebung der Griechen* p. 188. etc non autem ὁμομητρία Macarei soror fuit Canace, teste Apollodoro 1, 7, 2.; et fac fuisse, ut auctor est Aristophanes Nub. loco praedicto, quis neget, simile fabulae Euripideae argumentum esse potuisse atque Orbae Otwayiae, vel Sponsae siculae Schilleri? *Pictoribus atque poëtis Quidlibet audendi semper fuit aequa potestas.*) ἢ ὅτι ἡ Φαίδρα, ἧς τὸ πάθος ἐδραματούργησε, Κρῆσσα ἦν etc. S. placet hoc Berglero, cum praesertim etiam infra 982. seqq. commemorentur amores Phaedrae. at pulcherrima sunt ejus cantica in Hippolyto Euripidea. ceterum cf. 897., 983., 1020.

805. χαλαζῶν. eleganter verba sesquipedalia Aeschyli *grandinem* vocat; quorum minas Euripidi vitandas esse εἰρωνικῶς dicit. E K. πόνηρ', *infelix*, *unglücklicher Euripides*, ut reddidit Conzius. Schol. ad Nub. 220. πονήρους δὲ ἐπιπόνους, ἀτυχεῖς, ἀθλίους. ad quem locum etiam Girardus aliique videndi sunt interpp. cf. Schneideri lex. gr. h. v.

807. κεφ. ἀντὶ τοῦ ἀδρῷ. καὶ ἐν Νεφέλαις (949.) κεφάλαιον τῆς ῥαφανῖδος. — S. gl. Br. καθολικῷ, καὶ μεγάλῳ. gl. Victor. κεφάλαιόν ἐστι τὸ πρὸς τὰ φύλλα καυλῶδες etc. Jo. Alberti Obs. phil. in N. T. p. 179., laudante Br., „κεφάλαιον, κεφαλὶς et κεφαλὴ ap. Dioscoridem et alios pro capitulo plantarum, ossium, imo quarumvis fere rerum capitatarum summitate occurrit, ut et lat. *caput*. et quia *caput* est pars crassior ac durior, inde Comicus κεφαλαίῳ ῥήματι τὸν κρόταφον θένειν dixit, *duriore verbo caput ferire*; ubi κεφαλαίῳ adjective sumitur pro *grandi* et *duro*, ἀδρῷ, *crasso*, ut Schol."

808. ἐκχέῃ τὸν Τ. ὡσανεὶ ἔφη τὸν ἐγκέφαλον. ἰδιαίτατα δὲ τὸν Τήλεφον κωμῳδεῖ. S. Be. „i. e. *ne effundat aut excutiat tibi mentem et sapientiam, quam praecipue ostendere voluisti in Telepho dramate*: μὴ ἐκχέῃ τὸ πᾶν σόφισμα, ut cum Sophocle dicam Phil. 13. introduxerat autem Telephum tanquam facundum et disertum. in Acharn. 395. sic describitur χωλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν. deinde alter dicit οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον. cf. de Telepho Apollod. 2, 7.; 3, 9.; Hygin. fab. 99. seqq.

809. πραόνως, ab adjectivo πραόνους, *leni animo*. cf. Lobeck. ann. ad Phrynichum p. 403.

810. ἔλεγχ' αὐτὸν, ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ. gl. C, D.

ἄνδρας ποιητὰς, ὥσπερ ἀρτοπώλιδας·
σὺ δ' εὐθὺς, ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεὶς, βοᾷς.
ΕΥ. ἕτοιμός εἰμ' ἔγωγε, κοὐκ ἀναδύομαι,
δάκνειν, δάκνεσθαι πρότερος, εἰ τούτῳ δοκεῖ,
τἄπη, τὰ μέλη, τὰ νεῦρα τῆς τραγῳδίας,
καὶ, νὴ Δία, τὸν Πηλέα γε, καὶ τὸν Αἴολον,
καὶ τὸν Μελέαγρον, κἄτι μάλα τὸν Τήλεφον.
ΔΙ. σὺ δὲ δὴ τί βουλεύει ποιεῖν; λέγ', Αἰσχύλε.
ΑΙ. ἐβουλόμην μὲν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε·
οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστι νῷν ἁγών.
ΔΙ. τί δαί;
ΑΙ. ὅτι ἡ ποίησις οὐχὶ συντέθνηκέ μοι·
τούτῳ δὲ συντέθνηκεν, ὥσθ' ἕξει λέγειν.
ὅμως δ', ἐπειδή σοι δοκεῖ, δρᾷν ταῦτα χρή.
ΔΙ. ἴθι νυν λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω,
ὅπως ἂν εὔξωμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων,
ἀγῶνα κρῖναι τόνδε μουσικώτατα·

812. ὥσπερ πρῖνος. ὅτι ἡ πρῖνος καιομένη ψόφον ποιεῖ. S. S. ad Arati Διοσημ. p. 135. ed. Oxon. (t. 1. p. 235. ed. Buhl.) ὁ πρῖνος τῶν πάνυ καταξήρων ἐστί. καὶ μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστοφάνης λέγων σὺ δ' ὥσπερ etc. K. „est *ilex*, *Stecheiche*. cf. Voss. ad Virg. Eclog. 7, 1. p. 352." B. Billerbeck. in Flora class. p. 36. „3. Ordnung. Tetragynia. *Ilex*, *Hülsen*, Houx. 1. Ilex Aquifolium, (quasi acuifolium, ab acumine), *die gemeine Hülsen*. πρῖνος (*sonst auch Name der grünen und der Scharlacheiche* [*Kermeseiche*]) ἀγρία Theophr. H. Pl. 3, 4. perpetuo viret, et in montibus nascitur" etc.

813. ἀναδύομαι, *recuso*. Xenophon Sympos. 5, 2. ἀλλ' ὅμως, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, οὐκ ἀναδύομαι.

814. δάκνειν. In Eqq. 493. μέμνησό νυν δάκνειν, διαβάλλειν. metaphora a gallis pugnantibus. *Be*. τούτῳ, Aeschylo.

815. ἔπη. κατὰ τὰ ἔπη etc. ἔπη sermones, iambos. μέλη, cantica.

816. nomina fabularum deperditarum Euripidis.

819, 20. „Br. μὲν ἂν, quae particula saepe intelligitur, ut Aeschyl. Ag. 361. vid. Herm. ad Nub. 1344." B. — ineleganter ll. ἐστιν ἁγ. νῷν.

821. ἐπεὶ τὰ Αἰσχύλου ἐψηφίσαντο διδάσκειν. κομπῶδες δὲ τοῦτο ἔφη· τῶν γὰρ δυνατῶν καὶ μετὰ θάνατον ᾄδονται τὰ ποιήματα. S. idem ad Acharn. 10. τιμῆς δὲ μεγίστης ἔτυχε παρ' Ἀθηναίοις ὁ Αἰσχύλος, καὶ μόνου αὐτοῦ τὰ δράματα ψηφίσματι κοινῷ μετὰ θάνατον ἐδιδάσκετο scriptor vitae Aeschyli Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἠγάπησαν Αἰσχύλον, ὡς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου χορὸν λαμβάνειν. cf. ibi Stanlejus. similis tamen honor habitus est Sophocli, atque Euripidi: vid. Köpk. *über Gesetzgebung der Griechen* p. 410. et, quem laudat, Plut. vita Lycurgi rhetoris p. 841, F. ait igitur Aeschylus, mansisse opera sua apud Superos, itaque memoriter sibi dicendum esse; Euripidis autem una cum illo ad Orcum devenisse, quibus uti possit in certamine.

822. τ. δὲ συντ. συναποθανοῦσα πάρεστιν ἐνθάδε ἐν τῷ ᾅδῃ, καὶ ἕξει αὐτὴν ξύμμαχον. S.

824. similiter Vesp. 830., Thesm. 37. annotavit K. alludit ad agonothetarum morem. B.

826. μουσ. peritissime. B.

ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπάσατε.
ΧΟ. ὦ Διὸς ἐννέα παρθένοι ἁγναὶ da. t. μονοστ.
Μοῦσαι, λεπτολόγους ξυνετὰς φρένας αἳ καθορᾶτε hex. her.
ἀνδρῶν γνωμοτύπων, ὅταν εἰς ἔριν ὀξυμερίμνοις
ἔλθωσι στρεβλοῖσι παλαίσμασιν ἀντιλογοῦντες,
ἔλθετ᾽ ἐποψόμεναι δύναμιν δεινοτάτοιν στομάτοιν
πορίσασθαι as., da. t. et a. par.
ῥήματα, καὶ παραπρίσματ᾽ ἐπῶν! da. tr. h.
νῦν γὰρ ἀγὼν σοφίας ὅδε μέγας χωρεῖ do.
πρὸς ἔργον ἤδη. i. h.
ΔΙ. εὔχεσθε δὴ καὶ σφώ τι, πρὶν τἄπη λέγειν. i. tr.
ΑΙ. Δήμητερ, ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα,
εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων.
ΔΙ. ἐπίθες λαβὼν δὴ καὶ σὺ λιβανωτόν.
ΕΥ. καλῶς·
ἕτεροι γάρ εἰσιν, οἷσιν εὔχομαι θεοῖς.

827. *ὑπάσατε*, *προάσατε*. saepe id in compositione significat ὑπὸ, ut notavit Br. secundum Valck. ad Ammon. v. *ὑπάγειν*. K. hac de re consuli jubet Etymologum v. *ὑπογραμμός*.

830. *γνωμ.* *τῶν τὰς οἰκείας γνώμας διὰ τῶν λόγων τυπούντων*, (recte. quasi dicas *Gedankenpräger.*) — *ἢ τῶν ταῖς γνώμαις ἀλλήλους τυπτόντων.* (?) S. Equ. 1267. Phaeax rhetor dicitur *γνωμοτυπικός*. Thesm. 59. Agatho poëta dicitur *γνωμοτυπεῖν*. *Be.* Nub. 924. *γνωμοτύποις μερίμναις*, *animum sollicitantibus curis*. Sp. — *ὀξυμ.* *τοῖς μετὰ σκέψεως εὑρισκομένοις, καὶ ἀσαφέσι.* (i. e., ni fallor, *καίπερ ἀσαφ*) S.

832. ita Rav., Venet., Bekk., D. alii mendose *πορίσασθε*. ordo *ἔλθ. ἐπ. δύν. στομ. δειν. πορίσ. ῥήματα, καὶ παρ. ἐπ.*, *adeste inspecturae vim orum valentissimorum ad proferendum dicta* etc.

833. *τὰ μὲν ῥήματα πρὸς τὸν Αἰσχύλον, τὰ δὲ παραπρίσματα (ἐπῶν) πρὸς τὸν Εὐριπίδην λεπτολογοῦντα.* S. Be. comparat *σμιλεύματα ἔργων* supra 772. et *λόγων ἀκριβῶν σχινδαλάμους* Nub. 130.

836. alloquitur Dionysus Aeschylum et Euripidem. interea allatus est foculus cum carbonibus ardentibus, atque thus, quod primus immisisse Dionysus videtur, tum et Aeschylus, simul preces faciens. B.

837. *Δήμ. ἡ θρέψασα.* *παρόσον Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον ὁ Αἰσχύλος ἦν.* — *ἔστι δὲ τοῦτο ἔπος Αἰσχύλου.* S.

838. *εἶναί με.* intelligendum *δὸς*, vel *εὔχομαι*. vidd. interpp. Euripidei ad Suppl. 3. Eurip. El. 738. *Νύμφαι πετραῖαι, πολλάκις με βουθυτεῖν.* ibi Victorius *λείπει ἀττικῶς τὸ δότε.* cf. 370., 845, Thesm. 286. — *μυστ.* quibus initiatus fuit.

839. *καλῶς.* *ὅτι καὶ νῦν τὸ καλῶς ἐπὶ παραιτήσει, ἀποστρεφόμενος δὲ* (malim *γάρ*. saepe haec permixta.) *καὶ παραιτούμενος ὁ Εὐριπ. λέγει τὸ καλῶς.* S. cf. 473. Br. „*καλῶς.* i. e. *μηδαμῶς*. adverbium est negandi cum *εὐφημισμῷ*, ut Latinis *recte*, quo saepissime utuntur Comici hac significatione“ etc.

840. Br. ex membr. *θεοί*. „Vulgatum recte tuitus est similium locutionum exemplis Lobeck. ad Soph. Ajac. 801. (748.) p. 343.“ |B. S. *ἅτε δὴ Σωκρατικὸς ὢν* (cf. 1411.), *καινὰ*

ΔΙ. ἴδιοί τινές σοι, κόμμα καινόν;
ΕΥ. καὶ μάλα.
ΔΙ. ἴθι νυν προσεύχου τοῖσιν ἰδιώταις θεοῖς.
ΕΥ. αἰθὴρ, ἐμὸν βόσκημα, καὶ γλώσσης στρόφιγξ,
καὶ ξύνεσι, καὶ μυκτῆρες ὀσφραντήριοι,
ὀρθῶς μ᾽ ἐλέγχειν, ὧν ἂν ἅπτωμαι λόγων.
ΧΟ. καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν a. d. προῳδός.
παρὰ σοφοῖν ἀνδροῖν ἀκοῦσαί τινα do.
λόγων ἐμμέλειαν ἐπιτηδείαν.
γλῶσσα μὲν γὰρ ἠγρίωται,
t. d. στρ.

δαιμόνια ἔπλασσεν. Thesm. 457., notante Sp., νῦν δ᾽ οὗτος ἐν ταῖσιν τραγῳδίαις ποιῶν Τοὺς ἄνδρας ἀναπέπεικεν οὐκ εἶναι θεούς. laudat praeterea Troad. 846. ὦ γῆς ὄχημα, κἀπὶ γῆς ἔχων ἕδραν, Ὅστις ποτ᾽ εἶ σύ. Orest. 401. δουλεύομεν θεοῖς, ὅ τι ποτ᾽ εἰσὶν οἱ θεοὶ, etc. Be.: „— Socratem propterea maxime esse condemnatum, ὅτι καινὰ εἰσήγαγε δαιμόνια, constat ex Apol. Plat. et Xenoph.“

842. ἰδιώταις. cf. 424. B. „ambiguitas quaedam hujus voc. notanda est. nam et *peculiares* et *vulgares*, *plebejos*, indicat, ideoque in contemtum dicitur. ἴθι δὴ, quod initio versus e Rav. recepit Invern., videri potest glossema vulgati ἴθι νυν.“ legitur tamen etiam in libro paris.

843. veris ficta immiscet, more Comicorum: nam Anaximenes aëra deum statuit, et ipse Thales mentem, teste Cic. de N. D. 1, 10. Socrates Aristophanëus, annotante Be., Nub. 264. ὦ δέσποτ᾽ ἄναξ, ἀμέτρητ᾽ Ἀήρ, — λαμπρός τ᾽ Αἰθὴρ etc. Euripides fragm. incert. p. 311. nostrae ed. ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ᾽ ἄπειρον ἀέρα, — Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ᾽ ἡγοῦ θεόν. S. καὶ Σωκράτης ἐν Νεφέλαις (606.) μὰ τὴν ἀναπνοὴν, μὰ τὸ χάος, μὰ τὸν αἰθέρα. χαρακτηρίζει δὲ Εὐριπίδην, εὐεπίφορον ὄντα ἐπὶ τῷ (τὸ) αἰθέρα ὀνομάζειν. στρόφιγξ δὲ ἀπὸ τοῦ στρέφειν αὐτὸν καὶ πανουργεύεσθαι. (vertitur *linguae volubilitas*. B. Frischlin. *et haec lingua volubilis*. interpp. Germani *Zungenrad*, *Zungenwirbel*, *Zungenschwung*. „Nub. 417. Socrates dicit: νομιεῖς θεὸν οὐδένα πλὴν ἅπερ ἡμεῖς, τὸ Χάος τουτὶ, καὶ τὰς Νεφέλας, καὶ τὴν Γλῶτταν, τρία ταυτί.“ Be.) μυκτῆρες δὲ ὀσφρ., ὡς συντελούντων τῶν μυκτήρων εἰς τὴν φωνήν.

844. ita Cantabrig. 1., Rav., Dawes. Misc. p. 239., Reisk., Invern., alii. vulgo libri ξύνεσις, impingente versu. Bentl. et Br. audacter ξύνεσίς τε, καὶ μ. ὀσφρ.

845. cf. 838.

848. mendose libri ἐμμέλειαν ἐπί τε δαΐαν ὁδόν. jam olim in Lectionibus Aristoph. p. 38. reposui ἐπιτηδείαν, et ὁδὸν, glossam exquisiti verbi ἐμμέλειαν, petitam fortasse ex Pac. 697., eliminavi. S. λόγων ἐμμέλειαν. ὅτι καταχρηστικῶς νῦν τὴν εὐρυθμίαν· κυρίως δὲ (?) ἡ μετὰ μέλους ὄρχησις τραγική. (cf. schol. ad Vesp. 1444.) — δαΐαν ὁδόν. ἀγωνιστικὴν, (ἢ) ἔμπειρον, ἀπὸ τοῦ δαῆναι. ἐπὶ τούτοις τε „δαΐαν ὁδὸν,“ ἔμπειρον. ἢ ἀντὶ τοῦ φιλόνεικον. de notatione ista τοῦ δάϊος locupletiorem testem desidero; nunc plurium glossas coaluisse et magis magisque depravatas arbitror, quorum alter explicaret δαΐαν, alter ἐπιτηδείαν. — λόγων ἐμμ. ἐπιτ., *sermonum compositionem peritam*, vel *saltationem scitam*, „künstlichen Redetanz.“ cf. 1009.

λῆμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν,
οὐδ' ἀκίνητοι φρένες. t. d. c.
προσδοκᾶν οὖν εἰκός ἐστι, ἀντιστρ.
τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξειν,
καὶ κατεῤῥινημένον·
τὸν δ' ἀνασπῶντ', αὐτοπρέμνοις t. d. ἐπῳδός.
τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα,
συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν. t. tr. c.
ΔΙ. ἀλλ' ὡς τάχιστα χρὴ λέγειν· οὕτω δ', ὅπως ἐρεῖτον i. t. c.
ἀστεῖα, καὶ μήτ' εἰκόνας, μήθ' οἷ' ἂν ἄλλος εἴποι.
ΕΥ. καὶ μὴν ἐμαυτὸν μέν γε, τὴν ποίησιν οἷός εἰμι,
ἐν τοῖσιν ὑστάτοις φράσω· τοῦτον δὲ πρῶτ' ἐλέγξω,
ὡς ἦν ἀλαζὼν, καὶ φέναξ, οἵοις τε τοὺς θεατὰς
ἐξηπάτα, μωροὺς λαβὼν παρὰ Φρυνίχῳ τραφέντας.
πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα τιν' ἂν καθῖσεν ἐγκαλύψας,

854. *κατεῤῥ.* ἐξεσμένον. ῥίνη (lima) γὰρ ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ᾧ ῥινοῦσιν. ἢ εὐτελὲς, (?) ὅτι ἐξευτελίζομεν τῇ ῥινί (naso adunco suspendimus). Hesych. quoque, quem laudavit Sp., κατεῤῥινημένοις, εὐτελέσιν. non huc pertinet ejusdem illud κατεῤῥινημένον (a *ῥινὸς*, corium), καταπεπυκασμένον, καταδεδερματισμένον. — *τὸν μὲν*, Euripidem; *τὸν δὲ*, Aeschylum.

855. *αὐτοπρ.* δυσκόλοις, προῤῥίζοις, ἢ μεγάλοις. S. Hesych. αὐτόπρεμνον: αὐτόῤῥιζον. cf. Aeschyl. Eum. 404., Soph. Antig. 725. *E Sp.* sensus est, alterum (Aeschylum), convellentem illum, radicitus evulsis verbis irruentem multas dissipaturum esse verborum tricas. *αὐτοπρέμνοις* est *grandibus*. vocabulum etiam ap. Lycophron. Cass. 316. legitur. *E B.*

857. *ἀλιν.* συναγωγὰς, στροφὰς, λεπτολογίας, πλοκὰς τοῦ Εὐριπίδου. S. citant Suid. v. ἀλινδεῖσθαι, Eustath. ad Iliad. p. 289, 28. *K. et Be.* Zonaras 1. p. 126. ἀλινθήδρα (sic; sed in ἀλινδεῖσθαι p. 136. recte ἀλινδήθρα): ὁ τόπος, ἐν ᾧ τιθέντες ἑαυτοὺς οἱ ἵπποι κυλίονται. hic non volutationem in arena, sed τροπικῶς volumina seu globos significat, *Wortströme*, *Wirbel von Worten*. *E B.* Voss. *Aber Der, mitsamt der Wurzel, Reisset Wort' aus, kommt gestürzet, Und zerstreut rings All das Versgewirbel dort.*

859. *εἰκόνες*, imagines, adumbrationes, figmenta, opponuntur rebus ipsis etc. B.

863. *Φρυνίχῳ*, Tragico, discipulo Thespidis, de quo vide, quos laudant interpp., Harles. ad Fabric. Bibl. gr. 2, 316. seqq., Bentl. Opusc. 296. sequ., Valck. ad Herod. 6, 21. etc. floruit circa olymp. 71, 2., sive 494. ante Christ. nat., et primus mulierum personas induxisse dicitur. S. *παρὰ Φρ. τραφέντας.* ἀπατεὼν γὰρ (*φέναξ*), ὡς ἀφελέστερος ὁ Φρύνιχος. νῦν δὲ Φρύνιχον λέγουσι (λέγει) τὸν τραγῳδίας ποιητήν. τοῦτον δὲ ἐπαινοῦσιν εἰς τὴν μελοποιΐαν· νυνὶ δὲ ὡς ἀφελοῦς ὄντος αὐτοῦ μνημονεύει ὁ Ἀριστοφάνης. ἦν δὲ πρὸ Αἰσχύλου. cf. 1228.

864. 4 codd. MSS. κάθισεν, ut Junt. 2. et subsecutae edd., quod correxit D. observans, saepe depravatam a librariis esse aoristi formam καθῖσεν, qua de re conferri jubet Thucydidem Bekker. 6, 66. et 7, 82. Porsonus καθεῖσεν scripsit secundum Dawesium Misc. crit. p. 209. et Porsonus autem, et Dind., ἕνα γέ τινα, quod nusquam legitur. nam ll. vett. fere πρώτ. μὲν γὰρ δή γ' ἕνα τινὰ

Ἀχιλλέα τιν', ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνὺς,
πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί.

ΔΙ. μὰ τὸν Δί', οὐ δῆθ'.

ΕΥ. ὁ δὲ χορός γ' ἤρειδεν ὁρμαθοὺς ἂν
μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας ξυνεχῶς ἄν· οἱ δ' ἐσίγων.

ΔΙ. ἐγὼ δ' ἔχαιρον τῇ σιωπῇ, καί με τοῦτ' ἔτερπεν
οὐχ ἧττον ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες.

ΕΥ. ἠλίθιος γὰρ ἦσθα,
σάφ' ἴσθι.

ΔΙ. κἀμαυτῷ δοκῶ. τί δὲ ταῦτ' ἔδρασ' ὁ δεῖνα;

ΕΥ. ὑπ' ἀλαζονείας, ἵν' ὁ θεατὴς προσδοκῶν καθοῖτο,

'κάθισεν, vel κάθισεν. rectius igitur Bekk., ut nos jam 1. ed., πρώτ. μὲν γὰρ ἕνα τιν' ἂν καθῖσεν ἐγκ., quo significatur Aeschyleus ita faciendi mos, ut 867. sequ., 873,, 877., 880., 903. saepe ἂν neglectum est a librariis (vid. Porson. passim ad Eurip.); quod hic eo facilius fiebat, quia simillima sunt τινᾶ (i. e. τινᾶν, τιν' ἂν) et τινά. — S. ἐγκαλύψας. ὡς αὐτοῦ εἰσφέροντος ἐν δράμασί τινα κεκαλυμμένον. ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ καθήμενός ἐστι, καὶ οὐκ ἀποκρινόμενος, παρ' Αἰσχύλῳ ἐν δράματι ἐπιγραφομένῳ Φρυξὶν, ἢ Ἕκτορος λύτροις· οὐδὲν δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς φθέγγεται. ἄλλως. εἰκὸς τὸν ἐν τοῖς Φρυξὶν Ἀχιλλέα, ἢ Ἕκτορος λύτροις· ἢ τὸν ἐν Μυρμιδόσιν, ὃς μέχρι τριῶν ἡμερῶν οὐδὲν φθέγγεται. βιογράφος Aeschyli ἐν μὲν γὰρ τῇ Νιόβῃ (Νιόβη), ἕως τρίτης ἡμέρας (Victor. ex MS. bonae notae ἕως τρίτου μέρους, *usque ad actum tertium*), ἐπικαθημένη τῷ τάφῳ τῶν παίδων, οὐδὲν φθέγγεται ἐγκεκαλυμμένη· ἐν δὲ δὴ τοῖς Ἕκτορος λύτροις Ἀχιλλεὺς ὁμοίως ἐγκεκαλυμμένος οὐ φθέγγεται, πλὴν ἐν ἀρχαῖς ὀλίγα πρὸς Ἑρμῆν ἀμοιβαῖα. vide de his fabulis Welckeri *Trilog. des Aeschylus* pagg. 341. seqq., 415. seqq., et Aeschyli fragm., a nobis edita, p. 52., 58., 64.

866. πρόσχημα τῆς τραγῳδίας dictum ut ἀγάλματ' ἀγορᾶς, *statuae fori*, i. e. stulti oratores et alii, qui nonnisi externam quandam dignitatis speciem prae se ferunt, El. Eurip. 360. intelliguntur enim personae, quae ostentationis tantum causa prodeunt in scenam, κωφὰ πρόσωπα, *Figuranten*, vel Vossii verbis *Prunkbilder bloss des Trauerspiels*. cf. Sp. — S. οὐδὲ τουτί. εἰκὸς αὐτὸν ἀπρακτοῦντα τῷ δακτύλῳ δεικνύειν τὸ οὐδὲ τουτί. τὸ δὲ οἱ δ' ἐσίγων ὁ Ἀχιλλεύς φησι καὶ ἡ Νιόβη.

867. ἤρειδεν, *protrudebat*, ut Equ. 622. ἐλασίβροντ' ἀναῤῥηγνὺς ἔπη Τερατευόμενος ἤρειδεν etc. E *Be.* ὁρμαθὸς proprie est *sertum* e cepis aliisque hujusmodi rebus nexum et contextum, *eine Schnur*, ut h. l. de panibus furnaceis; sed dicitur etiam de quavis serie et multitudine aliarum rerum magna et continente, ut Xenoph. Cyr. 6, 3, 1. ὁρμαθοὶ τῶν ἁμαξῶν, Anacr. Od. 32, 11. ὁρμαθοὺς Ἐρώτων, Plat. Ion. p. 536. t. 1. Steph. ὁρμαθὸς χορευτῶν, Theophr. charact. 6. 4. ὁρμαθοὶ γραμματιδίων. — *Fischer.* ad Plut. 765.

870. Paris. ἠλακοῦντες, pro οἱ λακοῦντες, puto, quod efficacius vulgato ἐξηγητικῷ λαλοῦντες. vide interpp. ad Plut. 39.

871. ὁ δεῖνα. ὅτι ἐπιδείξεως. δείκνυσι γὰρ τὸν Αἰσχύλον παρόντα. S. videtur legendum esse ὁ δεῖνα. τὸ χῖ [signum χ grammaticorum, de quo ad Av. 1210.] ἐπὶ δείξεως· δείκνυσι etc.

872. ὑπ' ἀλαζ. ex arrogantia, quod spectatorum attentionem suspenderet, vel eluderet, silentes in scenam inductos ab Aeschylo Achillem ac Nioben dicit hic Eurip. — Sp.

ὁπόθ' ἡ Νιόβη φθέγξαιτο δή· τὸ δρᾶμα δ' ἂν διήει.
ΔΙ. ὢ, παμπόνηρος! οἷ' ἄρ' ἐφενακιζόμην ὑπ' αὐτοῦ! —
τί σκορδινᾷ, καὶ δυσφορεῖς;
ΕΥ. ὅτι αὐτὸν ἐξελέγχω.
κἄπειτ', ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσειε, καὶ τὸ δρᾶμα
ἤδη μεσοίη, ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν,
ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, δείν' ἄττα μορμορωπὰ,
ἀγνῶτα τοῖς θεωμένοις...
ΑΙ. οἴμοι τάλας!
ΔΙ. σιώπα.
ΕΥ. σαφὲς δ' ἂν εἶπεν οὐδὲ ἕν...
ΔΙ. μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας.
ΕΥ. ἀλλ' ἢ Σκαμάνδρους, ἢ τάφρους, ἢ 'π' ἀσπίδων ἐπόντας
γρυπαιέτους χαλκηλάτους, καὶ ῥήμαθ' ἱππόκρημνα,
ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥᾴδι' ἦν.
ΔΙ. νὴ τοὺς θεοὺς, ἐγωγ' οὖν
ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα,
τὸν ξουθὸν ἱππαλέκτορα ζητῶν, τίς ἐστιν ὄρνις.

873. Rav. φθέγξεται: quidam scripti, in his Paris., τι φθέγξαιτο (Mutin. φθέγξοιτο), Vatican. φθέγξαιτό τι. Bekk. et D. ὁπ. ἡ Ν. τι φθέγξεται. sed τὶ ab interprete videtur profectum esse, nec displicet ironicum δή. — S. διήει. ἀνύοιτο (ἠνύετο) ἂν, εἰς τέλος ἂν ἦλθεν.

874. ὦ παμπ. ἢ ἐγὼ, ἢ αὐτὸς νόει. καὶ πρὸς μὲν τὸν Διόνυσον „ὢ παμπόνηρος ἐγὼ, ὁ εἰς πάντα πονηρευόμενος," καὶ πάντα ἐξετάζων, οἷα ἐφενακιζόμην ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τούτῳ!" πρὸς δὲ τὸν Αἰσχύλον, στίξον εἰς τὸ παμπόνηρος, καὶ τὸ ὢ ἀντὶ τοῦ φεῦ, „ὢ παμπόνηρος ὑπάρχει αὐτὸς ταῦτα πονηρευόμενος εἰς ἀπάτην τῶν θεατῶν." S. hoc rectius. Welcker. *Der arge Schelm!*

875. τί σκορδ. οὕτως ἔλεγον τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν, σκορδινᾶσθαι. (pandiculari.) τινὲς δὲ περὶ τοὺς ἐγειρομένους ἐξ ὕπνου, ὅταν χασμώδεις ὄντες ἐκτείνουσι τὰ μέλη· ὅπερ συμβαίνει καὶ περὶ τοὺς ἄλλως πως βασανιζομένους καὶ διαστρεφομένους τὰ μέλη. S. Aeschylo hoc dicit Bacchus.

877. βόεια. μεγάλα, καὶ κτύπου πλέα. ὀφρῦς ἔχοντα, ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφανα. S. Schol. Soph. Ajac. 232., notante Sp., ἵππος γὰρ τὸ μέγα παρ' Ἀττικοῖς (et Germanis), ὥσπερ καὶ τὸ βοῦς. cf. 880.

878. μορμ. καταπληκτικὰ, φοβερά. ἐκ μεταφορᾶς τῆς μορμοῦς, τῆς τὰ βρέφη φοβούσης. S.

881. Σκαμ. χαρακτηριστικὸν καὶ τοῦτο, (?) ὅτι πολὺς Αἰσχύλος ἐν τῷ ποταμοὺς καὶ ὄρη λέγειν. S. notavit etiam Sp., nomen Scamandri plus semel legi ap. Aeschylum, velut Ag. 450., 1042., Cho. 336., Eum. 356. γρυπῶν, non γρυπαιέτου, avis fictitiae, extat Prom. 782.

882. γρυπ. ἐπίσημα ἀσπίδος ἀλλόκοτα. εἰώθασι γὰρ ζωγραφεῖν εἰς τὰς ἀσπίδας αἰετούς. — S. ἱππόκρ. ὑψίκρημνα, qua voce usus est Aeschylus in Glauco, juxta Pind. schol. ad Pyth. 1, 152. *Sp.* cf. ann. ad 877.

883. ita Paris., Vatic., Porson. praef. Hecub. p. 41. vulgo, depravato metro, ῥᾴδιον ἦν. v. sequens annot.

885. vulgo ἱππαλεκτρυόνα, itidem

ΑΙ. σημεῖον ἐν ταῖς ναυσὶν, ὦ 'μαθέστατ', ἐνεγέγραπτο.
ΔΙ. ἐγὼ δὲ τὸν Φιλοξένου γ' ᾤμην Ἔρυξιν εἶναι.
ΕΥ. εἶτ' ἐν τραγῳδίαις ἐχρῆν κἀλεκτρυόνα ποιῆσαι;
ΑΙ. σὺ δ', ὦ θεοῖσιν ἐχθρὲ, ποῖά γ' ἐστὶν, ἅττ' ἐποίεις;
ΕΥ. * οὐχ ἱππαλεκτρυόνας μὰ Δί', οὐδὲ τραγελάφους, ἅπερ σὺ,
ἂν τοῖσι παραπετάσμασιν τοῖς μηδικοῖς γράφουσιν·
ἀλλ', ὡς παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ σοῦ τοπρῶτον, εὐθὺς
οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων, καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν,
ἴσχνανα μὲν πρώτιστον αὐτὴν, καὶ τὸ βάρος ἀφεῖλον

invecto anapaesto in eam sedem hujus generis iambicorum, quod nefas, nisi in nomine proprio, velut 865. v. ann. ad 890. sic Nub. 1364. ἀλέκτορας in locum vulgati ἀλεκτρυόνας sufficiendum esse vidit B., et lubens equidem similiter 890. posuerim ἱππαλέκτορας, anapaestos vitaturus duo continuos. annotaverunt interpp., hoc vocabulum in Myrmidonibus positum fuisse ab Aeschylo, teste S. ad Pac. 1089.

886. „de his insignibus (παρασήμοις, sive ἐπισήμοις) navium vid. Enschedii diss. in Ruhnkenii Opusc. Lugd. 1807. p. 257., ubi p. 282. et hic locus et Photius in lex. p. 84. laudantur.“ B.

887. Ἔρυξιν. οὗτος γὰρ ὡς ἄμορφος καὶ ἀηδὴς διαβάλλεται. S. etiam in Av. hominem quendam comparat cum hippalectryone v. 753., sed aliam ob causam. *E Be.* De Philoxeno, Eryxidis filio, qui filium ipse habuit patri suo, ut Graecis erat mos, cognominem, vid. Perizon. ad Aelian. V. H. 10, 9. *Br.*

890. μὰ Δί', οὐ-. etiam in hoc anapaesto haeserunt viri docti, sed ferendus est in nomine proprio, ut 865. vide Porson. praefat. Hecub. p. 39., H. Doctr. metr. p. 147., Gaisford., ad Hephaest. p. 246. sequ., ubi, qui male habet virum doctissimum, versus Cratini ap. Eustath. I. ι', p. 768, 14. = 674, 47., Odyss. μ', 1721, 28. = 487, 19., cum vocabula ὥσπερ et ὥστε misceri nonnunquam sciamus in codd. (vide Porson. l. l. p. 32. et Eurip. Med. 1210., ubi ὥσπερ pro ὥστε legitur in scholio.), sic procul dubio scribendus est ὁ δ' ἠλίθιος ὥστε πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει. K. „Huc, ut credo, (imo potius ad 885.) respexit Hesych. ἱππαλεκτρυών (ἱππαλεκτρυόνα): τὸν μέγαν ἀλεκτρυόνα, ἢ τὸν γραφόμενον ἐν τοῖς περσικοῖς περιστρώμασι. nimirum hinc discimus, aulaea persica vel babylonica variis animalium monstrosorum figuris olim ornata et distincta fuisse: qua de re videri etiam potest Is. Vossius Not. ad Catull. p. 197.“ praeterea laudantur Athen. libro 5., Plautus Pseud. 1, 2, 14., Martialis 8, 27, 17. (*Non ego praetulerim babylonia picta superbe Tecta, Semiramia quae variantur acu.*), Böttigeri *Vasengemälde* 1, 3, 105. seqq., Heerenii *Ideen* etc. 1. vol. part. 2., pagg. 131. seqq. nec aulaea tantummodo et tapetia ejusmodi figuris distincta erant, sed hodieque videre licet eas in murorum persepolitanorum reliquiis et in persicis babyloniisque monumentis, nec iis carebant pocula veterum locupletiorum, ut notavit Astius ad Plat. libr. de Rep. p. 536. — τραγελάφους. Plin. H. N. 8, 33, 50. *Eadem est species (cervi), barba tantum et armorum villo distans, quem* τραγέλαφον *vocant, non alibi quam iuxta Phasin amnem nascens.* cf. Schneideri lex. gr. h. v. ei animali similis est hippelaphus, de quo Aristot. H. A. 2, 1, 28., interprete Th. Gaza, *proprium equicervo villus, qui eius gutture modo barbae dependet.* Philemon apud Athen. 11. p. 497. majus etiam monstrum excogitavit, ἱπποτραγελάφους, ut annotavit Be. cf. Sp.

894. τὸ βάρος, pondus, gravitatem, qua pollebat Aeschylus.

ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τευτλίοισι λευκοῖς,
χυλὸν διδοὺς στωμυλμάτων ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν·
εἶτ' ἀνέτρεφον μονῳδίαις Κηφισοφῶντα μιγνύς·
εἶτ' οὐκ ἐλήρουν ὅ τι τύχοιμ', οὐδ' ἐμπεσὼν ἔφυρον,
ἀλλ' οὑξιὼν πρώτιστα μέν μοι τὸ γένος εἶπεν εὐθὺς
τοῦ δράματος...
ΔΙ. κρεῖττον γὰρ ἦν σοι, νὴ Δί', ἢ τὸ σαυτοῦ.

895. ἐπυλλ. ἀντὶ τοῦ λογίοις μικροῖς. ὡς δὲ βρέφος βρεφύλλιον, καὶ εἶδος εἰδύλλιον, οὕτω καὶ ἔπος ἐπύλλιον. S. περιπάτοις, sermonibus, disputationibus. cf. 906. λευκοῖς Rav., Barocc., Vatican. etc., Suidas v. ἴσχανα, Bekk., D. priscae edd. μικροῖς, quod alienum. schol. Cant. 1. 2. εἰώθασιν οἱ τῶν ἰατρῶν παῖδες τὰς τῶν σωμάτων καθάρσεις διὰ περιπάτων, καὶ τεύτλων λευκῶν, καὶ ἑτέρων ποτῶν ποιεῖσθαι. Sotion, a Sp. laudatus, Geopon. 12, 15 (ed. Niclas. t. 3. p. 873.), μιγνύμενος δὲ ὁ χύλος τοῦ σεύτλου (promiscue enim σεῦτλον, τεῦτλον et τευτλίον de *beta* dici a Graecis constat) ἅμα κηρῷ, καὶ λυόμενος, καὶ μετὰ πανίου ἐπιτιθέμενος, πάντα σκληρὰ καὶ οἰδαίνοντα πάθη θεραπεύει. sunt autem duo genera τοῦ τεύτλου sive σεύτλου, auctore Dioscoride 2, 149., μέλαν (beta vulgaris, *gemeiner Mangold, rothe Rübe*), et λευκὸν (beta cicla [sicula], *weisser Mangold*): (tertium est τεῦτλον ἄγριον beta maritima, *Meermangold, wilder Mangold*), quod λειμώνιον appellat Dioscor. 4, 16. Plinius H. N. 19, 8. „betae a colore duo genera Graeci faciunt, nigrum et *candidius, quod praeferunt*, appellantque siculum. cf. Billerbeckii Flora classica p. 62.

896. διδούς. verbum medicorum. ἀπηθῶν, *percolans*. sic plerique scripti, Br. etc.; vett. edd. vitiose ἀπ' ἠθῶν.

897. μονῳδ. vide 802. non autem hic dicuntur μονοστροφικὰ, ὅσα ὑπὸ μιᾶς στροφῆς καταμετρεῖται, καθάπερ τὰ Ἀλκαίου, καὶ τὰ Σαπφοῦς, καὶ ἔτι τὰ Ἀνακρέοντος, ut ait Hephaestion cap. 8. p. 122. ed. Gaisford., sed ejusmodi, nisi fallor, carmina intelliguntur, qualia sunt Polymestoris Hecub. 993. seqq., Chori Orest. 954. et ibidem Phrygis 1334., 1343. seqq., Hippolytique in tragoedia cognomini 1287. seqq., a quibus carminibus initium cepit ars, quaeque displicuisse videntur Comico in Euripide propterea, quod illis justo frequentius usus fuerit: nam per se tantum abest ut reprehendenda sint, ut praecipua quaedam in iis sita sit fabularum vis ac venustas. — Κηφισ. ὅτι ἐδόκει δοῦλος ὢν συμπονεῖν αὐτῷ ὁ Κηφισοφῶν, καὶ μάλιστα τὰ μέλη (cf. 1334.) ὃν καὶ συνεῖναι τῇ γυναικὶ αὐτοῦ κωμῳδοῦσιν. ἕτερος δέ ἐστι Κηφισοφῶν, ὁ καὶ ψήφισμα εἰσενεγκὼν ὑπὲρ τοῦ εἰρχθῆναι (?) τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. (v. annot. ad 714.) S. scurrilis haec et scenica est dicacitas, qua mire gaudentes dimidiati quidam Aristophanes serio, sed frustra, Euripidem impugnant, sordidis etiam verbis usi, mortuumque, ut ajunt, interficiunt.

898. non temere se quidquam elocutum esse ait, sed ordine omnia, neque ullam apud se personam unquam tacuisse, ut apud Aeschylum.

899. ἀλλ' οὑξιὼν etc. prologos tangit, in quibus tamen nusquam de fabulae, sed personarum in scenam prodeuntium, genere dicitur. cur igitur ipsorum se dramatum suorum genus, i. e. naturam atque indolem, aperuisse dicit spectatoribus? scilicet ut cavilletur Euripidem, tanquam ejusmodi fabulas docentem, quae quales sint, nisi ipse dicat, nemo possit intelligere: quo comoediis eas quam tragoedias similiores esse significat.

900. ἢ τὸ σαυτοῦ. ὅτι δυσγενὴς ὁ Εὐριπ. S. utpote cauponis (καπήλου) filius. illiberale genus contumeliae, cujus dolorem facile, credo, solaba-

ΕΥ. ἔπειτ' ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπῶν οὐδὲν παρῆκ' ἂν ἀργὸν,
ἀλλ' ἔλεγεν ἡ γυνή τέ μοι, χὠ δοῦλος οὐδὲν ἧττον,
χὠ δεσπότης, χἡ παρθένος, χἡ γραῦς ἄν.
ΔΙ. εἶτα δῆτ' ἂν
οὐκ ἀποθανεῖν σε ταῦτ' ἐχρῆν τολμῶντα;
ΕΥ. μὰ τὸν Ἀπόλλω·
δημοκρατικὸν γὰρ αὔτ' ἔδρων.
ΔΙ. τοῦτο μὲν ἔασον, ὦ 'τᾶν·
οὔ σοι γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου.
ΕΥ. ἔπειτα τουτουσὶ λαλεῖν ἐδίδαξα . . .
ΔΙ. φημὶ κἀγώ.
ὡς, πρὶν διδάξαι γ', ὤφελες μέσος διαῤῥαγῆναι!
ΕΥ. λεπτῶν τε κανόνων ἐσβολὰς, ἐπῶν τε γωνιασμοὺς,

tur Euripides exemplo Pindari, aliorumque inferiore loco natorum. quid quod ne ipse quidem Aristophanes, quod sciam, fuit εὐπατριδῶν? sed conveniunt talia veteri Graecorum comoediae. — familiariter additum σοὶ h. l. et 906., sicut μοὶ praegresso versu.

901. ἀργόν. ὥσπερ σὺ τὴν Νιόβην καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἐποίησας μηδὲν λέγοντας. S.

903. ll. εἶτα δῆτα Οὐκ, in quibus et homoeoteleuton displicet, et hiatus. v. ann. ad 864.

904. ταῦτα. τὸ τοὺς δούλους τοῖς δεσπόταις ἰσοτίμους ποιεῖν. S. imo garrulitatem ejus carpit ὑπερβολικῶς. de servis speciatim dicitur, notante Sp., Acharn. 367. ὦ τρισμακάρι Εὐριπίδη, Ὅθ' ὁ δοῦλος οὑτωσὶ σαφῶς ἀπεκρίνατο! nec sane decori satis ubique rationem habet Euripides.

905. αὐτὸ, τὸ παῤῥησιάζεσθαι, signum illud liberae civitatis. Euripides Temenid. fragm. 2. καλόν γ' ἀληθὴς κἀτενὴς παῤῥησία, saepiusque hanc commendat. — non male vett. edd. τουτί. intelligit autem garrulitatem, et cum ea conjunctam πολυπραγμοσύνην, non veram παῤῥησίαν δημοκρατικήν. — ὦ 'τᾶν. ὦ ἐτᾶν, ὦ λῷστε. vid. Herm. ad Philoct. 1373. (1305.)

906. περίπατος. cf. 895. κάλλιστα· κάλλιστον, καλὸν, decorum, aptum. nihil esse ait quod praedicet istud suum δημοκρατικόν.

907. τουτουσὶ, spectatores. cf. 290., 301. eos se artem dicendi, sive eloquentiam, docuisse dicit; et recte. Quintilianus Instit. orat. 10, 1. *Longe clarius* (quam priores Tragici) *illustraverunt hoc opus Sophocles atque Eurip., quorum in dispari dicendi via uter sit poëta melior, inter plurimos quaeritur. — illud quidem nemo non fateatur necesse est, iis, qui se ad agendum comparent, utiliorem longe Euripidem fore. namque is et in sermone (quod ipsum reprehendunt, quibus gravitas et cothurnus et sonus Sophoclis videtur esse sublimior) magis accedit oratoris generi, et sententiis densus, et in iis, quae a sapientibus tradita sunt, paene ipsis par, et in dicendo et respondendo cuilibet eorum, qui fuerunt in foro diserti, comparandus.* sed Aeschylo, qui fuit ex optimatibus, perniciosa videtur ars dicendi propter abusum, ut Be. observavit; ipseque Euripides Hippolyto 464. sub persona Phaedrae τοῦτ' ἔσθ', inquit, ὃ θνητῶν εὖ πόλεις οἰκουμένας Δόμους τ' ἀπόλλυσ', οἱ καλοὶ λίαν λόγοι. cf. 1008. — φημὶ κἀγὼ, *fateor, credo, ut opinor*, quibus formulis utitur Terentius, nihil aliud significat quam καλῶς et similia, quae explicuimus ad 473. cf. 839.

909. λεπτῶν καν. ἐσβολὰς,

νοεῖν, ὁρᾶν, ξυνιέναι, στρέφειν, ἐρᾶν, τεχνάζειν,
κάχ' ὑποτοπεῖσθαι, περινοεῖν ἅπαντα . . .
ΑΙ. φημὶ κἀγώ.
ΕΥ. οἰκεῖα πράγματ' εἰσάγων, οἷς χρώμεθ', οἷς ξύνεσμεν,
ἐξ ὧν γ' ἂν ἐξηλεγχόμην· ξυνειδότες γὰρ οὗτοι
ἤλεγχον ἄν μου τὴν τέχνην. ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκουν,
ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας, οὐδ' ἐξέπληττον αὐτοὺς,
Κύκνους ποιῶν, καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους.
γνώσει δὲ τοὺς τούτου τε κἀμοῦ γ' ἑκατέρους μαθητάς.
τούτου μὲν οὖν Φορμίσιος, Μεγαίνετός θ' ὁ Μάνης,

τὸ ἐσβάλλειν λεπτοὺς κανόνας. suo monitu atque exemplo Athenienses eloquentiae subtiles regulas adhibuisse dicit, tanquam architectos. cf. 752. Voss. *Anlegen feines Messgeräth, um Verschen abzuwinkeln.*

910. *ἐρᾶν.* ridicule et praeter expectationem hoc immiscet, Hippolytum similisque argumenti dramata sua significans. v. 984. et quae ibi sequuntur; item Nub. 1313., 14.

911. *κάχ' ὑπ.*, *ἀντὶ τοῦ κακὰ ὑπονοεῖν, ἐάν τις εἰς αὐτοὺς τεχνάσηται.* S. sic plerique MSS. vett. edd. una voce *καχυποτοπεῖσθαι.* memorant, Pollucem 2, 57. ex Aristophane enotasse *καχύποπτος* et e Platone *καχυπονόητος*, Photium autem habere *καχυπότοπος* lex. p. 113.

913. *ἐξ ὧν γ' ἂν ἐξ.* *quibus* vulgo notis *convictus* et condemnatus *fuissem*, si deliquissem. — *οὗτοι.* spectatores.

914. *οὐκ ἐκ.* *κενοὺς οὐκ ἐποίουν ψόφους. οὐκ ἔλεγον κομπώδη, ὡς Αἰσχύλος.* S.

915. idem *ἀπὸ τοῦ φρ. ἀποσπ.* *οὐ τὴν σωφροσύνην αὐτῶν ἀφειλόμην, ἀπὸ τοῦ φρονεῖν καὶ συνιέναι* (intelligere) *τὸ λεγόμενον ἀποσπάσας αὐτούς.*

916. idem *Κύκνους.* *ὅτι δύο Κύκνοι ἐγένοντο· ὁ μὲν Ἄρεος υἱὸς, ὁ ὑφ' Ἡρακλέους φονευθεὶς, ὡς ἐν τῇ Ἀσπίδι Ἡσίοδος· ὁ δὲ Ποσειδῶνος, ὁ ὑπ' Ἀχιλλέως, ὡς καὶ Πίνδαρος ἱστορεῖ.* cf. Strabo 13., ed. Tauchnitz. 3. p. 93., Hygin. fab. 157., ibique Muncker., Ovid. Metam. 12, 72. — De *Memnone*, Tithoni ex Aurora filio, vide Homer. Odyss. δ', 187., Diodor. Sic. 2, 22., Paus. Phoc. c. 31., Hygin. fab. 112., Virg. Aen. 1, 493. eum quoque Achilles interfecit. Assyrium seu Persam fuisse ait Diodorus, ut equitem cogitare possimus; quo refertur epitheton *κωδωνοφ.*, i. e., interprete K., *habentes equos, ex quorum phaleris tintinnabula dependent.* ,,veteres, enim," inquit, ,,tintinnabula phaleris equorum (itemque scutis, ut notavit Be.: vide Blomf. ad Aeschyl. Sept. adv. Theb. 382.) addere solebant; praecipue quum pompa aliqua aut decursio equestris instituebatur: unde Longinus c. 23. fin. v. *κώδων* ponit pro phaleris et pompa orationis; ad quem locum vide Fabrum (imprimisque Ruhnk. et Toup. p. 357. sequ. ed. Weisk. B.)."

917. *γνώσει*, *dignosces*, dignoscere poteris.

918. *Δίδυμός φησιν, ὅτι Φορμίσιος δραστικὸς ἦν, καὶ τὴν κόμην τρέφων, καὶ φοβερὸς δοκῶν εἶναι· διὸ καὶ Αἰσχύλου μαθητήν φησιν αὐτὸν εἶναι. βαθὺς* (dives) *δὲ ἦν, καὶ καθίει τὸν πώγωνα. κωμῳδεῖται δὲ εἰς δωροδοκίαν.* S. ridicule igitur et *τροπικῶς* hic Aeschyli dicitur discipulus; uti et Megaenetus, sed aliam ob causam. rursum S. *ὁ Μεγαίνετος, ὅτι οὐ πάντως βάρβαρος, ἀλλ' ἀναίσθητος, καὶ οὐκ ἀστεῖος. αὐθάδης δὲ οὗτος, καὶ τῶν στρατηγιώντων ἐστὶ, καὶ θρασύς. τινὲς δὲ δούλων ὀνόματα.* Be. ,,hunc stupidum fuisse tradit S. supra 863. dicit Eurip., Aeschyli spe-

σαλπιγγολογχυπηνάδαι, σαρκασμοπιτυοκάμπται·
οὑμοὶ δὲ Κλειτοφῶν τε, καὶ Θηραμένης ὁ κομψός.
ΔΙ. Θηραμένης; σοφός γ' ἀνὴρ, καὶ δεινὸς ἐς τὰ πάντα,
ὃς, ἢν κακοῖς που περιπέσῃ καὶ πλησίον παραστῇ,
πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος.
ΕΥ. τοιαῦτα μέντοι 'γὼ φρονεῖν τούτοισιν εἰσηγησάμην, i. t. περίοδ. α'.

ctatores fuisse μωρούς, fatuos et stultos, ita ut se ab illo decipi fuerint passi. videtur ille dictus esse μάνης, quod esset servili et stolido ingenio. In Av. 497. οὕτως ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλους ἁγίους τ' ἐνόμιζον, Νῦν δ' ἀνδράποδ', ἠλιθίους, μανᾶς. erat autem Μάνης sive Μανῆς (Rav. et Ven. μανὴς) vulgo servorum nomen, ut Μανία servarum, et utrumque occurrit ap. Comicum non semel." cf. 1269. membranae scripturam Μάγνης commendat Br., in ordinem recepit D., quod Magnetes taxentur tanquam barbari. gloss. A. ἀμφότεροι βάρβαροι.

919. σαλπ. σάλπιγγας, καὶ λόγχας, καὶ ὑπήνας ἔχοντες. τοῦτο δὲ εἰς τὸν Φορμίσιον ἀποτείνει. σαρκ. ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιουμένους (desiderantur exempla hujus significationis.) τὰ πολεμικὰ, οὐκ ἀληθῶς δὲ τοιούτους, ἰσχύος δὲ ἐπιμελουμένους. — S. imo σαρκασμοπιτυοκάμπται sunt οἱ σὺν σαρκασμῷ κάμπτοντες πίτυας, ut Sinis, *sarkastische Eisenfresser*, seu nomine Holbergiano *Bramarbasse*. Voss. *Drommetenlanzenknebelbärt'*, *Hohnlächelfichtenbeuger*. De Sinide vide Paus. Corinth. 111., Ovid. Met. 7, 440. *Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus, Qui poterat curvare trabes, et agebat ab alto Ad terram late sparsuras corpora pinus.*

921. Θηραμένης. ὡς ἀστεῖος καὶ πιθανὸς, Κλειτοφῶν δὲ ὡς ἀργὸς ἐκωμῳδεῖτο· νῦν δὲ ὡς πανοῦργον καὶ παλίμβολον βούλεται τοῦτον ἀποδεικνύναι, καὶ παραπλήσιον Θηραμένει. S. de hoc quidem cf. 504.; alter minus cognitus.

923. οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος. ita Paris., et D. secundum Eustathium p. 1397, 41.; p. 1462, 45. non huc faciunt, quae de talorum jactibus annotavit Eustath. priore horum locorum, τῶν κατὰ τοὺς ἀστραγάλους βόλων ὁ μὲν τὰ ἓξ δυνάμενος Κῷος καὶ ἑξίτης ἐλέγετο, ὁ δὲ τὸ ἓν Χῖος· ὅθεν καί τις παροιμία Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐάσω, ἧς μέμνηται Στράττις ἐν τῷ Χῖος παραστὰς οὐκ ἐᾷ Κῷον λέγειν. ἔνθα ἐνθυμητέον καὶ τὸ τοῦ Κωμικοῦ πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος, καὶ νοητέον, ὡς ἢ ἔσφαλται ἡ γραφὴ τοῦ Κεῖος, ἢ ἄλλα παρῴδηται ἀπὸ τοῦ Κωμικοῦ. etsi Aristarcho quoque placuit Κῷος, teste S., Ἀρίσταρχος δὲ ὡς γεγραμμένου Κῷος ἐξηγεῖται. sed rectum Κεῖος, non Κῖος, quod vulgo legitur. bene audiebant Cei, quorum cives fuere Simonides major, Bacchylides, Prodicus, aliique, quos commemorat Strabo 10, 4.; Chii vapulare solent, tanquam improbi malaeque fidei homines, velut Pac. 171. vide, quos laudant, Heindorf. ad Plat. Protag. p. 577., et Boeckh. ad Plat. Min. p. 109. recte igitur S. παρόσον ποικίλος τις ὢν (Theramenes) καὶ ἀγχίστροφος καθωμίλει τοὺς καιροὺς, πρὸς τὸ κρεῖττον μέρος ἀεὶ διδοὺς ἑαυτόν. Ceum se simulare solebat Theramenes, cum esset Chius, i. e. nequam. hic sensus loci, nec quaerendum de patria hominis, quae incerta est. haud male Palmerius Exercit. p. 774. sequ. hoc ideo dici putat, quod Theramenes, cum etiam ipse trierarchus esset in proelio ad Arginussas, nec magis quam alii servasset enatantes e submersis navibus, tamen calumniando ad populum decem duces salvus evasisset. cf. 504.

924. Hoepfner. ex Rav., probante B., μέντοι σωφρονεῖν. τοιαῦτα, *his in rebus*. εἰσηγ., *praecepi*.

λογισμὸν ἐνθεὶς τῇ τέχνῃ, καὶ σκέψιν, ὥστ᾽ ἤδη νοεῖν
ἅπαντα, καὶ διειδέναι τά τ᾽ ἄλλα, καὶ τὰς οἰκίας
οἰκεῖν ἄμεινον ἢ προτοῦ, κἀνασκοπεῖν „Πῶς τοῦτ᾽ ἔχει; —
Ποῦ μοι τοδί; — Τίς τόδ᾽ ἔλαβεν;“ i. d.
ΔΙ. *νὴ τοὺς θεοὺς, νῦν γοῦν Ἀθηναίων ἅπας τις εἰσιὼν* i. t.
περίοδ. β′.
κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας, ζητεῖ τε „Ποῦ 'στιν ἡ χύτρα; —
Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκεν τῆς μαινίδος; — Τὸ τρυβλίον
τὸ περυσινὸν τέθνηκέ μοι. — Ποῦ τὸ σκόροδον τὸ χθιζινόν;
Τίς τῆς ἐλάας παρέτραγεν;“ τέως δ᾽ ἀβελτερώτατοι
κεχηνότες Μαμμάκυθοι, καὶ Μελιτίδαι, 'κάθηντο. i. t. c.
ΧΟ. *τάδε μὴν λεύσσεις, φαίδιμ᾽ Ἀχιλλεῦ·* *ἐπῳδ.* a. d.
σὺ δὴ τί, φέρε, πρὸς ταῦτα λέξεις; i. d. h.
μόνον ὅπως μή σ᾽ ὁ θυμὸς ἁρπάσας as., tr. et i. d. br.

926. indigna talia cothurno. vid., quem B. laudavit, Porson. ad Eurip. Or. 1106. (1080.) in mentem veniat haec legenti tragicocomoediarum illarum, quas domesticas vocantes homines Germani vehementer admirabantur.

928. vulgo libri deteriore numero *Τίς τοῦτ᾽ ἔλαβε;* Paris. *ἔλαβεν.*

930. *κέκραγε,* clamare solet. — *ποῦ 'στιν ἡ χ.; ταῦτα πάντα μικροπρεπείας δείγματα.* S. ap. Suidam v. *μικροπρεπείας* legitur *μικροπ. ῥήματα.* describit autem poëta mores Atheniensium, quos mire sollicitos, ne quid servorum sibi fraude periret, et in rebus minutis et parvi pretii attentos fuisse etiam ex h. l. notat Casaub. ad Theophr. Charact. p. 232. (c. 10.), ubi monet, *μικροπρέπειαν* a S. et Suida accipi *ἀντὶ μικρολογίας.* *E Dukero.* cf. *Theofrasts Karakterschilderungen* (von Hottinger) in Novi Musei att. vol. 1. parte 2., pagg. 17. seqq.

931. *μαίνη* seu *μαινὶς* est pisciculus (marinus), qui halecum instar sale condiebatur, francog. *mendole.* vid. Camus ad Aristot. H. A. t. 2. p. 494. sequ. B.

932. *τέθνηκέ μοι. ἀντὶ τοῦ κέκλασται, ἀπώλετο. πρὸς τὰς λέξεις Εὐριπίδου.* S. quas *λέξεις* vellem homo commemorasset. recte D. auctore Lobeck. ad Phrynichum p. 323., *χθιζινὸν* edidit pro *χθεσινὸν,* quod habent libri. pejus etiam Br. *ποῦ τὸ σκόροδόν μοι τὸ χθεσινόν.*

933. sic meliores MSS., etiam ille, quem conferri jussit humanissimus Hahnius Parisiis; item Suid. vv. *Βουταλίων* et *Μαμμάκουθος:* quos recte secuti sunt Bekk. et D. vulgo *ἀβελτερώτεροι,* quae formae saepius miscentur.

934. nonnulli pro arbitrio *Μαμμάκυθοι, Μελητίδαι:* nec certum est, secundam *τοῦ Μελιτίδαι* produci. certe *Μελίτης* altera brevi legitur 466., nec male S. nomen ducit a *μέλι.* — *Μαμμ. ἀντὶ τοῦ μαμμόθρεπτοι. Δίδυμος, ὅτι Μαμμάκουθος* (imo *Μαμμάκυθος*) *καὶ Μελιτίδης ἐπὶ μωρίᾳ διεβάλλοντο, καθάπερ καὶ ὁ Βουταλίων, καὶ ὁ Κόροιβος. — Μελιτίδην δὲ, τὸν εὐήθη, παρὰ τὸ μέλι. — τοῦ δὲ Μελιτίδου, καὶ Κοροίβου, καὶ Λουκιανὸς ἐν Ἔρωσι μέμνηται. E S.*

935. ex eodem — *πρὸς τὸν Αἰσχύλον ὁ Χορὸς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ. ἔστι δὲ ἀρχὴ αὕτη Μυρμιδόνων Αἰσχύλου.* Harpocrat. v. *προπεπωκότες: ἀντὶ τοῦ προδεδωκότες. — ἐν ἀρχῇ δὲ τῶν Μυρμιδόνων Αἰσχύλος τάδε — Ἀχιλλεῦ, Δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους, οὓς εἴσω κλισίας.* ** *προπέπωκας* ante *εἴσω* in-

ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν. t. d.
δεινὰ γὰρ κατηγόρηκεν· ἀλλ' ὅπως, ὦ γεννάδα, t. t. c.
μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις, ἀλλὰ συστείλας, ἄκροισι t. t.
χρώμενος τοῖς ἱστίοισιν, εἶτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις,
καὶ φυλάξεις, t.
ἡνίκ' ἂν τὸ πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς. t. t. c.
ἀλλ', ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνὰ, a. Aristoph.
καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον, θαῤῥῶν τὸν κρουνὸν ἀφίει.
ΑΙ. θυμοῦμαι μὲν τῇ ξυντυχίᾳ, καί μου τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ,
εἰ πρὸς τοῦτον δεῖ 'μ' ἀντιλέγειν· ἵνα μὴ φάσκῃ δ' ἀπορεῖν με,
ἀπόκριναί μοι, τίνος οὕνεκα χρὴ θαυμάζειν ἄνδρα ποιητήν;
ΕΥ. δεξιότητος, καὶ νουθεσίας, ὅτι βελτίους τε ποιοῦμεν
τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς πόλεσιν.
ΑΙ. ταῦτ' οὖν εἰ μὴ πεποίηκας,

servuit Meursius, ruente versu. melius Butlerus οὓς προπεπωκὼς εἴσω κλισίας —, ut desit verbum finitum. nobis quidem fuit cum οὓς casu ortum videretur ex syllaba praegressa, scribendumque, usurpato paroemiaco, εἴσω κλισίας προπεπωκώς; „hinc colligi potest, verba haec fuisse legatorum, qui a Graecis ad Achillem missi erant, ut non solum clades Graecorum et victorias Trojanorum nunciarent, sed etiam illi persuadere conarentur, ut ira posita Graecis laborantibus opem ferret. historia est ap. Homerum.“ *E Sp.* cf. Aeschyli fragm. p. 53. nostrae ed.

938. ἐκτὸς οἴσει τ. ἐ. ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς τῶν ὡρισμένων λόγων. ἐμφαίνει δέ τι ὡρισμένον λέγειν. καὶ μάλιστα ἐπ' ἄκρου ἱπποδρόμου ἐλαῖαι ἦσαν, καθ' ἃς ἐξεφέροντο οἱ ὑποπίπτοντες κατὰ τὸν δρόμον. θέλει δὲ εἰπεῖν ἐκτὸς τοῦ προκειμένου. — S.

940. πρὸς ὀργήν. cf. 797.

941. S. τοῦτο εἴρηκεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλεόντων, οἳ, ὅταν πνεῦμα σφοδρὸν ἐμπνεύσῃ, συστέλλουσι τὰ ἱστία, ἵνα μὴ τῇ βιαίᾳ πόντου φορᾷ ἀνατραπείη τὸ σκάφος· χαλῶντες δὲ ἤδη κατὰ μικρὸν ἄγουσι τὴν ναῦν εἰς τὸ πρόσω τοῦ πλοῦ. ἄκροισι δὲ τοῖς ἐν ἄκρῳ δεχομένοις τὸ πνεῦμα, καὶ μὴ κατὰ τὸ μέσον. Be. confert. 1156., Equ. 404., Eurip. Med. 494. seqq.

943. τὸ πνεῦμα. intelligit θυμοῦ πνοὰς, ut loquitur Euripides Phoen. 420. *Be.*

944. πυργ. laudant Pac. 713. ἐποίησε τέχνην μεγάλην κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας, ibique S., et illud Antipatri Thessalon. Anthol. Palat. 1. p. 318. Ὁ τραγικὸν φώνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν Πυργώσας στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ, Αἰσχύλος etc.

945. τραγ. λῆρον. παρ' ὑπόνοιαν, ἀντὶ τοῦ τέχνην. τραγικὸν δὲ (imo λῆρον, i. e. *nugas*, tragoedias nugatorias antiquiorum poëtarum, quas Aeschylus ornavit.) ὅτι ἀλλήλους διαβάλλουσι Κωμικοὶ καὶ Τραγικοί. S. κρουνὸν ἀφιέναι, *emittere rivum* (die Schleussen aufziehen. *Conz.*), dicitur, qui verborum flumen emissurus est. B.

946. ξυντ. Aeschylus Suppl. 93. μέλαιναι ξυντυχίαι. *Sp.*

947. τοῦτον dictum per contemtum, ut apud Soph. El. 247., Oedip. Tyr. 414., Philoct. 434. — vulgo δεῖ μ', sed Paris. δεῖ ἐμὲ, quod gravius.

950. ταῦτ' Rav. vulgo τοῦτ'.

ἀλλ' ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξας,
τί παθεῖν φήσεις ἄξιος εἶναι;
ΔΙ. τεθνάναι. μὴ τοῦτον ἐρώτα.
ΑΙ. σκέψαι τοίνυν, οἵους αὐτοὺς παρ' ἐμοῦ παρεδέξατο πρῶτον,
εἰ γενναίους, καὶ τετραπήχεις, καὶ μὴ διαδρασιπολίτας,
μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους,
ἀλλὰ πνέοντας δόρυ, καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τρυφαλείας,
καὶ πήληκας, καὶ κνημῖδας, καὶ θυμοὺς ἑπταβοείους.
ΔΙ. καὶ δὴ χωρεῖ τουτὶ τὸ κακόν· κρανοποιῶν αὖ μ' ἐπιτρίψει.

951. ἐκ χρηστῶν κ. γενν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ καλῶν κακοὺς ἐποίησας. μοχθηροὺς δὲ ἀντὶ τοῦ αἰσχροτέρους. S. ἀπέδειξας. *esse docuisti*, idque proprie monstrando, quod initium docendi ac discendi; sed τροπικῶς dici solent verba δεικνύναι, ἀποδεικνύναι et similia. cf. 972., Thesm. 679., hymn. in Cer. 479., Creuzer. Mythol. 1. p. 11. sequ., et de verbo εἶναι pariter intelligendo in similibus διδάσκειν, ἐκδιδάσκειν 959. „ejusmodi quiddam in Euripide reprehendit Aristot. Poët. 25., ὀρθὴ δὲ ἐπιτίμησις καὶ ἀλογίας καὶ μοχθηρίας, ὅταν μὴ ἀνάγκης οὔσης χρήσηται τῷ ἀλόγῳ, — ὥσπερ ἐν Ὀρέστῃ τοῦ Μενελάου." *E Sp.* etiam in Andromacha Dan. Heinsius probiorem cupit Menelaum, haud magis ille quam Aristoteles reputans, id non ab istarum modo tragoediarum, sed a Sophocleae quoque Philoctetae argumento abhorrere, nec omnino fieri potuisse, ut progressu temporis, artisque, et eaedem semper et iisdem moribus praeditae inducerentur personae Homericae aliaeque, quibus utuntur Tragici, sed fingenda his ac dicenda omnia fuisse ita, ut aequalibus placerent suis cum aliis dotibus, tum novitate. cf. annot. ad 983., et Aristotelis Poët. cap. 7. §. 38.

952. τεθνάναι. — γελοίον χάριν εἶπεν· ἤδη γὰρ ἀπέθανε. — S.

954. τετραπ. i. e. *proceros*. statura enim procera ap. vett. habebatur ea, quae 4 cubitorum sive 6 pedum mensuram impleret. v. Casaub. ad Suet. Tiber. c. 68. K. — ut vero τετραπήχεις ratione staturae, sic τετράγωνοι a Graecis dicti sunt viri in proposito constantes et adversus quosvis fortunae ictus parati, juxta illud Simonidis, a Platone bis in Protag. p. 339. et 344. laudatum, ἀνὴρ τετράγωνος, ἄνευ ψόγου τετυγμένος. *E Sp.*, cujus vide etiam ad Juliani Caes. annotata p. 280. et 443. — διαδρασ. ἀντὶ τοῦ δειλοὺς, ἀποδιδράσκοντας τὴν πολιτείαν. S. sic vocat cives, qui prae ignavia molestias et pericula pro rep. subeunda subterfugiebant, et emolumenta tantum praemiaque viris fortibus debita captabant; quos poëta noster egregie describit et simul aceto comico perfundit in Acharn. 566. (διαδεδρακότας). K.

955. κοβ. ἐκ παραλλήλου κοβάλους καὶ πανούργους. S.

956. τρυφάλεια λευκόλοφος est galea insignis alba crista. πήληκες sunt cassides. B.

957. ἑπτ. ἀντὶ τοῦ μεγάλους· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀσπίδος Αἴαντος. S.

958. καὶ — κακόν. *jamque hoc malum erumpit*. Conz. *Los ist sie, die Pest! Gott steh' uns bei! Er tödtet mich noch mit den Helmen*. secum haec Bacchus. Be. „Nub. 907. αἰβοῖ, τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν." κρανοποιῶν. (S. κράνη καὶ λόφους διηγούμενος ἀφανιεῖ με τῷ πατάγῳ τῶν ὀνομάτων.) similiter Virg Eclog. 6, 62. *Tum Phaëthontiadas musco circumdat amarae Corticis, atque solo proceras erigit alnos*, i. e. canit, illa sic esse facta. cf. 990. — αὖ commode adhibetur in indignatione, quum aliquem idem taediose dicimus inculcare. Eurip. Rhes. 874. (833.) ὁ δ' αὖ τὸν αὐτὸν μῦθον οὐ λήξει λέγων."

ΕΥ. καὶ σὺ τί δράσας αὐτοὺς οὕτως γενναίους ἐξεδίδαξας;
ΔΙ. Αἰσχύλε, λέξον, μηδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενος χαλέπαινε.
ΑΙ. δρᾶμα ποιήσας Ἄρεος μεστόν.
ΔΙ. ποῖον;
ΑΙ. τοὺς Ἑπτ' ἐπὶ Θήβας·
ὃ θεασάμενος πᾶς ἄν τις ἀνὴρ ἠράσθη δάϊος εἶναι.
ΔΙ. τουτὶ μέν σοι κακὸν εἴργασται· Θηβαίους γὰρ πεποίηκας
ἀνδρειοτέρους εἰς τὸν πόλεμον· καὶ τούτου γ' εἵνεκα τύπτου.
ΑΙ. ἀλλ' ὑμῖν αὔτ' ἐξῆν ἀσκεῖν· ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦτ' ἐτράπεσθε.
* εἶτα διδάξας Πέρσας μετὰ τοῦτ' ἐπιθυμεῖν οὖν ἐδίδαξα
νικᾷν αἰεὶ τοὺς ἀντιπάλους, κοσμήσας ἔργον ἄριστον.
ΔΙ. * ἐχάρην γοῦν, ἡνίκ' ἀπηγγέλθη περὶ Δαρείου τεθνεῶτος·
ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὡδὶ ξυγκρούσας εἶπεν Ἰαυοῖ.
ΑΙ. ταῦτα γὰρ ἄνδρας χρὴ ποιητὰς ἀσκεῖν. σκέψαι γὰρ ἀπ' ἀρχῆς,

959. sic plerique MSS. vett. edd. inconcinne *καὶ σὺ τί δὴ δράσας.* Rav., Bekk., D., *καὶ τί σὺ*, quod minus elegans. Br. male usurpato asyndeto *σὺ τί δή.* — *αὐτοὺς οὕτως γενναίους ἐξεδίδαξας*, ut Eurip. El. 347. *ἀλλ' ἔχει νόσον Πενία, διδάσκει δ' ἄνδρα τῇ χρείᾳ κακὸν*, i. e. *διδάσκει ἄνδρα κακὸν εἶναι.* vide ibi Musgrav. et, quos laudat, Bentl. Epist. ad Mill. p. 18., et Toup. ad Suid. v. *χρεία*: item Elmsl. ad Eurip. Heracl. 575., Matth. gr. §. 403, b., et in annot. ad h. l. Electrae Eurip. praeterea cf. ann. ad 951.

960. haec Bacchus ad Aeschylum ira obmutescentem.

963, 4. *Θηβ. γὰρ πεπ. δῆλον, ὡς οὐ φίλων ὄντων τοῖς Ἀθηναίοις τῶν Θηβαίων, ἀλλὰ διαφερομένων.* (in bello pelop.) S. vulgo *οὕνεκα.* Rav. aliique libri *ἕνεκα.*

965. praeter expectationem ad spectatores se convertit, carpens eos ob neglectas artes bellicas. S. *ὑμῖν ἐξῆν τοῖς Ἀθηναίοις μιμήσασθαι [καὶ ἀσκεῖν] τὰ πολεμικά.*

966. *διδάξας.* Elbing. *ποιήσας*, neque illud placet sequente *ἐδίδαξα.* dein vulgo *τοὺς Πέρσας.* sed articulum recte omittunt Barocc., Cantabr. 1., Paris., Bekk. etc. *ἐξεδίδαξα* pro *ἐδίδαξα* Bentl. et Porson. praefat. Hecub. p. 55., quod minus probabile. fraudi fuerit *τῷ οὖν*, verbo aptissimo huic orationi, — *εἶν* simile, quod antecedit.

968. ita Paris., Brunckii C., margo unius libri Florent., Br. in annot., D. perperam alii *ἡνίκ' ἤκουσα*, quod ne metro quidem convenit, nec recte Br. in ordine *ἤκουσ' ἄν.* latet etiamnum aliquid, siquidem in Persis non de Dario mortuo nuncius affertur, qui rex dudum e vita excesserat, sed futura populo suo Darius, a mortuis excitatus, annunciat, illudque inprimis, vinci non posse Graeciam, *κτείνουσαν λιμῷ τοὺς ὑπερπόλλους ἄγαν* (Pers. 746.), quod idem est ac si dicas, Graecos *νικήσειν ἀεὶ τοὺς ἀντιπάλους.* quare scribendum est *ἡνίκ' ἀπηγγέλθη παρὰ Δαρ. τεθν.*, *sane gaudebam, quando id* (*τὸ νικᾷν ἡμᾶς ἀεὶ τοὺς ἀντιπάλους*) *praedictum est ab umbra Darii.* saepe confusae praepositiones *παρὰ* et *περί*: vide Welcker. ad h. l., Br. ad 1008., Schaefer. Melet. crit. p. 25., Eurip. Bacch. 1086., Ion. 564.

969. *Ἰαυοῖ.* non legitur haec vox hodie apud Aeschylum; sed fieri potest, ut scripserit Pers. 795.

ΧΟ. ἰαυοῖ!
ἦ πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι
ἤλγησ' ἀκούσας βαρβάροισι πήματα.

intelligendus autem chorus Persarum in illa tragoedia.

ὡς ὠφέλιμοι τῶν ποιητῶν οἱ γενναῖοι γεγένηνται.
Ὀρφεὺς μὲν γὰρ τελετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε, φόνων τ' ἀπέχεσθαι·
Μουσαῖος δ' ἐξακέσεις τε νόσων, καὶ χρησμούς· Ἡσίοδος δὲ
γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους· ὁ δὲ θεῖος Ὅμηρος
ἀπὸ τοῦ τιμὴν καὶ κλέος ἔσχεν πλὴν τοῦδ', ὅτι χρήστ' ἐδίδαξε,
τάξεις, ἀρετάς, ὁπλίσεις ἀνδρῶν;

ΔΙ. καὶ μὴν οὐ Πανταλέα γε
ἐδίδαξεν ὅμως, τὸν σκαιότατον· πρώην γοῦν, ἡνίκ' ἔπεμπεν,
τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος τὸν λόφον ἤμελλ' ἐπιδήσειν.

ΑΙ. ἀλλ' ἄλλους τοι πολλοὺς ἀγαθούς, ὧν ἦν καὶ Λάμαχος ἥρως·

972. Ὀρφεύς. ὅτι πολλὴ δόξα κατεῖχε περὶ Ὀρφέως, ὡς τελετὰς συντετάχοι. S. i. e. *ritus sacrorum.* Duker. — „Hesych. τελεταί: θυσίαι, ἑορταί, μυστήρια. Serv. in 6 Aen. 645. *Orpheus primus orgia instituit.* orgia autem generali appellatione dicuntur omnium sacrorum cerimoniae.“ Apollod. 1, 3, 2. εὗρε δὲ Ὀρφεὺς καὶ τὰ Διονύσου μυστήρια. cf. Diodor. 3, 64. Pausan. 9, 30. ὁ δὲ Ὀρφεύς, ἐμοὶ δοκεῖν, ὑπερεβάλετο ἐπῶν κόσμῳ τοὺς πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ μέγα ἦλθεν ἰσχύος (*auctoritatis*), οἷα πιστευόμενος εὑρηκέναι τελετὰς θεῶν, καὶ ἔργων ἀνοσίων καθαρμούς, νόσων τε ἰάματα, καὶ τροπὰς μηνιμάτων θείων etc. floruisse dicitur Orpheus, sicut Musaeus, tempore expeditionis Argonautarum.

973. Musaeum Strabo Thracem fuisse tradit; alii, Suida teste, Eleusinium. vid. Musgrav. ad Rhes. 899. nostrae ed. B. „fragmenta ex ejus Oraculis et medicis scriptis habet Passov. in Introd. ad Musaei carmen de Hero p. 60. seqq. add. Fabric. Bibl. gr. 1. p. 120. sequ. Harl.“ S. τὸν Μουσαῖον παῖδα Σελήνης καὶ Εὐμόλπου Φιλόχορός φησιν. οὗτος δὲ παραλύσεις, καὶ τελετάς, καὶ καθαρμοὺς συντέθεικεν. ὁ δὲ Σοφοκλῆς χρησμολόγον αὐτόν φησι. (sicut Aristophanes h. l.) φέρεται δὲ καὶ ἐπιτάφιον οὕτως ἔχον Εὐμόλπου φίλον υἱὸν ἔχει τὸ Φαληρικὸν οὖδας, Μουσαῖον φθίμενον σῶμ' ὑπὸ τῷδε τάφῳ. ἐνταῦθα δὲ καὶ θεραπείας νοσημάτων καταδεῖξαι λέγεται. — *Hesiodus* vixisse creditur circa ann. ante Christ. nat. 800., *Homerus* circa 950. vide G. G. Bredowii Handb. der alten Gesch. p. 287.

975. διαβάλλει τὸν Πανταλέα ὡς ἀμαθῆ ἐν τῷ ὁπλίζεσθαι· μέμνηται δὲ τούτου καὶ Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει Πανταλέης σκαιός. S.

977. ἡνίκ' ἔπεμπεν, *cum pompam duxit, als er den Festzug führt'*, ut reddidit Conz.

979. ἀμέτρως Paris. et Rav. πολλοὺς κἀγαθούς, quamvis usitata formula, quam illustrat Sluiterus lect. Andoc. p. 143. S. ὁ Λάμαχος οὗτος ἄριστος ἦν τὰ πολεμικά. ἦν δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Αἰσχύλου καὶ Ἀριστοφάνους στρατηγὸς Ἀθηναίων. μέμνηται δὲ τούτου καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσιν (et in Pace). S. cf. Bähr. ad Plut. Alcib. cap. 18. p. 163. sequ., quosque laudat, Thucydidis interpp. 6, 101., Perizon. ad Aelian. V. H. 2, 43. etc. Plut. in Nicia cap. 12. extremo ἔπραξε δ' (ὁ Νικίας) οὐδὲν

ὅθεν ἡ 'μὴ φρὴν ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησε
Πατρόκλων, Τεύκρων, θυμολεόντων, ἵν' ἐπαίροιμ' ἄνδρα πολίτην
ἀντεκτείνειν αὐτὸν τούτοις, ὁπόταν σάλπιγγος ἀκούσῃ.
ἀλλ', οὐ μὰ Δί', οὐ Φαίδρας ἐποίουν πόρνας, οὐδὲ Σθενεβοίας,
οὐδ' οἶδ' οὐδεὶς, ἥντιν' ἐρῶσαν πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα.
ΕΥ. μὰ Δί', οὐ γὰρ ἐπῆν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι.
ΑΙ. μηδέ γ' ἐπείη·
ἀλλ' ἐπὶ σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικαθῆτο,
ὥστε γε καὐτόν σε κατ' οὖν ἔβαλεν.
ΔΙ. νὴ τὸν Δία, τοῦτό γέ τοι δή·
ἃ γὰρ ἐς τὰς ἀλλοτρίας ἐποίεις, αὐτὸς τούτοισιν ἐπλήγης.

μᾶλλον, ἀλλ' ὑπ' ἐμπειρίας δόξας ἐπιτηδειότερος εἶναι, καὶ πολλὴν ἀσφάλειαν ἕξειν πρὸς τὴν Ἀλκιβιάδου τόλμαν, καὶ τὴν Λαμάχου θρασύτητα, τῆς ἐκείνου συγκεραννυμένης εὐλαβείας, βεβαιοτέραν ἐποίησε τὴν χειροτονίαν.

980. ὅθεν. ἤγουν ἐκ τοῦ Ὁμήρου. S. ipse Aeschylus ap. Athen. 8. p. 348, E. opera sua vocat τεμάχη μεγάλων δείπνων Ὁμήρου, ut notavit Bährius in notis MS. cf. Welckeri *Trilogie des Aeschylus* p. 484. sequ. S. τὸ ἀπομαξ. ἀπὸ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν σπόγγῳ ἤ τινι τοιούτῳ σώματός τινος ἰκμάδα ἀφαιρουμένων etc. Homeri exempla exprimendo (ἀπομαξ.) finxit similes heroas. *E B.* Eurip. Androm. 601. ἐκφέρουσι γὰρ Μητρῷ' ὀνείδη. ibi S. ἐκφέρ. μιμοῦνται. τὰ γὰρ ἐκ κακῶν μητέρων τέκνα ἀπομάττονταί τι τῶν μητρικῶν ὕβρεων, καὶ κομίζουσι τὰ μητρῷα βουλεύματα εἰς τοὺς γάμους. epigrammatarius Anthol. Palat. 1. p. 476. πάντ' ἀπομαξαμένην ἔργα τὰ Πηνελόπης.

981. Patroclum Welckerus refert ad Nereïdes, amissam Aeschyli tragoediam ejus trilogiae, ad quam praeterea pertinebant Myrmidones et Phryges, sive Ἕκτορος λύτρα; Teucri autem persona fuit in Mulieribus salaminiis, quae una cum Ὅπλων κρίσει et Thressis constituebant trilogiam de Ajace Telamonio. vide *Trilogie des Aeschylus* pp. 415. seqq., 423., 440.

982. ἀντεκτ. ἀνταποδιδόναι, ὁμοιοῦν, ἐξισοῦν. S.

983. Φαίδρας. δρᾶμα Εὐριπίδου. Σθενέβοια δὲ, ἣν Ὅμηρος (Il. ζ, 160.) Ἄντειαν, ἥτις ἠράσθη τοῦ Βελλεροφόντου. οὗ μὴ ὑπακούοντος κατεψεύσατο πρὸς τὸν ἴδιον ἄνδρα Προῖτον, ὡς βιαζομένη· καὶ ὃς ἔπεμψε τοῦτον εἰς τὸν πενθερὸν αὐτοῦ ἀναιρεθησόμενον. ἐλθόντος οὖν ἐκεῖσε Βελλεροφόντου, καὶ καθαροῦ φανέντος, μὴ φέρουσα τὴν αἰσχύνην ἡ Σθενέβοια κωνείῳ ἐχρήσατο. S. cf. Apollodor. 2, 2., Hygin. fab. 57. ceterum frustra gloriatur Aeschylus, qui manifestos, nec punitos, adulterso produxerit Agamemnone, ut Sp. observavit.

985. οὐδὲ γὰρ ἦν Rav., Bekk., D. οὐδὲ γὰρ Barocc. et Pariss. 135., 2820. hominem ἀναφρόδιτον, sive *invenustum*, fuisse ait Aeschylum; quod in alium Bacchus sensum interpretatur. bene monet B., sequenti ἐπείη aptius esse ἐπῆν quam ἦν.

986. sequ. *sed tibi tuisque plurima semper insedit Venus, ita ut etiam te ipsum perdiderit.* S. ὥστε γε καὐτόν σε. ἵνα διαβάλῃ τὴν γυναῖκα τοῦ Εὐριπίδου. — Thomas Mag. in vita Euripidis φωράσας δὲ τὸν αὐτοῦ ὑποκριτὴν Κηφισοφῶντα ἐπὶ τῇ γυναικὶ, καὶ τὴν ἐντεῦθεν

ΕΥ. *καὶ τί βλάπτουσ᾽, ὦ σχέτλι᾽ ἀνδρῶν, τὴν πόλιν αἱ ᾽μαὶ Σθενέβοιαι;*

ΑΙ. *ὅτι γενναίας καὶ γενναίων ἀνδρῶν ἀλόχους ἀνέπεισας*
κώνεια πιεῖν, αἰσχυνθείσας διὰ τοὺς σοὺς Βελλεροφόντας

ΕΥ. *πότερον δ᾽ οὐκ ὄντα λόγον τοῦτον περὶ τῆς Φαίδρας ξυνέθηκα;*

ΑΙ. *μὰ Δί᾽, ἀλλ᾽ ὄντ᾽· ἀλλ᾽ ἀποκρύπτειν χρὴ τὸ πονηρὸν τόν γε ποιητὴν,*
καὶ μὴ παράγειν, μηδὲ διδάσκειν· τοῖς μὲν γὰρ παιδαρίοισιν
ἔστι διδάσκαλος ὅστις φράζει, τοῖς δ᾽ ἡβῶσίν γε ποιηταί.
πάνυ δὴ δεῖ χρηστὰ λέγειν ἡμᾶς.

ΕΥ. *ἢν οὖν σὺ λέγῃς Λυκαβηττοὺς,*
καὶ Παρνασῶν ἡμῖν μεγέθη, τοῦτ᾽ ἔστι τὸ χρηστὰ διδάσκειν,
ὃν χρὴ φράζειν ἀνθρωπείως;

ΑΙ. *ἀλλ᾽, ὦ κακόδαιμον, ἀνάγκη*
μεγάλων γνωμῶν, καὶ διανοιῶν, ἴσα καὶ τὰ ῥήματα τίκτειν.
κἄλλως εἰκὸς τοὺς ἡμιθέους τοῖς ῥήμασι μείζοσι χρῆσθαι·
καὶ γὰρ τοῖς ἱματίοις ἡμῶν χρῶνται πολὺ σεμνοτέροισιν.
ἁμοῦ χρηστῶς καταδείξαντος διελυμήνω σύ.

ΕΥ. *τί δράσας;*

ΑΙ. *πρῶτον μὲν τοὺς βασιλεύοντας ῥάκι᾽ ἀμπίσχων, ἵν᾽ ἐλεινοὶ*
τοῖς ἀνθρώποις φαίνοιντ᾽ εἶναι.

ΕΥ. *τοῦτ᾽ οὖν ἔβλαψα τί δράσας;*

ΑΙ. *οὐκ οὖν ἐθέλει γε τριηραρχεῖν πλουτῶν οὐδεὶς διὰ ταῦτα,*

μὴ φέρων αἰσχύνην, σκωπτόμενος ὑπὸ τῶν κωμῳδοποιῶν, ἀφεὶς τὴν Ἀθήνησι διατριβὴν εἰς Μακεδονίαν ἀπῆρε παρὰ τὸν βασιλέα Ἀρχέλαον. cf. S. ad. 897. imo duas Euripidem uxores duxisse, quarum utramque moecham, auctor est Suidas, ut Welckerus annotavit. — *τοῦτο*, *sic, ita sane.*

990. *ἀνεπ.* *permotas finxisti.* cf. 957.

992. *οὐκ ὄντα*, *falsum*, temere a me confictum.

995. *φράζει*, *praecipit.*

997. *καὶ Παρν.* *ὄρος Φωκίδος. οἷον ῥήματα παραπλήσια ὄρεσιν.* — *ἔστι δὲ Λυκαβητὸς ὄρος Ἀθηναίων.* — „est mons Atticae, ut Suidas docet v. *Λυκαβητὸς* (sic, ut S.), et Plin. H. N. 4, 7. ait autem Suidas, *Λυκαβητοὺς* et *Παρνασσῶν μεγέθη* dici *ἐπὶ τῶν εἴς τι μεγαλαυχούντων. Παρνασσῶν μεγέθη* dicit, quod ejus montis altitudo celebratur ab antiquis. vid. Bochart. Geogr. p. 469.“ *Duker.*

1003. *ῥάκι᾽ ἀμπ.* *διὰ Οἰνέα, καὶ Τήλεφον, καὶ τοὺς ἄλλους.* S.

1005. *τριηραρχία* munus erat publicum, civibus pro facultatum censu impositum. rationem ejus accuratius explicuit Wolf. Prolegg. ad Demosth. or. Leptin. p. C. seqq. hoc tempore constitit in eo, ut trierarchus naves publice aedificatas remigio et armamentis instrueret et tueretur. B. cf. Boeckhii *Staatshaushalt d. Athener* 4. B. §. 11., p. 79. sequ., 119. sequ., Köpke über Gesetzgeb. d. Gr. pp. 464. seqq. „qui id declinare vole-

ἀλλ' ἐν ῥακίοις περιειλόμενος κλάει, καί φησι πένεσθαι.
ΔΙ. νὴ τὴν Δήμητρα, χιτῶνά γ' ἔχων οὔλων ἐρίων ὑπένερθε·
κἂν ταῦτα λέγων ἐξαπατήσῃ, παρὰ τοὺς ἰχθῦς ἀνέκυψεν.
ΑΙ. εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι, καὶ στωμυλίαν, ἐδίδαξας,
ἣ 'ξεκένωσεν τάς τε παλαίστρας, καὶ τὰς πυγὰς ἐνέτριψεν
τῶν μειρακίων στωμυλλομένων, καὶ τοὺς παράλους ἀνέπεισεν
ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσιν. καίτοι τότε γ', ἡνίκ' ἐγὼ 'ζων,
οὐκ ἠπίσταντ' ἀλλ' ἢ μάζαν καλέσαι, καὶ Ῥυππαπαῖ εἰπεῖν.
ΔΙ. νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τῷ θαλάμακι,

bant, pauperes se esse causabantur. vid. in hanc rem Petit. de Legg. att. p. 355. seqq." Br. qua fraude detrimentum capiebat resp.

1006. περιειλ. συστραφείς, ἢ περιειληθείς. ἴλλειν γὰρ (et εἴλειν, sive εἰλεῖν) τὸ συνέχειν. S.

1007. χιτῶνα οὔλ. ἐρ. *tunicam e molli lana textam* interpretatur B., quam *subtus* (ὑπένερθε), i. e. sub pannis, habere dicantur divites. proprie tamen οὖλος est *crispus*, et per consequens *lanosus* (*kraus*, *wollig*: vid. Buttmann. Lexilog. p. 185. sequ.), opponiturque detritis pannis. οὔλας χλαίνας Homerus habet Odyss. δ', 50., τ', 200.

1008. π. τ. ἰχθ. ἀνέκυψεν. παρὰ τὰ ἰχθυοπώλια. τὸ δὲ τοιοῦτον ἀττικόν. Εὔπολις περιῆλθεν ἐς τὰ σκόροδα, καὶ τὰ κρόμμυα. (apud Atticos enim saepe rerum nomina pro locorum, ubi venduntur, poni ait B.; qua de re laudat Pierson. ad Moer. p. 351. sequ. et Schweigh. Animadv. ad Athen. 2. p. 219.) φησὶν οὖν, ὅτι ἀναφαίνεται περὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ἀγορασείων· ἀντὶ τοῦ τρυφῶν εὑρίσκεται. S. περὶ ap. ipsum Comicum Vatic. et Suidae cod. Oxon. cf. 968. ceterum Athenis non nisi lautiores opsonabantur, quia cara erant opsonia, praesertim pisces recentes, qui fere ex Boeotia apportabantur, velut anguillae κωπαΐδες. ea cupide emebant homines delicati, ipsique fora piscatoria circumibant. Lysist. 523., notante Welckero, καὶ μὴν τόγε πρᾶγμα γέλοιον, Ὅταν ἀσπίδ' ἔχων καὶ Γοργόνα τις κᾆτ' ὠνεῖται κορακίνους. cf. ibidem 36, 652., Pac. 929. κἀκ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν Χῆνας, νήττας, φάττας, τροχίλους· Καὶ κωπαΐδων ἐλθεῖν σπυρίδας, Καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόους Ὀψωνοῦντας τυρβάζεσθαι Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις Τένθαις.

1009. λαλιάν. cf. 907., 1239. ἐπιτ. *exercere*.

1010. sequ. veteres disciplinas viriles bellicasque negligi dicit prae inani studio eloquentiae; quam ut acquirant, discipulos se prostituere magistris. cf. similia, quae laudant, Nub. 1052., Concion. 112. paulo aliter S. ad sequ. versum τῶν μειρ. στωμ. ἄπειροι οὗτοι ἐκκλησίας. φησὶν οὖν ὑπὸ Εὐριπίδου στραφέντας ἐπὶ τὸ λέγειν ὁρμῆσαι, καὶ διατρίβοντας ἐν τῇ ἀγορᾷ πολλοὺς κτᾶσθαι τοὺς ἐραστάς. παράλους δὲ σημαίνει τοὺς κωπηλάτας. — adolescentulos πολυπραγμονοῦντας etiam 89. irridet.

1013. μάζαν καλ. remigum victus panis vino et oleo maceratus, secundum Thucyd. 3, 49. Hesych. μάζα: ἄλφιτα πεφυρμένα ὕδατι (?) καὶ ἐλαίῳ. (cf. Zonar. lex. 2. p. 1330. B.) *E Sp.* S. ῥυππαπαί. ἐπίφθεγμα ναυτικὸν παρασκευαστικὸν, ἢ παρακελευσματικὸν, κωπηλασίας. Voss. *Da konnten sie nichts als Zwieback schrein, und laut ausrufen ihr Hurrah.*

1014. τῷ θαλ. τῷ κωπηλατοῦντι ἐν τῷ κάτω μέρει τῆς τριήρους. οἱ δὲ θαλάμακες ὀλίγον ἐλάμβανον μισθὸν διὰ τὸ κολοβαῖς χρῆσθαι κώ-

καὶ μινθῶσαι τὸν ξύσσιτον, κἀκβὰς τινὰ λωποδυτῆσαι·
νῦν δ' ἀντιλέγει, κοὐκέτ' ἐλαύνει, a. d.
καὶ πλεῖ δευρὶ, καὖθις ἐκεῖσ' ἄν.
ΑΙ. ποίων δὲ κακῶν οὐκ αἴτιος ἔστ';
οὐ προαγωγοὺς κατέδειξ' οὗτος,
καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς,
καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς,
καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν;
κᾆτ' ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν
ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστώθη,

παις παρὰ τὰς ἄλλας [τρεῖς] τάξεις τῶν ἐρετῶν, ὅτι μᾶλλον ἐγγύς εἰσι τοῦ ὕδατος. ἦσαν δὲ τρεῖς τάξεις τῶν ἐρετῶν· καὶ ἡ μὲν κάτω θαλαμῖται· ἡ δὲ μέση ζυγῖται· ἡ δὲ ἄνω θρανῖται. θρανίτης οὖν ὁ πρὸς τὴν πρύμναν· ζυγίτης ὁ μέσος· θαλαμίτης ὁ πρὸς πρώραν· καὶ θαλαμία ὀπὴ, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κώπη. οἷον οὖν παρὰ τῷ συγκαθέδρῳ παρδεῖν. S. idem inferius hoc genus remigum θαλαμίους vocat ad Ach. 161., ut notat. Be. „Aeschylus Agam. 1494. σὺ ταῦτα φωνεῖς, νερτέρᾳ προσήμενος Κώπῃ, κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός. ubi S. νερτ. προσήμ., ἐν ὑποδεεστέρᾳ καθέδρᾳ ὤν· οἱ γὰρ ζυγοὶ τῶν θαλαμίων ἄνωθέν εἰσι.“ vid. inprimis G. G. S. Köpke *über das Kriegswesen der Griechen* etc. p. 167. sequ.

1015. μινθῶσαι. διοσφράναι, δυσοσμίας ἀναπλῆσαι, μιάναι. μίνθη δὲ τὸ παρ' ἡμῖν ἡδύοσμον· (mentha, seu mintha, *Münze*, de qua vide Plin. H. N. 19, 8. et quos praeterea laudat Billerbeck. Florae class. p. 150. sequ.) οἱ δὲ τὸν θύμον. ἢ κόπρον αἰγῶν. S. simili contumelia illi ap. Demosthenem adv. Conon. ed. Reisk. 2. p. 1257. καὶ τὰς ἀμίδας κατεσκεδάννυον, καὶ προσεούρουν. Athen. Epit. libri 1. c. 30. Αἰσχύλος οὖν ἀπρεπῶς που παράγει μεθύοντας τοὺς Ἕλληνας, ὡς καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις περικαταγνύναι. annotavit haec Sp. Horat. Sat. 1, 2, 44. *hunc perminxerunt calones.* — κἀκβὰς pro καὶ ἐκβάντες, figura πρὸς τὸ σημαινόμενον. *et egressus in terram.*

1016. frustra nonnulli codd. ἀντιλέγειν, ἐλαύνειν, πλεῖν: referuntur verba ἀντιλέγει, ἐλαύνει, πλεῖ, ad ἐκβάς. accepta tamen illa scriptura minus vivida Br. in Supplem. *nunc autem nihil nisi obloqui, remosque non amplius agere, et huc illuc navigare temere.*

1018. malim meliore numero οὐκ ἔστ' αἴτιος;

1019. προαγ. velut nutricem Phaedrae. *Welcker.*

1020. κ. τικτ. ἔγραψε γὰρ τὴν Αὔγην ὠδίνουσαν ἐν ἱερῷ. S. Apollodor. 2, 9. παριὼν δὲ Τεγέαν Ἡρακλῆς τὴν Αὔγην Ἀλέου θυγατέρα οὖσαν ἀγνοῶν ἔφθειρεν· ἡ δὲ τεκοῦσα κρύφα τὸ βρέφος κατέθετο ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς etc. cf. Pausan. 8, 4., Hygin. fab. 99. seqq.

1021. τοῖσιν ἀδ. ὡς αἱ τοῦ Αἰόλου θυγατέρες. S. cf. annot. ad 802. sequ.

1022. ὅτι παρὰ τὰ ἐξ Φρίξου Εὐριπίδου τίς δ' οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν; ἀλλ' ὁ λέγων ἐστὶ Φρίξος· οὗτος δὲ ὡς παρὰ γυναικὸς αὐτὸ λέγει εἰρημένον. — S. cf. 1404. alii, in quibus S. Eurip. ad Hipp. 191., hoc ex Polyïdo Eurip. excerptum esse dicunt, et similia quaedam ap. Stob. Eclog. 119. referunt ad Phrixum. vide fragmenta harum fabularum p. 219. et 295. nostrae ed.

1024. sequ. ἀνεμεστ. ἀνεπληρώθη τῶν γραμματεύειν βουλομένων, καὶ μὴ στρατεύεσθαι. ἢ καὶ ἐπὶ κακοπραγμοσύνῃ τοὺς γραμματεῖς διαβάλλει. ὄλεθρος γραμματεὺς

καὶ βωμολόχων δημοπιθήκων,
ἐξαπατώντων τὸν δῆμον ἀεί·
λαμπάδα δ' οὐδεὶς οἷός τε φέρειν
ὑπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνί.
ΔΙ. μὰ Δί' οὐ δῆθ', ὥστ' ἐπαφαυάνθην
Παναθηναίοισι γελῶν, ὅτε δὴ
βραδὺς ἄνθρωπός τις ἔθει κύψας,
λευκὸς, πίων, ὑπολειπόμενος,
καὶ δεινὰ ποιῶν· κᾆθ' οἱ Κεραμῆς
ἐν ταῖσι πύλαις παίουσ' αὐτοῦ
γαστέρα, πλευρὰς, λαγόνας, πυγήν·
ὁ δὲ τυπτόμενος ταῖσι πλατείαις,
ὑποπερδόμενος a.
φυσῶν τὴν λαμπάδ', ἔφευγεν. a. par.

συκοφαντῶν. (videntur haec esse verba e nescio qua comoedia.) ἄλλως. ἐπειδὴ ἀφέντες τὰ γενναῖα πράγματα φορολόγοι γεγένηνται· οἱ δὲ μετιόντες τὸν λόγον κέρδους ἕνεκα τούτοις εἵποντο. (scribas publicos intelligit Conz., quibus demagogi et oratores ad recitandas leges utebantur, aliosque in negotiis forensibus occupatos. Voss. *Und daher nun ward unsere Stadt Voll von des Gerichts schreibfertigem Schwarm.*) δημοπιθήκους δὲ τοὺς πανούργους περὶ τὸν δῆμον, ὡς τὸ ζῶον ὁ πίθηκος. ἢ τοὺς τὸν δῆμον κολακεύοντας, καὶ πείθοντας. (Welcker. *Und schranzenmässigen Volksäfflein.*) S. cf. 344.

1027. ἔδει γὰρ λαμπαδουχεῖν [ἐν Ἡφαιστείοις καὶ Παναθηναίοις]. ἐν Ἀθήναις δέ ἐστι γυμνάσιον, ἐν ᾧ ἐλαμπαδηφόρουν οἱ γυμνάζοντες. ὁ τῆς λαμπάδος δὲ ἀγὼν τρίτον Ἀθήνησιν ἤγετο, Προμήθεια, Ἡφαίστεια, Παναθήναια. S. cf. 131. annotavit Sp., lampadum decoram gestationem praescriptam fuisse ab institutis eam in rem, quique festis illis praeerant, gymnasiarchis. vide Xenoph. de redit. Athen. c. 4. §. 52., ibique Zeun., Isaei orat. 5., Or. gr. ed. Reisk. 7. p. 154., Welckeri *Trilogie des Aeschylus* p. 121.

1029. ἐπαφ. ἐξηράνθην. S. ἐπαφαυαίνεσθαι, compositum ex ἐπὶ, ἀπὸ et αὐαίνω, proprie quidem significat ξηραίνεσθαι, *exsiccari*, *arefieri*; sed metomynice *enecari*, *exanimari*, quia mortui sicci sunt et aridi, succoque vitali carent. — K. male ἀπεφ. Mutin. ἀπαφ. Venet. et ed. rom.

1033. δεινὰ ποιῶν, *graviter ferens, iratus.* usitatius fuisset δεινὰ ποιούμενος: sed vide Bredowii *Anmerkungen zu Heilmanns Thucydides* 5, 42. et, quem ibi laudat, Andoc. orat. p. 9. vers. 12. ed. Steph., quo loco frustra Valck. posuit medium. — S. οἱ Κερ. οἱ τὸν Κεραμεικὸν οἰκοῦντες (δῆμος δὲ Ἀθηναίων)· ἐκεῖ γὰρ ὁ ἀγὼν ἤγετο. καὶ ἐν Πλούτῳ πρώτῳ τῶν λαμπαδηφόρων τε πλείστων αἰτίαν τοῖς ὑστάτοις πλατειῶν. (scrib. πλεῖστον αἰτ. πλατ. Τοῖς ὑστ. v. Aristoph. fragm. p. 129. nostrae ed.) τοῦτο δέ φησιν Εὐφρόνιος ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀγῶνος τῆς λαμπάδος, καὶ τοὺς ὑστάτους τρέχοντας [ἀπὸ τῶν ἀγοραίων] τύπτεσθαι πλατείαις ὑπὸ τῶν νεανίσκων χερσί· καὶ λέγονται αἱ τοιαῦται Κεραμεικαὶ πληγαί. — πύλαις δὲ, ταῖς εἰσόδοις τοῦ ἀγῶνος.

1036. ταῖσι πλατ. χερσὶ δηλονότι. — S. vid. Bos. Ellips. p. 529. ed. Schaefer.

ΧΟ. μέγα τὸ πρᾶγμα, πολὺ τὸ νεῖκος, ἁδρὸς ὁ πόλεμος ἔρχεται. t. t. c. στ.
χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν, ὅταν ὁ μὲν τείνῃ βιαίως, t. t.
ὁ δ' ἐπαναστρέφειν δύνηται, κἀπερείδεσθαι τορῶς. t. t. c.
ἀλλ' μὴ 'ν ταὐτῷ κάθησθον· t. d.
ἐσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χἄτεραι σοφισμάτων. t. t. c.
ὅ τι περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν, λέγετον, ἔπιτον, ἀναδέρεσθον, t. t.
τά τε παλαιὰ, καὶ τὰ καινὰ, t. d.
κἀποκινδυνεύετον λεπτόν τι, καὶ σοφὸν λέγειν. t. t. c.
εἰ δὲ τοῦτο καταφοβεῖσθον, μή τις ἀμαθία προσῇ ἀντ.
τοῖς θεωμένοισιν, ὡς τὰ λεπτὰ μὴ γνῶναι λεγόντοιν,
μηδὲν ὀῤῥωδεῖτε τοῦθ', ὡς οὐκ ἔθ' οὕτω ταῦτ' ἔχει·
ἐστρατευμένοι γάρ εἰσι,
βιβλίον τ' ἔχων ἕκαστος μανθάνει τὰ δεξιά·
αἵ φύσεις τ' ἄλλως κράτισται, νῦν δὲ καὶ παρηκόνηνται.
μηδὲν οὖν δείσητον, ἀλλὰ
πάντ' ἐπέξιτον θεατῶν γ' οὕνεχ', ὡς ὄντων σοφῶν.

1039. hortatur Chorus par Tragicorum, ut bene certent coram peritis jam istarum rerum Atheniensibus.

1040. τείνειν βιαίως de contentione valida, et impetu vehemente, accipiendum, sed ἐπαναστρέφειν est convertere se, atque repellere aggredientem, et ἐπερείδεσθαι τορῶς scite obniti. — B. verba omnia palaestrica.

1042. μὴ 'ν τ. καθ. μὴ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, καὶ λόγῳ, καὶ τρόπῳ, τὰς ἀντιλογίας ποιεῖσθε. S. *ne moramini in eodem gyro.*

1043. ἐσβολαί. ἀφορμαὶ, ἀρχαὶ, φιλονεικίαι, εἴσοδοι. S.

1044. ita Br. scribi jussit, usurpata forma medii pro activi ἀναδέρετον, quam metro contrariam ostendunt MSS., edd. autem ἀναδαίρετον, ε et αι confusis, ut solet fieri. gl. E., Cant. 1. ἀναδέρετον. ἀνακαλύπτετε, καὶ εἰς τὸ μέσον προφέρετε. vid. Schneideri lex. gr. v. ἀναδέρω.

1049. οὐκ ἔθ' οὕτω. ὡς τῶν Ἀθηναίων πρότερον οὐχ ὁμοίως γεγυμνασμένων ἐν τοῖς ποιητικοῖς σοφισμοῖς. S. sicut ipsos Tragicos cum athletis comparavit, ita nunc simili metaphora ἐστρατευμένους dicit litteraria laude claros; idque eo aptius, quod revera Athenienses per tot annorum spatium militaverant in bello pelop., nuperque praeclaram victoriam reportaverant apud Arginussas; quemadmodum et Germani aliique populi veteranos appellare solent cujusvis rei peritos exercitatosque. bene itaque Welckerus *denn sie sind wohl eingedient nun.* parum est, quod placet Lessingio Obss. crit. p. 63. seqq., intelligi servos jure civitatis donatos post proelium illud ad Arginussas, in quo fortiter pugnaverant, ut notavimus ad 33.

1052. αἵ φ. τ' ἄλλως κρ. captat benevolentiam spectatorum, ut 635., 656. habebantur autem Athenienses pro sapientissimis Graecorum. Herodot. 1, 60. ἐν Ἀθηναίοισι τοῖσι πρώτοισι λεγομένοισιν εἶναι. Demosth. epist. 3. (t. 2. p. 1477. ed. Reisk.) τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων συνέσει καὶ παιδείᾳ πάντων προέχειν δοκοῦντα. E Be. νῦν δὲ, progressu temporis. S. παρηκ. παρωξυμμένοι εἰσὶν οἱ θεαταὶ δηλονότι. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ξίφων. etc.

ΕΥ. καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σοι τρέψομαι, i tr.
ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγῳδίας μέρος
πρώτιστον αὐτοῦ βασανιῶ τοῦ δεξιοῦ.
ἀσαφὴς γὰρ ἦν ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων.
ΔΙ. καὶ ποῖον αὐτοῦ βασανιεῖς;
ΕΥ. πολλοὺς πάνυ.
πρῶτον δέ μοι τὸν ἐξ Ὀρεστείας λέγε.
ΔΙ. ἄγε δὴ σιώπα πᾶς ἀνήρ. λέγ', Αἰσχύλε.
ΑΙ. Ἑρμῆ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη,
σωτὴρ γενοῦ μοι ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ·
ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.
ΔΙ. τούτων ἔχεις ψέγειν τι;
ΕΥ. πλεῖν ἢ δώδεκα.
ΔΙ. ἀλλ' οὐδὲ πάντα ταῦτά γ' ἔστ' ἀλλ' ἢ τρία.

1055. de prologis Euripideis cautius, modestiusque, quam plerique solent, judicavit sagacissimus Lessingius Dramaturgiae hamburg. volumine 1. circa finem. in eo si peccavit Euripides, neque magnum peccatum est, siquidem omitti fere possunt ejus prologi sine detrimento fabularum, ut in Medea et Iphigenia Aulidensi; neque id soli placuit Tragico, sed Diphili quoque ex Athenaeo novimus comoediarum prologos, et Plauti Captivorum et Poenuli simillimos Euripideis. quod vero quidam praedicant, Euripidis prologos frigidam continere narrationem rerum gestarum, nae vellem, reprehensores isti imitari vel possent vel certe studerent magni poëtae in plerisque illorum prologorum sine affectatione elegantiam.

1057. *τοῦ δεξιοῦ.* ἀντὶ τοῦ ἐπιδεξίου. ἐν εἰρωνείᾳ δὲ τοῦτό φησι. S.

1060. *ἐξ Ὀρεστ.* τετραλογίαν φέρουσι τὴν Ὀρεστίαν αἱ διδασκαλίαι, Ἀγαμέμνονα, Χοηφόρους, Εὐμενίδας, Πρωτέα σατυρικόν. Ἀρίσταρχος (δὲ) καὶ Ἀπολλώνιος τριλογίαν λέγουσι, χωρὶς τῶν σατυρικῶν, (σατύρων). S. quia scilicet tres tantum tragoediae istae ad Orestem pertinebant. vide Welckeri librum saepe laudatum *die Aeschylische Trilogie Prometheus* etc.

1062. initium *Χοηφόρων*, h. l. et in scholiis Pindari servatum: nam in Aeschyleis libris desideratur. S. τὸ *πατρῷα* κεκίνηκε τὴν ἀμφιβολίαν. ἤτοι γὰρ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς Ὀρέστης φησὶν, ἢ τὰ καθ' ᾅδου λέγει *πατρῷα κράτη* τοῦ Ἑρμοῦ, καθ' ὃ καὶ χθόνιος ὁ Ἑρμῆς, ὁ ἐκ πατρὸς ἔχων τὰς ἐν τῷ κόσμῳ βασιλείας ἐπιτηρεῖν. δέον δὲ εἰπεῖν *πατρόθεν*, *πατρῷα* εἶπε πρὸς τὸ *κράτη*. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ *πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας*. (1082.) sane hic sensus est: neque enim cogitanda Orestis κράτη, sed πατρ. ἐποπτ. κράτη hoc significat *qui id munus* (κράτος, τιμὴν,) *a patre Jove accepisti*, ut mortuos ad Orcum deducas.

1063. *σωτ. γενοῦ μοι.* ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀγῶνος, ὃν ἀγωνίζομαι, θέλων τιμωρῆσαι πατρί. S.

1064. ita editi et hic et 1088., ut Tragicis in usu est loqui, si per metrum licet. frustra Br. ex aliquot MSS. ἐς γῆν. vide nos indice Eurip. v. ἐς.

1066. *ἀλλ' ἢ τρία.* ἔξωθεν προσληπτέον τὸ ἔπη, ἢ ἰαμβεῖα. S. male Br. ἄλλ' ἤ. ἀλλ' ἢ est *nisi, praeterquam:* vide Equ. 726., H. ad Viger. annot. 277.

ΕΥ. *ἔχει δ' ἕκαστον εἴκοσίν γ' ἁμαρτίας.
ΔΙ. Αἰσχύλε, παραινῶ σοι σιωπᾶν· εἰ δὲ μή,
πρὸς τρισὶν ἰαμβείοισι προσοφείλων φανεῖ.
ΑΙ. ἐγὼ σιωπῶ τῷδ';
ΔΙ. ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί.
ΕΥ. εὐθὺς γὰρ ἡμάρτηκεν οὐράνιόν γ' ὅσον.
ΑΙ. ὁρᾷς, ὅτι ληρεῖς;
ΔΙ. ἀλλ' ὀλίγον γέ μοι μέλει.
ΑΙ. πῶς φής μ' ἁμαρτεῖν;
ΕΥ. αὖθις ἐξ ἀρχῆς λέγε.
ΑΙ. Ἑ ρ μ ῆ χ θ ό ν ι ε, π α τ ρ ῷ' ἐ π ο π τ ε ύ ω ν κ ρ ά τ η.
ΕΥ. οὔκουν Ὀρέστης τοῦτ' ἐπὶ τῷ τύμβῳ λέγει
τῷ τοῦ πατρὸς τεθνεῶτος;
ΑΙ. οὐκ ἄλλως λέγω.
ΕΥ. πότερ' οὖν τὸν Ἑρμῆν, ὡς ὁ πατὴρ ἀπώλετο
αὐτοῦ βιαίως ἐκ γυναικείας χερὸς
δόλοις λαθραίοις, ταῦτ' ἐποπτεύειν ἔφη;
ΑΙ. οὐ δῆτ' ἐκεῖνον, ἀλλὰ τὸν ἐριούνιον
Ἑρμῆν χθόνιον προσεῖπε, κἀδήλου λέγων,
ὁτιὴ πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας.
ΕΥ. ἔτι μεῖζον ἐξήμαρτες ἢ 'γὼ 'βουλόμην·
εἰ γὰρ πατρῷον τὸ χθόνιον ἔχει γέρας...
ΔΙ. οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος.

1067. Rav. *εἴκοσι ἁμαρτ.* alii ll. *εἴκοσί γ' ἁμ.* malim *εἴκοσιν ἂν ἁμ.* facile *ἂν* interciderit.

1069. *π ρ ο σ ο φ. χρεωστῶν αὐτῷ καὶ ἑτέραν μέμψιν πρὸς τῇ προτέρᾳ, ἢ τιμωρηθῆναι.* S. sensus „praeter 3 illos iambicos versus etiam plurium reus eris, h. e. plures perstringentur tui iambici versus." B.

1071. *ο ὐ ρ. γ' ὅ σ ο ν.* *immane quantum.* Hesych. *οὐράνιον ἄχος: δηλοῖ καὶ τὸ μέγα, καὶ τὸ ὑψηλόν.* *Sp.* cf. 734.

1072. Aeschylus, tacere jussus, audita tam gravi accusatione, Baccho dicit *„viden' te nugari,* cum mihi silentium imponis? nam talibus obmutescere ignavi esset." ad quae Bacchus *ἀλλ' ὀλίγον γέ μοι μέλει,* quae formula est aegre concedentium. Germani *Nun meinetwegen, Was kümmert's mich?* similiter 1086. deus retunditur a magnanimo poëta. cf. 1133.

1080. *ο ὐ δ ῆ τ' ἐ κ ε ῖ ν ο ν, τὸν δόλιον δηλονότι* etc. S. recte haec Aeschylo tribuuntur in vett. edd., non Baccho, ut alibi; nec probandus codex Rav., qui 1083. habet *ἐξήμαρτεν.* B. *„ἐ ρ ι ο ύ ν ι ο ς* est *emolumenta afferens, ὠφέλιμος.* vide Apoll. Soph. L. hom. h. v., Zonar. 2, 859., interpp. Hom. Il. *υ'*, 73., *ω'* 360. *χ θ ό ν ι ο ν γ έ ρ α ς* non est terrestre munus, nec *χθόνιος terrestris,* ut redditur, sed quod ad Inferos pertinet: unde lepide Bacchus eum dicit a patre accepisse munus vespillonis (*τυμβωρύχου*)." — cf. S., et de *Ἑρμῇ ἐριουνίῳ* Creuzer. Melet. 1. p. 34., Symbol. 2. p. 379. sequ. 1. ed.

ΑΙ. Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν.
ΔΙ. λέγ' ἕτερον αὐτῷ· σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος.
ΑΙ. σωτὴρ γενοῦ μοι ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ·
ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.
ΕΥ. δὶς ταὐτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.
ΔΙ. πῶς δίς;
ΕΥ. σκόπει τὸ ῥῆμ'· ἐγὼ δέ σοι φράσω.
ἥκω γὰρ εἰς γῆν φησὶ καὶ κατέρχομαι·
ἥκω δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι.
ΔΙ. νὴ τὸν Δί', ὥσπερ γ' εἴ τις εἴποι γείτονι,
χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον.
ΑΙ. οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὦ κατεστωμυλμένε
ἄνθρωπε, ταὔτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.
ΔΙ. πῶς δή; δίδαξον γάρ με, καθ' ὅ τι δὴ λέγεις.
ΑΙ. ἐλθεῖν μὲν εἰς γῆν ἔσθ', ὅτῳ μετῇ πάτρας·
χωρὶς γὰρ ἄλλης ξυμφορᾶς ἐλήλυθε·
φεύγων δ' ἀνὴρ ἥκει τε, καὶ κατέρχεται.
ΔΙ. εὖ, νὴ τὸν Ἀπόλλω! τί σὺ λέγεις, Εὐριπίδη;
ΕΥ. οὔ φημι τὸν Ὀρέστην κατελθεῖν οἴκαδε·
λάθρα γὰρ ἦλθεν, οὐ πιθὼν τοὺς κυρίους.
ΔΙ. εὖ, νὴ τὸν Ἑρμῆν· ὅ τι λέγεις δ' οὐ μανθάνω.
ΕΥ. πέραινε τοίνυν ἕτερον.
ΔΙ. ἴθι πέραινε σύ,
Αἰσχύλ', ἀνύσας· σὺ δ' εἰς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε.

1086. *Διόν., πίν. οἶνον.* οἷον, κραιπαλᾷς ἱκανῶς, καὶ ληρεῖς, σκληρὸν οἶνον πιὼν, ἀλλ' οὐχ ἡδὺν, οὐδὲ ἁπαλόν. οἷον, μεθύεις. — *ἀνθοσμίας* δὲ ὁ εὐώδης, ἐγκειμένου τοῦ ἄνθους, καὶ τῆς ὀσμῆς. — S.

1087. *τὸ βλάβος.* ᾧ βλάψεις αὐτὸν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, ἢ τὸ ἁμάρτημα. S. τὸ βλάβος attice pro βλάβη. Antiphon. or. 14. p. 133. (oratt. gr. ed. Reisk. t. 7. p. 754.) ἐν δὲ τοῖς ἀνηκέστοις πλέον βλάβος τὸ μετανοεῖν. *Sp.* add. Thom. Mag. p. 144., et Moer. p. 103., atque utriusque interpp. B. cf. 1107.

1093. hoc non omnino verum est, sed κατέρχεσθαι proprie dicuntur exules, sive illi, qui postliminio redeunt. cf. 1101. et, quos ibi laudant, Aeschylum Eum. 465., Sophoclem Antig. 186., Porsonum ad Eurip. Med. 1011., Demosth., notante Berglero, c. Aristocr. Orat. gr. ed. Reisk. t. 1. p. 636. ὅθεν γὰρ μηδὲ ἐξέπεσέ τις τὴν ἀρχὴν, οὐκ ἔνι δήπου κατελθεῖν εἰς ταύτην.

1097. *ἄριστα ἔχον*, *optime se habens.*

1101. S. — ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν φυγάδων χρῶνται τῷ κατέρχεται (κατέρχεσθαι).

1104. *οὐ π. τοὺς κυρ.* — τοῦτο δὲ, ὅτι οἱ τὰς διώξεις ποιοῦντες [οἱ] αὐτοὶ τοὺς ὑπομείναντας ἐπανάγουσι. S.

1107. *σὺ — ἀπόβλεπε.* ἀντὶ τοῦ παρατήρει τὸ κακῶς λεγόμενον. Idem. cf. 1087.

ΑΙ. τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τάδε γε κηρύσσω πατρὶ
κλύειν, ἀκοῦσαι.
ΕΥ. τοῦθ' ἕτερον αὖθις λέγει
κλύειν, ἀκοῦσαι, ταὐτὸν ὂν σαφέστατα.
ΔΙ. τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὦ μόχθηρε σὺ,
οἷς οὐδὲ τρὶς λέγοντες ἐξικνούμεθα.
ΑΙ. σὺ δὲ πῶς ἐποίεις τοὺς προλόγους;
ΕΥ. ἐγὼ φράσω.
κἄν που δὶς εἴπω ταὐτὸν, ἢ στοιβὴν ἴδῃς
ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατάπτυσον.
ΔΙ. ἴθι δὴ, λέγ'· οὐ γάρ μοὐστὶν ἀλλ' ἀκουστέα
τῶν σῶν προλόγων τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν.
ΕΥ. ἦν Οἰδίπους τοπρῶτον εὐδαίμων ἀνήρ...
ΑΙ. μὰ τὸν Δί', οὐ δῆτ'· ἀλλὰ κακοδαίμων φύσει,
ὅντινά γε, πρὶν φῦναι μὲν, Ἀπόλλων ἔφη
ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι.
πῶς οὗτος ἦν τοπρῶτον εὐδαίμων ἀνήρ;
ΕΥ. εἶτ' ἐγένετ' αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν.
ΑΙ. μὰ τὸν Δί', οὐ δῆτ', οὐμενοῦν ἐπαύσατο.
πῶς γάρ, ὅτε δὴ πρῶτον μὲν αὐτὸν γενόμενον,
χειμῶνος ὄντος, ἐξέθεσαν ἐν ὀστράκῳ,

1112. **ἐξικν.** ἀκουόμεθα, εἰσακουσθῆναι δυνάμεθα. S. de antiquo more mortuos ter inclamandi laudant Homerum Odyss. ι', 65., Virg. Aen. 6, 506.

1114. **στοιβήν.** κἄν τι ἐλάχιστον ῥῆμα ἢ περιττὸν εὕρῃς, καὶ παρέλκον, ἐν τῷ λόγῳ. ἀπὸ τῆς στοιβῆς τῶν φορτίων. S. στοιβὴ proprie est cuscuta epithymum sive Europaea Linn., „die Flachsseide, eine Schmarotzerpflanze, zum Stopfen der Kissen u. dgl. gebraucht," ut ait Billerbeck. Florae class. p. 239. cf. Succowii Flor. Manhem. 1. p. 61., Schneideri lex. v. στοιβή. „sic Comicus noster eleganter appellat voces istas, quae fulciendi tantum metri gratia in versum a poëtis inculcantur, sensum autem nihil juvant" etc. K.

1116. **μοὐστὶν** pro μοι ἐστίν. recte Bentl. *etenim me audire oportet tuorum* etc., nisi quod malim *quoniam me audire* etc., *weil ich doch einmal von der Richtigkeit deiner Prologe hören muss.* dictum εἰρωνικῶς.

1118. ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου. ἔστι δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος. S.

1124. **οὐμενοῦν ἐπ.** non desiit esse infortunatus. B.

1126. **χειμ. ὄντος.** τοῦτο ἔχει διασκευὴν παρ' αὐτῷ (fort. παρ' αὐτοῦ, *ab ipso*, Aristophane), τὸ **χειμῶνος ὄντος.** (affictum id esse dicit a Comico; nec sane legitur in Phoenissis.) **τὸ δὲ ἐν ὀστράκῳ,** ἐπεὶ ἐν χύτραις ἐξετίθεσαν τὰ παιδία· διὸ καὶ χυτρίζειν ἔλεγον. (Thesm. 512., laudante Sp., τὸ δ' εἰσέφερεν γραῦς ἐν χύτρᾳ τὸ παιδίον etc. ollas omniaque vasa fictilia ὄστρακα vocari ait K.) **ἤῤῥησε** δὲ ἀπὸ τοῦ ἐῤῥεῖν, τοῦ σημαίνοντος τὸ μετὰ φθορᾶς ἐλθεῖν. S. Voss. *wie zu Polybos dann der Fussgeschwollne hingerieth.*

ἵνα μὴ 'κτραφεὶς γένοιτο τοῦ πατρὸς φονεύς·
εἶθ' ὡς Πόλυβον ἤῤῥησεν οἰδῶν τὼ πόδε·
ἔπειτα γραῦν ἔγημεν αὐτὸς ὢν νέος,
καὶ πρός γε τούτοις τὴν ἑαυτοῦ μητέρα·
εἶτ' ἐξετύφλωσεν αὐτόν.
ΔΙ. εὐδαίμων ἄρ' ἦν,
εἰ κἀστρατήγησέν γε μετ' Ἐρασινίδου.
ΕΥ. ληρεῖς· ἐγὼ δὲ τοὺς προλόγους καλῶς ποιῶ.
ΔΙ. καὶ μὴν, μὰ τὸν Δί', οὐ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω
τὸ ῥῆμ' ἕκαστον, ἀλλὰ σὺν τοῖσιν θεοῖς
ἀπὸ ληκυθίου σοι τοὺς προλόγους διαφθερῶ.
ΕΥ. ἀπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς;
ΔΙ. ἑνὸς μόνου.
ποιεῖς γὰρ οὕτως, ὥστ' ἐναρμόττειν ἅπαν,
καὶ κωδάριον, καὶ ληκύθιον, καὶ θύλακον,

1131. ἦν dictum pro ἦν ἂν, *erat* pro *fuisset*. cf. 453., 819.

1132. Ἐρασ. εἷς τῶν περὶ Ἀργίνουσαν (?) στρατηγησάντων δυστυχής (δυστυχῶς). ἀπέθανε δὲ δημοσίᾳ οὗτός τε, καὶ οἱ ὑπομείναντες, Θράσυλλος, Περικλῆς, Ἀριστοκράτης, Διομέδων, ὥς φησι Φιλόχορος. Δημήτριος δέ φησι, περιττότερόν τι γενέσθαι τῷ Ἐρασινίδῃ, τὸ καὶ κλοπῆς κατηγορηθῆναι τῶν περὶ Ἑλλήσποντον χρημάτων. S. cf. 33., Xenoph. Hist. gr. 1, 5, 16. et ibidem cap. 7. — ironice dicit, sane felicem futurum fuisse Oedipum, si etiam dux fuisset apud Arginussas.

1134. κνίσω. cf. 1164. *Be. non in singulis versibus unumquodque dictum vellicabo.* B.

1136. ἀπὸ ληκ. *per ampullam*, i. e. ita, ut versibus tuis abruptis inferciam aliquid de ampulla, vel simili re nullius pretii, velut hoc ληκύθιον ἀπώλεσεν, quod nominativo junctum personae seu rei sensum ineptum habet. miserum profecto indignumque tanto ingenio artificium! nam sic non Euripidem modo, sed quemvis poëtam cavillari possis, verbi causa Sophoclem, si scribas Ajac. 4. Αἴαντος, ἔνθα ληκύθιον ἀπώλεσεν, El. 6. αὕτη δ', Ὀρέστα, ληκύθιον ἀπώλεσεν, Oed. Tyr. 4. πόλις δ', ὁμοῦ μὲν ληκύθιον ἀπώλεσεν, et apud ipsum Aeschylum Prom. 7. τὸ σὸν γὰρ ἄνθος ληκύθιον ἀπώλεσεν, Sept. ad Theb. 6. Ἐτεοκλέης ἂν ληκύθιον ἀπώλεσεν, Pers. 190. τίθησι. χὴ μὲν ληκύθιον ἀπώλεσεν etc. quemadmodum nos quondam adolescentulos ebrios Weissei carmen illud, cujus initium est *Als ich auf meiner Bleiche*, ita decantare audivimus, ut cuique longiori versui subjicerent, quod Weisseus semel et apto loco dixit, *das linke Bein entzwei*: velut poëta scripsit *Da kam aus dem Gesträuche Ein Mädchen athemlos*, isti canebant *Da kam aus dem Gesträuche Das linke Bein entzwei*; quod illis mire quam facetum esse videbatur, nobis insulsissimum. recte igitur Euripides τουτὶ τί ἦν τὸ ληκύθιον; *quid hoc rei est? quid sibi vult ampulla ista tua?* mirorque sane, viros quosdam doctissimos ejusmodi nugis pondus addere interpretando.

1137. ἀφ' ἑνὸς μόνου ληκυθίου, i. e. una ampulla, se omnes Euripidis prologos perditurum esse dicit.

1139. ll. θυλάκιον. recte Porsonus annot. ad Eurip. Med. 160. θύλακον, siquidem vox θυλάκιον producit primam, neque solvi solet iambus

ἐν τοῖς ἰαμβείοισι. δείξω δ' αὐτίκα.
ΕΥ. ἰδού. σὺ δείξεις;
ΑΙ. φημί.
ΔΙ. καὶ δὴ χρὴ λέγειν.
ΕΥ. Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος,
ξὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ
Ἄργος κατασχών...
ΑΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΕΥ. τουτὶ τί ἦν τὸ ληκύθιον; οὐ κλαύσεται;
ΔΙ. λέγ' ἕτερον αὐτῷ πρόλογον, ἵνα καὶ γνῶ πάλιν.
ΕΥ. Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς
καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασὸν κάτα
πηδᾷ χορεύων...
ΑΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΔΙ. οἴμοι, πεπλήγμεθ' αὖθις ὑπὸ τῆς ληκύθου!
ΕΥ. ἀλλ' οὐδὲν ἔσται πρᾶγμα· πρὸς γὰρ τουτονὶ
τὸν πρόλογον οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.
οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
ἢ γὰρ πεφυκὼς ἐσθλὸς οὐκ ἔχει βίον,
ἢ δυσγενὴς ὤν...
ΑΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.

extremo loco senarii. θύλακον reperisse dicas in codd. suis scholiasten, cujus haec extat annotatio ποιεῖς γὰρ οὕτως. οὕτω γὰρ τοὺς λόγους ποιεῖς, ὡς πάντα προσδέχεσθαι· ὅτι μικροπρεπὲς (?) τὸ κωδάριον, οὐχ οὕτω δὲ θύλακον· ἀλλ' ἐάν τις ποιήσῃ θυλάκιον, ἐγχωρεῖ.

1141. ἰδού. vox consentientis, id ut fiat, jamque alium prologum recitaturi. cf. 448., 605.

1142. ex Archelao Euripidis principium, ut quidam dixerunt, teste S. *Be.* vide fragm. Eurip. p. 79. nostrae ed.

1147. Ὑψιπύλης ἡ ἀρχή — S.

1148. καθαπτός, *aptus, indutus*, quod ad θύρσοισι pertinet figura πρὸς τὸ σημαινόμενον. πεύκησι Br. e membr., Mutin., Ven. cf. Valck. ad Phoen. 62.

1149. προσήρτησε τὸ ληκ. ἀπώλεσεν· τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ ἰάμβου (ap. ipsum Eurip.) παρθένοις σὺν δελφίσιν. S.

1151. ἀλλ' ο. ἔ. πρ. *ad hoc nihil erit negotii.*

1155, 6. ἢ δ. ὤν. τὸ λοιπὸν τοῦ ἰάμβου πλουσίαν ἀροῖ πλάκα. ἐκ Σθενεβοίας δὲ ἡ ἀρχή. διαβάλλει δὲ τὴν ὁμοειδίαν τῶν εἰσβολῶν τῶν δραμάτων (initiorum versuum in his fabulis). ὑφέσθαι δὲ ὑποχωρῆσαι, εἶξαι, ὑποχαλάσαι, ἐνδοῦναι. (metaphora ab iis, qui hieme instante contrahunt vela. Soph. El. 311. νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ, ubi vid. S. *E K.* cf. 940.) S. „Nicostratus Comicus ap. Stob. Serm. 103. οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ. Νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, συντόμως γ', ὦ φίλτατε Εὐριπίδη, τὸν βίον ἔθηκας εἰς στίχον. et Diphilus ibidem Serm. 106. ὅταν ἀτυχεῖν σοι συμπέσῃ τι, δέσποτα, Εὐριπίδου μνή-

ΔΙ. Εὐριπίδη…
ΕΥ. τί ἐστιν;
ΔΙ. ὑφέσθαι μοι δοκεῖ·
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολύ.
ΕΥ. οὐδ᾽ ἂν, μὰ τὴν Δήμητρα, φροντίσαιμί γε·
νυνὶ γὰρ αὐτοῦ τοῦτό γ᾽ ἐκκεκόψεται.
ΔΙ. ἴθι δὴ λέγ᾽ ἕτερον, κἀπέχου τῆς ληκύθου.
ΕΥ. Σιθώνιόν ποτ᾽ ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν,
Ἀγήνορος παῖς…
ΑΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΔΙ. ὦ δαιμόνι᾽ ἀνδρῶν, ἀποπρίω τὴν λήκυθον,
ἵνα μὴ διακναίσῃ τοὺς προλόγους ἡμῶν.
ΕΥ. τὸ τί;
ἐγὼ πρίωμαι τῷδ᾽;
ΔΙ. ἐὰν πείθῃ γ᾽ ἐμοί.
ΕΥ. οὐ δῆτ᾽, ἐπεὶ πολλοὺς προλόγους ἔχω λέγειν,
ἵν᾽ οὗτος οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.
Πέλοψ ὁ Ταντάλειος εἰς Πίσαν μολὼν
θοαῖσιν ἵπποις…
ΑΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΔΙ. ὁρᾷς, προσῆψεν αὖθις αὖ τὴν λήκυθον.
ἀλλ᾽, ὦ ᾽γάθ᾽, ἔτι καὶ νῦν ἀπόδος πάσῃ τέχνῃ·

σθητι, καὶ ῥᾴων ἔσει· Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ. ἀ. εὐδ.“ — *Be.*

1156. ita primus K. libri perperam δοκεῖς.

1157. πνευσεῖται. (forma dorica atticis poëtis in futuris medii frequentata. — *Br.*) vide Fischeri Anim. ad Weller. gr. gr. 2. p. 360., 428., et Matth. gr. p. 214. sequ. B. „Postquam poëta noster voce ὑφέσθαι sensu vela contrahendi usus est, coeptam metaphoram continuat, dum ait τὸ ληκ. — πολὺ, *nam lecythulus hic validum emittet turbinem.*“ E K.

1158. νὴ τὴν Δήμ. cf. 42. loqui videtur, ut μεμυημένος: vide 367. sequ.

1159. τοῦτο, τὸ ληκύθιον.

1160. κἀπ. i. e. καὶ ἀπέχου.

1161. initium Phrixi posterioris, ut S. annotavit.

1163. „hoc Bacchus Euripidi dicit, suadens ei ut pestiferum illum lecythum emat.“ — *Br.*

1164. διακναίσῃ, ut κνίσω 1134. — τὸ τί; cf. 7.

1165. ἐγὼ πρ. τῷδ᾽; *egone ab hoc emam?* constructio notanda hujus verbi.

1166. ἔχω. ll. ἕξω, quod scripsisse videntur, ut ἕξει. cf. 1173.

1169. θ. ἵππ. τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ ἰάμβου Οἰνομάου γαμεῖ κόρην. Ἰφιγενείας δὲ τῆς ἐν Ταύροις ἡ ἀρχὴ αὕτη. S. argumenta harum fabularum Euripidis vide ap. ipsum et mythologos.

1171. ἀπόδος, *solve*, numera pretium Aeschylo pro ampulla. cf. 263. minus recte Br. e membr. ἀπόδου, *vende*, quasi vendere ampullam jubeatur Aeschylus, cujus nihil interest id facere.

λήψει γὰρ ὀβολοῦ πάνυ καλήν τε κἀγαθήν.
ΕΥ. μὰ τὸν Δί', οὔπω γ'· ἔτι γάρ εἰσί μοι συχνοί.
Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς...
ΑΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΕΥ. ἔασον εἰπεῖν πρῶθ' ὅλον με τὸν στίχον.
Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν,
θύων ἀπαρχάς...
ΑΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΔΙ. μεταξὺ θύων; καὶ τίς αὔθ' ὑφείλετο;
ΕΥ. ἔασον, ὦ 'τᾶν· πρὸς τοδὶ γὰρ εἰπάτω.
Ζεύς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο...
ΔΙ. ἀπολεῖς· ἐρεῖ γὰρ „ληκύθιον ἀπώλεσεν."
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτ' ἐπὶ τοῖς προλόγοισί σου,
ὥσπερ τὰ σῦκ' ἐπὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖς, ἔφυ.
ἀλλ' εἰς τὰ μέλη, πρὸς τῶν θεῶν, αὐτοῦ τράπου.
ΕΥ. καὶ μὴν ἔχω γ', ὡς αὐτὸν ἀποδείξω κακὸν
μελοποιὸν ὄντα, καὶ ποιοῦντα ταὔτ' ἀεί.
ΧΟ. τί ποτε πρᾶγμα γενήσεται; gl. ἐπῳδ.
φροντίζειν γὰρ ἔγωγ', ἐχω' τίν' ἄρα μέμψιν ἐποίσει pri.
ἀνδρὶ τῷ πολὺ πλεῖστα δὴ καὶ κάλλιστα μέλη ποιήσαντι
τῶν ἔτι νῦν ὄντων. as., 3 gl.
θαυμάζω γὰρ ἔγωγ', ὅπῃ μέμψεταί ποτε τοῦτον pri.

1172. λήψει, emes, quo sensu dici solet λαμβάνειν et καταλαμβάνειν. vid., quem laudant, Graev. ad Lucian. t. 1. p. 959. ed. Amstelod. — καλ. τε κἀγ. formula et vulgo usitata, et inprimis Socratica; Socraticus autem Euripides, quem eo nomine hic rideri putat Welckerus.

1174. Οἰν. ποτ' ἐκ γῆς. ἔστι μὲν ἐκ Μελεάγρου μετὰ ἱκανὰ τῆς ἀρχῆς. ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα Πελοπίας χθονός. τὸ δὲ λεῖπον τοῦ στίχου οὐκ ἔθυσεν Ἀρτέμιδι. v. Eurip. fr. p. 183. nostrae ed.

1178. ὑφ., abstulit, suffuratus est.

1180. Μελανίππης τῆς σοφῆς ἡ ἀρχή. S.

1181. ita Paris. male alii libri ἀπολεῖ σ'. Eurip. Cycl. 535. ἀπολεῖς· δὸς οὕτω, *enicas: da sic.* Soph. El. 788. ἀπολεὶς etc., ubi S. ἀποκναίεις με, φησὶν, ἐν τοῖς ἀθεραπεύτοις παρηγοροῦσα. eodem sensu dicitur ὀλεῖς Eurip. Orest. 155. cf. Musgrav. ad Hippolyt. 307.

1183. loci hujus meminit Pollux 2, 65. de significatione autem vocabuli σῦκον, qua ulcus palpebrarum notat, ut h. l., vide Foësium Oecon. Hippocrat. v. σῦκον. (p. 593.) K. Hesych. σῦκα: τὸ ἐπὶ τοῖς βλεφάροις νόσημα, ὃ τινες σύκωσιν. *Sp.*

1187. timet Euripidi Chorus propter excellentiam carminum Aeschyleorum.

1188. ita Barocc., Cantabr. 1., Paris., Bekk., D., ut scribi jussit Gaisford. ad Hephaest. p. 303. vulgo μέμψιν γ' ἐπ., corrupto versu.

1190. temere Bentl. et Gaisford. l. l. τῶν ἔτι νυνὶ, deleta voce ὄντων, quam Gaisford. nescio qua ra-

τὸν βακχεῖον ἄνακτα, καὶ δέδοιχ᾽ ὑπὲρ αὐτοῦ. as., 2 pher.
ΕΥ. πάνυ γε μέλη θαυμαστά. δείξει δὴ τάχα· i. tr.
εἰς ἓν γὰρ αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη ξυντεμῶ.
ΔΙ. καὶ μὴν λογιοῦμαι ταῦτα, τῶν ψήφων λαβών.
(διαύλιον προσαυλεῖ τις.)
ΕΥ. Φθιῶτ᾽ Ἀχιλεῦ, τί ποτ᾽, ἀνδροδάϊκτον ἀκούων, a. tr. c. ἀλλοιόστροφα.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ᾽ ἀρωγάν; amphibr. t.
Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν. hexam. her.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ᾽ ἀρωγάν; amphibr. t.
ΔΙ. δύο σοι κόπω, Αἰσχύλε, τούτω. a. par.
ΕΥ. κύδιστ᾽ Ἀχαιῶν, i. h.
Ἀτρέως πολυκοίρανε, μάνθανε, παῖ. a. d.

tione vocat glossematicam. spondeus extremo glyconeo usurpatus pro iambo nihil habet insoliti. — versus similes asynarteti sunt Equit. 903., 905.

1191. τὸν β. ἄνακτα. τὸν Αἰσχύλον, οἷον τὸν ἄριστον μελοποιόν, τὸν ὥσπερ ἐκβακχεύοντα ἐν τῇ ποιήσει. ὁ γὰρ Εὐριπ. ἔρχεται ἐπὶ τὰ μέλη αὐτοῦ. S. Aeschylum quasi *regem* in arte tragica, seu Tragicorum, ut vidimus, throno insidentem, his verbis exornat Chorus h. l. et *bacchium* inde vocat; quomodo Διονυσιακοὶ dicti olim histriones ap. Graecos, quod in Bacchi honorem tragoediae sint repertae et institutae etc. *Sp.*

1193. εἰς ἓν ξυντεμῶ, in unum contraham, centonem ex iis faciam.

1194. λογ. ἀπαριθμήσω, ψηφίσω. ἐπεὶ προεῖπεν Εὐριπ. εἰς ἓν συγκεφαλαιώσομαι αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη. S. lepide Bacchus dicit „fragmenta carminum melicorum Aeschyli computabo, sumtis calculis. tibicen diaulion accinit, ut praeeat voce sequens melos. B.

1195. sequ. τοῦτο ἀπὸ τῶν πρέσβεων πρὸς Ἀχιλλέα Αἰσχύλος πεποίηκεν. ἔστι δὲ ἐκ Μυρμιδόνων. (vide Welckeri *Trilogie des Aeschylus* p. 417.) προφέρει καὶ (δὲ) Εὐριπ. εἰς γέλωτα ἄλλα ἐξ ἄλλων δράματα (Be. δραμάτων) συναγαγών· διὸ καὶ ἀσαφῆ, μίαν ἁρμονίαν οὐκ ἔχοντα. οὐκ ἄρα τὰ μὴ ξυνετὰ (?) ζητητέον. τὰ δὲ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται ἀλλοιόστροφα, ὡς Ἡφαιστίων (κεφ. θ᾽, p. 127. ed. Gaisford.) φησὶν etc. S. verbis ἰήκοπον — ἀρωγὰν et mox ridiculo isto φλαττοθραττοφλαττόθρατ Euripides ulciscitur Aeschyleum illud ληκύθιον ἀπώλεσεν, et vicem reddit. ceterum H. apud ipsum Aeschylum, nobismet consentientibus, cum ejus fragmenta nuper examinaremus, et D. h. l. ediderunt auctore Heathio ἰὴ, κόπον. sed hic quidem ἀνδρόδ. referri potest ad κόπον, versibus autem 1198., 1202., 1206., 1208., nescias, quid sibi velit κόπον. quare sequor Brunckium atque Schneiderum in lexico v. ἰήκοπος, et ἀνδροδ. intelligo per se τὸ ἀνδροδ., *caedem virorum*. Br. „Achilles Phthiota, cur, audita hominum caede, non festinas in auxilium laboris remedium?"

1197. ἐκ τῶν Αἰσχύλου Ψυχαγωγῶν. προφέρεται δὲ οὐκ ἐφεξῆς τὰ αὐτὰ μέλη αὐτοῦ, ἀλλ᾽ ὡς ἔτυχεν ἄλλο ἄλλοθεν· καὶ ἐπιλέγει τὸ ἰήκοπον, κυρίως ἐκείνων τῶν στίχων ὃν τοῦ Φθιῶτ᾽ Ἀχιλεῦ. S.

1200. Ἀρίσταρχος καὶ Ἀπολλώνιος ἐπισκέψασθε, πόθεν εἰσί. Τιμαχίδας δὲ ἐκ Τηλέφου Αἰσχύλου· Ἀσκληπιάδης δὲ ἐξ Ἰφιγενείας. S.

ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; amphibr. t.
ΔΙ. τρίτος, Αἰσχύλε, σοὶ κόπος οὗτος. a. par.
ΕΥ. εὐφαμεῖτε, μελισσονόμοι, da. tr. h.
δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οἴγειν. a. par.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; amphibr. t.
κύριός εἰμι θροεῖν ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν. hexam. her.
ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; amphibr. t.
ΔΙ. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον! i. tr.
ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι·
ὑπὸ τῶν κόπων γὰρ τὼ νεφρὼ βουβωνιῶ.
ΕΥ. μή, πρίν γ' ἀκούσῃς χἀτέραν στάσιν μελῶν
ἐκ τῶν κιθαρῳδικῶν νόμων εἰργασμένην.
ΔΙ. ἴθι δὴ πέραινε, καὶ κόπον μὴ προστίθει.
ΕΥ. ὅπως Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἥβας, as., i. h. et a. par. ἀλλοιόστ.

1204. μελισσ. οἱ διανέμοντες τὰ τῆς πόλεως, ἢ οἰκοῦντες ἐν τῇ πόλει. S. hoc scholio freti Lobeck. in dissert. 1. de mysteriorum Eleusin. gradibus, Seidlerus, D. apud ipsum Aristophanem scripsere πολισσονόμοι, quod sane legisse videtur S. in suis exemplaribus. sed quaeras, quid rei sit πολισσονόμοις cum templo Dianae. recte meo judicio Br. „μελισσονόμοι sunt Melissarum, seu sacerdotum Dianae, praesides. mulieres fatidicas, quae in templis ministrabant, μελίσσας dictas fuisse, notum est.“ vide Sp. ad Callim. hymn. in Apoll. 110., Creuzer. Symbol. 4. p. 383. seqq.

1207. ὅδιον. ὅσιον edd. ante Br. correctum ex Aeschyli Ag. 104. (ubi haec leguntur) et libro Rav. *Dind.*

1209. „sic plane noster Nub. 1., nisi quod νυκτῶν pro κόπων ibi legitur.“ *Be.* dixit autem κόπους propter vocab. ἰήκοπον.

1210. βούλομαι. subintelligitur τρέχειν, aut simile. Plut. 953. ἐς τὸ βαλανεῖον τρέχε. *Be.* MS. Vatic. U. (sicut B Brunck. post βούλομαι addit ἀπελθεῖν. — K. — de hujus verbi et similium frequentissima ellipsi — vid. Dorvill. ad Charit. p. 796. sqq. *Br.*

1211. sensus est ex ambiguitate facetus „prae κόποις (laboribus) renes mihi intumuerunt.“ B. S. βουβωνιῶ δὲ φλεγμαίνω τοὺς βουβῶνας.

1212. στάσιν μελῶν. στάσιμον μέλος, ὃ ᾄδουσιν ἱστάμενοι οἱ χορευταί. S. frustra nonnulli πρίν γ' ἂν ἀκ.: vide Matth. gr. §. 522. de στασίμῳ μέλει Aristot. Poët. 12.

1213. ἐκ τῶν κιθ. νόμων. Τιμαχίδας γράφει, ὡς τῷ ὀρθίῳ νόμῳ κεχρημένου τοῦ Αἰσχύλου, καὶ ἀνατεταμένως. S. κιθ. νόμων auctor exstitisse Terpander a Plut. de Musica p. 1132. (t. 10. p. 652. sequ. ed. Reisk.) aliisque dicitur. inter quos κιθ. νόμους locum habuit, qui appellatus est ὄρθιος νόμος, ab eodem Plut. memoratus p. 1134. (t. 10. p. 658. ed. Reisk.) de πυῤῥίχης saltatione, quod illa exigat τοὺς ὀρθίους νόμους, tradit Athen. 14. p. 631. *Sp.*

1215. — Εὐριπ. ὁμοίως τὰ Αἰσχύλου χορικὰ μέλη διεσπαρμένα λέγει ἐξ ἄλλων καὶ ἄλλων δραμάτων. τοῦτο μέντοι ἐξ Ἀγαμέμνονος. (109.) δίθρονον δὲ κράτος αὐτόν τε, καὶ τὸν Μενέλαον. ἀκμὴν δὲ (hoc

„τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ, i. d.
Σφίγγα δυσαμερίαν, πρύτανιν κύνα, πέμπει, da. p.
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ, i. d.
σὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι θούριος ὄρνις, da. p.
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ, i. d.
κυρεῖν παρασχὼν ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις, as., i. h. et a. par.
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ, i. d.
τὸ συγκλινὲς ἐπ' Αἴαντι, ant. d.
τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ." i. d.
ΔΙ. τί τὸ φλαττόθρατ τοῦτ' ἐστίν; ἐκ Μαραθῶνος, ἢ i. tr.
πόθεν ξυνέλεξας ἱμονιοστρόφου μέλη;
ΑΙ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν εἰς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ

igitur legit S.) τὴν νεότητα. ἔστι δὲ ἀναπόδοτον. S. ἥβας fere MSS. et Dind. vulgo ἥβαν. cf. Aeschyli interpp.

1216. **τὸ φλαττ.** τοῦτο λέγει χλευάζων, ὡς ἀσυνετοποιοῦντα. — S. Voss. comparat nostratium *Eia popeia*, *Tralirumlarum*, *Dalderaldei*, Anglorum *dingdong*, *tuwit tohu*, *hey ho heynonino*. qui nec inepte conjicit, hanc sonorum citharae esse imitationem. cf. 1227.

1217. **δυσαμ.** τὴν ἐπὶ κακῷ χρόνῳ (quasi δυσημέρᾳ, *infausto die*) Θηβαίοις φανεῖσαν, πάροχον θανάτου. ταῦτα δὲ ἐκ Σφιγγὸς Αἰσχύλου. — S.

1219. **ὄρνις.** aquila Aulidensis, in omen accepta. *Welcker.*

1221. **ἰταμαῖς κυσίν.** τοῖς ἁρπακτικοῖς ἀετοῖς. ταῦτα δὲ ὡς ἀσαφῆ πάρελθε. S. non semel aquilas canes appellat Aeschylus, velut Prom. 1020., Agam. 139. *Sp.* cf. 437.

1223. — Ἀπολλώνιός φησιν ἐκ Θρῃσσῶν αὐτὸ εἶναι. S. Br. *quod ad Ajacem inclinat.* — intelligi videntur Ajacis contubernales, sive socii, iique dici pro universis Graecis, ad Ajacem inclinatis, ejusque virtuti fidentibus, post discessum Achillis irati; quorum corpora objecta esse ait avibus. sed affectata haec sunt, et parum perspicua, pro consilio Euripidis, Aeschylum irridentis.

1225. **ἐκ Μαραθῶνος**, Marathone, i. e. ex Aeschyli tragoediis, quia pugnae ad Marathonem interfuit Aeschylus.

1226. **ἱμον.** οἷον σχοινιοστρόφου μέλη, ἃ εἰκὸς ἄνδρα ὕδατα ἀρυόμενον ᾄδειν. ἱμονιὰ γὰρ καλεῖται τὸ τῶν ἀντλημάτων σχοινίον, ἥτις ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐν τοῖς φρέασιν ἀπῃώρηται. καὶ τὸ ᾆσμα, ὃ ᾄδουσιν οἱ ἀντληταὶ, ἱμαῖον. Καλλίμαχος **ἀείδει καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον.** S. intelligit cantica nullius pretii popularia, *Gassenhauer*, *vaudevilles.*

1227, 8. ἐκ γὰρ τοῦ κιθαρῳδικοῦ καλοῦ ὄντος εἰς τὸ τραγῳδικὸν μετήνεγκα, ἵνα μὴ εἰς ταὐτὰ τοῖς ὑπὸ Φρυνίχου μέλεσι προεισηγμένοις ἐμπίπτω. ἀποδέχονται δὲ πάντες τοῖς μέλεσι τὸν Φρύνιχον ἐπιτυγχάνοντα τοῖς κιθαρῳδικοῖς. — **ἵνα μὴ τ. αὐτὸν Φρ.** ἵνα μὴ τὰ αὐτὰ τῷ Φρυνίχῳ μελοποιῶ. ἦν δὲ οὗτος ἡδὺς ἐν τοῖς μέλεσι (Φρύνιχος). — S. cf. 863. carmina ex pulcro in pulcrum se transtulisse dicit, i. e. cum pulcra essent carmina, quae ante fecisset Phrynichus, tamen se illa mutasse, ne imitator esset, sed pulcre seu scite mutasse; Euripidem autem ubivis sine judicio arrepta cantica inseruisse suis tragoediis.

ἤνεγκον αὔθ᾽, ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ
λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων·
**οὗτος δ᾽ ἀπὸ πάντων μὲν φέρει πορνιδίων,*
σκολιῶν Μελήτου, καρικῶν αὐλημάτων,
θρήνων, χορείων. τάχα δὲ δηλωθήσεται.
ἐνεγκάτω τις τὸ λύριον. καί τοι τί δεῖ
λύρας ἐπὶ τοῦτον; ποῦ ᾽στιν ἡ τοῖς ὀστράκοις
αὕτη κροτοῦσα; δεῦρο, Μοῦσ᾽ Εὐριπίδου,
πρὸς ἥνπερ ἐπιτήδεια τάδ᾽ ἔστ᾽ ᾄδειν μέλη!
ΔΙ. *αὕτη ποθ᾽ ἡ Μοῦσ᾽ οὐκ ἐλεσβίαζεν; οὔ;*

1230. depravata: neque enim secunda syllaba vocis *πορν.* produci potest, et suboscure dictum est *φέρει ἀπὸ πάντων πορνιδίων.* codex Elbing. *πορνίδων.* scribamus *ο. δ᾽ ἀπὸ π. μὲν φέρει τι, πορνικῶν σκολ. Μελ., καρ. αὐλ., θρ., χορ.* *τι* haustum a *π* simili, quod sequitur; *δι* scriptum pro *κ*, quemadmodum librarii apud Athenaeum 525, d, *διόπερ* et *καίπερ*, 584, a, *δι᾽ ἀργίαν* et *κἀργίαν*, aliaque ejusmodi permiscuerunt.

1231, 2. *σκολιῶν.* de his vid. Ilgen. in ed. Scoliorum. — *Μελίτου.* (sic; neque aliter libri praeter Barocc. et Cantabr. 1. quos recte secuti sunt viri docti, cum media nominis *Μέλιτος* corripiatur. accedit nunc Parisini libri auctoritas. Epicrates ap. Athen. 13. p. 605, e., ex emendatione Dobraei, *τἀρωτίκ᾽ ἐκμεμάθηκα ταῦτα παντελῶς Σαπφοῦς, Μελήτου,* [libri *μέλη, τοῦ*] *Κλεομένους, Λαμυνθίου.*) *προείρηται, ὅτι τραγικὸς ποιητὴς ὁ Μέλιτος. οὗτος δέ ἐστιν ὁ Σωκράτη γραψάμενος. κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὡς ψυχρὸς ἐν τῇ ποιήσει, καὶ ὡς πονηρὸς τὸν τρόπον. χορείων δὲ, μικροπρεπῶν, καὶ οἷα ἐν τοῖς χοροῖς ᾄδουσι. λύριον δὲ, τὴν μικρὰν λύραν, ὥστε ψᾶλαι τὰ Εὐριπίδου. — τὰ δὲ καρικὰ αὐλήματα καὶ μέλη θρηνώδη ἐστίν* (?). *ἢ καρικῶν, βαρβαρικῶν, δουλικῶν.* S. barbari et agrestes habiti olim a Graecis reliquis fuere Cares, ut notavit Sp.: unde Homerum eos appellavisse *βαρβαροφώνους* Iliad. ο', 867. (add. Phot. lex. v. *καρικῇ Μούσῃ* p. 100. serviles modos fuisse putat Conz. [*Sklavenmelodien*], quia servi plerique [inferioris ordinis] fuerunt Cares. B.) Cic. Orat. c. 8. *Itaque Caria, Phrygia, et Mysia, quod minime politae minimeque elegantes sunt, asciverunt aptum suis auribus opimum quoddam et tanquam adipatae dictionis genus.*

1234, 5. *τοῦτον, αὕτη.* cf. 947. *ἡ τοῖς ὀστ. ἀπορίᾳ λύρας ὄστρακά τινες λαμβάνοντες ἦχον μὲν ἀπετέλουν, πάνυ δὲ ἄσημον. διαβάλλει δὲ ἐντεῦθεν Εὐριπίδην ὡς κακὸν μελοποιόν. ἄλλως. ὅτι φαίνονταί τινες ἀγοραῖοι κρούοντες τοῖς ὀστράκοις, καὶ προσᾴδοντες τῷ κρούματι τῷ διὰ τούτων. λέγεται δε εἰς Ὑψιπύλην ταῦτα, ἢ καθόλου τὴν Μοῦσαν αὐτοῦ. ἐπιλέγει γὰρ δεῦρο, Μοῦσα Εὐριπίδου. Δίδυμος δὲ προστίθησιν, ὅτι εἰώθασιν ἀντὶ λύρας κογχύλια καὶ ὀστράκια κρούοντες εὔρυθμόν* (imo *ἄῤῥυθμόν*) *τινα ἦχον ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις.* S. de musica, quae fiebat complosis testis vel conchis, vidd. Casaub. ad Athen. 5, 4. et ad Sueton. Ner. 20., Scalig. ad Copam Virg. p. 255. *Duker.* anum inductam esse nonnulli putant, tanquam Musam Euripideam; sed in anum non videtur cadere *τὸ λεσβιάζειν.* intelligenda potius meretrix, seu fidicina.

1237. *ἐν ἐρωτήσει* (ita Br. etc. vett. edd. — *ἐλεσβιάζεν, οὔ.*) *αὕτη οὐκ αἰσχροποιεῖ.* (;) *καὶ ἐν Σφηξὶν* (1295.) *ἐπὶ τῆς αὐλητρίδος· μέλλουσαν ἤδη λεσβιεῖν τοὺς*

ΑΙ. ἀλκυόνες, αἳ παρ' ἀενάοις θαλάσσης — as., i. h. et an. ἀλλοιόστ.
κύμασι στωμύλλετε,
τέγγουσαι νοτίαις πτερῶν ῥανίσι χρόα δροσιζόμεναι· — as., 2 gl.
αἵ θ' ὑπωρόφιοι κατὰ — gl.
γωνίας εἱ-εἱ-ειλίσσετε δακτύλοις, — as., ith. et dm.
φάλαγγες, ἱστότονα πηνίσματα, — as., i. h. et dm.

ξυμπότας. — διεβάλλοντο γὰρ ἐπὶ αἰσχρότητι οἱ Λέσβιοι etc. S.

1238, 9. χαρακτηρίζουσι τὰ Εὐριπίδου μέλη, ὡς ἐκλελυμένα. — κύμασι στωμ. διὰ τοῦ στωμ. πάλιν εἰς αὐτὸν παίζει. (cf. 1009.) ἐξ ἄλλων δὲ καὶ ἄλλων Εὐριπίδου δραμάτων κόμματα τίθησι, καὶ οὐδὲν κατὰ τὸ ἑξῆς λέγει μέλος. ἔστι δὲ τὸ προεγκείμενον ἐξ Ἰφιγενείας τῆς ἐν Αὐλίδι. S. etiam debuisset addere, haec non ad verbum ita referri, ut habentur apud Euripidem, sed mutata. quod autem ait, istum locum esse ex Iphig. in Aul., in eo fallitur, ut puto: nam ibi hodie nihil tale est; sed in Iphig. Taur. est aliquid simile, nempe v. 1018., ὄρνις, ἃ παρὰ τὰς πετρίνας πόντου δειράδας, ἀλκυὼν, Ἔλεγον οἶτον ἀείδεις etc. *Be.* Scilicet facta haec sunt ad imitationem sententiarum et metrorum Euripidis (cf. schol. ad 1256.), singula personarum atque rerum, eaque nonnunquam levia, persequentis potius quam totum comprehendentis more Aeschyli aut Sophoclis; metris autem utentis mollioribus et iis, quae syllabis cumulatis brevibus fracti aliquid ac dissoluti sonarent, quod modis quidem liberioribus congrueret Timothei et musicorum recentiorum, sed immane quantum abhorreret a priorum Tragicorum numeris. ita fatum est, ut poëta haud contemnendus displiceret Aristophani, priscorum ut in disciplinis, velut astronomia atque philosophia, sic etiam in poësi et conjuncta cum ea musica artibusque, admiratori, seu vero, seu ficto eo consilio, ut acceptior esset plebi, quae amare solet vetera sibi nota, novaque naso suspendere, nec qualia sint inquirere, aut naturalem quandam eorum necessitatem agnoscere, propter inertiam aut levitatem.

1240. ita Cantabr. 1., liber Poggianus, Dind. alii νοτίοις, νοτεραῖς, νοτεροῖς, νοτερῆς. Schol. τέγγονται (sic) νοτεραῖς. τὸ ἑξῆς „νοτίαις ῥανίσι πτερύγων χρόα δροσιζ.“ de alcedine vide, si tanti est, Aristot. H. A. lib. 5, 8, 9.; 8, 3.; 9, 14.; Plin. H. N. 10, 32.

1241. absunt verba κατὰ γωνίας a Parisino, Ald., Junt. 2.

1242. εἱ-(εἱ). syllabam alii libri, in quibus Paris., habent ter, alii quater, alii quinquies, sexies, septies, pro libidine librariorum. pertinet hoc ad modos musicos, de quibus vide cum alios, tum elegantissimum Barthelemium in *Voyage du jeune Anacharsis*, vol. 7. Schol. εἱειειειει. (sic) ἡ ἐπέκτασις τοῦ εἱλίσσετε κατὰ μίμησιν εἴρηται τῆς μελοποιΐας.

1243. φάλαγγες. αἱ λεγόμεναι καματηραί. (i. e. *laboriosae*, quasi dicas *Arbeitsspinnen*. Aristot. H. A. 9, 26, 4. de araneorum generibus Ἄλλο δ' ἐστὶ (γένος) τρίτον τούτων σοφώτατον, καὶ γλαφυρώτατον. ὑφαίνει γὰρ πρῶτον μὲν διατεῖναν πρὸς τὰ φέρατα πανταχόθεν· εἶτα στημονίζεται ἀπὸ τοῦ μέσου, λαμβάνει δὲ τὸ πέσον ἱκανῶς· ἐπὶ δὲ τούτοις ὥσπερ κρόκας ἐμβάλλει, εἶτα συνυφαίνει etc.) ἀράχνιόν τι ἡ φάλαγξ. — ἱστ. τοὺς ἱστοὺς, οὓς ἐν τῷ ἀέρι αἱ ἀράχναι ὑφαίνουσι. — πηνίσματα δὲ ὑφάσματα. τὸ δὲ κερκίδος ἐκ Μελεάγρου Εὐριπίδου. τὸ δὲ ἴν' ὁ φίλαυλος ἐξ Ἠλέκτρας (407.). — κυανεμβ. δὲ ταῖς ἐν τῷ μέλανι βυθῷ χωρούσαις. (imo rostra caerulea habentibus.) S.

κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας, gl. pol.
ἵν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελφὶς πρῴραις κυανεμβόλοις as., 2 gl.
μαντεῖα καὶ σταδίους,
*οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου, βότρυος ἕλικα παυσίπονον. — as., gl. et gl. pol.
περίβαλ', ὦ τέκνον, ὠλένας! — gl.
ὁρᾷς τὸν πόδα τοῦτον;
ΔΙ. ὁρῶ.
ΑΙ. *τί δαί; τοῦτον ὁρᾷς;
ΔΙ. ὁρῶ.
ΑΙ. τοιαυτὶ μέντοι σὺ ποιῶν τολμᾷς τἀμὰ μέλη ψέγειν, as., 2 gl.
ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον Κυρήνης μελοποιῶν; pri.

1244. ἀοιδοῦ ob stridulum, quem edit, sonum, dum inter fila staminis trajicitur, ut Br. annotavit, laudans illud Maronis *Arguto tenues percurrens pectine telas*, similiaque Leonidae Tarent. epigr. 8. (τὰν ἄτρια κριναμέναν Κερκίδα, τὰν ἱστῶν μολπάτιδα) et Antipatri Sidon. epigr. 22. et 26.

1245. φίλαυλος δὲ ὁ τοὺς αὐλοὺς καὶ τὰ μέλη ποιῶν (φιλῶν). αἰνίττεται δ' ἴσως εἰς τὸν Ἀριόνιον μῦθον.

1246. μαντ. καὶ σταδίους, κοἰνάνθας (sic enim videtur legendum esse) etc. vaticinia et cursus, et vinum, saltare dicitur delphinus, i. e. vaticinia et de cursu sive navigatione Graecorum, et vino bibendo post felicem adventum. audacter dictum, ut pleraque ap. Euripidem, qui ita nonnunquam assurgit in melicis, ut neque Aeschylo neque Sophocli cedat sublimitate, etiamque obscuris fiat. — male libri — σταδίους. οἰνάνθας etc.

1247. παρὰ τὰ ἐξ Ὑψιπύλης Εὐριπίδου οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν. (at illa his minime similia. aptius compares Eurip. Androm. 734., Phoen. 280.) ἡ πρώτη δὲ ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου οἰνάνθη λέγεται. καὶ τὸ περίβαλ' ὦ τέκνον ἐξ Ὑψιπύλης. S. ἀμπέλου γάνος dixit Aeschylus Pers. 627., Διονύσου γάνος Euripides Cycl. 414., quae cum aliis annotavit Sp.

1248. ita plerique MSS., etiam Paris. vulgati libri aspero numero περίβαλλ'. risum haec movisse necesse est spectatoribus, adstante Musa, si diis placet, i. e. fidicina, cujus amplexum expetere videtur personatus Euripides. nam nomine τέκνον seu παιδὸς juniores a senioribus appellari solent, et contra paterno hi ab illis: v. Soph. Antig. 941., Eurip. Heracl. 369. Homerus Odyss. 7, 19. ἔνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, Παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ· Στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· ὁ δ' ἀνείρετο δῖος Ὀδυσσεὺς Ὦ τέκος, οὐκ ἄν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο Ἀλκινόου etc.

1249. — πόδα, τὸν ῥυθμὸν, ἢ τὸ μέλος, ἀπὸ μέρους. S.

1250. inficeta semper mihi visa repetitio. malim τί δαί; τοῦτον ἐρᾷς; ΔΙ. ἐρῶ. *Quid igitur? istum cupis?* BACCH. *Cupio.* cf. 66. seqq. etiam alibi confusa ε et ο, ἐρᾶν et ὁρᾶν: vide var. lect. codicis Paris. 908. et indicem Eurip. εἰρωνικῶς autem Bacchus dicere putandus est ἐρῶ, ut qui jam aliter de Euripide sentiat quam antea.

1252. Κυρήνη: ἑταίρα τις ἐπίσημος, δωδεκαμήχανος ἐπικαλουμένη διὰ τὸ τοσαῦτα σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἐξ

τὰ μὲν μέλη σου ταῦτα· βούλομαι δ' ἔτι — i. tr.
τὸν σῶν μονῳδιῶν διεξελθεῖν τρόπον.
ὦ Νυκτὸς κελαινοφαὴς ὄρφνα, — as., ant. et dm. ἀνομοιόστ.
τίνα μοι δύστανον ὄνειρον — a. par.
πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς, Ἀίδα πρόπολον, — da. t. h.
ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα, — a. par.
μελαίνας Νυκτὸς παῖδα, φρικώδη — as., dm. et cr. d. c.
δεινὰν ὄψιν μελανονεκυείμονα, — do.
φόνια, φόνια δερκόμενον, — gl. pol.
μεγάλους ὄνυχας ἔχοντα; — an.
ἀλλά μοι, ἀμφίπολοι, λύχνον ἅψατε, — da. t.
κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε, θέρμετε δ' ὕδωρ,
hexam. her.
ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. — da. t.
ἰὼ πόντιε δαῖμον, τοῦτ' ἐκεῖν'! — do.
ἰὼ ξύνοικοι, τάδε τέρατα θεᾶσθε· — i. tr. c.
ἀλεκτρυόνα μου ξυναρπάσασα φρούδη Γλύκη. — as., 2 i.
h. et i.
Νύμφαι ὀρεσσίγονοι... ὦ Μανία, — as., da. d.
h. et i.
ξύλλαβ'! ἐγὼ δ' ἁ τάλαινα — as., chor. et t.
προσέχουσ' ἔτυχον ἐμαυτῆς ἔργοισι, — as., i. et dm. h.

Ὑψιπύλης Εὐριπίδου ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄντρον. ἐκ δὲ τοῦ λέγειν ἀνὰ τὸ δωδ. (h. e. ad modum τοῦ δωδεκαμηχάνου) Κυρ., ἤγουν ἀνὰ τὰς δώδεκα ἐκείνης αἰσχρὰς μηχανὰς, δείκνυσιν αὐτὸν πάνυ φαυλότατον. S. commemoratur hoc scortum etiam Thesm. 104.

1255. φασὶν, ὡς πάντα ταῦτα τὰ ἔπη ἔκ τινος δράματός ἐστιν Εὐριπίδου· Ἀσκληπιάδης, παρὰ τὰ ἐξ Ἑκάβης Εὐριπίδου (67. seqq.), ἐν μιμήσει δηλονότι. (cf. annot. ad 1238. sequ.) οὕτω γὰρ παραγέγραπται ὦ στεροπὰ Διὸς, ὦ σκοτία νὺξ, τί ποτ' αἴρομ' ἔννυχος; πρόσπολον δὲ (sic vulgo edd.) ὑπηρέτην. ψυχὴν δὲ, ὡς φαινόμενον· ἄψυχον δὲ, ὡς ἄϋλον, καὶ εὐθέως οἰχόμενον etc. S. comparat Be. νύμφην ἄνυμφον etc. Hecub. 587.

1259. φρ. δεινὰν ὄψιν. Hecub. 74. εἶδον γὰρ φοβερὰν ὄψιν. Sp.

1260. μελαν. μέλανα καὶ νεκρικὰ ἱμάτια φοροῦντα, ὡς θανάτου σημαντικόν. S.

1265. ἀποκλύσω. ἀπονίψωμαι· ὅπερ εἰώθασι ποιεῖν ἐν (ἐπ') ὀνείροις. (vide, quos laudant, Aeschyl. Pers. 206. seqq., Apollon. Rhod. 4, 670., Sil. Ital. 8, 124 sequ.) — απρόσπλοκα δὲ ταῦτα καὶ ἀσυνάρτητα (?) σὺν τοῖς ἑξῆς πᾶσι. τὸ δὲ ὄναρ, ὃ εἶδε, τοιοῦτον εἶναι δοκεῖ, ὡς γυνή τις ἐκ γειτόνων αὐτῇ, Γλύκη καλουμένη, τὸν ἀλεκτρυόνα αὐτῆς ἁρπάσασα ᾤχετο. ἐπικαλεῖται δὲ τὸν Ποσειδῶνα, ὡς πλησίον τῆς θαλάσσης ἰδοῦσα τὸν ὄνειρον. S.

1267. ll. inconcinne θεάσασθε. haec saepius confusa.

1269. seqq. ἐκ τῶν Ξαντριῶν Εὐριπίδου, φησὶν Ἀσκληπιάδης. — τὸ δὲ ἐγὼ δ' ἁ τλάμων πρὸς τὸ φρούδη Γλύκη ἔχει τὴν ἀκολουθίαν. κνεφαῖος δὲ ἑωθινή· κνέ-

λίνου μεστὸν ἄτρακτον εἱ-εἱ-εἱ-ειλίσσουσα χεροῖν, as., gl. et gl. pol.
κλωστῆρα ποιοῦσ᾽· ὅπως κνεφαῖος as., 2 i. h.
εἰς ἀγορὰν φέρουσ᾽ ἀποδοίμαν· gl. pol. h.
ὁ δ᾽ ἀνέπτατ᾽, ἀνέπτατ᾽ ἐς αἰθέρα as., a. et i.
κουφοτάταις πτερύγων ἀκμαῖς· da. tr. h.
ἐμοὶ δ᾽ ἄχε᾽, ἄχεα, κατέλιπε· δάκρυα, δάκρυά, τ᾽ ἀπ᾽ ὀμμάτων as., 3 dm.
ἔβαλον, ἔβαλον ἁ τλάμων. gl. pol.
ἀλλ᾽ ὦ Κρῆτες, Ἴδας τέκνα, τὰ τόξα λαβόντες as., 2 dm. h.
ἐπαμύνατε, τὰ κῶλά τ᾽ ἀμπάλλετε, as., i. h. et dm.
κυκλούμενοι τὴν οἰκίαν! i. d.
ἅμα δὲ Δίκτυννα παῖς καλὰ, τὰς κυνίσκας as., cr. d. et dm. h.
ἔχουσ᾽, ἐλθέτω διὰ δόμων πανταχῇ. as., dm. et cr. d.
σὺ δ᾽, ὦ Διὸς, διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας as., 2 i. d. br.
ὀξυτάταιν χεροῖν, Ἑκάτα, gl. pol.
παράφηνον ἐς Γλύκης, i. d. br.
ὅπως ἂν εἰσελθοῦσα φωράσω! as., i. h. et. cr. d. c.

φας γὰρ τὸ λυκόφως. S. *Μανία.* vide 918.

1274. *εἰς ἀγ. φέρ.* πάλιν ἐπὶ πενίαν καὶ μικροπρέπειαν αὐτὸν κωμῳδεῖ. δηλοῖ δὲ καὶ, ὅτι ἐν τοῖς μέλεσι δὶς τὰ τοιαῦτα λέγει Εὐριπ., *ἀνέπτατ᾽, ἀνέπτατο,* καὶ τὰ λοιπά. S. sane ejusmodi repetitionum plenus est Eurip. — *ἀποδ.* etiam Germani dicere solent *weggeben* pro *verkaufen.*

1279. οὐ μόνον ἐν Τροίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν Κρήτῃ Ἴδη ἐστὶν, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων φησίν. ἐπεὶ δὲ ἐν Κρήτῃ ἦν ἡ τοῦτο λέγουσα, διὰ τοῦτο λέγει *Ἴδης — ἐπαμύνατε. Δίκτυνναν* δὲ λέγει τὴν Ἄρτεμιν διὰ ταῦτα, ἐπειδὴ τῶν κυνηγετῶν ἐστι τὸ δίκτυα φέρειν, ἔφορος δὲ κυνηγίας ἡ Ἄρτεμις. φασὶ δὲ, ὅτι νύμφη τις Βριτόμαρτις καλουμένη (Cressa), θηρεύουσά ποτε δικτύοις τισὶ κατὰ τύχην ἐνέπεσε, καὶ ὑπὸ Ἀρτέμιδος ῥυσθεῖσα Δικτύννης Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο. (vide Pausan. Corinth. c. 30., Callimachi interpp. ad h. in Dian. 190. seqq.) — ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐκ Κρητῶν Εὐριπίδου. S.

1280. *τὰ κῶλα.* τοὺς πόδας ὑμῶν. gloss. Br. *ἀμπ.*, ἀναπάλλετε, *jactate*, seu movete, *pedes*, accurrite.

1282. ll. immissa glossa παῖς Ἄρτεμις καλά. cf. Vesp. 361. *κυν.* τὰς κύνας, ὡς φιάλας καὶ φιαλίσκας. *διπύρους* δὲ ἀντὶ τοῦ διπλᾶς. S.

1284. *διπ. ἀν. λαμπ.* i. e. *utraque manu tenens facem;* quomodo etiam in quibusdam veterum numis conspicitur Diana, quae inde *ἀμφίπυρος* dicitur a Soph. in Trach., ut erudite monet Sp. ad Callim. h. in Dian. 11. K.

1285. *ὀξ. χερ., agilibus manibus.*

1286. *praeluce mihi in domum Glyces, ut ingressa rem furtivam ibi deprehendam.* K.

ΔΙ. παύσασθον ἤδη τῶν μελῶν.
ΑΙ. κἀμοί γ' ἅλις. i. tr.
ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι,
ὅσπερ γ' ἐλέγξει τὴν ποίησιν νῷν μόνος·
τὸ γὰρ βάρος νῷν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων.
ΔΙ. ἴτε δεῦρο νῦν, εἴπερ γε δεῖ καὶ τοῦτό με
ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τέχνην.
ΧΟ. ἐπίπονοί γ' οἱ δεξιοί. d. t. c. πρῳδ.
τόδε γὰρ ἕτερον αὖ τέρας νεοχμὸν, ἀτοπίας πλέων, t. t. c.
ὃ τίς ἂν ἐπενόησεν ἄλλος; μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἂν, εἴ τις t. t.
ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων, t. d.
ἐπειθόμην, ἀλλ' ᾠόμην ἂν αὐτὸν αὐτὰ ληρεῖν. i. t. c.
ΔΙ. ἴθι νυν, παρίστασθον, παρὰ τὼ πλάστιγγ'...
ΑΙ. καὶ ΕΥ. ἰδού. i. tr.
ΔΙ. καὶ λαβομένω τὸ ῥῆμ' ἑκάτερος εἴπατον,
καὶ μὴ μεθῆσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῷν κοκκύσω.
ΕΥ. ἐχόμεθα.
ΔΙ. τοὔπος νῦν λέγετον εἰς τὸν σταθμόν.
ΕΥ. εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος.
ΑΙ. Σπερχειὲ ποταμὲ, βουνόμοι τ' ἐπιστροφαί.
ΔΙ. κόκκυ, μεθεῖτε, καὶ πολύ γε κατωτέρω

1292. **τοῦτο**, sic. cf. 659.

1293. **τυροπ.** πρὸς γὰρ τὸν σταθμὸν ἐπωλεῖτο ὁ τυρός. S.

1094. *industrii sunt viri periti*, i. e. artifices, poëtae; semper novi quiddam excogitant.

1296. **μὰ τόν.** ἐλλειπτικῶς ὀμνύει· καὶ οὕτως ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχαίοις ἐνίοτε μὴ προστιθέναι τὸν θεὸν εὐλαβείας χάριν. εἰώθεισαν δὲ τοῖς τοιούτοις ὅρκοις χρῆσθαι ἐπευφημιζόμενοι etc. S. cf. Sp. et Matth. gr. §. 281, 2.

1297. **τὸ ἐπιτ.** ἀντὶ τοῦ συνελθόντων. — S.

1298. sic meliores codices. vulgo ἐπιθόμην, corrupto metro.

1299. **παρὰ τὼ πλ.** παρὰ τοῖς λεγομένοις ζυγίοις. τὸ δὲ σχῆμα ἀττικὸν, ὡς τὼ χεῖρε, τὼ πόλιε, καὶ νὴ τὼ σιώ. πλάστιγξ δὲ τὸ κατηρτημένον τοῦ ζυγοῦ μέρος, ᾧ ἐπιτίθεται τὰ ζυγά. S. significat vox etiam patellam, quo utebantur in ludo κοττάβων (Pac. 1159.), flagellum ap. Aeschylum Cho. 288., denique bullam, equorum collis circumdatam, Rhes. 303. *Sp.* **ἰδού.** vide 448., 605.

1301. **κοκκύσω.** συρίσω, σύνθημα δῶ, δίκην ἀλεκτρυόνος βοήσω. τὸ δὲ **εἴθ' ὤφελον** ἀρχὴ τοῦ Μηδείας δράματος Εὐριπίδου. S.

1302. **ἐχ.**, *tenemus.* — **τοὔπος — σταθμόν.** Br. *versum jam recitate ad stateram.* recitant autem poëtae, dum eam manu tenent. B.

1304. **βούνομοι**, ὑπὸ βοῶν κατανεμόμεναι. ἔστι δὲ ἐκ Φιλοκτήτου Αἰσχύλου. S.

1305. **κόκκυ.** Etymol. et ex eo Suid. κόκκυ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ταχύ. Hesych. κ.: τὸ ἐλάχιστον. Eustath. in Odyss. δ', p. 1479, 43. adverbium esse ait ap. Comicum. qui haec notavit, Dukerus vocem ridiculi causa

χωρεῖ τὸ τοῦδε.
ΕΥ. καὶ τί ποτ᾽ ἐστὶ ταἴτιον;
ΔΙ. ὅτι εἰσέθηκε ποταμὸν, ἐριοπωλικῶς
ὑγρὸν ποιήσας τοὔπος, ὥσπερ τἄρια·
σὺ δ᾽ εἰσέθηκας τοὔπος ἐπτερωμένον.
ΕΥ. ἀλλ᾽ ἕτερον εἰπάτω τι, κἀντιστησάτω.
ΔΙ. λάβεσθε τοίνυν αὖθις.
ΑΙ. καὶ ΕΥ. ἢν ἰδού.
ΔΙ. λέγε.
ΕΥ. οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο πλὴν λόγος.
ΑΙ. μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ.
ΔΙ. μεθεῖτε, μεθεῖτε, καὶ τὸ τοῦδέ γ᾽ αὖ ῥέπει·
θάνατον γὰρ εἰσέθηκε, βαρύτατον κακῶν.
ΕΥ. ἐγὼ δὲ πειθώ γ᾽, ἔπος ἄριστ᾽ εἰρημένον.
ΔΙ. πειθὼ δὲ κοῦφόν ἐστι καὶ νοῦν οὐκ ἔχον.
ἀλλ᾽ ἕτερον αὖ ζήτει τι τῶν βαρυστάθμων,
ὅ τί σοι καθέλξει, καρτερόν τε καὶ μέγα.
ΕΥ. φέρε ποῦ τοιοῦτο δῆτά μοὐστὶ, ποῦ;
ΔΙ. φράσω.
βέβληκ᾽ Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.

fictam putat, quia Bacchus 1301. dixit κοκκύσω, i. e. λέξω, seu βοήσω. lepide illo loco Welckerus *Und lasst nicht eher, als ich euch kukuke, los;* hic Vossius *Kukuk! die Händ' ab!* cf. Concion. 30. μέθεσθε, ut longe aptius, et h. l., et 1314., malit Porson. ad Eurip. Or. 141., sed μεθεῖτε, sive μεθεῖτον, ex pristina forma ἕω derivatum quo rarius invenitur, eo minus sollicitandum esse videtur sine auctoritate librorum.

1307. ἐριοπ. ὡς οἱ τὰ ἔρια πωλοῦντες βρέχουσιν αὐτὰ, ἵνα βαρύνωσιν ἐν τῷ σταθμῷ. S.

1311. ἠνὶ ἰδοὺ ἐκ παραλλήλου. gloss. Victor. scribitur etiam ἢν ἰδοὺ, eodem sensu.

1312. τὸ οὐκ ἔστι Π. ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου. τὴν δὲ πειθὼ χρῆμα νοῦν οὐκ ἔχον φησὶν, ὅτι τὸ πείθειν ποικιλία καὶ στροφὴ λόγων ἐστὶ, παράγουσα τοὺς ἀκούοντας, καὶ οὐκ ἀληθὴς διάνοια. τὸ δὲ ἑξῆς ἐξ Νιόβης Αἰσχύλου. S.

1320. ita D. auctore Seidlero, codd. sub Euripidis persona ποῦ φράσω;

1321. hoc alii referunt ad Euripidis Telephum, alii ad ejus Philoctetem vel Iphigeniam in Aulide; alii denique ad Aeschyli Myrmidones. Eustath., notante K., ad Odyss. α', p. 1397, 18., secundum Herodorum, vet. grammaticum, κύβον, φασὶ, διχῶς ἔλεγον, αὐτό τε ἀναῤῥιπτούμενον, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ μονάδα. ὅθεν λυθείη ἂν τὸ ζητούμενον ἐν τῷ παρὰ Ἀριστοφάνει κωμῳδουμένῳ στίχῳ βέβληκ᾽ Ἀ. δ. κ. κ. τέτταρα. λέγει γὰρ δύο μονάδας καὶ τέτταρα. ἔκειτο δ᾽ ὁ στίχος ἐν τῷ Εὐριπίδου Τηλέφῳ σὺν ἄλλοις ἰαμβικοῖς, ἔνθα κυβεύοντας τοὺς ἥρωας εἰσήγαγε (Eurip. fragm. p. 250. nostrae ed.). περιῃρέθη δὲ, φασὶν, ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιον, χλευασθέντος ἐπ᾽ αὐτῷ τοῦ ποιητοῦ. S. — τοῦτο δὲ λέγει ὁ Διόνυσος, δεικνὺς, ὡς Αἰσχύλος νενίκηκε. τὸ δὲ σιδηρο-

λέγοιτ᾽ ἄν, ὡς αὕτη ᾽στὶ λοιπὴ σφῷν στάσις.
ΕΥ. σιδηροβριθές τ᾽ ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον.
ΑΙ. ἐφ᾽ ἅρματος γὰρ ἅρμα, καὶ νεκρῷ νεκρὸς...
ΔΙ. ἐξηπάτηκεν αὖ σε καὶ νῦν.
ΕΥ. τῷ τρόπῳ;
ΔΙ. δύ᾽ ἅρματ᾽ εἰσήνεγκε, καὶ νεκρὼ δύο,
οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ᾽ οὐδ᾽ ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.
ΑΙ. * καὶ μηκέτ᾽ ἔμοιγε κατ᾽ ἔπος, ἀλλ᾽ ἐς τὸν σταθμὸν
αὐτὸς, τὰ παιδί᾽, ἡ γυνὴ, Κηφισοφῶν,
ἐμβὰς καθήσθω, ξυλλαβὼν τὰ βιβλία·
ἐγὼ δὲ δύ᾽ ἔπη τῶν ἐμῶν ἐρῶ μόνα.
ΔΙ. ἄνδρες φίλοι, κἀγὼ μὲν αὐτοὺς οὐ κρινῶ·
οὐ γὰρ δι᾽ ἔχθρας οὐδετέρῳ γενήσομαι·
τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφὸν, τῷ δ᾽ ἥδομαι.
ΠΛ. οὐδὲν ἄρα πράξεις, ὧνπερ ἦλθες οὕνεκα.

βριθὲς ἐκ Μελεάγρου. τὸ δὲ ἐφ᾽ ἅρματος γὰρ ἅρμα ἐκ Γλαύκου Ποτνιέως Αἰσχύλου. τὸ δὲ ἐξηπάτηκεν εἶπεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν· ἐκεῖνοι γὰρ ἀπατῶντες τοὺς ἀντιπάλους νικῶσιν.

1322. *recitate: nam haec ultima est appensio.*

1324. locum integriorem profert Schol. Euripidis ad Phoen. 1194. ed. Matth.: ἐφ᾽ ἅ. γ. ἅ. κ. ν. νεκρὸς, Ἵπποι δ᾽ ἐφ᾽ ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι. annotavit Br.

1326. sic Paris. 2820., Rav., Bekk., D. εἰσέθηκε Mut., Ven., ut vulgo.

1327. πανταχοῦ τῶν Αἰγυπτίων ὡς ἀχθοφόρων μέμνηται. S. Be. „qui adsueti erant gestandis oneribus, quum assidue cogerentur a regibus portare materiam ad exstruendas praecipue pyramides." Sp. conferri jubet Av. 1043. οὐκ Αἰγύπτιος πλινθοφόρος, *non aegyptius laterum bajulus.* inde Exod. 20, 2. Aegyptum dici *domum servitutis*, ut in qua Hebraei coacti fuerint non modo πλινθοφορεῖν, verum etiam πλινθουργεῖν, *lateres coquere*," etc.

1328. καὶ — ἔπος. hoc si dixit Comicus, per ellipsin duriorem dixit. suspicor autem, hanc esse manum ejus καὶ μ. ἐπείγῃ (*urgeat* me) κ. ἔπος. μ et π permisceri in libris, tralaticium est, isque fuerit fons erroris. κατ᾽ ἔπος. *singulis versibus.*

1329. Κηφισ. cf. 897.

1332. ἄνδρες φίλοι εἰσίν. urbane dictum; neque a vero aberraverit, qui hanc ipsius Aristophanis de utroque Tragico sententiam esse existimabit. cave enim omnia ab eo dicta in Euripidem ad vivum reseces, quod fecere quidam inepti atque inhumani, qui gaudent insultare magnis nominibus; sed ficta veris admiscuit Comicus more poëtarum, *populo ut placereut, quas fecissent fabulas*; quemadmodum etiam Socratem irrisit in Nubibus, non quo plane sic sentiret de viro sapientissimo, probissimoque. — φίλοι Paris. 2820., Rav. Junt. 2. et subsecutae quaedam edd., item Bekk. et D. perperam alii libri σοφοὶ, quo admisso pondus non habent verba τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφὸν 1334.

1334. σοφὸν μὲν Εὐριπίδην λέγει, ἥδεσθαι δὲ τῷ Αἰσχύλῳ. οὕτως Ἀρίσταρχος. — recte, siquidem nomen σοφοῦ Euripidi magno veterum consensu tribuitur, ut annotavit Sp. et h. l., et ad 729. cf. 1361., 1377.

ΔΙ. ἐὰν δὲ κρίνω;
ΠΛ. τὸν ἕτερον λαβὼν ἄπει,
ὁπότερον ἂν κρίνῃς, ἵν' ἔλθῃς μὴ μάτην.
ΔΙ. εὐδαιμονοίης. φέρε, πύθεσθέ μου ταδί.
ἐγὼ κατῆλθον ἐπὶ ποιητήν.
ΕΥ. τοῦ χάριν;
ΔΙ. ἵν' ἡ πόλις σωθεῖσα τοὺς χοροὺς ἄγῃ.
ὁπότερος οὖν ἂν τῇ πόλει παραινέσειν
μέλλει τι χρηστόν, τοῦτον ἄξειν μοι δοκῶ.
πρῶτον μὲν οὖν περὶ Ἀλκιβιάδου τίν' ἔχετον
γνώμην ἑκάτερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ.
ΕΥ. ἔχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα γνώμην;
ΔΙ. τίνα;
ποθεῖ μέν, ἐχθαίρει δέ, βούλεται δ' ἔχειν.
ἀλλ' ὅ τι νοεῖτον, εἴπατον τούτου πέρι.
ΕΥ. μισῶ πολίτην, ὅστις ὠφελεῖν πάτραν

1336. ἄπει, *abibis.* Br.

1338. πύθεσθε: ἀκούσατε. gl. Br.

1339. verbis τοῦ χάριν; Euripidis persona adscripta est in Elbing., cui personae, utpote protervae et semper praefestinanti, Br. atque editores magis illa convenire censent quam Plutoni, vel Aeschylo, ad quos in aliis libris referuntur. cui sententiae subscribo.

1340. σωθ., *servata*, i. e. cum servata fuerit: adhuc enim periclitabatur, durante bello. cf. ad 1343. τοὺς χορούς, choros solennes.

1343. πρ. μὲν οὖν περὶ Ἀλκ. περὶ τῆς δευτέρας λέγει αὐτοῦ ἀποχωρήσεως (in thracium castellum suum, et inde in Phrygiam, metu Lacedaemoniorum: vide Plut. Vit. Alcib. cap. 35. sequ., et ibi Bähr.), ἣν ἑκὼν ἔφυγε, κατελθὼν μὲν ἐπὶ Ἀντιγένους (archonte: v. Xenoph. Hellen. 1, 3.), πρὸ ἐνιαυτοῦ τῶν Βατράχων, διὰ δὲ τὸ πιστεῦσαι Ἀντιόχῳ τῷ κυβερνήτῃ τὸ ναυτικόν, καὶ ἡττηθῆναι ὑπὸ Λυσάνδρου, δυσχερανθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων. — δυστοκεῖ δὲ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖ καὶ κακῶς πάσχει, ἐκ μεταφορᾶς τῶν δυστοκουσῶν γυναικῶν. — S. Welcker. *denn die Stadt ist in Kindesnoth daran*, i. e. vehementer dubitat, quem ducem creet. et similiter Droysen

Erst will ich fragen, was von Alkibiades
Ein Jeder denkt: denn es liegt mit Dem die Stadt in Wehn.

mira sane metaphora, ut non inepte suspiceris, fraudem subesse. certe aptum, si quid aliud, et persimile ductibus litterarum, foret δυστατεῖ.

1346. παρὰ τὰ ἐκ τῶν Ἴωνος Φρουρῶν, ὅπου ἡ Ἑλένη πρὸς τὸν Ὀδυσσέα φησὶ σιγᾷ μέν, ἐχθαίρει δέ, βούλεταί γε μήν. ὁ δὲ λόγος „ποθεῖ μέν, ὡς δραστήριον, διὰ τὰς νίκας· ἐχθαίρει δέ, ὡς τυραννικόν, ἢ ὡς εἰς Λακεδαιμονίους χωρήσαντα. S. de Ione Chio, Tragico, laudantur Fabricius Bibl. gr. 2. p. 307. sequ. ed. Harles., et inprimis Bentl. Epist. ad Mill. Opusc. p. 494. sequ. ed. Lips. dramatis illius et versus, quem hic respicit Aristoph., meminerunt Athen. 4. c. 25., Plut. Alcib. c. 16., Hesych. in νιφόεσσα Ἑλένη, Suid. vv. σιγῶ et Σίφνιοι. cf. 662.

1348. αὕτη Εὐριπίδου ἡ γνώμη, μὴ καταδέχεσθαι καθάπαξ Ἀλκιβιάδην. — S.

βραδὺς πέφυκε, μεγάλα δὲ βλάπτειν ταχὺς,
καὶ πόριμον αὑτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον.
ΔΙ. εὖ γ', ὦ Πόσειδον! σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;
ΑΙ. * οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν·
μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν·
ἢν δ' ἐκτραφῇ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.
ΔΙ. νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, δυσκρίτως γ' ἔχω·
ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον,
περὶ τῆς πόλεως ἥντιν' ἔχετον σωτηρίαν.
ΕΥ. εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ

1349. *φανεῖται* pro *πέφυκε* Rav. et Suid. in *Σίφνιοι*, unde Dind. accivit. Beckio videtur interpretamentum, nobis *διττογραφία*, sed ita, ut *πέφυκε* a manu emendatrice esse arbitremur. *μεγάλα δὲ* pro vulgato *μάλα δέ γε* habent plures MSS. et Suidas, quos merito probaverunt editores.

1352. sequ. male Br. versum *μάλιστα* etc. delevit, tanquam spurium, qui nec per se suspicionem moveat, et in omnibus fere libris legatur. haud magis tamen insimulandus esse videtur antecedens versus, quem quidam uncinis inclusere propterea, quod hos versiculos ita comparatos esse putabant, ut alter alterum excluderet. sic sane est, si ab eadem uterque persona pronuncietur. quid autem, si haec est Aristophanis manus?

εὖ γ', ὦ Πόσειδον! σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;
οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν;
ΑΙ. μάλιστα etc.

ita existimo. urbe prohiberi Eurip. jusserat Alcibiadem. quam sententiam expendens Bacchus Aeschylum interrogat *οὐ χρὴ — τρέφειν; annon oportet leonis catulum in civitate nutriri*, quod hic dixit? ad quae caute respondet Aeschylus.

1354. *ἐκτρέφῃ* Dind. secundum Plut. l. l. ad 1346. sed aptius videtur praeteritum, quia non educandus hic agitur leo, sed educatus, i. e. grandis validusque, cui cedere melius esse ait Aeschylus quam adversando plecti.

1359. turbatum hic est in codd., idque jam olim: qua re permoti, opinor, magis quam propterea quod vel scurriles vel alieni a proposito viderentur, hos versus usque ad illa *ἐγὼ μὲν οἶδα* notavisse Aristarchum atque Apollonium memorat S.; quod judicium quominus sequamur, prohibet mentio *τῶν ὀξίδων* 1375. (cf. 1362.), ut Sp. observavit. male haec cohaerere sentiens Br., nisi recidendi sint isti versus, certe 1364. *ἕτερον μὲν οἶδα* scribendum esse putavit; quod nonnullis placuit. sed hoc est laterem lavare. forte trajecti sunt hi versus et inserendi post 1372.; tum ponendum *αἴροι γ' ἐν αὔρᾳ*, i. e. *ἐς αὔραν* (Aeschylus, Ag. 1336. *φεῦ τίς — Μόλοι τὸν αἰεὶ φέρουσ' ἐν ἡμῖν Μοῖρ' ἀτέλευτον ὕπνον*, pro *ἐς ἡμᾶς*: cf. Porson. ad Eurip. Med. 628.); quo facto procedit oratio, nec quidquam est quod reprehendas: nam recte atque ex regula istis 1371. *εἰ νῦν γε — σωζοίμεθ' ἄν*; haec *εἴ τις πτερώσας* etc. subjiciuntur *ἀσυνδέτως*, utpote *ἐπεξηγητικά*: quam formam loquendi H. ad Eurip. Bacch. 237. et Soph. Philoct. 56., Matth. ad Hecub. 777., aliique illustraverunt. — durissime K. „Notandum est, *πτερώσας τις* hic dictum esse pro *πτερώσαντός τινος*, ut ex Corintho de Dial. att. monuimus ad Plut. 277. secundum constructionem enim grammaticam verba hujus loci ita collocanda sunt *εἰ αὔραι αἴροιεν*

* *αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.*
ΔΙ. *γέλοιον ἂν φαίνοιτο· νοῦν δ' ἔχει τίνα;*
ΕΥ. *εἰ ναυμαχοῖεν, κᾆτ' ἔχοντες ὀξίδας*
ῥαίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων.
ἐγὼ μὲν οἶδα, καὶ θέλω φράζειν.
ΔΙ. *λέγε.*
ΕΥ. *ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ' ἡγώμεθα,*
τὰ δ' ὄντα πίστ' ἄπιστα.
ΔΙ. *πῶς; οὐ μανθάνω.*
ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.
ΕΥ. *εἰ τῶν πολιτῶν, οἷσι νῦν πιστεύομεν,*
τούτοις ἀπιστήσαιμεν· οἷς δ' οὐ χρώμεθα,
τούτοισι χρησαίμεσθ', ἴσως σωθεῖμεν ἄν.
εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοισι, πῶς
τἀναντί' ἂν πράττοντες οὐ σωζοίμεθ' ἄν;
ΔΙ. *εὖ γ', ὦ Παλάμηδες, ὦ σωφοτάτη φύσις!*
ταυτὶ πότερ' αὐτὸς εὗρες, ἢ Κηφισοφῶν;
ΕΥ. *ἐγὼ μόνος, τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν.*
ΔΙ. *τί δαὶ λέγεις σύ;*
ΑΙ. *τὴν πόλιν νῦν μοι φράσον*

πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα (Κλεόκριτον καὶ Κινησίαν) πτερώσαντός τινος Κλεόκριτον Κινησίᾳ." — S. — *ὡς λεπτὸς, καὶ ὡς ξένος, καὶ ὡς κόλαξ. ἐμνήσθη δὲ καὶ τοῦ Κινησίου, ὡς τούτου καὶ τοῦ Κλεοκρίτου ὁμοφρονούντων.* — alius interpres *ὁ Κιν. λεπτὸς ἦν· ὁ δὲ Κλεόκρ. μοχθηρός. φησὶν οὖν, ὅτι εἴ τις ἀντὶ πτερῶν Κλεοκρίτῳ Κινησίαν παραβάλοι, ὥστε φέρεσθαι μεταρσίους, συμβήσεται αὐτοὺς ὀλέσθαι (ὀλεῖσθαι) αὐροφορήτους γενομένους.* postrema haec falsa sunt. bene monuit Be., Cleocritum valde vastum ac procerum fuisse, unde Av. 818. Comicus ei tribuat matrem struthiocamelum. contra Cinesias, teste Athen. 12. p. 551., *ἦν ὄντως μακρότατος καὶ λεπτότατος.* „Hujus igitur," inquit, „tantam levitatem corporis esse dicit, ut si loco alarum applicetur Cleocrito, quamvis magnae molis homini, utrumque venti sint in sublime sublaturi. quam rem per jocum dicit utilem fore Atheniensium reip.: nam si isti duo sublime volantes in proeliis navalibus aceto conspergant hostium oculos, ut videre non possint, facilius eos vincere posse Athenienses."

1367. — *παρὰ τὴν παροιμίαν σαφέστερόν μοι κἀμαθέστερον φράσον.* S. irridet Euripidis *σοφίαν.* cf. ann. ad 64.

1369. *οἷς δ' οὐ χρ.*, quibus vero non utimur, i. e. improbis nihilique hominibus, quales fuere Cleocritus et Cinesias, de quibus jam dicet secundum nostram correctionem.

1373. *εὖ γ', ὦ Παλ. πρὸς τὸν Εὐριπίδην, ὅτι εἰκὸς ἐκ Παλαμήδους πεπλάσθαι ταῦτα, ἐπειδὴ* (vulgo *ταῦτα. ἢ ἐπειδὴ*) *ὁ Παλ. μηχανικὸς καὶ ἐφευρετὴς ἦν.* — S. Athen. 1, 17., notante Be., *Παλαμηδικόν γε τοῦτο τοὐξεύρημα καὶ σοφόν.* de Palamede vide Hygin. fab. 95., Pausan. Corinth. c. 20., Soph. Philoct. 70., 981. sequ.

πρῶτον, τίσι χρῆται· πότερα τοῖς χρηστοῖς;
ΔΙ. πόθεν;
μισεῖ κάκιστα.
ΑΙ. τοῖς πονηροῖς δ' ἥδεται;
ΔΙ. οὐ δῆτ' ἐκείνη γ', ἀλλὰ χρῆται πρὸς βίαν.
ΑΙ. πῶς οὖν τις ἂν σώσειε τοιαύτην πόλιν,
ᾗ μήτε χλαῖνα, μήτε σισύρα ξυμφέρει;
ΔΙ. εὕρισκε νὴ Δί', εἴπερ ἀναδύσει πάλιν.
ΑΙ. ἐκεῖ φράσαιμ' ἄν· ἐνθαδὶ δ' οὐ βούλομαι.
ΔΙ. μὴ δῆτα σύ γ', ἀλλ' ἐνθένδ' ἀνίει τἀγαθά.
ΑΙ. τὴν γῆν ὅταν νομίσωσι τὴν τῶν πολεμίων
εἶναι σφετέραν, τὴν δὲ σφετέραν τῶν πολεμίων·
πόρον δὲ τὰς ναῦς, ἀπορίαν δὲ τὸν πόρον.
ΔΙ. εὖ, πλὴν ὁ δικαστὴς αὐτὰ καταπίνει μόνος.

1377. *πόθεν;* negatio morata per interrogationem. (Germani similiter *woher?*) sic Concion. 976. percunctanti anui respondet adolescens *πόθεν;* i. e. *οὐδαμῶς*, sed, ut ait Hesych., *μεθ' ὑποκρίσεως*. vid. Hemsterhus. ad Lucian. Tim. p. 115. *Br.* S. *πόθεν* ἀρνητικῶς, ἴσον τῷ οὐδαμῶς. *πρὸς βίαν* δὲ πρὸς ἀνάγκην, ἐπειδὴ τούτους ὁ καιρὸς ἤγαγεν.

1381. *σισύρα.* χλαίνης εἶδος εὐτελοῦς, οἷον ἐξωμὶς, ἢ ἁπλοΐς, ἤ τι τοιοῦτον. καὶ ἀλλαχοῦ *χειμῶνος ὄντος τρεῖς σισύρας ἀφείλετο.* τινὲς δὲ ἱμάτιον τραχὺ, καὶ παχὺ, περιβόλαιον ἀγροικικὸν, δουλικὸν, παλαιόν· ἢ χιτὼν δερμάτινος. Βορέῃ δὲ λέγουσιν Ἡλίῳ τε τοιαύτην ἔριν γενέσθαι, ὁπότερος ἀνδρὸς ἀγροικοῦ ὁδοιποροῦντος τὴν σισύραν (cf. Nub. 10.) ἐκδύσῃ. ὁ δὲ νοῦς „μήτε χρηστὸς, μήτε φαῦλος, ἢ ὀχληρὸς, πολίτης συμφέρει" etc. S. Sp. *μήτε χλ., μήτε σισ.* quarum illa e lana, haec e pilis caprinis, ut ait etiam S., parabatur; illa levius indumentum, haec gravius ad evitandum frigus. quanquam *χλαῖνα* et *χλανὶς* etiam de veste hiberna fuerit dicta ap. Pindarum Ol. 9, 146. etc.

1382. *ἀναδ.* ἐπανέλθῃ ἐκ τῆς δυστυχίας, ὡς ἐκ βυθοῦ. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν βυθιζομένων νηῶν. S.

1383. Paris. *οὐχί.* fort. *ἐνθάδε δ' οὐχὶ β.*, numero alacriore.

1384. *ἀνίει* ἀντὶ τοῦ ἀνάπεμπε. παρὰ τὴν παροιμίαν *ἐκεῖ βλέπουσα δευρὶ ἀνίει τἀγαθά.* S.

1385. τὴν Περικλέους γνώμην λέγει „εἰ τὴν μὲν Ἀττικὴν ὡς πολεμίαν ἐάσουσι τέμνεσθαι, ἢ καὶ οὐ (imo *αὐτοὶ*) τέμνουσι (fort. *τεμοῦσι*), τὴν δὲ Λακωνικὴν περιπλεύσουσιν. — S. vid. Thucyd. 1, 143.

1387. — ἕνα μὲν πόρον ἡγεῖσθαι (ἡγεῖται) χρημάτων τὸ ναῦς ὡς πλείστας ἔχειν· τὸν δὲ ἄλλον πόρον (rationem parandae pecuniae, emolumentum, reditus), ὃς ἂν ἔξω (imo *ἔσω*) τῆς γῆς ᾖ, τοῦτον ἀπορίαν νομίζειν, οἷον τὰ θεωρικὰ, ἢ δικαστικὰ, ἢ ἐκκλησιαστικά. συμβουλεύει οὖν πᾶσαν τὴν ἐν τούτοις γινομένην δαπάνην ταῖς ναυσὶν ἀφορίσαι. — S. hae res quanto constiterint quotannis Atheniensibus, praesertim judicum merces, et concionalis; de eo existimare licet reputanti quae annotavimus ad 140. sed etiam sumtus *θεωρικοὶ*, et festorum publicorumque spectaculorum, opes Atheniensium exhauriebant: vid. Köpkei *Gesetzgebung der Griechen* pagg. 454. seqq., 479.

1388. probat quidem hoc consilium Bacchus, sed veretur tamen, si quid inde boni redundaverit ad remp., ne id totum absumant judices, quos

ΠΑ. κρίνοις ἄν.
ΔΙ. αὕτη σφῷν κρίσις γενήσεται.
αἱρήσομαι γὰρ, ὅνπερ ἡ ψυχὴ θέλει.
ΕΥ. μεμνημένος νυν τῶν θεῶν, οὓς ὤμοσας,
ἦ μὴν ἀπάξειν μ᾽ οἴκαδ᾽, αἱροῦ τοὺς φίλους.
ΔΙ. ἡ γ λ ῶ σ σ᾽ ὀ μ ώ μ ο κ᾽, Αἰσχύλον δ᾽ αἱρήσομαι.
ΕΥ. τί δέδρακας, ὦ μιαρώτατ᾽ ἀνθρώπων;
ΔΙ. ἐγώ;
ἔκρινα νικᾷν Αἰσχύλον. τιὴ γὰρ οὔ;
ΕΥ. αἴσχιστον ἔργον μ᾽ ἐργασάμενος προσβλέπεις;
ΔΙ. τ ί δ᾽ α ἰ σ χ ρ ὸ ν, ἢ ν μ ὴ τ ο ῖ σ ι θ ε ω μ έ ν ο ι ς δ ο κ ῇ;
ΕΥ. ὦ σχέτλιε, περιόψει με δὴ τεθνηκότα;
ΔΙ. τ ί ς ο ἶ δ ε ν, ε ἰ τ ὸ ζ ῆ ν μ έ ν ἐ σ τ ι κ α τ θ α ν ε ῖ ν,
τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν, καὶ τὸ καθεύδειν κῴδιον;
ΠΑ. χωρεῖτε τοίνυν, ὦ Διόνυσ᾽, εἴσω.
ΔΙ. τί δαί;
ΠΑ. ἵνα ξενίσω σφὼ πρὶν ἀποπλεῖν.
ΔΙ. εὖ τοι λέγεις,
νὴ τὸν Δί᾽· οὐ γὰρ ἄχθομαι τῷ πράγματι.
ΧΟ. μακάριός γ᾽ ἀνὴρ ἔχων — t. d. c. στ.
ξύνεσιν ἠκριβωμένην·
πάρα δὲ πυλλοῖσιν μαθεῖν.
ὅδε γὰρ εὖ φρονεῖν δοκήσας πάλιν ἄπεισιν οἴκαδ᾽ αὖ, — t. t. c.
ἐπ᾽ ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις, — t. d.

inprimis odit hic noster, ut ex Vespis aliisque ejus fabulis intelligitur.

1390. versus tragici coloris, fortasse ex amissa quadam Euripidis fabula, ut suspicatur Welckerus.

1393. ἡ γλ. ὀμ. παρὰ τὰ ἐξ Ἱππολύτου (576.) ἡ γ λ ῶ σ σ᾽ ὀ μ ώ μ ο χ᾽, ἡ δ ὲ φ ρ ὴ ν ἀ ν ώ μ ο τ ο ς. S.

1397. παρὰ τὰ ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου τ ί δ᾽ α ἰ σ χ ρ ὸ ν, ἢ ν μ ὴ τ ο ῖ σ ι χ ρ ω μ έ ν ο ι ς δ ο κ ῇ; S. „Eundem versum salse in Euripidem retorsit Laïs meretrix, cujus dictum ex Machone refert Athen. p. 582, C.“ — *Br.*

1399. cf. 1022. Thaletis proprie hoc placitum: vid. Diog. Laërt. 1,35. *Welcker.*

1400. dictum σοφιστικῶς, more Euripidis Aristophanei.

1401. saepe cum vocativo singulari verbum plurale adhibetur, quando ad plures directa oratione unus tantum compellatur. cf. Lysistr. 1092., Vesp. 941., Soph. Oedip. Col. 1028. etc. sic etiam Latini. *E Br.*

1402. invitatio eo aptior, quia mos erat epulari reportata victoria scenica. vide Concion. in fine, et Platonis Symposium. *Welcker.*

1404. haec antistrophica esse, nemo facile negaverit. quare αὖ pro αὖθις et φίλοισι pro φίλοις scripsi, Dindorfium secutus, 1407. et 1409.; quae facillimae sunt mutationes.

ἐπ' ἀγαθῷ δὲ τοῖς ἑαυτοῦ ξυγγενέσι τε καὶ φίλοισι t. t.
διὰ τὸ συνετὸς εἶναι. ith.
χαρίεν οὖν, μὴ Σωκράτει ἀντ.
παρακαθήμενον λαλεῖν,
ἀποβαλόντα μουσικὴν,
τά τε μέγιστα παραλιπόντα τῆς τραγῳδικῆς τέχνης·
τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι
καὶ σκαριφισμοῖσι λήρων διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι
παραφρονοῦντος ἀνδρός.

1411. cf. annot. ad 840. S. — τὸν Σωκράτη ἐνταῦθα κατηγορεῖ. ζῶν γὰρ οὗτος ὡς πολυλόγος κατηγορεῖτο, ὅτι πολλοὺς λόγους ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις καὶ τραπέζαις διεξήρχετο περὶ φιλοσοφίας. λέγει οὖν, ὅτι καλόν ἐστι μὴ μετ' αὐτοῦ τινα διάγειν, ἀφέντα τοὺς ποιητὰς τοιούτους ὄντας, ὡς καὶ μετὰ θάνατον ἀναβιοῦν αὖθις δύνασθαι· οὗ νῦν Αἰσχύλος ἔτυχε.

1416. σκαρ. — οἷον σκαρισμοῖς, καὶ λεπτολογίαις, σκιαγραφίαις. σκαριφεύειν γὰρ τὸ τοὺς ζωγράφους ὑποτυπῶσαι πρῶτον τοὺς γραφομένους· καὶ σκαριφήσασθαι ἐπὶ τοῦ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν, καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν σκιαγραφεῖν. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ φιλόσοφοι λόγοι ὥσπερ σκιαὶ καὶ αἰνίγματα διὰ τὸ ἀερῶδες αὐτῶν καὶ λεπτόν. — S. cf. Schneideri lex. v. σκαριφάομαι. — διατρ., quaestionem, disputationem. Paris. ἀργήν.

ΠΛΟΥΤΩΝ. ΑΙΣΧΥΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΠΛ. Ἄγε δὴ χαίρων, Αἰσχύλε, χώρει, a. d.
*καὶ σῶζε πόλιν τὴν ἡμετέραν
γνώμαις ἀγαθαῖς, καὶ παίδευσον
τοὺς ἀνοήτους (πολλοὶ δ' εἰσίν)·
καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων,
καὶ τουτὶ τοῖσι πορισταῖς,
Μύρμηκί θ' ὁμοῦ, καὶ Νικομάχῳ·
τόδε δ' Ἀρχενόμῳ· a.
καὶ φράζ' αὐτοῖς ταχέως ἥκειν a. d.
ὡς ἐμὲ δευρὶ, καὶ μὴ μέλλειν.

1419. *τὴν ἡμ.* πάντως γὰρ οἱ θεοὶ αὐτὴν φιλοῦμεν διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς εὐσέβειαν. S. affectata haec mihi videtur esse interpretatio, malimque *ὑμετέραν*, quae vocabula facile miscentur.

1422. *ἴσως τι σχοινίον δίδωσιν αὐτῷ ὁ Κλεοφῶν πρὸς ἀγχόνην, ἤ τι τοιοῦτο σύμβολον θανάτου*, [*ὡς ξένος δὲ ὁ Κλεοφῶν κωμῳδεῖται* (cf. 637., 1450. sequ.)] *ἢ ὅτι γέρων ὢν ἔμελλε μετ' ὀλίγον τεθνήξεσθαι· ἢ ὡς ἀγχόνης ἄξια ἔπραττε.* S. recte, nisi quod de aetate hominis nihil compertum habemus.

1423. *τοῖσι πορ.* *τοῖς φορολόγοις. τούτους λέγει, τοὺς περὶ πόρου χρημάτων* (1387.) *εἰσηγουμένους. εἴη δ' ἂν σχοινίον, ὃ ἐπιδίδωσιν αὐτοῖς.* S. lexic. rhetor. p. 294, 19. *ποερισταί: ἀρχή τις, ἥτις πόρους ἐζήτει.* ap. Demosthenem commemorantur *τῶν χρημάτων ταμίαι, καὶ ποερισταί.* vide Sp. et Boeckhii *Staatshaushaltung der Athener* 1. p. 179.

1424. *ὀνόματα κύρια. ἐπὶ πονηρίᾳ δὲ οὗτοι ἐκωμῳδοῦντο. οὐ πάντως δὲ ὁ Μύρμηξ τῶν ποριστῶν ἐστιν, ἀλλὰ δὴ οἴονται ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς· οὐδὲ γὰρ ὁ Νικόμαχος, ἀλλὰ ἤτοι ὁ τραγικὸς ὑποκριτὴς, ἢ ὁ πολίτης, περὶ ὧν προείρηται.* (?) *τί δ' ἂν εἴη διδούς; τάχα βρόχους πρὸς ἀγχόνην, ἤ τι τοιοῦτον. ξυμποδίσας δὲ συνδήσας τοὺς πόδας.* S. hic est, ut reor, Nicomachus, contra quem Lysias accusationem instituit, quae extat. fuit autem scriba, *γραμματεὺς*, non *ὑποκριτὴς*, ut quidam S. male autumat. *Palmer.* Exerc. p. 775.

1425. *Ἀρχ.* hunc Suidas v. *Ἀδείμαντος* vocat *Ἀρχέμορον*. K.

κἂν μὴ ταχέως ἥκωσιν, ἐγὼ,
νὴ τὸν Ἀπόλλω, a.
στίξας αὐτοὺς καὶ ξυμποδίσας, a. d.
μετ' Ἀδειμάντου τοῦ λευκολόφου
κατὰ γῆς ταχέως ἀποπέμψω. a. par.
ΑΙ. ταῦτα ποιήσω· σὺ δὲ τὸν θᾶκον a. d.
τὸν ἐμὸν παράδος Σοφοκλεῖ τηρεῖν,
καὶ διασώζειν, ἢν ἄρ' ἐγώ ποτε
δεῦρ' ἀφίκωμαι· τοῦτον γὰρ ἐγὼ
σοφίᾳ κρίνω δεύτερον εἶναι.
μέμνησο δ', ὅπως ὁ πανοῦργος ἀνὴρ,
καὶ ψευδολόγος, καὶ βωμολόχος,
μηδέποτ' εἰς τὸν θᾶκον τὸν ἐμὸν
μηδ' ἄκων ἐγκαθεδεῖται. a. par.
ΠΛ. φαίνετε τοίνυν γ' ὑμεῖς τούτῳ a. d.
λαμπάδας ἱερὰς, χἄμα προπέμπετε,
τοῖσιν τούτου τοῦτον μέλεσιν
καὶ μολπαῖσιν κελαδοῦντες. a. par.
ΧΟ. πρῶτα μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ hexam. her.
ἐς φάος ὀρνυμένῳ δότε, δαίμονες οἱ κατὰ γαῖαν,
τῇ τε πόλει μεγάλων ἀγαθῶν ἀγαθὰς ἐπινοίας·
πάγχυ γὰρ ἐκ μεγάλων ἀχέων παυσαίμεθ' ἂν οὕτως,

1430. poenae servorum fugitivorum et eorum, qui aliquid gravius deliquissent. vide antiquitatum graec. scriptores, in his Potterum Archaeol. 1. p. 135. sequ.; item Lipsii Elect. 2, 15.

1431. S. τοῦ λευκ. εἴη ἂν οὗτος ὁ τοῦ Λευκολοφίου (Λευκολοφίδου). οὗ καὶ Πλάτων μέμνηται ἐν Πρωταγόρᾳ. (Plat. Bipont. 3. p. 98., Heindorf. p. 485. sequ.) ἦν γὰρ τῶν περὶ τοὺς καιροὺς τούτους στρατηγούντων· ἡγεῖτο δὲ τοῦ μέρους τοῦ ναυτικοῦ. τάχα δ' ἂν οὗτος εἴη, ὃν καὶ παραγεγραμμένον λέγουσιν· οἰκεῖον γὰρ αὐτοῦ τὸ στίξας αὐτοὺς ἀντὶ τοῦ στιγματίσας, καὶ μαστιγώσας· ἦν γὰρ ξένος. — S. Rav. στρατηγὸς ἦν τοῦ ναυτικοῦ. καὶ Εὔπολις μέμνηται ἐν Πόλεσιν οὕτως περὶ τοῦ Ἀδειμάντου οὐκ ἀργαλέον δῆτ' ἐστὶ πάσχειν τοῦτ' ἐμὲ, Τὸν Λευκολόφου (Λευκολοφίδου) παῖδα; cf. Plat. Protagora l. l. et interpp. Xenophontis Hist. gr. 1, 4, 21. ambigue dictum λευκολόφου in milite, ridiculi causa.

1441. μηδ' ἄκων. οἷον, μηδὲ εἴ τινες ἄκοντα τοῦτον λαβόντες καθίσαι ἐθελήσουσι. S.

1442. φαιν. πρὸς τὸν Χορόν. ἀντὶ τοῦ ἀνάπτετε, ὦ μύσται. S. ll. τοίνυν. vid. annot. ad 313.

1446. ἡ τελευταία ἔκθεσις τοῦ δράματος. — εὐοδίαν δὲ εὐκολίαν περὶ τὴν ὁδόν. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐν Γλαύκῳ Ποτνιεῖ Αἰσχύλου εὐοδίαν μὲν πρῶτα ἀπὸ στόματος χέομεν. S.

ἀργαλέων τ' ἐν ὅπλοις ξυνόδων· Κλεοφῶν δὲ μαχέσθω,
κἄλλος ὁ βουλόμενος τούτων πατρίοις ἐν ἀρούραις.

1450. *ξύνοδοι ἐν ὅ.* sunt armorum conflictus. B. *Κλ. δὲ μαχ.* παρόσον, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσσαις ναυμαχίαν, Λακεδαιμονίων βουλομένων ἐκ Δεκελείας ἀπιέναι, ἐφ' οἷς ἔχουσιν ἑκάτεροι, καὶ εἰρήνην ἄγειν, ἐπὶ Καλλίου, Κλεοφῶν ἔπεισε τὸν δῆμον μὴ προσδέξασθαι, ἐλθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μεθύων, καὶ θώρακα ἐνδεδυκὼς, οὐ φάσκων ἐπιτρέψειν, ἐὰν μὴ πάσας ἀφῶσι τὰς πόλεις οἱ Λακεδαιμόνιοι. οὗτος δὲ ὁ Κλεοφῶν ὡς ξένος κωμῳδεῖται, καὶ βάρβαρος. οὗ καὶ ἄνω ἐμνήσθη (673.), εἰπὼν *φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, — χελιδών.* μαχέσθω οὖν, φησὶ, Κλεοφῶν, καὶ οἱ ἄλλοι, ὅσοι τούτῳ ὅμοιοί εἰσιν, ἐν ταῖς πατρίσιν αὐτῶν, καὶ μὴ ἐν Ἀττικῇ κινείτωσαν πολέμους· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ πατρὶς αὕτη. S. erat enim ille Cleophon de numero eorum, qui pacem respuebant, et ante hoc tempus post victoriam Atheniensium ad Cyzicum Endio Laconi legato, pacem petenti, multum adversatus fuerat, ut ait Diodorus l. 13. (c. 53., ubi vid. Wesseling.), et iterum postea post pugnam ad Cynossema, Theopompo archonte, ut ait Eurip. S. ad Orest. p.153. et 202. *Palmer.* Exerc. p. 776.

VARIETAS SCRIPTURAE

IN CODICE PARISINO.

In Argum. omissum ὅτε.
πρὸς τὸν Κέρβερον.
ὁ ρμᾷ.
πορεύεται,
προσπαίζων ἄρα.
ἄνοιαν.
περσεφόνην περιελθόντων.
Εὐριπίδης περί.
τότε Εὐριπ.
αὐτοῖς τὸν Διόνυσον.
Ἀντιγένην.
οὕτως.
ὡς καί.
Fabulae versu 5. et 20. γελοῖον, et similiter 371., 505.
15. σκεύη φέρουσ᾽.
16. ποήσης.
30. οὑτοσὶν.
43. δάκνων.
63. μυριάκις γ᾽.
64. ἢ 'τέρα.
69. ἅδου.
70. ἐστὶν.
77. ἀνάγειν, — ἄγειν τινά.
79. ποεῖ.
143. ὄφις.
170. τὸν νεκρὸν.
175. ἵνα pro ἐάν.
188. ποῖ.
193. περιθρέξῃ — κύκλω.
198. ποεῖς.
199. ἴζω 'πὶ.
202. φλυαρήσῃς.
205. ἀκούσῃ, et sic fere in similibus.
208, ὦ ὅποπ bis.
209. βρεκεκέκεξ.
216. Διόνυσος, ν et σ finalibus confusis.
221. τ᾽ἀλγεῖν.
228. εἰκ. σύ γ᾽ ὦ.
234. φλυκτ. γ᾽.
236. ἀγκύψας.
241. ἡμέραισιν ἡλάμεθα.
245. ἐφθεγξάμεθα. frequens hic error.
253. ὁ φάρ. ἡμῶν ἂν.
299. αὖθις.
302. προσέπεσεν.
307. αὔρα γέ.
314. σαφές.
315. ἐν ἕδραις.
322, 3. τὴν — τιμὴν, et similiter in similibus melicorum.
325. μύσταισι.
330. ὦ ἴακχ᾽ ὦ ἴακχε.
337. λαμπάσι.
338. ἐξάγαγ᾽.
341. ἡ γνώμη.
342. ἐχόρευεν.
373. ταινιωθῆναι.
383. κατ᾽ εὐτέλειαν.
385. ἀζημίως.
386. ἴακχ᾽ ἴακχε.
393. κἀγώσε πρὸς σύν σοι.
398. κλεισθένην.
402. τοῦτον.
408. αὖθις ὦ παῖ.
424. περὶ τοὺς ξένους.
425, 6. mire codex σκόψω, σκώπτουσιν. sic etiam 676. σκοπεῖσι habet pro κοπεῖσι.
427. διατρίψῃς.
440. Ταρτησσία.

445. ἀναστήσεις.
470. κατερεικτῶν.
485. ἔνδοθεν ο. α. ὅτι εἰσέρχ., ut Elbing., quocum liber facit etiam 616., 911., 915., 926., 964.
499. ἐστιν ἂν pro ἐστι νοῦν, α et ου confusis, ut passim fit in libris.
510. τὸν χορὸν.
522. κατήσθειν.
529. τοὺς.
533. φάρυξ.
539. κλέωνα, ut elisionem saepissime neglexit librarius.
547. εἴμι τύπτεις.
556, 7. εἰ δὲ — βάλεις.
559. ἄνδρες.
565. δεῖν θ'.
587. μοι.
598. χώπ. γᾶν ἴδης.
606. οὔγ'.
616. ἐπεί.
630. πέρσεφασ.
643. ξυμπαρ.
657. ἑκόντας.
661. τό τ' pro ποτ'.
663. οἰμώζεται, ζ et ξ litteris confusis.
682. μουσικοῖς, ut χοροῖς.
697. πεποίηκεν.
698. μᾶλλον ἐπ. δοκῶ.
708. καί μοι.
710. ἐστὶν ὁ, quasi scriptum fuerit in autographo τίς ο. ἔνδον ἔστ' ὁ θόρ.
734. οὐράνιόν τ'.
753. σύμπυκτα.
774. ἱπποβάλλονα, μ et λλ confusis.
776. ἥσει πέμπει, ex interpretatione.
792. κομποφακελορήμονα, et sic fere in aliis similibus.
842. ἴθι δή.
860. μὲν καὶ.
863. λαβόντας propter praecedens λαβὼν, ni fallor.
870. ἠλακοῦντες.
883. ῥάδι'.
891. ἃ pro ἄν.
894. ἴσχανα. v. ann. ad Eurip. Iph. A. 626.
910. ἐρᾶν pro ὁρᾶν.
913. γὰρ pro γ' ἂν.
916. ποῶν.
917. γνώσει τε.
922. κακοῖσι περιπ.
923. κεῖος.
928. ἔλαβεν.
933. καὶ pro τίς. deinde ἐβελτερώτατοι.
934. μεμμάκονθοι. omissum καί.
942. semel legitur μᾶλλον.
946. τὴν ξυντυχίαν, permixtis, ut videtur, υ et ι subscripto, sive potius adscripto: nam adscribitur in vett. libris.
947. δεῖ ἐμὲ.
948. et 964. ἕνεκα, fortasse pro εἵνεκα.
949. βελτίστους.
952. αἴξιος, α et αι confusis.
958. ἐπιτρίψεις.
959. καὶ σὺ τί.
965. ἡμῖν pro ὑμῖν, sicut ὑμῶν 1001.
966. sic liber, nisi quod etiam ipse habet ἐδίδαξα.
979. κἀγαθούς.
985. οὐδὲ γὰρ — μηδὲν ἐπ.
999. τὰ ῥήματα.
1007. ὑπενέρθων, ut ἔχων οὔλων ἐρίων.
1010. ἐνέτριψεν, et 1038. ἔφευγεν, 1277. κατέλιπεν, vulgo ἐνέτριψε, ἔφευγε, κατέλιπε. contra 1144. et 1155. ἀπώλεσε.
1015. usque ad 1196. trajecti sunt in codice.
1016. ἀντιλέγειν et sequente versu πλεῖν.
1029. ἀπεφάνθην.
1038. λαμπάδα ἔφευγεν.
1044. ἔρχεται pro ἔχετον.
1047. καταφοβεῖσθαι pro καταφοβεῖσθε.
1063. σύμμαχος, uti etiam 1088., et et similiter συμφορᾶς 1100., συνέλεξας 1226.
1069. φανῆ.
1072. γέ μοι μέλλει.
1076. τεθνηκότος.
1084. οὐ γάρ.
1085. οὗτος ἄν, fortasse pro οὕτως ἄν.
1087. αὐτό.
1094. ὥσπερ γ' εἴτις.
1099. μετῆς, ς et ι subscr. confusis.
1108. τῷ δὲ pro τάδε.
1118. εὐτυχὴς, nec aliter 1122.
1131. ἄρ'.
1138. ἀναρμοττειν.
1139. θηλάκιον.
1140. ἰαμβίοισι.
1158. φροντ. σε.

1181. ἀπολεῖς.
1183. σὺκ' ἐτοῖσιν.
1188. μέμψιν ἐπ.
1195. Ἀχιλλεῦ, — ἀκούων μάχην.
1197. λίμνα.
1201. μου παῖ.
1203. τρίτον ὦ 'σχύλε.
1207. ὅσιον.
1217. δυσχειμερίαν.
1223. συγκλινές τ', ut Junt. 1.
1231. μελήτου.
1232. ταῦτα pro τάχα.
1236. ταῦτ' ἔστ'.
1240. νοτεροῖς.
1241. omissa verba κατὰ γωνίας.
1242. εἰ- (sic) εἰ-εἰ-.
1243. καὶ κερκ.
1248. περίβαλ'.
1250. δὲ pro δαί.
1253. βουλομένους.
1257. πρόσπολον.
1264. ἀρόσον pro δρόσον, α et δ litteris confusis.
1272. εἰ-εἰ.
1285. ὀξυτάτας.
1292. δὴ, fort. pro δέῃ.
1295. πλέον.
1299. περιστ.
1327. οὗς etiam hic liber, non ὡς, ut Br.
1329. παιδία χ' ἡ γυνή.
1332. σοφοί.
1338. φέρε δή.
1342. μέλη.
1345. etiam liber Paris., sicut E Brunck. et vett. edd., Aeschylo haec tribuit, nec male.
1349. μάλα δὲ βλάπτειν.
1351. εὖ δ'.
1362. κατέχοντας, non κατέχοντες, ut narrat Br.
1383. οὐχί.
1385. ὁπότ' ἂν.
1410. ἀργήν.
1447. ἐς, non κἐς, ut vett. edd., etiam Paris.

LIPSIAE, TYPIS B. G. TEUBNERI.

POETAE SCENICI

GRAECORUM.

POETAE SCENICI
GRAECORUM.

RECENSUIT ET ANNOTATIONE SIGLISQUE METRICIS IN MARGINE SCRIPTIS INSTRUXIT

FRIDERICUS HENRICUS BOTHE.

EDITIO SECUNDA EMENDATIOR.

VOLUMEN OCTAVUM,

QUOD CONTINET ARISTOPHANIS FABULAS DUAS ET INDICEM.

AD LUNAM.

LATRANT, LUNA, CANES TE; AT TU, NIHIL IMPETE MOTA
VANO, COELESTEM PERGIS, UT ANTE, VIAM.

LIPSIAE

SUMTIBUS LIBRARIAE HAHNIANAE

MDCCCXLV.

ARISTOPHANIS

COMOEDIAE.

RECENSUIT ET ANNOTATIONE INSTRUXIT

FRIDERICUS HENRICUS BOTHE.

EDITIO SECUNDA EMENDATIOR.

VOLUMEN QUARTUM.

ECCLESIAZUSAE. PLUTUS. INDEX.

LIPSIAE

SUMTIBUS LIBRARIAE HAHNIANAE

MDCCCXLV.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Αἱ γυναῖκες συνέθεντο πάντα μηχανήσασθαι εἰς τὸ δόξαι ἄνδρες εἶναι, καὶ ἐκκλησιάσασαι πεῖσαι παραδοῦναί σφισι τὴν πόλιν, δημηγορησάσης μιᾶς ἐξ αὐτῶν. αἱ δὲ μηχαναὶ τοῦ δόξαι αὐτὰς ἄνδρας εἶναι τοιαῦται· πώγωνας περιθέτους ποιοῦνται, καὶ ἀνδρείαν ἀναλαμβάνουσι στολὴν προνοήσασαι, καὶ προασκήσασαι τὸ σῶμα ἑαυτῶν, ὡς ὅτι μάλιστα ἀνδρικὸν εἶναι δόξαι. μία δὲ ἐξ αὐτῶν Πραξαγόρα λύχνον ἔχουσα προέρχεται κατὰ τὰς συνθήκας, καὶ φησὶν Ὦ λαμπρὸν ὄμμα.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἐν τοῖς Σκίροις ἀνδρῶν προκαθίζεσθ᾽ ἐν στολαῖς
τὰ γύναι᾽ ἔκρινεν γενομένης ἐκκλησίας,

Annotationes ad argum. metr. versu 1. et 2. libri
Ἐν τοῖς Σκίροις τὰ γύναι᾽ ἔκρινεν ἐν στολαῖς·
Ἀνέρων προκαθίζοντα, γενομένης ἐκκλησίας,
quorum versuum posterioris numeri sunt intolerabiles, nec locum habet participium προκαθίζοντα, sed opus est infinitivo. (*decreverunt priore loco sedere in concione, habitu virorum.*) inepta quoque in hoc genere est forma ἀνέρων. de Σκίροις vide fabulae versum 18.

Acta est haec comoedia anno 4. Olymp. 96., sive ante Chr. nat. 393., archonte Athenis Demostrato, ut docuit Sam. Petitus Miscell. 1. cap. 15. Schol. emendatus ad 193. περὶ τοῦ συμμαχικοῦ Φιλόχορος ἱστορεῖ, ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν ἐγένετο συμμαχία Ἀθηναίων καὶ Βοιωτῶν. Petitus l. l. „Inita est," inquit, „haec belli societas inter Athenienses et Boeotos anno 2. Olymp. 96., Diophanto archonte. Diodorus Sic. 14. (c. 82. init.) ἐπὶ Διοφάντου ἄρχοντος Ἀθήνησι Βοιωτοὶ καὶ Ἀθηναῖοι, πρὸς δὲ τούτοις Κορίνθιοι καὶ Ἀργεῖοι, συμμαχίαν πρὸς ἀλλήλους ἐποιήσαντο. neque eventus belli tam prospere quam rebantur illis cessit. Comicus noster (195.) ὅτε δή γ᾽ ἐγένετ᾽ (τὸ συμμαχικὸν scil.), ἤχθοντο. nam cum ad Nemeam fluvium manus conseruissent, plures Atheniensium Boeotorumque quam Lacedaemoniorum milites desiderati sunt. anno vero

περιθέμεναι πώγωνας ἀλλοτρίων τριχῶν.
ἐποίησαν οὕτως. ὑστεροῦντες οὖν στολαῖς

sequente, 3. Olymp. 96., Eubulida Athenis praetore, cum Corinthii, ut refert Diod. (14, 86.) inter se dissiderent atque secessionem facerent, utrinque est dimicatum instructa acie; sed fusi sunt Boeoti eorumque *σύμμαχοι*. meminit Aristoph. (200.): *Κορινθίοις ἄχθεσθε.* — *ἦσαν γὰρ διάφοροι*, *dissidebant enim*, inquit graecus interpres. atque hinc patet, productum fuisse hoc drama anno 4. Olymp. 96., idque Panathenaeis, quae peragebantur Hecatombaeone mense, quo *πρυτάνεις καὶ ἄρχοντες* semper suas *πρυτανείας* et magistratum inibant. itaque toto hoc dramate de ordinanda rep. anni illius, qui jam vertebat, agitur, habeturque *ἡ κυρία ἐκκλησία*, quasi esset illa, quae cogebatur stata die, Hecatombaeonis *ενδεκάτῃ*. praeterea haec ad Panathenaeorum pompam, *ἐν ᾗ οἱ γέροντες θάλλους ἔχοντες ἐπόμπευον* (Schol. ad Vesp. 523.), referri debent (743.) *τοὺς θάλλους καθίστη πλησίον*. meminit et Scirorum (18., 59.), quasi paulo ante praecessissent; quod verum est: nam agebantur die 11. mensis Scirophorionis, qui Hecatombaeonem praecedebat, ubi vult agitata fuisse a mulieribus consilia de occupanda per fraudes rep.: *ἀνθ' ὧν συνοίσει — φίλαις*. demum, quia Hecatombaeone mense *Μετοικέσια* festum celebrabatur, et inquilini *ἐνοίκια* pendebant, migrabantque ex aedibus in alias, cum videret nescio quis vasa, quae efferrentur, quaerit, an migret in alias aedes (753. seqq.)." cf. Palmerii annot. ad fabulae versum 196.

Rebus male gestis identidem per viros, mirum non est, fuisse, qui cogitarent, nunc serio, nunc per jocum, de *πολιτείαις γυναικοκρατουμέναις*, quales perhibebantur olim Amazonum, Lemniorum (Apollod. 1, 9, 17.), Celtarum, generatimque populorum bellicosorum (Aristot. Polit. 2, 6, 6.) et rudiorum, velut hodieque illorum, qui habitant insulas sociales. cf. ann. ad Eccles. 590.

De statu tunc rerum in Graecia sic fere Droysen. (Des Aristoph. Werke, 3. Th., S. 309.) „Der Ausgang des peloponnesischen Krieges hatte der Macht Sparta's ein Übergewicht in den hellenischen Verhältnissen gegeben, das die Staaten zweiten Ranges mit Recht besorgt machte. Deshalb hatte namentlich Theben durch Unterstützung des Thrasybul und der mit ihm Verbannten zum Sturz der Dreissig und zur Wiederherstellung der Selbstständigkeit Athens mitgewirkt. Dennoch mehrte sich sogar Sparta's Macht durch eine Reihe glanzvoller Unternehmungen. Die ehemaligen Bundesgenossen Athens waren unter spartanische Hoheit gekommen; auch die griechischen Städte Kleinasiens, die zum Theil dem Perserkönig unterthänig waren, galt es zu gewinnen; dem kühnen Feldzug mit Kyros, dem Prätendenten des Perserreichs, mit dem ein spartanisch-griechisches Heer bis in die Nähe von Babylon kam (401), folgte bald die Expedition des grossen Spartanerkönigs Agesilaos, die nichts Geringeres bezweckte als das Reich der Perser zu stürzen (396. — 394.).

„Dieser Gefahr zu begegnen, fand die Politik der Perser das sicherste Mittel. Durch den Rhodier Timokrates, der, reichlichst mit persischem Golde versehn, nach Griechenland ging, wurde (Anfangs des Jahres 394.) ein Bündniss zwischen Theben, Korinth, Argos und Athen veranlasst; eine unbedeutende Grenzstreitigkeit der Phokier und Lokrier brachte den sogenannten böotischen Krieg zum Ausbruch, in dem (Sommer 394) Theben und Athen als offenbare Feinde den Spartanern gegenübertraten. Die Schlacht von Haliartos machte Agesilaos' Rückkehr nothwendig, und nicht ohne Mühe gewann er (Spätsommer 394) über die sämmtlichen Verbündeten den Sieg von Koroneia. Aber um dieselbe Zeit hatten die Spartaner eine

ἄνδρες γυναικῶν ἐκάθισαν· καὶ δὴ μία
δημηγορεῖ περὶ τοῦ λαβούσας τῶν ὅλων

entscheidende Niederlage erlitten: der Athener Konon war mit der Perserflotte bei Knidos der spartanischen Seemacht begegnet und hatte sie vollkommen vernichtet; mit dieser einen Schlacht hatte Sparta's Gewalt über die Inseln und jenseits des Meeres ein Ende; überall wurden die spartanischen Statthalter vertrieben, und die Perserflotte konnte ungehindert durch die hellenischen Gewässer und zum Isthmus steuern. Dorthin hatte sich der sogenannte korinthische Krieg zwischen den Verbündeten und den Spartanern zusammengedrängt, indem Jene von Korinth, Diese von Sikyon aus ihre Bewegungen machten. Indess bildete sich in Korinth eine gefährliche Verschwörung zu Gunsten der Spartaner; dem Ausbruch derselben kamen die Demokratischgesinnten durch ein furchtbares Blutbad (Frühling 393) zuvor, in Folge dessen Korinth die Verfassung von Argos annahm, die Grenzen gegen den verbündeten Staat aufhob und so mit Argos gemeinschaftlich ein Ganzes bildete. Umsonst versuchten die Spartaner von Sikyon aus durch Hülfe korinthischer Verräther sich der Stadt zu bemächtigen, und die Mauer von der Stadt zum Hafen hinab, die sie zum Theil zerstörten, wurde in Kurzem mit Hülfe der Athener wieder hergestellt. Zugleich machte Iphikrates von Athen an der Spitze des leichten Fussvolkes, das er zuerst in solcher Ausdehnung und mit neuer Bewaffnung brauchte, Einfälle bis nach Arkadien hinein und gewann so der feindlichen Macht immer mehr Terrain ab. Noch einflussreicher war in diesem Jahre (393) die Thätigkeit der persischen Seemacht unter Pharnabazos, an dessen Seite Konon kommandierte: man segelte bei Melos vorüber nach der spartanischen Küste und besetzte nach deren Verwüstung die nahegelegene Insel Kythera; von dort steuerte man nach dem Isthmus, die Verbündeten zu ermuthigen und ihnen Geld zur Fortsetzung des Krieges und zur Errichtung einer korinthischen Flotte zu zahlen. Endlich ging Konon (im Sommer 393) nach Athen selbst und begann dort den Wiederaufbau der im Jahr 404 zerstörten Mauern, die den Hafen mit der Stadt verbanden; durch thätige Hülfe der Böotier und anderer Staaten kam dieses ungemein wichtige Werk in Kurzem zu Stande.

„Alles diess veranlasste die Spartaner, den Antalkidas nach Asien zu senden, um dem persischen Oberfeldherrn Eröffnungen wegen Friedens zu machen und so zunächst die persische Unterstützung den Verbündeten zu entziehen. Es gelang dem Gesandten, trotz der Gegenvorstellungen Seitens der Verbündeten, wenigstens soweit, dass der Perser heimlich Hülfsgelder an Sparta zahlte und Konon, „weil er die Sache der Perser verriethe," festnehmen liess (Ausgang des Jahres 393). Indess war die Flotte der Korinther aus dem korinthischen Meerbusen ausgelaufen, und auch die Athener dachten daran, wieder ihr Glück zur See zu versuchen; Thrasybul beantragte die Ausrüstung einer Flotte von 40 Segeln, um nach Thracien und den Inseln zu segeln, und namentlich in Rhodus, wo sich eine starke Partei gegen Sparta gebildet hatte, den Demokraten Hülfe zu leisten.

„Diess sind die Verhältnisse, auf welche sich einige Verse der vorliegenden Komödie (V. 193 ff.) beziehen. — Über die etwaige Tendenz derselben ist mancherlei gesagt. Man hat darin eine Parodie des von Plato in seiner „Republik" aufgestellten Idealstaats finden wollen, in welchem das Verhältniss der Weiber manches Ähnliche mit dem in dieser Komödie hat. Es ist keine Frage, dass die Republik Jahrzehnte später geschrieben ist, ja es bezieht sich vielmehr Plato auf das Stück, wenn er (V. p. 452, 457) sagt,

τὴν ἐπιτροπὴν βέλτιον ἄρξειν μυρίῳ,
ἐκέλευσέ τ' εἰς τὸ κοινὸν εἰσφέρειν ὅλα
τὰ χρήματ' ἄνδρας· ὣς κεκρίσθαι τοῖς νόμοις.

„dergleichen Grundsätze seien zwar von den Komikern durchgezogen worden“ u. s. w. Indess ganz ohne ähnliche Beziehungen dürfte es nicht sein; es gab seit den letzten 20 Jahren, in Folge der überall theoretisierenden u. schematisierenden Aufklärung, in Athen so mancherlei Theorieen und Spekulationen, und besonders war die spartanische Verfassung, in der Einzelnes dem Weiberwesen in unserer Komödie ähnlich ist, so sehr als Muster trefflichster Einrichtungen anerkannt, dass man unter den mannichfachen Constitutionen, die in Hörsälen und vornehmen Cirkeln besprochen sein mögen, immerhin auch — nicht gerade Weiberherrschaft, aber wohl etwa Weibergemeinschaft, Emancipation der Weiber oder dergleichen Unsinn, als beliebtes Thema voraussetzen darf. —

„Man sieht es dem Stücke selbst an, in wie kläglichem Zustande damals der einst so herrliche Staat ist, wie Allen das öffentliche Leben eine Last geworden ist, der sich die Menge nur unterzieht, um für das liebe Brod zu sorgen. — So ist es auch der Komödie ergangen; einst so jubellaut im Drängen und Schreien der Parteiungen, ist sie nun stumpf geworden und fristet gleichsam unter der Hand ihr einst so wichtiges politisches Dasein. Es kann Einem das Herz rühren, wenn man den alten Heros des Spottes, der den Typhon bezwang und mit Heraklesmuth im Augiasstall der athenäischen Vornehmheit herumfegte, in diesen Ekklesiazusen auch noch ein Paar politische Spitzen und persönliche Angriffe zu Stande bringen sieht, während doch als Hauptpersonen arme, gemeine Leute mit ihren Ehehälften auftreten und mit zotigen Witzen ein Publikum amüsieren müssen, aus dem sich die Gebildeten, die Vornehmen und Reichen, zurückgezogen haben, um sich den Interessen der Philosophie, den mühsamen Übungen rhetorischer Schulen, dem trägen Genuss privater Vergnügungen, oder der Lust des Abenteuerns im Dienst fremder Staaten hinzugeben. — Die Ecclesiazusen gehören, trotz ihres scheinbar sehr politischen Stoffes, dem Übergange zur mittlern Komödie an; die Parabase fehlt, und sonst auch ist der Chorgesang auf ein Paar unbedeutende Partieen eingeschränkt, namentlich aber der freie Raum zwischen den einzelnen Scenen nicht für den Chor verwendet. (cf. Plutum.) —

„Übrigens dürfen die Ekklesiazusen zu den schönsten Dichtungen des Aristophanes gezählt werden. Es ist merkwürdig, mit welcher üppigen Lust hier die verschiedensten Charaktere gezeichnet sind. Dieser biedere Philister Blepyros, die alte ehrliche Haut von vergnügtem Kleinbürger mit seinem Panathenäenaufzug von altem Hausrath; dann wieder der patzige Kehrdichnichtdran, der abwarten will, was die Andern thun, — und auf der andern Seite die Gallerie von Frauen, sowohl denen, welche die Ekklesie einstudieren, wie jene alten und ältern Weiber, — Das alles ist ganz köstlich. — Seine ganze Grösse aber zeigt Aristophanes in dem leichten und freien Gang der Scenen. — Es ist eine Erfindung vom ersten Range, (?) dass die Ekklesie, die man doch nicht füglich vorstellen kann, durch die Probe der Weiber vollkommen anschaulich gemacht wird; — es ist der Gipfel der Komik, wenn im letzten Akt die alten verbuhlten Weiber einander ihren Fang abjagen, während sie an der dazwischen spielenden Anmuth des kecken verliebten Dirnchens das ergötzlichste Gegenbild finden.“ —

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.
ΒΛΕΠΥΡΟΣ, ἀνὴρ τῆς Πραξαγόρας.
ΑΝΗΡ ΤΙΣ.
ΧΡΕΜΗΣ.
Ο ΚΑΤΑΘΕΙΣ.
Ο ΜΗ ΚΑΤΑΘΕΙΣ.
ΚΗΡΥΚΑΙΝΑ.
ΓΡΑΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΝΕΑΝΙΣ.
ΝΕΑΝΙΑΣ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.
ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ. ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΠΡ. Ὦ λαμπρὸν ὄμμα τοῦ τροχηλάτου λύχνου, i. tr.
κάλλιστ' ἐν εὐσκόποισιν ἐξηρτημένον,
(γονάς τε γὰρ σὰς καὶ τύχας δηλώσομεν·

Annotationes ad fabulam. Vers. 1. S. *Πραξαγόρα λύχνον ἔχουσα προέρχεται. ὑποπτεύεται δὲ ὁ ἴαμβος ἢ τοῦ Ἀγάθωνος, ἢ τοῦ Δικαιογένους, διὰ τὰς ἑταίρας (διὰ τὸ τὰς ἑτέρας) ἐγκαθιζομένας. πρὸς ὃ οὐδὲν εἶπεν ἀλλὰ μόνον, ὅτι τὰς ἑταίρας (ἑτέρας) δεῖ πως (καταλαβεῖν). βούλεται δὲ εἰπεῖν, ὅτι τοὺς ἄνδρας* (fort. *τὰς ἀνδρικὰς*, intell. *ἕδρας*) *προλάβωμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.* ad 22. haec leguntur annotata in scholiis *ἃς Σφυρόμαχος. γράφεται ἃς Κλεόμαχος, καί φασι Κλεόμαχον, τραγικὸν ὑποκριτήν. οὗτος φαίνεται ὑποκρινόμενός ποτε εἰρηκέναι τι* (Schol. Rav. *εἰρηκέναι ἕδρας*) *ἐν δράματι, καὶ ἐσκῶφθαι διὰ τὸ κακέμφατον.* (*ἄλλως*:) *ὁ δὲ Σφυρόμαχος ψήφισμα εἰσηγήσατο, ὥστε δεῖν τὰς γυναῖκας τὰς ἑταίρας χωρὶς τῶν ἐλευθέρων καθέζεσθαι.* (?) *οἱ δὲ, ὅτι* (*δεῖ*) *τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς ἄνδρας χωρὶς καθέζεσθαι.* hoc recte, nisi fallor. Suidas v. *Σφυρόμαχος εἰσηγήσατο, ὥστε τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς ἄνδρας χωρὶς καθέζεσθαι.* videtur Sphyromachus quas sedes proprias feminis assignavit in theatro, appellasse *τὰς ἑτέρας*, quae verba, uti et *τὸ ἐγκαθιζομένας*, ab Agathone vel Dicaeogene antea usurpata in obscoenam sententiam detorserunt Athenienses. cf. annot. ad 22. — rursus S. *τοῦ τροχηλάτου. διὰ τὸν κεράμεον τροχόν.* —

2. *ἐξηρτ.* Palmer., Jensius Lectt. Lucian. p. 41., Br., alii. codd. mendose *ἐξητημένον.* signum erat lucerna ardens in loco edito suspensa, ut ibi convenirent mulieres. nam *εὔσκοποι τόποι* sunt *loci eminentes*, qui undique conspiciuntur, qua voce usus est Aristot. H. A. 9, 41., ut Palmer. annotavit.

3. *γονάς τε γὰρ σάς.* ridicule: de lucerna enim tanquam de deo vel heroe aliquo loquitur. — K. Asclepiades Anthol. Palat. 1. p. 84. *Λύχνε, σὲ γὰρ παριοῦσα τρὶς ὤμοσεν*

τροχῷ γὰρ ἐλαθεὶς κεραμικῆς ῥύμης ἄπο
μυκτῆρσι λαμπρὰς ἡλίου τιμὰς ἔχεις·)
ὅρμα φλογὸς σημεῖα τὰ ξυγκείμενα!
σοὶ γὰρ μόνῳ δηλοῦμεν εἰκότως, ἐπεὶ
κἀν τοῖσι δωματίοισιν Ἀφροδίτης τρόπων
πειρωμέναισι πλησίον παραστατεῖς,
λορδουμένων τε σωμάτων ἐπιστάτην
ὀφθαλμὸν οὐδεὶς τὸν σὸν ἐξείργει δόμων·
μόνος δὲ μηρῶν εἰς ἀποῤῥήτους μυχοὺς
λάμπεις, ἀφεύων τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα·
στοάς τε καρποῦ βακχίου, τε νάματος,
πλήρεις ὑποιγνύσαισι συμπαραστατεῖς·
καὶ ταῦτα συνδρῶν οὐ λαλεῖς τοῖς πλησίον
ἀνθ' ὧν ξυνείσει καὶ τὰ νῦν βουλεύματα,
ὅσα Σκίροις ἔδοξε ταῖς ἐμαῖς φίλαις.

Ἡράκλεια Ἥξειν, κοὐχ ἥκει, λύχνε, σὺ δ', εἰ θεὸς εἶ, Τὴν δολίην ἐπάμυνον. — et Comicus ap. Plut. t. 2. p. 513, F., annotante Jacobsio ad carmen Asclepiadis, Βακχὶς θεόν σ' ἐνόμισεν, εὐδαῖμον λύχνε, Καὶ τῶν θεῶν μέγιστος εἶ, ταύτῃ δοκεῖν: nam ita scribi malim quam — μέγιστος, εἰ τ. δοκεῖς, ut placuit Jacobsio. libri μ. εἶ, τ. δοκεῖς.

4. ῥύμης. τῆς ὁρμῆς. Ex S.

5. μυκτ. ita vocat canaliculos prominentes in lucerna, in quibus cubant ellychnia. apposite admodum: nam sic λύχνος δίμυξος, τρίμυξος, *duo aut tria habens ellychnia.* hinc etiam προμύξαι λύχνον, *emungere lychnum.* Be. τιμάς. *munus.* Seider. ad Eurip. El. 988. B.

6. σύμβολον ἡμῖν δίδου περὶ τῶν συγκειμένων διὰ τῆς φλογός. S.

8. δωμ. cubiculis. τρόπων. σχημάτων, *figurarum.* cf. Ran. 1253.

10. λορδ. S. χορδουμένων. (sic codd. praeter Rav.): κινουμένων. — vid. Suid. vv. λορδουμένη et λορδουμένων.

13. ἀφεύων — τρίχα. cf. Lys. 761.

14. στοάς. τὰ ταμεῖα. ἐν οἷς ὁ σῖτος, στοὰς λέγουσι· καὶ γὰρ παραμήκη. S.

15. ὑπ. clam aperientibus. de furtis mulierum Be. conferri jussit Thesm. 389. seqq.

17. ita Biset. et alii scribendum esse intellexerunt. codd. ξυνοίσει, συνοίσει.

18. Σκίρα ἑορτή ἐστι τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, Σκιροφοριῶνος ιβ'. οἱ δὲ Δήμητρος καὶ Κόρης. ἐν ᾗ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἐρεχθέως φέρει σκιάδειον λευκὸν, ὃ λέγεται σκίρον. ἄλλως. Σκίρα ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκιροφοριών. φασὶ δὲ οἱ γράψαντες περί τε μηνῶν καὶ ἑορτῶν τῶν Ἀθήνησιν, ὡς τὸ σκίρον σκιάδιόν ἐστι, μεθ' οὗ φερόμενοι ἐξ ἀκροπόλεως εἴς τινα τόπον καλούμενον Σκίρον πορεύονται ἥ τε τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια καὶ ὁ τοῦ Ἡλίου. κομίζουσι δὲ τοῦτο Ἐτεοβουτάδαι. σύμβολον δὲ [τοῦτο] γίνεται τοῦ δεῖν οἰκοδομεῖν καὶ σκέπας δὲ ποιεῖν, ὡς τοῦ χρόνου ἀρίστου ὄντος πρὸς οἰκοδομίαν. καὶ Ἀθηνᾶν δὲ Σκιράδα τιμῶσιν Ἀθηναῖοι, ἣν Φιλόχορος μὲν ἐν δευτέρῳ Ἀτθίδος ἀπὸ Σκίρου τινὸς Ἐλευσινίου (? vid. Pausan. 1, 36, 3.) μάντεως κεκλῆσθαι, Πραξίων δὲ ἐν δευτέρῳ Μεγαρικῶν ἀπὸ Σκίρωνος τοῦ συνοικίσαντος Σαλαμῖνα. Σκιράδα δὲ Ἀθηνᾶν Θησεὺς ἐποίησεν (ἐνεποίησεν, induxit, instituit), ὅτε

ἀλλ᾽ οὐδεμία πάρεστιν, ἃς ἥκειν ἐχρῆν·
καίτοι πρὸς ὄρθρον γ᾽ ἐστὶν, ἡ δ᾽ ἐκκλησία
αὐτίκα μάλ᾽ ἔσται· καταλαβεῖν δ᾽ ἡμᾶς ἕδρας,
ἅς Σφυρόμαχός ποτ᾽ εἶπεν, εἰ μέμνησθ᾽ ἔτι,
δεῖ τὰς ἑτέρας πως, κἀγκαθιζομένας λαθεῖν.
τί δῆτ᾽ ἂν εἴη; πότερον οὐκ ἐῤῥαμένους
ἔχουσι τοὺς πώγωνας, οὓς εἴρηκ᾽ ἔχειν,
ἢ θαἰμάτια τἀνδρεῖα κλεψάσαις λαβεῖν
ἦν χαλεπὸν αὐταῖς; ἀλλ᾽ ὁρῶ τονδὶ λύχνον
προσιόντα. φέρε νυν ἐπαναχωρήσω πάλιν,
μὴ καί τις ὢν ἀνὴρ ὁ προσιὼν τυγχάνει.
Γ. Α. ὥρα βαδίζειν, ὡς ὁ κήρυξ ἀρτίως
ἡμῶν προσιόντων δεύτερον κεκόκκυκεν.
ΠΡ. ἐγὼ δέ γ᾽ ὑμᾶς προσδοκῶσ᾽ ἐγρηγόρη
τὴν νύκτα πᾶσαν. ἀλλὰ φέρε τὴν γείτονα
τήνδ᾽ ἐκκαλέσωμαι, τρυγονῶσα τὴν θύραν·
δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρ᾽ αὐτῆς λαθεῖν.
ἤκουσά τοι
ὑποδουμένη τὸ κνῦμά σου τῶν δακτύλων,

ἐπανήει ἀποκτείνας τὸν Μινώταυρον. S. recte Palmer. intelligit locum famosum (vide Schneideri lex. v. *Σκίρον*) in Athenarum suburbio, *Σκίρα* sive *Σκίρον* dictum, de quo Strabo 9., ed. Tauchniz. 2. p. 236., Pausan. I., 36, 4., Suid. 3. p. 332., Phot. lex. p. 385., Stephanus v. *Σκίρον*, quia mensis Scirophorion fuit aestivus et fere solstitialis, cui non convenit, ut populi convocatio fiat *πρὸς ὄρθρον*, ***ad diluculum***, ut fit in hac fabula 20. de festo vid. inprimis Meursii Graecia feriata.

22. sequ. *ἅς*. Br. et Bekk. praeter necessitatem *ὡς*. dixi de h. l. ad 1. D. quoque in annot., ut nos, nisi quod scripsit *Φυρόμαχος* et *κἀγκαθεζομένας*. annotavit autem, Hermanni emendationem *ἑτέρας* confirmari editione Bern. Juntae, in qua legitur *δεῖ τὰς ἑτέρας κἀγαθιζομένας λαθεῖν*. ceterum *ἕδρας* illas *τὰς ἑτέρας*, h. e. virorum, anteriores fuisse, cum per se quisque existimare potest, tum intelligitur ex versu 98.

24. *τί — εἴη;* formula. cf. 347.

29. sic Rav., D., neque ita scribi nolebat Br. vulgo *τυγχάνῃ*. vid. H. ad Viger. annot. 270.

30. *μία τῶν ἐρχομένων πρὸς τὴν Πραξαγόραν ταῦτα λέγει*. S.

31. *κεκ.* S. ad Ran. 1306. *κοκκύσω: συρίσω, σύνθημα δῶ, δίκην ἀλεκτρυόνος βοήσω*. observavit Be., quod et Fabro visum, praeconem illum esse gallinaceum, quem pariter atque cuculum dici *κοκκύζειν* auctor est Pollux 5, 89.

32. ita Porson. ad Xenoph. Anab. p. LII. ed. Schneider., D. libri fere *ἐγρηγορεῖν*: unus, quem Br. secutus est, *ἐγρηγόρουν*. Bekk. *ἐ—γόρειν*.

34. *θρυγονῶσα* (sic, ut vett. edd.): *ἡσύχως κνῶσα*. S. sic etiam Suid. v. *τρυγονῶσα*. recentiores quaedam edd., notante Br., *θρυγανῶσα*, quemadmodum Hesych. *θρυγανᾷ: κνᾶται, ξύει*. idem *κνᾷν τῷ κνύειν*, *scalpendo*: unde *κνῦμα* 36.

36. *ὑπ.* *ὑποδήματα βαλοῦσα* (*ἐμβαλοῦσα*). *τὸ κνίσμα δὲ* (sic enim legebatur, sed A Paris. et Rav. *κνῦμα*,

ἅτ' οὐ καταδαρθοῦσ'· ὁ γὰρ ἀνὴρ, ὦ φιλτάτη
(Σαλαμίνιος γάρ ἐστιν), ᾧ ξύνειμ' ἐγὼ,
τὴν νύχθ' ὅλην ἤλαυνέ μ' ἐν τοῖς στρώμασιν,
ὥστ' ἄρτι τουτὶ θοἰμάτιον αὐτοῦ λαβεῖν.
Γ. Α. καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Κλειναρέτην, καὶ Σωστράτην,
προσιοῦσαν ἤδη τήνδε, καὶ Φιλαινέτην.
ΠΡ. οὔκουν ἐπείξεσθ'; ὡς Γλύκη κατώμοσε
τὴν ὑστάτην ἥκουσαν οἴνου τρεῖς χόας
ἡμῶν ἀποτίσειν, κἀρεβίνθων χοίνικα.
Γ. Α. τὴν Σμικυθίωνος δ' οὐχ ὁρᾷς Μελιστίχην
σπεύδουσαν ἐν ταῖς ἐμβάσιν; κἀμοὶ δοκεῖ
κατὰ σχολὴν παρὰ τἀνδρὸς ἐξελθεῖν μόνη.
Γ. Β. τὴν τοῦ καπήλου δ' οὐχ ὁρᾷς Γευσιστράτην
ἔχουσαν ἐν τῇ δεξιᾷ τὴν λαμπάδα,
καὶ τὴν Φιλοδωρήτου τε, καὶ Χαιρητάδου;
ΠΡ. ὁρῶ προσιούσας χἀτέρας πολλὰς πάνυ
γυναῖκας, ὅ τι περ ἔστ' ὄφελος ἐν τῇ πόλει.
Γ. Γ. καὶ πάνυ ταλαιπώρως ἔγωγ', ὦ φιλτάτη,
ἐκδρᾶσα παρέδυν· ὁ γὰρ ἀνὴρ τὴν νύχθ' ὅλην

Brunckio aliisque probantibus.) τὸν ἠρεμαῖον κνησμόν. S. rescribendum est τὸ κνῦμα auctoritate Suidae h. v. et Herodiani gramm. ap. Eustath. ad Odyss. N. p. 1746, 7. est κνῦμα ὁ ἠρεμαῖος κνησμὸς, ut Suid. recte, i. e. *lenis scalptio*, quae fit unguibus vel digitis. solebant amantes, qui noctu ante amicarum aedes stabant, intromitti ab illis cupientes, januas potius digitis scalpere quam pulsare, vel digitis concrepare, quoniam pulsatio et crepitus sunt soni distinctiores et qui facilius animadvertuntur. Thesm. 451. οὗτος πόθῳ μου ᾽κνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν. E K.

38. Σαλαμ. ὡς ναυτικῶν ὄντων τῶν Σαλαμινίων. — S. eo pertinet ἤλαυνε versu proximo: nam nautae seu remiges proprie dicuntur ἐλαύνειν, quae vox transfertur ad rem amoris. — ᾧ ξύνειμ' ἐγὼ, *quicum vivo*, cui nupta sum. cf. 339., 896.

42. προσιοῦσαν. Rav. D. παριοῦσαν.

44. sequ. χόας — χοίνικα. vide Ach. 938, 1129, Lys. 1131. S. κάρεβ. ὑποπίνοντες ἔκοπτον φρυκτοὺς ἐρεβίνθους. est autem κακέμφατος vox ἐρέβινθος, ut quae et partem eam significet, qua sunt viri. vide Ran. 508., Ach. 756. annotavit haec Faber, simul observans, quia cicer frixum aut tostum sitim faciat, ideo statim ejus post vini mentionem fieri. cf. infra 606.

46. sequ. τὴν Σμικ. λείπει γυναῖκα. ἐμβάσιν. ἐμβὰς ἀνδρεῖον ὑπόδημα. (cf. 633.) S.

48. S. Rav. et Suidas κατὰ σχολήν: ἀντὶ τοῦ μόλις, ἢ ἀψοφητί. — μόνη. *sola*, neque comitante ancilla, quae facem praeferret.

50. τὴν λαμπ. τὴν δᾶδα λέγει διὰ τὸ εἶναι νύκτα. S.

53. ὄφελος. τουτέστιν εὐγενεῖς. S. exscripsit hoc Suidas. sed bene K. monuit, τὸ ὄφελος ap. Graecos, praesertim Atticos, non solum eos dici, qui genere inter ceteros excellant, sed etiam qui divitiis, honoribus, fortitudine, virtute.

ἔβηττε, τριχίδων ἐσπέρας ἐμπλήμενος.
ΠΡ. *κάθησθε τοίνυν, ὡς ἂν ἀνέρωμαι τάδε*
ὑμᾶς, ἐπειδὴ ξυλλελεγμένας ὁρῶ,
ὅσα Σκίροις ἔδοξεν, εἰ δεδράκατε.
Γ.Δ.* *ἔγωγε. πρῶτον μέν γ' ἔχω τὰς μασχάλας*
λόχμης δασυτέρας, καθάπερ ἦν ξυγκείμενον·
ἔπειθ', ὁπότ' ἀνὴρ εἰς ἀγορὰν οἴχοιτό μου,
ἀλειψαμένη τὸ σῶμ' ὅλον δι' ἡμέρας
ἐχλιαινόμην, ἑστῶσα πρὸς τὸν ἥλιον.
Γ.Ε. *κἄγωγε· τὸ ξυρὸν δέ γ' ἐκ τῆς οἰκίας*
ἔῤῥιψα πρῶτον, ἵνα δασυνθείην ὅλη,
καὶ μηδὲν εἴην ἔτι γυναικὶ προσφερής.
ΠΡ. *ἔχετε δὲ τοὺς πώγωνας, οὓς εἴρητ' ἔχειν*
πάσαισιν ἡμῖν, ὁπότε συλλεγοίμεθα;
Γ.Δ. *νὴ τὴν Ἑκάτην καλόν γ' ἔγωγε τουτονί.*
Γ.Ε. *κἄγωγ' Ἐπικράτους οὐκ ὀλίγῳ καλλίονα.*
ΠΡ. *ὑμεῖς δὲ τί φατέ;*
Γ.Δ. *φασί· κατανεύουσι γάρ.*
ΠΡ. *καὶ μὴν τά γ' ἄλλ' ὑμῖν ὁρῶ πεπραγμένα·*
λακωνικὰς γὰρ ἔχετε, καὶ βακτηρίας,

56. *τριχ.* *λέγει νῦν τῶν καλουμένων θρισσῶν. αὗται ἐσθιόμεναι βῆχα ἀνεγείρουσιν.* S. *τριχ.* sunt qui sardas putant; alii pro alosa sumi volunt. — *Faber.* cf. Equ. 611.

57. ita Br. aliique, Dawesio auctore. libri *ὡς ἀνείρωμαι* vel *ὡς ἂν εἴρωμαι*: sed atticum non est *εἴρομαι* vel *ἀνείρομαι*, ut monuit Br.

60. malim *μὲν γὰρ ἔ.* S. *ἔ. τὰς μ.* *ἔθρεψαν γὰρ τρίχας, ἵνα, ὅταν χειροτονῶσι, δοκῶσιν ἄνδρες εἶναι.* S. hac de re vid., quem Faber laudavit, Casaub. ad Theophr. Charact. c. 19.

61. *λόχμης.* *ἀντὶ τοῦ συμφύτου τόπου.* S. Rav.

64. *ἐχλιανόμην* Dawes. Misc. p. 525. ed. Kidd. propter *χλῖανεῖς* Lys. 359.; sed corripi potest prima hujus verbi propter *αι*, quod sequitur, et rei aptius est imperfectum. quare nihil mutandum esse arbitror. Faber „Id Graecis dicebatur *ἡλιοῦσθαι* et *ἡλίωσις*, Latinis *insolari* et *insolatio.*"

66. *ἔῤῥιψα.* *ἵνα μὴ βλέπουσα αὐτὸν* (*αὐτό*: sed *τὸν ξυρὸν* in suis libris habuisse videtur S., ut Ald.) *ἐρεθιζοίμην.* S.

71. *Ἐπικρ.* *οὗτος εἰς δασύτητα κωμῳδεῖται. ἦν δὲ ῥήτωρ, καὶ δημαγωγός. (ἄλλως.) οὗτος μέγαν πώγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο σακεσφόρος. καὶ Πλάτων ὁ Κωμικός φησιν ἄναξ ὑπήνης, Ἐπίκρατες σακεσφόρε.* S. notus ex Sophoclis tragoedia (19.) *σακεσφόρος* Ajax, cui similis videbatur barbatus ille rhetor, de quo praeter Suidam K. conferri jussit Maussacum ad Harpocrat. v. *Ἐπικράτης.*

72. *φασί.* *ajunt.*

74. *λακ.* *εἶδος ὑποδήματος.* S. *ἐμβάδας* scil., quarum in aliis fabulis saepe ap. Aristoph. nostrum mentio est. calceamentum virile erat rubro colore. (ut mulierum *αἱ περσικαί*: v. 318. etc.) *Faber.* cf. Vesp. 1121. et infra 270., 344.) *βακτ.*, actorum, praesertim senum, gestamen. vide

καὶ θαἰμάτια τἀνδρεῖα, καθάπερ εἴπομεν.
Γ. Ζ. ἔγωγέ τοι τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην
τὸ τοῦ Λαμίου τουτὶ καθεύδοντος λάθρα.
Γ. Α. τοῦτ᾽ ἔστ᾽ ἐκεῖνο τὸ σκύταλον, ᾧ πέρδεται.
νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρ᾽ ἐπιτήδειός γ᾽ ἂν ἦν,
τὴν τοῦ πανόπτου διφθέραν ἐνημμένος,
εἴπερ τις ἄλλος, βουκολεῖν τὸ δήμιον.
ΠΡ. λέγοιτ᾽ ἄν, ὅπως καὶ τἀπὶ τούτοις δράσομεν,
ἕως ἔτ᾽ ἐστὶν ἄστρα κατὰ τὸν οὐρανόν·
ἡκκλησία δ᾽, εἰς ἣν παρεσκευάσμεθα
ἡμεῖς βαδίζειν, ἐξ ἕω γενήσεται.

inferius 150., 277., Plautum Amph. 1, 3, 22., Menaechm. 5, 2, 103., Pers. 5, 2, 35.

77. sequ. libri 78. — ἐκ. τῶν σκυτάλων, ὧν π., quod non dicitur graece. quare nos jam pridem in Lect. Aristoph. τ. ἔ. ἐκ. τὸ σκύταλον, ᾧ π. S. *Λάμιός* (*Λαμίας*) τις πένης, καὶ ἀπὸ ξυλοφορίας ζῶν. διὸ (?) καὶ βακτηρίαν ἐξενέγκασα αὐτοῦ φησιν εἶναι. κωμῳδεῖται γὰρ (imo δὲ) καὶ ὡς δεσμοφύλαξ. ἀρσενικῶς δὲ τὸν Λαμίαν, ὑπὲρ ἧς ὁ Φερεκράτης λέγει ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι, ὅτι *σκυτάλην ἔχουσ᾽ ἐπέρδετο. ὧν πέρδεται*, ἀντὶ τοῦ ὧν φέρει. (?) ἢ ἴσως ὑπὸ τοῦ βάρους ἐπέρδετο. (*τὸ σκύταλον*, τὸ ῥόπαλον. S. Rav. *τὸ σκύταλον* etiam Suidas h. v.) de Lamia, Beli filia, vide Vesp. 1136. comparatur cum ea Lamias ille seu Lamius propter ingentem baculum, quem gestare solebat, more τοῦ πανόπτου, h. e. Argi et pastorum. notus enim ex fabulis est magni ponderis baculus Lamiae errantis, ὃν ἔχουσα ἐπέρδετο. eum baculum mulier cogitans τοῦτ᾽ ἔστ᾽ ἐκεῖνο, inquit, τὸ σκύταλον, ᾧ πέρδεται, *hic est ille baculus, propter quem pedit* Lamias, i. e. quo se effert ac superbit, quemadmodum Plut. 176. dixit Ἀγύῤῥιος δ᾽ οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται; cave autem putes hunc Lamiam fuisse pauperem et lignatorem, aut, si diis placet, δεσμοφύλακα, quae ineptiae sunt nescientium, quid sibi vellet ἡ βακτηρία, et eorum, qui jam in libris suis legissent 81. τὸν δήμιον pro τὸ δήμιον, quod haud cunctanter posui, siquidem sugillari solent ab Aristophane et Comicis demagogi, velut Epicrates, Agyrrius (102.), Clisthenes, Cleonymus, alii. eorum e numero etiam Lamias fuisse existimandus est, et potentia se sua extulisse; proptereaque εἰρωνικῶς dicitur aptus, si quis alius, ad pascendam plebeculam Atheniensem, quemadmodum Argus olim pavit Ionem vaccam; quod cum dicit Comicus significat populum decipi ab Lamia, homine quadrato, quo sensu usurpari solet βουκολεῖν, neque aliter duci quam bovem a vulpe, ut est in proverbio. Aeschylus Suppl. 340. σύ τοι πόλις, σὺ δὲ τὸ δήμιον, et 619. φυλάσσοι τ᾽ εὐτίμους τιμὰς τὸ δήμιον.

79. *νὴ τὴν Δία τὸν σωτῆρα*. qui Athenis colebatur. vide Plut. 873. etc.

80. *τοῦ πανόπτου*. τοῦ τὴν Ἰὼ φύλαττοντος. — ἀναφέρει δὲ τοῦτον ἐπὶ τὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ Ἄργον. S. *διφθ. ἐν.* ἐνδεδυμένος. ποιμενικὸν δὲ περιβόλαιον ἡ διφθέρα. Ἀττικοὶ δὲ λέγουσιν, ἣν νῦν ἰσάλην (ἰξαλῆν) καλοῦμεν. ἔστι δὲ ἐκ δέρματος. S. ad Nub. 72.

82. ita Br. vulgati libri λέγοιθ᾽ ὅπως. in Rav. etiam λέγοιτε desideratur.

85. *ἐξ ἕω*. cf. supra 20. Ach. 19. οὔσης κυρίας ἐκκλησίας Ἑωθινῆς. Be.

Γ. Α. νὴ τὸν Δί᾽, ὥστε δεῖ σε καταλαβεῖν ἕδρας
ὑπὸ τῷ λίθῳ, τῶν πρυτανέων καταντικρύ.
Γ. Η. ταυτί γέ τοι νὴ τὸν Δί᾽ ἐφερόμην, ἵνα
πληρουμένης ξαίνοιμι τῆς ἐκκλησίας.
ΠΡ. πληρουμένης, τάλαινα;
Γ. Η. νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
ἔγωγε· τί γὰρ ἂν χεῖρον ἀκροῴμην ἅρα
ξαίνουσα; γυμνὰ δ᾽ ἐστί μου τὰ παιδία.
ΠΡ. ἰδού γε σὲ ξαίνουσαν, ἣν τοῦ σώματος
οὐδὲν παραφῆναι τοῖς καθημένοις ἔδει!
οὐκοῦν καλά γ᾽ ἂν πάθοιμεν, εἰ πλήρης τύχοι
ὁ δῆμος ὢν, κἄπειθ᾽ ὑπερβαίνουσά τις
ἀναβαλλομένη δείξειε τὸν Φορμίσιον.
ἢν δ᾽ ἐγκαθιζώμεσθα πρότεραι, λήσομεν
ξυστειλάμεναι θαἰμάτια· τὸν πώγωνά τε
ὅταν καθῶμεν, ὃν περιδησόμεσθ᾽, ἐκεῖ,
τίς οὐκ ἂν ἡμᾶς ἄνδρας ἡγήσαιθ᾽ ὁρῶν;
Ἀγύῤῥιος γοῦν τὸν Προνόμου πώγων᾽ ἔχων

87. *ὑπὸ τῷ λίθῳ.* *τῷ βήματι* (677.) S. Pac. 644. *ὅστις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ ᾽ν τῇ Πυκνὶ*, ubi vid. annot.

88. *γυνὴ ἔρχεται φέρουσα ἔρια, καὶ ξαίνουσα αὐτά [πρὶν ἀπελθεῖν ἐκεῖσε].* S.

90. *τάλαινα*, male interpp. *misera*, *Elende*. Faber „Ita vulgo Graeci. Theocr. 4, 60. *ἀκμάν γ᾽, ὦ δείλαιε.* non quod miseros haberi vellent quos ita *προσεφώνουν*: aliquando enim *φιλοφρονητικὸν* est, aliquando *ἐπιτιμητικόν*.“ scilicet *τάλας* vel *τάλαινα* proprie dicuntur *οἱ τλάντες τι*, h. e illi, qui vel patiuntur aliquid, vel facere audent; sed fere in deteriorem partem accipiuntur haec vocabula, ita ut vel eos significent, qui ipsi mala patiuntur, vel illos, qui alios afficere student malis, h. e. improbos. quoniam autem stultitia quoque malum est, etiam stulti sive *inepti* appellantur *τάλανες*, ut h. l, cf. infra 124., 156., 190., 658. 166. et 763. simili sensu dicitur *δύστηνε*, et 989. *ὦ μέλε;* 243. autem *ὦ τάλαινα* est *o mala*, *o versuta*, ut *ὦ μέλε* 133., 246.

93. *ἰδοὺ* ironicum est, ut 133., 136., Equ. 328. et alias.

94. seqq. *παραφ. δεῖξαι.* (*τοῖς καθ.*, *considentibus*, spectatoribus.) *ὑπερβαίν.* *ἐπὶ τὸ βῆμα ἀναβαίνουσαν.* *τὸν Φορμ.* *καὶ οὗτος δασὺς ἦν. αἰνίττεται δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.* S. de Phormisio cf. Ran. 916.

97. *ἀναβ.* *rejecta veste*. Be. contrarium est *ξυστειλάμεναι θαἰμάτια* 99.

100. libri prava interpunctione *ὃν περιδησόμεσθ᾽ ἐκεῖ*, quasi id illic, in concione, faciendum sit. cf. 118 seqq.

102. *ὁ Ἀγύῤῥιος στρατηγὸς θηλυδριώδης, ἄρξας ἐν Λήμνῳ.* (occiso Thrasybulo Olymp. 97, 3. vide Xenoph. Hist. gr. 4, 8, 31. et annot. ad 202.) *καὶ τὸν μισθὸν δὲ τῶν ποιητῶν συνέτεμε, καὶ πρῶτος (τὸ) ἐκκλησιαστικὸν δέδωκεν.* (imo auxit eam mercedem Agyrrius. vid. annot. ad 183., Ran. 140. ceterum Plut. 176. eum *ἐπὶ μαλακίᾳ καὶ θρασύτητι κωμῳδεῖσθαι* dicit.) *ὁ δὲ Πρόνομος αὐλητὴς μέγαν ἔχων πώγωνα.* (*ἄλλως*) *Ἀγύῤῥιος δὲ εὐρύπρωκτος. οὗτος οὖν τὸν Προνόμου*

λέληθε· καίτοι πρότερον ἦν οὗτος γυνή,
νυνὶ δ' (ὁρᾷς) πράττει τὰ μέγιστ' ἐν τῇ πόλει.
* τούτου γέ τοι νὴ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν
* τόλμημα τολμῶμεν τοσοῦτον οὕνεκα,
ἤν πως παραλαβεῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα
δυνώμεθ', ὥστ' ἀγαθόν τι πρᾶξαι τὴν πόλιν·
νῦν μὲν γὰρ οὔτε θέομεν, οὔτ' ἐλαύνομεν.
Γ.Η. καὶ πῶς γυναικῶν θηλύφρων ξυνουσία
δημηγορήσει;
ΠΡ. πολὺ μὲν οὖν ἄριστά που·
λέγουσι γὰρ καὶ τῶν νεανίσκων, ὅσοι
πλεῖστα σποδοῦνται, δεινοτάτους εἶναι λέγειν,
ἡμῖν δ' ὑπάρχει τοῦτο κατὰ τύχην τινά.
Γ.Η. οὐκ οἶδα· δεινὸν δ' ἐστὶν ἡ μὴ 'μπειρία.
ΠΡ. οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν ἐνθάδε,

ἔχων πώγωνα λανθάνει ὢν γυνή. (fort. γύννις.) S.

104. πράττει τὰ μέγιστα, *summum in rep. locum tenet.* cf. Plut. 337. (χρηστόν τι πράττων.) *E K.*

105. S. τούτου γέ τοι. ὑπερβατόν. καὶ τὸ ἑξῆς τούτου γέ τοι οὕνεκα τοσοῦτον τόλμημα τολμῶμεν, νὴ τὴν ἐπ. ἡμ., ἤν πως παραλαβεῖν. sic ille, cui nunc omnes suffragantur propterea, quod in MSS. plurimis τοσοῦτον legitur sequente versu. at vett. edd. τοσούτου γ' οὕνεκα: sola Bernardi Juntae τοσοῦτόν γ' οὕνεκα. potest igitur, ut offensi duplici genitivo librarii scripserint τοσοῦτον, quod referretur ad τόλμημα, cum non intelligerent τούτου dici pro τούτου ἕνεκα (vide Matth. gr. §. 320, 3.), hoc sensu „hujus rei causa," vel „propter hunc Agyrrium, qui tam male tractat remp., ut eum convictum in scelere amoliamur." certe in vulgatis caudam trahit οὕνεκα ad τούτου relatum, cum praesertim hoc per se idem significet; jam autem τούτου contemnentis est, ut passim οὗτος, nec quidquam difficultatis habent verba τόλμημα τολμῶμεν, *audeamus aliquid*, aut illa τοσούτου γ' οὕνεκα, *hujus rei causa*, quemadmodum τοσοῦτον οἶδα, τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ, dixit Soph. Ajace 412., 694. manifesto autem depravatum est νὴ, et ponendum, si quid intelligo, τούτου γε τοίνυν τὴν ἐ. ἡμ. τ. τολμῶμέν τι τοσούτου γ' εἵνεκα, nisi quis ferendum putet insulsum jusjurandum νὴ τὴν ἐπ. ἡμ. inserui τὶ, quo elumbi et justa caesura carenti versui succurrerem; quod quidem haustum videtur a το- simili vicino. sententiam quoque id juvat, estque usus frequentissimi, neque inelegantis, Graecorum. εἵνεκα dedi euphoniae inprimis gratia. cf. annotata ad Ran. 189., Aeschyl. Prom. 343, Suppl. 164. — τὴν ἐπ. ἡμέραν, *crastino die.*

109. S. ὃ ἐστιν οὔτε ἀνέμοις, οὔτε κώπαις πλέομεν. h. e. nihil proficimus. praeterea S. ἐπὶ τῇ παροιμίᾳ ὃ κἀργύριον ᾖ, (Be. ἂν ἀργύριον ᾖ. malim οὗ τἀργύριον ᾖ.) πάντα θεῖ κἀλαύνεται. Aristaenetus Epist. 1, 14. ἀλλ' ἐὰν ἀργύριον ᾖ, πάντα θεῖ κἀλαύνεται. proverbium *Remis velisque* extat ap. Erasmum.

110. ἐκ τραγῳδίας τοῦτο. S.

113. σποδ. κινοῦνται. S. Hesych. σποδεῖσθαι· περαίνεσθαι. — *Br.*

114. κατὰ τύχην τινὰ, *forte fortuna.*

ὅπως προμελετήσωμεν, ἁκεῖ δεῖ λέγειν.
οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη,
ἄλλαι θ' ὅσαι λαλεῖν μεμελετήκασί που;
Γ. Θ. τίς δ', ὦ μέλ', ἡμῶν οὐ λαλεῖν ἐπίσταται;
ΠΡ. ἴθι δὴ σὺ περίδου, καὶ ταχέως ἀνὴρ γενοῦ·
ἐγὼ δὲ θεῖσα τοὺς στεφάνους περιδήσομαι
καὐτὴ μεθ' ὑμῶν, ἤν τί μοι δόξῃ λέγειν.
Γ. Β. δεῦρ', ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα· σκέψαι, τάλαν,
ὡς καὶ καταγέλαστον τὸ πρᾶγμα φαίνεται.
ΠΡ. πῶς καταγέλαστον;
Γ. Β. ὥσπερ εἴ τις σηπίαις
πώγωνα περιδήσειεν ἐσταθευμέναις.
ΠΡ. ὁ περιστίαρχος, περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν·
πάριθ' ἐς τὸ πρόσθεν. Ἀρίφραδες, παῦσαι λαλῶν·
κάθιζε παριών. τίς ἀγορεύειν βούλεται;
Γ. Θ. ἐγώ.
ΠΡ. περίθου δὴ τὸν στέφανον τύχῃ 'γαθῇ.

120. *ὦ μέλ'* pro *ὦ μελέα*. cf. 124.

122. *περιδ.* ὅτι οἱ δημαγωγοὶ (δημηγόροι) ἐστέφοντο. S. cf. 131., 148., 163., 171., Av. 438., Equ. 221., Thesm. 386.

124. *δεῦρο* absolute dictum pro δεῦρ' ἴθι vel quodam simili, ut Ach. 225.: *τάλαν* pro *τάλαινα*, ut Ran. 521., sic *ὦ μέλε* 120., 133. de significatione τοῦ *τάλαν* vid. annot. ad 90.

125. *καὶ κατ.* etiam ridiculum, non solum δεινὸν, quod dixit illa 115. S. *κατ.* τὸ ἡμᾶς πώγωνας ἔχειν.

126. *σηπίαις.* σηπία εἶδος ἰχθύος. ἀπρόσλογος (?) δὲ ἡ εἰκασία. *ἐσταθ.* δὲ ἐξ ἐπιπολῆς ὀπτηθείσαις. σταθεύειν γὰρ τὸ μὴ λίαν ὀπτῆσαι. ἢ χλιανθείσαις πυρί. S. Ach. 973. τὰς σηπίας στάθευε, ubi vid. annot. sunt autem duo genera sepiarum, *sepia officinalis* Linn., *der gemeine Blackfisch*, et *sepia octopodia*, *der achtarmige Blackfisch*, quarum haec in mari mediterraneo gignitur, illa in oceano atlantico. vide Mülleri *Natursystem* 6. Th. p. 113. seqq.

128. *ὁ περιστ.* ὁ τῶν καθαρσίων προηγούμενος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις περιστίαρχος ἐκαλεῖτο. περίστια γὰρ τὰ καθάρσια. S. Pollux 8, 104., a Br. emendatus, περὶ περιστιάρχων. ἐκάθαιρον χοιριδίοις μικροῖς οὗτοι τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὸ θέατρον. καθάρσιον δὲ ἐκαλεῖτο τοῦτο τὸ χοιρίδιον. quo loco Onomastici malim deleri vocabulum *μικροῖς*, quod sponte intelligitur, pro *καθάρσιον* autem scribi *περίστια*, cujus verbi illa fuerit interpretatio, ut ap. S. nam *καθάρσιον* non *vocabatur* (ἐκαλεῖτο), sed *erat* revera, illud *χοιρίδιον*, neque opus fuit, ut tale quid annotaretur. Br. „*τὴν γαλῆν* comici licentia pro τὸ χοιρίδιον: porcello enim lustrabatur concio" etc. — *ὁ περ.* casus rectus pro vocativo, sicut passim.

129. *Ἀρίφραδες.* ὡς ἀναμεμιγμένου αὐταῖς. λοιδορεῖται δὲ πρὸς γυναῖκας αἰσχρὸς, ὢν κιθαρῳδός. S. cf. Vesp. 1233., Equ. 1169.

130. *τίς ἀγ. βούλεται;* proprie vox praeconis in concione. cf. Ach. 45.

Γ. Θ. ἰδού.
ΠΡ. λέγοις ἄν.
Γ. Θ. εἶτα πρὶν πιεῖν λέγω;
ΠΡ. ἰδοὺ πιεῖν!
Γ. Θ. τί γάρ, ὦ μέλ', ἐστεφανωσάμην;
ΠΡ. ἄπιθ' ἐκποδών· τοιαῦτ' ἂν ἡμᾶς εἰργάσω
κἀκεῖ.
Γ. Θ. τί δ'; οὐ πίνουσι κἀν τἠκκλησίᾳ;
ΠΡ. ἰδού γέ σοι πίνουσι!
Γ. Θ, νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
καὶ ταῦτά γ' εὔζωρον. τὰ γοῦν βουλεύματα
αὐτῶν, ὅσ' ἂν πράξωσιν, ἐνθυμουμένοις
ὥσπερ μεθυόντων ἐστὶ παραπεπληγμένα.
καὶ νὴ Δία τί σπένδουσιν, ἢ τίνος ἂν χάριν
τοσαῦτά γ' εὔχοντ', εἴπερ οἶνος μὴ παρῆν;
καὶ λοιδοροῦνταί γ', ὥσπερ ἐμπεπωκότες,
καὶ τὸν παροινοῦντ' ἐκφέρουσ' οἱ τοξόται.
ΠΡ. σὺ μὲν βάδιζε, καὶ κάθιζ'· οὐδὲν γὰρ εἶ.
Γ.Θ. νὴ τὸν Δί' ἦ μοι μὴ γενειᾶν κρεῖττον ἦν·
δίψει γάρ, ὡς ἔοικ', ἀφαυανθήσομαι.

132. ἰδού. vox obedientis. εἶτα — λέγω; irrideri solent feminae, tanquam bibaces. vide 146., 157., 228., Plut. 640., 968., Thesm. 523. et sequ.

133. ἰδού. cf. 93., 136. ἐστεφ. ἐπεὶ καὶ οἱ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐστεφανοῦντο. Schol. Rav. cf. Av. 438.

135. κἀκεῖ. *etiam illic*, in concione.

136. ipsum verbum πίνουσι, quo altera mulier usa erat, repetit εἰρωνικῶς, ut 93., 133., 156. ἰδού γέ σοι πίνουσιν, ut Ran. 1055. καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σοι τρέψομαι, Soph. Phil. 241. ὅδ' εἴμ' ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις —, Cic. Epist. ad Att. 2, 15. ecce *tibi* Sebosus etc.

137. εὔζωρον οἶνον, *vinum meracum*. cf. 228.

138. sequ. ὅσ' ἂν πρ. ἐνθ. *si quis secum reputet atque expendat eorum actiones*. Reisk. ἐστὶ, *sunt*, h. e. videntur. παραπ., *insana*.

140. perperam libri καὶ νὴ Δία σπένδουσί γ'· ἢ τίνος etc. facile τί interciderit ante σπ, siquidem σ et τ litterae non dissimiles sunt in codicibus. etiam γ et ν saepe librarii permiscuerunt. dicuntur autem preces cum lustratione conjunctae, de qua ad 128. quae preces quia neque libationibus aberant, ad quas vinum meracum adhiberi solebat, propterea concionantes libare putat vinosa mulier.

143. παροιν. tanquam in convivio. Faber. „τοξόται. ita vocant lictores, satellites, apparitores. noster alibi saepe. (vide inprimis Ach. 54.) ceterum plerumque Scythae erant."

144. κάθιζ'. cf. 165. — οὐδὲν γὰρ εἶ, *nihili enim es*, nihil vales. cf. Ach. 641.

145. γενειᾶν, *barbescere*, dixit per jocum, velut vir, quia barbam induit.

146. ἀφ. ξηρανθήσομαι. — S.

ΠΡ. ἔσθ᾽, ἥτις ἑτέρα βούλεται λέγειν;
Γ. Ι. ἐγώ.
ΠΡ. ἴθι δὴ στεφανοῦ· καὶ γὰρ τὸ χρῆμ᾽ ἐργάζεται.
ἄγε νυν ὅπως ἀνδριστὶ καὶ καλῶς ἐρεῖς,
διερεισαμένη τὸ σχῆμα τῇ βακτηρίᾳ.
Γ. Ι. „Ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἠθάδων
λέγειν τὰ βέλτισθ᾽, ἵν᾽ ἐκαθήμην ἥσυχος·
νῦν δ᾽ οὐκ ἐάσω, κατά γε τὴν ἐμήν, μίαν
ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν
ὕδατος. ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ μὰ τὼ θεώ“ …
ΠΡ. μὰ τὼ θεώ! τάλαινα, ποῦ τὸν νοῦν ἔχεις;
Γ. Ι. τί δ᾽ ἔστιν; οὐ γὰρ δὴ πιεῖν γ᾽ ᾔτησά σε.
ΠΡ. μὰ Δί᾽, ἀλλ᾽ ἀνὴρ ὢν τὼ θεὼ κατώμοσας,
καίτοι τά γ᾽ ἄλλ᾽ εἰποῦσα δεξιώτατα.
Γ.Θ. ὢ, νὴ τὸν Ἀπόλλω!
ΠΡ. παῦε τοίνυν, ὡς ἐγὼ
* ἐκκλησιάζουσ᾽ οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα

148. τὸ χρ. ἐργ., *res agitur.*

150. διερ., *nixa.* (cf. 277, 8.) ita Schäfer. ad Dionys. Hal. de compos. verborum p. 164., Bekk., alii. codd. soloece διερεισμένη. — βακτ. vide 74.

151. τῶν ἠθ. τῶν ἔθος ἐχόντων λέγειν. S. Be. „Ut oratores solent. Demosth. Philippica 1. initio, εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προυτίθετο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λέγειν, ἐπισχὼν ἂν ἕως οἱ πλεῖστοι τῶν εἰωθότων γνώμην ἀπεφήναντο, εἰ μὲν ἤρεσκέ τί μοι τῶν ὑπὸ τούτων ῥηθέντων, ἡσυχίαν ἂν ἦγον· εἰ δὲ μή, τότ᾽ ἂν αὐτὸς ἐπειρώμην, ἃ γινώσκω, λέγειν. cf. Isocr. initio Archidami.“

153. ἐμήν. λείπει γνώμην. S. cf. Schäfer. ad Bos. Ell p. 85.

154. λάκκους ἐμπ. Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων ὀρύγματα ὑπὸ τὴν γῆν ποιοῦντες εὐρύχωρα, καὶ στρογγύλα, καὶ τετράγωνα, καὶ ταῦτα κονιῶντες (gypsantes, vel pice induentes), οἶνον ὑπεδέχοντο καὶ ἔλαιον εἰς αὐτά, καὶ ταῦτα λάκκους ἐκάλουν. S. ejusmodi λάκκους κονιατοὺς ad condendum vinum habebant etiam Carduchi, teste Xenophonte Anab. 4, 2, 22., quo loco usus est H. Voss., qui etiam legumina in illis foveis asservata esse dicit. ridicule autem mulier vetat aquam ibi condi in cauponis, quippe quae malit vinum. — μὰ τὼ θεώ. „per Cererem et Proserpinam jurat femina Attica. vid. annot. ad Ach. 852.“ *Be.*

156. μὰ τὼ θεώ. cf. 136. S. ἐπειδὴ γυναικῶν ὁ ὅρκος, παίζει. οὐ γὰρ δεῖ σε, φησίν, ὑποκρινομένην ἄνδρα γυναικεῖον ὅρκον ὀμνύναι τοῖς θεοῖς. — τάλαινα. cf. 90.

157. οὐ — σε. quod fecit altera illa 132.

160. ὢ admirantis est, neque igitur haec dicit Γ. Ι., cui tributa sunt in libris, sed bibax Γ. Θ., quam tacere jussit Praxagora 144. vehementer illa probat scilicet alterius orationem.

161. laborat metrum; nec tamen propterea scribendum est ἐκκλησιάσουσ᾽, siquidem praesens, non futurum, convenit rei, quae nunc cum maxime agitur, quamvis specie tantum concionis, sed hoc, nisi fallor, dederat Aristophanes ὡς ἐγὼ οὐκ Ἐκκλησιάζουσ᾽ ἂν προβ. τὸν π.,

τὸν ἕτερον, εἰ μὴ τοῦτ᾽ ἀκριβωθήσεται.
Γ. Ι. φέρε τὸν στέφανον· ἐγὼ γὰρ αὖ λέξω πάλιν·
οἶμαι γὰρ ἤδη μεμελετηκέναι καλῶς.
„Ἐμοὶ γὰρ, ὦ γυναῖκες αἱ καθήμεναι“ ...
ΠΡ. γυναῖκας αὖ, δύστηνε, τοὺς ἄνδρας λέγεις;
Γ. Ι. δι᾽ Ἐπίγονόν γ᾽ ἐκεῖνον· ἐπιβλέψασα γὰρ
ἐκεῖσε πρὸς γυναῖκας ᾠόμην λέγειν.
ΠΡ. ἄπερρε καὶ σὺ, καὶ κάθησ᾽ ἐντευθενί·
αὐτὴ γὰρ ὑμῶν γ᾽ ἕνεκά μοι λέξειν δοκῶ,
τονδὶ λαβοῦσα. τοῖς θεοῖς μὲν εὔχομαι
τυχεῖν κατορθώσασα τὰ βεβουλευμένα.
„Ἐμοὶ δ᾽ ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μέτα,
ὅσον περ ὑμῖν· ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω
τὰ τῆς πόλεως ἅπαντα βαρέως πράγματα.
ὁρῶ γὰρ αὐτὴν προστάταισι χρωμένην
ἀεὶ πονηροῖς· κἄν τις ἡμέραν μίαν
χρηστὸς γένηται, δέκα πονηρὸς γίγνεται.
ἐπέτρεψας ἑτέρῳ, πλείον᾽ ἔτι δράσει κακά.
χαλεπὸν μὲν οὖν ἄνδρας δυσαρέστους νουθετεῖν,
οἳ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε,
τοὺς δ᾽ οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖθ᾽ ἑκάστοτε.
ἐκκλησίαισιν ἦν ὅτ᾽ οὐκ ἐχρώμεθα

per hyperbaton, quo non intellecto cum οὐκ referrent ad ἐκκλησιάζουσα, sententia inepta, negationem transposuerunt librarii. ἐγὼ οὐκ pronuntiandum δισσυλλάβως, ut Equ. 324. — οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα τὸν ἕτερον. *ne alterum quidem pedem profecerim*, h. e., quod Latini dicunt, *nec transversum unguem*, Germani *keinen Fussbreit*, *keinen Fingerbreit*. vide Erasm. Adagg. 1, 10, 44.

162. τοῦτο. *hoc* peccatum vestrum, cum juratis more mulierum. cf. 190. et sequ. consimilia praecipiuntur 286. ad 289., et 299. ἀκριβ. ἀκριβῶς μελετηθήσεται. S. *nisi huic rei magnam operam dederitis.*

165. αἱ καθ. sedebant in concione, ut Be. annotavit. Demosth. Philipp. 2. p. 66. ed. Reisk. de oratoribus πρῶτον μὲν ἡμεῖς οἱ παριόντες: deinde de auditoribus ἔπειθ᾽ ὑμεῖς οἱ καθήμενοι, nisi judices intelligendi sint, qui solent dici καθῆσθαι, *sedere*, velut ap. Demosth. Lept. §. 144., ubi vid. Wolf. sed res aliunde satis nota est.

166. δύστηνε. *pessima*. cf. 90.

167. Ἐπίγονον. οὗτος κωμῳδεῖται ὡς μαλακὸς, καὶ ὡς μετα γυναικῶν ἀεὶ εὑρισκόμενος. S. cf. 926.

171. τονδί. τὸν στέφανον.

172. τυχεῖν, *verum attingere*. cf. Eurip. Hipp. 782.

179. ἐπ. ἑτέρῳ. i. e. εἰ ἐπέτρεψας ἑτ. v. Viger. 8, 6., p. 508. 3. ed. Lips.

180. δυσαρ., *difficiles*, morosos.

183. *fuit tempus*, *cum concionibus prorsus non uteremur.* dicit tempus ante Periclem, cum nondum variis artibus, sed inprimis imminuta

οὐδὲν τὸ παράπαν, ἀλλὰ τόν γ᾽ Ἀγύῤῥιον
πονηρὸν ἡγούμεσθα· νῦν δὲ χρωμένων
ὁ μὲν λαβὼν ἀργύριον ὑπερεπῄνεσεν,
ὁ δ᾽ οὐ λαβὼν εἶναι θανάτου φήσ᾽ ἀξίους
τοὺς μισθοφορεῖν ζητοῦντας ἐν τἠκκλησίᾳ.
Γ. Α. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, εὖ γε ταυταγὶ λέγεις.
ΠΡ. τάλαιν᾽, Ἀφροδίτην ὠνόμασας! χαρίεντά γ᾽ ἂν
ἔδρασας, εἰ τοῦτ᾽ εἶπας ἐν τἠκκλησίᾳ.
Γ. Α. ἀλλ᾽ οὐκ ἂν εἶπον.
ΠΡ. μηδ᾽ ἐθίζου νυν λέγειν.
„Τὸ ξυμμαχικὸν αὖ τοῦθ᾽ ὅτ᾽ ἐσκοπούμεθα,
εἰ μὴ γένοιτ᾽, ἀπολεῖν ἔφασκον τὴν πόλιν·
ὅτε δὴ δ᾽ ἐγένετ᾽, ἤχθοντο· τῶν δὲ ῥητόρων
ὁ ταῦτ᾽ ἀναπείσας εὐθὺς ἀποδρὰς ᾤχετο.
ναῦς δὴ καθέλκειν τῷ πένητι μὲν δοκεῖ,

auctoritate Areopagi, et instituta judicum atque concionantium mercede stipendioque militum (vide Köpkei librum germ. de legg. et judicc. Gr. p. 62. seqq.), δημοκρατία Atheniensibus extitisset. tum sine controversia virum bonum pro bono, et improbum, velut Agyrrium (102.), pro improbo, habitum fuisse ait; nunc autem corrupto populo omnia esse venalia et rixarum plena, aliis efferentibus demagogos ob acceptam mercedem, aliis eosdem a rep. detestantibus. cf. 304. seqq. ridicule pristinum illud tempus laudatur 215. seqq.

184. de Agyrrio vide annot. ad 102.

185. χρωμένων ἡμῶν.

186. ὑπερεπ. *nimium laudare solet* conciones, in quibus regnant demagogi.

187. φήσ᾽ ἐν τἠκκλησίᾳ.

188. τοὺς μισθ. ζητ. τοὺς μισθοὺς βουλομένους λαβεῖν. καὶ γὰρ παρὰ τῶν δημαγωγῶν λαμβάνουσι, καὶ ὁ μὴ λαβὼν μισεῖ, θέλων λαβεῖν. S.

190. τάλ. cf. 90.

191. frustra Br. εἶπες, quia sequitur εἶπον.

193. τὸ ξυμμ. vide annotata ad argum. fabulae. ipsum bellum dictum est συμμαχικὸν et Corinthiacum. — ὅτ᾽ ἐσκ., *quando id considerabamus* et de eo deliberabamus in concione.

194. ἀπολεῖν, *perdituros esse* oratores sive Athenienses.

195. δὴ δὲ, ut 314.; quod rarius.

196. ὁ ταῦτ᾽ ἀναπ. Κόνωνα λέγει. S. probat hanc scholiastae sententiam Palmerius. „nam Cononis praecipue," inquit, „opera et suasione rex Persarum pecunias misit, quibus adjutus Conon socios Lacedaemoniorum ad Athenn. deficere persuasit, et capta Cythera Corinthum ivit, ibique societatem provexit datis pecuniis. anno vero sequente, cum muros Athenarum instaurasset, a Teribazo Sardis incarceratus est; unde nunquam rediit. ideo dicit Aristoph. ᾤχετο. haec omnia ex Diodoro lib. 14. (82.) et ex Aem. Probo seu Corn. Nepote in Vita Cononis constant. ideo credo hanc fabulam prodiisse post Cononis incarcerationem, quae evenit Eubulide archonte, a. 3. Olymp. 96." ἀποδρὰς ᾤχετο. Corn. Nepos Conone 5. *nonnulli eum* (Cononem) *ad regem abductum ibique periisse scriptum reliquerunt. contra eum Dinon historicus, cui nos plurimum de Persicis rebus credimus*, effugisse *scripsit* etc.

197. τῷ πένητι. cui sumtus non sunt tolerandi.

τοῖς πλουσίοις δὲ καὶ γεωργοῖς οὐ δοκεῖ.
Κορινθίοις ἄχθεσθε. κἀκεῖνοι δέ σοι
νῦν εἰσὶ χρηστοὶ, καὶ σὺ νῦν χρηστὸς γενοῦ.
Ἀργεῖος ἀμαθὴς, ἀλλ' Ἱερώνυμος σοφός.
σωτηρία παρέκυψεν, ἀλλ' ὁρίζεται
Θρασύβουλος αὐτὸς οὐχὶ παρακαλούμενος.
Γ. Α. ὡς ξυνετὸς ἁνήρ.
ΠΡ. νῦν καλῶς ἐπῄνεσας.
„Ὑμεῖς γάρ ἐστ', ὦ δῆμε, τούτων αἴτιοι·
τὰ δημόσια γὰρ μισθοφοροῦντες χρήματα
ἰδίᾳ σκοπεῖσθ' ἕκαστος ὅ τί τις κερδανεῖ,
τὸ δὲ κοινὸν ὥσπερ Αἴσιμος κυλίνδεται.
ἢν οὖν ἐμοὶ πείθησθε, σωθήσεσθ' ἔτι·

198. γεωργοῖς. ἐβαροῦντο γὰρ ταῖς τριηραρχίαις. S.

199. minus recte ll. κἀκεῖνοί γέ σοι. S. Κορ. ἦσαν γὰρ διάφοροι. (imo molestos esse eos dicit Atheniensibus, quamvis socios, propter mores diversos.) τὸ δὲ σοὶ ὡς πρὸς τὸν δῆμον.

200. χρηστοί. utiles propter societatem cum illis conjunctam. vel mites, benevoli, amici.

201. Ἀργεῖος. Argivus, h. e. Argivi: nam universus ille populus intelligitur, qui rudis videbatur Atheniensibus. *Argivi*, inquit, generatim *rudes sunt*, fateor; *at Hieronymus sapit.* fuit igitur hic Argivus, sive alius quidam dicatur cognominis, seu potius ille, quem Artaxerxem conventurus Conon ducem classis regiae atque Atheniensis reliquit, ut auctor est Diodorus Sic. 14, 81.; qui quod eum Atheniensem vocat, fieri potest ut falsus fuerit memoria. admonet igitur hisce verbis poëta cives suos, ut ne istos quidem socios nullo facto discrimine contemnant, sed singulos eorum prudentia antecellentes magni aestiment. ad 103. Olympiadem pertinet Ἀργεῖος ille, quem commemoravit Xenophon Hist. gr. 7, 1. et 4. alienus etiam malus ille poëta Hieronymus, de quo ad Ach. 356.

202. nugator S. Thrasybulum istum dici putat, qui infra commemoratur 355.: Θρασύβουλος. οὗτος αὐθάδης καὶ δωροδόκος, ὑπερόπτης ὢν τοῦ δήμου, ἠβούλετο δι' αὐτοῦ πάντα πράττεσθαι. recte alii intelligunt celeberrimum libertatis Atheniensium vindicem Thrasybulum, qui tum peregre fuit, et 4. post anno ab Aspendiis interfectus est, Olymp. 97, 3., ut narrat Diodorus Sic. 14, 99. — σωτ. παρέκυψεν, *salus exseruit caput* eo tempore, quo in libertatem vos vindicavit Thrasybulus, quem fortuna vobis ducem ac praetorem dignissimum ostendebat. ἀλλ' ὁρίζεται — παρακαλούμενος, *at dirimitur ipse Thrasybulus*, *neque advocatur*, ut clavum imperii teneat, ad longinqua ille bella proficisci jussus; quo fit, ut pessimi demagogi impune perturbare ac miscere possint remp. ὁρίζεται, *separatur*, aufertur a vobis; quemadmodum Eurip. Ion. 1352. γόοις δὲ ματρὸς ἐκ χερῶν ὁρίζῃ, Soph. Philoct. 607. ὡς ἡμᾶς πολὺ Πέλαγος ὁρίζει τῆς Ὀδυσσέως νεὼς etc.

208. Αἴσιμος. χωλὸς ἄτιμος, καὶ ἀμαθής. S. τὸ δὲ κοινόν. ita ἁπλῶς Graeci Latinique bona publica vocant. Horat. (Od. 2, 15, 14.) *commune magnum.* Faber. κυλίνδεται, *volutatur*, nec consistit. est autem incessus claudorum similis volutationi.

ταῖς γὰρ γυναιξί φημι χρῆναι τὴν πόλιν
ἡμᾶς παραδοῦναι· καὶ γὰρ ἐν ταῖς οἰκίαις
ταύταις ἐπιτρόποις καὶ ταμίαισι χρώμεθα.
Γ. Β. εὖ γ', εὖ γε νὴ Δί', εὖ γε· λέγε, λέγ', ὦ 'γαθέ!
ΠΡ. „Ὡς δ' εἰσὶν ἡμῶν τοὺς τρόπους βελτίονες,
ἐγὼ διδάξω. πρῶτα μὲν γὰρ τἄρια
βάπτουσι θερμῷ κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον
ἁπαξάπασαι, κοὐχὶ μεταπειρωμένας
ἴδοις ἂν αὐτάς. ἡ δ' Ἀθηναίων πόλις,
εἰ τοῦτο χρηστῶς εἶχεν, οὐκ ἂν ἐσώζετο,
εἰ μή τι καινὸν ἄλλο περιειργάζετο;
καθήμεναι φρύγουσιν ὥσπερ καὶ προτοῦ·
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν ὥσπερ καὶ προτοῦ·
τὰ Θεσμοφόρι' ἄγουσιν ὥσπερ καὶ προτοῦ·
πέττουσι τοὺς πλακοῦντας ὥσπερ καὶ προτοῦ·
τοὺς ἄνδρας ἐπιτρίβουσιν ὥσπερ καὶ προτοῦ·
μοιχοὺς ἔχουσιν ἔνδον ὥσπερ καὶ προτοῦ·
αὑταῖς παροψωνοῦσιν ὥσπερ καὶ προτοῦ·
τὸν οἶνον εὔζωρον φιλοῦσ' ὥσπερ προτοῦ·
βινούμεναι χαίρουσιν ὥσπερ καὶ προτοῦ.
ταύταισιν οὖν, ὦνδρες, παραδόντες τὴν πόλιν
μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ πυνθανώμεθα,

216. βάπτουσι. πλύνουσι. S.
217. μεταπ. μεταβαινούσας, μεταβαλλομένας ἀπὸ πράγματος εἰς πρᾶγμα. S. Rav.
219. χρηστῶς. ἀντὶ τοῦ φυλακτικῶς. (*si hoc bene teneret.*) Ἀριστοφάνης. — ἀντὶ τοῦ ἐφυλάττετο τὸν ἀρχαῖον νόμον, καὶ μὴ ἐπολυπραγμόνει, καὶ τὰς καινὰς ἔφερε (l. εἰσέφερε) πολιτείας. verba sunt Suidae, qui hunc locum profert. — *Br.*
220. notat Athenn. tanquam novatores. cf. infra 586. sequ. *Be.*
221. φρύγουσιν. λείπει τὸ τρίχας. (fort. τράγους. v. Schneider. lex. h. v. 4. Fabro placebat κριθάς.) — S.
222. peculiaris mulieribus ferendorum onerum ratio: unde qnasi rem novam annotavit Mela, Aegyptios onera capitibus accipere, lib. 1. c. 10. („secundum Herodot. 2, 35.“ *Be.*): *forum ac negotia feminae, viri pensa ac domos curant. onera illae humeris, hi capitibus accipiunt.* Faber.
223. hic versus forte omissus est in editione Bekkeri.
225. ἐπιτρ., *vexant*, male habent. cf. Nub. 940.
227. sic etiam Bekk. et D. libri αὐταῖς, K. in annot. αὐταὶ, Br. αὐτοῖς. rectum αὑταῖς pro ἑαυταῖς. sibi solis per fraudem (id enim significat τὸ παρὰ) obsonari feminae dicuntur, viris vel inscientibus, vel absentibus. sensum loci perspexit Invernizzius. S. παροψων. ἀντὶ τοῦ λάθρα ὀψωνοῦσιν.
228. cf. annot. ad 132. S. εὔζωρον: ἄκρατον.
231. περιλ. φλυαρῶμεν. S.

τί ποτ᾽ ἄρα δρᾶν μέλλουσιν, ἀλλ᾽ ἁπλῷ τρόπῳ
ἐῶμεν ἄρχειν, σκεψάμενοι ταυτὶ μόνα,
ὡς τοὺς στρατιώτας πρῶτον οἶσαι μητέρες
σώζειν ἐπιθυμήσουσιν. εἶτα σιτία
τίς τῆς τεκούσης θᾶττον ἐπιπέμψειεν ἄν;
χρήματα πορίζειν εὐπορώτατον γυνή,
ἄρχουσά τ᾽ οὐκ ἂν ἐξαπατηθείη ποτέ·
αὐταὶ γάρ εἰσιν ἐξαπατᾶν εἰθισμέναι.
τὰ δ᾽ ἄλλ᾽ ἐάσω ταῦτα· κἂν πείθησθέ μοι,
εὐδαιμονοῦντες τὸν βίον διάξετε.

Γ. Α. εὖ γ᾽, ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα, καὶ δεξιῶς!
πόθεν, ὦ τάλαινα, ταῦτ᾽ ἔμαθες οὕτω καλῶς;

ΠΡ. ἐν ταῖς φυγαῖς μετὰ τἀνδρὸς ᾤκησ᾽ ἐν Πνυκί·
ἔπειτ᾽ ἀκούουσ᾽ ἐξέμαθον τῶν ῥητόρων.

Γ. Α. οὐκ ἐτὸς ἄρ᾽, ὦ μέλ᾽, ἦσθα δεινὴ καὶ σοφή·
καί σε στρατηγὸν αἱ γυναῖκες αὐτόθεν
αἱρούμεθ᾽, ἢν ταῦθ᾽, ἁπινοεῖς, κατεργάσῃ.
ἀτὰρ ἢν Κέφαλός σοι λοιδορῆται προσφθαρεὶς,
πῶς ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν ἐν τἠκκλησίᾳ;

ΠΡ. φήσω παραφρονεῖν αὐτόν.

Γ. Α. ἀλλὰ τοῦτό γε

232. ἁπλῷ τρόπῳ. ἁπλῶς, καὶ οὐκ ἀκριβῶς.

236. θᾶττον Suid. h. v., quod merito Dobr. commendavit. vulgo μᾶλλον.

237. πορίζειν. εὑρίσκειν, συνάγειν. S. εὐπορώτατον γυνή, ut *Triste lupus stabulis* et similia. vide interpp. Virgilii Eclog. 3, 80., Xenoph. Anab. 5, 6, 1. (χρήσιμον ἂν ἐδόκουν εἶναι οἱ Σινωπεῖς), Eurip. Phoen. 908. (δῆλον οἵ γ᾽ ἐμοὶ λόγοι) etc.

240. vulgo, secundum S., τὰ δ᾽ ἄλλ᾽ ἐάσω. ταῦτα κἂν etc. qua interpunctione turbatus Be. suasit ταῦτά γ᾽ ἄν, Br. et alii ταῦτα δ᾽ ἄν. τὰ ἄλλα ταῦτα, *cetera hujusmodi.* vel ταῦτα, *sic*, ut Equ, 111.

243. ὦ τάλ., *o mala*, *du Spitzbübin*, quod per jocum dici solet. Voss. o *Närrchen.* cf. 90.

244. ἐν ταῖς φυγαῖς, cum rure in urbem fugeramus propter bellum. cf. annot. ad Ach. 32. de *Pnyce* dictum ad Pac. 644.

246. ὦ μέλ᾽, ut ὦ τάλαινα 243. ἦσθα dictum ἀορίστως, *eras et etiamnum es.* cf. 256., Soph. Oed. Col. 118., Eurip. Bacch. 798.

247. στρατηγεῖν 2 codd. Paris., Bern. Junta, Br. — S. αὐτόθεν. ἀπὸ τοῦ παρόντος χρόνου.

249. de *Cephalo* demagogo praeter S. ad 254. conferri jubent Ruhnkenii Histor. oratorum in Reisk. Oratt. t. 8. p. 127. Br. „προσφθαρεὶς, *se inferens* et intrudens, impetum in te faciens.“ praeterea Br. annotavit, et simplex φθείρεσθαι et composita ἀναφθείρεσθαι, ἐκφθείρεσθαι, φροσφθείρεσθαι ap. Atticos scriptores significare *ire, venire*, sed in malam partem accipi. Ach. 426. φθείρου λαβὼν τόδ᾽. Demosth. c. Midiam p. 560. ed. Reisk. ἀλλὰ δεινοί τινές εἰσι φθεί-

ἴσασι πάντες.
ΠΡ. ἀλλὰ καὶ μελαγχολᾷν.
Γ. Α. καὶ τοῦτ' ἴσασιν.
ΠΡ. ἀλλὰ καὶ τὰ τρυβλία
κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς.
Γ. Α. τί δ', ἢν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῇ;
ΠΡ. τούτῳ μὲν εἶπον ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾷν.
Γ. Α. τί δ', ἢν ὑποκρούσωσίν σε;
ΠΡ. προσκινήσομαι,
ἅτ' οὐκ ἄπειρος οὖσα πολλῶν κρουμάτων.
Γ. Α. ἐκεῖνο μόνον ἄσκεπτον, ἤν σε τοξόται
ἕλκωσιν, ὅ τι δράσεις ποτ'.
ΠΡ. ἐξαγκωνιῶ
ὡδί· μέση γὰρ οὐδέποτε ληφθήσομαι.
Γ. Α. ἡμεῖς δέ γ', ἢν αἴρωσ', ἐᾶν κελεύσομεν.
Γ. Β. ταυτὶ μὲν ἡμῖν ἐντεθύμηται καλῶς·
ἐκεῖνο δ' οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ
τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσομεν τότε·
εἰθισμέναι γὰρ ἐσμὲν αἴρειν τὰ σκέλη.
ΠΡ. χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ'· ὅμως δὲ χειροτονητέον

ρεσθαι πρὸς τοὺς πλουσίους, καὶ παρεῖναι, καὶ μαρτυρεῖν.

254. κεραμ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ κεραμεύειν ἀντὶ τοῦ κατεργάζεσθαι. (?) ἦν δὲ κεραμέως πατρὸς ὁ Κέφαλος. — S. τὴν δὲ — καλῶς. εἰρωνικῶς.

255. Νεοκλ. ὁ γλ., ut inferius 397. S. ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστοὺς ἀκαθαρσίας, ὁ λημῶν. ἐκωμῳδεῖτο δὲ ὡς συκοφάντης, καὶ ξένος, καὶ κλέπτης. Plut. 660. εἷς μέν γε Νεοκλείδης, ὅς ἐστι μὲν τυφλὸς, Κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν.

256. παροιμία ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾷν καὶ τριῶν ἀλωπέκων. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμιώντων. S. cf. Ach. 810. εἶπον, *dixi et dico*, ut ap. Eurip. Med. 257. σὲ — εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾷν Φυγάδα, ubi vide annotata, et cf. 246., 772.

257. sequ. ὑποκρ. σε. ὑποβάλλωσί σε, λαμβάνωνταί σου. π. κρουμάτων. ἔπαιξε παρὰ τὴν ὁμωνυμίαν τῆς συνουσίας. S. eodem pertinet προσκινήσομαι. cf. Lys. 227. et de verbo ὑποκρούειν infra 588. et inprimis 618.

259. οἱ τοξόται. cf. 143.

260. ἐξαγκ. τοὺς ἀγκῶνας ὑπὸ ταῖς πλευραῖς ποιήσω. (Plautus Pers. 2, 5, 6., notante Fabro, *subnixis alis me inferam.* Voss. *die Arme stemm' ich ein.* sed vide Schneideri lex. gr. h. v.) οὐδέποτε γὰρ οὕτω μέση ληφθήσομαι. S., qui δεικτικὸν illud ὡδὶ retulit ad sequentia.

265. τὰς χεῖρας αἴρειν. in ferendis suffragiis, χειροτονεῖν. vide Küsterum, et, quos laudavit, Schol. Aeschyli ad Suppl. 637. (ταῖς χερσὶν ἐπέκρανε, πρὶν εἰπεῖν τὸν κήρυκα Ἀράτῳ τὰς χεῖρας, ὅτῳ ταῦτα δοκεῖ.) et Muret. V. L. 10, 9.

266. αἴρειν τὰ σκέλη. ἐν τῇ συνουσίᾳ. — S. Rav.

ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα.
ἄγε νυν ἀναστέλλεσθ᾽ ἄνω τὰ χιτώνια·
ὑποδεῖσθε δ᾽ ὡς τάχιστα τὰς λακωνικὰς,
ὥσπερ τὸν ἄνδρ᾽ ἐθεᾶσθ᾽, ὅτ᾽ εἰς ἐκκλησίαν
μέλλοι βαδίζειν ἢ θύραζ᾽ ἑκάστοτε.
ἔπειτ᾽, ἐπειδὰν ταῦτα πάντ᾽ ἔχῃ καλῶς,
περιδεῖσθε τοὺς πώγωνας· ἡνίκ᾽ ἂν δέ γε
τούτους ἀκριβώσητε περιηρμοσμέναι,
καὶ θαἰμάτια τἀνδρεῖά γ᾽, ἅπερ ἐκλέψατε,
ἐπαναβάλεσθε· κᾆτα ταῖς βακτηρίαις
ἐπερειδόμεναι βαδίζετ᾽, ᾄδουσαι μέλος
πρεσβυτικόν τι, τὸν τρόπον μιμούμεναι
τὸν τῶν ἀγροίκων.
Γ. Β. εὖ λέγεις. ἡμεῖς δέ γε
προΐωμεν αὐτῶν· καὶ γὰρ ἑτέρας οἴομαι
ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὴν Πνύχ᾽ ἥξειν ἄντικρυς
γυναῖκας.
ΠΡ. ἀλλὰ σπεύσαθ᾽, ὡς εἴωθ᾽ ἐκεῖ
τοῖς μὴ παροῦσιν ὀρθρίοις ἐς τὴν Πνύκα
ὑπαποτρέχειν ἔχουσι μηδὲ πάτταλον.
ΧΟ. ὥρα προβαίνειν, ὦ ν δ ρ ε ς, ἡμῖν ἐστι· τοῦτο γὰρ χρὴ
i. t. c.
μεμνημένας ἀεὶ λέγειν, ὡς μή ποτ᾽ ἐξολίσθῃ,
ἡμᾶς· ὁ κίνδυνος γὰρ οὐχὶ μικρὸς, ἢν ἁλῶμεν

268. ἐ ξ ω μ. ἄχρι τῶν ὤμων γυμνωθείσαις. S.

269. ἀ ν α σ τ. ἄ ν ω τ ὰ χ ι τ. *tunicas succingite.* hunc locum explicat Oct. Ferrarius de re vestiaria partis 2. lib. 4. p. 149. seqq. *Br.*

270. τ ὰ ς λ α κ. vide 74.

271. Rav. et Bekk. ἐθεᾶσθ᾽, quod congruit optativo μέλλοι. vulgo θεᾶσθ᾽.

278. ᾄ δ ο υ σ α ι. apparet quandoque cantantes ire solitos esse in concionem. cf. Vesp. 219. *Be.* praesertim illi, qui rure veniebant, quos ἀγροίκους vocat, taedium longioris viae fefellisse videntur cantando. cf. 290.

281. π ρ ο. α ὐ τ ῶ ν. προηγησώμεθα τῶν λοιπῶν γυναικῶν. S.

282. ἄ ν τ ι κ ρ υ ς. ἀντὶ τοῦ αὐτίκα. S. Rav.

284. ita Suid. v. ὑπαποτρέχειν et Junt. a. 1515., probante Pors. ad Hecub. 987. vulgo ὀρθρίως, ut ὄρθριον 524.

285. ὑ π α π. ὀπίσω τρέχειν. π ά τ τ α λ ο ν. τὸ τυχόν. (sic etiam Hesych.: „*ita ut ne paxillum quidem ligneum lucrentur, unde se domi suspendant.* Gallice eadem ratione dicimus: *vous n'y gagnerez pas un clou.*" *Ex Fabri annott.*

286. τ ο ῦ τ ο. nomen ἄνδρες, quo se semper appellandas esse ait, ut viri videantur.

ἐνδυόμεναι κατὰ σκότον τόλμημα τηλικοῦτον.
ΗΜ. χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν, ὦνδρες· ἠπείλησε γὰρ — as., i. d. et t. d. c. στ.
ὁ θεσμοθέτης, ὃς ἂν μὴ πρῲ πάνυ τοῦ κνέφους — as., 2 ion. a ma. d. c.
ἥκῃ κεκονιμένος, στέργων σκοροδάλμῃ, — sim. d. c. et br.
βλέπων ὑπότριμμα, μὴ δώσειν τὸ τριώβολον. — sim. 2.
ἀλλ', ὦ Χαριτιμίδη, καὶ Σμίκυθε, καὶ Δράκης, ἕπου κατεπείγων, — as., τρίκ., 2 sim. d. c. et br.
σαυτῷ προσέχων, ὅπως μηδὲν παραχορδιεῖς ὧν δεῖ σ' ἀποδεῖξαι,
ὅπως δὲ τὸ σύμβολον — sim. d. c.
λαβόντες ἔπειτα πλησίοι καθεδούμεθ', ὡς ἂν χειροτονῶμεν — sim. 5.

289. **ἐνδ.** libri ἐνδούμεναι, quod primus correxit Faber. S. καταδυόμεναι εἰς τηλικαύτην τόλμαν λάθρα.

290. τοῦτ' ἐστὶ τὸ μέλος, ὃ εἶπεν ἔνδον αὐταῖς, τὸ ἀγροικικόν. S. cf. 278. seqq., et de ratione hujus carminis ann. ad 309.

291. **θεσμοθ.** ἀρχή τις Ἀθήνησιν, ἐξ ὄντων τὸν ἀριθμόν· καίτοι ἐκ τῶν καλουμένων ἐννέα ἀρχόντων. καλοῦνται δὲ οὕτως, ὅτι τῶν νόμων τὴν ἐπιμέλειαν εἶχον. ὅτι δὲ τοὺς νόμους οὗτοι διώρθουν κατ' ἐνιαυτὸν ἕκαστον, εἴρηκεν Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. (cf. Vesp. 744.) πρῷ (πρῲ) δὲ μονοσυλλάβως ἀντὶ τοῦ πρωῒ, ἔτι κνέφους ὄντος. S.

292. ita 2 codd. Paris., Suid. vv. κεκονιμένος et πρωῒ, Br., alii. vulgo κεκονισμένος. „significat κεκονιμένος proprie *pulvere respersus*, et figurate *festinabundus*, quoniam, qui festinant, inter currendum pulvere perfundi solent. usus est hac voce praeter alios Lucianus, scriptor tersus et ἀττικώτατος, diversis in locis" etc. K. cf. infra 1167. male libri βλέπων ὑπότριμμα, στέργων σκοροδάλμῃ, sententia perversa: siquidem στέργειν σκοροδάλμῃ est civis mane ex agro in concionem properantis, βλέπειν ὑπότριμμα autem thesmothetae, tristi ac severo vultu id edicentis. animadvertit hoc Porsonus ap. Gaisford. ad Hephaest. p. 316., quem D. quoque audivit. — **στέργων.** ἡδόμενος σκορόδοις. καὶ τοῦτο ἀγροικικόν. S. **σκοροδ.** *muria alliata*, qua pauperes contenti erant, praesertim festinantes. cf. Equ. 199.

293. **ὑπότρ.** δριμύ. οἱ γὰρ δικάζοντες ὀφείλουσι δριμεῖς εἶναι. S. cf. Schneideri lex. gr. h. v. similiter hic noster dixit βλέπειν κάρδαμα, νᾶπυ etc.

294. nomina civium Athenn., ad tempus ficta. „*Charitimides* classis atticae dux ap. Ctesiam post Herodot. Wesseling. p. 818." *Dobr. Smicythionis* nomen legitur Vesp. 392., *Charetis*, itidem ducis Atheniensium, cum alibi, tum ap. Xenoph. Hist. gr. 7, 2.

295. **μηδὲν παραχορδιῇς** (sic codd. excepto Rav. Br., Bekk., D., παραχορδιεῖς.) παρὰ ῥυθμὸν ποιήσῃς, μηδὲν παραφθέγξῃ, ἀλλὰ (ἀλλ' ὃ) δεῖ εἰπεῖν. — S.

296. **τὸ σύμβολον.** *tesseram*, qua reddita concionantes pariter atque judices (Plut. 277.) accipiebant τὸ τριώβολον.

297. πλησίοι Rav. Ald. aliaeque vett. edd. (neque aliud significat

ἅπανθ᾽, ὁπόσ᾽ ἂν δέῃ τὰς ἡμετέρας φίλας. sim. 2.
καίτοι τί λέγω; φίλους γὰρ χρῆν μ᾽ ὀνομάζειν. sim. 3.
ὅρα δ᾽ ὅπως ὠθήσομεν τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεως ἀντ.
ἥκοντας, ὅσοι προτοῦ μὲν, ἡνίκ᾽ ἔδει λαβεῖν
ἐλθόντ᾽ ὀβολὸν μόνον, κάθηντο λαλοῦντες
ἐν τοῖς στεφανώμασιν· νυνὶ δ᾽ ἐνοχλοῦσ᾽ ἄγαν.
ἀλλ᾽ οὐχὶ, Μυρωνίδης ὅτ᾽ ἦρχεν ὁ γεννάδας, οὐδεὶς ἂν ἐτόλμα
τὰ τῆς πόλεως διοικεῖν ἀργύριον λαβὼν, ἀλλ᾽ ἧκεν ἕκαστος
ἐν ἀσκιδίῳ φέρων
πιεῖν, ἅμα τ᾽ ἀρτίδιον ἂν, καὶ δύο κρομμύω, καὶ τρεῖς ἂν ἐλάας·

πλησία, quod habent membr. Paris. et Bern. Junta), Porsonus l. l. vulgo πλησίον.

298. ὁπόσ᾽ ἂν. ὁπόσ᾽ ἂν δέῃ χειροτονεῖν τὰς ἡμ. φίλας. S. Rav.

300. sic Ald. et vett. edd. MSS. ἄστεος.

301. plerique libri turbato verborum ordine, quem restituit Porsonus l. l., ἡνίκ᾽ ἐλθόντ᾽ ἔδει λαβεῖν. pejus etiam Rav. et Br. ἐλθόντας.

302. ὀβολὸν μόνον. merces olim diurna concionantium atque judicum. vide annott. ad Ran. 140. et supra ad 102. — κάθ. — στεφανώμασιν. *sedebant coronati* (quae descriptio est eorum, qui advenissent a conviviis), *garriebantque*. nunc ne ibant quidem in concionem, unius oboli mercedem aspernati.

304. Μυρωνίδης. τῶν εὐδοκιμούντων οὗτος ὁ στρατηγός. S. annotavit Palmer., Myronidem tractasse remp. anno 24. post fugam Xerxis, sive 26. ante bellum pelop. (h. e. Ol. 80, 4., ante Chr. nat. 456.), et circa id tempus superasse Boeotos ad Oenophyta, ut notavit Eusebius in Chronologia. fieri itaque posse, ut plures annos vixerit post illam victoriam, notusque fuerit senibus, quales hi finguntur, in adolescentia.

305. λαβὼν Br., ut 186., 187., 301. etc. libri perperam φέρων.

306. ἐν ἀσκ. πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἔθος σεσημείωται. S. cf. 183. seqq.

307. libri, praesertim impressi, ἄρτον αὖ καὶ δύο etc. ἂν a me propositum accepit D., deinde excudi jussit auctore Porsono καὶ πρὸς δύο κρομμύω. nobis quidem primum pro ἀρτίδιον scriptum esse videtur ἄρτιον, sicut κροκώτιον pro κροκωτίδιον infra 331., deinde ἄρτον, quod melius etiam congrueret versui politico, eique iambico senario, quales hos versus esse existimaverunt, opinor, librarii, sic eos demensi:

πιεῖν ἅμα τ᾽ ἄρ | τον αὖ καὶ δύ | ο κρομμύω,
καὶ τρεῖς ἂν ἐ | λάας· νυνὶ | δὲ τριώβολον etc.

in quo genere versuum syllabae numerantur tantum, non ponderantur. vide Gaisfordii annott. ad Hephaest. p. 247 seqq. — κρομμύω. cf. Equ. 552.

νυνὶ δὲ τριώβολον ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν
πράττωσί τι κοινὸν, ὥσπερ πηλοφοροῦντες.

309. **πηλοφ.** *ὡς χειροτέχναι καὶ μισθωτοί.* S. *Speisbuben vergleichbar.* proverbii loco dictum videtur. — quod ad metra hujus carminis attinet, similia sunt Pac. 1239. seqq., Ran. 420. seqq., Av. 1598. seqq., Equ. 1027. seqq., quae loca monstravit Gaisford. ad Hephaest. p. 317. equidem, ut illic, ita etiam hoc loco duos vel tres versiculos in unum conjunxi, cum propter morem in hoc genere, de quo more pluribus dixi in annotatis ad Pindarum et ad hos ipsos utriusque gentis poëtas scenicos; tum propterea, ne ludere viderentur mulieres seriae, versusque leves a gravitate sententiarum abhorrerent; deinde, ne eo redigerer, ut verba mihi distrahenda essent, versusque nonnulli incipiendi a voculis *ἂν*, *γὰρ*, *μέν*.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ. ΑΝΗΡ ΤΙΣ. ΧΡΕΜΗΣ. ΧΟΡΟΣ. ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ΒΛ. **Τ***ί τὸ πρᾶγμα; ποῖ ποθ' ἡ γυνὴ φρούδη 'στί μοί;* i. tr.
ἐπεὶ πρὸς ἕω νῦν γ' ἔστιν, ἡ δ' οὐ φαίνεται·
ἐγὼ δὲ κατάκειμαι πάλαι χεζητιῶν,
τὰς ἐμβάδας ζητῶν λαβεῖν ἐν τῷ σκότῳ,
καὶ θοἰμάτιον· ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν
οὐκ ἐδυνάμην εὑρεῖν, ὁ δ' ἤδη τὴν θύραν
ἐπεῖχε κρούων, ὁ κοπρεαῖος, λαμβάνω
τουτὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοΐδιον,
καὶ τὰς ἐκείνης περσικὰς ὑφέλκομαι.
ἀλλ' ἐν καθαρῷ ποῦ, ποῦ τις ἂν χέσας τύχοι; —
ἦ πανταχοῦ τοι νυκτὸς ἐστὶν ἐν καλῷ·

310. prodit vir quidam uxorem quaerens, ad quem cacantem alter accedit, et item tertius.

315. *τὴν θύραν.* annotavit Faber, Graecos et Latinos per *θύραν* et *portam* podicem intelligere, idque alicubi prolatis exemplis ostendisse Jos. Scaligerum. cf. 360., Eurip. Cyclop. 482.

316. *ὁ κοπρ.* stercoreus, h. e. stercus jam procidens. eadem *προσωποποιΐᾳ* ridicula infra 361. dicitur *ἄνθρωπος ʽαχραδούσιος* et Equ. 839. *ἀνὴρ κόπρειος*, ut Be. annotavit. cf. Equ. 842.

317. *ἡμιδ.* *τὸ γυναικεῖον ἱμάτιον, ἢ ἀναβόλαιον γυναικῶν.* S. notavit Be., idem *κροκωτίδιον* vocari 331., at *χιτώνιον* 373. rursus 534. *ἐπιβαλοῦσα τοὔγκυκλον.*

318. *περσ.* *εἶδος ὑποδήματος.* (cf. 345. et Lys. 229.) *ὑφέλκομαι.* *ἀντὶ τοῦ περιδεσμεύομαι, ὑποδέδεμαι.* S.

319. *ἐν καθ.* *ἐν ἐρημίᾳ.* S. in loco *puro* ab hominibus. Horat. Epist. 2, 271. *purae* sunt plateae, nihil ut meditantibus obstet etc. *Br.*

320. scripsi *ἦ — τοι* per tmesin. vulgo: *ἤ — τοι.* — *ἐν καλῷ.* h. e. *καλὸν*, *opportunum*, *honestum*. phrasis attica, ut ait K. Be. laudavit Thesm. 291. *ποῦ, ποῦ καθίζωμ' ἐν καλῷ;*

οὐ γάρ με νῦν χέζοντά γ' οὐδεὶς ὄψεται.
οἴμοι κακοδαίμων, ὅτι γέρων ὢν ἠγόμην
γυναῖχ', ὅσας εἴμ' ἄξιος πληγὰς λαβεῖν!
οὐ γάρ ποθ' ὑγιὲς οὐδὲν ἐξελήλυθε
δράσουσ'. ὅμως δ' οὖν ἐστιν ἀποπατητέον.
ΑΝ. τίς ἐστιν; οὐ δήπου Βλέπυρος ὁ γειτνιῶν;
νὴ τὸν Δί' αὐτὸς δῆτ' ἐκεῖνος. εἰπέ μοι,
τί τοῦτό σοι τὸ πυῤῥόν ἐστιν; οὔτι που
Κινησίας σου κατατετίληκέν ποθεν;
ΒΛ. οὐκ, ἀλλὰ τῆς γυναικὸς ἐξελήλυθα
τὸ κροκωτίδιον ἀμπισχόμενος, οὑνδύεται.
ΑΝ. τὸ δ' ἱμάτιόν σου ποῦ 'στιν;
ΒΛ. οὐκ ἔχω φράσαι·
ζητῶν γὰρ αὔτ' οὐχ εὗρον ἐν τοῖς στρώμασιν.
ΑΝ. εἶτ' οὐδὲ τὴν γυναῖκ' ἐκέλευσάς σοι φράσαι;
ΒΛ. μὰ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἔνδον οὖσα τυγχάνει,
ἀλλ' ἐκτετρύπηκεν λαθοῦσά μ' ἔνδοθεν·
ὃ καὶ δέδοικα μή τι δρᾷ νεώτερον.
ΑΝ. νὴ τὸν Ποσειδῶ ταὐτὰ τοίνυν ἄντικρυς
ἐμοὶ πέπονθας· καὶ γάρ, ᾗ ξύνειμ' ἐγώ,

324. **ὑγιὲς**, *ὀρθὸν, ἀγαθόν.* cf. Plut. 351.

328. **τὸ πυῤῥόν.** est quidem vestis color (Ran. 46.); sed iste putat aliud esse: nempe ut infra 1058. *αὐτοῦ τι δρῶντα πυῤῥὸν ὄψει μ' αὐτίκα* Ὑπὸ τοῦ δέους: *videbis me cacare*, inquit. *Be.* — **οὔτι που.** cf. Ran. 487.

329. *Κιν. οὗτος μαλακός.* S. Rav. de Cinesia, poëta dithyrambico, quem saepe sugillat Comicus, vide inprimis annott. ad Ran. 153. ibidem 352. haec leguntur *ἢ κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων*: ubi S. *Κινησίας δὲ τοῦτο πεποίηκε.* quod dictum esse *τροπικῶς*, ostendere studui, neque aliud etiam hoc loco significari puto quam stultam hominis audaciam, qua deos carminibus suis velut concacaret. solent enim vulgo homines Comicique proprie et figurate dicta permiscere ridiculi causa.

331. **τὸ κροκώτιον.** (ita libri. Br. *κροκωτίδιον*, ad metri normam.) *ὑποκοριστικῶς. εἴρηται δ' ἐν Βατράχοις* (46.), *ὅτι ἔνδυμά ἐστι διονυσιακὸν ὁ κροκωτός· ἐνταῦθα δὲ δῆλον ὡς γυναικεῖον.* (cf. 879. et annot. ad Ran. l. l.) **ἀμπισχόμενος** *δὲ περιβεβλημένος.* S.

336. **ἐκτετρ.** *ἀντὶ τοῦ λάθρα ἐξῆλθεν.* S. Rav. etiam Hesych., notante Fabro, *ἐκτρυπῆσαι: ἐξελθεῖν λεληθότως*, quemadmodum Francogalli dicunt de iis, qui clam aufugerunt, *il a fait un trou.*, „contrarium huic verbo est *εἰστρυπᾶν*, quod Suid. exponit *παρεισέρχεσθαι.*" K. Germani similiter dixerint per jocum *hinauslochen, hineinlochen.*

337. — similis sententiae versus est in Eurip. Medea 37. *δέδοικα δ' αὐτήν, μή τι βουλεύσῃ νέον.* saepe *νέον* ponitur eodem sensu, quo *κακόν.* sic Bacch. 320. *μηδὲν νέον Δρᾶν. Br.* **νεώτερον.** *καινὸν καὶ ἄτοπον.* S. Rav.

339. **ᾗ ξ. ἐγώ.** cf. 38.

φρούδη 'στ', ἔχουσα θοἰμάτιον, οὑγὼ 'φόρουν.
κοὐ τοῦτο λυπεῖ μ', ἀλλὰ καὶ τὰς ἐμβάδας
οὐκ οὖν λαβεῖν γ' αὐτὰς ἐδυνάμην οὐδαμοῦ.
ΒΛ. μὰ τὸν Διόνυσον οὐδ' ἐγὼ γὰρ τὰς ἐμὰς
λακωνικάς, ἀλλ', ὡς ἔτυχον χεζητιῶν,
ἐς τὼ κοθόρνω τὼ πόδ' ἐνθεὶς ἱέμην,
ἵνα μὴ 'γχέσαιμ' ἐς τὴν σισύραν· φανὴ γὰρ ἦν.
ΑΝ. τί δῆτ' ἂν εἴη; μῶν ἐπ' ἄριστον γυνὴ
κέκληκεν αὐτὴν τῶν φίλων;
ΒΛ. γνώμην γ' ἐμήν.
οὔκουν πονηρά γ' ἐστὶν, ὅ τι κἄμ' εἰδέναι.
ΑΝ. ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς· ἐμοὶ δ'
ὥρα βαδίζειν ἐστὶν εἰς ἐκκλησίαν,
ἤνπερ λάβω θοἰμάτιον, ὅπερ ἦν μοι μόνον.
ΒΛ. κἄγωγ', ἐπειδὰν ἀποπατήσω· νῦν δέ μου
ἀχράς τις ἐγκλείσασ' ἔχει τὰ σιτία.
ΑΝ. μῶν ἣν Θρασύβουλος εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς;
ΒΛ. νὴ τὸν Διόνυσον ἐνέχεται γοῦν μοι σφόδρα·
ἀτὰρ τί δράσω; καὶ γὰρ οὐδὲ τοῦτό με
μόνον τὸ λυποῦν ἐστιν, ἀλλ', ὅταν φάγω,

341. τοῦτο. τοῦτο μόνον, cujus verbi frequentem ellipsin esse dicit Br. „mox,“ inquit, „357. plena phrasis est, οὐδὲ τοῦτό με Μόνον τὸ λυποῦν ἐστιν, ἀλλ'“ etc. vide Jacobs. ad Tat. p. 23., Schäf. ad Bos. p. 305. sequ. ceterum vulgati ll. vitiose — ἐμβάδας· (vel.) οὔκουν etc.

344. λακων. cf. 74.

345. ita Dind. Br. ex uno cod. ἱέμην. ceteri libri ἵεμαι vel ἵεμαι. S. κόθορνος εἶδος ὑποδήματος, ἁρμόζον ἀμφοτέροις ποσί. cf. Ran. 47.

346. τὴν σισ. τὸ μαλλωτὸν στρῶμα. (cf. 420., Lys. 866.) φανὴ δὲ λαμπρὰ, καθαρά. S.

347. τί — εἴη; ut 24.

348. γνώμην ἐμήν. κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην καὶ οἴησιν. S. Pac. 232. καὶ γὰρ ἐξιέναι γνώμην ἐμὴν Μέλλει. Be.

349. ὅ τι κ. εἰδ. quod sciam. unus Paris. ὅσον κ. εἰδ., quae est interpretatio.

350. ἱμονιὰ καλεῖται τὸ σχοινίον, ἐν ᾧ ἀρύονται τοῦ ὕδατος. (Latini non habent, quo hoc exprimant. Galli αὐτότατα dicunt *je crois que vous* * * *des cordes*. Faber.) ταῦτα δὲ λέγει, ὡς αὐτοῦ μακρὰ ἀποπατοῦντος καὶ χέζοντος. S.

354. ἀχράς τις. στένωσιν τῇ γαστρὶ παρέχει ὁ λεγόμενος παρ' ἡμῖν ἄπιος. (imo ἀχρὰς proprie est *pirum silvestre*, *Holzbirne*, ἄπιος autem *pirum hortense*. vid. Billerbeckii Flora class. p. 130. sequ.) οὕτω γὰρ καὶ Πλάτων ἐν Νόμοις ἀπίους εἴρηκεν. — ἐπέχει δὲ τὴν γαστέρα ἡ ἀχράς. S.

355. Θρασ. οὗτος ἀντιλέγειν μέλλων τοῖς Λακεδαιμονίοις πρέσβεσι περὶ σπονδῶν ἐληλυθόσιν, εἶτα δωροδοκήσας (cf. S. ad 202.), ἀχράδας προσεποιήσατο βεβρωκέναι, καὶ μὴ δύνασθαι λέγειν.

356. ἐν. γ. μοι σφόδρα, *tenaciter quidem mihi adhaerescit*.

358. ἀλλ' — κόπρος. *sed etiam hoc me cruciat, cogitantem, si*

ὅποι βαδιεῖταί μοι τολοιπὸν ἡ κόπρος·
νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν,
ὅστις ποτ᾽ ἔστ᾽ ἅνθρωπος ἁχραδούσιος.
τίς ἂν οὖν ἰατρόν μοι μετέλθοι, καὶ τίνα;
τίς τῶν κατὰ πρωκτὸν δεινός ἐστι τὴν τέχνην;
αἶ, οἶδ᾽· Ἀμύνων. ἀλλ᾽ ἴσως ἀρνήσεται.
Ἀντισθένη τις καλεσάτω πάσῃ τέχνῃ·
οὗτος γὰρ ἁνὴρ ἕνεκά γε στεναγμάτων
οἶδεν, τί πρωκτὸς βούλεται χεζητιῶν.
ὦ πότνι᾽ Εἰλείθυια, μή με περιΐδῃς
διαῤῥαγέντα, μηδὲ βεβαλανωμένον,
ἵνα μὴ γένωμαι σκωραμὶς κωμῳδική.
ΧΡ. οὗτος, τί ποιεῖς; οὔ τί που χέζεις;
ΒΛ. ἐγώ;
οὐ δῆτ᾽ ἔτι γε μὰ τὸν Δί᾽, ἀλλ᾽ ἀνίσταμαι.
ΧΡ. τὸ τῆς γυναικὸς δ᾽ ἀμπέχει χιτώνιον;
ΒΛ. ἐν τῷ σκότῳ γὰρ τοῦτ᾽ ἔτυχον ἔνδον λαβών.

quid edero, quonam abiturum sit stercus.

360. *βεβαλ. ἐκλείδωσεν. βάλανος γὰρ τὸ εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον, ὃ καλοῦμεν μάγγανον.* — S. *τὴν θύραν.* cf. 315.

361. ita Br. et D. libri *ἀχραδούσιος*, omisso articulo, nec recte producta prima hujus vocabuli. S. Rav. *παρὰ τὴν ἀχράδα. ἔστι δὲ δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς Ἀχερδοῦς* (*Ἀχραδοῦς*. vid. Steph. Byz. h. v.). annotarunt, jocari solere hunc nostrum in nomina pagorum, velut Ran. 401., Av. 1036.

363. *τῶν κατὰ πρωκτόν.* ut Plato *διδάσκαλος τῶν κατὰ μουσικήν. Bentl.* sic unus Paris. et Rav. alius Paris. *κατὰ πρωκτῶν.* vulgo *καταπρώκτων.* Br. quoque, et Bekk., et D., *κατὰ πρωκτόν.*

364. vulgo ll. *ἆρ᾽ οἶδ᾽ Ἀμ.*; quae putide reddunt *calletne eam* (artem) *Amynon?* imo incertus aliquantisper Blepyrus, quis aptus sit ad curandum eum morbum medicus, „Hem, scio," inquit: „Amynon." de ι et ρ litteris nonnunquam inter se permutatis dixi ad Aeschyli Pers. 634. et Cho. 566.; quemadmodum et *βρωτικὰς* pro *βιωτικὰς* scriptum legitur apud Athenaeum 335, d. *Ἀμύνων. ῥήτωρ ἡταιρηκὼς, οὐκ ἰατρὸς, ὁ Ἀντισθένης δὲ ἰατρὸς θηλυδριώδης.* S. de hoc cf. inferius 806.

365. *πάσῃ τέχνῃ. omni modo.* Thesm. 70. *Ἀγάθωνά μοι δεῦρ᾽ ἐκκάλεσον πάσῃ τέχνῃ. Be.* cf. 532. angl. *by all means.*

366. *ἕνεκα στεν. οἶδεν,* *ex* (ani) *suspiriis intelligit.*

368. *ὦ π. Εἰλ.* verba ex aliqua tragoedia. vide Reisig. Conject. in Aristoph. p. 102. apud ipsum Comicum prima in *πότνια* corripitur: vide infra 475. etc. S. *ἐπεὶ αἱ ὠδίνουσαι ἐπικαλοῦνται τὴν Εἰλείθυιαν, καὶ αὐτὸς οὖν στενοχωρούμενος ἐπικαλεῖται αὐτήν.* cf. Lys. 691.

369. *μηδὲ περιΐδῃς με, ἀπὸ κοινοῦ. Ex Fabro.* K. „*βεβαλ.* Suid. vocem hanc exponit *ὑπὸ τῆς κόπρου κατεχόμενον.*" cf. 360.

370. *σκωρ. ἀμὶς μὲν, ἐν ᾧ οὐροῦσι· σκωραμὶς δὲ, ἐν ᾧ ἀποπατοῦσιν.* S.

371. *ἀνήρ τις ἐπανιὼν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας Χρέμης.* S.

ἀτὰρ πόθεν ἥκεις ἐτεόν;
ΧΡ. ἐξ ἐκκλησίας.
ΒΛ. ἤδη λέλυται γάρ;
ΧΡ. νὴ Δί', ὄρθριον μὲν οὖν·
καὶ δῆτα πολὺν ἡ μίλτος, ὦ Ζεῦ φίλτατε,
γέλων παρέσχεν, ἣν προσέῤῥαινον κύκλῳ.
ΒΛ. τὸ τριώβολον δῆτ' ἔλαβες;
ΧΡ. εἰ γὰρ ὤφελον·
ἀλλ' ὕστερος νῦν ἦλθον, ὥστ' αἰσχύνομαι
μὰ τὸν Δί' οὐδέν' ἄλλον ἢ τὸν θύλακον.
ΒΛ. τὸ δ' αἴτιον τί;
ΧΡ. πλεῖστος ἀνθρώπων ὄχλος,
ὅσος οὐδεπώποτ', ἦλθ' ἀθρόος ἐς τὴν Πνύκα·
καὶ δῆτα πάντας σκυτοτόμοις ᾐκάζομεν,
ὁρῶντες αὐτούς· οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
ὡς λευκοπληθὴς ἦν ἰδεῖν 'κκλησία·
ὥστ' οὐκ ἔλαβον οὔτ' αὐτὸς, οὔτ' ἄλλοι συχνοί.
ΒΛ. οὐδ' ἆρ' ἂν ἐγὼ λάβοιμι νῦν ἐλθών;
ΧΡ. πόθεν;
οὐδ' εἰ μὰ Δία τότ' ἦλθες, ὅτε τὸ δεύτερον

377. ἡ μίλτος. κατὰ γὰρ τὴν ἀγορὰν ἐσόβουν εἰς ἐκκλησίαν τοὺς Ἀθηναίους μεμιλτωμένῳ σχοινίῳ. μίλτος δὲ χρώματος εἶδος ἐρυθροῦ. καὶ Ὅμηρος νῆες μιλτοπάρῃοι. προσέῤῥαινον δὲ προσέβαλον. θύλακον δὲ ἀρτοθήκην σημαίνειν, καὶ ἐν Πλούτῳ (758.) ζητητέον. αἰσχύνομαι, φησὶν, ἐπεὶ κενὸς ἔσται. (κενός ἐστι.) S.

380. νῦν. Rav. et Junt. a. 1525. νὴ Δί', male, etiamsi id aptes versui, quod facillimum, quia continuo sequitur μὰ τὸν Δία.

381. τὸν θύλακον dixit joco inexpectato: nam spectatores personam aliquam dictum iri putabant. mendose 2 Pariss. οὐδὲν ἄλλο ἤ, nec consulto Br. αἰσχύνομαι Ἔχων μὰ Δί' οὐδὲν ἄλλο γ' ἢ τὸν θ.

384. σκυτ. ἐπεὶ ἐν σκιᾷ καθεζόμενοι ἐργάζονται, τοῦτο ἔφη. S. sane idem faciunt mulieres; verum sutoribus illi compararunt feminas propter pallorem, quem sutores contrahunt, domi desidentes, dum opus faciunt, cum palaestricus color deceat viros liberales. quod etiam Latinis in proverbio est. Plautus Aul. 1, 1, 33. *tum autem interdius, Quasi claudus sutor, domi sedet totos dies.* et 3, 5, 39. *sedentarii sutores.* cf. inferius 431.

386. λευκοπληθὴς tragica perissologia dictum est pro λευκὴ, quemadmodum ἀρσενοπληθὴς ἑσμὸς ap. Aeschylum Suppl. 30., γυναικοπληθὴς ὅμιλος ap. eundem Pers. 122., ξύλλογοι γυναικοπληθεῖς ap. Euripidem Alcest. 921., quae exempla protulit Be. cf. 427.

388. πόθεν; i. e. *minime* vel *nequaquam.* habet enim particula haec aliquando vim negandi, ut Ran. 1377. et passim alibi. K. cf. 971., Vesp. 1104., Eurip. Alc. 94., ubi plura.

ἀλεκτρυὼν ἐφθέγγετ᾽.
ΒΛ. οἴμοι δείλαιος!
Ἀντίλοχ᾽, ἀποίμωξόν με τοῦ τριωβόλου
τὸν ζῶντα μᾶλλον· τἀμὰ γὰρ διοίχεται.
ἀτὰρ τί τὸ πράγμ᾽ ἦν, ὅτι τοσοῦτον χρῆμ᾽ ὄχλου
οὕτως ἐν ὥρᾳ ξυνελέγη;
ΧΡ. τί δ᾽ ἄλλο γ᾽ ἢ
ἔδοξε τοῖς πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας
γνώμας καθεῖναι τῆς πόλεως. κᾆτ᾽ εὐθέως
πρῶτος Νεοκλείδης ὁ γλάμων παρείρπυσε·
κἄπειθ᾽ ὁ δῆμος ἀναβοᾷ πόσον δοκεῖς,
ὡς δεινὰ τολμᾷν τουτονὶ δημηγορεῖν,
καὶ ταῦτα περὶ σωτηρίας προκειμένου,
ὃς αὐτὸς αὑτῷ βλεφαρίδ᾽ οὐκ ἐσώσατο.
ὁ δ᾽ ἀναβοήσας καὶ περιβλέψας ἔφη
„Τί δαί μ᾽ ἐχρῆν δρᾷν;“
ΒΛ. „„Σκόροδ᾽ ὁμοῦ τρίψαντ᾽ ὀπῷ,

390. Br. in annot. aliique ἀλεκτρυὼν, quod nescio an non sit necessarium, cum ἀλεκτρυὼν intelligi possit aliquis gallinaceus, qui iterum cecinerit multo mane. — δείλαιος media correpta, ut saepius ap. Comicum.

391. παρὰ τὰ ἐξ Αἰσχύλου Μυρμιδόνων Ἀντίλοχ᾽, ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος Τὸν ζῶντα μᾶλλον· τἀμὰ γὰρ διοίχεται. ἀντὶ τοῦ ἀπόλωλα. S. „verba esse Achillis respondentis Antilocho, qui primus ei Patrocli interfecti nuncium attulerat, ut etiam ap. Hom. Il. σ', 18., notavit Porson. ad Med. Eurip. 750.“ *Butler.* ad Aeschyli fragm. 120., ed. Schütz. p. 85.

394. ἐν ὥρᾳ, *tempori.* cf. Vesp. 242 etc.

395. τοῖς πρυτ. τὸ δέκατον μέρος τῆς Βουλῆς τῶν φ', ν' ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς, οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς Βουλῆς πραττόμενα. ἐπρυτάνευον δὲ ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλως αἱ δέκα φυλαὶ κλήρῳ λαχοῦσαι. S.

397. παρ. ὡς ἐπὶ ὄφεως εἶπεν, ἐπειδὴ τυφλὸς ἦν. (cf. 255.) S. ego autem ὡς περὶ γέροντος, et sanius multo. senilis ingressus *reptare* Plauto, Terentio etc. exempla congerere supersedeo. *Faber.* imo *adrepsit*, furtim ascendit in suggestum. cf. 509.

398. πόσον δοκεῖς dictum παρενθέτως, ut πῶς δοκεῖς Nub. 879. et Plut. 737., ubi S. θαυμαστικὸν, ἀντὶ τοῦ λίαν. similiter Ran. 53. ἐξαίφνης πόθος Τὴν καρδίαν ἐπάταξε πῶς οἴει σφόδρα, ubi vid. annot.

399. τουτονὶ dictum per contemtum, ut Ran. 946. εἰ πρὸς τοῦτον δεῖ μ᾽ ἀντιλέγειν etc. cf. inferius 455.

401. ὃς α. α. βλεφ. ο. ἐσ., *qui sibimet ipsi palpebrarum pilum non servaverit*, i. e. qui ne minimum quidem videat, parte pro toto dicta, sed insolenter. Ammonius p. 30. ed. Valck. — βλεφαρίδες αἱ τρίχες αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων.

403. Τί — δρᾷν; Eurip. Or. 533. τί χρῆν με δρᾶσαι; — ὀπῷ, succo laserpitii, ita dicto κατ᾽ ἐξοχὴν. vide Plut. 714., quo loco non mitioribus medicamentis ejusdem Neo-

τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ λακωνικοῦ,
σαυτῷ παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἑσπέρας,““
ἔγωγ᾽ ἂν εἶπον, εἰ παρὼν ἐτύγχανον.
ΧΡ. μετὰ τοῦτον Εὐαίων ὁ δεξιώτατος
παρῆλθε γυμνὸς, ὡς ἐδόκει τοῖς πλείοσιν.
αὐτός γε μέντοι ᾽φασκεν ἱμάτιον ἔχειν,
κἄπειτ᾽ ἔλεξε δημοτικωτάτους λόγους,
„Ὁρᾶτε μέν με δεόμενον σωτηρίας
τετραστατήρου καὐτόν· ἀλλ᾽ ὅμως ἐρῶ,
ὡς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας σώσετε.
ἢν γὰρ παρέχωσι τοῖς δεομένοις οἱ κναφῆς
χλαίνας, ἐπειδὰν πρῶτον ἥλιος τραπῇ,
πλευρῖτις ἡμῶν οὐδέν᾽ ἂν λάβοι ποτέ.
ὅσοις δὲ κλίνη μή ᾽στι, μηδὲ στρώματα,
ἰέναι καθευδήσοντας ἀπονενιμμένους

clidis oculos curare fingitur Aesculapius, ut Be. annotavit. S. πάνυ γὰρ δριμύτατος ὁ ὀπός.

404. τιθ., *euphorbia* Linn., *Wolfsmilch*, cujus plantae 4 species enumerat Theophr. H. pl. 9, 1., 7 Dioscorides 4, 165., 13 Plin. H. N. 26, 8. v. Billerbeck. Flor. class. p. 117., Schneideri lex. gr. v. τιθύμαλος. utebantur fere vett. medici euphorbii succo vel baccis ad purgandum utraque parte: ex quo intelligas, ridiculi causa id commendari homini lippienti. neque alio pertinet quod vesperi Neoclidem uti jubet his medicamentis, quibus magis eum turbari necesse esset noctu quam interdiu. S. τιθύμαλλον εἶδος βοτάνης δριμυτάτης. — (ἄλλως.) — ἦν μέντοι διαβόητος ὁ λακωνικὸς τιθύμαλλος.

407. Εὐαίων. ὄνομα κύριον παρὰ τῷ Δημοσθένει ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. ἴσως δὲ ἐνταῦθα πλασθέν ἐστιν, ὃ δηλοῖ τὸν ἡδυπαθοῦντα etc. *Biset.*

408. γυμνός. sine pallio. cf. sequ. versum et 564.

409. ita Porsonus apud Kidd. ad Dawes. p. 383. perperam libri μέντ᾽ οὐ ᾽φασκεν, nec placent, qui scripserunt μέντοὔφασκεν. ceterum tam laceratum ac pannosum fuit Evaeonis pallium, ut prorsus nullo amictus esse videretur.

411. σωτ. τετραστ. salutis, quae 4 stateris constet, h. e. novi pallii, ut Be. annotavit. Voss. conferri jussit Plut. 978. sequ.

415. ἥλιος τραπῇ. εἰς χειμερινὴν δηλονότι τροπήν. S.

416. πλευρῖτις. ex frigore. Celsus de Medicina 1, 3. circa finem *Per autumnum vero propter coeli varietatem periculum maximum est. itaque neque* sine veste, *neque sine calceamentis prodire oportet, praecipueque diebus frigidioribus, neque sub dio noctu dormire, aut certe* bene operiri. et 4, 6. *Stomachus lateribus cingitur: atque in his quoque vehementes dolores esse consueverunt. eorum initium vel* ex frigore, *vel ex ictu, vel ex nimio cursu, vel ex morbo est. sed interdum id malum intra dolorem est, isque modo tarde, modo celeriter solvitur; interdum ad perniciem quoque procedit, oriturque acutus morbus, qui* πλευριτικὸς *a Graecis nominatur.*

418. ἰέναι sensu imperativi, ut Vesp. 903. Λάβητι μάρτυρας παρεῖναι τρυβλίον, Δοίδυκα etc. cf. 575., Matth. gr. §. 544.

ἐς τῶν σκυλοδεψῶν· ἢν δ' ἐπικλίνῃ τὴν θύραν
χειμῶνος ὄντος, τρεῖς σισύρας ὀφειλέτω."
ΒΛ. νὴ τὸν Διόνυσον χρηστά γ'· εἰ δ' ἐκεῖνά γε
προσέθηκεν, οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ἄν,
„τοὺς ἀλφιταμοιβοὺς τοῖς ἀπόροις τρεῖς χοίνικας
δεῖπνον παρέχειν ἅπασιν, ἢ κλάειν μακρά,"
ἵνα τοῦτ' ἀπέλαυσαν Ναυσικύδους τἀγαθόν.
ΧΡ. μετὰ τοῦτο τοίνυν εὐπρεπὴς νεανίας
λευκός τις ἀνεπήδησ', ὅμοιος Νικίᾳ,
δημηγορήσων, κἀπεχείρησεν λέγειν,
ὡς χρὴ παραδοῦναι ταῖς γυναιξὶ τὴν πόλιν.
εἶτ' ἐθορύβησαν κἀνέκραγον, ὡς εὖ λέγοι,
τὸ σκυτοτομικὸν πλῆθος· οἱ δ' ἐκ τῶν ἀγρῶν
ἀνεβορβόρυξαν....
ΒΚ. νοῦν γὰρ εἶχον νὴ Δία.

419. **σκύλ.** coriariorum, pellionum. cf. Plut. 510., Av. 565. — **ἢν δ' ἐπ. τὴν θύραν.** ita K., Br. in ipso ordine, Bekk. libri ἐπὶ et ἀπὸ confusis, ut saepe alias ἢν ἀποκλίνῃ τῇ θύρᾳ, vel τὴν θύραν, ut Suid. v. ἀλφιταμοιβούς, unus Paris. ἢν δ' ἀποκλίνῃ τῆς θύρας. Br. nota inter alia ἢν δ' ἀποκλείσῃ τῇ θύρᾳ, D. ἢν δ' ἀποκλείῃ τῇ θύρᾳ, ut Vesp. 744. οὐδείς σ' ἀποκλείσει θεσμοθέτης τῇ κιγκλίδι. annotavit K., proprie Graecos dicere *ἐπικλίνειν* et *ἀνακλίνειν τὴν θύραν, claudere* et *aperire januam.*

420. **σισ.** cf. 346.

424. **κλάειν μακρά.** v. Plut. 607.

425. **τοῦτο τἀγαθόν,** *quod attinet ad hoc bonum* polentae praebendae a Nausicyde. S. *Ναυσ.* οἱ μὲν, ὅτι ἀλφιταμοιβός. — „Xenoph. Mem. Socr. 2, 7, 6. εἶτ' οὐκ οἶσθ', ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν τούτων, ἀλφιτοποιΐας, Ναυσικύδης οὐ μόνον ἑαυτόν τε καὶ τοὺς οἰκέτας τρέφει, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτοις καὶ ὗς πολλὰς, καὶ βοῦς, καὶ περιποιεῖται τοσαῦτα, ὥστε καὶ τῇ πόλει πολλάκις λειτουργεῖν;" *Be.*

427. **ἀνεπήδησ'** Suid. v. λευκή τις, Bekk. quasi ex Rav., D., quod etiam Bentlejo placuit et Porsono rhythmi numerosioris causa. nec tamen male libri *ἀνεπήδησεν.* **Νικίᾳ.** intelligebat Faber Niciam illum, clade sua nobilem, propterea quod simplicissimis fuerit moribus et *εἰρηνικώτατος.* sed recte Palmer. „Non turbare aliquem debet," inquit, „hic locus, ut inducatur credere, Nicia, duce illo celebri, adolescente hanc fabulam actam fuisse. nam plures eo nomine fuerunt Niciae; et hic, de quo loquitur Aristoph., fuit, ut puto, Niciae illius ducis, qui in Sicilia periit, ex Nicerato filio nepos; qui Niceratus sub 30 Tyrannis occisus est; de quo loquitur Lysias in orat. *περὶ τῆς δημεύσεως τοῦ Νικίου ἀδελφοῦ,* de quo etiam mentionem fecit Aelianus 4, 23.; et tempus bene concordat. nam de Nicia ut de adolescente imberbi loquitur, cujus pater ante 12 aut circiter annos archonte Pythodoro perierat; at ille Nicerati filius, de quo Lysias loquitur, erat adhuc infans, et positus est super genua Pausaniae: poterat igitur tempore hujus didascaliae natus esse 16 aut 17 annos, et imberbis esse, ut mulier." ceterum significatur Praxagora.

431. **σκυτ.** cf. 384.

432. **ἀνεβ.** *ἀνέκραγον (reclamarunt.* Be.) **νοῦν — Δία.** αἱ

ΧΡ. ἀλλ' ἦσαν ἥττους· ὁ δὲ κατεῖχε τῇ βοῇ,
τὰς μὲν γυναῖκας πόλλ' ἀγαθὰ λέγων, σὲ δὲ
κακὰ πολλά.
ΒΛ. καὶ τί εἶπε;
ΧΡ. πρῶτον μέν σ' ἔφη
εἶναι πανοῦργον . . .
ΒΛ. καὶ σέ;
ΧΡ. μήπω τοῦτ' ἔρῃ.
κἄπειτα κλέπτην . . .
ΒΛ. ἐμὲ μόνον;
ΧΡ. καὶ νὴ Δία
καὶ συκοφάντην.
ΒΛ. ἐμὲ μόνον;
ΧΡ. καὶ νὴ Δία
τωνδὶ τὸ πλῆθος.
ΒΛ. τίς δὲ τοῦτ' ἄλλως λέγει;
ΧΡ. γυναῖκα δ' εἶναι πρᾶγμ' ἔφη νουβυστικὸν,
καὶ χρηματοποιόν· κοὔτε τἀπόῤῥητ' ἔφη
ἐκ Θεσμοφόροιν ἑκάστοτ' αὐτὰς ἐκφέρειν,
σὲ δὲ κἀμὲ βουλεύοντε τοῦτο δρᾷν ἀεί.
ΒΛ. καὶ νὴ τὸν Ἑρμῆν τοῦτό γ' οὐκ ἐψεύσατο.
ΧΡ. ἔπειτα συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας ἔφη
ἱμάτια, χρυσί', ἀργύριον, ἐκπώματα,
μόνας μόναις, οὐ μαρτύρων γ' ἐναντίον,
καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα, κοὐκ ἀποστερεῖν·
ἡμῶν δὲ τοὺς πολλοὺς ἔφασκε τοῦτο δρᾷν . . .

γυναῖκες εἰς ἄνδρας διασκευασθεῖσαι. S. imo οἱ ἐκ τῶν ἀγρῶν.

433. *κατ. τῇ βοῇ*, *perstitit in clamore*, perseveravit clamare.

435. codd. minus modulate *πολλὰ κακὰ*, quae est mutatio quotidianum atque oratorum sermonem sectantis.

436. *μήπω*. quia post de se ipso dicet, 443.

437. *καὶ — συκοφάντην*. *et mehercule etiam sycophantam*, qui pejor est manifesto fure.

439. *τωνδί*. spectatorum. sunt plenae talium jocorum fabulae Aristophanis.

440. *νουβ.* *νοῦ πεπληρωμένον*. S.

442. *ἐκ Θεσμ.*, ut Thesm. 83. *κἂν Θεσμοφόροιν*, et 89. *ἐς Θεσμοφόροιν*, h. e. in templum Cereris et Proserpinae, quarum id fuit cognomen. praeco in Thesm. post 294. *εὔχεσθε ταῖν Θεσμοφόροιν, τῇ Δήμητρι, καὶ τῇ Κόρῃ*. laudat mulieres, quod mysteria Eleusinia non evulgent, cum viri differre soleant secreta consilia, quae in Senatu ceperint.

445. *συμβάλλειν*. *μεταδιδόναι καὶ χρᾶν*. S.

448. *ἀποφέρειν*. auferre, h. e. *recipere*.

ΒΛ. νὴ τὸν Ποσειδῶ μαρτύρων γ' ἐναντίον.
ΧΡ. οὐ συκοφαντεῖν, οὐ διώκειν, οὐδὲ τὸν
δῆμον καταλύειν, ἀλλὰ πολλὰ κἀγαθά,
ἕτερά τε πλεῖστα τὰς γυναῖκας εὐλόγει.
ΒΛ. τί δῆτ' ἔδοξεν;
ΧΡ. ἐπιτρέπειν γε τὴν πόλιν
ταύταις· ἐδόκει γὰρ τοῦτο μόνον ἐν τῇ πόλει
οὔπω γεγενῆσθαι.
ΒΛ. καὶ δέδοκται;
ΧΡ. φήμ' ἐγώ.
ΒΛ. ἅπαντά τ' αὐταῖς ἐστι προστεταγμένα,
ἃ τοῖσιν ἀστοῖς ἔμελεν;
ΧΡ. οὕτω ταῦτ' ἔχει.
ΒΛ. οὐδ' εἰς δικαστήριον ἄρ' εἶμ', ἀλλ' ἡ γυνή;
ΧΡ. οὐδ' ἔτι σὺ θρέψεις, οὓς ἔχεις, ἀλλ' ἡ γυνή.
ΒΛ. οὐδὲ στένειν τὸν ὄρθρον ἔτι πρᾶγμ' ἐστί μοι;
ΧΡ. μὰ Δί', ἀλλὰ ταῖς γυναιξὶ ταῦτ' ἤδη μέλει·
σὺ δ' ἀστενακτὶ περδόμενος οἴκοι μενεῖς.
ΒΛ. ἐκεῖνο δεινὸν τοῖσιν ἡλίκοισι νῷν,
μὴ παραλαβοῦσαι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας
ἔπειτ' ἀναγκάζωσι πρὸς βίαν . . .
ΧΡ. τί δρᾶν;
ΒΛ. κινεῖν ἑαυτάς.
ΧΡ. ἢν δὲ μὴ δυνώμεθα;
ΒΛ. ἄριστον οὐ δώσουσι.
ΧΡ. σὺ δέ γε νὴ Δία
δρᾶ ταῦθ', ἵν' ἀριστᾷς τε καὶ κινῇς ἅμα.
ΒΛ. τὸ πρὸς βίαν δεινότατον.
ΧΡ. ἀλλ' εἰ τῇ πόλει

451. *διώκειν*, *litigare*. *τὸν δῆμον*, τὴν δημοκρατίαν.

455. *ταύταις*, ut τουτονὶ 399. male Br. αὐταῖς. cf. 508. — *ἐδόκει — γεγεν.* ὡς φιλούντων αὐτῶν τὰ μὴ γενόμενα καινοποιεῖν. S.

461. ita Bekk. cod. Paris., quem Br. secutus est, τὸν ὄ. ἔτι πρᾶγμ' ἔστι μοι. vulgo τὸν ὄ. ἔτι πρᾶγμ' ἀρά μοι. — *στένειν τὸν ὄρθρον*, *gemere mane*, cum surgendum et in concionem eundum est.

464. *ἐκεῖνο*, *illud*, quod jam dicet. S. *τοῖσιν ἡλ.* τοῖς γέρουσι.

465. *τῆς πόλ. τὰς ἡνίας*. „Plato 2, 2. p. 267. ed. Bekker. τὸν πολιτικὸν καὶ βασιλικὸν, οἷον ἡνίοχον — ἐνστήσαντα, παραδοῦναι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας. Equ. 1025. τούτῳ παραδώσω τῆς Πυκνὸς τὰς ἡνίας.“ *Boissonad.* ad Marin. p. 81., 147. et D. *imperii frenos* dixit Naso, *rerum* Silius, Cic. *habenas amicitiae*, neque aliis gentibus tropus hic inusitatus.

τοῦτο ξυνοίσει, ταῦτα χρὴ πάντ' ἄνδρα δρᾶν.
λόγος τέ τοί τις ἔστι τῶν γεραιτέρων,
ὅσ' ἂν ἀνόητ' ἢ μῶρα βουλευσώμεθα,
ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν ξυμφέρειν·
καὶ ξυμφέροι γ', ὦ πότνια Παλλὰς, καὶ θεοί!
ἀλλ' εἶμι· σὺ δ' ὑγίαινε.
ΒΛ. *καὶ σύ γ', ὦ Χρέμης,*
ΧΟ. *ἔμβα, χώρει!* ant. *ἀνομοιόστ.*
ἆρ' ἔστι τῶν ἀνδρῶν τις ἡμῖν ὅστις ἐπακολουθεῖ; i. t. c.
στρέφου, σκόπει, φύλαττε σαυτὴν ἀσφαλῶς i. tr.
(πολλοὶ γὰρ οἱ πανοῦργοι), an.
μήπου τις ἐκ τοὔπισθεν ὢν τὸ σχῆμα καταφυλάξῃ, i. t. c.
ἀλλ' ὡς μάλιστα τοῖν ποδοῖν ἐπικτυπῶν βάδιζε·
ἡμῖν δ' ἂν αἰσχύνην φέροι πάσαισι παρὰ τοῖς ἀνδράσιν i. t.
τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐλεγχθέν. an.
πρὸς ταῦτα συστέλλου σεαυτὴν, καὶ περισκοπουμένη i. t.
κἀκεῖσε καὶ τἀκ δεξιᾶς, i. d.
μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα. i. tr. c.
ἀλλ' ἐγκονῶμεν· τοῦ τόπου γὰρ ἐγγύς ἐσμεν ἤδη, i. t. c.
ὅθεν περ εἰς ἐκκλησίαν ὡρμώμεθ', ἡνίκ' ἦμεν,
τὴν δ' οἰκίαν ἔξεσθ' ὁρᾶν, ὅθεν περ ἡ στρατηγὸς
ἔσθ', ἡ τὸ πρᾶγμ' εὑροῦσ', ὃ νῦν ἔδοξε τοῖς πολίταις·
ὥστ' εἰκὸς ἡμᾶς μὴ βραδύνειν ἔστ' ἐπαναμενούσας
πώγωνας ἐξηρτημένας, μὴ καί τις ὄψεθ' ἡμᾶς,
χἠμῶν ἴσως κατείπῃ. an.

472. S. ad Nub. 569. *ἀποτυχόντα φησὶ (φασὶ) Ποσειδῶνα τῆς χώρας τὸ κακῶς βουλεύεσθαι ἐνσκῆψαι αὐτοῖς, τὴν δὲ Ἀθηνᾶν παρασχεῖν τὸ κακῶς βουλεύεσθαι μὲν, ἀποκλῖναι δὲ καλῶς. καὶ ἦν τοῦτο λεγόμενον ἐπιχώριον. Εὔπολις ὦ πόλις, πόλις, Ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς! ἄλλως. φασὶν, ὅτι Ποσειδῶν ἡττηθεὶς τῇ Ἀθηνᾷ δυσβουλίαν ἐπέβαλεν Ἀθηναίοις, Ἀθηνᾶν δὲ τὰ βουλευόμενα καλῶς μεταβάλλειν.*

473. ita Bentl. aliique. plerique libri, confusis *ἢ* et *καὶ* particulis, ut etiam alias factum (vide Jacobs. indice Anthol. Palat., nos ad Eurip. Hel. 168., Soph. Phil. 173.), metroque pessumdato, *ὅσ' ἂν ἀνόητα καὶ μῶρα β.* Rav. *ἀνοηταχῆμῶρα.*

475. *καὶ ξ.* malim *ὡς ξ. καὶ θεοί.* i. e. *καὶ οἱ ἄλλοι θεοί.*

477. *ἐξέρχεται ὁ Χορὸς ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας.* S.

482. *τοῖν ποδ. ἐπικτ.* cf. 543. *Be.*

494. *χ. ἴσως κατ.*, et nos *fortasse*

ἀλλ' εἶα δεῦρ' ἐπὶ σκιᾶς ἐλθοῦσα πρὸς τὸ τειχίον, i. t.
παραβλέπουσα θατέρῳ, i. d.
πάλιν μετασκεύαζε σαυτὴν αὖθις, ἧπερ ἦσθα, i. t. c.
καὶ μὴ βράδυν', ὡς τήνδε καὶ δὴ τὴν στρατηγὸν ἡμῶν
χωροῦσαν ἐξ ἐκκλησίας ὁρῶμεν· ἀλλ' ἐπείγου
ἅπασα, καὶ μίσει σάκον πρὸς ταῖν γνάθοιν ἔχουσα·
* χαὖται γὰρ ἥκουσιν πάλαι τὸ σχῆμα τοῦτ' ἔχουσαι.
ΠΡ. ταυτὶ μὲν ἡμῖν, ὦ γυναῖκες, εὐτυχῶς i. tr.
τὰ πράγματ' ἐκβέβηκεν, ἁβουλεύσαμεν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα, πρίν τιν' ἀνθρώπων ἰδεῖν,
ῥιπτεῖτε χλαίνας, ἐμβὰς ἐκποδὼν ἴτω,
χάλα 'ξυναπτοὺς ἡνίας λακωνικάς,
* βακτηρίας ἄφεσθε. καὶ μέντοι σὺ μὲν
ταύτας κατευτρέπιζ'· ἐγὼ δὲ βούλομαι,
ἔσω παρερπύσασα, πρὶν τὸν ἄνδρα με
ἰδεῖν, καταθέσθαι θοἰμάτιον αὐτοῦ πάλιν,
ὅθεν περ ἔλαβον, τἄλλα θ' ἁξηνεγκάμην.
ΧΟ. κεῖται δὴ πάνθ', ἅπερ εἶπας· σὸν δ' ἔργον τἄλλα διδάσκειν, as., 2 a. par

accuset. non urgendum ἴσως: v. ann. ad Plut. 148.

495. ἐπὶ σκιᾶς. male cod. ἐ. σκιᾷ. ἐπὶ motum ad locum significans cum genitivo construitur. *Br.* Voss. *dem Schatten zu Dich wendend an die Mauer hier.* et in annot. „dem Schatten der Mauer, hinter der die Sonne aufgeht.“ eo mox, recitato versu 517., abeunt mulieres, ibique jussu Praxagorae manent occultae usque ad 568.; ipsa autem domum redit; cui jam aedes intranti occurrit maritus Blepyrus.

496. παραβλ. (μὴ) ἀτενίζουσα, φησὶν, ἀλλὰ τῷ ἑτέρῳ ὀφθαλμῷ βλέπουσα. S. interpres *limis respiciens.*

497, 8. ἧπερ ἦσθα. ἀντὶ τοῦ ὡς ἦσθα. S. Rav. — τὴν στρατ., ut 727.

500. σάκον. τὸν πώγωνα λέγει. S. cf. annot. ad 71.

501. locus affectus. sic scribendum esse arbitror χοὖτοι γὰρ ἥκουσ', οἳ πάλαι τὸ σχ. τ. ἔχουσι, *nam hi adsunt, qui ex longo tempore hunc habitum gerunt*, i. e. barbati naturaliter, spectatores, quos digito monstrat, sicut Praxagora 568.

506. ἡνίας, frena, h. e. corrigias. λακων. cf. 74.

507. μέντοι abhorret, suspicorque Aristophanem dixisse καὶ μήτει σὺ μὲν ταῦτ' ἂν κατ., *et prudenter quidem tu haec ordina*, *sis.* imperativis quoque additur ἂν, aptumque est mitigandae orationi ingenuae ad ingenuas, ut *sis* apud Latinos.

509. παρερπ. ἠρέμα εἰσελθοῦσα. S. cf. 397.

512. eodem metro scripti sunt Equ. 520., Av. 978., 1005., simili Soph. Ant. 780. anapaestum Aristoph. obtrudunt Br. et Bekk. scribentes ἤδη κεῖται πάνθ', nec caute D. in ed. Parisina κατάκειται δὴ πάνθ' etc. κεῖται, *parata sunt.* Divus *composita sunt.* Be.

ὅ τι σοὶ δρώσῃ ξύμφορον ἡμεῖς δόξομεν ὀρθῶς ὑπακούειν·
a. Aristoph.
οὐδεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σοῦ ξυμμίξασ᾽ οἶδα γυναικί.
ΠΡ. περιμείνατε νῦν, ἵνα τῆς ἀρχῆς, ἣν ἄρτι κεχειροτόνημαι,
ξυμβούλοισιν πάσαις ὑμῖν χρήσωμαι· καὶ γὰρ ἐκεῖ μοι
ἐν τῷ θορύβῳ καὶ τοῖς δεινοῖς ἀνδρειόταται γεγένησθε.

513. *quodcunque utile facienti tibi nos videbimur recte obedire.* ὀρθῶς, *jure, ut decet.* perperam libri δρῶσαι. Praxagora ἡ δρῶσα est κατ᾽ ἐξοχὴν, cui ceterae feminae obediunt. cf. 490. et sequ.

514. Suidas ξυμμίξασα: ξυντυχοῦσα. οὐδεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ etc. malim scribi et minus uniformi et alacriore numero σοῦ δειν.

516. πάσαις Br., adstipulante Porsono praefat. Hecubae p. LV. immodulato numero codd. ἁπάσαις.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ. ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ. ΧΟΡΟΣ.

ΒΛ. Αὕτη, πόθεν ἥκεις, Πραξαγόρα;
ΠΡ. τί δ', ὦ μέλε, i. tr.
σοὶ τοῦθ';
ΒΛ. ὅ τί μοι τοῦτ' ἐστίν; ὡς εὐηθικῶς!
ΠΡ. οὔτοι παρά του μοιχοῦ γε φήσεις.
ΒΛ. οὐκ ἴσως
ἑνός γε.
ΠΡ. καὶ μὴν βασανίσαι τουτί γέ σοι
ἔξεστι.
ΒΛ. πῶς;
ΠΡ. εἰ τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρου.
ΒΛ. τί δ'; οὐχὶ βινεῖται γυνὴ κἄνευ μύρου.
ΠΡ. * οὐ δὴ τάλαιν' ἔγωγε.
ΒΛ. πῶς οὖν ὄρθριον
ᾤχου σιωπῇ, θοἰμάτιον λαβοῦσά μου;
ΠΡ. γυνή μέ τις νύκτωρ ἑταίρα καὶ φίλη
μετεπέμψατ' ὠδίνουσα.
ΒΛ. κᾆτ' οὐκ ἦν ἐμοὶ
φράσασαν ἰέναι;
ΠΡ. τῆς λεχοῦς δ' οὐ φροντίσαι,

518. *τί σοὶ τοῦτο; quid hoc ad te?*

524. non est quod se τάλαιναν dicat Praxagora. scribamus οὐ δῆ, τάλαν, κἄγωγε, *non equidem sane, bone vir.* cf. ann. ad 90. similiter 562. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν. paulo lenius est, sed ipsum quoque significanter nec sine aliqua reprehensione dictum, ὦνερ 529. et 540., sicut *mi vir* apud Plautum Amph. 2, 2, 78. etc.

525. Br. ex cod. ᾤχου σὺ καὶ πῆ.

528. Br. ex eodem cod. τῆς λ. δ' ἦν φρ. — ὦ 'νερ. „vim et venustatem," inquit, „habet istud ἦν, quod mulier marito regerit."

οὕτως ἐχούσης, ὦνερ;
ΒΛ. *εἰποῦσάν γέ μοι.*
** ἀλλ' ἔστιν ἐνταῦθά τι κακόν.*
ΠΡ. *μὰ τὼ θεώ,*
ἀλλ', ὥσπερ εἶχον, ᾠχόμην· ἐδεῖτο δέ,
ἧπερ μεθῆκέ μ', ἐξιέναι πάσῃ τέχνῃ.
ΒΛ. *εἶτ' οὐ τὸ σαυτῆς ἱμάτιον ἐχρῆν σ' ἔχειν;*
ἀλλ' ἔμ' ἀποδύσασ', ἐπιβαλοῦσα τοὔγκυκλον,
ᾤχου καταλιποῦσ' ὡσπερεὶ προκείμενον,
μόνον οὐ στεφανώσασ', οὐδ' ἐπιθεῖσα λήκυθον.
ΠΡ. *ψῦχος γὰρ ἦν, ἐγὼ δὲ λεπτὴ, κἀσθενής·*
ἔπειθ', ἵν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἠμπισχόμην·
σὲ δ' ἐν ἀλέᾳ κατακείμενον καὶ στρώμασι
κατέλιπον, ὦνερ.
ΒΛ. *αἱ δὲ δὴ λακωνικαὶ*
ᾤχοντο μετὰ σοῦ κατὰ τί, χἠ βακτηρία;
ΠΡ. *ἵνα θοἰμάτιον σώσαιμι, μεθυπεδησάμην,*
μιμουμένη σὲ, καὶ κτυποῦσα τοῖν ποδοῖν,
καὶ τοὺς λίθους παίουσα τῇ βακτηρίᾳ.
ΒΛ. *οἶσθ' οὖν ἀπολωλεκυῖα πυρῶν ἑκτέα,*
ὃν χρῆν ἔμ' ἐξ ἐκκλησίας εἰληφέναι;
ΠΡ. *μὴ φροντίσῃς. — ἄῤῥεν γὰρ ἔτεκε παιδίον.*
ΒΛ. *ἡκκλησία;*
ΠΡ. *μὰ Δί', ἀλλ' ἐφ' ἣν ἐγῳχόμην.*
ἀτὰρ γεγένηται;
ΒΛ. *ναὶ μὰ Δί'. οὐκ ᾔδησθά με*
φράσαντά σοι χθές;
ΠΡ. *ἄρτι γ' ἀναμιμνήσκομαι.*

530. numeri parum venusti. haud ineleganter scripseris *ἀλλ' ἔστιν ἐνταυθοῖ τι κακόν.* vide H. ad Viger. ann. 252, d, et cf. 795.

532. *μεθῆκε*, a *μεθήκειν*, *arcessivit*, ut Equ. 867.

534. *τοὔγκυκλον.* cf. Lys. 113.

535. *προκ. νεκρόν.* S. vide annot. ad Av. 449.

536. *στεφ. εἰώθασι γὰρ ἐπὶ τῶν νεκρῶν τοῦτο ποιεῖν.* S. haec quoque ad mortuos pertinent, corona et ampulla cum unguentis. cf. infra 1027. et Eurip. Phoen. 1529. *Be.*

537. *λεπτὴ*, *gracilis*, *macilenta*, frigorique obnoxia.

538. *ἀλ.* (mendose S., ut vett. edd., *λεαίνοιμι.*) *θερμαίνοιμι* (*θερμαινοίμην*). S.

542, 3. *μεθυπ.* *calceos inter se permutavi.* — *κτυπ. τ. π.* ut absterreret grassatores. cf. 482.

545. *πυρ. ἑκτέα.* *τριωβόλου ἴσως ἦν. λέγει οὖν, ὅτι οἴκοι μένων τὸ τριώβολον ἀπολώλεκεν.* S. Rav.

549. *ἀτὰρ γεγ.* *ἡ ἐκκλησία;*

550. *φρ. σοι χθὲς, γενήσεσθαι ἐκκλησίαν;*

ΒΛ. οὐδ᾽ ἄρα τὰ δόξαντ᾽ οἶσθα;
ΠΡ. μὰ Δί᾽, ἐγὼ μὲν οὔ.
ΒΛ. κάθησο τοίνυν, σηπίας μασωμένη.
ὑμῖν δέ φασι παραδεδόσθαι τὴν πόλιν.
ΠΡ. τί δρᾶν; ὑφαίνειν;
ΒΛ. οὐ μὰ Δί᾽, ἀλλ᾽ ἄρχειν.
ΠΡ. τίνων;
ΒΛ. ἁπαξαπάντων τῶν κατὰ πόλιν πραγμάτων.
ΠΡ. νὴ τὴν Ἀφροδίτην μακαρία γὰρ ἡ πόλις
ἔσται τολοιπόν.
ΒΛ. κατὰ τί;
ΠΡ. πολλῶν οὕνεκα.
οὐ γὰρ ἔτι τοῖς τολμῶσιν αὐτὴν αἰσχρὰ δρᾶν
ἔσται τολοιπὸν, οὐδαμοῦ δὲ μαρτυρεῖν,
οὐ συκοφαντεῖν . . .
ΒΛ. μηδαμῶς πρός τῶν θεῶν
τουτὶ ποιήσῃς, μηδ᾽ ἀφέλῃς μου τὸν βίον.
ΠΡ. ὦ δαιμόνι᾽ ἀνδρῶν, τὴν γυναῖκ᾽ ἔα λέγειν.
μὴ λωποδυτῆσαι, μὴ φθονεῖν τοῖς πλησίον,
μὴ γυμνὸν εἶναι, μὴ πένητα, μηδένα,
μὴ λοιδορεῖσθαι, μὴ 'νεχυραζόμενον φέρειν.
ΒΛ. νὴ τὸν Ποσειδῶ μεγάλα γ᾽, εἰ μὴ ψεύδεται!

552. sensus est *sede, et in posterum laute et beate vivito: tibi enim magnum imperium paratum video.* sepiae igitur iis temporibus majoris fiebant quam hodie sint (v. Athen. [7, 123. et 24.]); aut lautius condiebant: nam malim me coria edere quam ejusmodi piscem. *Faber.* cf. supra 126.

553. *ὑμῖν δέ. vobis enim.* Be. cf. H. ad Viger. annot. 343, b, p. 845.

559. *ἔσται, licebit.*

561. *μηδ᾽ ἀφ. μ. τ. βίον. διοικοῦσα μετὰ τῶν ἄλλων γυναικῶν.* S. vivit scilicet malis istis artibus bonus vir Blepyrus.

562. perperam hic versus et 566. nescio cui viro tribuuntur in libris, cum nemo adstet praeter Blepyrum et Praxagoram. neque Chori hae partes sunt, quae Brunckii et recentiorum est sententia, sed Praxagorae, nolentis interpellari (cf. ann. ad 595.), et graviter *τὴν γυναῖκα* dicentis pro *ἐμὲ*, quemadmodum de se ipso Iason. ap. Euripidem Med. 863. *ὑμῶν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ Πολλὴν ἔθηκε ξὺν θεοῖς προμηθίαν* (cf. annot. ad Eurip. Suppl. 812.); illa vero 566. ipsi Blepyro exprimuntur, magnifica uxoris promissa admiranti. — *ὦ δαιμόνι᾽ ἀνδρῶν.* vide Ran. 44.

564. *γυμνόν.* cf. 408. tota haec oratio *ἀσύνδετος*, quo fit vehementior atque efficacior.

565. *μὴ 'νεχυρ. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς δικαζομένοις ἐνέχυρα φέρειν καὶ διδόναι τὴν ἑαυτῶν οὐσίαν.* S. Be. *non ferre et raptare hominem, a quo pignora capiuntur.* cf. inferius 755., Nub. 240. et Köpkei librum germ. de legg. et judicc. Gr. p. 682.

566. D. *ψεύσεται.* his dictis Blepyrus introit in domum suam, et

ΠΡ. ἀλλ᾽ ἀποφανῶ τοῦθ᾽, ὥστε σέ γέ μοι μαρτυρεῖν,
καὶ τοῦτον αὐτὸν μηδὲν ἀντειπεῖν ἐμοί.
ΧΟ. νῦν δὴ δεῖ σε πυκνὰν φρένα καὶ φιλόσοφον ἐγείρειν
da. hex. log. μονοστ.
φροντίδ᾽, ἐπισταμένην ταῖσι φίλαισιν ἀμύνειν· as., da. d. h. et da. tr. vel pher.
κοινῇ γὰρ ἐπ᾽ εὐτυχίαισιν a. par.
ἔρχεται γλώττης ἐπίνοια, πολίτην aeol. pent.
δῆμον ἐπαγλαϊοῦσα μυρίαισιν as., da. d. h. et i. h.
ὠφελίαισι βίον. da. d. h.
δηλοῦν, ὅ τι περ δύναται καιρός· a. d.
δεῖται γάρ τοι σοφοῦ τινος as., ant. et i.
ἐξευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν. da. t.
ἀλλὰ πέραινε μόνον μήτε δεδραμένα, as., da. d. h. et dm.
μήτ᾽ εἰρημένα πω πρότερον· da. tr. h.
μισοῦσι γάρ, ἢν τὰ παλαιὰ πολλάκις θεῶνται. as., a. par. et ith.
ἀλλ᾽ οὐ μέλλειν, ἀλλ᾽ ἅπτεσθαι καὶ δὴ χρῆν ταῖς διανοίαις, a. Aristoph.
ὡς τὸ ταχύνειν χαρίτων μετέχει πλεῖστον παρὰ τοῖσι θεαταῖς.

finito Chori carmine redit recepto pallio, solitoque calceamento indutus, et baculum gestans.

568. **τοῦτον αὐτόν. τὸν δῆμον. δεικτικῶς** haec dicit Praxagora, conversa ad spectatores. cf. 501. et sequentia, inprimis 583.

569. postquam abiit senex, Chorus progreditur e latibulo, et Praxagoram hortatur, ut nunc cum maxime omnes animi atque ingenii vires intendat, quo feminas adjuvet, dataque occasione totam civitatem bonis innumeris cumulet: opus enim esse Atheniensibus novo atque inaudito aliquo consilio, quo res eorum perditae restituantur. — **φιλόσοφον.** frustra quidam et sine auctoritate codicum **φιλόδημον**, et in sequentibus **ταῖς σαῖσι φίλαισιν ἀμ.** magis probarem h. l. **φιλοσώφρον**, item usurpato versu heroïco; sed admittendus est dactylicus hexameter logaoed. soluta longa syllaba quinti pedis, hujus versus similes apud Sophoclem atque Euripidem inveniuntur.

570. similiter cum dactylico versu copulatus est pherecrateus Soph. Oed. R. 848. sequentium quoque versuum aliquot sunt, quorum metra etiam alibi habeantur, velut 573. ap. Soph. El. 1335., 576. ibidem 780. et 1020., 579. Soph. El. 1202. et Oed. Col. 1156., denique 580. Oed. R. 606.

571. **κοινῇ — ἐπίνοια**, *communem enim omnium felicitatem condere studet eloquentia tua.*

574. **δηλοῦν** imperativi significationem habet, ut 418. et alias. *ostende, quantum possit occasio.*

578. **μόνον**, *inprimis.* cf. Vesp. 1023.

581. **ἅπτ. ταῖς διανοίαις** pro **τῶν διανοιῶν.** vide Matth. gr. §. 392, g, 1.

ΠΡ. καὶ μὴν, ὅτι μὲν χρηστὰ διδάξω, πιστεύω· τοὺς δὲ θεατάς,
εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσιν καὶ μὴ τοῖς ἠθάσι λίαν
τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν, τοῦτ᾽ ἔσθ᾽ ὃ μάλιστα δέδοικα.
ΒΛ. περὶ μὲν τοίνυν τοῦ καινοτομεῖν μὴ δείσῃς· τοῦτο γὰρ ἡμῖν
δρᾶν ἀντ᾽ ἄλλης ἀρχῆς ἐστιν, τῶν δ᾽ ἀρχαίων ἀμελῆσαι.
ΠΡ. μή νυν πρότερον μηδεὶς ὑμῶν ἀντείπῃ, μηδ᾽ ὑποκρούσῃ,
πρὶν ἐπίστασθαι τὴν ἐπίνοιαν καὶ τοῦ φράζοντος ἀκοῦσαι.
κοινωνεῖν γὰρ πάντας φήσω χρῆναι πάντων μετέχοντας,
κἀκ ταὐτοῦ ζῆν, καὶ μὴ τὸν μὲν πλουτεῖν, τὸν δ᾽ ἄθλιον εἶναι·
μηδὲ γεωργεῖν τὸν μὲν πολλὴν, τῷ δ᾽ εἶναι μηδὲ ταφῆναι·
μηδ᾽ ἀνδραπόδοις τὸν μὲν χρῆσθαι πολλοῖς, τὸν δ᾽ οὐδ᾽ ἀκολούθῳ·
* ἀλλ᾽ ἕνα ποιῶ κοινὸν πᾶσιν βίοτον, καὶ τοῦτον ὅμοιον.

583. sic vett. edd. et Dindorfii. mendose Rav. et Br. ex suis libris πιστεύω τούσδε θεατὰς, εἰ etc. τοὺς δὲ θ., *quod autem ad spectatores attinet.*

584. καιν. *res novare.* ἠθάσι, *rebus usitatis*, ut τὰ εἰωθότα Ran. 1. cf. Be., Porson. et Schäfer. ad Eurip. Or. 264., Lobeck. ad Ajac. p. 270.

586. cf. 220.

587. ἀντ᾽ ἄλλης ἀρχῆς. ἀντὶ τοῦ ἄρχειν τὸ καινοτομεῖν. S. Rav. *hoc nobis pro regno est*; hoc regnum, i. e. rem maximam, putamus. ἄλλης dictum πλεοναστικῶς, ut ap. Eurip. Med. 281. χωρὶς γὰρ ἄλλης ἧς ἔχουσιν ἀργίας, ubi vidd. Porsonus et interpp.

588. ὑποκρ. *interpellet* cf. 257., 596.

590. παρῳδεῖ mulier in hac disputatione instituta Lacedaemoniorum, valde probata illa scholae Socraticae, quae instituta cum alibi enarrantur, tum apud Köpkeum l. c. ad 565., p. 99. seqq. cf. annot. ad 614., 665., 676., 678. ipsum hoc regimen rerum mulieribus commissum non abhorret a more Lacedaemoniorum, de quibus Aristot. Polit. 2, 9. πολλὰ διῳκεῖτο ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς αὐτῶν.

592. πολλὴν γῆν. cf. 651.

593. οὐδ᾽ ἀκολ. *ne pedissequo quidem, ne uno quidem pedissequo.* annotavit Faber, ἀνδράποδον esse *mancipium*, ἀκόλουθον autem fere talem, quales sint apud nos servi conductitii.

594. ὅμοιον aut idem aut etiam minus est τῷ ἕνα. quare depravatum puto vocabulum, et scribendum ὁμοίων, *parium*, h. e. *pari jure utentium.* Aristot. Polit. 5, 8. ὃ γὰρ ἐπὶ τοῦ πλήθους ζητοῦσιν οἱ δημοτικοὶ, τὸ ἴσον, τοῦτ᾽ ἐπὶ τῶν ὁμοίων οὐ μόνον δίκαιον, ἀλλὰ καὶ συμφέρον ἐστί. διὸ, ἐὰν πλείους ὦσιν ἐν τῷ πολιτεύματι, πολλὰ συμφέρει τῶν δημοτικῶν νομοθετημάτων· οἷον τὸ ἑξαμήνους τὰς ἀρχὰς εἶναι, ἵνα πάντες οἱ ὅμοιοι μετέχωσιν· ἔστι γὰρ ὥσπερ δῆμος ἤδη οἱ ὅμοιοι. agit ibi philosophus de aristocratiis atque oligarchiis, in quibus pars tantum populi aequali est jure. contra Praxagora cives omnes eodem loco et ordine esse vult, nec plus posse alium alio, sed cuique patere aditum ad honores.

ΒΛ. πῶς οὖν ἔσται κοινὸς ἅπασιν;
ΠΡ. κατέδει σπέλεθον πρότερός μου.
ΒΛ. καὶ τῶν σπελέθων κοινωνοῦμεν;
ΠΡ. μὰ Δί', ἀλλ' ἔφθης μ' ὑποκρούσας·
τοῦτο γὰρ ἤμελλον ἐγὼ λέξειν. τὴν γῆν πρώτιστα ποιήσω
κοινὴν πάντων, καὶ τἀργύριον, καὶ τἄλλ', ὁπόσ' ἐστὶν ἑκάστῳ·
εἶτ' ἀπὸ τούτων κοινῶν ὄντων ἡμεῖς βοσκήσομεν ὑμᾶς,
ταμιευόμεναι, καὶ φειδόμεναι, καὶ τὴν γνώμην προσέχουσαι.
ΒΛ. πῶς οὖν ὅστις μὴ κέκτηται γῆν ἡμῶν, ἀργύριον δὲ,
καὶ δαρεικοὺς, ἀφανῆ πλοῦτον...
ΠΡ. ταῦτ' ἐς τὸ μέσον καταθήσει,
καὶ μὴ καταθεὶς ψευδορκήσει.
ΒΛ. κἀκτήσατο γὰρ διὰ τοῦτο.
ΠΡ. ἀλλ' οὐδέν τοι χρήσιμον ἔσται πάντως αὐτῷ.
ΒΛ. κατὰ δὴ τί;
ΠΡ. οὐδεὶς οὐδὲν πενίᾳ δράσει· πάντα γὰρ ἕξουσιν ἅπαντες,

595, 6. malim *πέλεθον*, *πελέθων*, ut Ach. 1091., qui versus respuit formam *σπέλεθος*, minus illam, ni fallor, atticam. S. *σπέλεθον. κόπρον.* — Br. „proverbialis locutio esse videtur in eos, qui loquentem intempestive interpellant.“ metaphora, ni fallor, a scarabaeis stercore pastis, quod alter alteri praeripit. cf. supra 562., 588. et sequ.

596. *καὶ* arcessitum a Br. et aliis ex Junt. a. 1515. — *ὑποκρ.* cf. 588.

597. *ἤμελλον* attice. vid. Matth. gr. §. 162. annot. 3.

602. *καὶ δαρ.* *εἰσὶ μὲν χρυσοῖ στατῆρες οἱ δαρεικοί.* (etiam argenteos daricos fuisse, ostendere conatus est Eckhel. Doctr. num. vett. vol. 3. p. 1. vid. Schneider. ad Xenoph. Cyrop. 5, 2, 7.) *ἠδύνατο δὲ ἕκαστος αὐτῶν ὅπερ ὁ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομαζόμενος χρυσός (χρυσοῦς). οὐκ (?) ἀπὸ Δαρείου τοῦ Ξέρξου πατρὸς, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου τινὸς παλαιοτέρου βασιλέως ὠνομάσθησαν. λέγουσι δέ τινες δύνασθαι τὸν δαρεικὸν δραχμὰς ἀργυρίου εἴκοσιν, ὡς τοὺς πέντε δαρεικοὺς δύνασθαι μνᾶν ἀργυρίου.* S. cf. Schneideri lex. gr. vv. *δαρεικὸς* et *στατήρ.* — K. „*ἀφανὴς πλοῦτος* ap. Gr. praecipue dicitur *pecunia numerata*, opponiturque fundis, agris, villis, aliisque bonis, quae vulgo immobilia vocantur. vid. Harpocrat. v. *ἀφανὴς οὐσία.*“

603. *κἀκτ. γὰρ δ. τοῦτο.* ridicule Blepyrus pejerandum esse aït deponenti, quia etiam pepererit sibi rem perjurio. Faber „*διὰ τοῦτο.* pro *διὰ τούτου*: *per hoc*, perjurium scil., *rem sibi peperit.* nam *διὰ* cum accusandi casu interdum hoc ap. Atticos significat.“ —

ἄρτους, τεμάχη, μάζας, χλαίνας, οἶνον, στεφάνους, ἐρεβίνθους·
ὥστε τί κέρδος μὴ καταθεῖναι; σὺ γὰρ ἐξευρὼν ἀπόδειξον.
ΒΛ. οὔκουν καὶ νῦν οὗτοι μᾶλλον κλέπτουσ', οἷς ταῦτα πάρεστι;
ΠΡ. πρότερόν γ', ὦ 'ταῖρ', ὅτε τοῖσι νόμοις διεχρώμεθα τοῖς προτέροισι·
νῦν δ', ἔσται γὰρ βίος ἐκ κοινοῦ, τί τὸ κέρδος μὴ καταθεῖναι;
ΒΛ. ἢν μείρακ' ἰδὼν ἐπιθυμήσῃ, καὶ βούληται σκαλαθῦραι,
ἕξει τούτων ἀφελὼν δοῦναι, τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μεθέξει
ξυγκαταδαρθών;
ΠΡ. ἀλλ' ἐξέσται προῖκ' αὐτῷ ξυγκαταδαρθεῖν·
καὶ ταύτας γὰρ κοινὰς ποιῶ τοῖς ἀνδράσι συγκατακεῖσθαι,
καὶ παιδοποιεῖν τῷ βουλομένῳ.
ΒΛ. πῶς οὖν, εἰ πάντες ἴασιν
ἐπὶ τὴν ὡραιοτάτην αὐτῶν, καὶ ζητήσουσιν ἐρείδειν;
ΠΡ. αἱ φαυλότεραι, καὶ σιμότεραι, παρὰ τὰς σεμνὰς καθεδοῦνται·
κᾆτ', ἢν ταύτης ἐπιθυμήσῃ, τὴν αἰσχρὰν πρῶθ' ὑποκρούσει.
ΒΛ. καὶ πῶς ἡμᾶς τοὺς πρεσβύτας, ἢν ταῖς αἰσχραῖσι συνῶμεν,
οὐκ ἐπιλείψει τὸ πέος πρότερον πρὶν ἐκεῖσ', οἷ φῄς, ἀφικέσθαι;

606. ἐρεβ. cf. 45.

609. διεχρ., πολὺ ἐχρώμεθα. vide lexica, inprimis a Br. laudati H. Stephani Thesaurum gr. l. t. 4. col. 615.

610. ἔσται — κοινοῦ. de hujusmodi enunciatis causalibus, priore vel medio loco sententiarum positis, vide Lys. 140., 1160. etc.

611. σκαλ. συνουσιάσαι. — S. proprie est σκάλλοντα ἀθύρειν, *fodiendo ludere*. Br. ad Nub. 628. idem significare ait ἐρείδειν 616.

613. vulgo — ξυγκαταδαρθών. interrogari haec sensit Be. in interpretatione, senserunt etiam J. H. Vossius et Droysenius.

614. ταύτας. τὰς μείρακας. fuit quaedam communio feminarum ap. Lacedaemonios. vide Plut. Lycurgo, Köpk. l. l. ad 565., p. 142.

617. αἱ φαυλ. αἱ ἄμορφοι. S. Rav. K. „σεμνάς. proprie *superbas*, vel *fastum prae se ferentes*; at per metonymiam consequentis pro antecedenti *formosas*, *pulchras*: puellae enim formosae fastu carere non solent.“

618. ὑποκρ. (τὶς intelligendum) cf. 257.

620. ἐκεῖσ', οἷ φῄς, *illuc*, *quo tu dicis* sive intelligis, ad formosas.

ΠΡ. οὐχὶ μαχοῦνται.
ΒΛ. περὶ τοῦ;
ΠΡ. θάῤῥει, μὴ δείσῃς· οὐχὶ μαχοῦνται.
ΒΛ. * περὶ τοῦ;
ΠΡ. τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν. καὶ σοὶ τοιοῦτον ὑπάρξει.
ΒΛ. τὸ μὲν ὑμέτερον γνώμην τιν᾽ ἔχει· προβεβούλευται γάρ, ὅπως ἂν
μηδεμιᾶς ᾖ τρύπημα κενόν· τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν τί ποιήσει;
φεύξονται γὰρ τοὺς αἰσχίους, ἐπὶ τοὺς δὲ καλοὺς βαδιοῦνται.
ΠΡ. ἀλλὰ φυλάξουσ᾽ αἱ φαυλότεραι τοὺς καλλίους ἀπιόντας
ἀπὸ τοῦ δείπνου, καὶ τηρήσουσ᾽ ἐπὶ τοῖσιν δημοσίοισιν
οἱ φαυλότεροι· κοὐκ ἐξέσται παρὰ τοῖσι καλοῖς καταδαρθεῖν
ταῖσι γυναιξὶν, πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρίσωνται.
ΒΛ. ἡ Λυσικράτους ἄρα νυνὶ ῥὶς ἴσα τοῖσι καλοῖσι φρονήσει.
ΠΡ. νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ δημοτική γ᾽ ἡ γνώμη, καὶ καταχήνη
τῶν σεμνοτέρων ἔσται πολλὴ καὶ τῶν σφραγῖδας ἐχόντων,
ὅταν ἐμβάδ᾽ ἔχων εἴπῃ πρότερος „Παραχώρει, κᾆτ᾽ ἐπιτήρει,

622. **τοῦ μὴ ξυγκ.** h. e. περὶ τοῦ μὴ ξυγκ., *de negando concubitu.* nolet puella negare tibi noctem suam. — **καὶ σοὶ** (Ald. καί σοι) **τοιοῦτον ὑπ.** inepte Be. *et tibi idem continget*; nec melius rem gesserunt alii interpp.; Blepyro autem haec tribuentes Be. merito retudit. equidem sic puto scribendum esse *τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν, κεἴ σοι τοιοῦτον ὑπάρξει*, *etiamsi tibi tale quid eveniet*, scil. τὸ ἐπιλείπειν τὸ πέος, quod dixit 620. idem Droysenio placuit. ὑπάρξει Ald. et priscae edd. vulgo ὑπάρχει, cum agatur res futura.

623. ita Bern. Junta, Berglero, Dobraeo, D., recte probantibus. vulgo legitur ἡμέτερον, et Praxagorae tribuuntur haec verba usque ad κενόν. similis locus est 643. **τὸ ὑμέτερον.** h. e. ὑμεῖς, ut sequente versu τὸ τῶν ἀνδρῶν pro οἱ ἄνδρες, τοὐμὸν pro ἐγὼ 858., τὸ σὸν pro σὺ ap. Euripidem Or. 1245. etc. — **γνώμην**, *νοῦν*, *prudentiam*, *sapientiam.* sapientes esse ait feminas, quae providerint, ut quaeque habeat suum virum; sed viris pariter prospiciendum esse, ne turpiores destituantur.

625. **φεύξ.** αἱ γυναῖκες.

627. **ἐπὶ τοῖσιν δημ.** *in publico.* Droysen. „in den Strassen.“ rarior hujus vocis significatio.

630. **ἡ Λυσ.** σιμὸς καὶ αἰσχρὸς ὁ Λυσικράτης. S. Rav. cf. Suid. h. v. et annot. ad 735. **φρονήσει**, *μέγα φρονήσει*, ut ap. Eurip. Herc. fur. 702., El. 355. etc.

631. **καταχήνη**, *κατάγελως.* vide Vesp. 551. (*τὴν τοῦ γ᾽ οἴκου καταχήνην, neglectionem rei familiaris.*) Br.

633. **ἐμβάδ᾽ ἔχων**, aliquis utens ἐμβάδι, quod est vulgare genus cal-

ὅταν ἤδη 'γὼ διαπραξάμενος παραδῶ σοι δευτεριάζειν."
ΒΛ. πῶς οὖν οὕτω ζώντων ἡμῶν τοὺς αὑτοῦ παῖδας ἕκαστος
ἔσται δυνατὸς διαγιγνώσκειν;
ΠΡ. τί δὲ δεῖ; πατέρας γὰρ ἅπαντας
τοὺς πρεσβυτέρους αὑτῶν εἶναι τοῖσι χρόνοισιν νομιοῦσιν.
ΒΛ. οὐκοῦν ἄγξουσ' εὖ καὶ χρηστῶς ἑξῆς τὸν πάντα γέροντα
διὰ τὴν ἄγνοιαν, ἐπεὶ καὶ νῦν γιγνώσκοντες πατέρ' ὄντα
ἄγχουσι. τί δῆθ', ὅταν ἀγνὼς ᾖ, πῶς οὐ τότε κἀπιχεσοῦνται;
ΠΡ. ἀλλ' ὁ παρεστὼς οὐκ ἐπιτρέψει· τότε δ' αὐτοῖς οὐκ ἔμελ' οὐδὲν
τῶν ἀλλοτρίων, ὅστις τύπτοι· νῦν δ' ἢν πληγέντος ἀκούσῃ,
μὴ αὐτοῦ κεῖνον τύπτῃ δεδιὼς, τοῖς δρῶσιν τοῦτο μαχεῖται.
ΒΛ. τὰ μὲν ἄλλα λέγεις οὐδὲν σκαιῶς· εἰ δὲ προσελθὼν Ἐπίκουρος,
ἢ Λευκολόφας, πάππαν με καλεῖ, τοῦτ' ἤδη δεινὸν ἀκοῦσαι.
ΠΡ. πολὺ μέντοι δεινότερον τούτου τοῦ πράγματός ἐστι...
ΒΛ. τὸ ποῖον;
ΠΡ. εἴ σε φιλήσειεν Ἀρίστυλλος, φάσκων αὑτοῦ πατέρ' εἶναι.
ΒΛ. οἰμώζοι γ' ἂν, καὶ κωκύοι.
ΠΡ. σὺ δέ γ' ὄζοις ἂν καλαμίνθης.
ἀλλ' οὗτος μὲν πρότερον γέγονεν, πρὶν τὸ ψήφισμα γενέσθαι,
ὥστ' οὐχὶ δέος, μή σε φιλήσῃ.
ΒΛ. δεινὸν μέν τἂν ἐπεπόνθη.
τὴν γῆν δὲ τίς ἔσθ' ὁ γεωργήσων;
ΠΡ. οἱ δοῦλοι· σοὶ δὲ μελήσει,

ceorum, h. e. homo tenuis, cui opponuntur οἱ σφραγῖδας ἔχοντες. infra 848. γέρων δὲ χωρεῖ, χλανίδα καὶ **κονίποδας** Ἔχων, καχάζων μεθ' ἑτέρου νεανίου, **Ἐμβὰς** δὲ κεῖται καὶ τρίβων ἐῤῥιμμένος.

634. **δευτ.** *secundas partes agere. metaphora a scena. Br.*

637. **νομ.** scil. οἱ παῖδες.

638. **εὖ καὶ χρηστῶς**, *bene et naviter*, ut reddidit Be., εἰρωνικῶς.

643. vitiose codd. μὴ αὐτὸν ἐκεῖνον τ. δ.

644, 5. **Ἐπίκουρος.** οὗτος αἰσχρός. S. Rav. ejusdem notae homo Leucolophas fuerit necesse est secundum illud *Noscitur ex socio, qui non cognoscitur ex se.* — **καλεῖ.** Ald. καλῇ. Br. καλοῖ, quia sequatur εἴ σε φιλήσειεν.

647. **Ἀρίστυλλος.** αἰσχροποιὸς οὗτος. S. Rav. cf. Plut. 312.

648. **καλαμ.** δυσώδης βοτάνη ἡ καλαμίνθη, καὶ ὄφεις ἐλαύνει καιομένη. S. cf. Billerbeckii Flora class. p. 151., et annot. ad Ran. 1014. est *mentha silvestris* Linn., *wilde Münze, Bergmünze.*

ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῷ χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.
ΒΛ. περὶ δ' ἱματίων τίς πόρος ἔσται; καὶ γὰρ τοῦτ' ἔστιν ἐρέσθαι.
ΠΡ. τὰ μὲν ὄνθ' ὑμῖν πρῶτον ὑπάρξει, τὰ δὲ λοίφ' ἡμεῖς ὑφανοῦμεν.
ΒΛ. ἓν ἔτι ζητῶ· πῶς, ἤν τις ὄφλῃ παρὰ τοῖς ἄρχουσι δίκην τῳ,
πόθεν ἐκτίσει ταύτην; οὐ γὰρ τῶν κοινῶν γ' ἔστι δίκαιον.
ΠΡ. ἀλλ' οὐδὲ δίκαι πρῶτον ἔσονται.
ΒΛ. τουτὶ δὲ πόσους ἐπιτρίψει!
ΠΡ. *κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην. — τοῦ γάρ, τάλαν, οὕνεκ' ἔσονται;
ΒΛ. πολλῶν ἕνεκεν νὴ τὸν Ἀπόλλω· πρῶτον δ' ἑνὸς εἵνεκα δήπου,
ἤν τις ὀφείλων ἐξαρνῆται.
ΠΡ. πόθεν οὖν ἐδάνεισ' ὁ δανείσας,
ἐν τῷ κοινῷ πάντων ὄντων; κλέπτων δή που 'στ' ἐπίδηλος.
ΒΛ. νὴ τὴν Δήμητρ' εὖ γε διδάσκεις. τουτὶ τοίνυν φρασάτω μοι·
τῆς αἰκίας οἱ τύπτοντες πόθεν ἐκτίσουσιν, ἐπειδὰν

652. *δεκ. τὸ στοιχεῖον.* hoc explicat Casaub. ad Athen. 6, 10. (t. 3. p. 431. not. ed. Schweigh.), ubi Scholiasten emendat, cujus nota sic scribenda ἡ τοῦ ἡλίου σκιὰ ὅταν ᾖ δέκα ποδῶν. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτε γίνεται ὀψέ. — τὸ παλαιὸν οἱ καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνον καὶ οἱ καλούμενοι παρεσημαίνοντο τὴν σκιάν· καὶ οὕτως οἱ μὲν ἀνέμενον τοὺς κληθέντας, οἱ δ' ἀπῄεσαν ἐπὶ τὰς ἑστιάσεις, οὐδέπω τηρήσεως οὔσης ἑτέρας, ἀφ' ἧς οἷόν τε ἦν τεκμήρασθαι, εἰς πόσας ὥρας προήκει. huc respexisse videtur Pollux 6, 44.: τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ *στοιχεῖον* ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπεύδειν, εἰ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη. *Br.* — λιπαρῶς Rav., ut vulgo libri. Br. e cod. Paris. λιπαρὸν, quod ambiguum est quo referatur. eleganter Bentl. λιπαρῷ, ex quo ortum videtur λιπαρῶς (λιπαρῶι, λιπαρῶς). id etiam D. accivit.

657. *πόσους.* sycophantas.

658. *κἀγὼ — ἐθέμην.* *ego quoque ita sensi et sentio*, vel *ita sentire soleo.* neque hic scribendum κ. ταύτῃ γνώμῃ γ' ἐθέμην cum Toupio in Suid. t. 1. p. 200., ut Soph. Philoct. 1366. κἀγὼ ταύτῃ γνώμῃ τίθεμαι, neque Tragico obtrudendum est ταύτην γνώμην, ut placuit Elmslejo ad Eurip. Heracl. 1053.; sed utroque modo recte dicitur. — *τάλαν.* cf. annot. ad 90. latine dicas *o bone*, ut Horatius. — malim hic quoque εἵνεκ', ut sequente versu. v. ann. ad Ran. 189.

659. *εἵνεκα.* male Br. aliique οὕνεκα.

663. *τῆς αἰκίας* τὴν δίκην, sive τὸ τίμημα, ut τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ; Plut. 476. *Ex Br.* cf. 656. et annot. ad. l. l. Pluti. S. *αἰκία* εἶδος δίκης ἐστὶν ἰδιωτικὸν ἐπὶ πληγαῖς λαγχανομένης, ἧς τὸ τίμημα ἐν τοῖς νόμοις οὐκ ἔστιν ὡρισμένον, ἀλλ' ὁ μὲν κατήγορος τί-

εὐωχηθέντες ὑβρίζωσιν; τοῦτο γὰρ οἶμαί σ' ἀπορήσειν.
ΠΡ. ἀπὸ τῆς μάζης, ἧς σιτεῖται· ταύτην γὰρ ὅταν τις ἀφαιρῇ,
οὐχ ὑβριεῖται φαύλως οὕτως αὖθις, τῇ γαστρὶ κολασθείς.
ΒΛ. οὐδ' αὖ κλέπτης οὐδεὶς ἔσται;
ΠΡ. πῶς γὰρ κλέψει, μετὸν αὐτῷ;
ΒΛ. οὐδ' ἀποδύσουσ' ἄρα τῶν νυκτῶν;
ΠΡ. οὐκ, ἢν οἴκοι γε καθεύδῃς,
οὐδ', ἢν γε θύραζ', ὥσπερ πρότερον· βίοτος γὰρ πᾶσιν ὑπάρξει.
ἢν δ' ἀποδύῃ γ', αὐτὸς δώσει· τί γὰρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχεσθαι;
ἕτερον γὰρ ἰὼν ἐκ τοῦ κοινοῦ κρεῖττον ἐκείνου κομιεῖται.
ΒΛ. οὐδὲ κυβεύσουσιν ἄρ' ἄνθρωποι.
ΠΡ. περὶ τοῦ γὰρ τοῦτο ποιήσει;
ΒΛ. τὴν δὲ δίαιταν τίνα ποιήσεις;
ΠΡ. κοινὴν πᾶσιν· τὸ γὰρ ἄστυ
μίαν οἴκησιν φημὶ ποιήσειν, ξυῤῥήξασ' εἰς ἓν ἅπαντα,
ὥστε βαδίζειν εἰς ἀλλήλους.
ΒΛ. τὸ δὲ δεῖπνον ποῦ παραθήσεις;
ΠΡ. τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στωὰς ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω.

μημα ἐπιγράφεται, ὁπόσου δοκεῖ ἄξιον εἶναι ἀδίκημα, οἱ δὲ δικασταὶ κρίνουσι.

665. *ἀπὸ τῆς μάζης.* ἀπὸ τῆς τροφῆς, φησὶν, ἧς λαμβάνει ἀπὸ τοῦ δημοσίου, δίδωσι τὴν ζημίαν. S. ita Lacedaemonii, ut Be. annotavit. Athen. 3. p. 141. διακούσας δὲ πάντων ὁ Ἔφορος ἤτοι ἀπέλυσεν, ἢ κατεδίκασεν· ὁ δὲ νικήσας ἐζημίωσεν ἐλαφρῶς ἤτοι κάμμασιν ἢ καμματίσι. de μάζῃ vide Plut. 192.

667. ita Br., auctore Suida v. μετόν. MSS. κλέψαι: vett. edd. πῶς γὰρ κλέψαιμι τὸ 'μαυτοῦ; — πῶς, cur.

668. *τῶν νυκτῶν*, noctes, noctu.

670. *αὐτὸς δώσει.* ὁ ἀποδυόμενος ἑκὼν, ἐξὸν αὐτῷ βέλτιον λαβεῖν.

674. *ξυῤῥ. εἰς ἓν ἅπαντα.* Terent. Ad. 5, 7, 10. *atque hanc in horto maceriam jube dirui, Quantum potest; hac transfer; unam fac domum.* — Faber.

676. *ἀνδρ.* vocem graecam in versione retinui, ut Vitruv. et alii. (sed alio sensu.) intellige loca satis ampla, numerosis virorum conviviis apta. *Idem.* cogitavit ἄνδρια Cretensium, et φειδίτια Lacedaemoniorum, quae quidem συσσίτια minus quam illa probat Aristot. Polit. 2, 9. ἔδει γὰρ ἀπὸ κοινοῦ μᾶλλον εἶναι τὴν σύνοδον, καθάπερ ἐν Κρήτῃ· παρὰ δὲ τοῖς Λάκωσιν ἕκαστον δεῖ φέρειν, καὶ σφόδρα πενήτων ἐνίων ὄντων, καὶ τοῦτο τὸ ἀνάλωμα οὐ δυναμένων δαπανᾶν etc.

ΒΛ. τὸ δὲ βῆμα τί σοι χρήσιμον ἔσται;
ΠΡ. τοὺς κρατῆρας καταθήσω,
καὶ τὰς ὑδρίας, καὶ ῥαψῳδεῖν ἔσται τοῖς παιδαρίοισι
τοὺς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ, κεἴ τις δειλὸς γεγένηται,
ἵνα μὴ δειπνῶσ' αἰσχυνόμενοι.
ΒΛ. νὴ τὸν Ἀπόλλω χάριέν γε.
τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις;
ΠΡ. ἐς τὴν ἀγορὰν καταθήσω,
κᾆτα στήσασα παρ' Ἁρμοδίῳ κληρώσω πάντας, ἕως ἂν
εἰδὼς ὁ λαχὼν ἀπίῃ χαίρων ἐν ὁποίῳ γράμματι δειπνεῖ·
καὶ κηρύξει τοὺς ἐκ τοῦ βῆτ' ἐπὶ τὴν στωὰν ἀκολουθεῖν
τὴν βασίλειον δειπνήσοντας, τὸ δὲ θῆτ' ἐς τὴν παρὰ ταύτην,
τοὺς δ' ἐκ τοῦ κάππ' ἐς τὴν στωὰν χωρεῖν τὴν ἀλφιτόπωλιν.
ΒΛ. ἵνα κάπτωσιν;
ΠΡ. μὰ Δί' ἀλλ' ἵν' ἐκεῖ δειπνῶσιν.
ΒΛ. ὅτῳ δὲ τὸ γράμμα
μὴ 'ξελκυσθῇ, καθ' ὃ δειπνήσει, τούτους ἀπελῶσιν ἅπαντες.

677. **βῆμα.** ὁ λίθος ἐν τῷ δικαστηρίῳ. S. Rav. cf. 87.

678. **καὶ ῥαψῳδεῖν** etc. similiter Spartanorum pueri carmina ediscebant in laudem deorum et heroum, ut auctor est Plut. Lycurgo. vid. Köpk. l. l. ad 590., p. 137.

680. **δειπνῶσ'.** οἱ δειλοί. interpres *ut pudore suffusi a coena abstineant.*

681. **τὰ κληρ.** τὰς κληρωτίδας, urnas judiciales. Be. „*urnas vero sortium quo conferes?* in quas sortes conjiciuntur in sortitione judicum.“ cf. ann. ad. Vesp. 642., 712.

682. **παρ' Ἁρμ.** ap. Harmodii statuam in foro. cf. Equ. 732.

683. **ἐν ὁπ. γράμματι.** vide ann. ad Plut. 277. S. **γρ. δειπνεῖ.** δέον εἰπεῖν δικάζειν (**δικάζει**), εἶπε δειπνεῖν (**δειπνεῖ**). „sic Plut. 968. ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' **ἔπινες** ἐν τῷ γράμματι;“ *Be.*

684. **κηρύξει** τις, ὁ κήρυξ. — **τὴν στωὰν τὴν βασίλειον.** in Ceramico. ἔνθα καθίζει βασιλεὺς ἐνιαυσιαίαν ἄρχων ἀρχὴν, καλουμένην βασιλείαν, inquit Paus. 1, 3. cf. de his porticibus Nitschii librum germ. de antiqu. Gr. vol. 1. p. 153. seqq.

685. **τὸ θῆτα.** h. e. tabella vel baculus, in quibus inscriptum erat nomen judicii; quae ipsa dicuntur pro eo, qui illa sortitus est. cf. 683.

686. **τὴν στοιὰν** (sic et hic et aliis in locis Rav. et edd. ante Br. ceteri MSS. fere στοὰν, στοὰς, claudicante versu, cumque a στωὰ ductum sit nomen Στωικοὶ, ut Br. annotavit. cf. ann. ad. Ach. 512.) **τὴν ἀλφ.** — Hesych. ἀλφίτων στοὰ ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾗ τὰ ἄλφιτα ἐπωλεῖτο. hujus porticus etiam S. meminit ad Ach. 512. et Eustath. ad Il. *Δ.* (p. 868, 37. ed. Rom.) *K.*

687. **καπτ.** jocatur, quia similia

ΠΡ. ἀλλ' οὐκ ἔσται τοῦτο παρ' ἡμῖν· a. d.
πᾶσι γὰρ ἄφθονα πάντα παρέξομεν, da. t.
ὥστε μεθυσθεὶς αὐτῷ στεφάνῳ a. d.
πᾶς τις ἄπεισιν, τὴν δᾷδα λαβών.
αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς διόδους
προσπίπτουσαι τοῖς ἀπὸ δείπνου,
τάδε λέξουσιν „Δεῦρο παρ' ἡμᾶς·
ἐνθάδε μεῖραξ ἔσθ' ὡραία.“ da. t.
„„Παρ' ἐμοὶ δ',““ ἑτέρα φήσει τις ἄνωθ' a. d.
ἐξ ὑπερῴου, „„καὶ καλλίστη,
καὶ λευκοτάτη· πρότερον μέντοι
δεῖ σε καθεύδειν αὐτῆς παρ' ἐμοί.““
τοῖς δ' εὐπρεπέσιν γ' ἀκολουθοῦντες
καὶ μειρακίοις οἱ φαυλότεροι
τοιάδ' ἐροῦσιν „Ποῖ θεῖς, οὗτος;
πάντως οὐδὲν δράσεις ἐλθών·
τοῖς γὰρ σιμοῖς καὶ τοῖς αἰσχροῖς
ἐψήφισται προτέροις βινεῖν,
ὑμᾶς δὲ τέως θρῖα λαβόντας
διφόρου συκῆς a.
ἐν τοῖς προθύροισι δέφεσθαι.“ a. par.
φέρε νυν φράσον μοι, ταῦτ' ἀρέσκει σφῷν;
ΒΛ. πάνυ. i. tr.
ΠΡ. βαδιστέον τἄρ' ἐστὶν εἰς ἀγορὰν ἐμοί,
ἵν' ἀποδέχωμαι τὰ προσιόντα χρήματα,
λαβοῦσα κηρύκαιναν εὔφωνόν τινα·
ἐμὲ γὰρ ἀνάγκη ταῦτα δρᾶν, ᾑρημένην
ἄρχειν, καταστῆσαί τε τὰ ξυσσίτια,

sunt verba *κάππα* et *κάπτω*, *voro*. — ὅτῳ δὲ — ἅπαντες. ironice dictum, velut e persona Praxagorae.

689. *atqui sic non erit apud nos.*

691. αὐτῷ στεφ. *cum corona*, quam gestabant, uti et facem, qui comissatum irent. cf. Plut. 1036. sequ.

693. διόδους. *pervia* dixeris secundum Tacitum Hist. 3, 8.

708. — „nihil aliud intelligit Comicus per *δίφορον συκῆν* quam τὸ πέος, quod sic vocat διὰ τὸ ἔχειν ὄρχεις δύο κρεμαμένους, ὥσπερ καρπούς: et sic ridiculi gratia alludit ad ficus, quae dicuntur duplices eo, quod combinatos fructus ferunt. — *Palmer*. notavit Be., simili sensu dici τὸ σῦκον Pac. 1251.

709. similis jocus est Ran. 505. sqq.

712. τὰ πρ. τὰ προσοδικά, τὰς προσόδους, reditus populi Athen.

713. κηρύκαιναν, non κήρυκα, quia feminarum est imperium.

714. ᾑρημένην. κεχειροτονημένην. S. Rav. sui oblita haec dicit.

715. τὰ ξυσσ. cf. 675. sequ.

ὅπως ἂν εὐωχῆσθε πρῶτον τήμερον.
ΒΛ. ἤδη γὰρ εὐωχησόμεσθα;
ΠΡ. φήμ' ἐγώ.
ἔπειτα τὰς πόρνας καταπαῦσαι βούλομαι
ἁπαξαπάσας.
ΒΛ. ἵνα τί;
ΠΡ. δῆλον τουτογί·
ἵνα τῶν νέων μὴ 'χωσιν αὗται τὰς ἀκμάς.
καὶ τάς γε δούλας οὐχὶ δεῖ κοσμουμένας
τὴν τῶν ἐλευθέρων ὑφαρπάζειν κύπριν,
ἀλλὰ παρὰ τοῖς δούλοισι κοιμᾶσθαι μόνον,
κατωνάκῃ τὸν χοῖρον ἀποτετιλμένας.
ΒΛ. φέρε νυν ἐγώ σοι παρακολουθῶ πλησίον,
ἵν' ἀποβλέπωμαι, καὶ λέγωσί μοι ταδὶ
„Τὸν τῆς στρατηγοῦ τοῦτον οὐ θαυμάζετε;"

716. *τήμερον* primus Br., attice. libri *σήμερον*.

720. ita Invernizz. in annot. ad h. l. *ἵνα* sejunctum a *μὴ*, ut Eurip. Hecub. 11. *ἵν', εἴ ποτ' Ἰλίου τείχη πέσοι, Τοῖς ζῶσιν εἴη παισὶ μὴ σπάνις βίου.* inepte codd. *ἔχωσιν* sine negatione. Scal. et Br. *ἵνα τῶν νέων ἔχωμεν αὐταί.*

724. *κατωνάκη ἱμάτιόν ἐστιν ἐκ τῶν κάτω μερῶν νάκος, τουτέστι διφθέραν, περιεῤῥαμμένον· ἐνταῦθα δὲ δουλικὸς καὶ ἀνελεύθερος χιτών.* S. cf. Lys. 1077., 1081. dicta vestis servilis pro servo, fere ut *ἐμβάδ' ἔχων* pro homine tenui supra 633. significat igitur *κατωνάκῃ in usum servi*, vel Brunckii verbis *τῶν δούλων χάριν.* — *τὸν χ. ἀποτ.* cf. Ran. 481., Lys. 89.

727. *παρῳδεῖ* admirantes ducis uxorem aliquam in publicum prodeuntem, dicentesque inter se *τὴν τοῦ στρατηγοῦ ταύτην οὐ θαυμάζετε;* — Recitato hoc versu Blepyrus et Praxagora in forum ituri e scena egrediuntur. hoc intellexere Faber et K., qui seqq. versus viro cuidam suppellectilem suam in commune depondituro tribuerunt. — finitur hic actus; quo facto Chorus cantando et saltando partes suas agebat; sed temporis injuria et priscorum grammaticorum socordia (?) periere chorica cantica hujus fabulae tantum non omnia. *E Br.* de hac re v. annot. ad Plut. 621.

ΑΝΗΡ Α. ὁ καταθείς. ΑΝΗΡ Β. ὁ μὴ καταθείς. ΚΗΡΥΚΑΙΝΑ. ΧΟΡΟΣ.

Α. Α. Ἐγὼ δ', ἵν' εἰς ἀγοράν γε τὰ σκεύη φέρω, i. tr.
προχειριοῦμαι κἀξετάσω τὴν οὐσίαν.
χώρει σὺ δεῦρο, κιναχύρα, καλὴ καλῶς
τῶν χρημάτων θύραζε πρώτη τῶν ἐμῶν,
ὅπως ἂν ἐντετριμμένη κανηφορῇς,
πολλοὺς κάτω δὴ θυλάκους στρέψασ' ἐμούς.
ποῦ 'σθ' ἡ διφροφόρος; ἡ χύτρα, δεῦρ' ἔξιθι!

728. *'Εγὼ δ'* ab initio orationis, ut ap. Xenph. Cyr. 2, 3, 8.; 4, 5, 23. Plato Anthol. Palat. 2. p. 689. *ἄλσος δ' ὡς ἱκόμεσθα* etc. quemadmodum etiam *γὰρ* solet usurpari. Tyrtaeus 1, 1. *Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν* etc. imperite Br. *ἔγωγ'*. — Be. „Supellectilem suam foras effert quidam, eamque ordine disponit ante aedes. alloquitur autem singula vasa, ut in comoedia, tanquam sint homines; assignatque singulis locum et officia, qualia in pompis et sacrificiis esse solebant quarundam personarum. nam istud omnino tenendum, haec ad imitationem pompae (et quidem Panathenaeorum) fieri. hinc infra 756. quidam ista videns dicit *οὔτι μὴ* (?) *Ἱέρωνι τῷ κήρυκι πομπὴ πέμπεται;* quodnam autem sit vas illud, quod primum effert et *κιναχύραν* vocat, incertum est; Faber admodum verisimiliter putat esse *cribri genus* (*Mehlsieb*), adductus, credo, etymologia vocis, *παρὰ τὸ κινεῖν ἄχυρα.*" cf. 733.

729. *π ρ ο χ.* *εὐτρεπίσω.* S. *in medium proferam et recensebo habentiam meam.*

730. vid. annot. ad 728.

732. *ἐ ν τ ε τ ρ.* *ἀλφίτοις.* Hermippus ap. S. ad Av. 1435. *ὥσπερ αἱ κανηφόροι, Λευκοῖσιν ἀλφίτοισιν ἐντετριμμέναι*: nam ita scribendum esse arbitror cum Be., nec probo vulgatum *ἐντετριμμένοις.* pertinuit hoc ad ornatum comae, certe *τῶν κανηφόρων*: nam de aliis nescio. Voss. *Auf dass du seist gepuderte Festkorbträgerin.*

733. i. e. in quam tot mei sacci inversi sunt purgandae farinae. — *θύλακος saccus scorteus*, quem secum ferebant in forum, qui farinam emtum ibant. *Faber.* eos saccos ipsa *κιναχύρα* effudisse dicitur, sicut 736. olla pigmentum coxisse, velut persona.

734. *ἡ δ ι φ ρ.* S. ad Av. 1435. *ταῖς γὰρ κανηφόροις σκιάδειον καὶ δίφρον ἀκολουθεῖ τις ἔχουσα.* ridicule ollam jubet *διφροφορεῖν τῇ κα-*

νὴ Δία μέλαινά γ᾿· οὐ δ᾿ ἄν, εἰ τὸ φάρμακον
ἑψοῦσ᾿ ἔτυχες, ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται.
ἴστω παρ᾿ αὐτὴν δεῦρ᾿ ἴθ᾿, ἡ κομμώτρια!
φέρε δεῦρο ταύτην τὴν ὑδρίαν, ὑδριαφόρε,
ἐνταῦθα᾿, σὺ δὲ δεῦρ᾿, ἡ κιθαρῳδὸς, ἔξιθι,
πολλάκις ἀναστήσασά μ᾿ εἰς ἐκκλησίαν
ἀωρὶ νυκτῶν διὰ τὸν ὄρθριον νόμον.
ὁ τὴν σκάφην λαβὼν προΐτω· τὰ κηρία
κόμιζε· τοὺς θαλλοὺς καθίστη πλησίον,
καὶ τὼ τρίποδ᾿ ἐξένεγκε, καὶ τὴν λήκυθον·

νηφόρῳ, h. e. sequi cribrum, sive post illud collocari.

735. h. e. νὴ Δία μέλαινά γ᾿ εἶ· οὐ δ᾿ ἂν εἴης μέλαινα, εἰ τὸ φάρμακον etc. ridetur his verbis color, quo Lysicrates canos suos tingere solebat, ut nigri viderentur; quem colorem seu fucum nullius pretii fuisse significat poëta, ita ut quisque facile dolum animadverteret. perperam Rav. et alii libri, quos hodie sequuntur, νὴ Δία μέλαινά γ᾿, οὐδ᾿ ἄν, εἰ etc. melius quaedam edd., in quibus Leid. anni 1624., νὴ Δία μέλαινά γ᾿. οὐδ᾿ ἂν etc. de Lysicrate cf. 630. eum ducem exercitus fuisse, nescio quo auctore narrat Adr. Junius in commentario de coma cap. 7.

737. ἡ κομμ. Suidas κομμωτής: καλλωπιστής. κομμώτρια: ἐμπλέκτρια, ἡ κοσμοῦσα τὰς γυναῖκας. (hoc secundum S., ap. quem tamen male legitur ἢ κοσμοῦσα τ. γ.) *Br.* ollam dici existimat H. Voss., ut olim suspicabutur Faber. Voss. „Den Korbträgerinnen folgten Töchter der Eingesessenen, die einen Sonnenschirm, u. zum Ausruhen einen Sessel nachtrugen. Hier folgt die *Kachel* (ein altes Wort für *Topf*) als Putzjungfer der Korbträgerin, weil sie manches zur Verschönerung gekocht hat.“ nobis etiam ipsis olla videtur appellari, sed ridicule κομμώτριαν eam vocari arbitror propter fuliginem, quae ei inhaeret, ut qua fuligine melius quam pigmentis suis denigrare canos posse videantur senes inepti, qualis fuit Lysicrates.

738. ὑδρίαν. vide annotata ad 742. „ὑδριαφόρε. intelligo basin sustinendae hydriae suppositam.“ *Faber.* de hydriaphoris Br. evolvi jussit Meursii Panathen. cap. 21.

739. ἡ κιθαρ. ἡ ἀλετρίς. S. Rav. imo ipsa mola. recte H. Voss. „Kitharöden wetteiferten an den Panathenäen mit Lobgesängen auf Harmodios u. Aristogeiton. (etiam Homeri carmina cantabantur, teste Aeliano V. H. 8, 2.) Hier als *Kitharödin* eine rasselnde Handmühle, die ihn oft vor Tage geweckt.“

740. ἀναστ. ἀλήθουσα. S. Rav.

741. haec servos efferre jubet. τὸν ὄρθριον νόμον. ridicule, quia notissimus erat ὁ ὄρθιος νόμος, in quem jocatur. cf. Av. 464.

742. τὴν σκάφην. alveum pinsendae farinae, *den Backtrog.* H. Voss. „Dienstbare Eingesessene trugen (in den Panathenäen) die Symbole des Brotbackens; die Männer eine *Mulde*, die Weiber einen *Wasserkrug.*“ — S. τὰ κηρία. ἴσως τοὺς κηρῶνας (favos) λέγει. Droysen *die Honigwaben.* H. Voss. intelligi posse arbitratur ceromata, sive unguenta athletarum in Panathenaeis. cogites etiam cereum, cujus fuerit usus in λαμπαδοφορίᾳ. cf. 1030.

743. τοὺς — πλησίον. vide annot. ad argum. metricum fabulae. S. τοὺς ἐλαίας κλάδους, ὡς ἐν πομπῇ.

744. τὼ τρίποδ᾿. i. e. *mensas tripedes.* vid. Pollux 10, 80. K. ahena quoque haud inepte intelligas. — τὴν λήκυθον, *vas olei*, cujus

τὰ χυτρίδι' ἤδη καὶ τὸν ὄχλον ἀφίετε.
Α. Β. ἐγὼ καταθήσω τἀμά; κακοδαίμων ἄρα
ἀνὴρ ἔσομαι καὶ νοῦν ὀλίγον κεκτημένος.
μὰ τὸν Ποσειδῶ οὐδέποτ', ἀλλὰ βασανιῶ
πρώτιστον αὐτὰ πολλάκις καὶ σκέψομαι·
οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἱδρῶτα καὶ φειδωλίαν
οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ,
πρὶν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει.
οὗτος, τί τὰ σκευάρια ταυτὶ βούλεται;
πότερον μετοικιζόμενος ἐξενήνοχας
αὔτ', ἢ φέρεις ἐνέχυρα θήσων;
Α. Α. οὐδαμῶς.
Α. Β. τί δῆτ' ἐπὶ στοίχου 'στιν οὕτως; οὔτι μὴ
Ἱέρωνι τῷ κήρυκι πομπὴν πέμπετε.
Α. Α. μὰ Δί', ἀλλ' ἀποφέρειν αὐτὰ μέλλω τῇ πόλει
ἐς τὴν ἀγορὰν κατὰ τοὺς δεδογμένους νόμους.

usum ad ungendum cibosque parandos v. Plut. 806, Av. 1469, 70.

745. καὶ τὸν ὄχλον. καὶ τὸν ἄλλον ὄχλον, reliquam farraginem supellectilis, scruta. Voss. *Die kleinen Töpflein und das Gerümpel lasst nur weg.*

746. prodit homo tenax, qui se obtemperaturum esse negat edicto Praxagorae de deponenda in commune supellectili.

748. libri μα τον Ποσειδῶ γ', inutili γὲ particula, qua deleta Porsonus Advers. p. 32. ed Lips. et Elmsl. in auctario annott. ad Ach. 127. scripsere μὰ τὸν Ποσειδῶ οὐδέποτέ γ', alii aliter hiatum amovere conati sunt; quem ferendum arbitror in caesura et vocali ejusmodi, ut fere non liquescat, sed corripi possit sequente alia vocali, vel diphthongo. ita Soph. El. 779. ξύνοικος ἔσομαι, ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ, Eurip. Hel. 123. οὔκουν ἐν Ἄργει, οὐδ' ἐπ' Εὐρώτα ῥοαῖς. cf. Hermanni Elem. doctr. metr. pagg. 49., 143. nec spreverim Ποσειδῶν', illorum memor, quae caute disputat Matth. gr. §. 7.

749. αὐτὰ, *hanc rem*, edictum Praxagorae. cf. 752.

751. οὐδὲν πρὸς ἔπος. ἀντὶ τοῦ ὡς ἔτυχεν, ἕνεκα μηδενός. S. comparavit Be. ἐκ σμικροῦ λόγου, *ob levem causam*, ap. Soph. Oed. Col. 580. et οὐδενὸς λόγου βροτὸν Ajac. 448.

755. ἐνέχυρα. cf. 565.

756. οὔτι — πέμπετε. *non est verendum, ne Hieroni praeconi pompam ducatis*, i. e. ne hanc supellectilem deferatis ad praeconem, ut constituta auctione vendatur. perperam libri interrogative — πέμπετε; nisi forte gravius quiddam admissum est. equidem haud nolim poni οὔτι μοι vel ο. μὲν, quod elegans, δὲ non sequente, quemadmodum Plato Charm. p. 107. παρεγένου μὲν, ἦ δ' ὅς, τῇ μάχῃ; etc. plura ejus usus exempla protulit Matth. gr. §. 606, 4. cf. Eurip. Phoen. 605. et de confusis hisce particulis supra 601., Lys. 876. — ἐπὶ στοίχου, *ordine*. notavit Faber, in pompa res ἐπὶ στοίχου procedere; itidemque hic supellectilem foras efferri et veluti ad pompam ordinari, ut sub Hierone, praecone notissimo illius aetatis, veneat.

Α. Β. μέλλεις ἀποφέρειν;
Α. Α. πάνυ γε.
Α. Β. κακοδαίμων ἄρ' εἶ,
νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα.
Α. Α. πῶς;
Α. Β. πῶς; ῥαδίως.
Α. Α. τί δ'; οὐχὶ πειθαρχεῖν με τοῖς νόμοισι δεῖ;
Α. Β. ποίοισιν, ὦ δύστηνε;
Α. Α. τοῖς δεδογμένοις.
Α. Β. δεδογμένοισιν; ὡς ἀνόητος ἦσθ' ἄρα.
Α. Α. ἀνόητος;
Α. Β. οὐ γάρ; ἠλιθιώτατος μὲν οὖν
ἁπαξαπάντων.
Α. Α. ὅτι τὸ ταττόμενον ποιῶ;
τὸ ταττόμενον γὰρ δεῖ ποιεῖν τὸν σώφρονα
μάλιστα πάντων.
Α. Β. τὸν μὲν οὖν ἀβέλτερον.
Α. Α. σὺ δ' οὐ καταθεῖναι διανοεῖ;
Α. Β. φυλάξομαι,
πρὶν ἄν γ' ἴδω, τὸ πλῆθος ὅ τι βουλεύεται.
Α. Α. τί γὰρ ἄλλο γ' ἢ φέρειν παρεσκευασμένοι
τὰ χρήματ' εἰσίν;
Α. Β. ἀλλ' ἰδὼν ἐπειθόμην.
Α. Α. λέγουσι γοῦν ἐν ταῖς ὁδοῖς.
Α. Β. λέξουσι γάρ.
Α. Α. καί φασιν οἴσειν ἀράμενοι.
Α. Β. φήσουσι γάρ.
Α. Α. ἀπολεῖς ἀπιστῶν πάντ'.

761. *ῥαδίως*, jocus inexpectatus: nam altero quaerente *πῶς; quomodo miser sum?* hic respondet *ῥαδίως*, *facile*, quo significat, proclive illi esse plecti imprudentia.

763. *ω δύστηνε.* cf. annot. ad 90.

764. *ἦσθ' ἄρα.* nota formula. cf. Vesp. 437., 791., Soph. Oed. Col. 118., Hermann. annot. ad Viger. 160, b. sic reddi potest *igitur insanire mihi videris.*

768. *ἀβέλτερον.* *ἀνόητον, ἀσύνετον. S.*

772. *ἀλλ' ἰδὼν ἐπειθόμην*, *at visis credere soleo.* frustra Br. *ἂν ἐπιθόμην*; vide annot. ad 256.

773. *λέξουσι γάρ. φήσουσι γάρ. ἀπιστήσουσι γάρ. ἐπιτρίψουσι γάρ. dicent id scilicet. fidem nullam habebunt scilicet. te perdent scilicet.* etiam his futuris significari videtur mos ita faciendi, quemadmodum Germani quoque dicunt *sie werden's wohl sagen* etc. ironiae servit *γάρ*, ut passim.

775. *ἀπ. enicas.* — *ἀπιστ. γάρ.* dicit reliquos cives Athenn., negans,

Α. Β. ἀπιστήσουσι γάρ.
Α. Α. ὁ Ζεύς σέ γ' ἐπιτρίψειεν.
Α. Β. ἐπιτρίψουσι γάρ.
οἴσειν δοκεῖς τιν', ὅστις αὐτῶν νοῦν ἔχει;
οὐ γὰρ πάτριον τοῦτ' ἐστὶν, ἀλλὰ λαμβάνειν
ἡμᾶς μόνον δεῖ νὴ Δία· καὶ γὰρ οἱ θεοί.
γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν γε τῶν ἀγαλμάτων·
ὅταν γὰρ εὐχώμεσθα διδόναι τἀγαθὰ,
ἕστηκεν ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ' ὑπτίαν,
οὐχ ὥστε δώσοντ', ἀλλ' ὅπως τι λήψεται.
Α. Α. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἔα με τῶν προὔργου τι δρᾶν.
ταυτὶ γάρ ἐστι συνδετέα· ποῦ μοὔσθ' ἱμάς;
Α. Β. ὄντως γὰρ οἴσεις;
Α. Α. ναὶ μὰ Δία, καὶ δὴ μὲν οὖν
τωδὶ ξυνάπτω τὼ τρίποδε.
Α. Β. τῆς μωρίας,
τὸ μηδὲ περιμείναντα τοὺς ἄλλους, ὅ τι
δράσουσιν, εἶτα τηνικαῦτ' ἤδη...
Α. Α. τί δρᾶν;
Α. Β. ἐπαναμένειν· ἔπειτα διατρίβειν ἔτι.
Α. Α. ἵνα δὴ τί;
Α. Β. σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλάκις,
ἢ πῦρ ἀπότροπον, ἢ διάξειεν γαλῆ,

eos majorem his rebus fidem habituros esse quam se ipsum.

776. ἐπιτρίψουσι γάρ. ridicule intelligit σέ γε ex antecedentibus. *perdent te scilicet* cives, quod tam malo exemplo bona tua in commune deponis. alioqui scribendum esset: ὁ Ζ. σέ γ' ἐπιτρίψειε. Α. Β. σ' ἐπιτρίψουσι γάρ.

778. seqq. facete irridet avaritiam civium. πάτρ., *mos patrius*.

779. καὶ γὰρ οἱ θεοὶ λαμβάνουσι μόνον. *E. Br.*

780. ita Rav., nisi quod habet χειρῶν τε, menda frequente, quam cujusvis erat tollere.

782. ἐπειδὴ ἐπιτοπλεῖστον τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ὑπτίας τὰς χεῖρας ἔχουσι. S. imo fugitur hic habitus, tanquam invenustus, raroque in artibus deprehenditur; sed ridicule Aristoph. fingit statuas deorum manum porrigere propterea quod accipere soleant dona, non reddere. Br. τὴν χεῖρ' ὑπτίαν idem quod τὴν χεῖρα κοιλὴν Thesm. 893.

784. ὦ δαιμ. cf. 562. ἔα in unam syllabam contrahitur, ut fit nonnunquam. vide ann. ad Nub. 906.

790. ἐπαν., *denuo expectare*.

791. ἵνα δὴ τί; *cur tandem?* — εἰ γένοιτο. εἰ γένηταί τι σύμβολον, οὐκ ἐπιτελοῦσι τὰ δόξαντα. S. de superstitione Atheniensium cf. Ach. 171. — πολλάκις, *fortasse*. cf. 1100.

792. ἀπότροπον, *averruncandum*, ut quod miro modo emicuerit. K. „διάξ. γαλῆ. nimirum γαλῆς transcursus per viam, vel occursus, mali ominis loco habebatur, ut patet

παύσαιντ' ἂν εἰσφέροντες, ὦ 'μβρόντητε σύ.
A. A. χαρίεντα γοῦν πάθοιμ' ἄν, εἰ μὴ 'χοιμ', ὅποι
ταῦτα καταθείμην.
A. B. μὴ γὰρ οὐ λάβοις ὅποι.
θάῤῥει, καταθήσεις, κἂν ἕνης ἔλθῃς.
A. A. τιή;
A. B. ἐγᾦδα τούτους χειροτονοῦντας μὲν ταχύ,
ἅττ' ἂν δὲ δόξῃ, ταῦτα πάλιν ἀρνουμένους.
A. A. οἴσουσιν, ὦ 'τᾶν.
A. E. ἢν δὲ μὴ κομίσωσι, τί;
A. A. ἀμέλει κομιοῦσιν.
A. B. ἢν δὲ μὴ κομίσωσι, τί;
A. A. μαχούμεθ' αὐτοῖς.
A. B. ἢν δὲ κρείττους ὦσι, τί;
A. A. ἄπειμ' ἐάσας.
A. B. ἢν δὲ πωλῶσ' αὐτά, τί;
A. A. διαῤῥαγείης.
A. B. ἢν διαῤῥαγῶ δέ, τί;
A. A. καλῶς ποιήσαις.
A. B. σὺ δ' ἐπιθυμήσεις φέρειν;
A. A. ἔγωγε· καὶ γὰρ τοὺς ἐμαυτοῦ γείτονας
ὁρῶ φέροντας.
A. B. πάνυ γ' ἂν οὖν 'Ἀντισθένης

ex Theophr. Char. cap. (16.) περὶ δεισιδαιμονίας."

793. εἰσφ. εἰς τὴν ἀγοράν. — ἐμβρ. (*attonite*,) *stupide*. cf. Athen. 175, d, Bornemann. ad Xenoph. Anab. 3, 4, 12. et indice, v. ἐμβροντήτους ποιεῖν, item Schneider. ad Xenoph. Hellen. 4, 7, 7.

794. alterius dicta contemnens ridicule timet homo, ne sero veniens locum non inveniat deponendae suae supellectili in foro. χαρ. — πάθ. ἄν, *praeclare mecum ageretur*. εἰρωνικῶς. S. εἰ μὴ 'χοιμ' ὅποι. ἐὰν ἐμβραδύνων μηδὲ ὅπῃ καταθῶ αὐτὰ εὕρω.

795. μὴ — ὅποι. concisa phrasis est et elliptica, sic supplenda ἀλλὰ δέδοικα μὴ οὐκ ἔχῃς, ὅποι λάβοις. *times ne non habeas ubi deponas*; *at ego tibi timeo*, vel *time vero potius*, *ne non habeas ubi capere* (*recipere*) *possis*. — *Br*. cf. 802. ὅποι pro ὅπου. cf. 837. et ann. ad 530.

796. καταθ., *depones*; habebis, ubi deponas, neque deerit tibi locus. — ἕνης. genit. temporis. idem Ach. 172. dicitur εἰς ἕνην, ubi S. οἷον εἰς τρίτην, *perendie*.

799. seqq. in angustias alterum compellit vir parcus, quaecunque ille ait, negans, vel certe addubitans; qui par pro pari refert 862. seqq.

806, 7. πάνυ γ' ἂν — εἰσενέγκοι. ironice: nam alvum exonerare magno cum dolore malet Antisthenes (cf. 365. seqq.) quam deponere in commune bona sua. Palmer. „De Antisthene supra locutus est, ut de viro durum cacante; hic vero etiam avarum fuisse innuit, ut Callimachum pauperem" etc. — πολύ γ. ἐμμ., *longe enim lepidius* est, seu videtur illi, *potius cacare* etc.

αὔτ' εἰσενέγκοι· πολὺ γὰρ ἐμμελέστερον
πρότερον χέσαι πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας.
Α. Α. οἴμωζε.
Α. Β. Καλλίμαχος δ' ὁ χοροδιδάσκαλος
αὐτοῖσιν εἰσοίσει τι πλεῖον Καλλίου; —
ἄνθρωπος οὗτος ἀποβαλεῖ τὴν οὐσίαν.
Α. Α. δεινά γε λέγεις.
Α. Β. τί δεινόν; ὥσπερ οὐχ ὁρῶν
ἀεὶ τοιαῦτα γιγνόμενα ψηφίσματα.
οὐκ οἶσθ' ἐκεῖν', οὔδοξε, τὸ περὶ τῶν ἁλῶν;
Α. Α. ἔγωγε.
Α. Β. τοὺς χαλκοῦς δ' ἐκείνους ἡνίκα
ἐψηφισάμεσθ', οὐκ οἶσθα;
Α. Α. καὶ κακόν γέ μοι
τὸ κόμμ' ἐγένετ' ἐκεῖνο· πωλῶν γὰρ βότρυς
μεστὴν ἀπῆρα τὴν γνάθον χαλκῶν ἔχων,
κἄπειτ' ἐχώρουν εἰς ἀγορὰν ἐπ' ἄλφιτα·
ἔπειθ', ὑπέχοντος ἄρτι μου τὸν θύλακον,
ἀνέκραγ' ὁ κῆρυξ μὴ δέχεσθαι μηδένα
χαλκοῦν τὸ λοιπόν· ἀργύρῳ γὰρ χρώμεθα.
Α. Β. τὸ δ' ἔναγχος οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὤμνυμεν,
τάλαντ' ἔσεσθαι πεντακόσια τῇ πόλει

808. πλεῖν ἢ τρ. ἡμέρας. hoc est *diu.* est enim hyperbole proverbialis, quemadmodum Ach. 806. ῥιγῶν τε καὶ πεινῶν ἀεὶ Πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας τοῦ μηνὸς ἑκάστου. annotavit Be.

809. Καλλ. [καὶ] οὗτος πένης etc. S.

810. αὐτοῖσιν. civibus Athenn., novae reip. mulierum. τι πλεῖον. minus commode recentiores τί πλ. S. Καλλίας τις ἐγένετο πλούσιος, ὃς εἰς πόρνας ἑαυτοῦ οὐσίαν κατηνάλωσε, καὶ λοιπὸν πένης ἐγένετο. cf. Ran. 402., 466., Av. 279.

811. haec secum vir parcus de altero.

812. δεινὰ, *mira.*

813. ψηφ. ἐψηφίσαντο γὰρ αὐτοὺς (τοὺς ἅλας) εὐωνοτέρους εἶναι, καὶ τὸ ψήφισμα ἄκυρον γέγονε. S. cf. Böckh. Staatsh. d. Athen. I. p. 63., 110. B.

815. intelligit aereos illos nummos, qui sub archonte Callia cusi fuerunt. S. ad Ran. 737. (678. hujus ed.) ἐπὶ γὰρ Καλλίου χαλκοῦν νόμισμα ἐκόπη. K. sed Calliam pro Antigene nominasse videtur S.: vide annot. ad Ran. 673. ceterum τοὺς χαλκοῦς dicitur per ellipsin, intellecta, ni fallor, voce ὀβολούς: nam νόμους significatione nummi non est atticum. fere autem argentei fuerunt oboli; novimus tamen Chiorum aereos, quibus cum etiam Athenn. uti coepissent ob inopiam, χαλκοῦς eos appellasse videntur discriminis causa et quidem κατ' ἐξοχήν: nam vulgo obolus constabat 6 χαλκοῖς et sextante drachmae.

817. τὸ κόμμα, *moneta.* proprie dicitur κόμμα Ran. 679. βότρυς. utpote qui esset vinitor sive agricola.

818. ἀπ. *abii.* de pecunia in os condi solita cf. Vesp. 587., 761., Av. 478.

τῆς τεσσαρακοστῆς, ἣν ἐπόρισ' Εὐριπίδης;
κεὐθὺς κατεχρύσου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην·
ὅτε δὴ δ' ἀνασκοπουμένοις ἐφαίνετο
ὁ Διὸς Κόρινθος, καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἤρκεσεν,
πάλιν κατεπίττου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην.
Α. Α. οὐ ταὐτόν, ὦ 'τᾶν· τότε μὲν ἡμεῖς ἤρχομεν,
νῦν δ' αἱ γυναῖκες.
Α. Β. ἅς γ' ἐγὼ φυλάξομαι
νὴ τὸν Ποσειδῶ, μὴ κατουρήσωσί μου.
Α. Α. οὐκ οἶδ' ὅ τι ληρεῖς. φέρε σὺ τἀνάφορον, ὁ παῖς.
ΚΗ. ὦ πάντες ἀστοί, νῦν γὰρ οὕτω ταῦτ' ἔχει,
χωρεῖτ', ἐπείγεσθ' εὐθὺ τῆς σρατηγίδος,
ὅπως ἂν ὑμῖν ἡ τύχη κληρουμένοις
φράσῃ καθ' ἕκαστον ἄνδρ', ὅποι δειπνήσετε·
ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενασμέναι
ἀγαθῶν ἁπάντων καὶ παρεσκευασμέναι,
*κλῖναί τε σισυρῶν καὶ δαπίδων νενασμέναι·

825. *τῆς τεσσ.* ουτος ἔγραψε τεσσαρακοστὴν εἰσενεγκεῖν ἀπὸ τῆς οὐσίας εἰς τὸ κοινόν. S. *ἐπόρισ'*. *excogitaverat*. Be. *Euripidem* istum Tragici filium intelligit Böckh. l. l. ad 813., II. p. 27. B.

826. *κατεχρύσου*. i. e. *laudibus magnifice ornabat*. eodem sensu *χρυσῷ πάττειν* dicitur Nub. 887., ut K. annotavit; contrario autem *καταπιττοῦν* 829., quod est interprete Be. maledictis quasi pice nigra denigrare.

828. *ὁ Διὸς Κόρ.* proverbium de illis, qui eadem saepe inculcant (vide Ran. 410.): nam et istud in ore erat omni populo. *Be.* „significantur igitur hac voce *nugae*, seu vani sermones. scilicet immodicum illud tributum exigi non potuit a populo obaerato“ *H. Voss.*

832. *κατουρ.* i. e. per tropum *ludibrio habeant*, *insultent*. similiter Latini; velut Horat. Sat. 1, 8, 38. *in me veniat mictum atque cacatum Julius* etc.

833. *ἀνάφορον* ξύλον ἀμφίκοιλον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσι. S. cf. Ran. 8. Divus *vectem bajulatoriam*.

834. ΚΗ. i. e. *κηρύκαινα*, non *κήρυξ*, ut est in libris: v. 713.

835. *ἐπ. ε. τῆς στρατ.* *properate recta ad praefectam* (Praxagoram). cf. 727, 870. etc.

836. „Aeschylus Agam. 324. *ὡς ἕκαστος ἔσπασεν τύχης πάλον.*“ *H. Voss.*

837. *φράσῃ*, *dicat*, h. e. significet: neque enim cogitanda est dea *Τύχη*. sic Thesm. 143. *τί βάρβιτος λαλεῖ κροκωτῷ*; Plautus Truc. 2, 2, 48. quid maceria illa *ait*, in horto quae est? cf. inferius 1047.

838. *ἐπιν.* *πεπληρωμέναι*. S.

840. *δαπίδων*, stragulorum. cf. Plut. 524. K. „*νενασμέναι*. vox haec mihi suspecta est, non solum quia proxime ante praecessit *ἐπινενασμέναι*, sed etiam, quia *κλίνας* non recte dixeris *νενασμένας δαπίδων*, *tapetibus refertas* (vel unus enim tapes lecto insternendo sufficit), sed *δαπίσιν ἐστρωμένας*“ etc. ne nobis quidem genuina esse videtur vox *νενασμέναι*, sed scribendum *κεκασμέναι*, ut Equ. 633. *πολὺ πανουργίαις μείζοσι κεκασμένον* etc. mirati librarii genitivum paulo insolentiorem in hoc genere, de quo genitivo cum alii exposuerunt, tum Matth. gr. §§. 316.

κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες
ἑστᾶσ᾽ ἐφεξῆς· τὰ τεμάχη ῥιπίζεται,
λαγῷ᾽ ἀναπηγνύασι, πόπανα πέττεται,
στέφανοι πλέκονται, φρύγεται τραγήματα·
χύτρας ἔτνους ἕψουσιν αἱ νεώτεραι·
Σμοιὸς δ᾽ ἐν αὐταῖς ἱππικὴν στολὴν ἔχων
τὰ τῶν γυναικῶν διακαθαίρει τρυβλία·
γέρων δὲ χωρεῖ, χλανίδα καὶ κονίποδα
ἔχων, καχάζων μεθ᾽ ἑτέρου νεανίου,
ἐμβὰς δὲ κεῖται καὶ τρίβων ἐῤῥιμμένος.
πρὸς ταῦτα χωρεῖθ᾽, ὡς ὁ τὴν μᾶζαν φέρων
ἕστηκεν· ἀλλὰ τὰς γνάθους διοίγνυτε.
Α. Β. οὐκοῦν βαδιοῦμαι δῆτα· τί γὰρ ἕστηκ᾽ ἔχων
ἐνταῦθ᾽, ἐπειδὴ ταῦτα τῇ πόλει δοκεῖ;
Α. Α. καὶ ποῖ βαδιεῖ σύ, μὴ καταθεὶς τὴν οὐσίαν;
Α. Β. ἐπὶ δεῖπνον.
Α. Α. οὐ δῆτ᾽, ἤν γ᾽ ἐκείναις νοῦς ἐνῇ,
πρίν γ᾽ ἂν ἀπενέγκῃς.

349., videntur mutasse veterem scripturam, aptius visum vocabulum e proximo petentes.

841. κρατ. ἐγκιρν. ita primus Dawes. Misc. crit. p. 271. male libri κρατῆρα συγκιρνᾶσιν. sequente versu Rav. ἑστᾶσ᾽, cujus loco ceteri ἑστῶσ᾽ pro ἑστῶσαι, quod durissimum. ἑστᾶσι praesentis significationem habet, ut Matth. notavit gr. §. 205. annot. 3. cf. 852. sequ. hoc autem dicit ἡ κηρύκαινα (nam mulierem esse intelligas ex 713.), aliis crateras miscentibus ex ordine stetisse unguentarias; quas quidem etiam crateras miscere putabant librarii, verbo ἐγκιρνᾶσιν habito pro 3. persona plur. praes., cum sit dat. plur. participii. — de unguentorum magno usu ap. vett. dictum ad Plut. 525.

842. ῥιπ. ἀντὶ τοῦ ὀπτᾶται. τὸ γὰρ πῦρ οἱ ἄνθρωποι ἐῤῥίπιζον, ἵνα ὀπτήσωσι. S.

843. πόπανα. λάγανα hic legisse Athenaeum p. 110., annotavit Be.

844. τραγήματα δὲ τὰ τρωγάλια λέγει. ἔτνος δὲ εἶδος ἀθάρας ἀπὸ φασηλίων (φασήλων). S.

845. αἱ νεώτεραι. i. e. αἱ νέαι, *adolescentulae* v. index v. νεώτερος. ll. solito errore νεώταται, quod alienum, siquidem adultae mulieres significantur, ut ex iis, quae sequuntur, de Smoeo cunnilingo, intelligas. cf. 894, 897, 933, 1011.

846. Σμοιός. κύριον ὄνομα. αἰσχροποιὸς εἰς γυναῖκας, καὶ ἱππεύσας πρότερον, καὶ τοῖς ναύταις διανέμων τὰ τρυβλία. (?) S.

848. promiscue senes et adolescentes splendidis vestibus ambulare ait ridentes: nam γέρων χωρεῖ dictum est pro γέροντες χωροῦσι, figura notissima, de qua vide, si tanti est, Soph. Antig. 104., Eurip. Hipp. 1081. S. κονίπ. στενὸν σανδάλιον. Hesych. esse ait μοιχικὸν ὑπόδημα, ut Faber annotavit.

849. μεθ᾽ ἑτ. ν. h. e. μεθ᾽ ἑτέρου, ὄντος νεανίου, *cum alio, qui est adolescens*, non senex.

850, 1. ἐμβάς. vide 313., 633., et de μάζᾳ Pac. 1.

852. ἕστηκεν, stat, vos expectans.

852. illud ἔχων venustatis atticae

Α. Β. ἀλλ᾽ ἀποίσω.
Α. Α. πηνίκα;
Α. Β. οὐ τοὐμόν, ὦ 'τᾶν, ἐμποδὼν ἔσται.
Α. Α. τί δή;
Α. Β. ἑτέρους ἀποίσειν φημὶ ἔθ᾽ ὑστέρους ἐμοῦ.
Α. Α. βαδιεῖ δὲ δειπνήσων ὅμως;
Α. Β. τί γὰρ πάθω;
τὰ δυνατὰ γὰρ δεῖ τῇ πόλει ξυλλαμβάνειν
τοὺς εὖ φρονοῦντας.
Α. Α. ἢν δὲ κωλύσωσι, τί;
Α. Β. ὁμόσ᾽ εἶμι κύψας.
Α. Α. ἢν δὲ μαστιγῶσι, τί;
Α. Β. καλούμεθ᾽ αὐτάς.
Α. Α. ἢν δὲ καταγελῶσι, τί;
Α. Β. ἐπὶ ταῖς θύραις ἑστὼς...
Α. Α. τί δράσεις; εἰπέ μοι.
Α. Β. τῶν εἰσφερόντων ἁρπάσομαι τὰ σιτία.
Α. Α. βάδιζε τοίνυν ὕστερος· σὺ δ᾽, ὦ Σίκων,
καὶ Παρμένων, αἴρεσθε τὴν παμπησίαν.
Α. Β. φέρε νυν ἐγώ σοι ξυμφέρω.
Α. Α. μή, μηδαμῶς·
δέδοικα γάρ, μὴ καὶ παρὰ τῇ στρατηγίδι,
ὅταν κατατιθῶ, προσποιῇ τῶν χρημάτων.
Α. Β. νὴ τὸν Δία δεῖ γοῦν μηχανήματός τινος,
ὅπως τὰ μὲν ὄντα χρήμαθ᾽ ἕξω, τοῖς δέ γε

est, et παρέλκει. *Faber.* cf. 1146., Nub. 131. *Be.*

858. τοὐμόν, *id, quod ad me attinet*, h. e. ego. cf. 623.

859. φημὶ, dico mecum, h. e. cogito, *opinor*. Hesych. φημί: — ὑπολαμβάνω. cf. indicem h. v.

860. τί γὰρ πάθω; *nam quid aliud faciam? quidni?* cf. Av. 1327. etc.

861. τὰ δυνατὰ etc. ridicule, quasi opus operosum sit convivari.

862. seqq. cf. similia 799. seqq. — *τί ποιήσεις;* similiter Germani *was dann?*

863. ὁμόσ᾽ εἶμι κ. *contra ibo demisso capite.* Be. metaphora a bobus vel hircis ferituris. „*aller tête baissée vers les ennemis.*" *Ex Fabro.* cf. 876. μαστ. velut servum. vide Ran. 466., Plut. 871.

864. καλ. *in jus vocabimus.*

867. ὦ Σίκων καὶ Παρμ. nomina servorum.

868. τὴν παμπ. τὴν πᾶσαν κτῆσιν. S. „vox tragica. v. Aeschylum Sept. adv. Th. 819., Euripidem Ion. 1199." *E Br.*

871. προσποιῇ, *tibi arroges.* τῶν χρημάτων τι. his dictis abit cum famulis.

873. τοῖς δέ γε, *hisce autem*, h. e. civibus, qui bona sua depositum eunt in publico. dativus, qui dicitur commodi vel incommodi. male

τῶν ματτομένων κοινῇ μεθέξω πως ἐγώ.
ὀρθῶς ἔμοιγε φαίνεται· βαδιστέον
ὁμόσ᾽ ἐστὶ δειπνήσοντα, κοὐ μελλητέον.

Rav. τοῖσδέ γε, pejus Br. et alii auctoritate librorum nulla τοῖσδε δέ.

874. τῶν ματτ. figurate dictum, ut opinor. latine dicas *eorum*, *quae in commune interuntur.* bene Voss. *und dess*, *Was man zu Gemeinbrei jezo rührt*, *auch nehme Theil.* proprie S. τῶν ἑψημάτων.

875. ὀρθῶς — φαίνεται εἶναι τοῦτο. — βαδ. ὁμόσ᾽ ἐστὶ, ut 863.

876. δειπν. jocus inexpectatus.

ΓΡΑΕΣ ΤΙΝΕΣ. ΝΕΑΝΙΣ. ΝΕΑΝΙΑΣ. ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ. ΒΛΕΠΥΡΟΣ. ΧΟΡΟΣ.

Γ. Α. Τί ποθ᾽ ἄνδρες οὐχ ἥκουσιν; ὥρα δ᾽ ἦν πάλαι, i. tr.
ἐγὼ δὲ καταπεπλασμένη ψιμυθίῳ
ἕστηκα, καὶ κροκωτὸν ἠμφιεσμένη,
ἀργός, μινυρομένη τι πρὸς ἐμαυτὴν μέλος
παίζουσ᾽, ὅπως ἂν περιλάβοιμ᾽ αὐτῶν τινα
παριόντα. Μοῦσαι, δεῦρ᾽ ἴτ᾽ ἐπὶ τοὐμὸν στόμα,
μελύδριον εὑροῦσαί τι τῶν Ἰωνικῶν!
ΝΕ. νῦν μέν με παρακύψασα προὔφθης, ὦ σαπρά,
ᾤου δ᾽ ἐρήμας οὐ παρούσης ἐνθαδὶ
ἐμοῦ τρυγήσειν, καὶ προσάξεσθαί τινα
ᾄδουσ᾽· ἐγὼ δ᾽, ἢν τοῦτο δρᾷς, ἀντᾄσομαι·

877. Conspiciuntur anus et puella, quae stant ad fenestras aedium vicinarum. cf. 931. Be. „Geruntur nunc illa, quae praedixit Praxagora superius, cum ajebat, se mulieres facturam communes, 613. anus haec vult allicere adolescentulum aliquem" etc. ὥρα. cf. 918.

878. ψιμ. *cerussa*. cf. 924, 1069, Plut. 1060.

879. κροκ. cf. superius 331.

880. ἀργός. pro ἀργή. vide Nub. 53. K. ridicule dictum, ut miles Plautinus fabulae cognominis 4, 2, 30. *quid? ego hic adstabo tantisper cum hac forma et factis* sic frustra? — S. μινυρ. ἀντὶ τοῦ ἠρέμα ᾄδουσα.

881. περιλ. *capiam*, corripiam.

883. τῶν ἰων. τῶν τρυφηλῶν· Ἴωνες γὰρ τρυφηλοί. S. mollities ionica notior est quam ut explicari debeat: nam et in harmonia, et in vestibus, et in victu tanta fuit, ut quidquid molle ionicum dicerent; quo referri queat locus Thesmoph. (170.) ἐμιτροφόρουν τε καὶ διεκίνουν (διεκλῶντ᾽) ἰωνικῶς, — et infra 914. ἤδη τὸν ἀπ᾽ Ἰωνίας τρόπον, τάλαινα, κνησιᾷς. Plautus non uno loco. Horat. (Od. 3, 6, 21.) *motus doceri gaudet ionicos*. Faber. Be. „carmen molle et amatorium, qualia erant Anacreontis." —

884. παρακύψασα, *furtim prospectans*. cf. 919. et indicem h. v.; item 925.

885. ἐρήμας τρυγήσειν, h. e. ἐρ. ἀμπέλους, ut Vesp. 606.

κεἰ γὰρ δι' ὄχλου τοῦτ' ἐστὶ τοῖς θεωμένοις,
ὅμως ἔχει τερπνόν τι καὶ κωμῳδικόν.
Γ. Α. τούτῳ διαλέγου, κἀπυχώρησον· σὺ δὲ,
φιλοττάριον αὐλητὰ, τοὺς αὐλοὺς λαβὼν
ἄξιον ἐμοῦ καὶ σοῦ προσαύλησον μέλος.
εἴ τις ἀγαθὸν βούλεται παθεῖν τι, παρ' ἐμοὶ χρὴ καθεύ-
δειν· t. t. προῳδός.
οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἔνεστιν, ἀλλ' ἐν ταῖς πεπείροις,
οὐδέ τις στέργειν ἂν ἐθέλοι μᾶλλον ἢ 'γὼ τὸν φίλον,
t. t. c.
ᾧπερ ξυνείην, ἀλλ' ἐφ' ἕτερον ἂν πέτοιτο. i. tr. h.
ΝΕ. μὴ φθόνει ταῖς νέαισι· as., cr. et t. στ.
τὸ τρυφερὸν γὰρ ἐμπέφυκε t. d.
τοῖς ἁπαλοῖσι μηροῖς, ch. d. c.
κἀπὶ τοῖς μήλοισιν ἐπανθεῖ· gl. pol. h.
* σὺ δ', ὦ γραῦ, παραλέλεξαι κἀντέτριψαι τῷ θανάτῳ
μέλημα.
Γ. Α. ἐκπέσοι σου τὸ τρῆμα, ἀντ.

888. *δι' ὄχλον ὀχληρὸν, molestum.*

890. *τούτῳ.* senem aliquem intelligunt, quem convenire et cum eo rem habere anus jubeat puellam prius quam de adolescente cogitet, secundum legem novam, de qua 693. seqq. at in forum abierunt viri ad coenam, nec quenquam adesse colligas ex verbis vetulae 877. *τί ποθ' ἄνδρες οὐχ ἥκουσιν*; quare vereor, ne impudens anus dicat *δεικτικῶς τούτῳ τῷ πρωκτῷ τῷ ἐμῷ διαλέγου.* eadem modestius 925. *τί μοι διαλέγει;*

891. ridicule tibicinem in orchestra stantem compellat. vide annot. ad Plut. 621. *φιλ. amicule.*

893. *εἴ τις — τι.* similiter nostrates *wer es gut haben will.*

894. *πεπ.* metaphora a fructibus. Xenarchus Comicus ap. Athen. p. 569, B. *νέᾳ, παλαιᾷ, μεσοκόπῳ, πεπαιτέρᾳ.* loquitur autem de meretricibus. *Be.*

896. *ᾧπερ ξ.* cf. 38.

900. codd. jugulato versu *μήλοις.*

901. qui versus huic respondet in antistropha, ejusmodi est, ut, sententia integra et perspicua, ne vestigium quidem in eo deprehendatur corruptionis. contra in hoc insunt, quae adscripta videantur ab interprete, *ὦ γραῦ* et *κἀντέτριψαι:* quibus delectis ita scribendum arbitror, restituto metro versus antistrophici:

σὺ δέ γε παραλέλεξαι τῷ θανάτῳ μέλημα.

verbis *παραλέλεξαι τῷ θ. μέλ., cubas amores et deliciae mortis,* iste addidit *κἀντέτριψαι, et uncta es*, quia mortui ungebantur. K. „*τῷ θ. μέλημα.* eleganter sic dicitur vetula et jam decrepita mulier; quasi dicas *cura et delicium mortis.* nam puellae dici solent *μελήματα νεανιῶν, curae juvenum* (velut 967.); quo lepide allusit Aristoph."

902. *τρῆμα.* ἢ τὸ τοῦ κόσμου (Biset. *κλισμοῦ.* quodsi hoc dicat Comicus, Faber intelligere se ait lecti partem eam, per quam funiculi intendebantur: unde Hom. *πολυτρήτοις λεχέεσσι.*) *λέγει, ἢ αὐτὸ (αὐτῆς) τὸ τρῆμα, τὸ αἰδοῖον. ἐπίκλιντρον δὲ εἶδος κοσμίου.* (Biset. *κλισμοῦ, ὥς φησι Πολυδεύκης ἐν τῷ α', οὕτω γράφων τὸ δὲ καλούμενον ἀνάκλιντρον „ἐπίκλιντρον"* Ἀριστοφ.

τό τ' ἐπίκλιντρον ἀποβάλοιο,
βουλομένη σποδεῖσθαι,
κἀπὶ τῆς κλίνης ὄφιν εὕροις
καὶ προσελκύσαιο, βουλομένη φιλῆσαι. as., ith. et ch. d. c.
NE. αἰαῖ, τί ποτε πείσομαι; as., dm. et i. br. ἑτερόστ. ά.
οὐχ ἥκει μοὐταῖρος, μόνη δ' αὐτοῦ λείπομαι· as. τρίκ., dm. cr. dm.
ἡ γάρ μοι μήτηρ ἄλλῃ βέβηκε, as., dm. et i. h.
καὶ τἄλλ' οὐδὲν μετὰ ταῦτα δεῖ λέγειν. as., ant. et i. d. br.
ἀλλ', ὦ μαῖ', ἱκετεύομαι, gl.
κάλει τὸν ὀρθαγόραν, i. d. br.
οὕτω σαυτῆς κατόναι', ἀντιβολῶ σε! as., ant. et ion. a min. d.
Γ. A. ἤδη τὸν ἀπ' Ἰωνίας τρόπον, τάλαινα, as. dm. et an. ἑτερόστ. β'.
κνησιᾷς, δοκεῖς δέ μοι καὶ λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους· t. t. c.
ἀλλ' οὐκ ἄν ποθ' ὑφαρπάσαιο gl. h.
τἀμὰ παίγνια, τὴν δ' ἐμὴν gl.
ὥραν οὐκ ἀπολεῖς, οὐδ' ἀπολήψει. ch. d. h. c. l. m.

εἶπε, τοῦτον τὸν τόπον αἰνιττόμενος. —) S. ipse Bisetus **τὸ τρῆμα**, inquit, νῦν τροπικῶς ληφθὲν οὐδὲν ἄλλο δηλοῖ ἢ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ὅπερ ἄνω (624.) καὶ **τρύπημα** καλεῖται. οὕτω δὲ ἡ φθονερὰ γραῦς τοῦτο τῇ νεάνιδι συμβαίνειν ἐπεύχεται, ὅ τινας τῶν γυναικῶν πάσχειν φασίν, αἷς ἔστιν ὅτε ὑπόμηκές τι ἔξωθεν προεξέρχεται, ὃ αὐτοῦ τοῦ αἰδοίου στόμα φράττον καὶ ἐπιβῦον τὰς συνουσιάζειν ἐπιθυμούσας οὐκ ἐᾷ. τοῦτο αἱ μαῖαι μήτραν καταπεσοῦσαν νομίζειν καὶ καλεῖν δοκοῦσιν. —

903. metri gratia scripsi ἀποβάλοιο pro ἀποβάλοις. similes C et O litterae in libris: quo fit, ut saepe permisceantur, quemadmodum, annotante Br., 906. membranae Paris. habent προσελκύσαις, et alii libri αἴροις pro αἴροιο Ran. 408. et ὑφέλοις pro ὑφέλοιο Plut. 1136. cf. Porson. ad Eurip. Phoen. 213. Med. 734., nos ad Eurip. Suppl. 215.

911. seqq. **ἀλλ', ὦ μαῖα**, πρὸς τὴν γραῦν. (imo nutrici, mutae personae, hoc dicit adolescentula.) **ὀρθαγόραν** δὲ τὸ αἰδοῖον. S. **ἱκετεύομαι** per Datismum, ut χαίρομαι Pac. 291. σολοικίζει puella indocta. Br. „**ὀρθαγ.** vide Hesychii interpp. ad glossas Ὀρθάνης, ὀρθαγορίσκος. **οὕτως** (sic libri.) **σαυτῆς κατ.** Thesm. 469. οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων.“ cf. Matth. gr. §. 513. annot. 4., Horat. Od. 1, 3, 1. etc.

914. **τὸν ἀπ' Ἰωνίας**. ὡς μαλακῶν ἐκείνων ὄντων. S. cf. 883.

915. **λάβδα**. (pro λειχάζουσα.) λειχάζουσιν οἱ Λέσβιοι. ἀπὸ τοῦ πρώτου στοιχείου. S. cf. Ran. 1237., Vesp. 1300. *Br.*

917. **τἀμὰ παίγνια**. τοὺς ἐμοὺς ἐραστάς. S.

918. **ὥραν**, horam, h. e. tempus

ΝΕ. ᾆδ' ὁπόσα βούλει, καὶ παράκυφθ', ὥσπερ γαλῆ· i. tr.
οὐδεὶς γὰρ ὡς σὲ πρότερον εἴσεισ' ἀντ' ἐμοῦ.
Γ. Α. οὔκουν ἐπ' ἐκφοράν γε.
ΝΕ. καινόν γ', ὦ σαπρά.
Γ. Α. οὐ δῆτα.
ΝΕ. τί γὰρ ἂν γραῖα καινά τις λέγοι;
Γ. Α. οὐ τοὐμὸν ὀδυνήσει σε γῆρας.
ΝΕ. ἀλλὰ τί;
ἤγχουσα μᾶλλον καὶ τὸ σὸν ψιμύθιον;
Γ. Α. τί μοι διαλέγει;
ΝΕ. σὺ δὲ τί διακύπτεις;
Γ. Α. ἐγώ;
ᾄδω πρὸς ἐμαυτὴν Ἐπιγένει τὠμῷ φίλῳ.
ΝΕ. σοὶ γὰρ φίλος τις ἐστὶν ἄλλος ἢ Γέρης;
Γ. Α. δείξει γε καὶ σοί· τάχα γὰρ εἶσιν ὡς ἐμέ.
ὁδὶ γὰρ αὐτός ἐστιν.
ΝΕ. οὐ σοῦ γ', ὤλεθρε,

anterius mihi constitutum atque assignatum lege nova. cf. 877.

919. παρ. ὥσπερ γ. *observa demisso capite* (per fenestram), *velut mustela*, quae venit furatum aliquid.

921. ἐπ' ἐκφ. γε. ὅτι τῶν γραϊδίων ἐκφέρουσι τὴν οὐσίαν οἱ ἐρώμενοι. S. legebat igitur haec interpres sub persona adolescentulae, et antecedentem versum sub anus; cui rationi obstant verba καινόν γ', ὦ σαπρὰ et versus sequens, ex quibus intelligitur, anum puellae novi aliquid dicere visam esse; quod negante anu, velut reprehendens se illa dicit τί γὰρ — λέγοι; *ita est*: *nam quid novi dicat vetula?* videbatur autem novum atque mirum puellae, amatores ad se venturos esse dici ἐπ' ἐκφορὰν, *ad se efferendam*; id quod vetulis usu venire solet morti vicinis: nam eo sensu haec accepit; at anus ἐκφορὰν dixerat bonorum puellae; quod etsi ipsum saepius accidit vetulis rem habentibus, tamen etiam juniores feminae spoliantur, praesertim meretrices, dona senum amatorum clam auferentibus adolescentulis, quos ipsae amant. Astaphium ancilla ap. Plautum Truc. 1, 2, 5. *Ita nunc adulescentes sunt morati. quippe, Ut semel adveniunt ad scorta congerrones, Consulta sunt consilia. quando intro advenerunt, Unus eorum aliquis osculum usque amicae Oggerit. dum ille agit*, ceteri sunt cleptae etc. ceterum instar commentarii est locus ille Plut. 1002. καὶ μὴν προτοῦ γ' ὁσημέραι νὴ τὼ θεὼ Ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν (ἂν) ἀεὶ τὴν ἐμήν. ΧΡ. Ἐπ' ἐκφοράν; ubi vide annotata.

923. οὐ — γῆρας. *non erit tibi molesta senectus mea.* convenient te quoque viri, postquam a me et vetulis abierunt. quam irridens puella ἀλλὰ τί; inquit, „*quid igitur*, si cani tui mihi non officient, „*num oberit potius anchusa tua et cerussa?*“

924. de *anchusa tinctoria* cf. Lys. 48., de ψιμυθίῳ supra 878.

926. Ἐπιγένει. obscurus homo. suspicor scribendum esse Ἐπιγόνῳ, de quo ad 167.

927. Γέρης. φαλακρὸς οὗτος, καὶ πένης. — S.

928. δείξει — σοί. *tibi quoque id ostendet Epigenes*, ut mihi jam dudum: nam te adspiciente statim me conveniet.

δεόμενος οὐδέν.
Γ. Α. νὴ Δί', ὦ φθίνυλλα σύ.
ΝΕ. δείξει τάχ' αὐτός, ὡς ἔγωγ' ἀπέρχομαι.
Γ. Α. κἄγωγ', ἵνα γνῷς, ὡς πολὺ σοῦ μεῖζον φρονῶ.
Ν. εἴθ' ἐξῆν παρὰ τῇ νέᾳ καθεύδειν, phalaec. στ.
καὶ μηδὲν πρότερον διασποδῆσαι
ἀνάσιμον, ἢ πρεσβυτέραν· as. i. et ch.
οὐ γὰρ ἀνασχετὸν τοῦτό γ' ἐλευθέρῳ. do.
Γ. Β. οἰμώζων ἄρα νὴ Δία σποδήσεις· ἀντ.
οὐ γὰρ τἀπὶ Χαριξένης τάδ' ἐστίν.
κατὰ τὸν νόμον ταῦτα ποιεῖν
ἔστι δίκαιον, εἰ δημοκρατούμεθα.
ἀλλ' εἶμι τηρήσουσ', ὅ τι καὶ δράσει ποτέ. i. tr.
Ν. εἴθ', ὦ θεοί, λάβοιμι τὴν καλὴν μόνην,
ἐφ' ἣν πεπωκὼς ἔρχομαι, ποθῶν πάλαι!
ΝΕ. ἐξηπάτησα τὸ κατάρατον γρᾴδιον·
φρούδη γάρ ἐστιν, οἰομένη μ' ἔνδον μένειν.
Γ. Α. ἀλλ' οὑτοσὶ γὰρ αὐτός, οὗ μεμνήμεθα!
δεῦρο δή, δεῦρο δή, φίλον ἐμόν, δεῦρό μοι cr. t. ἀνομοιόστροφα.

930. *φθίνυλλα* deminutivum a *φθίνα urica* (*Mehlthau*), i. e. per tropum *pestis*, scelus puellae.

931. *ὡς ἔγ. ἀπέρχομαι. abibo*, inquit; *quo facto etiam ille abibit*. itaque claudit fenestram in janua. (Vesp. 311.)

933. metrum usitatum in scoliis. cf. ann. ad Ach. 919.

935. perperam libri *πρεσβύτερον*, metro impedito. — his dictis adolescens, non conspecta puella ad fenestram, praeterit ejus aedes, paululum ambulaturus, dum illa, horae constitutae memor, adveniat, quem sequitur anus pruriens.

938. *τἀπὶ Χαρ. εὐήθης καὶ μωρὰ ἡ Χαριξένη*. S. Etymologus (367, 21.) *ἐπὶ Χαριξένης. αὐλητρὶς ἡ Χαριξένη ἀρχαία, καὶ ποιήτρια κρουμάτων· οἱ δέ, μελοποιόν. Θεόπομπος Σειρῆσιν αὐλεῖ γὰρ σαπρὰ Αὕτη γε κρουμάτι', οἷα τἀπὶ Χαριξένης*. ita Meinek. Fragm. Com. gr. 2, 1, p. 98. libri et ipse K. mendose — *κρουμάτια τὰ ἐπὶ Χαρ.*) — Hesych. *ἐπὶ Χαριξένης. ἐπὶ μωρίας ἡ Χαριξένη διεβεβόητο, ἀρχαία οὖσα. ἔνιοι δὲ καὶ ποιήτριαν αὐτὴν ἐρωτικῶν λέγουσιν. ἔστι δὲ καὶ παροιμία, οἷα τὰ ἐπὶ Χαριξένης*. vide etiam Eustath. ad Il. β'. p. 326. lin. penult, et Suidam v. *Χαριξένη* etc. K. interpres *neque enim sub Charixena haec aguntur*. non sub stulta praefecta, qualis fuerit Charixena, haec agi dicit anus, sed sub prudente Praxagora. *ἐπὶ Χαρ.*, ut *ἐπὶ ἄρχοντος Ἀντιπάτρου* in argumento Pluti et similia.

944. non abierat puella, jamque fenestram rursus aperit, necdum videt adolescentem, cum anus cito reversa supervenit, eumque appellat.

947. *φίλον*, ut 959., et *γλυκύτατον* 1043. „Carmen *παρακλαυσίθυρον*, ut Graeci vocant, sive carmen, quod amantes pro foribus amicarum canere solebant, intromitti ab illis cupientes. tale carmen etiam legitur ap. Theocr. idyll. 3., Plautum Curc. 1, 2, 60.

πρόσελθε, καὶ ξύνευνος — an.
τὴν εὐφρόνην ὅπως ἔσει μοι! — i. d. h.
πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ — a. d. br.
τῶνδε τῶν σῶν βοστρύχων, — t. d. c.
ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος, — as., dm. et i.
ὅς με διακναίσας ἔχει. — t. d. c.
μέθες, ἱκνοῦμαί σ', Ἔρως, καὶ ποίησον — cr. tr. h.
τόνδ' ἐς εὐνὴν τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι! — t. tr. br.
N. δεῦρο δὴ, δεῦρο δὴ, καὶ σύ μοι — cr. tr.
καταδραμοῦσα τὴν θύραν ἄνοιξον — t. tr. br.
τήνδ'· εἰ δὲ μὴ, καταπεσὼν κείσομαι, — as., i. h. et dm.
φίλον! ἀλλ' ἐν τῷ σῷ βούλομαι — as., a. et i.
κόλπῳ πληκτίζεσθαι μετὰ τῆς σῆς πυγῆς. — do. h.
Κύπρι, τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ; — gl. h.
μέθες, ἱκνοῦμαί σ', Ἔρως, καὶ ποίησον — cr. tr. h.
τήνδ' ἐς εὐνὴν τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι. — t. tr. br.
καὶ ταῦτα μέν μοι μετρίως πρὸς τὴν ἐμὴν ἀνάγκην — as., 2 an.
εἰρημέν' ἐστί· σὺ δέ μοι, — an.
φίλτατον, ὦ ἱκετεύω, ἄνοιξον, — da. t.
ἀσπάζου με! διά τοι σὲ πόνους ἔχω. — do.
ὦ χρυσοδαίδαλτον ἐμὸν μέλημα, — as., 2 i. h.
Κύπριδος ἔρνος, — t.
μέλιττα Μούσης, Χαρίτων — ch. d.
θρέμμα, Τρυφῆς πρόσωπον, ἄνοιξον, — gl. pol. h.
ἀσπάζου με· διά τοι σὲ πόνους ἔχω. — do.
Γ. Α. οὗτος, τί κόπτεις; μῶν ἐμὲ ζητεῖς;
N. πόθεν; — i. tr.
Γ. Α. ὡς τὴν θύραν γ' ἤραττες.
N. ἀποθάνοιμ' ἄρα.

seqq., Propert. 1, 16. seqq., Tibull. 1, 2, 9. seqq. Ovid. 1. Amor. eleg. 6. et alios. K. ridicule haec canit anus, e fenestra prospiciens.

948. ἀμέτρως libri ξύνευνός μοι τ. ε. ὅ. ἔσει.

950. δονεῖ, versat, perturbat.

952. ἄτοπος, *mirus*, *insolitus*. Eurip. Iphig. T. 787. ἄτοπον ἡδονὰν ἔλαβον. —

954. μέθες, *cessa*, desine me vexare.

960. μετὰ instrumentum significat, ut passim.

964. πρὸς τὴν ἐμὴν ἀν., meae necessitatis, mearum miseriarum causa.

969. ἔρνος figurate, ut ap. Soph. Oed. Col. 1032.

971. Τρυφῆς πρ. persona, h. e. imago, Voluptatis seu Volupiae.

973. πόθεν; cf. 388.

974. perperam ll., ὡς et καὶ permixtis, ut saepe alias, καὶ τὴν θύραν

Γ. Α. τοῦ δαὶ δεόμενος δᾷδ' ἔχων ἐλήλυθας;
Ν. Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον.
Γ. Α. τίνα;
Ν. οὐ τὸν Σεβῖνον, ὃν σὺ προσδοκᾷς ἴσως.
Γ. Α. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ἤν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή...
Ν. ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τὰς ὑπερεξηκοντέτεις
εἰσάγομεν, ἀλλ' εἰσαῦθις ἀναβεβλήμεθα·
τὰς ἐντὸς εἴκοσιν γὰρ ἐκδικάζομεν.
Γ. Α. ἐπὶ τῆς πρότερον ἀρχῆς γε ταῦτ' ἦν, ὦ γλύκων·
νυνὶ δὲ πρῶτον εἰσάγειν ἡμᾶς δοκεῖ.
Ν. τῷ βουλομένῳ γε, κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον.
Γ. Α. ἀλλ' οὐδὲ δειπνεῖς κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον.
Ν. οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγεις· τηνδεδί μοι κρουστέον.
Γ. Α. ὅταν γε κρούσῃς τὴν ἐμὴν πρῶτον θύραν.
Ν. ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ κρησέραν αἰτούμεθα.
Γ. Β. οἶδ', ὅτι φιλοῦμαι· νῦν δὲ θαυμάζεις, ὅτι

γ' ἤραττες, siquidem idem est κόπτειν, atque ἀράττειν τὴν θύραν.

975. δᾷδ' ἔχων. erat enim κωμάζοντος ἀνδρὸς δᾷδα φέρειν. — *Faber.*

976. Ἀναφλ. παρὰ τὸ ἀναφλᾶν παίζει. S. erat pagus Atticae, dictus Ἀνάφλυστος. cf. Ran. 401.

977. ita Bentl. et Reisig. Conject. in Arist. p. XIII., freti illi loco laudato Ranarum. quos etiam D. secutus est. ll. τόν σε βινοῦνθ', vel κινοῦνθ'.

978. subaudi, quod tacet vetula, ἐμὲ βινήσεις. *Faber.*

979. fuerunt igitur tum quoque lites 20 vel, si diis placet, 60 annorum!

980. εἰσάγομεν. ita Latini loquuntur, ut Graeci. Plin. Epist. 6, 5. *tertio die inducta cognitio Julii Tironis.* E Fabro.

981. allegorice. loquitur enim quasi de litibus forensibus, et intelligit aetates mulierum. hoc Schol. ἀπὸ τῶν δικῶν. ἔλεγον γὰρ ἀεὶ „τὰ πρὸ τόσων ἐτῶν δικάζομεν.“ nempe cum Athenis non tantum lites domesticae, sive ipsorum Athenn., dijudicarentur, verum etiam exterorum, quicunque Atheniensium imperio erant subjecti, ita obruebantur multitudine negotiorum, ut uno tempore non possent omnes lites cognoscere, sed multas in aliud tempus, deinde in aliud. *Be.*

982. πρότερον Brunckii membrana, quod elegantius vulgato προτέρας. γλύκων. ὑποκοριστικὸν, ut infra 1053. μαλακίων. *Be.*

983. ἡμᾶς. ridicule, quasi juvenis mulieres dixerit, non lites. cf. 1001, 2.

984. ἐν πεττοῖς. de *calculorum*, seu *latronum*, quos Graeci πεσσὰ, πεττοὺς, vocant, ludo, seu de πεττείᾳ, vid. Jo. Meursius in *Graecia ludibunda.* πεττείαν cum κυβείᾳ aliquoties confudisse grammaticos, vere observat; quod etiam auctori Etymol. M. (v. πεσσοί.) contigit etc. *Br.*

986. ambigue dicta τηνδεδὶ et κρουστέον.

988. κρησ. cribro pollinario comparat vetulam, velut perforatam et saepius percussam, h. e. compressam.

989. accedit altera anus, dein tertia; quod oblectaverit necesse est spectatores. resiliit autem juvenis ab adspectu anus. hoc illa vocat θαυ-

θύρασί μ' εὗρες· ἀλλὰ πρόσαγε τὸ στόμα.
Ν. ἀλλ', ὦ μέλ', ὀῤῥωδῶ τὸν ἐραστήν σου.
Γ. Β. τίνα;
Ν. τὸν τῶν γραφέων ἄριστον.
Γ. Β. οὗτος δ' ἔστι τίς;
Ν. ὃς τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκύθους.
ἀλλ' ἄπιθ', ὅπως μή σ' ἐπὶ θύραισιν ὄψεται.
Γ. Β. οἶδ', οἶδ', ὅ τι βούλει.
Ν. καὶ γὰρ ἔγωγε νὴ Δία.
Γ. Β. μὰ τὴν Ἀφροδίτην, ἥ μ' ἔλαχε κληρουμένη,
μὴ 'γώ σ' ἀφήσω.
Ν. παραφρονεῖς, ὦ γρᾴδιον.
Γ. Β. ληρεῖς· ἐγὼ δ' ἄξω σ' ἐπὶ τἀμὰ στρώματα.
Ν. τί δῆτα κρεάγρας τοῖς κάδοις ὠνοίμεθ' ἄν,
ἐξὸν καθέντα γρᾴδιον τοιουτονὶ
ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ξυλλαμβάνειν;
Γ. Β. μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τάλαν, ἀλλ' ἕπου δεῦρ' ὡς ἐμέ.
Ν. ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη μοὖστίν, εἰ μὴ τῶν ἐμῶν
τὴν πεντακοσιοστὴν κατέθηκας τῇ πόλει.
Γ. Β. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, δεῖ σε μέντοι γ', ὡς ἐγὼ

μάζειν et in optimam partem accipit, quasi id tantum mirante illo, se tam lepidam mulierem foris invenisse, quam ab se amatam domi convenire constituisset.

991. *ὦ μέλ'. inepta, Närrchen.* cf. annot. ad 90.

993. *εἰρωνεία.* pictores enim illi, quorum opera ad eam rem utebantur, ex diobolaribus erant, non autem Protogenes aliquis, aut Timanthes, Apelles etc. quod autem lecythi mortuis appingerentur, aliunde ex Aristophane innotuit. — *Faber.* hoc non reperio ap. Comicum, sed morem fuisse puto ampullas olei appingere pauperum sepulcris, cum non esset, quo emereutur unguenta atque odores, quibus spargi solebant pyrae beatiorum. pertinet igitur hoc ad irrisionem vetulae mendicae. S. *τοιαῦτα γάρ τινα ἐν τοῖς μνήμασιν ἔγραφον.* de appositis lecythis cf. 536., 1027.

995. ita S.: nam libri Aristophanei *ἐγώ σε.* S. *ἔγωγε νὴ Δία.* *βούλομαί σε ἀπιέναι ἐπὶ θάνατον. πρὸς γὰρ τοῦτο παίζει.* S.

996. *μὰ τὴν Ἀφρ. ὡς ἑταίρα οὖσα τοῦτό φησι.* S.

997. h. e. *οὐ δέδοικα, μὴ ἐγώ σε ἀφήσω,* quemadmodum Lys. 850. *μὰ τὸν Ἀπόλλω, μή σ' ἐγὼ — κατακλινῶ χαμαί.* cf. Av. 196. sequ. et Reisigii Conject. in Aristoph. p. 107.

999. *τοῦτο, ὅτι στεῤῥῶς αὐτοῦ εἴχετο ὡς κρεάγρα.* S. *uncos extrahendis cadis.* Be. Voss. *Warum doch Kreuel für die Eimer uns gekauft?*

1003. *εἰ μὴ — πόλει.* nisi tu tributum, *τὴν πεντακοσιοστὴν τῶν ἐμῶν,* pro me contulisti, h. e. nisi tu mihi domina es aut tutrix, cui parere debeam. novimus ex Suida et aliis *πεντηκοστὴν,* non item *πεντακοσιοστήν* (*eine Güter- oder Kapitalsteuer*). cf. Biset. et Böckh. Staatsh. der Athener t. 2. p. 56.

1005. sic Ald. et vett. edd. praeter Juntinas tres, in quibus mendose

τοῖς τηλικούτοις ξυγκαθεύδουσ᾽ ἥδομαι,
N. *ἐγὼ δὲ ταῖς γε τηλικαύταις ἄχθομαι,*
κοὐκ ἂν πιθοίμην οὐδέποτ᾽.
Γ. Β. *ἀλλὰ, νὴ Δία,*
ἀναγκάσει τουτί σε.
N. *τοῦτο δ᾽ ἔστι τί;*
Γ. Β. *ψήφισμα, καθ᾽ ὅ σε δεῖ βαδίζειν ὡς ἐμέ.*
N. *λέγ᾽ αὐτὸ, τί ποτε κἄστι.*
Γ. Β. *καὶ δή σοι λέγω.*
Ἔδοξε ταῖς γυναιξὶν, ἢν ἀνὴρ νέος
νέας ἐπιθυμῇ, μὴ σποδεῖν αὐτὴν, πρὶν ἂν
τὴν γραῦν προκρούσῃ πρῶτον· ἢν δὲ μὴ θέλῃ
πρότερον προκρούειν, ἀλλ᾽ ἐπιθυμῇ τῆς νέας,
ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον
ἕλκειν ἀνατὶ, λαβομένας τοῦ παττάλου.
N. *οἴμοι, Προκρούστης τήμερον γενήσομαι!*
Γ. Β. *τοῖς γὰρ νόμοις τοῖς ἡμετέροισι πειστέον.*
N. *τί δ᾽, ἢν ἀφαιρῆταί μ᾽ ἀνὴρ τῶν δημοτῶν*
ἢ τῶν φίλων ἐλθών τις;
Γ. Β. *ἀλλ᾽ οὐ κύριος*
ὑπὲρ μέδιμνον ἔστ᾽ ἀνὴρ οὐδεὶς ἔτι.
N. *ἐξωμοσία δ᾽ οὐκ ἔστιν;*
Γ. Β. *οὐ γὰρ δεῖ στροφῆς.*

legitur *δεῖ γε μέντοι γ᾽*. perperam Rav. quoque, ut Br., *δεῖ γε μέντοι, ὥς*, hiatu non admittendo.

1009. *τουτί. hoc*, quod dicam.

1012. ita quippe *ψηφίσματα* incipiebant. exempla ex Demosthene et aliis. *Faber*.

1013. *πρὶν, προκρούσῃ, πρῶτον*. tautologia familiaris et comica, quam notavit Faber. similiter in sequentibus.

1014. *τὴν γραῦν*, *anum eam*, quae simul adsit cum puella; vel *eam feminam, quae sit anus;* quanquam hoc mihi videtur esse affectatum. vide Matth. gr. §. 266., nos ad Soph. Phil. 108.

1017. *ἀνατί*. (sic vett. edd.) *impune*. vid. Harpocrat. h. v., qua et alii scriptores passim utuntur, sicut etiam adjectivo *ἄνατος*.

1018. *Προκρ.* ἐπεὶ πολλάκις εἴρηται τὸ (προ)κρούειν. S. latro notus ex historia Thesei.

1022. *ὑπὲρ μέδιμνον.* νόμος ἦν ταῖς γυναιξὶν ὑπὲρ μέδιμνόν τι μὴ συναλλάσσειν (contrahere cum aliquo). οὐκ ἔσονται οὖν, φησὶν, οἱ ἄνδρες ὑπὲρ μέδιμνον κύριοι, ἐπειδὴ ἀντέστραπται ἡ πολιτεία. S. Harpocrat. ὅτι παιδὶ καὶ γυναικὶ οὐκ ἐξῆν συμβάλλειν (hoc idem τῷ συναλλάσσειν.) πέρα μεδίμνου κριθῶν. ejusdem legis meminit Dio Chrysost. Orat. 73. p. 638, D. vide etiam Suid. v. ὅτι et Meurs. Lectt. att. 2, 4. (et Them. att. 2, 9.) K. — Isaeus de haer. Arist. (p. 259.) ὁ γὰρ νόμος διαῤῥήδην κωλύει παιδὶ μὴ ἐξεῖναι συμβάλλειν, μηδὲ γυναικὶ, πέρα μεδίμνου κριθῶν. *Be.*

1023. *ἐξωμ.* ἔνορκος παραίτησις

Ν. ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι.
Γ. Β. κλάων γε σύ.
Ν. τί δῆτα χρὴ δρᾶν;
Γ. Β. δεῦρ' ἀκολουθεῖν ὡς ἐμέ.
Ν. καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοὐστί;
Γ. Β. Διομήδειά γε.
Ν. ὑποστόρεσαί νυν πρῶτα τῆς ὀριγάνου,
καὶ κλήμαθ' ὑπόθου ξυγκλάσασα τέτταρα,
καὶ ταινίωσαι, καὶ παράθου τὰς ληκύθους,
ὕδατός τε κατάθου τοὔστρακον πρὸ τῆς θύρας.
Γ. Β. ἦ μὴν ἔτ' ὠνήσει σὺ καὶ στεφάνην ἐμοί.
Ν. νὴ τὸν Δί', ἥν περιῇς γέ που τῶν κηρίνων·
οἶμαι γὰρ ἔνδον διαπεσεῖσθαί σ' αὐτίκα.

δι' εὔλογον αἰτίαν. (ἄλλως). ἐξωμοσία, ὅταν τις φάσκῃ, ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ ὑπὲρ ἑτέρου ἐγκαλούμενος, μὴ δεῖν εἰσάγεσθαι δίκην. — καὶ ἐξωμόσασθαι τὸ μεθ' ὅρκου ἀπαρνήσασθαι πρᾶξίν τινα διὰ νόσον ἢ πρόφασιν ἑτέραν τινά. S. cf. ann. ad Vesp. 1006. *στροφῆς*, *doli*, *fallaciae*. similiter Plut. 1150., annotante Be., ἀλλ' οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν.

1025. *ἔμπορος*. προφασίζομαι εἶναι ἔμπορος, ὡς ἐπὶ κινδυνευόντων, ἐπεὶ οὐκ ἐστρατεύοντο οἱ ἔμποροι. S. cf. Plut. 900. ridicule τὸ στρατεύεσθαι ad rem, quae hic agitur, translatum est.

1026. *Διομ.* ὅτι Διομήδης ὁ Θρᾷξ, πόρνας ἔχων θυγατέρας, τοὺς παριόντας ξένους ἐβιάζετο αὐταῖς συνεῖναι, ἕως οὗ κόρον σχῶσι καὶ ἀναλωθῶσιν οἱ ἄνδρες· ἃς καὶ ὁ μῦθος ἵππους ἀνδροφόνους εἶπεν. S. cf. Erasmi Adagg. chil. p. 531., Banier. Entret. p. 2. p. 224.

1027. *ὀριγ.* cf. Ran. 564., ubi S. *ὀρίγανον.* δριμύ· τοιοῦτον γὰρ τὸ φυτόν. K. „Notet hic lector, mortuis origanum substerni solitam fuisse: nam de apparatu funeris totus hic locus intelligendus est.“

1028. *κλήματα*, *ramos*. Be. *palmites*. Voss. *Rebenschösslinge*; et in annot. „*Rebenschösslinge*, Symbol der Freude, hier der Wonne, die der unterirdische Dionysos verheisst. Dem Seelenführer Hermes, der am Vierten jedes Monats sein Opfer empfing (Plut. 1122.), war die Zahl Vier heilig (Plat. Sympos. 9, 3.), die Zahl der Weisheit, Gerechtigkeit und Vollkommenheit.“

1029. *ταιν.* στεφάνωσαι, ὡς οἱ νεκροί. S. cf. superius 535. sequ.

1030. Sciendum est, ante fores funestarum aedium olim poni solitum fuisse vas fictile, aqua lustrali plenum, qua quisque ex aedibus illis exiens purificationis causa sese adspergebat. — Pollux 8, 65. οἱ ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ πενθοῦντος ἀφικνούμενοι ἐξιόντες ἐκαθαίροντο ὕδατι περιῤῥαινόμενοι. τὸ δὲ προὔκειτο ἐν ἀγγείῳ κεραμέῳ, ἐξ ἄλλης οἰκίας κεκομισμένον. τὸ δὲ *ὄστρακον* ἐκαλεῖτο καὶ ἀρδάνιον. de hoc cf. Hesych. et Suid. vv. ἀρδανίαι, ἀρδάνιον. *E K.* etiam S. Rav. τὰ καλούμενα ἀρδάνια.

1031. *στεφάνην*, *coronam*, quae mortuis imponebatur. vide supra 536. *E K. et Br.*

1032. *κηρίνων* (intell. λύχνων), *cereorum*. etiam lumina, velut in funere, se accensurum esse illi significat juvenis εἰρωνικῶς, sed veretur, ne, priusquam illa consumta fuerint, ipsa moriatur. κηρίνων Rav. vulgo κηρίων, quod alienum (v. 742.) pariter ac Bekkeri κηριῶν.

1033. *διαπ.* τεθνήξεσθαι. διαῤῥυῆναι. S. Rav.

ΝΕ. ποῖ τοῦτον ἕλκεις σύ;
Γ. Β. τὸν ἐμαυτῆς εἰσάγω.
ΝΕ. οὐ σωφρονοῦσά γ᾽· οὐ γὰρ ἡλικίαν ἔχει
παρὰ σοὶ καθεύδειν τηλικοῦτος ὤν, ἐπεὶ
μήτηρ ἂν αὐτῷ μᾶλλον εἴης ἢ γυνή·
ὥστ᾽, εἰ καταστήσεσθε τοῦτον τὸν νόμον,
τὴν γῆν ἅπασαν Οἰδιπόδων ἐμπλήσετε.
Γ. Β. ὦ παμβδελυρὰ, φθονοῦσα τόνδε τὸν λόγον
ἐξεῦρες· ἀλλ᾽ ἐγώ σε τιμωρήσομαι.
Ν. νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα κεχάρισαί γ᾽ ἐμοὶ,
ὦ γλυκύτατον, τὴν γραῦν ἀπαλλάξασά μου·
ὥστ᾽ ἀντὶ τούτων τῶν ἀγαθῶν εἰς ἑσπέραν
μεγάλην ἀποδώσω καὶ παχεῖάν σοι χάριν.
Γ. Α. αὕτη σὺ, ποῖ τονδὶ παραβᾶσα τὸν νόμον
ἕλκεις, παρ᾽ ἐμοὶ τῶν γραμμάτων εἰρηκότων
πρότερον καθεύδειν αὐτόν;
Ν. οἴμοι δείλαιος!
πόθεν ἐξέκυψας, ὦ κάκιστ᾽ ἀπολουμένη;
τοῦτο γὰρ ἐκείνου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον.
Γ. Α. βάδιζε δεῦρο.
Ν. μηδαμῶς με περιΐδῃς
ἑλκόμενον ὑπὸ τῆσδ᾽, ἀντιβολῶ σ᾽!
Γ. Α. ἀλλ᾽ οὐκ ἐγὼ,
ἀλλ᾽ ὁ νόμος ἕλκει σ᾽.
Ν. οὐκ ἔμεγ᾽, ἀλλ᾽ Ἔμπουσά τις
ἐξ αἵματος φλύκταιναν ἠμφιεσμένη.
Γ. Α. ἕπου, μαλακίων, δεῦρ᾽ ἀνύσας, καὶ μὴ λάλει.
Ν. ἴθι νυν ἔασον εἰς ἄφοδον πρώτιστά με

1039. Οἰδιπ. ἐπεὶ ὁ Οἰδίπους τὴν μητέρα ἔγημε. S.
1041. abit anus irata.
1043. ὦ γλυκ. cf. 947.
1046. II. hyperbato inepto ποῖ παραβ. τόνδε τὸν νόμον etc.
1047. τῶν γραμμάτων. legis illius, quae habetur supra 1012. seqq. annotavit Faber, γράμματα ap. Aristotelem et alios esse leges scriptas. — εἰρηκ. cf. annot. ad 837.
1050. ἐξωλ. quia foedior est haec anus quam altera, quae abiit; turpissimaque omnium esse fingitur tertia illa, quae accurrit 1062.
1053. sequ. οὐκ ἔμεγ᾽. non prorsus simile est οὐκ ἔγωγε 1063., potestque ut Aristoph. dixerit οὐχ ὁ μὲν, scil. ὁ νόμος. S. Ἔμπουσα. ἣν καλοῦμεν νῦν ὀνοσκελίδα. — Voss. *ringsum mit blutgeschwollnen Blattern überdeckt.* de Empusa vide Ran. 286. — Ἐμ. — ἠμφ. verba tragici coloris.
1055. μαλ. μαλακὲ ὑποκοριστικῶς. S. cf. 282.

ἐλθόντα θαῤῥῆσαι πρὸς ἐμαυτόν· εἰ δὲ μή,
αὐτοῦ τι δρῶντα πυῤῥὸν ὄψει μ' αὐτίκα
ὑπὸ τοῦ δέους.
Γ. Α. θάῤῥει, βάδιζ'· ἔνδον χεσεῖ.
Ν. δέδοικα κἀγώ, μὴ πλέον ἤπερ βούλομαι.
ἀλλ' ἐγγυητάς σοι καταστήσω δύο
ἀξιόχρεως.
Γ. Α. μή μοι καθίστη.
Γ. Γ. ποῖ σύ, ποῖ,
χωρεῖς μετὰ ταύτης;
Ν. οὐκ ἔγωγ', ἀλλ' ἕλκομαι.
ἀτὰρ, ἥτις εἶ γε, πόλλ' ἀγαθὰ γένοιτό σοι,
ὅτι μ' οὐ περιεῖδες ἐπιτριβέντ'! — ὦ Ἡράκλεις,
ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρω,
τοῦτ' αὖ πολὺ τούτου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον!
ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ' ἔστ', ἀντιβολῶ, τουτί ποτε;
πότερον πίθηκος ἀνάπλεως ψιμυθίου,
ἢ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων;

1058. similia leguntur 328.

1060. ita Porsonus et D. auctore scholiasta, qui sic μὴ πλέον. τουτέστι „μὴ πλέον με ἀναγκάσῃς συνελθεῖν ἤπερ βούλομαι." vulgo μὴ πλέον γ', vel μὴ πλέον, ἢ β.

1061. ἐγγυητάς. ut abire possit.

1062. ἀξ. ἀξιολόγους. S. *idoneos.*

1064. ἀτὰρ — ἐπιτριβέντ'. haec dicit nondum conspecta vetula, dum ab altera ista intus abripitur obtorto collo.

1065. Herculem et Dioscuros invocat, tanquam ἀλεξικάκους. legendus de Hercule Creuzeri liber germ. de mythologia vol. 2. p. 268. prioris ed. Dioscuros Homerus hymno in honorem eorum composito vocat σωτῆρας ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, ὠκυπόρων τε νεῶν, estque id eorum munus notissimum; sed non solum nautis periclitantibus opem ferre credebantur illi heroës, verum alios quoque laborantes respicere. Aelianus V. H. 4, 5. καὶ Μενεσθεὺς δὲ ὁ Πετεώο περὶ τοὺς Τυνδαρίδας οὐκ ἐγένετο ἀχάριστος. ἐκβαλόντες γὰρ ἐκεῖνοι τοὺς Θησέως υἱοὺς, καὶ τὴν μητέρα τὴν Θησέως Αἴθραν αἰχμάλωτον λαβόντες, ἔδωκαν τὴν βασιλείαν τῷ Μενεσθεῖ· διὰ ταῦτα πρῶτος ὁ Μενεσθεὺς αὐτοὺς ἄνακτάς τε καὶ σωτῆρας ὠνόμασε. contra et Panos filiorum Corybantum pacem exposcit, utpote qui subiti terroris et insaniae habebantur auctores (vide Vesp. 8.): nam malum ei omen esse videtur, quod tam deformem anum conspexerit.

1069. ψιμ. cf. 878.

1070. — Suidas πλειόνων: τῶν νεκρῶν. — Eustath. initio commentarii ad Odyss. p. 1382. l. 18. ὡς δὲ καὶ νεκροῖς προσφυὲς τὸ οἱ πολλοὶ καὶ τὸ οἱ πλείους, δηλοῖ ὁ εἰπὼν τὸ ἀπελεύσομαι (δὲ) παρὰ τοὺς πλείονας, ὅ ἐστι θανοῦμαι. πλείονας γὰρ τοὺς τεθνεῶτας ἐκεῖνος ἔφη. *Br.* sic etiam Latini *plures* dicunt mortuos, velut Plautus Trin. 2, 2, 14. cf. Leopardi Emendd. 16, 27. et ab eo laudatum Victorium V. L. 2, 7.

Γ. Γ. μὴ σκῶπτέ μ', ἀλλὰ δεῦρ' ἕπου.
Γ. Α. δευρὶ μὲν οὖν.
Γ. Γ. ὡς οὐκ ἀφήσω σ' οὐδέποτ'.
Γ. Α. οὐδὲ μὴν ἐγώ.
Ν. διασπάσεσθέ μ', ὦ κακῶς ἀπολούμεναι.
Γ. Γ. ἐμοὶ γὰρ ἀκολουθεῖν σ' ἔδει κατὰ τὸν νόμον.
Γ. Α. οὐκ, ἢν ἑτέρα γε γραῦς ἔτ' αἰσχίων φανῇ.
Ν. ἢν οὖν ὑφ' ὑμῶν πρῶτον ἀπόλωμαι κακῶς,
φέρε πῶς ἐπ' ἐκείνην τὴν καλὴν ἀφίξομαι;
Γ. Γ. αὐτὸς σκόπει σύ· τάδε δέ σοι ποιητέον.
Ν. ποτέρας προτέρας οὖν κατελάσας ἀπαλλαγῶ;
Γ. Α. οὐκ οἶσθα; βαδιεῖ δεῦρ'.
Ν. ἀφέτω νύν μ' αὑτηΐ.
Γ. Γ. δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἔμ'.
Ν. ἢν ἡδί μ' ἀφῇ.
Γ. Α. ἀλλ' οὐκ ἀφήσω μὰ Δία σ'.
Γ. Γ. οὐδὲ μὴν ἐγώ.
Ν. χαλεπαί γ' ἂν ἦστε γενόμεναι πορθμῆς.
Γ. Α. τιή;
Ν. ἕλκοντε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀπεκναίετε.
Γ. Α. σιγῇ βάδιζε δεῦρο.
Γ. Γ. μὰ Δί', ἀλλ' ὡς ἐμέ.
Ν. τουτὶ τὸ πρᾶγμα κατὰ τὸ Καννώνου σαφῶς
ψήφισμα, βινεῖν δεῖ με διαλελημμένον.
πῶς οὖν δικωπεῖν ἀμφοτέρας δυνήσομαι;
Γ. Α. καλῶς, ἐπειδὰν καταφάγῃς βολβῶν χύτραν.
Ν. οἴμοι κακοδαίμων, ἐγγὺς ἤδη τῆς θύρας

1071. δευρί. ad puellam.

1079. κατέλ. κακέμφατον, ut Pac. 686.

1083. πορθμῆς. ἐπειδὴ οἱ (κακοὶ) πορθμεῖς τοὺς παριόντας ἀναγκάζουσιν εἰς τὰ ἴδια πλοῖα ἐμβαίνειν. ἀπ. διεφθείρετε. S.

1086. τὸ Καννώνου ψήφισμα. Hesych. εἰσήνεγκε γὰρ οὗτος ψήφισμα, ὥστε διειλημμένους τοὺς κρινομένους ἑκατέρωθεν ἀπολογεῖσθαι. Ejus legis meminit Xenoph. Hellen. 1, 7, 21. ταῦτ' εἰπὼν Εὐρυπτόλεμος ἔγραψε γνώμην, κατὰ τοῦ Καννώνου ψήφισμα κρίνεσθαι τοὺς ἄνδρας δίχα ἕκαστον· ἡ δὲ τῆς Βουλῆς ἦν μιᾷ ψήφῳ ἅπαντας κρίνειν. si ejusdem criminis plures essent rei, Cannoni lege cautum erat, ut singulorum seorsum causa cognosceretur. eo alludit Comicus: ait enim adolescens, juxta Cannoni decretum sibi impositam esse necessitatem δίχα ἑκάστην non κρίνειν, sed βινεῖν etc. Br.

1089. ἐπιτήδειοι πρὸς συνουσίαν οἱ βολβοί. S.

ἑλκόμενος εἴμ᾽.
Γ. Γ. ἀλλ᾽ οὐδὲν ἔσται σοι πλέον·
ξυνεισπεσοῦμαι γὰρ μετὰ σοῦ.
Ν. μὴ πρὸς θεῶν·
ἑνὶ γὰρ ξυνέχεσθαι κρεῖττον ἢ δυοῖν κακοῖν.
Γ. Γ. νὴ τὴν Ἑκάτην, ἐάν τε βούλῃ γ᾽, ἤν τε μή·
Ν. ὢ τρισκακοδαίμων, εἰ γυναῖκα δεῖ σαπρὰν
βινεῖν ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν,
κἄπειτ᾽, ἐπειδὰν τῆσδ᾽ ἀπαλλαγῶ, πάλιν
Φρύνην ἔχουσαν λήκυθον πρὸς ταῖς γνάθοις.
ἆρ᾽ οὐ κακοδαίμων εἰμί; βαρυδαίμων μὲν οὖν
νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρ᾽ ἀνὴρ καὶ δυστυχής,
ὅστις τοιούτοις θηρίοις ξυννήξομαι.
ὅμως δ᾽, ἐάν τι πολλὰ πολλάκις πάθω
ὑπὸ ταῖνδε ταῖν κασαλβάδοιν, δεῦρ᾽ ἐσπλέων,
θάψαι μ᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ τῷ στόματι τῆς ἐσβολῆς,
καὶ τὴν ἄνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος
ζῶσαν καταπιττώσαντας, εἶτα τὼ πόδε
μολυβδοχοήσαντας κύκλῳ περὶ τὰ σφυρὰ,
ἄνω ᾽πιθεῖναι πρόφασιν ἀντὶ ληκύθου.
ΘΕ. ὦ μακάριος μὲν δῆμος, εὐδαίμων δ᾽ ἐγὼ,
αὐτή τέ μοι δέσποινα μακαριωτάτη,
ὑμεῖς δ᾽, ὅσαι παρέστατ᾽ ἐπὶ ταῖσιν θύραις,
οἵ γείτονές τε πάντες οἵ τῶν δημοτῶν,

1091. ἀλλ᾽ ο. ἔ. σ. πλέον. *at nihil proficies.* dicit haec alteri anui, quae juvenem abducit.

1098. Φρύνη ἀρχαία γυνή. (vanum commentum.) — S. non illam decantatam Phrynen intellige, sed putidam anum. *Faber.* — imo irridens vetulam turpissimam vocat Phrynen. — λήκυθον, *ampullam* cerussae plenam.

1101. ξυννήξομαι. *simul natabo*, seu *navigabo*, h. e. vivam. apta maritimo populo metaphora.

1102. πολλάκις, *fortasse*, ut 791., cujus vocis significatio augetur addito πολλά. vehementer enim metuit adolescens, ne secum actum sit apud vetulas tam foedas; itaque optat, ut, si quid acciderit, in ipso ostio domus, quod intrare non vult, sepeliatur, anus autem, quae eum rapuit, sepulcro suo imponatur viva, pice oblita et, ne aufugere possit, plumbo circumfusis pedibus, velut ampulla bustuaria.

1103. κασ. κασαλβὰς ἡ πόρνη. — S.

1105. τήν. ταύτην, ut supra 984.

1108. πρόφασιν ἀντὶ ληκ. hoc praetextu, ut sit pro ampulla bustuaria.

1109. laeta e convivio venit Blepyri ancilla.

1111. ὑμεῖς ad Chorum, qui nunc primum videtur apparere. *Be.*

1112. *et vicini omnes, qui estis e popularibus.* scilicet ad peregrinos

ἐγώ τε πρὸς τούτοισιν ἡ διάκονος,
ἥτις μεμύρωμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμασιν
ἀγαθοῖσιν, ὦ Ζεῦ! πολὺ δ' ὑπερπέπαικεν αὖ
τούτων ἁπάντων τὰ Θάσι' ἀμφορείδια·
ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολὺν χρόνον,
τὰ δ' ἄλλ' ἀπανθήσαντα πάντ' ἀπέπτατο·
ὥστ' ἐστὶ πολὺ βέλτιστα, πολὺ δῆτ', ὦ θεοί.
κέρασον ἄκρατον· εὐφρανεῖ τὴν νύχθ' ὅλην
ἐκλεγομένας ὅ τι ἂν μάλιστ' ὀσμὴν ἔχῃ.
ἀλλ', ὦ γυναῖκες, φράσατέ μοι τὸν δεσπότην,
τὸν ἄνδρ', ὅπου 'στὶ, τῆς ἐμῆς κεκτημένης.
ΧΟ. *αὐτοῦ μένουσ' ἡμῖν γὰρ ἐξευρεῖν δοκεῖς.*
ΘΕ. *μάλισθ'· ὁδὶ γὰρ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχεται.*
ὦ δέσποτ', ὦ μακάριε καὶ τρισόλβιε!
ΒΛ. *ἐγώ;*
ΘΕ. *σὺ μέντοι νὴ Δί', ὥς γ' οὐδεὶς ἀνήρ·*
τίς γὰρ γένοιτ' ἂν μᾶλλον ὀλβιώτερος,
ὅστις, πολιτῶν πλεῖον ἢ τρισμυρίων
ὄντων τὸ πλῆθος, οὐ δεδείπνηκας μόνος.

nihil attinebat novus rerum status sub Praxagora. male Br. et alii *σοί τε δημόται.*

1115. *ὑπερπ.* *antecelluerunt, horum unguentorum omnium odorem superaverunt.* scilicet ita videtur bibulae mulieri. anus Plautina Curc. 1, 2, 5. *ut veteris vetusta cupida sum! Nam omnium unguentûm odos prae tuo nautea est! Tu mihi stacte, tu cinnamum, tu rosa, Tu crocum et casia, tu bdellium es! Nam ubi tu profusus, ibi ego me pervelim sepultam.* significavit haec Plauti Br.

1116. de vino Thasio conferantur Plut. 1017., Lys. 196., Athen. t. 1. p. 107. ed. Schweigh. S. Rav. *ἀμφορ. τὰ κεράμεια.*

1118. *ἀπανθ.* *quae florem et odorem amiserunt.* K.

1121. *ἐκλεγομένας* *ὑμᾶς γυναῖκας*: nam eas potissimum cogitat mulier. *ἐκλεγ.*, *sibi eligentes* vinum.

1123. *τῆς ἐ. κεκτ.*, *herae meae.* sic Plut. 4. *τῷ κεκτημένῳ*, *hero.* Br.

1124. *ἐξευρεῖν.* expectaveris *ἐξευρήσειν*: sed vide grammaticos, in his Matth. gr. §. 506, 2. frustra Br. *ἡμῖν γ' ἂν ἐ. δ.*

1128. *μᾶλλον ὀλβ.* pleonasmus, de quo Matth. l. l. §. 458.

1129. *πλεῖον ἢ τρισμ.* nempe cum inquilinis. Athen. p. 272. *Κτησικλῆς δ' ἐν τρίτῃ Χρονικῶν, τῇ δεκάτῃ πρὸς τοῖς ἑκατὸν, φησὶν, Ὀλυμπιάδι Ἀθήνησιν ἐξετασμὸν γενέσθαι ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως τῶν κατοικούντων τὴν Ἀττικὴν, καὶ εὑρεθῆναι Ἀθηναίους μὲν δισμυρίους πρὸς τοῖς χιλίοις, μετοίκους δὲ μυρίους.* *Be.* cf. Böckh. *Staatshaush. der Athener.* 1. p. 36. *Dind.*

1130. *οὐ δεδ. μόνος.* facete: nam sic beatum se praedicare potest vir *τῆς στρατηγίδος*, quia tot civium nemo praeter ipsum non coenavit. comitatus autem erat bonus vir uxorem in concionem, ibique tam diu desederat, ut digito monstraretur (725. seqq.); cujus ostentationis has

ΧΟ. εὐδαιμονικόν γ' ἄνθρωπον εἴρηκας σαφῶς.
ΘΕ. ποῖ, ποῖ βαδίζεις;
ΒΛ. ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχομαι.
ΘΕ. νὴ τὴν Ἀφροδίτην πολύ γ' ἁπάντων ὕστατος.
ὅμως δ' ἐκέλευε ξυλλαβοῦσάν μ' ἡ γυνὴ
ἄγειν σε καὶ τασδὶ μετὰ σοῦ τὰς μείρακας.
οἶνος δὲ Χῖος ἐστὶ περιλελειμμένος,
καὶ τἄλλ' ἀγαθά. πρὸς ταῦτα μὴ βραδύνετε,
καὶ τῶν θεατῶν εἴ τις εὔνους τυγχάνει,
καὶ τῶν κριτῶν εἰ μή τις ἑτέρωσε βλέπει,
ἴτω μεθ' ἡμῶν· πάντα γὰρ παρέξομεν.
ΒΛ. οὐκοῦν ἅπασι δῆτα γενναίως ἐρεῖς,
καὶ μὴ παραλείψεις μηδέν', ἀλλ' ἐλευθέρως
καλεῖν γέροντα, μειράκιον, παιδίσκον, ὡς
τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἔστ' ἐπεσκευασμένον
ἁπαξάπασιν, — ἢν ἀπίωσιν οἴκαδε.
ΧΟ. ἐγὼ δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον ἤδη 'πείξομαι·
ἔχω δέ τοι καὶ δᾷδα ταυτηνὶ καλῶς.
τί δῆτα διατρίβεις ἔχων, ἀλλ' οὐκ ἄγεις
τασδὶ λαβών; ἐν ὅσῳ δὲ καταβαίνεις, ἐγὼ
ἐπᾴσομαι μέλος τι μελλοδειπνικόν.
σμικρὸν δ' ὑποθέσθαι τοῖς κριταῖσι βούλομαι·
τοῖς σοφοῖς μέν, τῶν σοφῶν μεμνημένοις κρίνειν ἐμέ· **t. t. c.**

dedit poenas. nunc tamen festinanter se abripit pransurus: quare famula, velut mirata, quo potius abire velit, qui ad coenam non venerit, ποῖ, ποῖ, inquit, βαδίζεις; *quo, quo tandem abis?*

1135. τασδὶ τὰς μειρ. τὰς τοῦ Χοροῦ. S. cf. annot. ad 1147.

1136. de vino Chio Athen. l. l. ad 1114., aliique.

1138. τυγχάνει. τυγχάνει ὤν.

1139. κριτῶν. judicum scenicorum, de quibus ad Ran. 738., Av. 421. — ἑτερ., alio quam ad nos et poëtam Aristophanem praemio ornandum; si non alii studet quam illi.

1141. ἐρεῖς, *dices*, sive *edices*, ut tecum eant ad coenam. perperam haec ancillae verbis continuantur in codicibus.

1142. ἐλ., *liberaliter*.

1145. jocus praeter expectationem, quales sunt in Lys. 1071., 1213., frequentesque aliis in comoediis. sic clauditur Plauti Stichus *plaudite atque ite ad vos comissatum*. cf. finem Pseudoli et Rudentis. *Br.*

1148. τί — ἔχων. cf. 853.

1149. τασδί. quas supra dixit puellas 1135., quas non esse Chori, ut 1161., ex hoc loco intelligitur, ubi Chorus jubet Blepyrum eas secum abducere. imo sunt tibicinae, saltatrices, meretrices denique, quae solebant interesse conviviis. vide Ran. 478. seqq., Ach. 1021., Vesp. 1290. seqq.

1150. μελλ., quod coenaturis accinitur, ut μελλονικιᾷν Av. 604. *Be.*

1152. sequ. seria mixta jocis ap.

τοῖς γελῶσι δ᾽ ἡδέως, διὰ τὸν γέλων κρίνειν ἐμέ·
σχεδὸν ἅπαντας οὖν κελεύω δηλαδὴ κρίνειν ἐμέ·
μηδὲ τὸν κλῆρον γενέσθαι μηδὲν ἡμῖν αἴτιον,
ὅτι προείληχ᾽, ἀλλ᾽ ἅπαντα ταῦτα χρὴ μεμνημένους
μὴ ᾽πιορκεῖν, ἀλλὰ κρίνειν τοὺς χοροὺς ὀρθῶς ἀεὶ,
μηδὲ ταῖς κακαῖς ἑταίραις τὸν τρόπον προσεικέναι,
αἳ μόνον μνήμην ἔχουσι τῶν τελευταίων ἀεί.
ἰὼ, ὥρα δὴ, dm.
ὦ φίλαι γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν τὸ χρῆμα δρᾷν, t. t. c.
* *ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὑπανακινεῖν. κρητικῶς οὖν τὼ πόδε*

vett. vide annott. ad Ran. 371. — *κρίνειν ἐμὲ*, *me eligere*, mihi palmam dare.

1153. *τοῖς γελῶσιν ἡδ.*, *libenter ridentibus*, risum amantibus.

1155. *μηδὲ — προείληχ᾽.* cum ita sorte evenisset, ut Aristophanis chorus primus juberetur prodire, ipsaque fabula *τῶν Ἐκκλησιαζουσῶν* prima ageretur (nam chorus dicitur pro tota fabula *κατ᾽ ἐξοχὴν*, exempli gratia 1157.), erat cur timeret poëta: ne videlicet qui posterius venirent (nam plures poëtae simul certabant, ut ex didascaliis Comicorum Tragicorumque constat), ne illi, inquam, sibi palmam praeriperent, vel eo ipso tantum, quod recens illorum memoria et voluptas in spectatorum animis essent. *Faber.*

1157. *μὴ ᾽πιορκεῖν.* jurati enim judices sententiam ferebant, ut alibi dictum. *Idem.*

1160. *ἐπιφώνημα* interpositum *ἄμετρον.* legitur autem in libris *ὦ, ὦ, ὥρα δὴ, φίλαι* etc.

1161.—1170. reliqui haec, ut ea inveni, nisi quod vocabula et syllabas, quae ad singulos versus pertinerent, conjunxi, secus ac factum est in libris. sic autem scribenda esse arbitror.

ΗΜΙΧ. α΄. ὦ φίλαι — —
ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὑπανακινεῖν κρητικῶς οὖν . . .
ΗΜΙΧ. β΄. τοῦτο δρῶ.
ΗΜΙΧ. α΄. τάσδε λαγαρὰς τοῖν σκελίσκοιν ῥυθμόν. ἔπεισι γὰρ τάχα
λεπαδοτεμαχοσελαχογαλεοκρανιολειψαδριμυποτι-
τριμμοσιλφιοπαραμελιτιοκατακεχυμενοκιχλεπικοσ-
συφοπεριστεραλεκτρυονοκεφαλιοκιγκλοπελειολα-
γωσσιραιοβαφητραγανοπτερύγον. σὺ δὲ ταῦτ᾽ ἀκροασάμε-
νος ταχὺ ταχὺ τρυβλίον, εἶτα λεκίθιον, κόνισαι λαβών.

ridicule Comicus distraxit verbum *πολυσύνθετον*, necessitate adductus, ut qui metrum, quod tantam molem vocabuli caperet, non reperiret.

1162. recte dictum est *ὑπανακινεῖν τάσδε λαγαρὰς* (intelligit autem *τὰς γαστέρας*) *τοῖν σκελίσκοιν*, tantum non soloece *ὑπανακινεῖν* per se pro medio *ὑπανακινεῖσθαι.* deinde nescio quis, qui miraretur, mulieres juberi *ὑπανακινεῖν τὰς γαστέρας*, videtur adscripsisse *τὼ πόδε*: alius vero, qui interpunctionem post *ὑπαν.* invenisset, cum imperativum desideraret, cujus vicem implet infinitivus, ut saepe alias, addidisse *κίνει.* (*κρητικῶς*, *more cretico*; facete, quia Cretenses *γαστέρες ἀργαὶ*, de die convivan-

* καὶ σὺ κίνει. . . .
ΗΜ. τοῦτο δρῶ.
ΧΟ. * καὶ τάσδε νῦν λαγαρὰς τοῖν σκελίσκοιν τὸν ῥυθμόν. τάχα γὰρ ἔπεισι
λεπαδοτεμαχοσελαχογαλεοκρανιολειψανοδριμυποτι-
τριμματοσιλφιοπαραομελιτοκατακεχυμενοκιχλεπικοσ-
* συφοφαττοπεριστεραλεκτρυονοπτεγκεφαλιοκιγκλοπελειολά-
* γωοσιραιοβαφητραγανοπτερύγων. σὺ δὲ ταῦτ' ἀκροασάμε-
* νος ταχὺ καὶ ταχέως λαβὲ τρυβλίον· εἶτα κόνισαι λαβὼν λέκιθον,
* ἵν' ἐπιδειπνῇς.
ΗΜ. ἀλλὰ λαιμάττουσί που. t. d. c.
ΧΟ. αἴρεσθ' ἄνω, ἰαί, εὐαί! i. d.
δειπνήσομεν εὐοῖ, εὐοῖ, ion. a ma. d.
εὐοῖ ὡς ἐπὶ νίκῃ! pher.
εὐοῖ, εὐοῖ, εὐοῖ, εὐοῖ! i. d.

tes, quos imitatur Chorus, mane adiens epulas, cum prima fabularum acta esset Ἐκκλησιαζουσῶν: cf. 1155. sequ.) neque νῦν post τάσδε neque τὸν (ῥυθμὸν, h. e. ῥυθμῷ) vel versum intrat, vel necessarium est sententiae; ἄμετρον quoque, sed etiam ineptum, ταχὺ καὶ ταχέως: prorsus autem aliena sunt verba ἵν' ἐπιδειπνῇς in fine antistrophae, ἄμετρα illa quoque, quae putidus aliquis adscripsit explicator, ne nesciremus, quod nescire nemo potest, Chorum ire juberi ad convivium. ceterum Semichorium alterum alteri promittit λεπάδας, τέμαχος, σέλαχος, γαλεοῦ κρανίων λείψανα, δριμὺ πρόστριμμα σιλφίου παρὰ μελίτιον κατακεχυμένον, κίχλας ἐπὶ κοσσύφων (φάττας non capit versus), περιστερὰς, ἀλεκτρυόνων κεφάλια, κίγκλους, πελείας, λαγὼς σιραίου (Vesp. 847.) βαφῇ τραγανοπτερύγου. horum ciborum satis noti sunt λεπάδες, genus ostrei, quod commemoratur Plut. 1092., Vesp. 105. de σελάχει cum alii laudantur, tum Schneiderus Eclog. phys. t. 2. p. 352. sequ. de cerebro galei, quod est genus squali, non magis habeo quod dicam quam de gallinaceorum capitibus, suspicorque haec joci causa ficta esse a Comico, quemadmodum nonnulla genera ciborum apud Plautum Pseudolo 3, 2. et Smolletum Anglum in fabula milesia, quae inscripta est *Peregrine Pickle*, vol. 2. cap. 18. rursus notae κίχλαι, noti etiam κίγκλοι et κόσσυφοι, de quibus alibi; sed σίραιον τραγανοπτέρυγον quid sit, fateor me ignorare: neque enim Fabro auscultaverim condimentum ex trago pisce et zea seu tricico intelligenti, cum τραγανο, non τραγο legatur in codd. itaque haec sagacioribus relinquo investiganda.

1169. κόνισαι, *festina*. Faber. cf. 292.

1172. αἴρ. ἄνω, extollimini, tripudiate.

1173. δειπν. apud Choragum, de more. — mire codd. —

εὐοῖ, εὐαῖ, εὐαῖ,
— εὐαῖ, εὐαῖ
εὐαῖ, εὐαῖ, εὐαῖ.

1174. ὡς ἐπὶ νίκῃ, *quasi ob reportatam victoriam.*

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΘΩΜΑ ΤΟΥ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.

Βουλόμενος Ἀριστοφάνης σκῶψαι τοὺς Ἀθηναίους ἀδικίᾳ καὶ συκοφαντίᾳ, καὶ τοῖς τοιούτοις συνόντας, καὶ διὰ τοῦτο πλουτοῦντας, πλάττει πρεσβύτην τινὰ γεωργὸν Χρεμύλον τοὔνομα, δίκαιον μὲν ὄντα καὶ τοὺς τρόπους χρηστὸν, πένητα δὲ ἄλλως· ὅς, μετά τινος αὐτῷ[1]) θεράποντος ἐλθὼν εἰς Ἀπόλλω[2]), ἐρωτᾷ περὶ τοῦ ἰδίου παιδὸς, εἰ χρὴ τουτονὶ, τρόπων χρηστῶν ἀμελήσαντα, ἀδικίας ἀντιποιεῖσθαι, καὶ ταὐτὰ τοῖς ἄλλοις ἐπιτηδεύειν, ἐπειδήπερ οἱ μὲν τοιοῦτοι ἐπλούτουν, οἱ δὲ τὰ ἀγαθὰ πράττοντες πένητες ἦσαν, καθάπερ αὐτὸς ὁ Χρεμύλος. ἔχρησεν οὖν αὐτῷ ὁ θεὸς σαφὲς μὲν οὐδὲν, ὅτῳ δὲ ἐξιὼν ἐντύχοι, τούτῳ ἕπεσθαι. καὶ ὃς γέροντι ἐντυγχάνει τυφλῷ (ἦν δὲ οὗτος ὁ Πλοῦτος), καὶ ἀκολουθεῖ κατὰ τὰς μαντείας[3]), μὴ εἰδὼς ὅτι ὁ Πλοῦτός ἐστι. δυσχεραίνων δὲ ἐπὶ τούτῳ καθ' ἑαυτὸν ὁ θεράπων μόλις[4]) αὐτὸν ἐρωτᾷ, τίνος ἕνεκα τούτῳ ἀκολουθοῦσι· καὶ ὁ Χρεμύλος λέγει αὐτῷ τὴν μαντείαν. ἔπειτα μανθάνουσι παρ' αὐτοῦ τοῦ Πλούτου, ὅστις ἐστὶ, καὶ ὅτου χάριν τυφλὸς ἐγεγόνει παρὰ τοῦ Διός. οἱ δὲ ἀκούσαντες ἥσθησάν τε, καὶ βουλὴν ἐβουλεύσαντο ἀπαγαγεῖν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν θεραπεῦσαι πήρωσιν· καὶ, ἵνα τὰ ἐν μέσῳ παρῶ, τάς τε τοῦ Βλεψιδήμου ἀντιλογίας,

Annotationes ad argum. fabulae. 1) dativum, qui pendeat ab intellecto verbo substantivo, sic aliquando ponunt Attici, ut genitivi vicem obire videatur: ὁ τῷ Χρεμύλῳ θεράπων, i. e. ὁ ὢν τῷ Χρεμύλῳ θερ. *Ex Hemsterhusii annotatis*, quem deinceps H. littera significabit, sicut F. Fischerum.

2) εἰς Ἀπόλλω. Apollinis templum, oraculum. B.

3) imo κατὰ τὴν μαντείαν.

4) μόλις, *tandem*. v. Herm. ad Viger. 3. ed. pag. 788.

καὶ τῆς Πενίας αὐτῆς, ἀπήγαγόν τε αὐτὸν ὅτι τάχιστα, καὶ ὑγιᾶ ἐπανήγαγον οἴκαδε· ἐπλούτησάν τε ἱκανῶς οὐκ αὐτοὶ μόνον[5]), *ἀλλὰ καὶ ὅσοι βίου χρηστοῦ πρόσθεν ἀντεχόμενοι πένητες ἦσαν.*

Ἐδιδάχθη[6]) *ἐπὶ ἄρχοντος Ἀντιπάτρου, ἀνταγωνιζομένου αὐτῷ Νικοχάρους μὲν Λάκωσιν, Ἀριστομένους δὲ Ἀδμήτῳ, Νικοφῶντος δὲ Ἀδώνιδι, Ἀλκαίου δὲ Πασιφάῃ. τελευταίαν δὲ διδάξας τὴν κωμῳδίαν ταύτην ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι,* [*καὶ*][7]) *τὸν*

5) ita Br. *μόνοι* Ald., Junt. 2., K., H.

6) excerpta est haec annotatio ex alio quodam dramatis argumento: nam plura circumferuntur, quae omittam praeter hoc metricum Aristophanis grammatici, in quo argumento quae extensioribus litteris describi jussi, ea sunt a me addita ad sarciendos numeros hiantes, quibus subveniens etiam versu 8. scripsi *διεκώλυεν* pro *διεκώλυσεν*, quod antepenultimam producit, et vocabulum *ἀπῆγον* ad hunc versum transtuli ex antecedente; versu autem 3. quod legitur in libris,

ἔχρησεν ὁ θεὸς, συνακολουθεῖν, ᾧπερ ἂν
ἀνδρὶ περιτύχῃ. Πλοῦτος δ' ὀπτάνεται τυφλὸς,

ad metri normam ordinavi, ad quod restituendum parum erat *δὲ* particulam delere cum Hemsterhusio. sic igitur se habet illud argumentum

Μαντεύεται δίκαιος ὤν τις καὶ πένης,
εἰ μεταβαλὼν πλούτου τυχεῖν δυνήσεται.
ᾧ συνακολουθεῖν, ᾧπερ ἂν ἀνδρὶ περιτύχῃ,
ἔχρησεν ὁ θεός. Πλοῦτος ὀπτάνεται τυφλός.
γνοὺς δ' αὐτὸν ἤγαγεν οἴκαδ', ἄλλους δημότας
καλέσας μετασχεῖν· εἶθ' ὑγιάσαι τὰς κόρας
ἔσπευδον οὐ βλέποντος, εἰς Ἀσκληπιοῦ δ'
ἀπῆγον· ἡ δ' ἄφνω Πενία διεκώλυεν.
ὅμως ἀναβλέψαντος αὐτοῦ τῶν κακῶν
οὐδεὶς ἐπλούτει, τῶν δ' ἀγαθῶν ἦν τἀγαθά.

7) haec Porsonus et Dobraeus in recensione fabulae uncinis incluserunt; et recte, siquidem abhorrent ab sententia.

De genere comoediarum, ad quas pertinet Plutus, duplicique ejus editione, vidd. Br. aliique interpp. ad 115. annotavit praeterea K., plures Comicos (imo et Tragicos secundum Sp.) ejus argumenti fabulas docuisse, velut Cratinum Athen. 4. p. 138., Epicharmum ibidem p. 235., Nicostratum p. 247., Archippum, testibus Schol. Aristoph. ad Vesp. et Aves, et Polluce Onom. 7, 63., 10, 136. cf. Fabric. Bibl. gr. t. 2. p. 423. ed. Harless.

G. H. Bode sic fere in libro, qui inscriptus est *Geschichte der dramat. Dichtkunst der Hellenen*, vol. 2. p. 354. „Das Verhältniss dieser zweiten Ausgabe zu der ersten lässt sich freilich nach den wenigen Notizen über die erste nicht genauer bestimmen. Wir dürfen uns jedoch überzeugt halten, dass der wesentliche Inhalt beider Ausgaben derselbe war. — Mochte immerhin die Erschöpfung der attischen Finanzen und die Verarmung der einst reichen Bürger durch die Lasten des Kriegs und durch die Künste der Sykophanten die Idee zu der Komödie geben, und mochte immerhin die Erwartung persischer Hülfsgelder, welche man durch Alkibiades zu erlangen

υἱὸν αὐτοῦ συστῆσαι Ἀραρότα [δι' αὐτῆς][7]) *τοῖς θεαταῖς βου-*

hoffte, die nächste Veranlassung zum Entwurfe dieser sinnreichen Allegorie von der ungerechten Vertheilung der Reichthümer sein; man wird nach unbefangener Betrachtung des Plutos doch gestehn müssen, dass der gewählte Stoff zu allgemein behandelt ist, als dass ein bestimmtes historisches Faktum dadurch zur Anschauung gebracht werden sollte. Den Charakter einer grössern Allgemeinheit kann freilich das Stück erst durch die zweite Bearbeitung, die in eine Zeit fällt, wo die Freiheit der alten Komödie längst untergegangen war, erhalten haben; aber er musste doch schon bei der ersten Anlage dem Dichter höher gelten als persönliche Beziehungen und der Zustand des attischen Staats in Verhältniss zu Sparta. (Anm. Bernhard Thiersch, Prolegg. ad Aristoph. Plut. cap. 1., versteht unter der Person der Armuth Sparta, wo der Reichthum blind sei, in Athen aber wieder sehend werde, weil der Dichter seine Mitbürger zur Idee der frühern Wohlhabenheit wieder habe emporheben und zur Verachtung der spartanischen Armuth, die Mancher wünschenswerth gefunden, umstimmen wolle. Athens Ruhm, meine Aristophanes, könne nicht wieder aufleben, wenn nicht der Staat wieder reich werde: daher weise er dem von der Blindheit geheilten Reichthum am Schlusse des Stücks seinen Wohnsitz auf der attischen Burg an. Hier erscheine er wieder in seinem alten Glanze, während er früher, so lange er unter den Spartanern verweilt, blind und schmutzig einhergegangen sei! u. s. w.) Freilich vermisst man in diesem Stücke die geniale Kühnheit u. den poëtischen Übermuth der aristophanischen Komik, was um so mehr auffällt, da der gewählte Stoff zur Anwendung des schärfsten Witzes auffordert. Dagegen findet man mehr nüchterne Besonnenheit, Züchtigkeit und Klarheit in der Darstellung, wesshalb man von jeher den Plutos mit Vorliebe behandelt hat. — Die Zeiten hatten sich geändert.

„Die Abnutzung des blinden Gottes Reichthum in den Händen der schlechtesten Menschen ist, wie Aristophanes die Sache darstellt, ein ganz geläufiger Gedanke und für alle Zeiten passend. Der komische Effekt beruht aber in der Umkehrung dieses Gedankens. Gegen den Willen der Gottheit, welche den Plutos absichtlich blind geschaffen hat, damit er nicht wisse, wen er reich mache (denn sehend würde er nur den Guten Schätze verleihen), vollbringt ein guter redlicher Ackerbürger nach einem heftigen Wortwechsel mit der Penia oder Armuth, einer riesigen Weibergestalt von schmutzigem Ansehen, die Heilung des ihm vom Orakel bezeichneten Blinden durch eine Wunderkur im Asklepiostempel. Fortan lebt nicht allein er mit seiner Frau und seinem Knechte in Überfluss, sondern auch alle Biedermänner in Athen, und die Schlechten werden arm. Hier ist nun Raum für komische Scenen. Der Freund beneidet den plötzlich reich gewordenen Freund und hat ihn in Verdacht heimlicher Verbrechen. Der verarmte Sykophant wird verhöhnt und muss mit Schande davonziehen. Der bereicherte Gerechte weiht aus Dankbarkeit die abgelegten Lumpen seinem Wohlthäter. Eine alte Verliebte ist untröstlich über die Untreue ihres jungen Liebhabers, den der Reichthum bethört hat. Die guten Reichen sind selbst im Innern umgewandelt: sie verehren nur ihren Plutos, und alle Gottesfurcht und mit ihr alle Gerechtigkeit ist wie verschwunden. Selbst die Götter und die Priester der Götter müssen sich zum Dienste des Plutos bequemen. Um diesem heillosen Wesen ein Ende zu machen, beschliesst endlich der Retter des Plutos, diesem in der Schatzkammer des Staats seinen Platz anzuweisen: denn ist der Staat reich, so geht es auch dem Einzelnen wohl.

„Die Figuren dieser Komödie sind sämmtlich Charakterbilder, und zum

λόμενος, τὰ ὑπόλοιπα δύο δι' ἐκεῖνον καθῆκε, Κώκαλον καὶ Αἰολοσίκωνα.

Theil, wie Chremylos, der grämliche Alte, Blepsidemos, der schmarotzende Sykophant, Karion, der verschmitzte Diener, in das mittlere und neue Lustspiel übergegangen: daher denn auch Aristophanes eben des Plutos wegen als Vorläufer dieser spätern Gattung betrachtet wird. (Anonym. de Comoedia bei Meineke Fragm. graec. 1. p. 540. *Καὶ γὰρ ὁ Πλοῦτος νεωτερίζει κατὰ τὸ πλάσμα· τήν τε γὰρ ὑπόθεσιν οὐκ ἀληθῆ ἔχει, καὶ χορῶν ἐστέρηται· ὅπερ τῆς νέας ὑπῆρχε κωμῳδίας.* —) Indess gab es schon seit Epicharmos, Kratinos, Krates und Pherekrates ganz ähnliche Dichtungen. — Sie bildeten gleichsam die Mittelstufen, worin die Eigenthümlichkeiten beider Gattungen zu erkennen waren. Wodurch nun der Plutos der mittlern Komödie am nächsten tritt, Das ist die Stellung des Chores zur Handlung in der zweiten Hälfte des Stücks. Die Parodos ist noch ganz im Sinne und in der Weise der alten Komödie. Die bejahrten Ackerbürger kommen als Gäste des Chremylos herangeeilt, und müssen sich für ihre Ungläubigkeit von Karion weidlich verspotten lassen. Hier ist das dreiste, blitzgleich umherfahrende, Spiel des Witzes, wie wir es bei Aristophanes gewohnt sind. Doch weiterhin fehlt alle Lyrik, mit Ausnahme der lustigen Parodie auf den Kyklopen des Philoxenos, welche der Chorführer allein darstellt. Die Parabase, die Stasima und was sonst noch vom ganzen Chore gesungen wird, sind ausgefallen, (?) und zwar an Stellen, wo sie durchaus nothwendig sind, um die Zeit auszufüllen, was nicht anders als durch die Illusion der Zwischenlieder geschehen kann. (nescio an audiendus sit Droysenius, cum dicit l. c. ad 115., pag. 129. „Gute Handschriften bezeichnen an mehreren Stellen, dass dort Chorgesänge fehlen; ist diess Fehlen die Schuld späterer Abschreiber, oder liess Aristophanes selbst die Gesänge aus? Bei der sonstigen Güte der Handschriften ist Ersteres kaum zu glauben; vielmehr ist es wahrscheinlicher, dass Aristophanes selbst jene Chorgesänge wegliess, da sie einzustudieren (denn was wir haben, ist wohl nur von dem Chorführer gesprochen) grössern Aufwand foderte, als man in jener Zeit vom Choragen für die Komödie erwarten durfte. Vielleicht verdeckte während der Zeit, die sonst etwa die Parabase oder andere Chorgesänge gefüllt hatten, der Vorhang die Bühne, oder es wurde nach der Weise der spätern Komödie ein musikalisches Zwischenspiel beliebt.“ hoc verisimilius: cf. ann. ad 621. Plaut. Pseud. 1,5, 158. concedere aliquantisper hinc mi intro lubet, Dum concenturio in corde sycophantias; *Tibicen vos interea hic delectaverit.*) Der Chor, oder vielmehr der Chorführer, erscheint fortan nur als mitredende Person, und begleitet zuletzt den Festzug, welcher den Plutos auf die Akropolis führt, mit einigen Anapästen. Dass diese auffallende Erscheinung in der ursprünglichen Anlage des Stücks Ol. 93, 1, als die Choregie noch bestand, nicht begründet sein kann, versteht sich von selbst. Sie passt aber in eine Zeit, wo die Freiheit der Komödie und mit ihr die Choregie aufgehoben war; und Das war sie bestimmt schon Ol. 98. In der Form also, in welcher Aristophanes seinen Plutos zum zweiten Mal auf die Bühne brachte, ist derselbe auf die Nachwelt gekommen.“

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΑΡΙΩΝ, θεράπων.
ΧΡΕΜΥΛΟΣ, δεσπότης.
ΠΛΟΥΤΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΓΕΩΡΓΩΝ.
ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ, φίλος Χρεμύλου.
ΠΕΝΙΑ.
ΓΥΝΗ ΧΡΕΜΥΛΟΥ.
ΔΙΚΑΙΟΣ ΑΝΗΡ.
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΓΡΑΥΣ.
ΝΕΑΝΙΑΣ.
ΕΡΜΗΣ.
ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ.

ΚΑΡΙΩΝ. ΧΡΕΜΥΛΟΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΚΑ. Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ᾽ ἐστὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ, i. tr.
δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου!
ἢν γὰρ τὰ βέλτισθ᾽ ὁ θεράπων λέξας τύχῃ,
δόξῃ δὲ μὴ δρᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ,
μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν·

Annotationes ad fabulam. Vers. 1. **ὡς ἀργ.** ὁ θεράπων δυσφορεῖ τοῦ δεσπότου ἑπομένου τυφλῷ ἀνδρί.—τὸ δὲ ἀργαλέον χαλεπὸν, δύσκολον, δύσχερές. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄλγος ἀλγαλέον, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ λ εἰς ρ ἀργαλέον, ὡς ποδαλγία ποδαργία. — S. F. ἀργαλέος ab ἄλγος ita derivatum esse dicit, ut θαῤῥαλέος a θάῤῥος, aptiusque istius mutationis exemplum profert ἀμέργω usurpari solitum pro ἀμέλγω, etsi ne de hoc quidem certa esse res videtur Schneidero in lexico gr. v. ἀργαλέος. cf. a F. laudatos Etymologum eadem v. et Eustath. ad Iliad. β', 218., Odyss. δ', p. 1511. ed. Rom. — **καὶ θεοί.** i. e. καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ, quae verba et similia οἱ λοιποὶ, sive πάντες, saepe omittuntur in hoc genere. cf. 81. plene cum alii, tum Plato Symp. cap. 15. ὁ οὖν Ζεὺς καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ ἐβουλεύοντο etc.

4. **ταῦτα.** τὰ βέλτιστα. Voss. *Wenn noch so Gutes einst gesagt ein Dienender, Und nicht zu thun Das seinem Oberen* (Besitzer) *besser dünkt, Theilhaft des Schadens muss zugleich der Diener sein.* — ὁ κεκτημένος, ἡ κεκτημένη (Concion. 1123. etc.), passim *dominus* et *domina* dicitur apud Atticos, ut notavit Sp., numeranturque etiam servi inter κτήματα. Aristot. Polit. 1, 4. δοῦλος, κτῆμά τε ἔμψυχον. Lucianus Cataplo vol. 1. p. 352. ed. Tauchnitz. *ΚΛΩΘΩ.* τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ (Mercurio advenire cessanti cum mortuis), τοῦ Διὸς ἐπὶ πλέον δεηθέντος ἀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ κἀκεῖνός ἐστιν. *ΧΑΡΩΝ.* ἀλλ᾽ οὐχ ὥστε, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τοῦ μέτρου δεσπόζειν **κοινοῦ κτήματος** etc. „Omnino Graeci utuntur particiipiis, praemisso articulo, loco nominum, ut οἱ ἐφεστῶτες Xenoph. Mem. Socr. 3, 5, 19., *praefecti, magistri*, ἡ τεκοῦσα, *mater*, Eurip. Phoen. 53., οἱ φύσαντες, *parentes*, ibidem 34., *mugientes*, boves, Horat. Epod. 2, 13." *E F.*

5. **τῶν κακῶν.** τῶν ἀφροσυνῶν, ὧν ὁ δεσπότης ἔχει· ἤγουν τῶν πληγῶν, αἳ τοῖς ἀπειθοῦσι τοῖς δεσπόταις ὀφείλονται. S. hoc parum est: generatim Cario dicit servorum mala molestiasque ex vecordia pra-

τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον
κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα· τῷ δὲ Λοξίᾳ,
ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου,
μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, ὅτι,
ἰατρὸς ὢν καὶ μάντις, ὥς φασιν, σοφὸς,
μελαγχολῶντ' ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην,
ὅστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ,
τοὐναντίον δρῶν ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν.

visque consiliis dominorum, quibus parendum est: velut ipse nunc jussu Chremyli videns coecum sequi cogitur.

6. οἷον, αὐτὸν ἑαυτοῦ τὸν δοῦλον οὐκ ἐᾷ κρατεῖν· μάλιστα γὰρ κύριος τοῦ σώματος ἕκαστος αὐτὸς ἑαυτοῦ. S. ὁ κύριος τοῦ σώματος est servus. nam, ut ICti rom. loquuntur, servus naturaliter corporis sui dominus est. et Ammonius v. δεσπότης: „κύριος — καὶ αὐτός τις ἑαυτοῦ.“ *E K.*

8. καὶ τ. μὲν δὴ ταῦτα. καὶ ταῦτα μὲν δὴ τοῦτον ἔχει τρόπον. ἔστι δὲ τὸ σχῆμα ἀποθετικὸν τῆς πρώτης διανοίας. S. *Et haec quidem sic se habent*, haec ita solent fieri. formula Atticis perquam familiaris, ita ut ea utantur fere illi, qui desinunt verba facere de re aliqua, et transire ad aliam volunt sic, ut significent, vera esse ante dicta: lat. *et haec quidem hactenus.* F. cf. Soph. El. 657. (καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα), Viger. cap. 4. §. 16. etc. — S. Dorv. τῷ δὲ Λοξίᾳ. ἢ τῷ Ἀπόλλωνι λοξὰ μαντευομένῳ· ἢ ἐπειδὴ ὁ Ἀπόλλων εἰς τὸν ἥλιον ἀλληγορεῖται, Λοξίαν τοῦτον εἴποις, ὡς λοξὴν τὴν πορείαν ποιούμενον. notavit F., Apollinis delphici oracula vocari *flexiloqua* ap. Cic. de Div. 2, 56., ubi vid. Davis. cf. Suid. et Favorin. v. Λοξίας.

9. ὃς θεσπ. ἐτραγικεύσατο τῇ φράσει. ἡ δὲ Πυθία ἐπὶ τρίποδος καθημένη χρησμῳδεῖ. καλεῖται δὲ τὸ μέρος, ἐν ᾧ κάθηται, ὅλμος. S. sic θεσπιῳδήσειν Aeschyl. Ag. 1170., θεσπιῳδὸς Cassandra Eurip. Hec. 637. θεσπίζειν dicitur Apollo Eurip. Ion. 7. *E Sp.* χρυσήλατος, *aureus*, fuit tertius tripus, post aereos, quibus ante utebantur, adhibitus Delphis, ut B. annotavit secundum Harwoodium gr. Antiqu. germanice versarum t. 1. p. 378. sequ. De figuris tripodum laudantur Spon. Miscell. erud. antiqu. p. 118., Sp. ad Callim. h. in Del. 90., Mus. Napol. t. 4. tab. 13., 14., et omnino de oraculo delphico Diod. Sic. 16, 26., Iustin. 24, 6, 9., van Dale de Orac. p. 141., Epist. attic. t. 2, 114., aliique. vide etiam Nitschii germanice scriptum librum de Antiqu gr. vol. 1. pp. 681. seqq.

10. μέμψιν — μέμφομαι. cf. 513.

11. ἰατρὸς ὢν, καὶ μάντις. hinc uno vocabulo ἰατρόμαντις dicitur Aeschyl. Eum. 62., ut ejus filius Apis Aeschyl. Suppl. 271. *E Sp.* Plato Cratylo, annotante Be., ed. Tauchnitz. 2. p. 266., ubi agit de nomine Apollinis, οὐ γάρ ἐστιν ὅ τι ἂν μᾶλλον ἥρμοσεν ὄνομα ἓν ὂν τέτταρσι δυνάμεσι ταῖς τοῦ θεοῦ, ὥστε πασῶν ἐφάπτεσθαι καὶ δηλοῦν τρόπον τινὰ μουσικήν τε, καὶ μαντικὴν, καὶ ἰατρικὴν, καὶ τοξικήν. cf. Lucian. Deorum dial. 16.

12. μελ., *insanientem.* S. Junt. χολᾶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ μαίνεσθαι, παρὰ δὲ τοῖς κοινοῖς τὸ θυμοῦσθαι. „Moeris χολὴν ἀντὶ μανίας Ἀττικοί. Demosth. adv. Olympiod. p. 655. μελαγχολᾶν δοκῶν.“ *Sp.* F. conferri jubet Favorin. h. v., quam interpretatur μαινόμενον, et Wolf. ad ep. Liban. p. 31. vide etiam 362., 899.

13. κατόπιν. vide 1090.

οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα·
οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, κἀμὲ προσβιάζεται.
καὶ ταῦτ' ἀποκρινομένου τοπαράπαν οὐδὲ γρύ. —
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι,
ἢν μὴ φράσῃς, ὅ τι τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε,
ὦ δέσποτ', ἀλλά σοι παρέξω πράγματα.
οὐ γάρ με τυπτήσεις, στέφανον ἔχοντά γε.
ΧΡ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἢν λυπῇς τί με,
ἵνα μᾶλλον ἀλγῇς.
ΚΑ. λῆρος· οὐ γὰρ παύσομαι,

17. *καὶ ταῦτα*, *et quidem, praesertim*. cf. 272. etc. *Ex F.* *ἀποκρ. τοῦ τυφλοῦ*, ut exponit S. Borg. Vetus *οὐδὲ γρύ. βραχύ. ἔστι δὲ ὄνυχος ῥύπος. τινὲς δὲ παρὰ τὸν γρυλισμὸν, τουτέστι τὴν φωνὴν τῶν χοίρων.* (gl. Dorv. Paris. 450. *γρύζειν: ποσῶς φθέγγεσθαι.* cf. 595.) *η εἶδος μικροῦ νομίσματος*· (Avellinius ad Plaut. Capt. 874., sive 5, 2, 26. [*libellam argenti.*] „Romanorum, inquit, libellae respondebat fortasse Graecorum *γρὺ*, quod Suidas [qui Scholiastae verba descripsit, ut etiam Favorinus.] numulum esse dicit: unde illud ap. vett. *οὐδὲ γρύ.* extat quidem aeneus minimi moduli numus cum typo equi atque epigraphe *ΓΡΥ*, quem primus edidit Combe Mus. Hunter. p. 148. et Grumento Lucaniae oppido adscripsit. vide, lector, an non alius sit quam Suidae illud *γρὺ*, atque ad aliam quandam Italiae civitatem pertineat, fortasse ad Arpos, quibus equi typus maxime convenit.) *γρὺ γὰρ τὸ μικρὸν καὶ βραχύτατον. ὅθεν* (?) *καὶ γρύτη, τὰ λεπτὰ σκεύη.* (scruta. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 230.) — *ὅταν δὲ θέλωμεν ἐκφαυλίσαι τινὰ, φαμὲν οὐδὲ γρὺ φθέγγεσθαι, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ τὸ τυχόν.* — F. „*τοπαράπαν* est *omnino, παντελῶς*, ut Hesych. librarii fere *τὸ* omisere. vid. index Palaeph. v. *ὁ*. *οὐδὲ γρὺ*, *ne minimum quidem, nihil*, est locutio proverbialis: vide Erasmi Adag. p. 674." etc.

18. superiora mussitaverat indignatus servulus; jam hisce dominum alloquitur, ut qui tacere diutius non possit. — *σιγήσομαι.* cf. 111.

20. *παρ. πράγματα*, *negotium facessam*, molestus tibi ero, aures tuas obtundam iterum iterumque rogando, quis tandem sit ille coecus, quem sequimur. notavit F., *πράγματα ἔχειν* proprie dici reos et qui lites sequuntur, *παρέχειν* autem illos, qui litem alicui intendunt. similiter nostrates dicunt *einem Händel machen.*

21. *ἔθος ἦν εἰς τὸν Ἀπόλλω ἀπιόντας μετὰ στεφάνων ἐντεῦθεν ἀναχωρεῖν.* — S. Paris. lauro coronati erant, qui laeti ab oraculo delphico redibant; quibus vero tristia nuntiata fuerant, vel redeuntibus adversi aliquid acciderat, ii coronas deponebant, ut annotavit Bernh. Thiersch., qui Pluti editionem curavit Lipsiae 1830., significatus ille in iis, quae sequuntur, siglo T. cujusmodi certis ornati sanctitatem quandam prae se ferebant, nulla violandam injuria. vide, quos laudant hac de re, S. ad Pac. 1048., S. Eurip. Hippol. 792., S. Soph. ad Oed. R. 82., van Dale de Orac. c. 6. — „*γὲ*, *saltem:* restringit hoc verbo, quod alioqui servo impune dicendun non erat." *Girardus*, et similiter *Münterus*, quorum ille Plutum edidit Parisiis 1549., hic Cellae 1784.

23. *ἵνα μᾶλλον ἀλγῇς*, ut magis doleas, h. e. ut eo gravius plectaris, etiam laurea tua spoliatus. — „*λῆρος*, ut ap. Latinos *nugae*, (Droysen „Possen.") vel de *verbis*

πρὶν ἂν φράσῃς μοι, τίς ποτ᾽ ἐστὶν οὑτοσί.
εὔνους γάρ ὢν σοι πυνθάνομαι πάνυ σφόδρα.
ΧΡ. ἀλλ᾽ οὔ σε κρύψω· τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν
πιστότατον ἡγοῦμαι σὲ, καὶ κλεπτίστατον.
ἐγὼ θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ
κακῶς ἔπραττον, καὶ πένης ἦν...
ΚΑ. οἶδά τοι.
ΧΡ. ἕτεροι δ᾽ ἐπλούτουν, ἱερόσυλοι, ῥήτορες,
καὶ συκοφάνται, καὶ πονηροί.
ΚΑ. πείθομαι.
ΧΡ. ἐπερησόμενος οὖν ᾠχόμην ὡς τὸν θεὸν,
τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν
ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον,
τὸν δ᾽ υἱὸν, ὅσπερ ὢν μόνος μοι τυγχάνει,
πευσόμενος, εἰ χρὴ, μεταβαλόντα τοὺς τρόπους,
εἶναι πανοῦργον, ἄδικον, ὑγιὲς μηδὲ ἓν,
ὡς τῷ βίῳ τοῦτ᾽ αὐτὸ νομίσας ξυμφέρειν.
ΚΑ. τί δῆθ᾽ ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων;

et dictis vanis, futilibus, vel de *rebus* inanibus, levibus, nihili aestimandis, vel de *hominibus* stultis et contemtione dignis. h. l. pertinet ad minas domini frustra jactatas: *istae minae tuae me non movent.* (cf. 585.) — παύσομαι scil. πράγματα παρέχων σοι." E F. λῆρός ἐστι ταῦτα, ἃ λέγεις.

25. h. e. πάνυ σφόδρα εὔνους etc. S. πάνυ σφ, οτι σύνηθες Ἀττικοῖς παράλληλα τιθέναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα· δηλοῦται δὲ ἕν τι ἐξ ἀμφοτέρων. οὕτως ἔχει καὶ τὸ τυχὸν ἴσως. item ἄλλως μάτην, πάλιν αὖθις, alia. cf. 221., 617., 856., annot. ad Eurip. Hecub. 464. etc.

27. πιστ., καὶ κλεπτίστατον, *fidissimum et furacissimum.* pugnantia dicit per ridiculum.

30. ῥήτορες, *oratores*, vel *demagogi*: utrosque enim odit Aristophanes. et in hos quidem Equitibus alibique passim invehitur; de oratoribus autem, sive magistris dicendi, vide Eccl. 112., Nub. 974., 1052. et seqq.

31. πείθομαι. πιστεύω. gl. Dorv.

32. ὡς, πρός. ὡς τὸν θεὸν, *in templum Apollinis*, ut πρὸς τὸν θεὸν, *in templum Aesculapii*, 648., ἐς θεὸν Pindar. Ol. 7, 56. — *E B.*

33. τὸν ἐμὸν αὐτοῦ etc. Jungere solent Graeci pronomini possessivo genitivum rei seu personae, ad quam refertur alius intelligendus in pronomine genitivus. vidd. interpp. Nub. 1153. ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, Eurip. El. 366. πόσις ἐμὸς τῆς ἀθλίας. Homer. Odyss. α᾽, 409. ἢ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ᾽ ἱκάνει. Horat. Sat. 1, 4, 22. *mea scripta — timentis* etc.

34. ἐκτετοξ. ἐκκεκενῶσθαι, ἀνηλῶσθαι· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοξείᾳ ἀναλισκόντων τὰ βέλη. S. Rav. ita loquuntur τροπικῶς, nec uno modo. „Aeschylus, Suppl. 455. γλῶσσα τοξεύουσα, Eurip. Hecub. 578. νοῦς ἐτόξευσεν, Soph. Antig. 1003. ἀφῆκα καρδίας τοξεύματα." F.

37. ὑγιὲς μηδὲ ἕν. ita οὐδὲν ὑγιὲς Synesii epist. 104. et 148. dicuntur *homines nihili.* Be. cf. 50., 351.

39. ἔλακεν ἐκ τῶν στ. τραγικώτερον ἀπεφήνατο, προσδιασύρων,

ΧΡ. πεύσει. σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδὶ,
ὅτῳ ξυναντήσαιμι πρῶτον ἐξιὼν,
ἐκέλευσε τούτου μὴ μεθίεσθαί μ' ἔτι,
πείθειν δ' ἐμαυτῷ ξυνακολουθεῖν οἴκαδε.
ΚΑ. καὶ τῷ ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ;
ΡΧ. τουτῳΐ.
ΚΑ. εἶτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ,
φράζουσαν, ὦ σκαιότατέ, σοι σαφέστατα
ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον;
ΧΡ. τῷ τοῦτο κρίνεις;
ΚΑ. δῆλον ὁτιὴ καὶ τυφλῷ
γνῶναι δοκεῖ τοῦθ' ὡς σφόδρ' ἐστὶ συμφέρον

ὥς φασιν, *Εὐριπίδην*. (vide Eurip. Hec. 638., 1040., Or. 159. ibique S., ejusdem tragoediae 315., Alcest. 337., Aeschyl. Cho. 33., Soph. Antig. 1012. etc. „λακεῖν [seu potius λάκειν: nam ille est infinit. aoristi 2.] proprie esse *crepare*, crepitum edere; deinde [quanquam haec prima esse videtur significatio vocabuli] *disrumpi*, ut Act. 1, 18., ubi vid. Bois., collato Favorino h. v.; denique *profari*, *dicere*, ap. Tragicos, maxime Euripidem." F.) ὁ δὲ νοῦς, τί ἐφθέγξατο ἐκ τῶν στεφάνων τῆς προφήτιδος; ἐστεφανηφόρει γὰρ ἡ Πυθία. (ἄλλως.) ἐπεὶ οἱ τρίποδες δάφνῃ ἦσαν ἐστεμμένοι. S. cf. Sp. ad Callim. h. in Apoll. 1. et in Del. 88. Lucretius, laudante K., 1, 740. *Pythia quae tripode ex Phoebi lauroque profatur.* στεμμάτων θεοῦ (Apollinis) Euripides Ione bis facit mentionem, 462. 1283., ut itidem annotavit K. cf. 213.

40. πεύσει. οἱ Ἀττικοὶ τὰ τῶν παθητικῶν χρόνων δεύτερα πρόσωπα ἀεὶ διὰ διφθόγγου γράφουσιν, ὡς καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς εὑρήσεις· οὗτος γὰρ (i. e. Aristoph.), εἴπερ τις, τῇ ἀττικῇ διαλέκτῳ χρῆται. — S. cf. Matth. gr. 1. ed. §. 197, 1.

45. εἶτα, ut ἔπειτα, praesertim in interrogationibus, significat admirationem, quae aliquid indignationis admistum habet. cf. 79., 207., 934. interdum additur καί. κᾆτα Xenoph. Oec. 2, 4. E F.

46. φράζ. σοι (hoc familialiter additum est) σαφ. ἀσκεῖν — τρόπον, *jubentem tibi apertissime filium sequi mores vernaculos*, i. e. improbum esse, quod dixit Chremylus 37. „Citat H. in MSS. infra 338. apud Suidam v. συκοφαντεῖν, Schott. ad Zenob. 1, 24., Hesych. v. ἐπιχώρια, cujus verba sunt, ad Acharn. 487., ut videtur, spectantia, ἐπιχώρια: συκοφαντικά. εἰς τοῦτο γὰρ Ἀθηναῖοι κωμῳδοῦνται." *Dobr.* — „σκαιὸς proprie est sinister, ut σκαιὰ χεὶρ *mens scaeva*, deinde iners, stultus, ineptus, ut 60. vide Hesych." F. Eustathium ad Odyss. γ', p. 1468, 62. addi jubet Dukerus. „σαφέστατα pro adverbio accipiendum est, ut passim neutra pluralia adjectivorum ap. Aristophanem et Atticos. res notior quam quae exemplis illustrari debeat." *Sp.*

48. δῆλον — χρόνῳ. hyperbaton pro δῆλον, γνῶναι (scil. τὸν θεὸν), ὁτιὴ καὶ τυφλῷ δοκεῖ τοῦθ' etc., *manifestum est*, eum (Apollinem) *existimare*, vel *coeco hoc videri utile* etc. γνῶναι, *existimare*, ut γιγνώσκων, *existimans*, Soph. Oed. Col. 883., ubi v. annotata. durius etiam 205. trajecta sunt verba εἰς τὴν οἰκίαν, si tamen ita locutus est poëta. καὶ τυφλῷ. ἤτοι πρὸς τὸν Πλοῦτον αἰνίττεται, ἢ τὸν πηρὸν τῷ νῷ· νοῦς γὰρ ὁρᾷ, καὶ νοῦς ἀκούει. — παροιμία δ' ἐστὶ „τυφλῷ δῆλα τὰ μαρτύρια" etc. S.

τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ νῦν χρόνῳ.
ΧΡ. οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει,
ἀλλ᾽ εἰς ἕτερόν τι μεῖζον. ἢν δ᾽ ἡμῖν φράσῃ,
ὅστις ποτ᾽ ἐστὶν, οὑτοσὶ, καὶ τοῦ χάριν,
καὶ τοῦ δεόμενος, ἦλθε μετὰ νῷν ἐνθαδὶ,
πυθοίμεθ᾽ ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν, ὅ τι νοεῖ.
ΚΑ. ἄγε δὴ, πρότερον σὺ σαυτὸν, ὅστις εἶ, φράσον
ἢ τἀπὶ τούτοις δρῶ. λέγειν χρὴ ταχὺ πάνυ.
ΠΛ. ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι.
ΚΑ. μανθάνεις,
ὅς φησιν εἶναι;
ΧΡ. σοὶ λέγει τοῦτ᾽, οὐκ ἐμοί·
σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπυνθάνει.
ἀλλ᾽ εἴ τι χαίρεις ἀνδρὸς εὐόρκου τρόποις,
ἐμοὶ φράσον.
ΠΛ. κλάειν ἔγωγέ σοι λέγω.
ΚΑ. δέχου τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ.
ΧΡ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, χαιρήσεις ἔτι.
ΚΑ. ἢν μὴ φράσῃς γὰρ, ἀπό σ᾽ ὀλῶ κακὸν κακῶς.

50. *τὸ μηδὲν ὑγιὲς ἀσκεῖν* est *studium improbitatis, improbitas.* F.

51. *ῥέπει*, *φέρεται*, *ἀποβλέπει*, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ζυγοῦ. *Junt.* ῥ littera in ῥέπει brevem, quae antecedit, vocalem producit, figura notissima.

55. *τὸν χρησμὸν ἡμῶν*, *oraculum nostrum*, i. e. nobis editum.

56. *πρότερον ἤ*, *priusquam*, potius quam, ut interpretatur H. Vossius diar. Jen. a. 1813. p. 443.

57. *τἀπὶ τούτοις.* ἤγουν τὰ ἀκόλουθα τοῖς μὴ ἐθέλουσιν ἑαυτοὺς ἐκφαίνειν. τὰ δέ ἐστι πληγαὶ καὶ τραύματα. *E S.*

58. *οἰμ. λέγω σοι*, *plorare te jubeo*, i. e. plecti; male tibi sit, male pereas; quo sensu etiam *κλάειν σοι λέγω* dicitur 62. sunt hae mala imprecandi formulae satis notae. cf. 111., 872. — *μανθ.* — *εἶναι; audin', quem se esse dicat?* i. e. audin', quomodo respondeat, mala nobis imprecando?

61. *εὐόρκου*, jusjurandum servantis, et, cujus id consequens est, probi atque pii, non servi perjuri, qualis est Cario.

63. *τὸν ὄρνιν*, *omen.* mali enim ominis videbatur, senem coecum aliquoties interrogatum non aliud respondere quam *κλάειν σοι λέγω*, ut notavit K. Duker. „Eustath. in Il. 24. p. 1346, 44. *πᾶν σύμβολον μέλλοντος ὄρνις ἐκαλεῖτο, ἀπὸ μέρους.* — add. Thom. Mag. et Suid. v. *ὄρνις.*“

64. *μὰ τὴν Δήμ.* εἰκότως ταύτην εἰς ὅρκον λαμβάνει, ὡς γεωργός· ἡ γὰρ Δημήτηρ τῆς γῆς ἔφορος. S. — *οὐ χαιρ. ἔτι.* vox mala minantis nihil respondenti. *χαιρήσεις* est forma futuri attica, auctore Moeride p. 403. ed. Pierson., quae legitur etiam ap. Plat. Phileb. 21. *E F.* cf. Matth. gr. §. 178, 3.

65. male haec quoque Chremylo tribuuntur in edd. vett.: cf. 67. sequ. animadvertit H. — *ἀπό σ᾽ ὀλῶ*, ἀπολῶ σε. tmesis.

ΠΛ. ὦ 'τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ.
ΧΡ. πώμαλα.
ΚΑ. καὶ μὴν, ὃ λέγω, βέλτιόν ἐστ', ὦ δέσποτα·
ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον κάκιστα τουτονί.
ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτὸν καταλιπὼν
ἄπειμ', ἵν' ἐκεῖθεν ἐκτραχηλισθῇ πεσών.

66. ὦ 'τάν. vox paulo rarior ap. Aristophanem et Atticos: vide Sp. ad h. l. et Elmsl. ad Eurip. Bacch. 801. ὦ 'τᾶν edidit Herm. Soph. Phil. 1373., quod interpretatur ὦ λῷστε. Brunckianam scripturam ὦ 'τάν probat Reisigius Conject. in Aristoph. 1. p. 217., laudans Apollonii Dyscoli verba illa, quae Bastius emendavit in Addendis ad Gregor. p. 904., παρὰ τὸ νέος νεάν τι ἦν, καὶ παρὰ τὸ ἔτης οὖν γενήσεταί τι ἐτὰν, οὗ τὸ κλητικὸν ὁμόφωνον. addit Reisig. similia ξυνὰν a ξυνὸς, μεγιστὰν a μέγιστος, finitimamque Apollonianae commemorat Zonarae sententiam vol. 2. p. 1896. et Eustathii, acutam ultimam vocabuli comprobantis ad Iliad. α', p. 24, C. ed. rom. Didymus quoque apud Suidam, Favorinum et S. Plat. ad Apol. Socr., Plat. Tauchnit. 1. p. 336., τὸ πλῆρες εἶναί φησιν ὦ ἔταν: nec aliter, nisi quod ad accentus attinet, Ulpianus, laudante Sp., ad Demosth. Olynth. 1. p. 9. τὸ δὲ ὦ τᾶν δύο μέρη λόγου εἰσὶν ὦ καὶ ἐτὰν, ὅ ἐστιν ὦ ἑταῖρε. quas auctoritates, dum aliquid probabilius suppetat, minime contemnendas esse arbitror, etsi illud, quod S. iste ait, vocativum τοῦ ἔτης esse ἔτα, καὶ δωρικῶς ἔταν, non adducor ut credam, sed ab aliena manu addita esse contendo verba καὶ δωρικῶς ἔταν. ceterum haud male idem ὦ τάν, ὦ οὗτος, ὦ ἑταῖρε, ὦ τάλαν, ὦ μέλε, siquidem haec vox non modo est blande compellantium, sed etiam εἰρωνικῶς dicitur, cum quis illudi aliquem ab se et irritari significat, ut observavit Fischerus secundum Hesychium, Moeridem, Timaeum, aliosque grammaticos. cf. 373. — πώμαλα: οὐδαμῶς· ἔστι δὲ ἀττικόν. ἔστι γὰρ ἐπίῤῥημα ἀρνήσεως. vide Fischer. et quos laudat de hoc adverbio, inprimis Harpocrationem, collato Schneideri lex. gr. v. πώ.

67. aliquot libri, in quibus Rav., βέλτιον, quod elegantius vulgato βέλτιστον, sive pro hoc accipiatur, sive sensu positivi dictum putes. tum codd. Arundel., Dorvill. et Elbing., item Junt. 1., ἐστὶν (Arudel. ἐστι), ὦ δέσπ. recte igitur Bekk. et D. ἐστ', ὦ δ. vulgo ἐστι, δ. — F. „καὶ μὴν, *imo, enimvero*. habent enim istae particulae vim adversandi et corrigendi quasi ea, quae herus responderat: ut neque hac de causa πώμαλα servo tribui possit, quae erat veterum quorundam interpp. ap. S. sententia."

68. ἄνθρωπον dici de homine vili et contemto, post Petitum docet Tob. Eckard. Obss. philol. ex Aristophanis Pluto dictioni novi foederis illustrandae inserv. p. 7. sequ. B.

69. αὐτὸν ad utrumque participium refertur, more Graecorum, eadem verbi forma utentium in hoc genere, in quo diversam usurpare solent Latini, velut si dicas *impositum hunc alicui fastigio relinquens abibo.* Acharn. 271. πολλῷ γὰρ ἔσθ' ἥδιον, ὦ Φαλῆς, Φαλῆς, Κλέπτουσαν εὑρόνθ' ὡρικὴν ὑληφόρον, — μέσην λαβόντ', ἄραντα, καταβαλόντα καταγιγαρτίσαι etc. quod dum non capiunt pessimi quidam librarii scripsere κἀτα λιπὼν, jugulato versu, alii aliter haec mutarunt integerrima. — de supplicio Atheniensium reos de saxis praecipitandi in annot. ad h. l. disputat Eckardus Obss. ex Aristoph. Plut. p. 8. sequ.

70. ἄπειμι. sic Attici pro ἀπελεύσομαι, qua forma utuntur scriptores novi Test. vidd. gramma-

ΧΡ. ἀλλ' αἶρε ταχέως.
ΠΛ. μηδαμῶς.
ΧΡ. οὔκουν ἐρεῖς;
ΠΛ. ἀλλ' ἢν πύθησθέ μ', ὅστις εἴμ', εὖ οἶδ' ὅτι
κακόν τί μ' ἐργάσεσθε, κοὐκ ἀφήσετον.
ΧΡ. νὴ τοὺς θεοὺς ἡμεῖς γ', ἐὰν βούλῃ γε σύ.
ΠΛ. μέθεσθέ νύν μου πρῶτον.
ΧΡ. ἤν, μεθίεμεν.
ΠΛ. ἀκούετον δή· δεῖ γάρ, ὡς ἔοικ', ἐμὲ
λέγειν, ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος.
ἐγὼ γάρ εἰμι Πλοῦτος.
ΧΡ. ὦ μιαρώτατε
ἀνδρῶν ἁπάντων, εἶτ' ἐσίγας Πλοῦτος ὤν;
ΚΑ. σὺ Πλοῦτος οὕτως ἀθλίως διακείμενος;
ΧΡ. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, καὶ θεοί, καὶ δαίμονες,
καὶ Ζεῦ, τί φής; ἐκεῖνος ὄντως εἶ σύ;
ΠΛ. ναί.
ΧΡ. ἐκεῖνος αὐτός;
ΠΛ. αὐτότατος.
ΧΡ. πόθεν οὖν, φράσον,

tici. S. Iunt. ἐκτραχ. τὸν τράχηλον κατακλασθῇ, ἐκσπονδυλισθῇ. proprie Fischerus ἐκτραχηλίζειν dici ait equum, qui sessorem excutit, cervicibus demissis; et ἐκτραχηλίζεσθαι sessorem, qui ita excutitur. vide Hesych., Etym. M. etc.

71. ἀλλ' αἶρε ταχ. est *arripe vero eum statim et pone in praecipitio quodam.* sic Matth. 22, 13. ἄρατε αὐτόν. Fisch.

73. sic meliores codd. alii ἀφήσετε. notavit H., saepe dualem et pluralem in idem membrum orationis coire.

74. ἡμεῖς γε. scil. ἀφήσομέν σε, et ad βούλῃ intell. ἀφιέναι σὲ, nempe hac lege et conditione, ut dicas ante quam te missum faciamus, quis tu sis. *E F.*

75. ἦν, vel ἤν, cod. Dorvill., Brunckii membrana, Rav., Ven., Suidas v. ἦ, aliique vett., recentiorum vero Br., Bekk. D. vulgo ἠνὶ, dure correpto ι in μεθίεμεν. ceterum gl. Dorv. et codd. Br. ἠνί: ἰδού: quae vox obedientium.

77. ἦ. libri plurimi ἦν, quae est interpretatio. S. τὸ ἦ ἄνευ τοῦ ν ἀντὶ τοῦ ἤμην. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὸ ἦν καὶ ὑπῆρχον ἐγὼ ἦ φασιν οὕτως· ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, τὸ ὑπάρχω, γίνεται ὁ παρατατικὸς εἶν διὰ διφθόγγου, καὶ διαλύσει ἰωνικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς ε καὶ α γίνεται ἔα, ὡς καὶ τὸ ᾔδεα, καὶ τὸ τιθεῖσι τιθέασιν (ἡ χρῆσις δὲ παρ' Ὁμήρῳ, ὡς τὸ οὐ γὰρ ἀμενηνὸς ἔα [Iliad. ε', 887. ἤ κε ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσιν])· εἶτα, κιρνῶντες τὸ ε καὶ α εἰς η, ἦ φασιν, ὡς καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς εὑρήσεις. cf. Matth. gr. §. 211, 4.

79. ἀνδρῶν ridicule, quasi homo sit Plutus. cf. 81. — εἶτ' cf. 45.

81. καὶ θεοί. cf. 1. F. „δαίμονες cum distinguuntur a θεοῖς, sunt dii minorum gentium.“

83. αὐτότατος. ἔπαιξεν αὐτότατος ὑπερθετικῶς εἰπὼν, ἵνα δείξῃ,

αὐχμῶν βαδίζεις;
ΠΛ. ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι,
ὃς οὐκ ἐλούσατ', ἐξότου περ ἐγένετο.
ΧΡ. τουτὶ δὲ τὸ κακὸν πῶς ἔπαθες; κάτειπέ μοι.
ΠΛ. ὁ Ζεύς με ταῦτ' ἔδρασεν, ἀνθρώποις φθονῶν.
ἐγὼ γὰρ ὢν μειράκιον ἠπείλησ', ὅτι
ὡς τοὺς δικαίους, καὶ σοφοὺς, καὶ κοσμίους,
μόνους βαδιοίμην· ὁ δέ μ' ἐποίησεν τυφλὸν,

ὡς ἀληθῶς αὐτός ἐστιν, ὥσπερ καὶ τὸ μονώτατος. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ μὲν μονώτατος εὕρηται ἐν τοῖς λογοποιοῖς, τὸ δὲ αὐτότατος οὔ. *E S. ipsissimus* dixit Plautus Trin. 4, 2, 146.

84. αὐχμῶν, squalens, sordidus. 84. sequ. ἐκ Πατρ. ἔρχομαι. εἰς ἣν τῶν τὸν λακωνικὸν βίον ζηλούντων Ἀθηναίων, πλούσιος μὲν σφόδρα, ἄλλως δὲ κακόβιός τις, καὶ φιλοχρήματος, καὶ σκνιφὸς κωμῳδεῖται, ὡς ἐν Πελαργοῖς εἴρηται περὶ τούτου etc. (v. Aristophanis fragm. p. 128. nostrae ed.) S. ἐκ Πατρ. ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Πατροκλέους. *gl. Br.* de hoc vid. Schäfer. ad Bosii Ell. gr. p. 343. quanquam F. „non necesse est," inquit, „ut ad Πατρ. vocab. οἴκου intelligatur. ponuntur nomina hominum pro locis, ubi sunt et versantur, ut 32., 89., 237. sic Terent. Phorm. 5, 1, 5. *a fratre quae egressa est meo*, i. e. e domo fratris." non affirmaverim, hunc Patroclem vel esse Πατροκλείδην istum χεζητιῶντα Av. 743., vel cognominem Socratis fratrem uterinum, de quo Plato Euthydemi c. 61., si recte se habet codicum scriptura, quam addubitabat Heindorfius. Sp. „Singularem prorsus hujus Patroclis illuviem sugillat, qui a natali die nunquam laverit. abunde autem notum, quae lotionum cura, ut de aliis gentibus jam nihil dicam, ap. Athenienses fuerit, adeo ut nunquam cibum sumerent, aut eo sumto abirent, nisi lotis prius manibus" etc. Be. plures fuisse ait Athenis ejusmodi λακωνομανοῦντας, ῥυπῶντας: vide Av. 1182. F. „Scilicet Athenis erant multi, qui vitam et mores Laconum imitarentur, h. e. qui, quanquam divites, tamen comas alerent, esurirent, nunquam balneo uterentur. vide Av. 1181. seqq., ubi est ῥυπᾶν. horum avarorum hominum facile princeps erat Patrocles: unde exstitit proverbium Πατροκλέους φειδωλότερος de homine divite, sed sordido et parco. v. Apostol. Paroem. 18, 74. et Erasm. Adagg. p. 84. homines avari cavebant, ne balneo publico uterentur (Nub. 810.), ne jacturam facerent olei, quo ungerentur loti, et ne balneaticum (ap. Romanos erat quadrans) balneatori solvere deberent. v. Ursin. ad Ciaccon. de Triclin. p. 121. seqq., et Mercurialis Art. gymn. 1, 10. atque ad hoc lavationis in balneis publicis genus referri debent verba οὐκ ἐλούσατο. nam ne privata lavatio intelligi possit, impedit etiam hoc, quod a poëta notatur *sordida* Patroclis avaritia. cf. Theophr. Char. 9, 3., et λούεσθαι, se lavare, se lavari jubere, balneo uti, inter verba balneis propria retulit Pollux 7, 167."

89. κοσμίους, sanctos, modestos, quales fere sunt οἱ σοφοὶ, i. e. rerum divinarum atque humanarum periti. vide F., et ab eo laudatum Plat. Phaed. 13.

90. βαδιοίμην. cf. 491. de invidia deorum pervetusta est opinio. Amasis epist. ad Polycratem Herodot. 3, 40., ἐμοὶ δὲ αἱ σαὶ μεγάλαι εὐτυχίαι οὐκ ἀρέσκουσι, ἐπισταμένῳ τὸ θεῖον ὡς ἐστι φθονερόν. cf. 7, 10, 5. non prorsus eadem haec invidia est θεῶν νεμέσει, quam dicit Euripides Or. 1326., quae tamen et ipsa φθόνος appellatur Rhes. 431.

ἵνα μὴ διαγιγνώσκοιμι τούτων μηδένα·
οὕτως ἐκεῖνος τοῖσι χρηστοῖσι φθονεῖ.
ΧΡ. καὶ μὴν διὰ τοὺς χρηστούς γε τιμᾶται μόνους,
καὶ τοὺς δικαίους.
ΠΛ. ὁμολογῶ σοι.
ΧΡ. φέρε, τί οὖν;
εἰ πάλιν ἀναβλέψειας, ὥσπερ καὶ προτοῦ,
φεύγοις ἂν ἤδη τοὺς πονηρούς;
ΠΛ. φήμ' ἐγώ.
ΧΡ. ὡς τοὺς δικαίους δ' ἂν βαδίζοις;
ΠΛ. πάνυ μὲν οὖν·
πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑόρακά που χρόνου.
ΧΡ. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν· οὐδ' ἐγὼ γὰρ ὁ βλέπων.
ΠΛ. ἄφετόν με νῦν· ἴστον γὰρ ἤδη τἀπ' ἐμοῦ.
ΧΡ. μὰ Δί', ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἑξόμεσθά σου.
ΠΛ. οὐκ ἠγόρευον, ὅτι παρέξειν πράγματα
ἐμέλλετόν μοι;
ΧΡ. καὶ σύ γ' ἀντιβολῶ, πιθοῦ,
καὶ μή μ' ἀπολίπῃς· οὐ γὰρ εὑρήσεις ἐμοῦ
ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα.
ΚΑ. μὰ τὸν Δί'· οὐ γάρ ἐστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ.
ΠΛ. ταυτὶ λέγουσι πάντες· ἡνίκ' ἂν δ' ἐμοῦ
τύχωσ' ἀληθῶς, καὶ γένωνται πλούσιοι,
ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.

92. οὕτως, *adeo*, tantopere. F. τοῖσι χρ., viris bonis, seu probis.

98. ita Porson. ad Dawes. p. 369. ed. Kidd., et in ed. fabulae, quam Dobr. curavit, cum in aliquot libris legatur ἑωρακά που. Rav. et Burgessii codex ἑώρακά πω, sed abhorret οὔπω, mirorque, ἑόρακά πω placuisse Bekkero, aliisque. vulgo ἑώρακα χρόνου. vid. index v. ὁρᾶν. — S. πολλοῦ γὰρ αὐτ. διὰ τὸν ἐπιχώριον τρόπον· ταῦτα γὰρ εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων φησὶ πολιτείαν, ἀποσκώπτων αὐτοὺς ὡς πονηρούς. cf. 47.

102. ἀγορεύειν proprie est *verba facere in concione*, deinde *dicere* simpliciter, ut h. l. dixerat autem Plutus 73. — F.

106. perperam haec Chremylo continuantur, ut ἄλλος intelligatur ἀγαθός. imo ridicule servus nequam neminem probiorem esse ait domino praeter se ipsum; quemadmodum secundas hujus agit per totam scenam. personas saepe falsas adscriptas esse in poëtis scenicis, nemo nescit. cf. Ran. 1357.

109. ἀτεχνῶς (ab ἀτεχνὴς, *simplex*, *apertus*, *integer*, ab omni fraude et dolo [τέχνη] alienus. F.), ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καθάπαξ etc. S. Moeris ἀτεχνῶς ἀττικόν· ἁπλῶς κοινόν. frequens vocabuli usus ap. Platonem, ut notavit B. „ἀτεχνῶς ὑπερβάλλειν τῇ μοχθηρίᾳ est *aperte et insigniter improbum esse.* neque enim necesse est, ut intelli-

ΧΡ. ἔχει μὲν οὕτως· εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί.
ΠΛ. μὰ Δί', ἀλλ' ἁπαξάπαντες.
ΚΑ. οἰμώξει μακρά.
ΧΡ. σοὶ δ' ὡς ἂν εἰδῇς ὅσα παρ' ἡμῖν, ἢν μένῃς,
γενήσετ' ἀγαθὰ, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ.
οἶμαι γὰρ, οἶμαι (ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται),
ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας,

gatur τοὺς ἄλλους, — cum hoc verbum etiam absolute ponatur, ut Xenoph. Mem. Socr. 4, 3, 7., Aeschin. Socr. 3, 17. — ἀτεχνῶς et ἀτέχνως differunt inter se, Ammonio aliisque grammaticis auctoribus, sic, ut ἀτέχνως sit *infabre*, *inartificialiter*; ἀτεχνῶς *aperte*, *prorsus*. — denique μοχθηρία dicitur vel *aerumna*, vel *miseria*, vel *improbitas*, vitiorum studium, ut h. l.“ *E F.*

111. ἁπαξ., *ad unum omnes*, ut 755., 1105. S. οὔ, φησί, πάντες, ἀλλ' ὁμοῦ πάντες· τὸ γὰρ ἅπαξ ἐπὶ ἐπιτάσεως λαμβάνεται. — οἰμώξει. fut. med. F. ad 18.: „σιγήσομαι. Attici in multis verbis neutris in αω et εω desinentibus futura media praeferunt futuris act. sic πράξομαι, θηράσομαι, pro πράξω, θηράσω, Moeris hh., vv. Plato Symp. 38. ἐπαινέσεται, de Rep. 2. p. 379., t. 2. Steph. ἐπαινεσόμεθα.“ — cf. idem in Anim. ad Welleri gr. gr. 3, 2. p. 62., et Matth. gr. §. 181. sic igitur h. l. οἰμώξει significat οἰμώξεις, quod in quibusdam edd. se reperisse ait Dukerus, sicut terminationem illam 2. personae atticam mirati saepe librarii mutarunt in ῃ vel εις: qua de re F. laudat annot. ad Plat. Polit. 6. et Euthyphr. 19. — ceterum v. ann. ad 58. — „Quod Invern. e Rav. reposuit μακρὰν pro μακρὰ, id quam vim hic habeat, non patet. μακρὰ pro adv. positum est *longe*, *diu*, *multum*, *valde* (v. Girard.), quo postremo significatu h. l. accipiendum est.“ — B. male etiam Ven. μακράν. cf. index v. μακρός.

112. sic editor Teubner., D., T. perperam ll. σὺ δ' ὡς etc.

114. οἶμαι γὰρ, οἶμαι. repetitio pathetica, cujus plura exempla retulit Sp. F. „Iteratio illa verbi οἶμαι (h. e. *spero*), quam graeci rhetores ἀναδίπλωσιν, latini *conduplicationem* vocant, exprimit certitudinem spei. cf. Demetr. Phaler. de Elocut. sect. 280., Reitz. ad Luciani Imagg. 14. p. 472. sequ. t. 2.“ — ξὺν θεῷ δ' εἰρ., *quod dicatur favente* (seu *volente*) *deo.* nota formula, de qua Vigerus 9, 5, 13. aliique. cf. 343. „εἰρήσεται. futurum medii pro passivi, ut ἐκπλυνεῖται 1060., καταλύσεται et ἀδικήσεσθαι Xenoph. Cyr. 1, 6, 9.; 3, 2, 8.“ *E F.*

115. τῆς ὀφθ. τῆς πηρώσεως. ἰδίως δὲ ὀφθαλμίαν τὴν πήρωσίν φησι· διὸ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ μεταπεποίηται τῆς συμφορᾶς ταύτης σε παύσειν, ἧς ἔχεις. S. „Fabula haec bis edita fuit, primum Ol. 92, 4. (93, 1.), archonte Diocle (belli pelop. anno 24., ante Christ. nat. 408.), iterum post 20 annos, archonte Antipatro, Ol. 97., 4. (98, 1.) (ante Christ. nat. 388.). quam habemus, nec prior, nec posterior est, sed e duabus a grammatico quodam vetustissimo concinnata.“ (Droysen. in prolegomenis Pluti, *Des Aristoph. Werke*, 1. Th. S. 119. „Die Meinung früherer Philologen, der Hemsterhuys die grosse Autorität seiner Beistimmung gegeben hat, als sei der auf uns gekommene Text aus beiden Bearbeitungen zusammengetragen, ist durch neuere Untersuchungen widerlegt worden. Wir dürfen mit Zuversicht annehmen, dass wir den Plutos so, wie ihn Aristoph. in seinen letzten Lebensjahren auf die Bühne gebracht, vor uns haben.“) *Br. K.* in Prolegomenis Pluti „Quae hodie extat fabula,“ inquit, „ex priore et posteriore mixta videtur. nam non eam esse priorem Plutum, inde patet, quod in ea occurrunt notae quaedam

βλέψαι ποιήσας.
ΠΛ. μηδαμῶς τοῦτ' ἐργάσῃ·
οὐ βούλομαι γὰρ πάλιν ἀναβλέψαι.
ΧΡ. τί φῄς;
ΚΑ. ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν ἄθλιος φύσει.
ΠΛ. ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς, τὰ τούτων μῶρ' ἐπεὶ
πύθοιτ' ἂν, ἐπιτρίψει με.
ΧΡ. νῦν δ' οὐ τοῦτο δρᾷ,
ὅστις σε προσπταίοντα περινοστεῖν ἐᾷ;

temporis, quae priori Pluto minime conveniant: vidd. S. Pluti 173. et 1142., et ex eo Petitus Misc. 1, 16. praeterea S. ad Ran. 1125. locum quendam citat ex Pluto priore, qui in hac fabula non reperitur. contra ex priore Pluto oportet sumta esse loca illa, in quibus ὀνομαστὶ quidam perstringuntur, ut [Neoclides 660., Patrocles 84.] Pamphilus 174., Agyrrius 176., Philepsius 177., Philonides 179 et 301., Aristyllus 312. [more veteris comoediae.] nam tempore Pluti posterioris lege lata jam vetitum erat expresso nomine in scena quemquam comico sale perfricare [a quo tempore mediae numeratur comoediae origo], ut testatur Anon. in vita Aristoph. et pluribus probat Petit. de Leg. att. p. 80. sequ. (151. sequ. ed. Wessel. cf. Meurs. Them. att. 3, 1., Schol. Aristoph. Acharn. 1149. [1163.], Köpke *Gesetzgeb. d. Gr.* p. 411., et de classibus fabularum Aristophanis Manso ad Ran. 140.) eadem autem licentia comicis adhuc concessa erat tempore Pluti prioris, 20 annis ante actae fabulae. praeterea si standum est auctoritate veteris S., versus hos duos 115. et 119. oportet esse ex priore Pluto: quippe poëta, eodem S. teste, in posteriore emendaverat.“ (F. censet, irrepsisse nonnullis locis versus et verba e priore Pluto, ut 115., 119., 122., 216. cf. etiam Harless. ad Fabric. Bibl. gr. 2. p. 362. B.) — ὀφθαλμίαν F. proprei ait esse lippitudinem, ut Xenoph. Mem. Socr. 3, 8, 3.; cf. Foësius Oecon. Hippocrat. h. v., Celsus 6, 6. sed h. l. ita dicitur coecitas, animadvertente S., cujus verba descripsere Suid. et Favorinus. cf. Valck. ad Herod. 7, 229. — „pro ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθ. dici etiam proterat ἀπ. σου τὴν ὀφθαλμίαν, quae est sane usitatior verborum structura, quum proprie coecitas depellatur ab homine, non homo a coecitate: unde proprie dicitur ἀπαλλάττειν νόσον τινός. sic etiam Latini dicunt *ignem defendere a tectis*, et *tecta defendere ab igni*.“ F.

118. „sensus *hic homo natus est ad miseriam*. nam ἄθλιος φύσει, *miser natura*, dicitur is, qui sciens et prudens sibi mala, incommoda, pericula, contrahit et comparat“ etc. F.

119. οἶδ' ὡς plures MSS., in quibus Rav., ἐπεὶ Elbing. et S. Ald., duo ἔπη εἰ, more librariorum mendosis adscribendi emendata; sequente versu 3 codd. ἐπιτρίψειέ με. recte Br., uti et nos edi jussimus: neque enim ferenda est olim vulgata lectio ὁ Ζ. μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τ. μ. ἔμ' εἰ πυθ. ἂν, ἐπιτρίψειε. „particula οὖν post μὲν auget affirmationem, *certe;* et per τὰ μῶρα intelligitur stultum consilium Chremyli et Carionis (τούτων), quod constituerant visum Pluto reddere nolente et invito Iove. — Plutus haec dicere censendus est conversus ad spectatores, ita tamen ut illi audiant. ἐπιτρίβειν respondet lat. verbo *perdere*, quod non modo est *necare*, sed maximis miseriis premere, ut Terent. Ad. 4, 6, 2., Hec. 3, 4, 27.“ *E F.* cf. 275., 347.

121. προσπταίειν dicuntur τοῖς κάτω μέρεσιν, ἢ ποσὶν, ἢ κνήμῃ, ut προσκρούειν τοῖς ἄνω καὶ κεφαλῇ, auctore Ammonio de differ. voc. p. 121. ed. Valck. *Ex eodem.* περινοστεῖν. cf. 490. νόστος κυ-

ΠΛ. οὐκ οἶδ'· ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀῤῥωδῶ πάνυ.
ΧΡ. ἄληθες; ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων!
οἴει γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα
καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἀξίους τριωβόλου,
ἐάν γ' ἀναβλέψῃς σὺ κἂν σμικρὸν χρόνον;
ΠΛ. ἆ, μὴ λέγ', ὦ πονηρὲ, ταῦτ'!
ΧΡ. ἔχ' ἥσυχος·
ἐγὼ γὰρ ἀποδείξω σε τοῦ Διὸς πολὺ
μεῖζον δυνάμενον.
ΠΛ. ἐμὲ σύ;
ΧΡ. νὴ τὸν οὐρανόν.
αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τίν' ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν;
ΚΑ. διὰ τἀργύριον· πλεῖστον γάρ ἐστ' αὐτῷ.
ΧΡ. φέρε,
τίς οὖν ὁ παρέχων ἐστὶν αὐτῷ τοῦθ';
ΚΑ. ὁδί.

ρίως (?) μὲν ἡ ἀπὸ ἀλλοδαπῆς οἴκαδε ἄφιξις· καταχρηστικῶς (?) δὲ ἡ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μετάβασις καὶ πορεία. S. nescio an haec prima significatio sit vocis. vide Musgrav. et interpp. ad Rhes. 403. Favorin. νοστῆσαι ἐπὶ τοῦ οἴκαδε ἐπανελθεῖν εἴρηται· κεῖται δὲ παρ' Ὁμήρῳ (et aliis) καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐλθεῖν. est igitur *περινοστεῖν circumire, circumerrare.* utitur hoc verbo etiam Lucianus Timone c. 13, 24. cf. Ach. 29.

122. οὐκ οἶδ'. modestia et pietas in Jovem ita respondere Plutum jussit. F. cf. 127. ὀῤῥωδῶ. Moeris ὀῤῥωδεῖν ἀττικῶς· φοβεῖσθαι, ἢ ἀθυμεῖν, ἑλληνικῶς. vett. glossae apud H. ὀῤῥωδῶ: τὸ φοβοῦμαι. de proprio sensu vocabuli vide vel Schneideri lex. gr. v. ὄρος, sive ὄῤῥος.

123. „ἄληθες; ἴσον τῷ ὄντως. ἀξιοῦσι δὲ ὀξύνειν τὴν πρώτην, ὅταν τοῦτο δηλοῖ. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα θαυμαστικὸν etc. S. cf. 425., Ran. 793.

125. τριώβολον fuit numus, valens 3 obolos, i. e. dimidiam drachmam: v. Pollux 9, 60. in parte ejus adversa erat effigies Jovis, in aversa imago noctuae. — sed ἄξιον τριωβόλου dicitur res, quae est alicujus, sed parvi vilisque pretii; qua forma loquendi etiam Plautus Poen. 1, 2, 168. sequ. *non ego homo trioboli* (ἄξιος τριωβόλου, qui uno verbo τριωβολιμαῖος dicitur: v. Suid. h. v.) *sum, nisi* etc. ait igitur Chremylus, imperium et potentiam Jovis nullam fore prae imperio et potentia Pluti, si hic lumina oculorum receperit vel (κἂν, ut Marc. 6, 56.) ad breve tempus.“ F.

127. ἆ. ἐπίῤῥημα ἐπιτιμητικόν. S. ἐπίῤῥημα τοῦτο ἐκπληκτικόν. S. *Dorv.* πονηρὲ, *improbe*, qui tam impie loquaris. ita Br. perperam alii πόνηρε. S. πόνηρε δὲ, ἤγουν γεωργέ· ἢ ἄθλιε. εὕρηται γὰρ καὶ οὕτως μετατιθεμένου τοῦ τόνου ἀττικῶς. F. „ἔχ' ἥσυχος. (cod. Dorv. ἥσυχως, fortasse pro ἡσύχως.) i. e. ἡσύχαζε, *tace*: nam adjectiva eleganter pro adverbiis ponuntur; sed librarii saepe reposuere adverbia. v. Anim. ad Weller. 3, 1. p. 331. seqq.“

129. νὴ τὸν οὐρανόν. solenne jusjurandum: cf. 267., 362., 399., Sp. ad h. l., et a B. laudatam Valckenarii dissert. de ritibus in jurando ap. Hebr. et Gr. in ejus Opusc. philol., Lips. 1808., t. 1. p. 3., et inprimis c. 8. p. 85. seqq.

130. αὐτίκα, εὐθέως, *jam primum, ut hoc utar, exempli gratia.* E F.

ΧΡ. θύουσι δ' αὐτῷ διὰ τίν'; οὐ διὰ τουτονί;
ΚΑ. καὶ νὴ Δί' εὔχονταί γε πλουτεῖν ἄντικρυς.
ΧΡ. οὔκουν ὅδ' ἐστὶν αἴτιος, καὶ ῥᾳδίως
παύσειεν, εἰ βούλοιτο, ταῦτ' ἄν;
ΠΛ. ὅτι τί δή;
ΧΡ. ὅτι οὐδ' ἂν εἷς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι,
οὐ βοῦν ἄν, οὐχὶ ψαιστὸν, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἕν,
μὴ βουλομένου σοῦ.
ΠΛ. πῶς;
ΧΡ. ὅπως; οὐκ ἔσθ' ὅπως
ὠνήσεται δήπουθεν, ἢν σὺ μὴ παρὼν
αὐτὸς διδῷς τἀργύριον· ὥστε τοῦ Διὸς
τὴν δύναμιν, ἢν λυπῇ τι, καταλύσεις μόνος.
ΠΛ. τί λέγεις; δι' ἐμὲ θύουσιν αὐτῷ;
ΧΡ. φήμ' ἐγώ.
καὶ νὴ Δί', εἴ τί γ' ἔστι λαμπρὸν, καὶ καλὸν,
ἢ χάριεν, ἀνθρώποισι, διὰ σὲ γίγνεται·
ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα.
ΚΑ. ἔγωγέ τοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον
δοῦλος γεγένημαι, διὰ τὸ μὴ πλουτεῖν ἴσως.

134. *ἄντικρυς.* δι' ἐναντίας, φανερῶς. ὁ δὲ ποιητὴς ἐκτεταμένως λέγει δίχα τοῦ σ, ἀντικρὺ δηλονότι. (de hac re diximus ad Iliad. γ', 359. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 443, 44.) S. ἄντικρυς est *palam*, praesentibus et audientibus aliis, φανερῶς Hesych. *E F.*

136. *ὅτι τί δή;* διὰ τί; *gl. Br.* vidd. Viger. 8, 9, 3. et ad eum Herm. annot. 348.

137. *οὐδ' ἂν εἷς* pro οὐδεὶς ἄν. v. Duker. ad Thucyd. p. 556., Koen. ad Gregor. p. 23. F.

138. *οὐ βοῦν ἄν.* *nicht etwa einen Stier.* non redundat alterum ἄν: vid. Herm. ad Viger. annot. 283. — F. „*ψαιστὸς* proprie est adject. *mola tritus et comminutus*, a ψαίω: sed ψαιστὸν ponitur fere ut substant., intellecto nomine ἄλευρον vel ἄλφιτον. erat genus *placentae orbicularis*, confectae e farina et oleo, cui interdum mel et vinum addebant, subacta; quae quidem liba diis offerebantur a pauperibus. v. Hesych., Suid., Etym. M., etiam Foësius Oecon. Hipp. v. ψαιστὴν μάζαν (p. 688.)"

140. *δήπουθεν*, δηλονότι, *scilicet, ut opinor.* vide Br., Fisch., et, quos laudant, grammaticos, Moerin p. 130. Piers., Timaeum p. 79. ibique Ruhnk., Hesych., Suidam.

142. *καταλύσεις*, ἀφανίσεις, καταστρέψεις. vid. F.

143. „*φήμ' ἐγώ*, *recte*, ut 96." F. *ita loquor*, vel *ita dico*, Plautus eodem sensu. v. Parei lex. Plaut. v. Ita loquor, nos ann. ad Trinum. 934. 1. ed.

144. Pindarus de Gratiis Ol. 14, 5. σὺν γὰρ ὑμῖν τά τε τερπνὰ καὶ τὰ γλυκέα γίγνεται πάντα βροτοῖς. comparavit H. Voss. Ephem. Jen. 1813. p. 443. — „*λαμπρὸν* dicitur de omnibus, quae *magnifica* sunt et luculenta, sed in primis (?) de vestibus et epulis." F.

148. S. *τὸ ἴσως* ἢ διστακτικὸν, ἢ ἐπίσης τοῖς ἄλλοις. B. „ἴσως S. Girard. Münter. et Fisch. explicant

ΧΡ. καὶ τάς γ' ἑταίρας φασὶ τὰς κορινθίας,
ὅταν μὲν αὐτάς τις πένης πειρῶν τύχῃ,
οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν· ἐὰν δὲ πλούσιος,
τὸν πρωκτὸν αὐτὰς εὐθὺς ὡς τοῦτον τρέπειν.
ΚΑ. καὶ τούς γε παῖδάς φασι ταὐτὸ τοῦτο δρᾷν,
οὐ τῶν ἐραστῶν, ἀλλὰ τἀργυρίου χάριν.
ΧΡ. οὐ τούς γε χρηστοὺς, ἀλλὰ τοὺς πόρνους, ἐπεὶ
αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί.
ΚΑ. τί δαί;
ΧΡ. ὁ μὲν ἵππον ἀγαθὸν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικάς.
ΚΑ. αἰσχυνόμενοι γὰρ ἀργύριον αἰτεῖν ἴσως
ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.

ἐπίσης, *aeque ut alii*; at Schaefer. ad Longum p. 357. sensu pervulgato accipi jubet, sic tamen, ut rem certam denotet (*profecto*); quam adverbii vim pluribus exemplis adstruxit." cf. Schneider. lex. gr. h. v. Eurip. quoque Alc. 988. *χρόνῳ δὲ καὶ σύ μ' αἰνέσεις ἴσως* in re minime dubia. cf. infra 558., Eccl. 494. sed vellem tamen explicuisset Schaeferus, qui fieri possit, ut vox utrumque horum, *fortasse* et *profecto*, significet, quae videntur esse pugnantia. equidem in rebus certis aut valde verisimilibus usurpare putem *ἴσως* per *μείωσιν* quandam, quae non caret attica urbanitate; quemadmodum et *σχεδὸν* dici solet. Soph. El. 569. *εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν κακῶν ἴδρις, Σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν.* et Trach. 43. *σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν.* cf. 856. neque absimilis significationis est *ἂν* particula in exemplis illis, quae adtulit Matth. gr. §. 598., c., quibus alia nos addidimus in annotatis ad Eurip. Hel. 545. et Ion. 793. cf. infra notata ad 418. de usu *τοῦ δοκεῖν εἶναι.* habet etiam germanica lingua ejusmodi vocabula *vielleicht*, *fast*, *wohl*, *etwa*, quibus utuntur, qui dicere aliquid volunt sine injuria praesentium, aut ita, ut responsioni atque dubitationi relinquatur locus, nec quidquam praefracte vel negare, vel affirmare, videantur. sic igitur haec reddas licet *weil es an Reichthum wohl gebrach*, i. e. „fortasse quia ille, qui me vendidit, non erat dives." cf. 259. sensit haec ex parte H. Vossius l. l. ad 144. — quod ad pretia servorum Athenis attinet, F. alios 10 minis emi solitos esse ait, alios 5, alios duabus, alios etiam dimidia, qua de re laudat Xenoph. Mem. Socr. 2, 5, 2. cf. Nitschianus a Köpkeo editus liber germ. Antiquitatum gr. pagg. 366. sequ., et, quem B. laudavit, J. F. Reitemeieri *Gesch. u. Zustand der Sklaverei in Griechenland* p. 79. sequ.

149. *ἐπίσημοι ἐν Κορίνθῳ ἑταῖραι μνημονεύονται Λαΐς, Κυρήνη, Λέαινα, Σινώπη, Μυῤῥίνη, Σκιώνη.* — S.

150. *πειρῶν*, *πειράζων*, sollicitans ad stuprum. cf. 1063.

151. *οὐδὲ — νοῦν.* *οὐ μόνον ὅτι οὐ προσδιαλέγονται, ἀλλ' οὐδὲ ὁρῶσι σχεδόν.* S.

155. *πόρνους*, pueros meritorios. *ἐπεὶ — χρηστοί* (*pueri ingenui*). ironia. cf. seqq.

156. *τί δαί;* cf. R. 135.

157. *ἵππον — κύνας θηρ.* „hi appetebantur ab adolescentibus, qui venationibus exercebantur ap. Graecos et Rom. v. Terent. Andr. 29. sequ., Horat. A. P. 162. sequ." *E F.* cf. Petron. ed. Plantin. a. 1596. p. 38.

159. *περιπέττειν* proprie dicuntur pistores, qui fermentum in conficiendis panibus cum farina ita commiscent et confundunt, ut non

ΧΡ. τέχναι δὲ πᾶσαι διὰ σὲ καὶ σοφίσματα
ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισίν ἐσθ᾽ εὑρημένα.
ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος,
ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, ὁ δὲ τεκταίνεται·
ὁ δὲ χρυσοχοεῖ γε, χρυσίον παρὰ σοῦ λαβών . . .
ΚΑ. ὁ δὲ λωποδυτεῖ γε, νὴ Δί᾽, ὁ δὲ τοιχωρυχεῖ.
ΧΡ. ὁ δὲ γναφεύει γ᾽ . . .
ΚΑ. ὁ δέ γε πλύνει κῴδια.
ΧΡ. ὁ δὲ βυρσοδεψεῖ γ᾽.
ΚΑ. ὁ δέ γε πωλεῖ κρόμμυα.
* ὁ δ᾽ ἁλοὺς γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται.
ΠΛ. οἴμοι τάλας, ταυτί μ᾽ ἐλάνθανεν πάλαι!
ΧΡ. μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ;

appareat (vid. S. h. l.); deinde de iis, qui rem aliquam obtegunt et occultant alia quadam re; idem quod περικαλύπτειν. vid. Suid. in περιπέττουσι. F. cf. Schneideri lex. gr. h. v. — τὴν μοχθ. illiberalem quaestum, procacitatem.

160. etsi σοφίσματα fere dicuntur *artes*, *fallaciae*, tamen h. l. sunt *inventa*, *commenta*, in utramque partem, et utilia, et inutilia. *E F.* vide seqq. — haec usque ad 169. Chremylo tribuuntur omnia in edd. antiquis. alii aliter. nos secuti sumus Bentlejum et Porsonum, ridicula ista et scurrilia, quae insunt in versibus 165. et 168., servo quam domino digniora esse arbitrati. eadem de causa recte, me judice, Br. Carioni adscripsit verba ὁ δέ γε πλύνει κῴδια 166., quod servile officium (vide interpp. ad Eq. 401.) a servo commemorari consentaneum est; cui et illa ὁ δέ γε πωλεῖ κρόμμυα magis convenire putavi quam Chremylo, qui quae dicit, ea omnia dignitatem quandam habent, qua destituti sunt sermones servuli παρῳδοῦ. cf. ann. ad 183. et inprimis S. ad 190.

165. λωπ. κλέπτης ἐστὶ συλῶν τὰ ἱμάτια. τοιχ. τοίχους οἴκων διορύττει, τὰ ἐντὸς τούτων ὑφαίρεσθαι σπουδάζων. *gl. Paris.* „omnia furum genera memorantur a Xenoph. Mem. Socr. 1, 2, 62.“ F.

166. γναφεύει membr. reg. Paris., Lincoln., Br. alii κναφεύει, quod est veteris Atticae dialecti, qua utuntur Tragici, nec metro aeque congruit. vid. Br. gl. paris. κναφεύει, διὰ τοῦ κνάφου τὰ ἱμάτια καλλωπίζει. ἔστι δὲ κνάφος εἶδος ἀκάνθης.

167. βυρσ. ἕτερος δὲ τὰς βύρσας ἕψει (imo δεψεῖ). λέγονται δὲ βύρσαι τὰ δερμάτια τῶν βοῶν. *gl. Paris.*

168. imo δ. σέ γ᾽ οὐ παρ. — παρατ. poena adulterorum, de qua vide scriptores Antiquitatum gr., Heindorf. ad Horat. Sat. 1, 2, 39. etc.

170. μέγας δὲ βασ. rex Persarum, quem etiam βασιλέα et a Latinis *regem* appellari dicit F. κατ᾽ ἐξοχήν (v. Xenoph. Mem. Socr. 4, 2, 33., Ages. 8, 3., Nepos Ages. 2, 1.); quanquam et satrapae audiunt βασιλεῖς, velut Aeschyl. Pers. 24.: nam βασιλεὺς generatim dicitur praefectus cum potestate et imperio (Hom. Odyss. α', 394.). ceterum rex Persarum tum fuit Artaxerxes II. Mnemon. *E F. S.* — κομᾷ δὲ εἶπεν, τουτέστι σεμνύνεται τῇ περιουσίᾳ τῆς ἀρχῆς, ἀπὸ τῶν μέγα φρονούντων τῇ κόμῃ. „nam Athenis nonnisi hominibus ingenuis et viris honoratis licebat comam nutrire. — cf. 568., Hesych., Etym. M., Suid., Perizon. ind. Aeliani h. v.“ F.

ΚΑ. ἐκκλησία δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον γίγνεται;
ΧΡ. τί δέ; τὰς τριήρεις οὐ σὺ πληροῖς; εἰπέ μοι.
ΚΑ. τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ 'ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει;
ΧΡ. ὁ Πάμφιλος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον κλαύσεται;
ΚΑ. ὁ βελονοπώλης δ' οὐχὶ μετὰ τοῦ Παμφίλου;
ΧΡ. Ἀγύρριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται;
ΚΑ. Φιλέψιος δ' οὐχ ἕνεκα σοῦ μύθους λέγει;
ΧΡ. ἡ 'ξυμμαχία δ' οὐ διὰ σὲ τοῖς Αἰγυπτίοις;

171. **διὰ τοῦτον**, propter hunc Plutum i. e. argenti causa, ut auferat mercedem concionalem, *τὸ ἐκκλησιαστικόν*: vide R. 1392.

173. **τὸ ξεν.** *στράτευμα*, exercitum conductitium, cujus qui milites scribebantur, erant exteri et barbari, non cives; quo nomine servus invehitur in Athenienses, tanquam ignavos, qui non ipsi in bellum proficiscerentur, more majorum. intelligitur autem bellum corinthiacum seu *συμμαχικόν*, conflatum olymp. 96, 3., in quo bello Athenienses Corinthi alebant praesidia. vide, quos laudant, Xenoph. Hist. gr. 4, 2., Pausan. 3, 9, 6.; 4, 17, 3.

174. *ὁ Πάμφιλος ουτος καὶ ὁ Βελονοπώλης* (*βελον.* scribendum esse censet Dukerus, i. e. acuum quendam venditorem vulgo cognitum: cui assentior.) *ἀμφότεροι δανεισταὶ Ἀθήνησιν.* — (*ἄλλως.*) *ὁ Πάμφ. δὲ δημαγωγὸς ἦν οἱονεὶ πολιτευόμενος, καὶ ἔκλεπτε τὰ τοῦ δήμου, ὡς καὶ Πλάτων φησὶν Ἀμφιαράῳ* **καὶ νὴ Δί' εἰ Πάμφιλόν γε φαίης κλέπτειν τὰ κοίν', ἅμα τε συκοφαντεῖν.** (sic Meinek. Fragm. Com. gr. 2, 2., p. 618. ll. *συκοφάντην.* sunt hi 2 versus asynart., constantes ex 2 iambis hypercat.) *οὗτος οὖν ἁλοὺς ἐπὶ κλοπῇ τῶν δημοσίων χρημάτων ἀθρόως ἐξέπεσε δημευθεὶς, ταύτην δίκην πεπονθώς. τινὲς δὲ τὸν Βελονοπώλην* (*βελον.*) *παράσιτόν φασι τοῦ Παμφίλου· δυστυχοῦντος οὖν τοῦ Παμφίλου ἀνάγκη καὶ αὐτὸν συνδυστυχεῖν αὐτῷ.* S. demagogum fuisse Pamphilum verisimilius est propter locum Platonis, qui quem *συκοφάντην* dicit, nemo alius esse videtur quam *ὁ βελονοπώλης.* quod Palmerio placet Exerc. 786., intelligi Pamphilum, ducem Atheniensium, diutius obsessum a Lacedaemoniis in Aegina insula (Xenoph. Hist. gr. 5. 1.), vel propterea non videtur probari posse, quod id accidit olympiade 98., cum haec comoedia iterum edita fuerit olymp. 97, 4. — inde a versu 170. usque ad 180. personas ita distinximus, ut factum est in edd. antiquis, morum diversorum domini et servi etiam hic habita ratione. cf. annot. ad 160.

176. **Ἀγύῤῥιος.** *Ἀθηναῖος οὗτος ἐπὶ μαλακίᾳ τοσοῦτον διαβάλλεται, ὡς καὶ πορδὰς ἀφιέναι. καὶ εἰς θρασύτητα δὲ τὸν Ἀγύῤῥιον κωμῳδοῦσι.* **πέρδεται** *δὲ στρηνιᾷ πλουτῶν.* S. rhetor iste, ni fallor, de quo R. 353. sequ.

177. **Φιλέψιος.** *οὗτος, πένης ὤν, λέγων ἱστορίας ἐτρέφετο. τερατώδης δὲ καὶ λάλος διαβάλλεται, ὡς Πλάτων ὁ Κωμικός.* S. Suidas (h. v.) scribit, notari eum ab antiquae comoediae poëtis *ἐπὶ τῷ μεταξὺ τῶν δημηγοριῶν μύθους λέγειν*, et ab iisdem perstringi *εἰς πανουργίαν* etc. *Duker.*

178. historia obscura. scholiasten, nulla habita ratione temporis, omnia miscere ait Dukerus, nisi forte id, quod de Psammiticho narrat, (*Ψαμμίτιχος χαλεπὸς Αἰγυπτίων τύραννος καὶ σκαιότατος, Βούσιριν ὑπερηκοντικῶς, οὗ καταψηφισάμενοι οἱ ἀρχόμενοι πρεσβεύουσι πρὸς Ἀθηναίους, διὰ σίτου ἀποπομπῆς ἀμοιβαῖον αἰτοῦντες, καὶ ἀμείλικτον ἄρχοντα τοῦτον ἐκβαλόντες.*), ad alium quendam Aegypti regem pertineat, Artaxerxis Mnemonis aequalem, et huic, quem describit S., non dissimilem ingenio et moribus, de quo Diodorus 14, 35., sed sine mentione istius

ΚΑ. [* ἐρᾷ δὲ Λαῒς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου;]
ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος . . .
ΧΡ. ἐμπέσοι γέ σοι.

Atheniensium cum Aegyptiis *συμμαχίας*. cf. tamen de ortu belli hujus aegyptii Wesselingium ad Diodorum 15, 9. et 29., quem laudat Dobraeus. „de frumento saepe Athenas a regibus (Aegypti) misso indicat Hemsterhusius in Mss. Plutarchum Pericle p. 172, E (667. ed. Reisk.), Diodor. 1, 67., Alciphron. 2, 4. p. 254. (326. Wagn.), Hesych. v. *Ῥοίκον κριθοπομπία*, Athen. 13., p. 586, D., vel 596, B., S. ad Vesp. 116.“ — *Dobr.*

179. non adducor, ut hunc versiculum aut scriptum omnino putem ab Aristophane, aut certe relictum in *αὐτογράφῳ*, postquam posuisset illa de scortis corinthiis 149. est enim haec manifesta *ταυτολογία*, et quidem in re levi, nec digna, quae iterum commemoretur. huc accedit, quod Philonidis quoque mentio fit infra 301., idque pluribus verbis; quibus aliquem lectis animi causa hoc simillimum antecedentibus, nec sane difficulter inveniendum, adscripsisse dicas. nam illa 149. tam Aristophanea sunt quam quae maxime, nec cogitandum de expungendis. quodsi tamen sunt, quibus placet assutus iste pannus, iis certe fatendum est, posteriori demum editioni fabulae additum esse a poëta, cum judicio minus valeret senior: nam Olympiadis quidem 92, 4. non amplius 14 annos nata fuit Laïs. vide Br. et ab eo laudatum Perizonium ad Aeliani V. H. 10, 2.; item Jacobsii symbolas ad historiam sexus muliebris Athenis in Wielandi Mus. attico 3, 2., annot. 93. mortuam fuisse Laïdem archonte Antipatro (cf. annot. ad 115.), nescio quo auctore prodidit Dobraeus. quod si verum est, certe in nomine mulieris librarii erraverunt. atqui Athenaeus 13, 7. postquam laudavit Lysiam dubia oratione contra Philonidem (ed. Reisk. t. 6. p. 33., fragm. 130.), quem Naïdem, scortum atheniense, amasse dicit orator, itemque Harpocration v. *Ναΐς*, ut Thiersch. annotavit, *μνημονεύει αὐτῆς*, inquit, *καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Πλούτῳ, ἐν ᾧ λέγει ἐρᾷ δὲ Λαῒς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου; γραπτέον Ναῒς, καὶ οὐ Λαῒς.* quae conjectura Kuestero aliisque nonnullis placuit, nec sane inepta est, cum praesertim *Λ* et *Ν* litterae misceantur nonnunquam in codd. (v. Schaefer. Melet. crit. p. 95.); nisi quod ne sic quidem crimen *ταυτολογίας* dissolvitur. quare dupliciter notavi hunc versum, cum totum cancellando, tanquam spurium, tum stellulam appingendo propter suspectum nomen meretricis. de Philonide S. *Φιλωνίδην δὲ οὐ τὸν ποιητήν* (Dobraeus auctore K. *ὑποκριτήν*) *φησι τὸν ἐν τοῖς Ἀριστοφανείοις ἐγγεγραμμένον δράμασιν, ὡς οἱ περὶ Καλλίστρατον, ἐν τῇ ὁμωνυμίᾳ πλανηθέντες· ἀλλὰ παιδιᾶς ἕνεκεν τὸν αἴσχιστον, καὶ ἀπαίδευτον. κωμῳδεῖται δὲ ὡς εὔπορος, καὶ ὡς μέγας τῷ σώματι, καὶ ἠλίθιος. Νικοχάρης Γαλατείᾳ ἤδέ τ'* (Bentl. *ἦ δῆτ'*, Meinek. Fragm. Com. gr. 2, 2. p. 843., secundum S. Rav. ad 303., *τί δῆτ';*) *ἀπαιδευτότερος εἶ Φιλωνίδου Τοῦ Μελιτέως. περὶ δὲ τοῦ μεγέθους Φιλύλλιός φησιν ἥτις κάμηλος* (fort. *κάμηλον*) *ἔτεκε τὸν Φιλωνίδην;* (fort. *Φιλωνίδην.*) *καὶ Πλάτων δὲ Λαΐῳ φησὶν οὐχ ὁρᾷς, ὅτι Φιλωνίδην που τέτοκεν ἡ μήτηρ ὄνον, Τὸν Μελιτέα, κοὐκ ἔπαθεν οὐδέν; καὶ Θεόπομπος Ἀφροδισίοις ὄνος μὲν ὀγκᾶθ' ὁ Μελιτεὺς Φιλωνίδης· Ὄνῳ μιγείσης μητρὸς ἔβλαστεν πόλει.* (ita Meinek. l. c. p. 793. ll. *ἔβλαστε τῇ πόλει*, dure correpta prima verbi *ἔβλαστε.*) — B. „Br. Philonidem eum, contra quem Lysias orationem habuit, existimavit poëtam fuisse, cujus fabulae passim laudantur, et sub cujus nomine ipse Aristoph. Ranas primum edidit, ideoque a nostro diversum. vid. Schweighaeuser. Anim. ad Athen. 7. p. 199.“

180. *ὁ Τιμ. δὲ πύργος.* — *οὐκ*

ΚΑ. τὰ δὲ πράγματ᾽ οὐχὶ διὰ σὲ πάντα πράττεται;
μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος,
καὶ τῶν κακῶν, καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ᾽ ὅτι.
ΧΡ. κρατοῦσι γοῦν κἀν τοῖς πολέμοις ἑκάστοτε,
ἐφ᾽ οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέζηται, μόνον.
ΠΛ. ἐγὼ τοσαῦτα δυνατός εἰμ᾽ εἷς ὢν ποιεῖν;
ΧΡ. καὶ ναὶ μὰ Δία τούτων γε πολλῷ πλείονα,
ὥστ᾽ οὐδὲ μεστός σου γέγον᾽ οὐδεὶς πώποτε.

εἴασε (Chremylus) εἰπεῖν διὰ τὸν πλοῦτον ἐγένετο, ἀλλ᾽ ἐπήγαγε παρ᾽ ὑπόνοιαν (τὸ ἐμπέσοι γέ σοι. apparet, hoc forte excidisse.) ἄλλως. ὁ Τιμόθεος πλούσιος, ἅμα δὲ καὶ ὄλβιος ἀνὴρ, στρατηγὸς Ἀθηναίων, τεῖχος οἰκοδομήσας εἰς τοσοῦτον ἤρθη τῆς τύχης, ὡς τὴν δαίμονα ὄψει φαίνεσθαι τούτῳ. καὶ ἐν Ἀθήναις ἐν εἰκόσιν ἐποίουν αὐτὸν κοιμώμενον οἱ ζωγράφοι, καὶ τὰς τύχας φερούσας αὐτῷ εἰς δίκτυα πόλεις, καὶ πορθοῦντα αὐτὰς, αἰνιττόμενοι τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ. ἀλαζονευόμενος δὲ ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ ὁ Τιμ. ἔφη μᾶλλον αὐτοῦ εἶναι ἢ τῆς τύχης τὰ πραττόμενα· διὸ καὶ ἠτύχηκεν ὕστερον, νεμεσησάσης αὐτῷ τῆς τύχης. πολλοὶ δὲ Τιμόθεοι κωμῳδοῦνται· νῦν δὲ τοῦ στρατηγοῦ μέμνηται, ὃς ὑψηλὸν πάνυ πύργον ἐποίησεν, ὡς πλούσιος. S. Cononis filius, de cujus vita exposuit Corn. Nepos, eo tempore florere coepit, celeberrimusque fuit Olympiade 101. cf. Xenoph. Hist. gr. 5, 4, 64.; 6, 2, 11.; Diodor. Sic. 15, 36.; Suidas v. Τιμόθεος, Palmer. h. l. F. vocabulum πύργος vel accipi posse ait de turri proprie dicta, cum muri Athenarum multis distincti fuerint turribus, quae a civibus habitabantur (vid. Meurs. Athen. att. 3, 11.); vel de domo praealta et inprimis magnifica, ut Marc. 12, 1. hoc verisimilius videtur. nota *turris Maecenatiana*, quam *molem propinquam nubibus arduis* appellat Horatius Od. 3, 29, 10., ubi vidd. Fea et interpp. cf. Schneideri lex. gr. v. πύργος 4.).

182. μονώτατος. Λυκοῦργος κατὰ Λεωκράτους (c. 20, 16.) τοιγαροῦν μονώτατοι ἐπώνυμοι τῆς χώρας εἰσί. Junt. μονώτατος ὡς αὐτότατος (83.) πέπαικται. Rav. annotavit Be., hoc vocab. legi etiam Equit. 336 et ap. Theocr. 15, 137. „add. Hesych. h. v. nos dicimus *einzig und allein, ganz allein.*“ F. quem imprimis conferri jubet B. Animadv. ad Weller. 2, p. 111.

183. εὖ ἴσθ᾽ ὅτι per se dicitur, ut εὖ οἶδ᾽ ὅτι (834.), σάφ᾽ ἴσθ᾽ ὅτι, (385.) et similia, quae recenset Matth. gr. §. 613, 6. — codd. nos secuti Mss. 3 tribuimus hanc orationem Carioni cum propterea, quod verisimile non est, dominum jocoso dicto ἐμπέσοι γέ σοι addidisse seria ista τὰ δὲ πράγματ᾽ etc.; tum maxime hanc ob causam, quia quae 184. dicuntur bella, eorum mentio gravissima haud decet servi personam, decet domini, civis Atheniensis: ne dicam, duritiem quandam sermonis in eo sitam esse, quod idem Chremylus primum Carionem, dein subito Plutum alloquitur in vulgatis libris. nunc, omissis exemplis, quae molesta esse coeperunt domino, rem ipsam dicit servus, itaque orationem suam concludit.

184. ἑκάστοτε idem valet in lingua Atticorum, quod πάντοτε ap. ceteros Graecos. vidd. Phrynich. p. 38. et Thom. Mag. v. πάντοτε. F. cf. 814.

185. sic Rav., Invernizz., D. vulgo μόνος, quod minus aptum. S. ἐπικαθ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ζυγῶν· καθέζεσθαι γὰρ τὸ βαροῦν λέγεται. sic *sedere* ap. Lat. dicitur libra, quae ob ponderis inaequalitatem in alteram partem vergit. Tibull. 4, 1, (i. e. Carm. ad Mess.) 41. sequ. *Justa pari premitur veluti quum pondere libra, Prona nec hac plus parte sedet, nec surgit ab illa.*) K.

τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐστὶ πάντων πλησμονὴ,
ἔρωτος . . .
ΚΑ. ἄρτων . . .
ΧΡ. μουσικῆς . . .
ΚΑ. τραγημάτων , . .
ΧΡ. τιμῆς . . .
ΚΑ. πλακούντων . . .
ΧΡ. ἀνδραγαθίας . . .
ΚΑ. ἰσχάδων . . .
ΧΡ. φιλοτιμίας . . .
ΚΑ. μάζης . . .
ΧΡ. στρατηγίας . . .
ΚΑ. φακῆς . . .

189. παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν (Il. ν', 636.) πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου, καὶ φιλότητος. S. eundem locum respexit Pindarus Nem. 7, 78. (κόρον δ' ἔχει καὶ μέλι, καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' ἀφροδίσια,), ubi vid. Heyn., et Wakefield. ad Mosch. 4, 71. (ὅτε δή γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστί.) B.

190. ὁ δοῦλος λέγει τὰ πρὸς τὴν γαστέρα, πρὸς τὸ θυμῆρες τῆς κωμῳδίας ταῦτα τοῖς ὑπὸ τοῦ δεσπότου λεγομένοις σπουδαίοις παραπλέξας. S. cf. ann. ad 160. — μουσικῆς. non liberales artes generatim, quae nemini sordeant, sed musicam proprie dictam, i. e. artem voce et nervis canendi, intelligendam esse ait F., quam artem ingenui ap. Graecos discebant atque exercebant. vid. index editi a F. Aeschinis Socr. v. μουσική. „τραγήματα sunt bellaria, omne mensae secundae genus, veluti ficus, fabae, poma, nuces, myrti baccae, placentae (991. sequ.), quae tamen h. l. distinguuntur a τραγήμασι, aut diserte nominantur, quia Cario hoc bellariorum genere inprimis delectatur. v. Gell. 6, 13.; 13, 11.; Macrob. 2, 14.; inprimisque Athen. 4, 6. p. 138.; 14, 12." — F.

191. πλακούντων. Athen., annotante F., 14, 13. εἴρηται δὲ (πλακοῦς) κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἄρτος. F. „sunt *placentae*, liba confecta fere e farina siliginea, caseo et melle, ita dicta, quia referunt formam tabularum. gloss. vett. πλακουντάριος, *placentarius, dulciarius.* erant autem innumera propemodum placentarum genera; praecipua persequitur Athen. 14, 12. seqq." ἀνδραγαθίαν idem recte interpretatur laudem virtutis, cujus laudis identidem tributae taedium capere nos potest, ipsius virtutis non potest. Eurip. Iphig. Aul. 883. αἰνούμενοι γὰρ ἀγαθοὶ τρόπον τινὰ Μισοῦσι τοὺς αἰνοῦντας, ἢν αἰνῶσ' ἄγαν. istum loquendi modum cum alii explanaverunt, tum Sophoclis interpp. El. 587., Euripidis Or. 764. „ἰσχάδες sunt *caricae*, in glossis vett., *ficus aridae, siccae.*" F.

192. μᾶζα est genus cibi, confecti e farina hordei tosti subacta aqua, aut oxymelle, aut posca, aut mulsa, aut aqua et oleo. vide Hesych., Etym. M., Foës. Oecon. Hipp. p. 393. Athen. 18, 23., p. 663., vocat δημοτικὴν καὶ κοινὴν τροφήν. F. cf. 540. dubitat Girard., utrum μᾶζα hic inter edulia delicatiora reponatur, et intelligatur ea species, quae ex farina, sale, lacte vel oleo, quandoque etiam vino, conficiebatur, atque diis etiam sacra erat, an facete μᾶζαν (ex farina, sale et aqua factam) atque φακῆν inter lautitias numeret: nam pane μᾶζαν deteriorem fuisse, ex proverbio Graecorum patere ἀγαθὴ καὶ μᾶζα μετ' ἄρτον, — lentem autem (φακῆν) esse vilissimum le-

ΧΡ. σοῦ δ' ἐγένετ' οὐδεὶς μεστὸς οὐδεπώποτε,
ἀλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακαίδεκα,
πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα.
ΚΑ. κἂν ταῦτ' ἀνύσηται, τετταράκοντα βούλεται,
ἤ φησιν οὐκ εἶναι βιωτὸν τὸν βίον.
ΠΛ. εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάνυ·
πλὴν ἓν μόνον δέδοικα.
ΧΡ. φράζε τοῦ πέρι.
ΠΛ. ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν, ἣν ἡμεῖς φατε
ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσομαι.
ΧΡ. νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ καὶ λέγουσι πάντες, ὡς
δειλότατόν ἐσθ' ὁ πλοῦτος.
ΠΛ. ἥκιστ'· ἀλλά με

gumen. *E B.* cf. 1000. erat tamen in pretio lens aegyptia. Virg. Georg. 1, 228. *nec Pelusiacae curam aspernabere lentis*, ubi vidd. interpp. cf. Sp. ad h. l.

194. talentum atticum constitit 6000 drachmis att., seu minis att. 60. vid. Pollux 9, 85. F.

196. avaritiam hominum exaggerat servus ridiculi causa. nam servi haec verba esse oportet, non heri, cujus sub persona leguntur in codd., ne non finita videatur illius oratio. utrique rospondens Plutus εὖ τοι λέγειν, inquit, ἔμοιγε φ α ί ν ε σ θ ο ν πάνυ. — ἀνύσηται Dawes. Misc. crit. p. 206., merito probantibus viris doctis. quod legitur in libris, ἀνύσῃ, nec metro congruit, nec notionem habet conquirendi seu consequendi aliquid, quae medio tantum inest.

197. ita Dobraeus secundum Cantabr. 1. (quicum faciunt Rav., Ven., aliique libri) et Porsonum Opusc. p. 31., codex Dorv., K., Bekk. etc. ἢ φ. οὐ βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον: sed facilius pronomine caremus quam verbo. vulgo libri, versu hypermetro, ἤ φ. οὐκ εἶναι βιωτὸν αὐτῷ, vel αὐτοῦ, τὸν βίον. β ί ο ς β ι ω τ ὸ ς est *vita vitalis* (Enn. ap. Cic. Lael. 6.), h. e. suavis, jucunda, ut βίος ἀβίωτος molesta, misera. F. ita infra 965. Eurip. Herc. fur. 1257. (1148.) ἀβίωτον ἡμῖν νῦν τε καὶ πάροιθεν ὄν. *Sp.*

200. ὅπως post verba timendi habet vim negandi, ut ap. Latinos *ut*; quam particulam sequitur fut. indicat., quoties sermo est de re futura, quae latine reddi debet praesenti conjunct., ut h. l. ὅπως δεσπ. γενήσομαι, *ut* — *uti possim*, quia coecus sum. F. Idem notat antiptosin in verbis τὴν δύναμιν — ταύτης, quemadmodum Virg. Aen. 1, 573. *urbem quam statuo, vestra est*, ubi vid. Serv., et Plaut. Epid. 3, 4. 12. *istum quem quaeris, ego sum.* S. Br. δέδοικα ἔχων δὴ τὴν δύναμιν, ἣν ὑμεῖς φατε ἔχειν με, πῶς γενήσομαι ταύτης κύριος, quasi legisset ὅ π ω ς ἔ χ ω ν τ ὴ ν δ., quod non inelegans.

201. gloss. cod. parisin. δ ε σ π ό τ η ς: κύριος. interpres *quo pacto ego potentiae, quam vos dicitis habere me, hujus compos fiam.* Vigerus 8, 1, 7. „ἀλλὰ νὴ Δία, vel νὴ Δία ἀλλὰ, ironice pro *at enimvero, scilicet, nimirum.*“ cf. 22.

203. sic Harlej. 6307., Paris. 2712. inter versus, edd. ante Invern. et posteriores plurimae. 4 MSS., Invern., Bekk., δειλότατος. F. „nomini mascul. generis additum est adjectivum neutrius generis, quia locum attributi habet.“ Virgilianum *Triste lupus stabulis* comparat Girard. hunc atticismum sustulit Invern., dum ex utroque cod. edidit δειλότατος. B. S. λέγεται περὶ τῶν πλουσίων, ὅτι δειλοὶ διὰ τὸ ἀγωνιᾶν περὶ τῶν χρημάτων.

τοιχωρύχος τις διέβαλ᾽. εἰσδὺς γάρ ποτε
* οὐκ εἶχεν εἰς τὴν οἰκίαν οὐδὲν λαβεῖν,
εὑρὼν ἅπαξάπαντα κατακεκλεισμένα·
εἶτ᾽ ὠνόμασέ μου τὴν πρόνοιαν δειλίαν.
ΧΡ. μή νυν μελέτω σοι μηδὲν, ὡς, ἐὰν γένῃ
ἀνὴρ πρόθυμος αὐτὸς εἰς τὰ πράγματα,
βλέποντ᾽ ἀποδείξω σ᾽ ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως.
ΠΛ. πῶς οὖν δυνήσει τοῦτο δρᾶσαι, θνητὸς ὤν;
ΧΡ. ἔχω τιν᾽ ἀγαθὴν ἐλπίδ᾽ ἐξ ὧν εἶπέ μοι
ὁ Φοῖβος αὐτὸς, πυθικὴν σείσας δάφνην.

αἰνίττεται δὲ εἰς Εὐριπίδην· ἐκεῖνος γάρ φησι (Phoen. 562.) *δειλὸν δ᾽ ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν. ἀναφέρεται δὲ ἐπὶ θεὸν ἢ τῶν χρωμένων κατηγορία.* „itidem Eurip. Archelai fragm. 23. (Eurip. fragm. p. 85. nostrae ed.) *πλουτεῖς· ὁ πλοῦτος δ᾽ ἀμαθία, δειλόν θ᾽ ἅμα.*" *Be.*

204. seqq. *διέβαλ᾽*, calumniatus est. *εἰσδῦναι εἰς τὴν οἰκίαν* (Pluti) est *penetrasse in domum.* (Hesych. et gloss. vett. in *εἰσδύνω.*) *οὐκ ἔχειν οὐδὲν λαβεῖν* est *nihil omnino inde auferre posse. εἶτα* eleganter post participia infertur in apodosibus. cf. 45. *E F.*

205. notanda synchysis, si quidem haec manus est Comici, quod addubites. codices nonnulli *ἐς τὴν ο.* fortasse Arist. dixit *οὐκ ε. ἐκ τῆς οἰκίας ο. λ.*, cum constet, litteras *κ* et *σ*, item *ν* et *σ* finales, haud raro permixtas esse a librariis. potest quoque ut ad *εἰσδὺς* adscriptum *εἰς τὴν οἰκίαν* in ipsa poëtae verba irrepserit, fraudique fuerit genuinis.

208. *μή—μηδὲν, noli sollicitus esse, bono esto animo. ὡς, nam, quippe. E F.*

209. *ἀνὴρ πρόθυμος. ἐὰν προθυμηθῇς καλῶς μετελθεῖν ταῦτα τὰ πράγματα, ὡς τοῖς μὲν δικαίοις συνεῖναι, τοῖς δὲ πονηροῖς μηδαμῶς.* S. „alii, ut Frischlin. et Be. (et B.) referunt *τὰ πράγματα* ad ipsam visus restitutionem, hoc sensu; „si tu gesties ipse lumina oculorum tibi restitui, ita ut nobis, illa tibi restituere instituentibus, inservias; quam interpretationem adjuvare magis videtur atque adeo confirmare pronomen *αὐτός.*" F.

210. *ἀποδείξω. ἀποφανῶ*, faciam, reddam, quatenus, quae quis fecit, ea ostendere aliis potest, ut explicat F. cf. Münter. — *Λυγκέως. γεγόνασι Λυγκεῖς διάφοροι. εἷς παῖς Αἰγύπτου· καὶ ἄλλος Ἀφαρέως παῖς, ὁ Λάκων, λέγεται Λυγκεὺς, οὗ μέμνηται καὶ Θεόκριτος ἐν τῷ εἰς Διοσκούρους ὕμνῳ, τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ᾽ ἄρα τώγε Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ, υἷ᾽ Ἀφαρῆος, Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας. ὃς ἐλέγετο εἶναι πάνυ ὀξυδερκέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὁρᾶν. οὕτω μὲν μυθολογοῦσι· πρὸς δὲ τὸ πιθανὸν τοῦ λόγου ἐπινενόηται, ὅτι πρῶτος οὗτος εὗρε μέταλλα χρυσοῦ, καὶ σιδήρου, καὶ τῶν ἄλλων. — ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι Λυγκεὺς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὁρᾷ, καὶ καταδύνων ἀργύριον ἀναφέρει. E S.* cf. Apollod. 3, 10, 3, 5., Palaephat. fab. 1. fuit unus Argonautarum. unde *ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως βλέπειν* dicuntur, qui incredibili quadam oculorum acie valent. Lucian. Hermot. 20., t. 1. p. 759., *ὑπὲρ τὸν Λυγκέα δεδορκέναι*, et pro Imagg. 20., t. 2. p. 500., *ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως. E F. et B.*

212. sperat id Chremylus propterea, quod Plutum abducere secum jussus est, qui tamen nemini videtur usui futurus esse, nisi visum recipiat.

213. vel lauream Pythiae intelligi dicit K., vel tripodem lauro redimi-

ΠΛ. κἀκεῖνος οὖν ξύνοιδε ταῦτα;
ΧΡ. φήμ' ἐγώ.
ΠΛ. ὁρᾶτε.
ΧΡ. μὴ φρόντιζε μηδέν, ὦ 'γαθέ·
ἐγὼ γάρ, εὖ τοῦτ' ἴσθι, κεἰ δεῖ μ' ἀποθανεῖν,
αὐτὸς διαπράξω ταῦτα.
ΚΑ. κἂν βούλῃ γ', ἐγώ.
ΧΡ. πολλοὶ δ' ἔσονται χἄτεροι νῷν ξύμμαχοι,
ὅσοις δικαίοις οὖσιν οὐκ ἦν ἄλφιτα.
ΠΛ. παπαί, πονηρούς γ' εἶπας ἡμῖν ξυμμάχους.
ΧΡ. οὐκ, ἤν γε πλουτήσωσιν ἐξ ἀρχῆς πάλιν.
ἀλλ' ἴθι σὺ μὲν ταχέως δραμών.
ΚΑ. τί δρῶ; λέγε.
ΧΡ. τοὺς ξυγγεώργους κάλεσον (εὑρήσεις δ' ἴσως
ἐν τοῖσιν ἀγροῖς αὐτοὺς ταλαιπωρουμένους),
ὅπως ἂν ἴσον ἕκαστος ἐνταυθοῖ παρὼν
ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος.
ΚΑ. καὶ δὴ βαδίζω· τουτοδὶ τὸ κρεάδιον

tum, vel alios ramos laureos, qui in adyto Apollinis erant, quorum concussione praesentiam dei significari putabant. Virg. Aen. 3, 90. *tremere omnia visa repente, Liminaque, laurusque dei* etc. cf. 39., Ion. Eurip. 76., 80., 102. S. Junt. *φασὶν, ὡς πλησίον τοῦ τρίποδος δάφνη ἵστατο, ἣν ἡ Πυθία, ἡνίκα ἐχρησμῴδει, ἔσειεν.* Seneca, quem B. laudavit, Oed. 227. *gemina Parnassi nivalis arx trucem sonitum dedit, Imminens Phoebea laurus fremuit, ac movit domum.* de laureto juxta templum Apollinis, quod Trojae fuit, vide Eurip. Troad. 319.

215. ὁρᾶτε, *videte*, cavete, quo sensu fere sequitur *μή*, vel *ὅπως*, ut *ne* apud Latinos. Plaut. Capt. 511. *Hegio, vide sis, ne quid tu huic temere insistas credere.*

216. *κεἰ δεῖ* Rav., Vatic., Dorv., Paris. 2712., Br., *κεἰ δοῖ* 1. Cantabr. alii ll. soloece *κἂν δεῖ.* ed Wechel. *κἂν δῆ.* D. *κἂν δῇ*, pro *δέῃ*, de quo vid. inprimis Meineke Cur. crit. p. 13. sequ.

219. *ἄλφιτον* est *farina* omnis generis, sed proprie hordeacea, auctoribus Etym. h. v. et Hesychio vv. *ἄλφιτον* et *ἄλευρα*, dein *panis*, et, parte dicta pro toto, res omnis familiaris, opes, velut in proverbio *οὐδὲν πρὸς τὰ ἄλφιτα.* sic nostrates dicere solent *er hat kein Brod*, cum significant *inopem* sive *egenum.* cf. Girard., et F., qui laudat 623., 758., Odyss. β', 354., Theophrast. Char. 16, 2.

220. τὸ *παπαὶ* σχετλιαστικὸν ἐνταῦθα. *πονήρους* δὲ ἐπιπόνους, ἀτυχεῖς, ἀθλίους· — ἴσον τῷ ἀσθενεῖς, ἀπράκτους· ὥς φαμεν πονήρως ἔχει τὰ πράγματα ἡμῖν. — S.

221. *ἐξ ἀρχῆς πάλιν*, *rursus denuo*, ut ait Plautus. cf. 25.

224. *τοῖσιν* Mutinenses libri, fere antiquae edd., et Br. *τοῖς* Invernizzii codd., Dorv., Junt 2. et 3., Bekk. et alii, quod offendit τῷ ὁμοιοτελεύτῳ, displicuitque etiam Hemsterhusio atque Beckio.

227. *καὶ δὴ β.*, *jam abeo.* — Hesych. *καὶ δή·* ἐπὶ τοῦ ἤδη. E F. — *τουτοδὶ* D. auctore Dobraeo. libri τοῦτο δή, τοῦτο δὲ, τουτὶ δέ. S. *τοῦτο τὸ κρ*, ὃ ἔρχεται ἀπὸ τῆς θυσίας ἔχων τῶν Δελφῶν. οἱ γὰρ ἐκ θυσίας ἰόντες ἔφερον ἐξ αὐτῆς

τῶν ἔνδοθέν τις εἰσενεγκάτω λαβών.
ΧΡ. ἐμοὶ μελήσει τοῦτό γ᾽· ἀλλ᾽ ἀνύσας τρέχε.
σὺ δ᾽, ὦ κράτιστε Πλοῦτε πάντων δαιμόνων,
εἴσω μετ᾽ ἐμοῦ δεῦρ᾽ εἴσιθ᾽· ἡ γὰρ οἰκία
αὕτη ᾽στὶν, ἣν δεῖ χρημάτων σε τήμερον
μεστὴν ποιῆσαι καὶ δικαίως, κἀδίκως.
ΠΛ. ἀλλ᾽ ἄχθομαι μὲν εἰσιὼν, νὴ τοὺς θεοὺς,
εἰς οἰκίαν ἑκάστοτ᾽ ἀλλοτρίαν πάνυ·
ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ᾽ οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε.
ἢν μὲν γὰρ εἰς φειδωλὸν εἰσελθὼν τύχω,
εὐθὺς κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω,
κἄν τις προσέλθῃ χρηστὸς ἄνθρωπος φίλος,
αἰτῶν λαβεῖν τι σμικρὸν ἀργυρίδιον,
ἔξαρνός ἐστι μηδ᾽ ἰδεῖν με πώποτε·
ἢν δ᾽ ὡς παραπλῆγ᾽ ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχω,
πόρναισι καὶ κύβοισι παραβεβλημένος

τῆς θυσίας τοῖς οἰκείοις κατὰ νόμον τινά. ἄλλως. ὅπερ ἧκον ἄγοντες λειφθὲν ἀπὸ τῆς θυσίας. ἔνιοι δὲ τὸ λεβήτιον. gl. Dorv., codd. Br., Paris., κρεάδιον· τὴν χύτραν. gl. paris. κρεάδιον τὴν χύτραν λέγει, ἐν ᾗ τὰ κρέα ἔδονται, [καὶ κατεσθίονται,] καὶ δαπανῶνται ἑψόμενα, ἣν ἐν τῇ ὁδῷ ἔφερον χρείας ἕνεκα. variantem scripturam istam τὸ λεβήτιον praeferebat Br., i. e. τὴν χύτραν. „Ollulam," inquit, „manu gestabat Cario, in qua erat frustum carnis, immolatae victimae pars" etc.

233. καὶ δικ., κἀδ. τὸ ἀδίκως ἁπλῶς ἔῤῥιπται, οἷον ἁπάσῃ τέχνῃ. — ἄλλως. ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ. οὕτως Ἀττικοί. S. conferri jubet Be. Equ. 256. (κεκραγὼς καὶ δίκαια, κἄδικα), Acharn. 342. (ἐάν τις αὐτοὺς εὐλογῇ — καὶ δίκαια, κἄδικα), Andocid. initio orat. de myster., Oratt. Reisk. t. 4. (κακῶς ποιεῖν ἐκ παντὸς τρόπου, καὶ δικαίως, κἀδίκως), Terent. Andr. 1, 3, 9. secundum Bentl. *qua jure, qua me injuria*, i. e. quovis modo.

234. ἄχθομαι, βαρύνομαι. gl. paris. F. „proprie significat *onere, pondere, premor, gravor;* deinde *aegre fero, doleo, piget me* etc.

235. ἀλλοτρίαν. ξένην. πάνυ. τοῦτο πρὸς τὸ ἄχθομαι συναπτέον. gl. Paris.

237. εἰς. ὡς Junt. 2. 3., Bentl. Porson., Dobr., D. cf. 242. εἰς φειδωλὸν est *in domum avari*, ὡς sive πρὸς φειδ. *ad avarum*, ubicunque conveniendi ejus copia est, ut docet Reiz. libro inscripto Prosodiae gr. accentus inclinatio, p. 37. seu p. 56. sequ. ed. Wolf., qui et ipse conferendus est. utrumque igitur dici potest, etsi rectius est ὡς φειδωλόν. — F. φειδ. ductum est hoc voc. a v. φείδομαι, ut ἁμαρτωλὸς a v. ἁμαρτάνω: cujusmodi adjectiva studium indicant et assiduitatem actionum earum, quae verbis significantur.

238. κατώρ., defodere solet. vide F., et grammaticos.

241. ἔξ. ἐστι. ἀπαρνεῖται. gl. Paris. Atticis familiaris locutio, nec poëtis modo, sed etiam oratoribus. v. Nub. 193. Antiphon or, 14. p. 113. ὁ δὲ διὰ τέλους ἔξαρνος ἦν etc. *E Sp.*

242. παραπλ. ἄφρονα, μωρὸν, ἀπὸ τῶν κρουμάτων τῶν διαπεπτωκότων τοῦ ἐναρμονίου λυρισμοῦ. ἀληθῶς γὰρ ἡ ἀσωτία παραπεπληγμένη ἐστὶ διάνοια. S. παραπεπληγμένος Lysistr. 764., φρενόπληκτος Aeschyl. Prom. 1053. *E Be.*

243. κύβοισι. de lusu tesserarum

γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ.
ΧΡ. μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε,
ἐγὼ δὲ τούτου τοι τρόπου πώς εἰμ' ἀεί·
χαίρω τε γὰρ φειδόμενος ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ,
πάλιν τ' ἀναλῶν, ἡνίκ' ἂν τούτου δέῃ.
ἀλλ' εἰσίωμεν, ὡς ἰδεῖν σε βούλομαι
καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον,
ὃν ἐγὼ φιλῶ μάλιστα μετὰ σέ...
ΠΛ. πείθομαι.
ΧΡ. τί γὰρ ἄν τις οὐχὶ πρὸς σὲ τἀληθῆ λέγοι;
ΚΑ. ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταὐτὸν θύμον φαγόντες, i. t. c.

vide, quos F. laudat, Meursii Graeciam ludibundam in *κυβεία*, Suterii Palamedem, Lugd. Bat. 1625. editum, et Senftlebenii Pauwiique libros de Alea. — παραβ. ἐκδεδομένος. gl. parisin. Max. Planudes περὶ γραμμ. apud Bachmann. Anecd. gr. 2. p. 90. παραβάλλεται, ῥιψοκινδύνως τι ποιῶν.

244. γυμνὸς, γυμνηλὸς, *nudus*, *inops*. vid. Hesych. h. v. E F. ἐν ἀκ. τῷ ἐλαχίστῳ, ὃ οὐχ οἷόν τε διακόψαι διὰ τὸ βραχύτατον τοῦ χρόνου. πεποίηται δὲ ἀπὸ τῶν μικρῶν τριχῶν τῶν διὰ βραχύτητα μὴ δυναμένων καρῆναι. E S. Etym. M., Moeris et Harpocrat., monente Sp., ἀκαρῆ: μικρόν. Hesych. ἀκαρῆ: βραχὺ, ταχέως. ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου, *momento temporis*, dixit Lucian. Timone c. 23. et Jove confut. c. 8. etc.

245. μετρ. ἐλευθέρου, μέτρον καὶ τάξιν ἔχοντος ἐν τῷ βίῳ. gl. paris. F. „ἐπιτυγχάνειν μετρίου ἀνδρὸς est *venire in aedes viri moderati*, h. e. neque avari, neque prodigi."

246. κακοφώνως plerique ll. τούτου τοῦ τρόπου. Rav. et Elbing. τούτου τρόπου. placeret etiam τοῦδέ τοι, vel τοῦδε τοῦ τρ., et eadem de causa Ran. 530. scripserim καὶ τοῦτό γ' αὐτοῦ τοὔργον. τούτου, quem dicet. — πὼς indefinite dici ab Atticis observarunt F. Münterus, ita ut latinae particulae *fere* respondeat, velut Aeschin. Socr. 2, 17., Aelian. V. H. 12, 1.

247, 8. χαίρω junctum participiis reddi potest adverbio *libenter*. φειδ. ὡς ο. ἀνὴρ est *longe parcissimus*, quod circuitionis genus Latini a Graecis acceperunt. elegantia ejus existit inde, quod rem ita exprimit, ut ejus magnitudo magis aperta pateat. v. Valck. ad Phoen. p. 537. — τούτου, τοῦ ἀναλίσκειν, quod absolute dicitur pro ἀναλίσκειν τὰ χρήματα, *sumtus*, *impensas*, *facere*. — F.

251. πείθομαι. χαριέντως τοῦτο. οἶδα γὰρ, φησὶν, ὅτι καὶ τέκνων προτιμᾷς τὸν πλοῦτον. S. ambiguum esse poterat, utrum diceret *obsequor tibi*, an *fidem habeo*. — Nunc Chremylus et Plutus domum intrant. B.

253. Redit in scenam Carion cum senibus ruricolis, quos convocare jussus erat 223. sequ. — B. haud inepte cum hisce Plautum comparaveris Poenulo, act. 3. sc. 1. πολλὰ, πολλάκις. τῷ δεσπ., σὺν τῷ δ. Gir., Münt. ταὐτὸν θ. φαγ. ἀντὶ τοῦ τῆς αὐτῆς πενίας μετασχόντες· θύμον γάρ ἐστιν εἶδος βοτάνης εὐτελοῦς. — ἀντὶ τοῦ ὦ δίκαια καὶ εὐτελῆ θέλοντες ἐσθίειν διὰ τὸ μὴ ἐθέλειν ἀδικεῖν· ἅμα δὲ καὶ τὸ τραχὺ τῆς γῆς διαβάλλει. οὐδετέρως δὲ τὸ θύμον λέγεται, (sed etiam masculino genere laudari a vett. grammaticis ait F. secundum S. ad 283. et Suid. in θύμος.) καὶ βραχυπαραλήκτως, καὶ βαρυτόνως· ἐκτεινόμενον γὰρ, καὶ ὀξυνόμενον, καὶ ἀρσενικῶς κλινόμενον, δηλοῖ τὴν ψυχήν. S. F. „θύμον Hesych. interpretatur τὸ σκόροδον, *allium*; sed alii gramma-

ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται, καὶ τοῦ πονεῖν ἐρασταί,
ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν,
ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν.
ΧΟ. οὔκουν ὁρᾷς ὁρμωμένους ἡμᾶς πάλαι προθύμως,
ὡς εἰκός ἐστιν ἀσθενεῖς γέροντας ἄνδρας ἤδη;
σὺ δ' ἀξιοῖς ἴσως με θεῖν, πρὶν ταῦτα καὶ φράσαι μοι,
ὅτου χάριν γ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκεν ἡμᾶς.
ΚΑ. οὐκοῦν πάλαι δήπου λέγω, σὺ δ' αὐτὸς οὐκ ἀκούεις.

tici (S. ad 283., S. Dorv. h. l., et Moschopul. Eclog. att. h. v.) tradunt, *θύμον* in lingua attica idem valuisse, quod in oratione Graecorum communi *βολβὸς* et *ἀγριοκρόμμυον*, h. e. cepa agrestis, silvestris. hae cepae Athenis erant cibus hominum tenuium et inopum, id quod praeter S. ostendit locus Antiphanis Athen. 2, 19. p. 60. add. Lucian. Tim. c. 56., Ernest. ad Callim. fragm. 261. p. 533., Horat. Ep. 1, 21, 21. itaque *ὦ τῷ δεσπ. τ. θύμον φαγ.* est *vos, qui in eadem cum hero meo inopia vixistis.*" non temere hanc significationem vocis addubitat Schneider. in lex. v. *θύμος*. cf. Billerbeck. Flora class. p. 157., qui et ipse annotavit, thymo cum melle et aceto vesci solitos esse veteres. Voss. *O ihr, die oft mit meinem Herrn geschmaust von Einem Isop.*

254. **δημόται.** ἤτοι οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δήμου. gl. parisin. *δημόται* sunt *populares* (Terent. Eun. 5, 9, 1., Adelph. 2, 1, 1.), h. e. qui sunt de uno eodemque populo, pago. scilicet Attica divisa erat in certas civitates (*δήμους*, *populos*, *Cantons*), a quibus cives athen. nominabantur, ut cives rom. a tribubus etc. F. **τοῦ πονεῖν ἐρ.** φιλόπονοι, φίλεργοι. *Gir. laboriosi.* F.

255. **ἐγκον.** ἀντὶ τοῦ ἐνεργεῖτε, ταχύνατε· ἐπεὶ οἱ τρέχοντες κόνεως πληροῦνται. ἢ ἀπὸ τῶν ἀθλητῶν· ἐν κόνει γὰρ ἐκείνων τὸ ἔργον etc. S.

256. **ἀκμὴ** proprie est *mucro, cuspis, acies.* v. gloss. vett. deinde ita dicitur *id, quod summum est in re quaque*, et refertur vel ad *poma*, ita ut significet *maturitatem*; vel ad *aetatem*, ita ut indicet *florem aetatis, pubertatem*, vel ad *aliam rem quamvis.* itaque h. l. est *articulus temporis*, h. e. momentum temporis rei gerendae opportunum. — **ἀμύνειν** pr. est *propulsare*, deinde *opem ferre, succurrere.* v. Küster. de Verb. med. 1, 34. h. l. *ἀμ. τῇ ἀκμῇ* est occasionem ditescendi amplecti, eaque uti: nam qui eam amplectitur, ei quasi succurrit. *E F.* *παρόντ'*, i. e. *παρόντα τινά*, Bos. Animadv. p. 5. et Dawes. Misc. crit. p. 190. etiam Gl. paris. **ᾗ δεῖ παρόντ'**, καθ' ἣν ἀκμεῖ (sic ed. Beck., sed videtur scribendum esse *ἀκμὴν*) δεῖ παρόντας βοηθεῖν. vulgo libri *παρόντας*, ruente versu.

257. **προθ.** συντόνως, δεικτικῶς. (imo *δεκτικῶς, libenter.*) — S. „*πάλαι* arbitror verti posse *jam, jamdudum*: nam praeter S. etiam Favorinus ex Eustathio refert, ap. Atticos, inprimisque Arist., *πάλαι* de tempore admodum brevi dici. (cf. 637., 933.) scil. senes illi coeperant, conspecto Carione eminus, ad eum pergere" etc. F. sive potius cum eo jam abibant, paulo tamen tardius, utpote senes. B.

258. **ὡς εἰκός ἐστιν** ὁρμᾶν. gl. paris.

259. **ἀξιοῦν** proprie est *dignum, conveniens, consentaneum putare*, deinde *velle* (Theophr. Char. 6, 2.), *postulare*, ut h. l. F. **ἴσως.** cf. 148. *Du aber meinst wohl laufen soll ich, eh' du nur gesagt mir, Aus welchem Grund dein Herr an uns ergehen liess die Ladung.*

260. frustra Invern. et alii ex Rav. ὅτου χ. μ' ὁ δεσπ. ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο, quod sublectum 281.

261. **δήπου**, *scilicet.* εἰρωνικῶς dictum. vid. Viger. 8, 5, 8.

ὁ δεσπότης γάρ φησιν, ὑμᾶς ἡδέως ἅπαντας
ψυχροῦ βίου καὶ δυσκόλου ζήσειν ἀπαλλαγέντας.
ΧΟ. ἔστιν δὲ δὴ τί καὶ πόθεν τὸ πρᾶγμα τοῦθ᾽, ὅ φησιν;
ΚΑ. ἔχων ἀφῖκται δεῦρο πρεσβύτην τιν᾽, ὦ πόνηροι,
ῥυπῶντα, κυφὸν, ἄθλιον, ῥυσὸν, μαδῶντα, νωδόν·
οἶμαι δὲ, νὴ τὸν οὐρανὸν, καὶ ψωλὸν αὐτὸν εἶναι.
ΧΟ. ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, πῶς φής; πάλιν φράσον μοι.
δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἥκειν χρημάτων ἔχοντα;
ΚΑ. πρεσβυτικῶν μὲν οὖν κακῶν ἔγωγ᾽ ἔχοντα σωρόν.
ΧΟ. μῶν ἀξιοῖς φενακίσας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι
ἀζήμιος, καὶ ταῦτ᾽ ἐμοῦ βακτηρίαν ἔχοντος;
ΚΑ. πάντως γὰρ ἄνθρωπον φύσει τοιοῦτον εἰς τὰ πάντα
ἡγεῖσθέ μ᾽ εἶναι, κοὐδὲν ἂν νομίζεθ᾽ ὑγιὲς εἰπεῖν;
ΧΟ. ὡς σεμνὸς οὑπίτριπτος· αἱ κνῆμαι δέ σου βοῶσιν

263. ψυχροῦ βίου. ἤγουν ταλαιπώρου. — S. Soph. Antig. 88. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις, ψυχροῖσι, *futilibus*, quae non tanti facienda sunt. vide annotata ad eum locum. — δυσκόλου, aerumnosi, molesti.

265. πόνηροι, γεωργοί. gl. Dorv., paris. Hesych., laudante Sp., πόνηρον (perperam libri πονηρόν): ἐπίπονον, κακοπαθῆ, et simliiter Eustath. Comment. in Eth. ad Nicom. p. 43. πόνηρον: ἐπίπονον. B. „Dicuntur ita, quia erant agricolae, atque adeo laboriosi.“ Sic sane est; nec tamen negaverim, servum jocosum ex industria uti ambiguo vocabulo, ut etiam πονηροὺς intelligere possint spectatores. cf. 438.

266. ῥυπ. αὐχμοῦ μεστόν. — Junt. κυφὸν, κυρτόν. ῥυσὸν δὲ ῥυτίδας ἔχοντα. νωδὸν δὲ ὀδόντας μὴ ἔχοντα διὰ τὸ γῆρας· — ψωλὸν δὲ ἀσχημόνα κατὰ παρέκτασιν τοῦ μορίου. (imo *verpum*, *recutitum*: nam illud est ψολόεις, ut monuit F. nec ita male Eckardus Obss. phil. ex Arist. Plut. p. 24. sequ. Judaeum putat intelligi, quae gens jam isto tempore per varias regiones dispersa erat.) μαδῶντα δὲ φαλακρὸν, καθόλου τρίχας μὴ ἔχοντα.

267. νὴ τὸν οὐρ. cf. 129.

268. χρυσὸς ἐπῶν dictum est pro χρυσᾶ ἔπη, ut 526. δαπάναι ἱματίων, *pallia sumtuosa*, etc. F.

269. minus recte ll. affirmate δηλοῖς — ἔχοντα. — αὐτὸν, *ipsum*, dominum. — „σωρὸν χρημάτων, ut Plautus Merc. 3, 4, 56. *Non hominem mihi*, *sed* thesaurum *nescio quem memoras* mali.“ *Br.*

270. μὲν οὖν, *imo vero*, ut 287. cf. Viger. 8, 8, 18. ἔγωγε, scil. δηλῶ. F.

271. φεν. ἀπατήσας. gl. paris. S. — φενάκη δὲ κυρίως ἡ προσθετὴ καὶ ἐπιτηδευτὴ κόμη, ἀπὸ τῶν κατεῤῥυηκυιῶν γυναικῶν, καὶ οὕτως ἀπατωσῶν διὰ τὸ ἐπείσακτον τῆς κόμης. cf. 280., Ran. 872.

272. καὶ ταῦτ᾽. cf. 17.

273. πάντως γάρ. ἀληθῶς γὰρ νομίζετέ με τοιοῦτον ἄνθρωπον εἰς ἅπαντα etc. S. τοιοῦτον. ἀπατεῶνα. gl. Dorv. (φένακα.) εἰς τὰ πάντα, vel εἰς ἅπαντα, ut S. legit, est *omnino*, ita ut ἄνθρωπος — πάντα sit *homo totus a natura compositus e fraudibus*. E F.

274. ἄν. vid. annot. ad 148. ὑγιὲς, ἀληθές. E gl. paris.

275. ὡς σεμνός. κατ᾽ εἰρωνείαν. (*gravis*, *severus*. severo vultu verba πάντως — εἰπεῖν pronunciaverat Cario, ut monet F.) οὑπίτρ. ὁ ἄξιος ἐπιτρίψεως, τῆς ἀπωλείας. gl. paris. cf. 120., 614.

ἰοὺ, ἰοὺ, τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι.
ΚΑ. ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζειν,

276. non σχετλιαστικὸν h. l. est ἰοὺ, sed potius gaudentis, sive gestientis, ut ap. Platonem. vid. Schneider. lex. gr. h. v. joco simili servus Plautinus Capt. 3, 4, 118. *quid cessatis, compedes, Currere ad me, meaque amplecti crura, ut vos custodiam?* S. τὰς χοιν. κ. τὰς πέδας. ἐν τῷ εἰδικῷ καὶ τὸ γενικὸν ἐπήγαγεν· αἱ γὰρ χοινικίδες πέδαι τινές εἰσι· χοῖνιξ δὲ πᾶν περιφερές· διὸ καὶ τὸ μέτρον χοῖνιξ καλεῖται. F. „χοίνικες sunt *nervi*, ligna crassa et rotunda, in quae pedes et crura servorum, omninoque captivorum, arctabantur: unde etiam ξυλοπέδαι dicta sunt" etc.

277, 8. S. — ἐν ταῖς Ἀθήναις πολλὰ ἦν δικαστήρια, καὶ ἔν τισι μὲν ἐδίκαζον περὶ φονικῶν πραγμάτων, ἔν τισι δὲ περὶ δημοτικῶν· καὶ ἕκαστον δὲ τούτων εἶχεν ἕν τι στοιχείων εἰδικὸν ὄνομα· οἷον ἦν τι τῶν δικαστηρίων λεγόμενον ἄλφα, ὁμοίως ἄλλο λεγόμενον βῆτα, ἄλλο γάμμα, καὶ ἑξῆς τὸ δ, καὶ τὸ ε, καὶ ἕως τοῦ κ. (cf. Concion. 683. seqq.) δέκα γὰρ ἦν (pro numero tribuum) τὰ δικαστήρια τὰ πάντα ἐν Ἀθήναις, καὶ πρὸ θυρῶν δὲ ἑκάστου δικαστηρίου ἐγέγραπτο πυῤῥῷ βάμματι τὸ στοιχεῖον, ᾧτινι τὸ δικαστήριον ὠνομάζετο. ὅσοι δὲ δικασταὶ ἦσαν ἐν Ἀθήναις, (quingenos judices fere in singulis judiciis judicasse, ostendit Matthiae diss. 2. de judiciis Athen. in Misc. philol. vol. 1. part. 3. p. 252. — B. cf. Köpkei *Gesetzgebung d. Gr.* pagg. 612. seqq.) ἕκαστος καθ' ἕκαστον δικαστήριον εἶχε δέλτον, τουτέστι πινακίδιον, ἐν ᾧ ἐγγεγραμμένον ἦν τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τοῦ δικαστηρίου. εἶχε δὲ καὶ ῥάβδον ἅμα τῷ πινακιδίῳ, καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ῥάβδῳ ἦν τὸ ὄνομα τοῦ δικαστηρίου ἐγγεγραμμένον· ὅτε οὖν συνέβαινε καιρὸς τοῦ δικάζειν, ἤρχοντο πάντες οἱ δικασταὶ εἰς τὴν ἀγορὰν, κἀκεῖ κλήρους ἔβαλλον, καὶ ὅστις ἂν ἐκληροῦτο κλῆρον ἔχοντα τὸ α, ἀπήρχετο εἰς τὸ α δικαστήριον· ὁμοίως εἰς τὸ β, καὶ τὰ ἐφεξῆς, ἀπήρχοντο. καὶ πρῶτον μὲν ἐδείκνυε τῷ κήρυκι τοῦ δικαστηρίου τὸν κλῆρον τοῦ στοιχείου· ὁ δὲ κήρυξ λοιπὸν ἐδίδου αὐτῷ τὸ πινάκιον αὐτοῦ, καὶ τὴν ῥάβδον, εἶτα οὕτως ἐδίκαζεν. εἰ δέ τις δικαστὴς εἰσῄει μὴ κληρωθεὶς εἰς τὸ δικαστήριον, διαφόρως ἐζημιοῦτο. — (ἄλλως.) τοῦτο δὲ ἐγίνετο, ἵνα μὴ διαφθείρῃ τις τὸ δικαστήριον, ἀκρίτως ἐρχομένων τινῶν χωρὶς κλήρου εἰς τὸ δικαστήριον δικάσαι. τὸ δὲ ὁ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδωσι τοιοῦτόν ἐστι. τοῖς λαχοῦσι δικάσαι εἰσελθοῦσιν ἑκάστῳ σύμβολα δίδοται δημόσια παρὰ τῆς ἐπὶ τούτων (τούτῳ) εἰληχυίας ἀρχῆς, ἵνα ἐξιόντες καὶ τοῦτο προσφέροντες λαμβάνοιεν τὸν δικαστικὸν μισθόν. εἰπὼν οὖν σορὸν ἐπήγαγε Χάρων· δέον δὲ εἰπεῖν ὁ Ἄρχων τὸ σύμβολον δίδωσιν, ὅς ἐστιν ὁ μισθὸς ὁ δικαστικὸς, εἶπεν ὁ Χάρων, ὡς γερόντων αὐτῶν, καὶ μελλοθανάτων. „horum summa huc redit. Plura erant Athenis δικαστήρια sive tribunalia, in quibus judices ex 10 tribubus atticis sorte electi jus dicebant. sortitio autem ad hunc modum fiebat. cum singula δικαστήρια insignita essent nomine litterae alicujus alphabeticae, is, cui ex gr. in sortitione obtigerat littera Alpha, juris dicundi causa adibat δικαστήριον A dictum; cui littera B, is δικαστ. B, et sic deinceps. cf. S. infra ad 968. et 1163. ad hunc igitur morem alludens Car., cum Chorum ridere vellet, ut constantem ex senibus jam decrepitis et capularibus, ait „Cum per litteram, quam sortitus es, tibi jus dicendum sit (*in tribunali* oportebat eum dicere, sed praeter expectationem et risus gratia dicit) *in loculo* (vel *capulo*), Charonte tibi symbolum (i. e. baculum judicialem) dante, tu adhuc ire cessas?" (ita K. secundum recentiores edd. in quibus ἐρωτηματικῶς legitur σὺ δ' οὐ βαδ.; sed vett. affirmate σὺ δ' οὐ βαδίζεις, — nos, ut Bekk.) E K. — Junt. ἔστι δὲ ἡ σύνταξις σολοικοφανής· λαχόντος γὰρ τοῦ γράμματός σου ὤφειλεν εἰπεῖν, ὁ δὲ εὐθεῖαν ἔθηκεν ἀντὶ γενικῆς,

σὺ δ' οὐ βαδίζεις, ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδωσι.
ΧΟ. διαῤῥαγείης, ὡς μόθων εἶ καὶ φύσει κόβαλος,
ὅστις φενακίζεις, φράσαι δ' οὔπω τέτληκας ἡμῖν,
ὅτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο·
οἳ πολλὰ μοχθήσαντες, οὐκ οὔσης σχολῆς, προθύμως
δεῦρ' ἤλθομεν, πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπερῶντες.
ΚΑ. ἀλλ' οὐκέτ' ἂν κρύψαιμι· τὸν Πλοῦτον γάρ, ὦνδρες, ἥκει
ἄγων ὁ δεσπότης, ὃς ὑμᾶς πλουσίους ποιήσει.
ΧΟ. ὄντως γὰρ ἔστι πλουσίοις ἅπασίν ἥμιν εἶναι;
ΚΑ. νὴ τοὺς θεοὺς, Μίδας μὲν οὖν, ἢν ὦτ' ὄνου λάβητε.
ΧΟ. ὡς ἥδομαι, καὶ τέρπομαι, καὶ βούλομαι χορεῦσαι
ὑφ' ἡδονῆς, εἴπερ λέγεις ὄντως σὺ ταῦτ' ἀληθῆ.

ἀττικῷ ἔθει χρησάμενος· ἔθος γὰρ τοῖς Ἀττικοῖς οὕτω ποιεῖν ἐπὶ τῶν οὐδετέρων μετοχῶν etc. eum morem Atticorum nominativum pro genitivo absoluto consequentiae usurpandi H. illustrans laudat Ach. 1102., Lysistr. 13., Gregor. Cor. de Dial. attica p. 15. sequ. ed. Koen. etc. cf. Matth. gr. §. 562., Soph. Philoct. 1211. ceterum 2 MSS., ed. 1. ejusque S. pariter atque editionis Flor., λαχὼν, quod probat Dawes. Misc. crit. p. 124., assentiente Br. sed recte se habent vulgata, quorum hic sensus est *tu vero non abis, cum tabella a te educta judicium sortita sit in capulo.* similiter Comicus jocatur 968.

279. διαῤῥ. *rumparis, pereas.* vox Atticis scriptoribus familiaris, ut notavit Sp., collatis 888., Concion. 798., Vesp. 162. etc. S. μόθων. εἶδος αἰσχρᾶς καὶ δουλοπρεποῦς ὀρχήσεως. οἱ δὲ Λάκωνες τοὺς παρατρεφομένους τοῖς ἐλευθέροις παῖδας μόθωνας καλοῦσιν. ἄλλως. μόθων, φλύαρος, φορτικὸς, ἄτιμος, αἰσχρός. — cf. grammaticos, et de turpi ista saltatione Equ. 643., Eurip. Bacch. 929., Athen. 14. p. 618., a quo inter saltandi ad tibiam genera refertur, ut Sp. annotavit. — κόβαλος. κόβαλοι δαίμονές εἰσί τινες σκληροὶ περὶ τὸν Διόνυσον. S. gl. Victor. ἀπατεών. gl. Dorv. ὑβριστής. cf. Schneideri lex. gr. h. v., Equ. 270., 316., 418., 584., ubi vid. Schol.

280. φενακ. cf. 271. τέτληκας, ὑπέμεινας. gl. paris. *sustinuisti, dignatus es.*

283. διεκπερ. ἀντὶ τοῦ παρορῶντες καὶ παρατρέχοντες ὑπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς καὶ αὐτὰς δὴ τὰς τῶν θύμων ῥίζας πολλῶν ὄντων, ἃς ἐξ ἔθους εἴχομεν συλλέγειν. Junt. Aeschyl. Pers. 485. διεκπερῶμεν Φωκέων χθόνα. Eurip. Hypsipyles fr. 4, 8. ἅπερ δεῖ κατὰ φύσιν διεκπερᾶν, per quae naturae necessitate *transeundum est.* Be. prae studio sequendi Carionem ne fami quidem se consuluisse dicunt, h. e. summa alacritate secutos esse. *E F.* de θύμοις cf. 253.

285. ita plerique codd., Br. etc. Rav. et alii quidam libri ἡμᾶς. B. „ὑμᾶς praeplacet, quum dicere Carionem oportuerit, quod ad senes pertineret."

286. ἔστι, ἔξεστι. F. ἡμὶν (sic) εἶναι. ἐν Σοφοκλεῖ (Aj. 679.) εἴρηται περὶ τοῦ ἡμὶν, ὅτι καὶ βραχύ ἐστι, διὸ καὶ ὀξύνεται. Paris. cf. Herm. de emend. gr. gr. 1. pp. 79. seqq.

287. Μίδας. i. e. ditissimos. vide Ovid. Met. 11, 92. seqq., Hesych. h. v., Apostol. Proverb. 13, 19. *E F.*

288. ὡς est *quam*; ἥδεσθαι et τέρπεσθαι *laetari, gaudere.* nam animus commotus linguam jubet multiplicare verba, ut Pac. 291. — F.

ΚΑ. καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι, θρεττανελὸ, τὸν Κύκλωπα
i. t. c. σύστ. α΄.
μιμούμενος, καὶ τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων,
ὑμᾶς ἄγειν. ἀλλ᾽ εἶα, τέκεα, θαμίν᾽ ἐπαναβοῶντες,
βληχώμενοί τε προβατίων αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη, i. t.
ἕπεσθ᾽ ἀπεψωλημένοι· τράγοι δ᾽ ἀκρατιεῖσθε. i. t. c.
ΧΟ. ἡμεῖς δέ γ᾽ αὖ ζητήσομεν, θρεττανελὸ, τὸν Κύκλωπα
ἀντισύστ. α΄.
βληχώμενοι σὲ τουτονὶ πεινῶντα καταλαβόντες,

290. ἡ τοῦ Κύκλωπος ἱστορία δήλη, ὅτι ποιμὴν ὢν καὶ λύραν κατέχων ἡγεῖτο τοῖς αὐτοῦ θρέμμασι, καὶ ὅτι αὐτὸν Ὀδυσσεὺς ἐτύφλωσεν· ὥσπερ οὖν ἐκεῖνος, οὕτω καὶ οὗτος ἦν πρὸς τοὺς γέροντας, ᾄδων καὶ πορευόμενος μετ᾽ αὐτῶν. ἔστι δὲ τὸ θρεττανελὸ τῆς λύρας ἀπήχημα, καὶ οὐ συνάπτεται πρὸς τὴν σύνταξιν, ἀλλὰ διότι καὶ αὐτὸς ῄδε, τούτου χάριν ἐνέθηκεν. — τοῦτο δὲ ἐκ Κύκλωπος Φιλοξένου ἐστί· πεποίηκε γὰρ οὗτος τὸν Κύκλωπα κιθαρίζοντα. — διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν καὶ τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων ἔδειξεν, ὅτι πρὸς τὴν πυγὴν (?!) αὐτοὺς τῷ ποδὶ ἔτυψε. (F. ὡδὶ, *hoc modo*, positum est δεικτικῶς, ita ut Carion hanc vocem edens putandus sit pedibus terram quassasse, et oculos quoque illuc dejecisse, senesque ad se respicere jussisse: unde παρενσαλεύων absolute positum est, omissis nominibus πέδον, ἔδαφος, aut similibus etc.) τὸ δὲ ἑξῆς καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι ὑμᾶς ἄγειν. διασύρει δὲ Φιλόξενον τὸν Τραγικὸν, ὃς εἰσήγαγε κιθαρίζοντα τὸν Πολύφημον (de quo Hom. Od. 9, Ovid. Met. 13., Hygin. fab. 125.). τὸ δὲ θρεττανελὸ μέλος καὶ κρουμάτιόν ἐστι. τὸ δὲ ἀλλ᾽ εἶα, τέκεα, θαμίν᾽ ἐπαναβοῶντες ἐκ τοῦ Κύκλωπος Φιλοξένου ἐστί. — Φιλόξενος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν Σικελίᾳ ἦν παρὰ Δωριεῦσι. λέγουσι δὲ, ὅτι ποτὲ Γαλατείᾳ τινὶ παλλακίδι Διονυσίου (senioris) προσέβαλε, καὶ μαθὼν Διονύσιος ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς λατομίαν. φεύγων δὲ ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὰ μέρη Κυθήρων, καὶ ἐκεῖ δρᾶμα τὴν Γαλάτειαν ἐποίησεν, ἐν ᾧ εἰσήνεγκε τὸν Κύκλωπα ἐρῶντα τῆς Γαλατείας, τοῦτο δὲ (δὴ) αἰνιττόμενος εἰς Διόνυσον· ἀπείκασε γὰρ αὐτὸν τῷ Κύκλωπι, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος οὐκ ὠξυδόρκει. S. de Philoxeno, poëta dithyrambico sive tragico, summoque helluone, vide Athenaeum passim, et, quos cum h. l., cum ad Nub. 329., laudant, Gesnerum ad Lucian. t. 3. p. 112., Plut. de Mus. c. 19. et 45., Burette Mém. de l'Acad. d. Inscript. 13, 204. Machaonis de illo versus laudavit Sp. ad Nubium l. l. cf. Ran. 885. Br. „Species quaedam erat saltationis, Κύκλωψ dicta, de qua vid. Meurs. in Orchestra.“

293. βληχ. βοῶντες, ᾄδοντες, λέγοντες. τὸ βληχᾶσθαι ἐπὶ προβάτων. — gl. paris. S. — κινάβρα δὲ ἡ δυσωδία τῶν μασχαλῶν, η τῶν αἰγῶν· κιναβρώντων οὖν κακὴν δυσωδίαν ἐχόντων etc.

294. ἀπεψ. recutiti, more hircorum lascivientium; id quod magis ridiculum in senibus, ex quibus constat Chorus. τράγοι. i. e. ὡς τράγοι, ut S. annotavit. *jentabitis autem, ut hirci*, i. e. comedetis herbas, praesertim thyma (253. 283.): neque enim hominum cibum capietis. per jocum haec dicta omnia et εἰρωνικῶς.

295. ζητήσοπεν σὲ ἐκτυφλῶσαι, *conabimur te excoecare*; operam dabimus, ut te excoecemus. sic ζητεῖν 366., 426., 586., Marc. 12, 12., Rom. 10, 3., Lamb. Bos. Animadv. p. 6. *Ex H.* ζητεῖν sequente infinit. est *velle*. vid. Hesych. F.

296. πεινῶντα, *famelicum*, utpote

πήραν ἔχοντα, λάχανά τ' ἄγρια δροσερά, κραιπαλῶντα,
ἡγούμενον τοῖς προβατίοις, εἰκῇ δὲ καταδαρθόντα που,
μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον, ἐκτυφλῶσαι.
ΚΑ. ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε, τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν,
i. t. c. σύστ. β'.
ἢ τοὺς ἑταίρους τοῦ Φιλωνίδου ποτ' ἐν Κορίνθῳ
ἔπεισεν, ὡς ὄντας κάπρους, i. d.
μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, αὐτὴ δ' ἔματτεν αὐτοῖς, i. t. c.
μιμήσομαι πάντας τρόπους· i. d.
ὑμεῖς δὲ γρυλλίζοντες ὑπὸ φιληδίας i. tr.

servum pauperis domini et thymo vescentis una cum hisce senibus. vide 29., 219., 253., 315. seqq. Bentl. in annot. πίνοντα, Br. aliique in ipso ordine πινῶντα (quasi a πινάω, cum dicatur πινόω), quorum neutrum necessarium est, πίνοντα etiam ineptum sequente κραιπαλῶντα. cf. B.

297. Junt. ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς παιγνιωδῶς ἐπιφέρει τὰ τοῦ Φιλοξένου, εἰπόντος πήραν βαστάζειν τὸν Κύκλωπα, καὶ λάχανα ἐσθίειν. οὕτω γὰρ πεποίηκε τὸν τοῦ Κύκλωπος ὑποκριτὴν εἰς τὴν σκηνὴν εἰσαγόμενον. — ταῦτα δὲ πάντα διασύρων τὸν Φιλόξενον εἶπεν, ὡς μὴ ἀληθεύοντα· ὁ γὰρ Κύκλωψ, ὥς φησιν Ὅμηρος, κρέα ἤσθιε, καὶ οὐ λάχανα etc.

298. ἡγ. προοδοποιοῦντα τούτοις, οἷς ἡμᾶς ἀπεικάζεις. gl. paris. „additus est dat. quia (ἡγεῖσθαι h. l.) est *praeire* simpliciter, ducere ita, ut iis, quos ducas, imperandi jus non habeas. εἰκῇ, temere, sine causa; h. l. eleganter de eo, qui dormit ibi, ubi dormire noluerat: ut ipse dicere non possit, cur ibi potissimum dormiat; quod accidit crapula distentis.“ F. — καταδαρθόντα Porson., Dobr., D. h. l., T., Elmsl. ad Acharn. 274., quemadmodum ἐγκαταδαρθόντας legitur ap. Plut. t. 2. p 647., F. libri καταδαρθέντα, καταδαρθεῖσα ap. Dion. Cass. 45. initio p. 419, 14., ἀποδαρθέντα ap. Nicocharin in lex. Sangerm., quod Bekkerus edidit, p. 349.; de quibus formis tanquam mendosis disputant Wyttenb. ad Plut. 6. p. 557., et Boisson. ad Nicetam Eugenian. 2. p. 188., ut annotavit D. F. quidem suspicabatur, καταδαρθάνειν etiam sensu activi usurpatum esse pro *sopiendo*, ut καταδαρθεὶς h. l. sit *somno oppressus*, ut Polyphemus Odyss. ι', 371. seqq.

299. ἡμμένον, *praeustam*, a verbo ἅπτειν, *adurere*. σφηκ., ὠξυμμένον ξύλον. E S. δαλόν. gl. Br. idem significat φηνίσκον, quod placebat Bentlejo.

300. τὴν Κίρκην. τὴν Λαΐδα. gl. paris. cf. 179. et S. h. l. ἀνακ. ταράττουσαν, μιγνύουσαν. gl. paris.

301. S. δέον εἰπεῖν Ὀδυσσέως, ὁ δὲ Φιλωνίδου εἶπε. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν ὡς πλούσιον, καὶ παρασίτους ἔχοντα, καὶ διὰ τὸν Λαΐδος ἔρωτα ἐν Κορίνθῳ διάγοντα. κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὡς συώδης (?) σὺν τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ, οὓς κάπρους εἶπε. τὴν δὲ Λαΐδα Κίρκην εἶπεν, ἐπεὶ τοὺς ἐραστὰς ἐφαρμάκευεν. fieri sane potest, ut Philonides ille dives amaverit scortum aliquod corinthium; sed Laïdis cum illo consuetudinem commenti esse videntur grammatici, nota nomina sectantes.

302. κάπροι non modo sunt *apri*, sed etiam *verres*, porci masculi (v. gloss. vett.). σκῶρ est *merda* in gl. vett., cibi retrimentum, et μεμαγμ. σκῶρ *merda subacta*. E F. gl. Dorv. μεμ. σκῶρ. μεμαλαγμένον κόπρον. cf. Ran. 146.

305. γρυλλ. χοίρων φωνὴν ἀφιέντες. gl. paris., Victor. „dicitur etiam γρύζειν, et porcus γρύλλος. Zenob. ap. Valck., Ammon. p. 229. Anon. ibid. p. 231.“ E F. φιλ. φιληδονίας, ἀνοίας. gl. paris.

ἕπεσθε μητρὶ, χοῖροι!
ΧΟ. οὐκοῦν σὲ τὴν Κίρκην γε, τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν
ἀντισύστ. β'.
καὶ μαγγανεύουσαν, μολύνουσάν τε τοὺς ἑταίρους,
λαβόντες, ὑπὸ φιληδίας,
τὸν Λαρτίου μιμούμενοι, τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν,
μινθώσομέν θ', ὥσπερ τράγου,
τὴν ῥῖνα· σὺ δ' Ἀρίστυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς
„Ἕπεσθε μητρὶ, χοῖροι!"
ΚΑ. ἀλλ' εἶα νῦν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες ἤδη i. t. c.
σύστ. γ'.
ὑμεῖς ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπεσθ'· ἐγὼ δ' ἰὼν ἤδη λάθρα i. t.
βουλήσομαι τοῦ δεσπότου λαβών τιν' ἄρτον, καὶ κρέας
μασώμενος, τολοιπὸν οὕτω τῷ κόπῳ ξυνεῖναι. i. t. c.

306. ἕπεσθε. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων λεγομένη. (Girard. „Olim ἕπ. μητρὶ χοῖροι proverbiali tropo de iis dicebatur, qui indocti ipsi indoctos sequebantur" etc.) μητρί. ἐμοί. gl. paris.

308. μαγγανεύειν F. cum eos dici ait, qui ornant res venales et ita componunt, ut alliciant fallantque emtores; tum illos, qui praestigiis utuntur, ac spectantium oculos ita praestringunt, ut dolum non animadvertant, quod fere γοητεύειν dicitur. μολύν. merda inquinantem.

310. τὸν Λαρτ. μιμ., Ulyssem imitantes in eo, ut tibi vim adhibeamus, sicut ille Circae adhibuit. Hom. Odyss. κ', 321. ἐγὼ δ', ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων etc. cf. S. — Λαρτίου. κτητικὸν ἀντὶ κυρίου, notante Sophoclis S. Ajac. 1. cf. Be. et interpp. κρεμῶμεν pro κρεμάσομεν dictum est. vid. Matth. gr. §. 515. annot.

311. μίνθος λέγεται ἡ κόπρος τῶν αἰγῶν. ἐπειδὰν δὲ τράγοι ψυγμῷ (algori) περιπέσωσιν, εἰώθασιν οἱ αἰπόλοι λαμβάνειν τὴν κόπρον αὐτῶν, καὶ χρίειν αὐτῶν τοὺς μυκτῆρας, καὶ οὕτω τῇ δυσωδίᾳ πταρμὸν κινεῖν, τούτῳ δὲ τῷ τρόπῳ λύειν τὸ πάθος· ὁ γὰρ πταρμὸς θεραπεύει τὸ πάθος. ἐκ τούτου οὖν φησιν, ὅτι ἀηδίσομέν σε, ἐπεὶ καὶ αἱ αἶγες ἐκ τῆς κόπρου ἀηδίζονται. Ex S. cf. Ran. 1014.

312. ὁ Ἀρίστυλλος αἰσχρός. καὶ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις (647.) μέμνηται αὐτοῦ ὡς αἰσχροποιοῦ. λείπει δὲ τὸ ὡς (hoc vocabulum forte excidit in libris), ὡς ὁ Ἀρίστ. αἰσχρουργίαις κεχηνώς. αἰσχρουργὸν γὰρ αὐτόν φησι (φασι) ποιητὴν, ὃς διὰ τὴν αἰσχρουργίαν αὐτοῦ ἀεὶ ἐκεχήνει. — S.

314. τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγῆναι est abstinere dicteriis (v. Duker. ad Thucyd. p. 404.), et ἐπ' ἄλλο εἶδος τρέπεσθαι esse opinor alios quam antea, i. e. graves et severos vultus induere. E F.

316. βουλήσομαι. vid. index h. v.

317. codd. aliquot scripti, in quibus Mut. apud Bekk., et vett. edd. μασσώμενος. utramque scribendi rationem μασᾶσθαι et μασσᾶσθαι aeque usitatam esse putabat H. F. „μασσᾶσθαι est mandere, manducare: v. Theophr. Char. 20. τὸ λοιπὸν est jam, posthac." οὕτω, sic satiatus et ventre cibis distento," ut exponit Gir. τῷ κόπῳ, fatigationi, laborioso negotio, i. e. huic fabulae agendae clamore summo, cum labore maximo, ut ait actor Terentianus Heaut. prol. 40. — Post hunc versum ap. Invern. legitur ΧΟΡΟΣ, apud Br. ΧΟΡΟΣ. (λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.) cf. 621.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ. ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ. ΠΕΝΙΑ.

ΧΡ. Χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἐστιν, ὦνδρες δημόται, i. tr.
ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν, καὶ σαπρόν·
ἀσπάζομαι δ', ὁτιὴ προθύμως ἥκετε,
καὶ συντεταμένως, κοὐ κατεβλακευμένως.

318. Carion senibus relictis praecurrerat ad Chremylum, et Chori adventum nuntiaverat; hic, relicto in aedibus Pluto, obviam it Choro, quem ambitiosa salutatione excipit. *E F.* S. *χαίρειν μὲν ὑμᾶς.* κορωνὶς, ὅτι εἰσίασιν οἱ ὑποκριταί. — ὁ δὲ Χρεμύλος, ὡς καινισθεὶς τῇ τύχῃ, καινοτέραν προσηγορίαν ἐπινοεῖ· τὸ γὰρ *χαίρειν* παλαιόν ἐστι. — *ἀρχαῖον* h. l. (sicut, notante Sp., Nub. 952., 1299., Aeschyl. Prom. 317., ubi S. ἀρχαῖα λέγονται τὰ μῶρα, Plat. Euthydem. c. 56. ed. Heindorf. [ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος] etc.) id est, quod alibi dicitur κρόνιον, *ineptum, absonum, stultum,* ut lat. *antiquum*, Cic. Phil. 1, 10. (germ. *altväterisch, altfränkisch.*) v. Bos. Obss. crit. p. 20. sequ.: nam antiqua, cum novis comparata, videntur fere inepta, et homines *antiqui* (Cic. p. Rosc. Amer. 11.) putantur quidem esse simplices et candidi, sed simplicitati interdum aliquid stultitiae admistum est. — *σαπρὸν* proprie est *putre, rancidum*, velut ἔλαιον Theophrast. Char. 11., ubi vid. Casaub.; deinde vetustate corruptum, inutile, noxium (Matth. 7, 17.; 12, 33., Ephes. 4, 29.), vel id, quod sensus ipsumque animum offendit, *putidum*, ut h. l. cf. 538., 809., 1082. — *προσαγορεύειν* significat *appellare* in concione, et generatim *compellare*, etiam *salutare*, ut hic, Theophrast. Char. 5, 15., Diog. Laërt. 5, 98. προσαγ. τινὰ χαίρειν est aliquem ita salutare, ut dicas χαῖρε, *salve. E F.*

320. F. *ἀσπάζεσθαι* proprie sign. *complecti, amplexari*, tum ita *salutare* aliquem, ut ei etiam oculos et malas osculere, ut h. l., 738., Theophr. Char. 27. (sed ibi MS. Vatican., Clericus, Hottingerus, ἱππάζεσθαι): unde in cod. Dorv. explicatur καταφιλῶ, περιπλέκομαι. — nam mutavit Chremylus salutandi rationem ob mutatam fortunam. — *ὁτιὴ* pro ὅτι, ut δηλονοτιὴ 48. —

321. *συντετ.* ita primus Bentl. ad Callim. fragm. 233., quod postea in 2 libris invenit Br. ceteri versu jugulato συντεταγμένως, quae verba et similia plus semel fuerunt inter se permutata. vide F. et, quos laudat, Dorvill. ad Charit. p. 645., Abresch. Diluc. Thucyd. p. 788. sequ. —

ὅπως δέ μοι καὶ τἄλλα συμπαραστάται
ἔσεσθε, καὶ σωτῆρες ὄντως τοῦ θεοῦ.
ΧΟ. θάῤῥει· βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρη.
δεινὸν γάρ, εἰ τριωβόλου μὲν οὕνεκα
ὠστιζόμεσθ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ,
αὐτὸν δὲ τὸν Πλοῦτον παρείην τῳ λαβεῖν.

„Hesych. *συντεταμένου: συγκεκομμένου, συντόμως εἰρημένου*. Pollux 3, 24, 120., ubi agit *περὶ φιλοπόνου καὶ ὀκνηροῦ*, ad priorem significationem refert inter alia *σύντονος, συντεταμένος, ἐντεταμένως, ἐντόνως* etc., et inter contraria *βλάξ, βλακεύειν, βλακωδῶς* etc., ut h. l. Aristoph. *τῷ συντετ.* opponit *καταβεβλακευμένως*.“ (quae vetus scriptura est, cujus in locum scripturam 2 codicum *κατεβλακευμένως*, similem illam *τῷ κατεγλωττισμένον* pro *καταγεγλωττ.* dicto Thesm. 131., succedere jussit Br.) — *Duker*. S. — (*συντεταμένως*.) *σπουδαίως, καὶ γοργῶς, καὶ μετὰ συγκροτήματός τινος. καταβεβλακευμένως δὲ ἀντὶ τοῦ βραδέως, καὶ τρυφερῶς. βλὰξ γάρ ἐστιν ὁ μαλθακευόμενος ἐν ὑποκρίσει τὸ σῶμα· καὶ βλακεία ἡ μεθ' ὑπεροψίας ὁμίλια*. gl. Dorv. *καταβεβλ.: ῥαθύμως, ὡς οἱ τρυφῶντες*. F. observavit, *βλάκα* dici *stupidum, pigrum* atque *negligentem*, etiam *mollem luxuque diffluentem*, itaque *οὐ κατεβλ.* significare *non segniter*, sed citato gradu; qua de re laudat Xenoph. Cyr. 1, 4, 12. et de Laced. rep. 2, 10., Ernest. ad Memorab. Socr. 3, 13, 4., veteresque grammaticos.

322. *ὅπως. ὁρᾶτε καὶ σκοπεῖτε*. gl. paris. sine ellipsi Comicus, annotante K., Equ. 635. *ὅπως ἀγωνιεῖ, φρόντιζε*. cf. inprimis Bos. de Ellips. p. 641. ed. Schaefer. — *συμπαρ. σύμμαχοι, βοηθοί*. gl. paris. vox proprie militaris. vidd. Girard. et interpp.

323. *σωτῆρες τοῦ θεοῦ*, servatores, qui improborum ab eo vim prohibeant. cf. 327. — *ὄντως, κατ' ἀλήθειαν*. gl. C.

324. *δόξεις μ' Ἄρη. ὡς αὐτὸν τὸν Ἄρεα, τὸν θεὶν, ἕξεις σύμμαχον. δόξεις με, φησὶ, τὸν Ἄρεα ὁρᾶν, ἀντὶ τοῦ κατορθωτικὸν καὶ πρακτικόν· (ἢ) ἄκρως καὶ ἀπειλητικῶς, φησὶ, βλέψω πρὸς τοὺς βιαζομένους*. S. posterior haec explicatio est loquendi formae satis frequentis *βλέπειν τι*, cum significat „aliquid vultu declarare,“ seu „prae se ferre.“ quam interpretationem Be. alteri praeferebat. sic 420. *βλέπει μανικὸν*, et Ach. 530. *βλέπων ἀστραπάς*. „*ἄντικρυς* potest reddi *omnino, prorsus*. Hesych. *ἄντικρυς: φανερῶς*. — ostendunt igitur senes, se omnibus viribus repugnaturos esse ei, qui Plutum ipsis eripere velit. proverbialem locutionem esse docent S., (Junt. *παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπισχνουμένων παντὶ σθένει συμπράττειν καὶ συναίρεσθαι εἰς βοήθειαν*.) Suid., et Apostolius v. *βλέπειν ἄντικρυς Ἄρη*.“ F.

325. *δεινὸν*, *mirum*, ineptum. *τριωβόλου*, quae tum fuit merces judicialis, a Cleone ad eam summam aucta, ut S. auctor est. cf. Ran. 1387.

326. *ὠστ. ὠθούμεθα. καὶ Ῥωμαῖοι ὤστια τὰς θύρας φασὶ παρὰ τὸ ἔξω ὠθεῖν* (male ll. *ἐξωθεῖν*) *τὸν ἐπερχόμενον*. — S. Hesych. *ὠστιζόμεθα: ὠθούμεθα, θλιβόμεθα*. forma dorica et ionica, qua Attici utuntur, ab *ὦσται*, pers. 3. singul. perf. pass. verbi *ὤθω* sive *ὠθέω*, unde etiam *ὤστης* in composito *ἐξώστης*. ut notavit Be. vide, quos laudant, Gregor. Cor. p. 77., Pierson. ad Moer. p. 339., Sturz. ad Maittair. de Dial. p. 303. sequ. „*ἑκάστοτε*, *semper*, quoties scil. concio habetur.“ F. cf. 976.

327. *παρείην*. (*sinerem*) *καταλείψαιμι ἢ παραχωρήσαιμί τινι*. gl. paris. Hesych. *παριέναι: ἐᾶν, συγχωρεῖν*. *λαβεῖν*, *auferre, rapere*, ut Palaeph. 32, 10. *E F. et B.* „quod diversi modi junguntur, recte Porsonus ad Eurip. Phoen. 91. inde repetit, quod ad diversa tempora spe-

ΧΡ. καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Βλεψίδημον τουτονὶ
προσιόντα· δῆλος δ᾽ ἐστὶν, ὅτι τοῦ πράγματος
ἀκήκοέν τι, τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει.
ΒΛ. τί ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ᾽ εἴη; πόθεν, καὶ τίνι τρόπῳ
Χρεμύλος πεπλούτηκ᾽ ἐξαπίνης; οὐ πείθομαι.
καί τοι λόγος γ᾽ ἦν, νὴ τὸν Ἡρακλέα, πολὺς
ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων,
ὡς ἐξαπίνης ἀνὴρ γεγένηται πλούσιος.
ἔστιν δέ μοι τοῦτ᾽ αὐτὸ θαυμάσιον, ὅπως,
χρηστόν τι πράττων, τοὺς φίλους μεταπέμπεται.
οὔκουν ἐπιχώριόν γέ τι πρᾶγμ᾽ ἐργάζεται.
ΧΡ. ἀλλ᾽ οὐδὲν ἀποκρύψας ἐρῶ, μὰ τοὺς θεούς.

ctant. alterum, ὡστίζ., quotidie fiebat; alterum, τὸ παριέναι τὸν Πλοῦτον, ex futuri temporis eventu pendebat.“ F.

328. καὶ μὴν, *atqui*. vid. Herm. ad Viger. annot. 332. „καὶ Βλεψ. *praeterea*, praeter vos a me vocatos, ille ultro ad nos venit.“ *Girard.* τουτ. *ab hac parte venientem.* eo sensu, ut vicinum locum significent, pronomina οὗτος et ὅδε usurpari solent ap. Atticos. res nota.

329. τοῦ πρ., Plutum esse domi meae. τῇ βαδ. καὶ τῷ τ. h. e. *ex incessu ejus propero apparet*: est enim figura ἓν διὰ δυοῖν. δῆλός ἐστιν dictum pro δῆλόν ἐστιν, quia idem genus sequitur: nam ἀκήκοε pertinet ad Blepsidemum. F.

331. πόθεν, ἀπὸ ποίας αἰτίας. gl. paris. *qua re, quo casu.* F.

332. οὐ πείθομαι. οὐ πιστεύω. gl. paris.

333. formulam πολύς ἐστιν ὁ λόγος, *multum dicitur*, aut *dici potest*, copiose illustrarunt Wetsten. et Abresch. ad Hebr. 5, 11.

334. in tonstrinis (pariterque in ἰατρείοις, μυροπωλίοις, ἡνιοποιείοις, aliisque λέσχαις: vid. F.) olim homines otiosos et novorum rumorum aucupes desidere solitos fuisse, res est notissima. vid. Casaub. ad Theophr. Char. (11.) p. 338. K. praeterea citantur Av. 1336., Plut. de garrul. t. 2. p. 509., Aelian. V. H. 6, 12., Plaut. Epid. 2, 2, 15., Terent. Phorm. 1, 2, 38. ibique Westerhov., Porphyr. ad Horat. Sat. 1, 7, 3., aliique, in quibus Erasmus in Adagiis. S. διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους, ὡς διημερεύοντας ἐπὶ τῶν κουρείων ἀργῶς etc.

336. plerique libri θαυμαστὸν, ὅπως. quod in paucis legitur θαυμαστόν γ᾽, vel pessimum istud θαυμαστὸν χ᾽ ὅπως, eorum est, qui vacillanti versui succurrebant. egregie Piersonus ad Moer. p. 188. θαυμάσιον, cujus ab se admissi non erat quod poeniteret Brunckium. Moeris θαυμάσιον ἀττικόν· θαυμαστὸν ἑλληνικόν. nec refert, quod F. objecit, etiam θαυμαστὸν legi aliquoties ap. Platonem atque Xenophontem.

337. χρηστόν τι πράττων. i. e. Be. interprete *prospera utens fortuna.* „πράττειν enim ap. Att. interdum significat *fortunam aliquam experiri*, vel *sorte aliqua uti*, non solum quando cum adverbiis (εὖ, κακῶς) jungitur, sed etiam quando cum adjectivis struitur, ut h. l. sic Eccles. 104. πράττει τὰ μέγιστα significat *ad summum fortunae pervenit*“ etc. K.

338. sic Cantabr. 4., Rav., Invern., T. ἐπιχ. τι alii MSS. 3, totidemque edd. antiquae, item Brunckii. ἐπιχ. γε Dobr. et D. S. σκώπτει πάλιν τοὺς Ἀθηναίους ὡς ἐπιφθόνους. οὐκ ἀκολουθεῖ, φησὶ, τῇ Ἀθηναίων διαγωγῇ. — gl. Dorv. ἐπιχ. ἐντόπιον, σύνηθες. cf. 47.

ὦ Βλεψίδημ', ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν,
ὥστε μετέχειν ἔξεστιν· εἶ γὰρ τῶν φίλων.
ΒΛ. γέγονας δ' ἀληθῶς, ὡς λέγουσι, πλούσιος;
ΧΡ. ἔσομαι μὲν οὖν αὐτίκα μάλ', ἢν θέλῃ θεός·
ἔνι γάρ τις, ἔνι, κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι.
ΒΛ. ποῖός τις;
ΧΡ. οἷος, . . .
ΒΛ. λέγ' ἀνύσας ὅ τι φῂς ποτε.
ΧΡ. ἢν μὲν κατορθώσωμεν, εὖ πράττειν ἀεί·
ἢν δὲ σφαλῶμεν, ἐπιτετρίφθαι τοπαράπαν.
ΒΛ. τουτὶ πονηρὸν φαίνεται τὸ φορτίον,
καί μ' οὐκ ἀρέσκει· τό τε γὰρ ἐξαίφνης ἄγαν
οὕτως ὑπερπλουτεῖν, τό τ' αὖ δεδοικέναι,
πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιὲς ἔστ' εἰργασμένου.
ΧΡ. πῶς οὐδὲν ὑγιές;
ΒΛ. εἴ τι κεκλοφὼς νὴ Δία
ἐκεῖθεν ἥκεις ἀργύριον, ἢ χρυσίον,
παρὰ τοῦ θεοῦ, κᾆπειτ' ἴσως σοι μεταμέλει.

343. ita MS. Dorv. vulgo *θεὸς θέλῃ. ἔνι* etc. quod minus elegans. de ipsa formula cf. 114.

344. *ἔνι, ἔνεστι.* gl. paris. sic solent Attici. Lysistr. 511. *ἔνι φύσις, ἔνι χάρις, ἔνι θράσος, ἔνι δὲ σοφὸν* etc. cf. Sp. et interpp.

345. *οἷος εὖ πράττειν ἀεί.* elegans loquendi genus, quod illustrant Vigerus 3, 8, 6., Matth. gr §. 532., aliique. *ἀπὸ κοινοῦ* vox *κίνδυνος* refertur ad *εὖ πράττειν*, in quo nihil est periculi; cujus figurae similis illa est, quae vocatur zeugma. — *λέγ' ἀν.*, *statim proloquere id, quod forte dicis, sag' heraus, was du meinst.* de hoc usu participii *ἀνύσας* cum imperativo vel futuro juncti, qua loquendi forma celeritas significatur actionis, vide F., Viger. 6, 2, 2., Matth. gr. §. 557., et cf. 643., 970. „*λέγ' ὅ τι φῂς*, ut Soph. Oed. T. 621. *φράζε δή, τί φῂς*, Xenoph. Anab. 2, 1, 15. *σὺ δ' ἡμῖν εἰπὲ, τί λέγεις.*“ *Schäfer.*

346. *ἢν μὲν κατ.* *si rem bene gesserimus. τροπικῶς* dictum, ut contrarium *σφάλλεσθαι.*

347. *ἐπιτ.* *pessumdari.* S. Junt. et paris. *τοῦτο εἶπε φοβούμενος, μὴ ἀποτυχὼν ἐγείρῃ τὸν Δία πρὸς ὀργὴν, καὶ ἐπιτρίβῃ αὐτούς.* cf. 87. seqq., 120. vetus S. *τὸ παράπαν. ἀντὶ τοῦ παντελῶς, κατὰ πάντα τρόπον, ἐξ ὁλοκλήρου.* cf. 957.

348. *φορτίον* figurate dictum. gl. paris. *τὸ βάρος, πρὸς ὃ δυσχεραίνεις καὶ δειλιᾷς.* gl. Br. *τὸ πρᾶγμα.* cf. seqq.

349. *μ' ἀρ.* sic Vesp. 745., Ach. 189., Soph. Ajac. 556., Eurip. Or. 196., Thucyd. 1, 128. (*οὔτι σε τούτων ἀρέσκει*), ubi vid. S. sed dativum quoque Attici usurpant. vide Sp. et interpp., item Gregor. de dial. att. §. 23., Matth. gr. §. 383.

351. *πρ. ἀνδρός ἐστι*, *convenit homini, est hominis.* vidd. interpp. — *ὑγιές: ὀρθόν.* gl. paris. cf 37., 50, 358. „*οὐδὲν ὑγ. εἰργασμένος* est homo facinorosus, qui aliquid commisit: nam *ὑγιὲς* in hac formula est idem quod *καλὸν* sive *ἀγαθόν.*“ F. Soph. Phil. 962. *ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν.* cf. Dobr.

ΧΡ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε! μὰ Δί', ἐγὼ μὲν οὔ.
ΒΛ. παῦσαι φλυαρῶν, ὦ 'γάθ'· οἶδα γὰρ σαφῶς.
ΧΡ. σὺ μηδὲν εἰς ἔμ' ὑπονόει τοιοῦτο.
ΒΛ. φεῦ,
ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστιν οὐδενός,
ἀλλ' εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες ἥττονες!
ΧΡ. οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.
ΒΛ. ὡς πολὺ μεθέστηχ' ὧν πρότερον εἶχεν τρόπων!
ΧΡ. μελαγχολᾷς, ἄνθρωπε, νὴ τὸν οὐρανόν.
ΒΛ. ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει,
ἀλλ' ἔστιν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότος.

355. Ἄπ. ἀποτρ. est vox Chremyli admirantis cum indignatione et negantis, istud scelus in se cadere: *pro fidem tuam, Apollo averrunce!* — θεοὶ ἀποτρόπαιοι sive ἀλεξίκακοι sunt *dii averrunci*, qui putantur depellere a civitatibus et hominibus pericula, mala, atque calamitates. Apollinem ἀποτρόπαιον cultum esse Athenis docuit Wessel. ad. Diod. Sic. 2. p. 252. F. Sp. conferri jubet 850., Vesp. 161., Av. 61., Demosth. adv. Mid. c. 15. ed. Spalding. (Ἀπόλλωνι ἀποτροπαίῳ βοῦν θῦσαι), Pausan. 1. p. 44.

356. φλυαρῶν, περισσολογῶν. (*noli nugari*) οἶδα. γινώσκω φανερῶς, ὅτι ἐπανούργησας. gl. paris. „ὦ 'γάθ' est vox objurgantis, ut *bone vir* Terent. Eun. 5, 2, 11., ἄνθρωπε 362." F.

357. φεῦ. — οὐδενός. ὅτι οὐθείς, ὅς δοκεῖ ἔχειν πλεονέκτημα, ἀρετῆς ὑγιῶς ἔχει. S. formula proverbialis: vid. Plat. Phaed. 39, 11. ἀτεχνῶς, τὸ παράπαν. Hesych. E F.

359. κέρδους — ἥττονες. νικώμενοι ὑπὸ τοῦ κέρδους, ὥσπερ οὗτος ἡττᾶται, καὶ τὸ ἀληθὲς οὐκ ἐθέλει λέγειν. gl. paris. F. „metaph. ducta ab iis, qui e proelio aut judicio inferiores discesserunt, — ut ἥττων γαστρὸς Xenoph. Mem. Socr. 1, 5, 1. itaque τοῦ κέρδους ἥττονες sunt, qui lucro serviunt, — fraudulenti, mendaces."

360. ὑγιαίνειν *sanus esse*, i. e. sanae mentis. cf. 1056., 1062. contra insani dicuntur οὐχ ὑγιαίνειν (503.) vel νοσεῖν. vide indices Sophoclis et Euripidis a nobis editorum vv. νοσεῖν, νόσος, νόσημα, etc.

361. μεθ. μετεβλήθη. gl. paris. „μεθεστηκέναι propr. sign. *alio loco stare*; deinde *migrasse*, *descivisse*, *defecisse* (cf. 990.) — idem ap. Theoph. Char. 1, 3. est ἕτερον γεγονέναι." F. μεθέστηκε τρόπων pro ἀπὸ τρόπων. vid. Matth. gr. §. 331, c. annot. — haec secum Blepsidemus, uti et 363. sequ.

362. μελ. μαίνῃ. gl. paris. cf. 12, 368.

363. *At neque vultu est satis composito et quieto, sed vagos oculos huc illuc circumfert.* κατὰ χώραν εἶναι Graecis proprie dicitur de re, quae in loco praescripto sita est, neque extra eum sese movet; (ita Xenoph. Oecon. 10, 10., quem locum laudat Münter., περιελθεῖν ἐπισκοπουμένην, εἰ κατὰ χώραν ἔχει ἕκαστα. B.) metaphor. autem sign. *quietum et sedatum esse.* sic in Hom. Odyss. 20, 23. phrasin ἐν πείσῃ vetus enarrator exponit κατὰ χώραν, i. e. animus ipsi quietus fuit, vel sese continuit, nec irae habenas laxavit etc. K.

364. ll. πεπανουργηκότι. sed neque huc pertinet vulgari significatione accepta vox ἐπίδηλον, neque probatum est exemplis, ἐπίδηλον dici etiam ὅμοιον, ut F. aliique suspicati sunt. quare Valck., B., et Boissonad. scribi jusserunt πεπανουργηκότος. *sed* vultus ejus *manifestus est esse*

ΧΡ. σὺ μὲν οἶδ' ὃ κρώζεις· ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος,
ζητεῖς μεταλαβεῖν . . . .
ΒΛ. μεταλαβεῖν ζητῶ; τίνος;
ΧΡ. τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ἑτέρως ἔχον.
ΒΛ. μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας;
ΧΡ. κακοδαιμονᾷς.
ΒΛ. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ἀπεστέρηκάς γ' οὐδένα;
ΧΡ. οὐ δῆτ' ἔγωγ'.
ΒΛ. ὦ Ἡράκλεις! φέρε, ποῖ τις ἂν
τράποιτο; τἀληθὲς γὰρ οὐκ ἐθέλεις φράσαι.
ΧΡ. κατηγορεῖς γάρ, πρὶν μαθεῖν τὸ πρᾶγμά μου.
ΒΛ. ὦ 'τάν, ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ

ejus, qui aliquid (i. e. flagitium, malum facinus) *commisit.*

365. σὺ — κρώζεις. παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην θρυλλούντων, ὡς αἱ κορῶναι· ἀντὶ τοῦ σὺ ἄνω καὶ κάτω περὶ τοῦ κεκλοφέναι μοι διαλέγῃ. S. γινώσκω, διὸ φωνεῖς, ἀκαίρως φθέγγῃ, καὶ ὀχλεῖς ἡμᾶς, ὡς κορώνη. gl. Dorv., paris. haud inepte Girard. „Chremylus Blepsidemum cum corvo confert, qui in partem praedae venire laborat.“ Voss. *Dein Krächzen kenn' ich.* Horat., laudante H. Vossio, Sat. 2, 5, 55. *plerumque recoctus Scriba ex quinqueviro corvum deludet hiantem.*

366. ζητεῖς. cf. 295. gl. Dorv. μεταλ. τῆς κλοπῆς.

367. οὐ τοιοῦτον. ὃ σὺ ὑπονοεῖς. gl. paris.

368. κακ. hoc Aeschylus disjunctim expressit Cho. 564. δαιμονᾷ δόμος κακοῖς. et paulo aliter in Sept. c. Th. 1009. δαιμονῶντες ἐν ἄτᾳ, ubi S. μαινόμενοι, ἀλόγως ὁρμῶντες κατ' ἀλλήλους. — *Be.* Sp. notavit, κακοδαιμονᾷν dici eum, qui velut a daemone correptus intemperiis agatur. a quo diversum esse κακοδαιμονεῖν, *miserum esse.* (similiter Lobeck. ad Phryn. p. 79. ad 83.) infra 497. τίς ἂν οὐχ ἡγοῖτ' εἶναι μανίαν, κακοδαιμονίαν τ' ἔτι μᾶλλον; ex quo intelligas, majus aliquid esse κακοδαιμονᾷν quam μελαγχολᾷν 362., quod quidem lucem accipit a Plautinis illis Amph. 2, 2, 95. *atra bili percita est: Nulla res tam delirantis homines concinnat cito.* interp. francogallus apud Beck. *vous êtes endiablé.* vulgus nostratium *der Teufel reitet dich.*

369. i. e. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ, ut saepe separantur illae particulae, notante F. ἀποστερῶ ἐστιν, ὅταν παρακαταθήκην τινὸς λαβὼν εἰς διαβολὴν χωρήσω (χωρῶ), καὶ οὐκ ἐθέλω διδόναι αὐτῷ, ἃ ἔλαβον. Junt., Dorv. hoc parum esse animadvertit F.: significare enim hanc vocem etiam *non reddere debita, mutuoque accepta, seu commodata.*

370. ἂν Borg. K. Br. etc. soloece alii libri atque editores οὖν. gl. Dorv. et paris.: φέρε. τί ἂν (non οὖν) τις εἴποι ἕτερον; quo convertatur aliquis? ad quam rationem deveniat? quid cogitet te fecisse, ut subito ditesceres?

371. 1. Cantabr. τἀληθῆ. cf. 391.

372. πρὶν — μου. i. e. πρὶν μαθεῖν μου τὸ πρ., *priusquam rem a me didiceris.* Eurip. Hecub. 939. τί δῆτα βούλει δεύτερον μαθεῖν ἐμοῦ;

373. ὦ 'τάν. vide 66. ἀπὸ σμικροῦ. ἀναλώματος gl. Dorv. „*parvo sumtu*, ut Equ. 500. ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης, ubi v. K., et Duk. ad Thucyd. p. 558.“ F. ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα, *impendio 60 talentorum*, ex Isocrate addit Münt. B. cf. Matth. gr. §. 401., annot. 2.

ἐθέλω διαπρᾶξαι, πρὶν πυθέσθαι τὴν πόλιν,
τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων.
ΧΡ. καὶ μὴν φίλως γ' ἄν μοι δοκεῖς, νὴ τοὺς θεοὺς,
τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας λογίσασθαι δώδεκα.
ΒΛ. ὁρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον,
ἱκετηρίαν ἔχοντα, μετὰ τῶν παιδίων
καὶ τῆς γυναικὸς, κοὐ διοίσοντ' ἄντικρυς
τῶν Ἡρακλειδῶν οὐδ' ὁτιοῦν τῶν Παμφίλου.

374. **διαπρ.**, ***transigere***; efficere, ut ne cives resciscant furtum tuum.

375. **ἐπιβ.** occludens, obstruens argento. **κέρμασι.** δωρήμασι, νομίσμασιν, ἵν', ὅταν καταστῇς εἰς κρίσιν, συνηγοροῦντας αὐτοὺς ἔχῃς διὰ τὴν δωροδοκίαν. gl. Dorv., paris. Rhetores (sive causidici) non tantum linguam, sed et silentium venale habebant. nota est ἀργυράγχη Demosthenis. (Gell. 11, 9.) Pac. 644. χρυσίῳ — ἐβύουν τὸ στόμα etc. *Be.* „κέρματα, etiam κερμάτια, *sunt numuli argentei et aerei minuti et vilioris pretii*, velut oboli, chalci, quos mensarii lucello inhiantes permutant numis aureis et argenteis majoribus, qui inde κερματισταὶ dicti sunt; (— v. Pollux 7, 170.; 9, 87, 89.; H. ad Polluc. p. 1070, 15. —) deinde omnino *pecunia, aes*, ut h. l. v. gloss. vett.“ F. S. τείνεται πρὸς τοὺς ῥήτορας, ἐπειδὴ εἰώθασι τοῖς ἕρμαιον κεκληρωμένοις ἐπιφορτίζεσθαι, ὡς κοινωφέλιμοι.

377. εἰρωνικὸν τοῦτο. — **ἀναλ.** ἐξοδιάσας. **λογίσ.** λογαριάσαι ἡμῖν. (*imputare*, sive *expensum ferre, nobis*. F.) gl. Dorv., paris.

378. **ὁρῶ τινα.** *video quendam*, nempe istum Chremylum. dicit autem, se animo praevidere Chremylum, sacrilegii reum, supplicem fore judicibus, ne condemnetur. — sic Ran. 554. (514.) indefinitum τὶς ad certam personam refertur: κακὸν ἥκει τινὶ, nempe Baccho, qui ibi aderat etc. *Be.* cf. Soph. Antig. 707., Matth. gr. §. 487, 3. — **ἐπὶ τοῦ βήματος.** reus et accusator sedebant in subselliis, quae erant ἐπὶ τοῦ βήματος, *in tribunali*, in quod ascendebatur per gradus, unde nomen accepit. — futuro 2. med. καθεδοῦμαι a καθέζομαι Attici usi sunt pro καθίζω. (gl. paris. **καθεδούμενον:** καθίζοντα.) v. Moeris et Thom. Mag. v. καθεδεῖται, Phryn. p. 114. *E F.* sed h. l. futurum est, quod respondet sequenti διοίσοντα.

379. **ἱκετηρία ἐστὶ κλάδος** ἐλαίας ἐρίῳ πεπλεγμένος· οἱ γὰρ ἱκετεύοντες ἐλαίας κατεῖχον κλάδον. S. fuit ramus olivae, lana alba revinctus, quem manu gestabant ii, qui pacem peterent supplices: unde *oliva* vocatur *supplex* Stat. Theb. 12, 492., et ramus ille *olivae paciferae* Virg. Aen. 8, 116., ubi v. interpp. — neque vero arbitror, etiam reos praetendisse manibus ramos olivae, sed fictum id esse a poëta ad similitudinem Heraclidarum in tabula Pamphili. rei ut misericordiam commoverent judicum, ducere secum in judicium solebant uxores, liberos, etiam alios necessarios et amicos. v. Vesp. 546., Plat. Apol. Socr. 23. *E F.*

380. **ἄντικρυς.** cf. 134.

381. Heraclidarum, qui post Herculis excessum, metu Eurysthei, Athenas confugerunt, nota est historia vel ex Euripidis dramate cognomini. eos supplices sedentes ibi ad aram Jovis forensis pinxisse videtur Pamphilus, magister Apellis, qui Pamphilus floruit circa olymp. 96, 1., sive ante Christ. nat. 395. vid. Plin. H. N. 35, 10.; 36, 7, 8. S. — τὰ οὖν συμβάντα αὐτοῖς (Heraclidas dicit) ζωγράφος τις Πάμφιλος Ἀθηναῖος (imo Macedo, et quidem Amphipolitanus,) εἰς τὴν στοὰν (Poecilen) τῶν Ἀθηναίων ἔγραψε, καὶ αὐτοὺς ἱκετεύοντας. — alius ille Pamphilus 174. — **οὐδ' ὁτιοῦν**, *ne tantillum quidem*. cf. 453., 595.

ΧΡ. οὐκ, ὦ κακόδαιμον, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς μόνους
ἔγωγε καὶ τοὺς δεξιοὺς καὶ σώφρονας
ἀπαρτὶ πλουτῆσαι ποιήσω.
ΒΛ. τί σὺ λέγεις;
οὕτω πάνυ πολλὰ κέκλοφας;
ΧΡ. οἴμοι τῶν κακῶν!
ἀπολεῖς.
ΒΛ. σὺ μὲν οὖν σεαυτὸν, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.
ΧΡ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ τὸν Πλοῦτον, ὦ μόχθηρε σὺ,
ἔχω.
ΒΛ. σὺ Πλοῦτον; ποῖον;
ΧΡ. αὐτὸν τὸν θεόν.
ΒΛ. καὶ ποῦ 'στιν;
ΧΡ. ἔνδον.
ΒΛ. ποῦ;
ΧΡ. παρ' ἐμοί.
ΒΛ. παρὰ σοί;
ΧΡ. πάνυ.
ΒΛ. οὐκ ἐς Κόρακας; Πλοῦτος παρὰ σοί;

382. κακόδ. infelix, qui insanias. cf. 362., 368., 412.

384. ἀπαρτὶ, ἀπηρτισμένως· — καὶ πλῆρες etc. S. „— *omnino, prorsus, plane.* — *ego ditissimos reddam.* cf. Alb. ad Hesych. t. 1. p. 427.“ F.

385. οὕτω, *sic*; pro eo, quod dicis. — οἴμοι τῶν κακῶν, *hei mihi propter convicia* tua; cf. Thesm. 437.

386. ἀπολεῖς, *enicas*; mihi molestus es, qui tam inepte garrias. cf. Ran. 1180., Soph. El. 788., Eurip. Cyclop. 535., „poëta legit hoc verbum, ut accommodatum esset verbis σὺ μὲν οὖν σεαυτὸν, quibus inest magna elegantia propter antanaclasin: nam intell. ἀπολεῖς, ut ἀπολλύναι ἑαυτὸν sit *sibi auctorem esse magnae calamitatis.* οὖν vim augendae affirmationis habet.“ F.

387. μόχθηρε. κακέ. gl. paris.

388. ποῖον Rav., et 4 codd. a Br. collati. alii soloece ὁποῖον: vide Dawes. Misc. crit. p. 294. ed. Burgess., Porson. ad Eurip. Phoen. 892. recte Bekk. et recentiores ποῖον;

390. οὐκ ἐς Κόρακας: plene Alciphron Ep. 1, 17. οὐκ ἐς Κόρακας φθαρήσεται; et ipse Comicus 600. ἔῤῥ' ἐς Κόρ. cf. Nub. 765. Equ. 832. ἐς Κόρ. ἀποφθερεῖ, *abi in malam rem* (βάλλ' ἐς Κ. 777.), Theophr. Char. 25, 31., notante F.; ἄπαγ' ἐς Κ.: nam ἐς, non εἰς, Attici dicunt in his iratorum formulis, teste Thoma Mag. p. 370. sequ. ed. Bern. S. Dorv. et paris. τόπος ἦν ἐν Ἀθήναις κρημνώδης, Κόρακες καλούμενος (sed proprie βάραθρον, ut 427., sive ὄρυγμα: vide Meursii Lect. att. 1, 25., Köpke *Gesetzgeb. der Gr.* p. 727.) διὰ τὸ κοράκων εἶναι καταγώγιον, εἰς ὃν τοὺς κακούργους ἔῤῥιπτον (etiam cadavera eorum, de quibus sumtum erat supplicium. v. Köpke l. l. sed ea poena abrogata carcer dici coepit βάραθρον, ut auctor est Mitford. Hist. gr. t. 2, 128. interp. germ. B.), ὑπὸ κοράκων ἀναλωθησομένους. „Attici solent locis imponere nomina rerum, quae in iis

ΧΡ. νὴ τοὺς θεούς.
ΒΛ. λέγεις ἀληθῆ;
ΧΡ. φημί.
ΒΛ. πρὸς τῆς Ἑστίας;
ΧΡ. νὴ τὸν Ποσειδῶ.
ΒΛ. τὸν θαλάττιον λέγεις;
ΧΡ. εἰ δ' ἔστιν ἕτερός τις Ποσειδῶν, τὸν ἕτερον.
ΒΛ. εἶτ' οὐ διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους;
ΧΡ. οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματ' ἐν τούτῳ.
ΒΛ. τί φής;
οὐ τῷ μεταδοῦναι;
ΧΡ. μὰ Δία· δεῖ γὰρ πρῶτα . . .
ΒΛ. τί;
ΧΡ. βλέψαι ποιῆσαι νὼ . . .
ΒΛ. τίνα βλέψαι; φράσον.
ΧΡ. τὸν Πλοῦτον, ὥσπερ πρότερον, ἑνί γέ τῳ τρόπῳ.
ΒΛ. τυφλὸς γὰρ ὄντως ἐστί;
ΧΡ. νὴ τὸν οὐρανόν.
ΒΛ. οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἦλθεν οὐδεπώποτε.
ΧΡ. ἀλλ', ἢν θεοὶ θέλωσι, νῦν ἀφίξεται.
ΒΛ. οὔκουν ἰατρὸν εἰσαγαγεῖν ἐχρῆν τινά;
ΧΡ. τίς δῆτ' ἰατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει;
οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἔστ', οὔθ' ἡ τέχνη.

sunt, (aut venduntur: v. Ran. 1008.) ut ἵπποι, κρέας, ἰχθῦς, forum equinum, carnarium, piscarium. v. Pollux 10, 19.“ F.

391. Ἑστία non intelligitur Vesta, Saturni mater, cujus simulacrum erat Athenis in Prytaneo (v. Meursii Ath. att. 1, 8.), sed Saturni filia, virgo, quae credebatur esse praeses ignis et aedium, (hinc Eurip. δώμαθ' Ἑστίας dicit Androm. 573., non ἑστίας, ut vulgo. *Both.*) et colebatur ad focum: unde et *focus* et *domus* vocatur ἑστία. obtestatur autem Blepsidemus Chremylum et orat per Vestam, domus custodem, quia hic ajebat Plutum esse domi suae. F.

392. θαλ. παίζει αὐτὸν ἐνταῦθα. gl. Dorv., paris. quasi aliquis sit Neptunus quam θαλάττιος. cf. 1046.

394. ὅτι οὐ μετέστειλαν (μετέστειλε) τὸν Βλεψίδημον, ἀκηκοὼς δὲ ἦλθε. S. rectius gl. paris. (διαπέμπεις.) τὸν Πλοῦτον δηλ.

395. ἐν τούτῳ. τῷ διαπέμπειν. gl. Dorv., paris. „Soph. Antig. 39. εἰ τάδ' ἐν τούτοις. Equ. 838. οὐκ, ὦ 'γαθοί, ταῦτ' ἐστί πω ταύτῃ.“ *E Be.*

396. οὐ τῷ μετ.; i. e. οὐκ ἐν τῷ μετ.; *an res nondum in eo est, ut mihi quoque impertiri possis Plutum?*

398. ἑνί γέ τῳ τρόπῳ, *uno quidem modo*, quem dicit 406. sequ.

400. οὐκ ἐτὸς, οὐκ ἀλόγως. — S. ἐτός: μάτην (sic etiam Hesych.), οὐκ ἀλόγως. gl. paris. *non temere.*

402. ἐχρῆν. cf. 962.

403. διασύρει καὶ διαβάλλει τοὺς ἰατροὺς ὡς ἀμαθεῖς, καὶ τοὺς διδόν-

ΒΛ. σκοπῶμεν.
ΧΡ. ἀλλ' οὐκ ἔστιν.
ΒΛ. οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ.
ΧΡ. μὰ Δί' ἀλλ', ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμην
ἐγώ, κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ,
κράτιστόν ἐστι.
ΒΛ. πολὺ μὲν οὖν, νὴ τοὺς θεούς.
μή νυν διάτριβ', ἀλλ' ἄνυε πράττων ἕν γέ τι.
ΧΡ. καὶ μὴν βαδίζω.
ΒΛ. σπεῦδέ νυν.
ΧΡ. τοῦτ' αὐτὸ δρῶ.
ΠΕ. ὦ θερμὸν ἔργον, κἀνόσιον, καὶ παράνομον,
τολμῶντε δρᾶν ἀνθρωπαρίω κακοδαίμονε,
ποῖ, ποῖ, τί φεύγετον; οὐ μενεῖτον;
ΒΛ. Ἡράκλεις!

τας ὡς μικρολόγους. S. Deficit ars, ubi illi merces sua non est. *Br.*

405, 6. οὐκ ἔστιν. ἰατρὸς δηλ. gl. paris. μὰ Δί' ἀλλ', *imo*. F. cf. 22. etc. παρεσκ. ηὐτρεπιζόμην. gl. paris. F. „παρεσκ. intell. ποιῆσαι, *in animo habebam, decreveram, facere*. nam, qui decernit aliquid facere, is se ad id faciendum parat, ut Xenoph. Cyr. 7, 2, 2.“

407. κατακλίνειν; hoc fere est, notante F., *jubere accumbere*, ut Luc. 9, 14., Aelian. V. H. 8, 7., h. autem l. *jubere aliquem incubare* in fano Aesculapii (cf. 616., 657.) ad accipiendum responsum, de quo genere divinationis laudantur scripta Henr. Meibomii (ed. a. 1659.), F. A. Wolfii (*Beitrag zur Gesch. des Somnambulismus aus dem Alterthum*, in s. Verm. Schrift. u. Aufsätzen p. 382. seqq.), Kinderlingii (*Der Somnambulismus unserer Zeit*, in Vergleichung gestellt mit der Incubation oder dem Tempelschlaf und Weissagungstraum der alten Heiden, Leipz. 1788.) et C. Sprengelii (*Pragmat. Gesch. der Arzneikunde*, 1. p. 201. seqq.). cf. Nitschii et Köpkei *Beschreib. des — Zustandes der Gr.* 1. Th. S. 691. „nam aegroti solebant dormire in fano Aesculapii ad accipienda responsa, quibus admonerentur, quid fieri oporteret, ut valetudinem recuperarent, incubantes ovium pellibus stratis, (unde ἐγκατακλίνειν 616.), et tum dicebantur ἐγκοιμᾶσθαι. (*incubare* Virg. Aen. 7, 88. [ubi cf. Cerd. et Heyn. B.], Plaut. Curc. 1, 1, 61.)“ F. cf. 619.

408. πολὺ μὲν οὖν. κράτιστόν ἐστι. gl. paris.

409. μὴ διάτρ. μὴ βράδυνε. gl. Dorv. ἕν γέ τι, *saltem unam rem, saltem aliquid*. Frischlin. *et, ut aliquid perficias, da operam sedulo.* itaque Chremylus se iam abiturum esse significat, et properare jubetur a Blepsidemo.

411. θερμὸν ἔργον. παράδοξον, ἢ τολμηρὸν (hoc recte), ἢ εὐκίνητον. ἡ Πενία δὲ ἐντεῦθεν παρελθοῦσα μάχεται πρὸς Χρεμύλον καὶ Βλεψίδημον. S.

412. „ἀνθρ. dictum per contemtum.“ F. κακοδ. cf. 382.

413. prava interpunctione libri ποῖ, ποῖ; τί φεύγετον; quod ita interpretantur ποῦ, ποῦ πορεύσεσθε; διὰ τί φεύγετον; cum duplici interrogatione conjuncta, ut saepe fit (vid. index Euripidis h. v.), Comicus dicat ποῖ τί φεύγετον; *quonam quid fugitis?* i. e. cur me fugitis, paupertatem? quod elegantissimum. Horat. Epist. 1, 1, 45. *Impiger extremos currit*

ΠΕ. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακοὺς κακῶς·
τόλμημα γὰρ τολμᾶτον οὐκ ἀνασχετὸν,
ἀλλ' οἷον οὐδεὶς ἄλλος οὐδεπώποτε
οὔτε θεὸς, οὔτ' ἄνθρωπος· ὥστ' ἀπολώλατον.
ΧΡ. σὺ δ' εἶ τίς; ὠχρὰ μὲν γὰρ εἶναί μοι δοκεῖς.
ΒΛ. ἴσως Ἐριννύς ἐστιν ἐκ τραγῳδίας·
βλέπει γέ τοι μανικόν τι καὶ τραγῳδικόν.
ΧΡ. ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾷδας.
ΒΛ. οὐκοῦν κλαύσεται.
ΠΕ. οἴεσθε δ' εἶναι τίνα με;
ΧΡ. πανδοκεύτριαν,
ἢ λεκιθόπωλιν· οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ

mercator ad Indos, Per mare pauperiem fugiens, per saxa, per ignes.

414. similiter cum alii, tum inprimis Tragici. Eurip. Med. 1327. σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς. Troad. 1017. ἐλθοῦσα δ' Ἄργος, ὥσπερ ἀξία, κακῶς Κακὴ θανεῖται etc.

415. τόλμημα τολμᾶτον. vid. Matth. gr. §. 413. annot. 5.

416. ἀλλὰ τοιοῦτον, οἷον ἄλλος οὐδεὶς ἐτόλμησεν οὐδεπώποτε. gl. paris. neminem unquam paupertatem expulisse dicit, quippe deam, eamque utilissimam. Theocritus idyll. 11. Ἁ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει.

418. ὠχρά. τοιοῦτοι γὰρ οἱ πένητες. gl. Dorv. F. „pauperes fere fame laborant, quae pallidos reddit. — per urbanitatem et modestiam atticam δοκεῖς εἶναι dictum est pro εἶ. v. Steph. ad Xenoph. Cyr. 1, 1, 1. et index Theophr. h. v." cf. etiam annot. ad 148.

420. βλέπει μανικόν cf. 324. γέ τοι, *certe quidem*. vide F. ad h. l., Herm. ad Viger. annot. 297.

421. ἀλλ' ο. ἔχει γὰρ δᾷδας. — καὶ γὰρ ἐν ταῖς τραγῳδίαις μετὰ λαμπάδων εἰσήγοντο αἱ Ἐριννύες. — S. v. liber C. A. Böttigeri *die Furienmaske im Trauerspiel u. auf den Bildwerken der alten Griechen; eine archäol. Untersuchung*, Weimar 1801., ubi p. 50. seqq. etiam hic locus illustratur, et facibus armatas fuisse tragicas Erinnyas ostenditur. add. J. F. Meyeri Comm. de diis ac deabus δᾳδούχοις p. 25. seqq. B. — οὐκ. κλαύσεται. ἀντὶ τοῦ οἰμώξεται, ὡς μὴ οὖσα κατὰ φύσιν φοβερὰ, ἀλλὰ μάτην ἀπατῶσα ἡμᾶς. S. „*ergo verberabitur*, (*infortunium feret*. ita *flebit* Horat. Sat. 2, 1, 46. *Münter*.) scil. quia terrere nos vultu truci conatur." F.

422. πανδοκ. — patet, hoc vitae genus contemtum fuisse ap. Athenn.: vid., quem laudat F., Theophrast. Charact. 6, 2. S. πανδ. ἀντὶ τοῦ κάπηλιν, ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι πάντας. Gir. „hoc mulierum genus clamosum est, et modo cum suis et domesticis, modo cum aliis rixatur."

423. λεκ. ἀπὸ τοῦ χρυσίζοντος τοῦ ᾠοῦ, ᾠόπωλιν. — ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀσπρίου, ὃ καλεῖται πίσον (*Erbse*, vel secundum Linkium genus quoddam lathyri, *Platterbse*, francogall. *gesse*: vide Billerbeckii Floram class. p. 186.), ὅτι (?) ἐν Πίσᾳ τῆς Ἤλιδος κατακόρως φύεται, διὰ τὸ ἐοικέναι τὴν χροιὰν λεκίθῳ ᾠοῦ. ἀπὸ μέρους οὖν τὴν ὀσπριόπωλιν δηλοῖ. καὶ ἐν Λυσιστράτῃ (526.)· νὴ τὸν Δί' ἔγωγ' οὖν (recte libri Aristoph. νὴ Δί' —) ἄνδρα κομήτην φυλαρχοῦντ' εἶδον ἐφ' ἵππῳ Εἰς τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῖλον λέκιθον παρὰ γραός. S. — gl. Dorv. τοσ. μέγα.

ἐνέκραγες ἡμῖν, οὐδὲν ἠδικημένη.
ΠΕ. ἄληθες; οὐ γὰρ δεινότατα δεδράκατον,
ζητοῦντες ἐκ πάσης με χώρας ἐκβαλεῖν;
ΧΡ. οὔκουν ὑπόλοιπον τὸ βάραθρόν σοι γίγνεται;
ἀλλ᾽, ἥτις εἶ, λέγειν σ᾽ ἐχρῆν αὐτίκα μάλα.
ΠΕ. ἣ σφὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην
ἀνθ᾽ ὧν ἐμὲ ζητεῖτον ἐνθένδ᾽ ἀφανίσαι.
ΒΛ. ἆρ᾽ ἐστὶν ἡ καπηλὶς ἡ ᾽κ τῶν γειτόνων,
ἣ ταῖς κοτύλαις ἀεί με διαλυμαίνεται;
ΠΕ. Πενία μὲν οὖν, ἣ σφῷν ξυνοικῶ πόλλ᾽ ἔτη.
ΒΛ. ἄναξ Ἄπολλον καὶ θεοὶ, ποῖ τις φύγῃ;
ΧΡ. οὗτος, τί δρᾷς; ὦ δειλότατον σὺ θηρίον,

424. ἐν. ἡμῖν, **nos inclamasses, irata.** „ἐγκράζειν τινὶ proprie est *inclamare alicui* (*einen anschreien*), quod facere solent, qui aliquid vendunt“ etc. F.

425. ἄληθες: ἀληθῶς τοῦτο λέγεις; ἔστι δὲ τοῦτο εἰρωνικόν. gl. Dorv. τὸ μὲν προπαροξύτονον ἄληθες ἀντὶ ἐπιῤῥήματος λαμβάνεται, ὡς κἀνταῦθα· τὸ δὲ ὀξύτονον τὸ ἀληθὲς, οἷον τἀληθὲς γὰρ οὐκ ἐθέλεις φράσαι (371.), ὄνομά ἐστι. S. paris. cf. 123., annot. ad Soph. Antig. 714. *ain' vero?* Voss. *Wahrhaftig?*

426. ξητ. ἐκβαλεῖν. cf. 295., 430.

427. ita Rav., Bekk. etc. alii οὐκοῦν — γίγνεται, quod debilius. S. τὸ βάραθρον. χάσμα τι φρεατῶδες, καὶ σκοτεινὸν, ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐν ᾧ τοὺς κακούργους ἔβαλλον. ἐν δὲ τῷ χάσματι τούτῳ ὑπῆρχον ὀγκίνοι, οἱ μὲν ἄνω, οἱ δὲ κάτω. — cf. 390. et Herodoti interpp. ad 7, 133.

430. ἀνθ᾽ ὧν, *propterea quod.* cf. 836. ἀφαν., *tollere e conspectu*, necare, *exterminare.* — E F.

431. „κάπηλος proprie est is, qui, quae vendit, emit (*propola* Latinis dicitur. *Gir.* add. *Münt.* B.) vel ab αὐτοπώλῃ, vel ab ἐμπόρῳ, ut κάπηλος ἀσπίδων Pac. 434. (v. Salmas. Observ. Jur. att. p. 94. sequ.); sed maxime dicitur ita is, qui vinum aliunde emtum vendit, *caupo*: unde καπηλὶς est *copa.*“ F.

432. ἣ ταῖς κοτ. ἀντὶ τοῦ (ἣ) παρακλέπτουσά με ταῖς κοτύλαις· ἥτις, φησὶ, μικρομετροῦσά με βλάπτει· — ὡς τοῦ Βλεψιδήμου πεπωκότος, καὶ δεδωκότος ἀργύριον. κοτύλη δέ ἐστιν εἶδος μέτρου, ὃ λέγομεν ἡμεῖς ἡμίξεστον. S. Rhemnius Fannius (de pond. et mens.) ap. Priscian., laudante Gir., *At cotylas, quas, si placeat, dixisse licebit Heminas, recipit geminas sextarius unus.* cf. 732. et inprimis annot. ad 1104. „διαλυμαίνεσθαι et omnia ejusdem originis vocabula dicuntur proprie de apris, leonibus, lupis, locustis, *agros et segetes devastantibus.* v. Xenoph. Oecon. 5, 6., Aelian. V. H. 4, 5. etc. deinde transfertur ad eos omnes, qui aliquid *laedunt*, *perdunt*, *evertunt*, velut Isocr. Nicocl. p. 68., ubi construitur cum dat., Paneg. p. 148., ubi jungitur accusativo, ut h. l. etc.“ *E F.*

434. ἄναξ Apollo dicitur, ut deus. ἄναξ Ἄπ. ἰδίως τὸν Ἀπόλλωνα, ἤτοι ὡς ἀλεξίκακον (recte: cf. 355.), καὶ χρησμοὺς παρέχοντα πρὸς ἀποτροπὴν τῶν δεινῶν, ἢ ὡς πατρῷον θεόν. S.

435. οὗτος, sive ὦ οὗτος, *heus.* Timaeus Gl. Plat., et Hesych., ἃ οὗτος; ὦ σύ. — E F. τί δρᾷς; παρεπιγραφή. ὁρᾷ γὰρ τοῦτον φεύγοντα. gl. paris. θηρίον singulatim *viperam* denotare putat Eckard. Obss. p. 34. sequ. est autem convicium, ut Latinorum *bellua* et *bestia.* vid. index h. v.

οὐ παραμενεῖς;
ΒΛ. ἥκιστα πάντων.
ΧΡ. οὐ μενεῖς,
ἀλλ' ἄνδρε δύο γυναῖκα φεύγομεν μίαν;
ΒΛ. Πενία γάρ ἐστιν, ὦ πόνηρ', ἧς οὐδαμοῦ
οὐδὲν πέφυκε ζῶον ἐξωλέστερον.
ΧΡ. στῆθ', ἀντιβολῶ σε, στῆθι!
ΒΛ. μὰ Δί', ἐγὼ μὲν οὔ.
ΧΡ. καὶ μὴν λέγω, δεινότατον ἔργον παραπολὺ
ἔργων ἁπάντων ἐργασόμεθ', εἰ τὸν θεὸν
ἔρημον ἀπολιπόντε ποι φευξούμεθα,
τηνδὶ δεδιότε, μηδὲ διαμαχούμεθα.
ΒΛ. ποίοις ὅπλοισιν ἢ δυνάμει πεποιθότες;
ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποίαν ἀσπίδα
οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἡ μιαρωτάτη;
ΧΡ. θάῤῥει· μόνος γὰρ οὗτος οἶδ' ὁ θεὸς ὅτι
τροπαῖον ἂν στήσαιτο τῶν ταύτης τρόπων.
ΠΕ. γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ καθάρματε,
ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένω;

438. *πόνηρ'.* cf. 265.

441. *δειν. ἔργον παρ.*, *longe scelestissimum facinus.* S. *παρὰ πολύ.* κατὰ πολύ, σφόδρα, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ ἐν πρώτῳ (c. 29.) *καὶ ἐνίκησαν Κερκυραῖοι παραπολύ.* saepius hoc verbo utitur Thuc.

442. ἐργασόμεσθ' Elbing. vegetiore numero.

446. legibus Atheniensium [uti Romanorum] videtur fuisse vetitum (v. S. et Meurs. Them. att. 1, 9.) *oppignerare arma. E F.* cf. Köpkei Gesetzg. d. Gr. p. 549. id tamen propter inopiam fecerant hi senes.

449. *τρόπων.* alludit ad voc. *τροπαῖον.* talia multa sunt ap. Nostrum et ap. Plaut., ut *Poeni poenas sufferant* Cistellaria [1, 3, 54.]. sensus „Solus iste deus [Plutus] profligabit hujus mores", i. e. ipsammet ita moratam, et victor tropaeum eriget. *Be.*

450. *γρύζειν.* vide 17. *ὦ καθ.* καθάρματα ἐλέγοντο οἱ ἐπὶ καθάρσει λοιμοῦ ἤ τινος ἑτέρας νόσου θυόμενοι τοῖς θεοῖς. τουτὶ δὲ τὸ ἔθος καὶ παρὰ Ῥωμαίοις ἐπεκράτησε. λέγεται δὲ καὶ καθαρισμός. S. — „*καθάρματα* sunt ea omnia, quae vel ad *mundandum*, vel ad *expiandum*, adhibebantur; singulatim ap. Athenn. primo *porcelli*, qui immolabantur ad expiandam concionem (dicebantur etiam *καθάρσια*: v. Harpocrat. h. v.); deinde homines ignobiles, inutiles, scelerosi, qui alebantur publice, et grassante pestilentia aliove morbo graviore ducebantur in locum editum, ut inde in mare praecipitarentur ad expiandam civitatem et depellendas calamitates publicas (aliis verbis dicebantur *δημόσιοι* et *φαρμακοί*); denique *homines viles*, *abjecti*, *scelerati*, quivis alii: ita ut is, in quem quis inveheretur, diceretur *κάθαρμα*, ut h. l. v. Bos. Exercitt. ad 1. Cor. 4, 13." *E F.* cf. Ran. 686.

451. *λαμβάνεσθαι*, seu *καταλαμβάνεσθαι*, *ἐπ' αὐτοφώρῳ* proprie dicuntur ii, qui in ipso furto deprehenduntur, a *φώρ*, *fur*; deinde in adulterio et quovis alio facinore de-

ΧΡ. σὺ δ᾽, ὦ κάκιστ᾽ ἀπολουμένη, τί λοιδορεῖ,
ἡμῖν προσελθοῦσ᾽, οὐδ᾽ ὁτιοῦν ἀδικουμένη;
ΠΕ. οὐδὲν γάρ, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, νομίζετον
ἀδικεῖν με, τὸν Πλοῦτον ποιεῖν πειρωμένω
βλέψαι πάλιν;
ΧΡ. τί οὖν ἀδικοῦμεν τοῦτό σε,
εἰ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἐκπορίζομεν
ἀγαθόν;
ΠΕ. τί δ᾽ ἂν ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροιθ᾽;
ΧΡ. ὅ τι;
σὲ πρῶτον ἐκβαλόντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος.
ΠΕ. ἔμ᾽ ἐκβαλόντες; καὶ τί ἂν νομίζετον
κακὸν ἐργάσασθαι μεῖζον ἀνθρώπους;
ΧΡ. ὅ τι;
εἰ τοῦτο δρᾶν μέλλοντες ἐπιλαθοίμεθα.
ΠΕ. καὶ μὴν περὶ τούτου σφῷν ἐθέλω δοῦναι λόγον
τοπρῶτον αὐτοῦ. κἂν μὲν ἀποφήνω, μόνην
ἀγαθῶν ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμὲ
ὑμῖν, δι᾽ ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς· εἰ δὲ μή,
ποιεῖτον ἤδη τοῦθ᾽, ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ.
ΧΡ. ταυτὶ σὺ τολμᾷς, ὦ μιαρωτάτη, λέγειν;

prehensi, velut h. l. senes duo, qui in animo habebant restituere Pluto visum, quo Paupertas ex aedibus bonorum ejiceretur. *E F.*

452. ὦ κάκ. ἀπ. h. e. *scelestissima*, digna quae miserrime pereas. ut 708. F.

453. οὐδ᾽ ὁτ. οὐδόλως gl. paris. cf. 381.

454. πρ. τῶν θεῶν. sic etiam 1172., Vesp. 469., Xenoph. Cyr. 6, 2, 7. minus pathetica sunt, quae saepius leguntur, πρὸς τῶν θεῶν, πρὸς θεῶν (1143.). v. F., T.

462. similiter Plautus Aul. 4, 4, 15. *Facin' mi injuriam, an non?* alter respondet *Fateor, quia non pendes, maxumam. Be.*

463. δοῦναι λόγον. ἤγουν διαλεχθῆναι. gl. Dorv., paris. *rationem reddere.*

464. αὐτοῦ vel ad τούτου pertinet, vel est hic (*antequam hinc digrediar*), *ipso in loco*, quorum illud Girardo et Fischero, hoc placet Wakefieldio Silv. crit. 1. p. 75. male Br. αὐτή. gl. paris. ἀποφήνω: ἀποδείξω. cf. 470.

466. — τὸ σχῆμα καλεῖται ἀναπόδοτον —· οὐ γὰρ ἀποδέδωκε τὴν σύνταξιν ἐνταῦθα. ἔδει γὰρ εἰπεῖν κἂν μὲν ἀπ. μόνην ἐμὲ ἀγαθῶν οὖσαν αἰτίαν, ἐάσατε· εἰ δὲ μή, ποιεῖτον ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ. S. „Solent Attici hoc ellipseos genere uti post εἰ μὲν vel ἐὰν μὲν, cui in posteriore membro respondet εἰ δὲ vel ἐὰν δὲ, *sin autem.* hujusmodi ellipsis occurrit etiam in loco illo Homer. Il. 1. ἀλλ᾽ εἰ μὲν δώσουσι —· εἰ δέ κε μὴ δώωσιν etc. Eustath. recte ad illum l. χωλεύει ἡ σύνταξις, καὶ μένουσα ἐκκρεμὴς οὐκ ἀπήρτισται. λείπει γὰρ τὸ ἐφησυχάσω, ἢ τοιοῦτόν τι“ etc. K.

468. sic Rav. et Burgessii liber, Bekk., D. vulgo τουτί.

ΠΕ. καὶ σύ γε διδάσκου. πάνυ γὰρ οἶμαι ῥᾳδίως
ἅπανθ᾽ ἁμαρτάνοντά σ᾽ ἀποδείξειν ἐγώ,
εἰ τοὺς δικαίους φῂς ποιήσειν πλουσίους.
ΧΡ. ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε;
ΠΕ. οὐ δεῖ σχετλιάζειν, καὶ βοᾷν, πρὶν ἂν μάθῃς.
ΒΛ. καὶ τίς δύναιτ᾽ ἂν μὴ βοᾷν ἰοὺ ἰοὺ,
τοιαῦτ᾽ ἀκούων;
ΠΕ. ὅστις ἐστὶν εὖ φρονῶν.
ΧΡ. τί δῆτά σοι τίμημ᾽ ἐπιγράψω τῇ δίκῃ,
ἐάν γ᾽ ἁλῷς;
ΠΕ. ὅ τι σοι δοκεῖ.
ΧΡ. καλῶς λέγεις.
ΠΕ. τὸ γὰρ αὐτό γ᾽, ἐὰν ἡττᾶσθε, καὶ σφὼ δεῖ παθεῖν.

469. **διδάσκου.** μάνθανε τοῦτο ἐξ ἐμοῦ. gl. paris.

472. **ὦ τύμπ.** τοῦτό φησιν, ὡς τῆς Πενίας τῶν τοιούτων ἀξίας οὔσης. **τύμπανα** ξύλα, ἐφ᾽ οἷς ἐτυμπάνιζον· ἐχρῶντο γὰρ ταύτῃ τῇ τιμωρίᾳ. ἢ βάκλα (baculi, fustes), παρὰ τὸ τύπτειν. (ἄλλως) ἤγουν ξύλα, οἷς τύπτονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. (scil. τύμπανον alii interpretantur machinam convexam et incurvam, ad quam devincti fuerint plagis afficiendi, ut ictui magis paterent, alii fustem ipsum. cf. Dindorf. ad J. A. Ernestii Lect. acad., epist. ad Hebr., pp. 989. seqq., qui plures laudavit de vv. τύμπανον et ἀποτυμπανίζειν. B. hoc quidem significat etiam ad *mortem cruciari*, seu *capite amputari*: vide Sp. ad h. l. et Köpkei *Gesetzgeb. d. Gr.* p. 726.) **κύφων** δὲ δεσμός ἐστι ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ καλιόν· ἔνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος κύφων. τάσσεται δὲ κἀπὶ πάντων τῶν δυσχερῶν, καὶ ὀλεθρίων, καὶ κυφωνισμὸς ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. Ἀρχίλοχος δὲ ἀντὶ τοῦ κακὸς, καὶ ὀλέθριος. εἴρηται δὲ κύφων παρὰ τὸ τοὺς δεσμίους ἀναγκάζεσθαι κύφειν, διπλῶς ἅμα κολαζομένους, τῇ τε τοῦ τραχήλου πιέσει, καὶ τῷ μηδαμῶς ἀνανεύειν δύνασθαι. — S. κύφωνες erant *vincula lignea*, quibus colla maleficorum ita illigabantur et constringebantur, ut erigere se non possent, (unde nomen accepere; quae poena dicebatur κυφωνισμός:) et tum caedebantur fustibus. v. Hesych. h. v. et interpp. aliis verbis dicuntur κυνάγχαι et καλιοὶ, et κλοιοί. F. cf. 601. glossae κλοιὸς, *boja*. — *Be.* de hoc cf. Xenoph. Hist. gr. 3, 3, 11. Plaut. Asin. 3, 2, 5. *nervos, catenas, carceres, numellas, pedicas*, bojas. vide etiam Capt. 4, 2, 108. — F. „ἀρήγειν: βοηθεῖν. Hesych. *succurrere, opitulari.*" —

473. οὐ πρέπει δεινοπαθεῖν, καὶ κραυγάζειν, πρὶν ἂν γνωρίσῃς. gl. paris.

476. ἐπέβαλλον γὰρ ἐνίοτε ζημίαν τοῖς ἁλοῦσιν ἢ χρήματα καταθέσθαι, ἤ τι τοιοῦτον. — S. **δίκη** est omnino causa, et publica, et privata. — **τίμημα**, vocab. forense, est *aestimatio litis* seu causae, in causis privatis *mulcta*, in publicis *poena, supplicium*, ut h. l. scil. accusator et petitor in formula petitionis aestimabat, quam mulctam quamve poenam meruisset reus, si causa cecidisset, nisi mulcta vel poena legibus jam esset definita. [idemque deinde faciebat reus. *Both.*] (vide Salmas. Obss. jur. att. et rom. c. 8., nos ad Plat. Apol. Socr. 11, 3.) hoc dicebatur τίμημα ἐφιγράφειν τῇ δίκῃ, h. e. *litem aestimare* mulcta, vel poena. F. cf. Köpk. l. c. ad 472., p. 694, 5.

477. **ἁλῷς**, κρατηθῇς. gl. Dorv.

ΒΛ. ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἴκοσιν;
ΧΡ. ταύτῃ γε· νῷν δὲ δύ' ἀποχρήσουσιν μόνω.
ΠΕ. οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντ'· ἢ τί γὰρ
ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι;
ΧΟ. ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν, ᾧ νικήσετε τηνδὶ
a. Aristoph.
ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες· μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν.
ΧΡ. φανερὸν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γνῶναι τοῦτ' εἶναι πᾶσιν ὁμοίως,
ὅτι τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων εὖ πράττειν ἐστὶ δίκαιον,
τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους τούτων τἀναντία δήπου.
τοῦτ' οὖν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες μόλις εὕρομεν ὥστε γενέσθαι
βούλευμα καλὸν καὶ γενναῖον, καὶ χρήσιμον εἰς ἅπαν ἔργον.
ἢν γὰρ ὁ Πλοῦτος νυνὶ βλέψῃ, καὶ μὴ τυφλὸς ὢν περινοστῇ,
ὡς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων βαδιεῖται, κοὐκ ἀπολείψει,
τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους φευξεῖται, κᾆτα ποιήσει
πάντας χρηστοὺς καὶ πλουτοῦντας δήπου, τά τε θεῖα σέβοντας·

idem *ἡττᾶσθαι*, ut 478., *ἡττᾶσθαι δίκην.*

479. *ἱκ. ἀντὶ τοῦ ἀρκοῦντας.* — S.

480. *ταύτῃ, τῇ Πενίᾳ. ἀποχρ. ἀρκέσουσι.* gl. paris., Dorv.

481. *τοῦτο πράττοντες.* (sic; Harl. 5. *πράττοντες· τί γ' ἂν*, sed *ἢ* insertum ante *τί*.) *ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντες. οὐκ ἂν, φησὶν, ἀναβάλοισθε ἀποθανόντες· ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσετε. εἰ γὰρ νικήσετε, οὐκέτι δίκαιόν ἐστι.* S. cf. 870., 1129. interpres *effugere non poteritis, quin hoc patiamini.*

484. *ἐν τοῖσι λ. ἀντ. contra disputantes.* sensus „jam vero oportet vos istam oppugnare rationibus docte et solerter excogitatis, ut vincatis (eam omnium malorum hominibus esse parentem).“ *E F. μαλ. — μηδὲν, nolite molle aut remissum aliquid praebere*, nolite cedere. Timaeus gl. Plat. p. 101., ubi vid. Ruhnken. *ἐνδοῦναι: προδοῦναι, παραδοῦναι, ἢ καὶ εἶξαι.* cf. K., F., et interpp. — fut. *ἐνδώσετε* usurpatum pro imperativo.

485. *γνῶναι, ὡς γνῶναι αὐτούς.*

487. *τοὺς ἀθ. τοὺς ἀσεβεῖς*, impios, improbos. — F. „*δήπου. scilicet, nimirum, credo*, ut 493., 515., 519.“

488. Elbing., ut videtur, *ταῦτ' οὖν*, quod et lectius et *εὐφωνότερον.* — *ἐπιθ. ὥστε τοῦτο γεν.* dictum est (?) pro *ἐπιθ. τοῦτο γεν. μόλις* [*vix tandem, tandem aliquando.*] *εὕρ.* cum *βούλημα* etc. jungendum est. B.

489. ita Paris. 2827., et Cant. 4., merito probantibus Schaefero et D. vulgo *βούλημα*, quae verba etiam alibi sunt inter se permutata. gl. paris. *βούλευμα: σκέμμα χρήσιμον, ἐπωφελὲς εἰς πᾶσαν πρᾶξιν.*

490. *περινοστῇ, πλανᾶται.* gl. paris. cf. 121.

491. *βαδιεῖται.* fut. medii, quo

καίτοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τίς ἂν ἐξεύροι ποτ' ἄμεινον;
ΒΛ. οὔ τις· ἐγώ σοι τούτου μάρτυς· μηδὲν ταύτην γ' ἀνερώτα.
ΧΡ. ὡς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος τοῖς ἀνθρώποις διάκειται,
τίς ἂν οὐχ ἡγοῖτ' εἶναι μανίαν, κακοδαιμονίαν τ' ἔτι μᾶλλον;
πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν ἀνθρώπων ὄντες πλουτοῦσι πονηροὶ,
ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι· πολλοὶ δ' ὄντες πάνυ χρηστοὶ
πράττουσι κακῶς, καὶ πεινῶσιν, μετὰ σοῦ τε τὰ πλεῖστα σύνεισιν.
ΒΛ. οὔκουν εἶναί φημ', εἰ παύσει ταύτην βλέψας ποθ' ὁ Πλοῦτος,
ὁδὸν, ἥν τις ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγάθ' ἂν μείζω πορίσειεν.
ΠΕ. ἀλλ', ὦ πάντων ῥᾷστ' ἀνθρώπων ἀναπεισθέντ' οὐχ ὑγιαίνειν

Attici utuntur. cf. 90., Moeris v. *βαδιοῦμαι*.

494. *καίτοι*, *atqui*, *jam vero*. — F. *ἐξ*. *ἐπινοήσαιτο*. gl. paris.

495. Victor. Dorv. Junt. 2. *οὐδεὶς ἄν· ἐγώ σοι* etc., quod, *τῷ σοὶ* omisso, Hemsterhusio, Bentlejo aliisque placuit., *οὐδεὶς* plures codd., quod postquam irrepsit, *ἂν* ex industria videtur esse additum propter numeros. *ταύτην*. *τὴν Πενίαν δηλ*. gl. paris.

497. *κακοδ*. *furorem* interpretantur auctore Be., sed furor parum differt ab insania. cf. 368. „Hesych. *κακοδαιμονίαν*: *ἀτυχίαν*, quae proinde opponitur *εὐδαιμονίᾳ*, *felicitati*. Antiph. or. 14. p. 127. *ἠλλάξαντο μὲν γὰρ πολλῆς εὐδαιμονίας πολλὴν κακοδαιμονίαν*. nempe *δαίμων* i. q. *τύχη*, *fortuna*, *sors*; inde *κακοδαίμων*, *βαρυδαίμων*, *δυσδαίμων*, de *infortunato* ac *misero*, et *κακοδαιμονεῖν*, *βαρυδαιμονεῖν*, pro *infelicem esse*.“ E Sp. rectius igitur *κακοδ*. verteris *infortunium*.

499. *αὐτὰ* intelligendum relinquit *χρήματα*, quod nomen abstrusum evolvi debet ex praecedente *πλοῦτουσι*. — H. *πλουτοῦσι* enim est ac si dixisset *χρήματα συλλέγουσι*. *Duker*. pronomina saepe ita ponuntur, ut referri debeant ad nomina, quae continentur, vel qua originem, vel qua potestatem, in uno quodam eorum verborum, quae praecedunt. v. ad Aeschin. Socr. 2, 1. ita Joh. Evang. 8, 44. in *αὐτοῦ* intell. *ψεύδους* e voc. *ψευδής*. — F.

500. *μετὰ σοῦ ξύν*. pro *σοὶ ξ*. sic etiam alii. vid. Dobr. *τὰ πλεῖστα*, plurimum, fere.

501, 2. Blepsidemo haec tribuenda esse, non Chremylo, ut in vulgatis libris, primus intellexit Porsonus; qui et priorem horum versuum correxit, altero reliquit *ἥντιν'*, i. e. *ἥντινά τις ἰὼν*, ellipsi non prorsus quidem insolita (vidd. Herm. ad Vigerum pluribus locis, Schäfer. ad Bosium, Porson. ad Eurip. Or. 208.), sed qua uti Aristophanem recte negare videtur Dobr. eodem annotante ap. Theognidem 831. ante Br. legebatur *οὐδ' ὁδὸς, ἥντιν' ἰὼν ἀθανάτοισιν ἅδοι*: Br. dedit *ἥν τις*, idque ipsum post in 2 codd. reperit Imm. Bekkerus. eandem medicinam huic versui fecit H., adstipulantibus fere viris doctis, priore *οὔκουν* pro *οὐκοῦν* scripsit cum Bentlejo. plerique omnes libri *οὐκοῦν εἶναί φημ', ἢ παύσει ταῦτ', ἣν βλέψῃ π. ὁ Πλ., Ὁδὸν, ἥν τιν'* etc. Rav. *οὐκοῦν ε. φ., εἰ παῦσαι ταῦτ', ἣν βλέψας* etc. de confusis *ν* et *σ* litteris finalibus dixi in annotatis ad Soph. Antig. 379., 896., Oedip. Col. 48. — *πορίσ*. *παράσχοι*. gl. paris.

δύο πρεσβύτα, ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν,
εἰ τοῦτο γένοιθ', ὃ ποθεῖθ' ὑμεῖς, οὔ φημ' ἂν λυσιτελεῖν σφῷν.
εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν, διανείμειέν τ' ἴσον αὑτὸν,
οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων, οὔτ' ἂν σοφίαν μελετῴη
οὐδείς· ἀμφοῖν δ' ὑμῖν τούτοιν ἀφανισθέντοιν ἐθελήσει
τίς χαλκεύειν, ἢ ναυπηγεῖν, ἢ ῥάπτειν, ἢ τροχοποιεῖν,
ἢ σκυτοτομεῖν, ἢ πλινθουργεῖν, ἢ πλύνειν, ἢ σκυλοδεψεῖν,
ἢ γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι,
ἢν ἐξῇ ζῆν ἀργοῖς ὑμῖν τούτων πάντων ἀμελοῦσι;
ΧΡ. λῆρον ληρεῖς· ταῦτα γὰρ ἡμῖν πάνθ', ὅσα νυνὶ κατέλεξας,
οἱ θεράποντες μοχθήσουσιν.
ΠΕ. πόθεν οὖν ἕξεις θεράποντας;

503. *ἀναπ.* οἱ καταπεισθέντες τὰς φρένας. gl. paris. ἀναπ. οὐχ ὑγ., *inducti ad insaniendum*. cf. 360.

504. *ξυνθ.*: συγχορευταὶ, καὶ κοινωνοί. gl. Dorv. „θίασος Graecis proprie coetus ad deorum cultum institutus. ita Harpocr. h. v. Athen. 8. p. 362. τοὺς μὲν οὖν θιάσους ἀπὸ τοῦ θεοῦ προσηγόρευον· καὶ γὰρ αὐτοὺς θεοὺς οἱ Λάκωνες σιούς φασι. hic θιασεύεται ψυχὰν, *sanctam reddit animam*, Eurip. Bacch. 75. bacchici vero coetus θίασοι sunt potissimum appellati" etc. *Sp.* — sodales dicuntur ab Atticis θιασῶται, a reliquis Graecis θιασῖται. v. Harpocr., Moeris etc. F. add. Boettiger. Archäol. Mus. 1. p. 92., ubi voc. θίασος (in vociferantibus Cybeles et Bacchi sodalitatibus ursurpatum) a θειάζειν derivatur. B. — *ληρεῖν* est *nugari*, *delirare*. — *παραπαίειν* propr. valet *male ferire*, in caedendo aberrare; — deinde transfertur ad eos, qui *desipiunt*. a Platone Symp. 2. conjungitur cum μαίνομαι. add. Hesych. h. v. jam poëta τὸ ληρεῖν et τὸ παραπαίειν facit quasi deas etc. F.

505. *λυσιτελεῖν* propr. est *solvere*, *pendere vectigalia*; deinde omnino *prodesse*, *conducere*. F.

506. ita Bentl., aliique. libri mendose διανείμειέ τ' ἶσον, vel ἴσον, ἑαυτόν. — *διαν.* διαμερίσειε πᾶσιν ἐπίσης. gl. paris.

507. *μελετ.* curaret, exerceret.

509. *ῥάπτειν*, *sartorem*, *vestiarium*, *esse:* unde acus dicitur ῥαφίς. F. *τροχ.* τροχοὺς ποιεῖν ἁμάξης. gl. paris. ἁμάξας ποιεῖν. gl. Dorv.

510. *σκυλ.* Bentl., K. etc., h. e., F. interprete, *pelles seu coria subigere*, *subactarium* (coriarium) *esse*, quod 167. dicebatur βυρσοδεψεῖν. codd. per errorem σκυτοδεψεῖν. K. — „σκύλον (σκυλὸν) aeque ac σκῦτος notat δέρμα, i. e. *pellem* vel *corium*. Hesych. σκύλον: δέρμα, κώδιον. Photius (p. 387. ed. Herm.) σκυλόδεψος: ὁ τὰ κώδια ἐργαζόμενος. —

511. *Δηοῦς*, Cereris. Gir. „A Graecis Δηὼ appellari videtur παρὰ τὸ δήω, quod est εὑρίσκω, *invenio*, quoniam αὕτη ἐφεῦρε τὸν σῖτον."

513. *λῆρον ληρεῖς.* — ἀττικὴ ἡ φράσις καὶ τὸ σχῆμα, ὡς τὸ μανίαν μαίνῃ, καὶ ὅλως ἐφ' ὧν τῷ πράγματι ἐπάγεται τὸ ἀπὸ τοῦ πράγματος ῥῆμα, ὡς τὸ ὕβριν ὑβρίζεις, καὶ φυγὴν φεύγεις. S. cf. F. ad 10. et ab eo laudatum Gregor. Cor. de Dial. p. 5. sequ.

ΧΡ. ὠνησόμεθ' ἀργυρίου δήπου.
ΠΕ. τίς δ' ἔσται πρῶτον ὁ πωλῶν,
ὅταν ἀργύριον κἀκεῖνος ἔχῃ;
ΧΡ. κερδαίνειν βουλόμενός τις
ἔμπορος ἥκων ἐκ Θετταλίας παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν.
ΠΕ. ἀλλ' οὐδ' ἔσται πρῶτον ἁπάντων οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδιστὴς
κατὰ τὸν λόγον, ὃν σὺ λέγεις, δήπου· τίς γὰρ πλουτῶν ἐθελήσει
κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὑτοῦ τοῦτο ποιῆσαι;
ὥστ' αὐτὸς ἀροῦν ἐπαναγκασθεὶς, καὶ σκάπτειν, τἄλλα τε μοχθεῖν,
ὀδυνηρότερον τρίψεις βίοτον πολὺ τοῦ νῦν.
ΧΡ. ἐς κεφαλήν σοι.

517. ἔμπορος ὁ πραγματευτὴς ἄνθρωπος, κυρίως δὲ ὁ πλέων θάλασσαν, παρὰ τὸ πόρος· πόρος δὲ κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν λέγεται, καὶ εὔπορος ὁ ἔχων ἀεὶ τὸν ἐπιῤῥέοντα πλοῦτον, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ὑδατικοῦ πόρου. διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ, ὡς ἀνδραποδισταὶ, καὶ ἄπιστοι· ἀεὶ γὰρ τὰ Θετταλῶν ἄπιστα ἡ παροιμία φησίν. Εὐριπίδης (fragm. Inonis p. 140. nostrae ed. Fragm. Eurip.) πολλοὶ παρῆσαν, ἀλλ' ἄπιστα Θεσσαλοί. (ll. ἄπιστοι Θ., contra legem iambici senarii Tragicorum. S. Euripidis ad Phoen. 1328. ἄπιστα Θεσσαλοῖς. nos in ed. Fragmentorum Eurip. ἄπιστα Θεσσαλὰ, sed videtur servari posse Θεσσαλοί.) — παρὰ πλ. ἀνδρ. καὶ αὐτὸς παρὰ ἀνδραποδιστῶν λαβών. — S. Athenas plagiarii isti Thessali advehebant servos e Caria, Lydia, Phrygia, vicinaque Thracia et Ponticis regionibus. vid. Sp. Thessali omnino feruntur fuisse *leves*, *perfidi et fraudulenti*, eratque referta Thessalia plagiariis. v. Plat. Crit. 15, 11., Kuhn. ad Polluc. 7, 112. p. 768., Eustath. ad Il. 7. p. 692, 26. ed. Rom. *E F.* cf. Girard.

520. κινδ. περὶ τῆς ψ., cum vitae seu capitis periculo. — ex his verbis intelligitur, etiam in aliis civitatibus plagiarios multatos esse morte, si quidem deprehensi essent. F. Xenoph. Mem. Socr. 1, 2, 62. κατὰ γὰρ τοὺς νόμους, ἐάν τις φανερὸς γένηται κλέπτων, ἢ λωποδυτῶν, ἢ βαλαντιοτομῶν, ἢ τοιχωρυχῶν, ἢ ἀνδραποδιζόμενος, ἢ ἱεροσυλῶν, τούτοις θάνατός ἐστιν ἡ ζημία

522. ὀδυν. — πολύ. πολὺ ὀδυν. hyperbaton. τρ. βίοτον. διαβιβάσεις ζωήν. gl. paris. — K. „ἐς κεφαλήν σοι. intell. τρέποιτο. sic Ach. 788. ἐς τὴν κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί. et Nub. 40. ἐς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται. erat haec formula inter vett. admodum frequens, quum significare volebant, se malum aliquod omen vel signum oblatum respuere et abominari. existimabant enim, se minas ominis alicujus effugere posse, si malum, quod ostendebatur, *in capita inimicorum*, quae sunt verba Senecae in Consol. ad Marciam (c. 9. §. 3.), *aut ipsius intempestivi monitoris* (ut hic) *abire juberent.*“ Plato ap. Girard., nescio quo loco, εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν, εἶπον ἂν σοὶ εἰς κεφαλήν. Virgilium confert Be. Aen. 8, 484. (*dî capiti ipsius generique reservent*), F. Terentianum (Hec. 3, 1, 54.) *capiti illorum* etc.

ΠΕ. ἔτι δ᾽ οὐχ ἕξεις οὔτ᾽ ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν (οὐ γὰρ ἔσονται),
οὔτ᾽ ἐν δάπισιν· (τίς γὰρ ὑφαίνειν ἐθελήσει χρυσίου ὄντος;)
οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὁπόταν νύμφην ἀγάγησθον,
οὔθ᾽ ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμῆσαι ποικιλομόρφων.
καίτοι τί πλέον πλουτεῖν ἐστιν τούτων πάντων ἀποροῦντας;
παρ᾽ ἐμοῦ δ᾽ ἔστιν ταῦτ᾽ εὔπορα πάνθ᾽ ὑμῖν, ὧν δεῖσθον· ἐγὼ γὰρ
τὸν χειροτέχνην, ὥσπερ δέσποιν᾽, ἐπαναγκάζουσα κάθημαι
διὰ τὴν χρείαν καὶ τὴν σπανίαν ζητεῖν ὁπόθεν βίον ἕξει.

523. ἕξεις, *poteris;* quam vim hoc verbum habet, quoties ei adjuncti sunt infinitivi aliorum verborum, ut lat. *habere.* — καταδαρθάνειν proprie est *obdormiscere*, dormitare (certe Plat. Phaed. 16. τὸ καθεύδειν dicitur nasci ex τῷ καταδαρθάνειν), deinde *dormire*, κοιμηθῆναι, Hesych. — ἔσονται. intell. ex superioribus κλῖναι. nec tamen nolim κλίναις.

524. ita Suid. v. δάπιδας, S. ad Vesp. 645., K. et Bentl. in annot., Br. etc., quae forma legitur etiam Conc. 840. libri fere οὔτ᾽ ἐν τάπησι (τάπησιν), vel οὔτε τάπησιν. ex h. l. recte Sp. colligit, tapetibus seu stragulis textilibus et picti operis usos eo tempore esse Athenn., nec Persarum modo atque barbarorum eum luxum fuisse. cf. Ran. 890.

525. unguentorum variorum ac pretiosorum usus, quem exsecratus est Solon, Lacedaemonii repudiaverunt, invaluit ap. Athenn. et veteres, qui illis in nuptiarum aliisque pompis conviviisque utebantur. vide Sp. et Gir. ad h. l., item Nitschii a Koepkeo emendatum librum germ. de Rebus graecis p. 611.

526. „ἱμάτια βαπτὰ ποικιλόμορφα sunt *pallia florida*, variis coloribus picta, seu texta, quae etiam ἀνθηρὰ, ἄνθινα, ποικίλα nominantur (cf. 1195.). quae ars ab Alexandrinis inventa esse dicitur: v. Salmas. ad Script. Hist. Aug. p. 318. gerebant hujusmodi vestes feminae opulentae et meretrices, etiam viri in pompis (v. Ferrar. R. vestiar. 1, 3, 22.), atque adeo sponsi die nuptiali, id quod hic locus docet.“ F. Imo sponsae: nam ad νύμφην referenda esse verba κοσμῆσαι δαπ. ἱμ. β. monet Toup. Em. in Suid. 1. p. 98. ed. Oxon. B. S. quoque οὐκ ἔσται σοι, φησὶ, ποικίλα ἱμάτια ἐπὶ τῷ κοσμῆσαι τὴν νύμφην. cf. Sp. — ἱμ. β. δαπ. pro ἱματίοις βαπτοῖς δαπανηροῖς. cf. 268.

527. τί πλέον πλ. τίς χρεία ἐστὶ τοῦ πλουτεῖν, ὅτε ἀπορεῖτε, ὧν χρῄζετε; S. — ἀποροῦσι 2 codd. et Br.

529. τὸν χειρ. τὸν διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενον. gl. paris. *opificem*, ut 529. χειρώνακτας appellant Herodotus aliique, χειρωνακτικοὺς Aeschin. Socr. 3, 11., ut notavit F., laudans Foësium Oecon. Hippocr. v. χειρώνακτες. — „ἐπαν. καθ. usus est poëta periphrasi propter verba ὥσπερ δέσποινα: nam *dominae* sedent, servi et ancillae stant.“ F.

530. ll. διὰ τὴν χρ. κ. τὴν πενίαν, quod non est ferendo, quia ipsa *Πενία* haec loquitur. forte scriptum πανίαν gliscente corruptione abierit in πενίαν. deprehenduntur autem interdum permutata inter se π et σπ, quam rem attigi in annotatis ad Odyss. ο', 234., et eodem errore πλῆμ᾽ pro σπλῆν᾽ exaratum puto apud Athenaeum 348, e. —

ΧΡ. *σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τί δύναι' ἀγαθὸν πλὴν φῴδων ἐκ βαλανείου,*
καὶ παιδαρίων ὑποπεινώντων καὶ γραϊδίων κολοσυρτόν;
φθειρῶν τ' ἀριθμὸν, καὶ κωνώπων, καὶ ψυλλῶν οὐδὲ λέγω σοι
ὑπὸ τοῦ πλήθους, αἳ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσιν,
ἐπεγείρουσαι, καὶ φράζουσαι „Πεινήσεις· ἀλλ' ἐπανίστω!"
πρὸς δέ γε τούτοις ἀνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος, ἀντὶ δὲ κλίνης
στιβάδα σχοίνων κόρεων μεστὴν, ἣ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει·

531. *φωΐδες*, seu *φῷδες*, sunt *pustulae*, *vesiculae*, vi ignis excitatae (*Brandblasen*). Eustath. ad Il. ρ', p. 1123. ed. Rom. *ἀποκαύματα*, et ad Il. ν' p. 962. *αἱ ἀπὸ φλογὸς φλύκταιναι.* lex. Cyrill. in Matthaei Anecd. t. 1. p. 23. *φωΐδας: τὰ φλογίσματα.* F. Ita etiam Zonaras lex. t. 2. p. 1837. addendi autem sunt Erotian. lex. Hipp. p. 388. et Galen. Expos. voc. Hipp. p. 594. ed. Franz. B. — *ἐκ βαλ.* homines egeni hiemis tempore Athenis confugiebant in balnea publica, ut se ab injuria frigoris defenderent, et in iis dormiebant. v. 948. seqq. F. cf. S.

532. *ὑποπεινᾶν* est *esurire*: nam *ὑπὸ* in multis verbis compositis vi omni caret, (?) ut *ὑπόλοιπος* 427. — particulam *πλὴν* sequitur non tantum genitivus, sed omnino omnis casus, qui praecedit, ut jam Devar. monuit p. 318. (add. Hoogev. Doctr. part. gr. 2. p. 1061. sequ., p. 526. ed. Schütz. B.) sic 106. *οὐ γάρ ἐστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ.* quia igitur h. l. praecedit 4. casus recte idem jungitur particulae *πλήν.* (cf. Sturz. lex. Xenoph. 3. p. 563. B.) F. — *κολόσυρτός ἐστι κυρίως ὁ τῶν φρυγάνων ἦχος, ὃν ποιοῦσι συρόμενα.* — Paris., Victor. (nam *κόλα*, Etymologo aliisque grammaticis auctoribus, *τὰ φρύγανα* dici annotat F.) deinde generatim significat grammaticorum verbis *ταραχὴν*, *θόρυβον*, *συρφετὸν*, *ὄχλον*, ut Iliad. 12, 147. et alibi. — particulae *πλὴν* et genitivum et accusativum subjecit Comicus per *ἀνακολουθίαν* minime duram aut insolitam.

533. K. in annot., Pors. et Dobr., *φθειρῶν δ'.* „syllaba media vocabuli *ἀριθμὸν* brevis est." F.

534. *βομβοῦσαι* retulit ad proximum nomen *ψυλλῶν*, non quo sonum edant pulices, sed quia haec fiunt inter maximos bombos culicum, ita ut omnia stridere videantur. incertum est, quod legitur in gl. Dorv. *θηλυκῶς δέ τινες τὴν κώνωπα κατὰ τοὺς Ἀττικούς.* medio autem loco posita est vox *κωνώπων* metri gratia, siquidem male modulatus foret hic versus *φθειρῶν τ' ἀριθμὸν καὶ ψυλλῶν καὶ κωνώπων οὐδὲ λέγω σοι.* gl. paris. *ἀνιῶσιν: λυποῦσιν.* *vexant*, cruciant.

535. *ἐπεγ.*, *expergefacientes ad* agendum aliquid, ad opus faciendum. quae vis est *τοῦ ἐπί.* Moeris *ἀνίστω ἀττικῶς· ἀνίστασο ἑλληνικῶς.*

537. *στιβ.*: *στρωμνήν.* gl. paris., Victor. F. „*στιβὰς* est *stratum* e frontibus teneris, graminibus, foliis, culmis, calamis, *torus.* Hesych. h. v. *στιβὰς σχοίνων*, *stratum junceum*, e juncis factum: nam vocabula materiae ponuntur in genit." intelligi videtur *schoenus mariscus* Linn. Plinius H. N. 21, 17., laudante Billerbeckio Florae class. p. 16. *Mariscus et mariscum, junci genus, quo tegeticulae* (Decken, Matten) *texuntur.* Billerb. „das schönste deutsche Knopfgras, die grossen Sembden oder Binsen genannt." — *κόρεων.* cimices frequentes in Graecia: v. Ran. 409.

καὶ φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρὸν, ἀντὶ δὲ προσκεφαλαίου
λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ· σιτεῖσθαι δ᾽ ἀντὶ μὲν ἄρτων
μαλάχης πτόρθους, ἀντὶ δὲ μάζης φυλλεῖ᾽ ἰσχνῶν ῥαφανίδων·
ἀντὶ δὲ θράνου στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος· ἀντὶ δὲ μάκτρας
πιθάκνης πλευρὰν, ἐῤῥωγυῖαν καὶ ταύτην; ἆρά γε πολλῶν

538. **φορμὸς** πᾶν πλεκτὸν, ἐνταῦθα δὲ τὸ ψιάθιον. Junt. S. Thuc. 2, 75., annotante Sp., φορμηδόν: ψιαθῶδες· φορμὸς γὰρ ψίαθος. F. „φορμοὶ dicuntur *crates vimineae* omnis generis, quidquid textum est ex junco, ulva palustri, sparto, velut quali, corbos, tegetes; singulatim ita dicitur *teges*, vel *stragulum scirpeum*, *storea*, *matta*, in qua dormire solebant homines tenues, quae ab Atticis etiam χαμεύνιον dicitur, a reliquis Graecis ψίαθος. v. Moeris p. 408. Pierson. — **φορμὸς σαπρὸς** est *storea* aut *lacera* neque integra, aut *impura*. cf. Hesych. v. σαπρόν." vide etiam 319.

540. **μαλ.**, *malvae silvestris*, ἀγρίας. „est enim etiam *sativa*, κηπευομένη, quam *malopen* vocari auctor est Plin. H. N. 20, 21. — (cf. Billerbeck. Flor. class. p. 176.) μαλάχης πτόρθοι sunt malvae cauliculi seu surculi, ut Horat. 1. Od. 31, 15. *me pascunt — leves malvae.* fuit cibus hominum tenuium et pauperum. — **μάζης.** v. 192. **ῥαφανὶς** est *raphanus;* ceteri Graeci vocant ῥάφανον (*Rettig*), quum ῥάφανος Atticis sit brassica, κράμβη. v. Thom. Mag. p. 776. sequ. Bern. et Pollux 1, 247." — F. **φυλλ. ἰ. ῥαφ.**, folia raphanorum aridorum, cum recentes laudentur. Hesych. ἰσχνὸς: ξηρός. cf. 557.

541. **θράνους** fere codd. θράνου a θράνος, quod atticum, Pollux 10, 48., Küstero aliisque probantibus. est *sella*, scamnum, transtrum. cf. F. **στάμνος** Moeridi, Thomae Mag. et grammaticis idem valet atque ἀμφορεὺς, *amphora.* fuit igitur *vas*, fere *vinarium*, fictile, quod cepit sextarios 36, vel auctore Festo 48, utrinque ansatum. — **κεφαλὴν**, πῶμα, σκέπασμα (κρήδεμνον Od. γ', 392.), *operculum*. — sensus *pro sella operculum fractae diotae.* — **μάκτρα** est *vas ligneum*, in quo subigitur farina, quod etiam Latinis *mactra* vel *magis* nominatur, a verbo μάττειν. Plato Phaed. 47. vocat κάρδοπον. cf. Hesych. *E F.*

542. **πιθ.** ὑποκοριστικῶς: μικροῦ πίθου ἐσχισμένου. gl. Dorv. Moeris φιδάκνη ἀττικῶς· πιθάκνη ἑλληνικῶς. „auctore Suid. et Moer. (ubi vidd. Sallier. et Piers. B.) scribi debebat φιδάκνης. usurpatur autem, exemplo aliorum deminutivorum, ut primitivum. — **πλευρὰ** dolii est *costa, latus* (eine Daube). ἐῤῥωγυῖαν habet vim passivam, ut antea κατεαγότος, *dolioli costam*, *eamque diffissam.* (ita ut per rimas facile aqua cum farina dilabi possit.) — *Münt.* Dobr. „[**ἐῤῥωγ. καὶ ταύτην** pro καὶ ταύτ. ἐῤῥ.]. rara trajectio, ut ad Diodorum Stobaei 70. p. 429, 53. (303.), τὴν ἐσομένην καὶ ταῦτα μέτοχον τοῦ βίου, notat Schaefer. in Gnomicis Brunckii, p. 272. Plato Rep. 1. p. 341, C. νῦν γοῦν, ἔφη, ἐπεχείρησας, οὐδὲν ὢν καὶ ταῦτα. Julian. Caes. p. 312, B. ἔχων καὶ ταῦτα σπουδαῖον κηδεστήν. S. Rav. 87. (Invern. praef. p. 20.) οὐ φροντίζετέ μου, Πυθαγγέλου καὶ ταῦτα μνημονεύοντες" etc. haec etsi non improbo, tamen verba ἐῤῥ. κ. simpliciter vertenda putem *eam quoque diffissam*, ut operculum amphorae. quippe similia fissa fractis.) — verbis αρα — οὖσαν utitur

ἀγαθῶν πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις ἀποφαίνω σ' αἴτιον οὖσαν;
ΠΕ. σὺ μὲν οὐ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας, τὸν τῶν πτωχῶν δ' ὑπεκρούσω.
ΧΡ. οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φαμὲν εἶναι ἀδελφήν.
ΠΕ. ὑμεῖς γ', οἵπερ καὶ Θρασυβούλῳ Διονύσιον εἶναι ὅμοιον.
ἀλλ' οὐχ οὑμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος, οὐ μὰ Δί', οὐδέ γε μέλλει.
πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστιν μηδὲν ἔχοντα·
τοῦ δὲ πένητος ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα,
περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν.
ΧΡ. ὡς μακαρίτην, ὦ Δάματερ, τὸν βίον αὐτοῦ κατέλεξας,

Chremylus, ut derideat Paupertatem, quae 464. seqq. se auctorem bonorum dixerat." F.

543. libri versu perdito *αἰτίαν*. correxere Bentl. Br. etc. „Saepe occurrit ἡ αἴτιος." Bentl. gl. paris. ἀπ. σ' αἰτίαν. ἀποδεικνύω πρόξενον.

544. ὑπ. ἐφθέγξω, ἀνεκρούσω, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κιθαρῶν, ἤ τινος ἄλλου τοιούτου ὀργάνου. — S. (metaphora ducta ab iis, qui pulsant fides et nervos sive manu, sive plectro. illustrari potest usu verbi ἐπιπλήττειν de iis, qui alios objurgant et increpant: nam verba factorum et orationis non raro vices permutant suas, quia verba et facta conjuncta sunt. F.) διενήνοχε δὲ πτωχεία πενίας, ὅτι ἡ μὲν πενία μεμετρημένη ἐστὶν ἔνδεια, πόνῳ τὰ χρειώδη θηρῶσα, ἡ δὲ πτωχεία παντελὴς τῆς κτήσεως ἔκπτωσις. καὶ ὁ μὲν πένης παρὰ τὸ πένεσθαι, ὅ ἐστιν ἐνεργεῖν, εἴρηται, καὶ ἐκ τούτου πορίζειν (fort. πορίζεσθαι) τὰ χρειώδη· ὁ δὲ πτωχὸς παρὰ τὸ πτώσσειν (h. e. ἐπαιτεῖν, ut Odyss. 18, 362. F.) πάντας. S.

546. τὰ μὴ ὅμοιά φησιν, ὡς εἴ τις λέγοι Διονύσιον, τὸν ἐξώλη τύραννον, ἐοικέναι Θρασυβούλῳ τῷ Λύκου, ἀνδρὶ φιλοπόλιδι καὶ παντὸς κρείττονι λόγου διά τε τὰς ἐπιφανεῖς αὐτοῦ κατὰ τῶν πολεμίων νίκας, καὶ διότι κατέλυσε τὴν τῶν λ' τυραννίδα. εὔπορος γὰρ ὢν, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκπεσὼν, μετὰ ταῦτα Φυλὴν καταλαβὼν καθεῖλεν αὐτούς. S. vide, quos laudat F., Justinum 20, 1., Corn. Nepotem Thrasyb. 5. seqq. pertinent haec ad alteram editionem Pluti, quae facta est olymp. 97, 4. (vide annot. ad 115.): nam expulit Thrasybulus ex rep. XXX tyrannos olymp. 94, 1., U. C. 350., sive ante Chr. nat. 403.; Dionysius autem major regnavit Syracusis ab anno olymp. 93, 3. usque ad 103, 1., sive ab a. ante Chr. nat. 405. usque ad 367.

547. *at vita pauperum non est talis, neque talis futura,* qualem tu eam esse dixisti. „τοῦτο πάσχει attice significat *hoc ei accidit*; ut Plat. Polit. 1, 1. κἂν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπεπόνθειν. Aelian. V. H. 8, 12. οὐ μόνος τοῦτο ἔπαθε Δημοσθένης. ita etiam 13, 42." *Münt.* ipse Aristoph., notante K., Nub. 234. πάσχει δὲ τοῦτο τὰ κάρδαμα, *haec enim est natura nasturtii.* — gl. paris. μέλλει· πείσεσθαι.

549. τοῖς ἔ. προσ. *intentum operibus.* ἔργα inprimis agricolarum atque opificum dici ait F.

550. περιγ. περιττεύειν. gl. Dorv.

551. μακαρίτης dicitur εὐφήμως, ut ait Suidas, *mortuus:* (ita Latini voc. *felix* pro *mortuo* usurpant, ut Horat. 1. Serm. 9, 27. *Münt.*) v. Hesych. jam quum pauperes, ut mortui, careant propemodum omnibus vitae commodis, ut

εἰ φεισάμενος, καὶ μοχθήσας, καταλείψει μηδὲ ταφῆναι!
ΠΕ. σκώπτειν πειρᾷ καὶ κωμῳδεῖν, τοῦ σπουδάζειν ἀμελήσας,
οὐ γιγνώσκων, ὅτι τοῦ Πλούτου παρέχω βελτίονας ἄνδρας
καὶ τὴν γνώμην, καὶ τὴν ἰδέαν. παρὰ τῷ μὲν γὰρ ποδαγρῶντες,
καὶ γαστρώδεις, καὶ παχύκνημοι, καὶ πίονές εἰσιν ἀσελγῶς·
παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχνοὶ, καὶ σφηκώδεις, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαροί.
ΧΡ. ἀπὸ τοῦ λιμοῦ γὰρ ἴσως αὐτοῖς τὸ σφηκῶδες σὺ πορίζεις.
ΠΕ. περὶ σωφροσύνης ἤδη τοίνυν περανῶ σφῷν, κἀναδιδάξω,
ὅτι κοσμιότης οἰκεῖ μετ' ἐμοῦ, τοῦ Πλούτου δ' ἔστιν ὑβρίζειν.

videantur non vivere, Chremylus eorum vitam vocat *μακαρίτην βίον*, *vitam mortuam, non vitalem, miseram.* sed *μακαρίτην* etiam dictum videri potest pro *μακάριον*, quod accipiatur ironice: quam *beatam*, h. e. quam miseram, *narras vitam!* haec interpretatio, quam etiam S. protulit, (μακαρίτην. ὅτι ἁπλῶς καὶ ἀσυνήθως κατεχρήσατο ἀντὶ τοῦ μακάριον· εἰ μὴ ἄρα παίζει, οἷον νεκρόβιον.) praeferenda alteri videtur ob ea, quae Paupertas v. 553. respondet. — ὦ Δάμ. *ita me Ceres amet!* loquitur Chremylus agricola. (εἰκότως δὲ πρὸς τὴν γῆν ποιεῖται τὸν λόγον, ὡς γεωργός. S.) F. δήμητερ 1. Cantabr. apud Dobr. cf. 868.

552. ταφ. ὥστε ταφ. B.K. „κατ. μηδὲ ταφ. proverb Graecorum, *ne id quidem reliquit, unde sepeliri posset*, i. e. admodum pauper decessit. proverbio hoc etiam usus est Noster Eccles. 587.

553. σπουδ. σπουδαίως λέγειν. gl. paris.

555. τὴν γνώμην. τὴν φρόνησιν. gl. Dorv. *meliores ingenio, et animo, et moribus.* F. τὴν ἰδέαν. τὴν μορφήν. gl. Dorv. et Br. κατὰ τὸ εἶδος gl. paris.

556. παχ. καὶ πίονες. παχεῖς (καὶ) ταῖς σαρξὶν ἀσωφρόνως λιπαροί. ἀσελγῶς. αἰσχρῶς. gl. Dorv. luxuriam significari dicit F., qua opulenti fere obesitatem contrahunt.

557. ἰσχνοὶ, *graciles*, cujus contrarium τὸ πίονα εἶναι. cf. 540. σφηκ. λεπτοὶ κατὰ τὸ μέσον, ὡς σφῆκες· (recte.) ἢ πικροὶ, ἐπεὶ καὶ τὸ ζῶον πικρόν ἐστι σφόδρα. ἅμα μὲν, ὅτι καὶ δριμύτεροι, ἅμα δὲ, ὅτι καὶ ἰσχνότεροι γίνονται οἱ λιμώττοντες, ὡς σφῆκες. S. „oppositum σφηκ. τῷ γαστρώδεις.“ F. — ἐχθροῖς ἀνιαροί. ὁ γὰρ ταῖς σαρξὶ μὴ βαρυνόμενος, ἀλλὰ κούφως ἔχων τοῦ σώματος, ῥᾷστ' ἂν καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀντιπαρατάξηται· τοιοῦτοι δὲ οἱ πένητες διὰ τὸ μὴ εὐσαρκεῖν ἀπορίᾳ τροφῶν. S. ἀνιαροί: λυπηροί. gl. Dorv.

559. sequ. σωφροσύνη h. l. idem propemodum est quod γνώμη 555. de forma corporis, qua praediti sint pauperes, dixit dea; nunc eorum animum atque virtutem praedicat. — F. „περαίνειν propr. est *finire, conficere;* deinde *aliquid e sumtis colligere, concludere;* denique omnino (?) *exponere, docere*, ut 643. intelligi volunt grammatici λόγον, sive causam etc. gl. Dorv. ἤδη τοίνυν περ. ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποδείξω. — ἀναδιδάσκειν idem (fere) est quod simplex διδάσκειν. κοσμιότης, *modestia*, quae cadit in eum, qui neminem ulla afficit injuria. nam opponitur ei ὑβρίζειν“ etc. gl. Dorv. κοσμιότης: εὐταξία, σεμνότης.

ΧΡ. πάνυ γοῦν κλέπτειν κόσμιόν ἐστιν καὶ τοὺς τοίχους διορύττειν.

ΒΛ. * νὴ τὸν Δία γ', εἴ γε λαθεῖν αὐτὸν δεῖ, πῶς οὐ κόσμιόν ἐστι;

ΠΕ. σκέψαι τοίνυν γ' ἐν ταῖς πόλεσιν τοὺς ῥήτορας, ὡς, ὁπόταν μὲν

561. *ἐν εἰρωνείᾳ, ἐπεὶ οἱ πένητες κλέπτουσι διὰ ἀπορίαν.* S. *γοῦν* est *certe quidem*, *utique*. ponitur fere, quum exemplum alicujus rei argumentumve affertur. v. Devar. p. 97. F. cf. Viger. 8, 4, 10.

562. Bentl. de hoc versiculo: „Stolidissimi," inquit, „cujusdam homuncionis emblema. — ne vestigium quidem metri ullum, nullus sensus. quomodo *κόσμιον*, quod latet? quid hic sibi vult *δεῖ λαθεῖν*?" Addit Porsonus Advers. p. 35., non frigidum modo atque ineptum esse jocum, sed contra morem et decorum, ut Chremyli rationes confutare aggrediatur Blepsidemus. praeterea post jusjurandum non sequi particulam *γὲ*, nisi alio vocabulo interposito. omisit igitur haec Dobr., Dindorf. uncinis inclusit; mihi satis visum est stellula notare, quae non tam supposita viderentur quam depravata. nam primum jocari Blepsidemum, quid vetat? S. *τοῦτο ὁ ἕτερος πρεσβύτης λέγει πειράζων, καὶ χλευάζων.* sane irridet his verbis senex Paupertatem, velut eam, quae suadeat furta, modo lateant. deinde plurimi codices *νὴ τὸν δί', εἴγε δεῖ λαθεῖν αὐτὸν, πῶς οὐχὶ κόσμιόν ἐστι;* ex qua intelligas, transpositum esse *δεῖ* et *οὐ* in *οὐχὶ* mutatum metri gratia. quare vereor, ne hoc profectum sit ab Aristophane *νὴ τὸν Δία, δεῖ γε λαθεῖν αὐτὸν δή. πῶς* etc., *imo hercle opus ut lateat scilicet. ita si fit, nonne decorum est?* male S. *ἢ ὅτι τοπαλαιὸν οὐ διεβέβλητο ἡ κλοπὴ, εἰ μὴ φωραθεὶς κλέπτης ὑπῆρχεν*, quod F. arripiens vel antiquos Graecos cogitasse Comicum putat, ap. quos laudi ducebatur latrocinari, teste Thuc. 1, 5.; vel intelligendos esse Lacedaemoniorum pueros, quibus e Lycurgi instituto licebat furari, ut auctor est Xenophon libro de rep. Laced. 2.; quarum rationum prior longe repetita est; posteriorem J. H. Vossio placuisse miror, ita vulgatam horum scripturam interpretato *Traun, wenn nur Verheimlichung will das Gesez, wie wäre das gegen den Wohlstand?* recte tamen H. Vossius in annot. ad h. l. *mit scherzhafter Scheinentschuldigung tadelt Blepsidemos den gegenwärtigen Diebessinn der Athener.* — *αὐτὸν*, *τὸν κλέπτην, καὶ τὸν τοιχώρυχον*, quod ex antecedentibus verbis intelligendum.

563. *τοίνυν γ'* Harl. 6., primae edd. et reliquae usque ad Brunckii, qui omisit *γὲ* secundum alios libros, producta posteriore syllaba verbi *τοίνυν*, quae corripi solet ante vocalem. cf. annot. ad Ran. 313. — „Elegans locus adversus *δημαγωγοὺς* vel oratores Athen., quos Comicus noster aeque ac philosophos quavis data occasione vellicare et perstringere solet." K. F. annotavit, Athenis constitutos fuisse a Solone decem *ῥήτορας* sive oratores, qui et in senatu et in concione res et commoda civitatis defenderent; suaderent, quae publice utilia essent; dissuaderent publice inutilia. (Sigon. Resp. Athen. 4, 6., F. ad Plat. Apol. Socr. 10, 13.) sed oratores istos fere captasse gratiam populi, sua commoda secutos, ita ut corrumpi se paterentur ab adversariis hostibusque, et publice perniciosa suaderent: unde exosos fuisse bonis civibus. (Plat. l. l. 20.) Demosth. c. Timocr., ed. Reisk. t. 1. p. 739., laudante Be., *οὕτω δὲ καὶ οὗτοι οἱ ῥήτορες οὐκ ἀγαπῶσιν ἐκ πενήτων πλούσιοι ἀπὸ τῆς πόλεως γιγνόμενοι, ἀλλὰ καὶ προπηλακίζουσι τὸ πλῆθος.*

ὦσι πένητες, περὶ τὸν δῆμον καὶ τὴν πόλιν εἰσὶ δίκαιοι,
πλουτήσαντες δ' ἀπὸ τῶν κοινῶν παράχρημ' ἄδικοι γεγένηνται,
ἐπιβουλεύουσί τε τῷ πλήθει, καὶ τῷ δήμῳ πολεμοῦσιν.
ΧΡ. ἀλλ' οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδὲν, καίπερ σφόδρα βάσκανος οὖσα·
ἀτὰρ οὐχ ἧττόν γ' οὐδὲν κλαύσει (μηδὲν ταύτῃ γε κομήσῃς),
ὅτι ἢ ζητεῖς τοῦτ' ἀναπείσειν ἡμᾶς, ὡς ἔστιν ἄμεινον
πενία πλούτου.
ΠΕ. καὶ σύ γ' ἐλέγξαι μ' οὔπω δύνασαι περὶ τούτου,
ἀλλὰ φλυαρεῖς, καὶ πτερυγίζεις.
ΧΡ. καὶ πῶς φεύγουσί σ' ἅπαντες;
ΠΕ. ὅτι βελτίους αὐτοὺς ποιῶ. σκέψασθαι δ' ἔστι μάλιστα

564. 5. περὶ τόν. εἰς τόν. ἀπὸ τῶν κοινῶν. ἀπὸ τῶν δημοσίων χρημάτων. gl. Dorv.

566. ἐπιβουλ. τε. διαβάλλει τοὺς ῥήτορας, ὡς δῶρα λαμβάνοντες παρὰ τῶν πολεμίων ἀσύμφορα τῇ πόλει συμβουλεύουσιν, οὐκ ἐῶντες αὐτὴν τούτους ἀμύνασθαι. S. τῷ πλήθει, multitudini, plebi, concioni.

567. βάσκανος, ut βασκαίνειν, dicitur tripliciter: 1. de iis, qui *fascinant*, h. e. oculis, vel verbis, vel alia quadam occulta ratione aliis nocent, ita ut eos interficiant; 2. de iis, qui *invident*, et tum additur verbo βασκαίνειν dativ. personae (v. Hesych. et gloss. vett.); 3. de iis, qui *criminantur, obtrectant*, male dicunt, i. q. διαβάλλειν. v. Lamb. Bos. Exercitatt. ad Gal. 3, 1. et Thom. Mag. v. βασκαίνειν. h. l. Chremylus Paupertatem vocat βάσκανον, quod sit maledica, aliisque obtrectet. F.

568. ὅμως, φησὶν, εἰ καὶ ἀληθεύεις, μὴ μέγα φρονήσῃς· οὐδὲν γὰρ ἧττον ταῦτα πείσῃ. κομήσῃς δὲ ἀντὶ ὑπερηφανήσῃς, παρὰ τοὺς κομῶντας. — S. cf. 170. ταύτῃ, *sic*, tam superbe.

569. ζητεῖς ἀναπείσειν. infinitivo futuri offensus Dobr. scripsit ἀναπείθειν. si quid mutandum est, malim ἀναπεῖσαί γ', quo ducere videatur Elbingensis libri scriptura ἀναπείσει, nisi forte neglecta sit finalis littera, ut saepius factum in illo cod. sed ferendum arbitror ἀναπείσειν, quia sermo est de re futura. — ἄμεινον codd. Dorv. et Elbing., K. in schedis; quod elegantius vulgato ἀμείνων. cf. 777. Xenoph. Exp. Cyri 5, 6, 1. χρήσιμον ἂν ἐδόκουν εἶναι οἱ Σινωπεῖς ἡγούμενοι, Eurip. Orest. 218. δυσαρεστον οἱ νοσοῦντες, Phoeniss. 903. δῆλον οἵ γ' ἐμοὶ λόγοι, Virg. eclog. 3, 80. *Triste lupus stabulis*, etc.

570. ἐλέγξαι μ'. ἐμὲ ψευδομένην. gl. paris. F. „*convincere, redarguere me mendacii et vanitatis.* ut Joh. 8, 46.; 15, 8." Eckard. p. 51. sequ. docet, καὶ hic et sequ. versu et alibi in hoc genere sententiarum adversativam particulam esse, *sed*.

571. πτερ. κοῦφα καὶ μάταια διαλέγῃ. ἀπὸ τῶν νεοσσῶν, ἃ πειράζουσι μὲν τὰς πτέρυγας, ἵπτασθαι δὲ οὐ δύνανται· οὕτω καὶ σὺ θέλεις μὲν ἀντειπεῖν, καὶ πειράζεις, οὐδὲν δὲ ἀνύεις. S.

ἀπὸ τῶν παίδων· τοὺς γὰρ πατέρας φεύγουσι, φρονοῦντας ἄριστα
αὐτοῖς· οὕτω διαγιγνώσκειν χαλεπὸν πρᾶγμ' ἐστὶ δίκαιον.
ΧΡ. τὸν Δία φήσεις ἄρ' οὐκ ὀρθῶς διαγιγνώσκειν τὸ κράτιστον·
κἀκεῖνος γὰρ τὸν Πλοῦτον ἔχει.
ΒΛ. ταύτην δ' ἡμῖν ἀποπέμπει.
ΠΕ. ἀλλ', ὦ Κρονικαῖς λήμαις ὄντως λημῶντες τὰς φρένας ἄμφω,
ὁ Ζεὺς δήπου πένεται· καὶ τοῦτ' ἤδη φανερῶς σε διδάξω.
εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ἂν ποιῶν τὸν Ὀλυμπικὸν αὐτὸς ἀγῶνα,
ἵνα τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας ἀεὶ δι' ἔτους πέμπτου ξυναγείρει,

573. **φρονεῖν τινι ἄριστα** est *alicui optime cupere*, seu *consultum velle*, ut ἀγαθὰ φρονεῖν Odyss. 1, 43. — F.

574. **δίκαιον**, rectum, aptum, honestum. vid. Schneideri lex. h. v.

575. **κράτ.** *optimum, utilissimum.* F.

576. **ταύτην. τὴν Πενίαν.** haec Blepsidemum dicere, non Chremylum, ut in libris, vidit Bentl., cui recte obsecuti sunt editores. alioqui dicendum erat σὲ δ' ἡμῖν ἀποπέμπει.

577. **ἀλλ' ὦ Κρον. γνώμαις.** (sic Borg., margo Veneti, 3 primae edd., Suid. vv. κρονικαῖς et λήμη.) ἤγ. ἀρχαίαις μωρίαις ἐσκοτισμένοι τὸ φρονεῖν. [παροιμία δέ ἐστιν ἐπὶ τῶν ἀμβλυωττούντων, ἥτις εἴρηται καὶ ἐν Νεφέλαις. (1033. σὺ δ' εἶ Κρόνιππος.)] ἀντὶ δὲ τοῦ **γνώμαις** γράφεται **λήμαις.** λήμη δέ ἐστι τὸ πεπηγὸς δάκρυον, ὅπερ ἐπικαθεζόμενον βλάπτει τοὺς ὀφθαλμούς. τὸ γὰρ τῶν γερόντων δάκρυον παχὺ ὂν λήμας μεγάλας ποιεῖ. σημαίνει οὖν τὸ τετυφλωμένοι τὰς φρένας, ὥσπερ οἱ τὰς λήμας ἔχοντες τῶν ὀφθαλμῶν ἐμποδίζονται τὰς ὄψεις. S. Nub. 321. νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτάς, εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις. — **Κρονικά**, *Saturnia*, primum dicuntur quaevis *antiqua;* deinde quod antiquitatis consequens est, *inusitata*, adeoque *stulta*, ut h. l. vidd. F. et ab eo laudatus Erasmus Adag. p. 110. „Moeris p. 200. ed. Pierson. Ἰαπετὸς ὁ γέρων, Τιθωνὸς, καὶ Κρόνος ἐπὶ τῶν γερόντων. Plato Euthyd. c. 38. οὕτως εἶ Κρόνος, *adeo stultus es, adeo deliras*, quo sensu κρονόληρος legitur ap. Plut. de educ. liber. p. 13. (c. 17. §. 19. ed. Stein., qui cf. ibi p. 136. vide etiam infra annot. ad 1038.)" *E Sp.*

579. **ποιῶν — ἀγῶνα.** Etsi vulgo Pelops, Hercules, Iphitus illius Olympiaci agonis auctores, et nominatim Hercules, perhibentur: Jovi tamen idem tribuitur, quod in ejus honorem sit institutus, ac solemnia ibi sacra a tota panegyri Jovi Olympio peracta, ara denique exstiterit Jovis fatidica, cujus mentio occurrit Pind. Ol. 6, 118. et Paus. 7. p. 345. unde etiam de Olympiadibus, quae volventibus annis redeunt, a Pindaro Ol. 4, 3. dicitur Ζεῦ, τεαὶ γὰρ ὧραι, seu statae annorum periodi, sacros tibi Olympiacos agonas renovant. — *Sp.* cf. Nitschii et Köpkei liber germ. de antiquit. Graecorum pp. 728. seqq.

580. **δι' ἔτους πέμπτου.** cf. 1041., Matth. gr. §. 580, d. quinto quoque anno ineunte celebratos esse ludos olympiacos, nemo nescit. vidd. Sp. et scriptores Antiqu. graecarum.

ἀνεκήρυττεν τῶν ἀθλητῶν τοὺς νικῶντας στεφανώσας
κοτίνου στεφάνῳ; καίτοι χρυσῷ μᾶλλον ἐχρῆν, εἴπερ ἐπλούτει.
ΧΡ. οὐκοῦν τούτῳ δήπου δηλοῖ τιμῶν τὸν πλοῦτον ἐκεῖνος·
φειδόμενος γὰρ καὶ βουλόμενος τούτου μηδὲν δαπανᾶσθαι,
λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἐᾷ παρ' ἑαυτῷ.
ΠΕ. πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' αἴσχιον ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι,

581. ἀνεκ. victores per praeconem citabantur, h. e. nomine vocabantur ad capiendum victoriae praemium. τῶν ἀθλ. τοὺς νικ., Olympionicas, Olympiae victores. — F.

582. κοτίνου, *oleastri*, cujus ex foliis et ramis coronae fiebant. graece vocatur etiam ἐλαία ἀγρία, ἀγριελαία, ἀγριέλαιος: vide Billerbeck. Flor. class. p. 5. et, quos laudat, Dioscor. 1, 137., Theophr. Hist. plant. 2, 3., Geopon. 10, 86., Plin. H. N. 15, 4., 16, 44., 17, 18., Virg. Georg. 2, 182., 314. „κοτίνῳ, seu ramo *silvestris oleae*, coronati olim in Olympiis victores, et inde κότινον de corona Olympiaca usurpant passim graeci scriptores, et qui de his ludis agunt, ut Pausan. Eliac. 6. p. 367., qui de Hermogene Olympionica dicit τὸν κότινον ἐν τρισὶν Ὀλυμπιάσιν ἀνείλετο, et speciatim Clem. Alex. Strom. 6. p. 672. διὸ κἂν ἀγριέλαιος ὁ κότινος τυγχάνῃ, ἀλλὰ τοὺς Ὀλυμπιονίκας στέφει. utroque illo auctore antiquior Theophr. Hist. plant. 4, 14. inter longaevas arbores refert ἐλαίαν (oleam urbanam) Athenis, palmam in Delo, κότινον δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἀφ' οὗ ὁ στέφανος. cujus rei ea ratio fuit, quod oleastris abundaret tractus ille in Elide, ubi Olympia" etc. Sp. cf. Hesych. et Etym. v. κότινος. non audiendus Pseudoaristot. libro de Mirab. auscult. c. 51., cujus testimonio fretus S. οὐ κοτίνῳ δὲ, inquit, ἐστέφοντο, ἀλλὰ τῷ τῆς καλλιστεφάνου ἐλαίας κλάδῳ [ἐστεφανοῦντο]. οὐκ ἀκριβῶς οὖν· — τούτῳ δὲ ἥρμοττεν ἐκφαυλίζοντι λέγειν κοτίνου. ceterum Sp. annotavit, praeter coronas etiam aliis donis praemiisque a civibus affectos esse Hieronicas: velut in Isthmiis victori centum drachmas, in Olympia quingentas, ab Atheniensibus datas tradere Plutarchum Solone c. 23. eodem monstrante Galenus Protrept. c. 9. de victoribus athletis δημοσίᾳ παρὰ ταῖς πατρίσι τετιμημένων ἡμερησίοις ἀργυρίου δόσεσι, Demosth. adv. Leptin. p. 308. (§. 120.) εἶτα μεγίστας δίδοτε ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου δωρεὰς τοῖς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας νικῶσι τοὺς στεφανίτας (4 ludos celeberrimos, Olymp., Pyth., Nem., Isthm., quorum corona praemium). ibi F. A. Wolfius „Notissimi sunt honores victoribus ludorum sacrorum a civitatibus suis decreti, saepe amplissimi ac prope divini, praecipue ap. Athenn., de quibus vide locc. cit. in Petiti Legg. att. p. 131." aureas vel argenteas phialas pro praemio Hieronicis datas Sicyone, Delphis, Olympia, commemorat Sp. secundum Pind. Ol. 9, 135., Nem. 10, 80. cf. Nitschianus liber germ. de Antiq. gr. p. 720. et Pindarus a nobis germ. redditus et illustratus vol. 1. pp. 4 seqq. etiam aureis coronis postea donatos esse Olympionicas memorant F. et Münt., laudantes Corn. Nep. Alcib. 6, 3., Tertull. l. de Anima c. 29., Muret. V. L. 7, 15., Paschal. de Coron. 6, 20., de oleastro. cf. 939.

585. λήρ. ἀναδῶν. φλυαρίαις στεφανῶν. (759.) gl. paris. rebus nullius pretii, quas etiam Latini *nugas* dicunt. vid. F., et cf. 23.

586. ζητεῖς περ. vide 295. S. περιάψαι ἴσον ἐστὶ τῷ προσάψαι· λέγεται δὲ τὸ αὐτὸ καὶ ἀνάψαι, ὡς

εἰ πλούσιος ὢν ἀνελεύθερός ἐσθ' οὑτωσὶ, καὶ φιλοκερδής.
ΧΡ. ἀλλὰ σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειεν, κοτίνου στεφάνῳ στεφανώσας.
ΠΕ. τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾷν ὑμᾶς, ὡς οὐ πάντ' ἔστ' ἀγάθ' ὑμῖν
διὰ τὴν πενίαν!
ΧΡ. παρὰ τῆς Ἑκάτης ἔξεστιν τοῦτο πυθέσθαι,
εἴτε τὸ πλουτεῖν, εἴτε τὸ πεινῆν βέλτιον· φησὶ γὰρ αὕτη
τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν,
τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἁρπάζειν, πρὶν καταθεῖναι.
ἀλλὰ φθείρου, a.
καὶ μὴ γρύζειν ἔτι μηδ' ὁτιοῦν· a. d.
οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἢν πείσῃς.

παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ *ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι* (Odyss. β', 86.) etc. „*περιάπτειν* proprie est *appendere*, *circumligare*, velut *monilia*, aut *amuleta* (*περίαπτα, περιάμματα*): deinde transfertur ad eos, qui vel sibi vel aliis aliquam rem *comparant*, *tribuunt*, *inesse dicunt*, in utramque partem. v. Xenoph. Cyrop. 1, 5. 7.; 8, 4, 15.; Memor. Socr. 2, 6, 13; Hier. 11, 13.“ *E F.*

589. — λείπει φανερῶς ἐνταῦθα ἔννοιά τις ἀκεραία τοιαύτη *τίς ἀκούων ἀνάσχοιτο*, ἢ *πῶς οὐκ εἴη φορτικὸν*, ἢ *πῶς οὐκ ἀντιλέγοιτο*, ἢ τοιοῦτόν τι, ἵνα λέγῃ ἡ Πενία, ὅτι *τὸ γὰρ τολμᾷν ὑμᾶς λέγειν, ὡς οὐ δι' ἐμὲ ὑμῖν τὰ ἀγαθὰ, πῶς ἂν εἴη φορητὸν ἀκούεσθαι;* καὶ σημείωσαι τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς ἐλλείψεως ἐνδεικτικὸν ὂν θυμικοῦ ἤθους, καὶ ἐγκοπτομένης τῆς τελείας φράσεως διὰ τὸ πολὺ τῆς ὀργῆς. S. ellipsis attica, ut ait K., supplens hoc vel quippiam simile *οὐχὶ δεινὸν*, *estne indignum?* vid. Bos. Ellips. p. 801. sequ. ed. Schäfer.

590. τὴν Ἑκάτην ἐν ταῖς τριόδοις ἐτίμων τοπαλαιὸν διὰ τὸ τὴν αὐτὴν Σελήνην, καὶ Ἄρτεμιδα, καὶ Ἑκάτην καλεῖσθαι. κατὰ δὲ νουμηνίαν οἱ πλούσιοι ἔπεμπον δεῖπνον ἑσπέρας, ὡς θυσίαν, τῇ Ἑκάτῃ ἐν ταῖς τριόδοις· οἱ δὲ πένητες ἤρχοντο πεινῶντες, καὶ ἤσθιον αὐτὰ, καὶ ἔλεγον, ὅτι ἡ Ἑκάτη ἔφαγεν αὐτά. λέγει οὖν „παρὰ τῆς Ἑκάτης μάθωμεν τῆς ἐπισταμένης, τί καλὸν, πενία, ἢ πλοῦτος· αὕτη γὰρ ἐπίσταται, τίνες παρέχουσιν αὐτῇ δεῖπνα.“ ἄλλως. ἔθος ἦν ἄρτους καὶ ἄλλα τινὰ κατὰ μῆνα τιθέναι τῇ Ἑκάτῃ τοὺς πλουσίους, λαμβάνειν δ' ἐξ αὐτῶν τοὺς πένητας· ἀπὸ τῶν ἱερῶν γὰρ οἱ πτωχοὶ ζῶσι. S. — De Hecatae coena laudatur Hemsterhus. ad dialogos Luciani p. 41. cf. sequens annot. et 759.

592. *τοὺς ἔχοντας*, *divites*, ut Eurip. Alc. 58. etc. vide K. gl. Dorv. *δεῖπνον*. ἐξ ᾠῶν καὶ τυροῦ τετηγανισμένου. cf. Nitsch. Antiqu. gr. 1. p. 675., Schneideri lex. vv. Ἑκάτη, Ἑκάταιον.

595. ita 5 MSS., Dobr. 3 *γρύζεις*. alii, in quibus Rav. (*γρύζῃς*), *γρύζῃς*, Br. et alii *γρύξῃς*. infin. pro imperativo, ut Ran. 169., Soph. Philoct. 1036. vidd. grammatici, et cf. 17. *μηδ' ὁτ.* μηδ' ὅλως. gl. paris. cf. 381., 1026.

596. oxymorum. S. ἐν ὑπερβολῇ λέγει, ὅτι, κἂν πείσῃς, οὐχ ἕξεις

ΠΕ. ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ᾽ οἷα λέγει!
ΧΡ. Παύσωνα κάλει τὸν ξύσσιτον.
ΠΕ. τί πάθω τλήμων; a.
ΧΡ. ἔῤῥ᾽ ἐς Κόρακας θᾶττον ἀφ᾽ ἡμῶν! a. d.
ΠΕ. εἶμι δὲ ποῖ γῆς;
ΧΡ. ἐς τὸν κύφων᾽·
ἀλλ᾽ οὐ μέλλειν χρή σ᾽, ἀλλ᾽ ἀνύτειν.
ΠΕ. ἦ μὴν ὑμεῖς γ᾽ ἔτι μ᾽ ἐνταυθοῖ
μεταπέμψεσθον. a.
ΧΡ. τότε νοστήσεις, νῦν δὲ φθείρου· a. d.
κρεῖττον γάρ τοι πλουτεῖν ἐστιν,
σὲ δ᾽ ἐᾶν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλήν.
ΒΛ. νὴ Δί᾽ ἔγωγ᾽ οὖν ἐθέλω πλουτῶν
εὐωχεῖσθαι μετὰ τῶν παίδων,

ἡμᾶς πειθομένους σοι· οὐδὲ ἐὰν πιθανῶς διαλεχθείης, πείσεις ἡμᾶς συνθέσθαι σοι, καὶ τὸν Πλοῦτον καταλιπεῖν. S.

597. S. ad Equ. 759. (810.) ait, priorem partem (*ὦ πόλις Ἄργους*) sumtam esse ex Eurip. Telepho (fragm. 20., p. 248. nostrae ed. Fragm. Eurip.), posteriorem ex Medea, ubi est 169. (161.) *κλύεθ᾽ οἷα λέγει κἀπιβοᾶται Θέμιν εὐκταίαν. Br.* Arist. multa in Plutum transtulit e Medea Eurip. risus captandi ergo. v. Valck. ad Phoen. 626. — F.

598. *ξύσσιτον.* *σύντροφον, καὶ διαιτητήν. ὁ Παύσων δὲ ἐπὶ πενίᾳ κωμῳδεῖται, ζωγράφος ὤν.* S. de Pausone Be. conferri jubet Thesm. 78., Ach. 803. F. „Pauson fuit pictor egenus illius aetatis, de quo v. Franc. Junius in Catalogo pictorum adjecto libris 3 de Pictura veterum, Roterod. 1694. f. ex quo extitit proverb. *Παύσωνος πτωχότερος, pauperrimus*: v. Suid. h. v., Mich. Apostolius Paroem. 15, 76. et Erasmus Adag. p. 564.“ — fuit *ῥυπαρογράφος*: vidd. Aristotelis interpp. Poët. 1, 4., Polit. 8, 5. qui homo pauperrimus cum opponatur Argivis, apparet, hos non *διαβάλλλεσθαι ὡς πένητας*, ut narrat S. ad 597. nec profecto erat, quod propterea eos irrideret Comicus, agricultura et commercio florentes, solisque Lacedaemoniis de principatu Peloponnesi concedentes invitos. vide Strab. 8, 6., ed, Tauchniz. 2. p. 208., Nitschii Antiqu. gr. 1. p. 221.

599. *τί π. τλ.; quid me fiet?* — Paupertati metuendum erat, ne, si Plutus Chremyli opera visum recepisset, ipsa ejiceretur ex agro attico. formula *τί πάθω;* primus sic usus est Hom. Odyss. ε, 465, ubi interpretatio adjecta legitur *τί νύ μοι μήκιστα γένηται;* cf. ibi 299., Theocr. id 3, 24. F. v. et Soph. Oed. C. 187. Trach. 390.

600. *ἔῤῥ᾽ ἐς Κόρ.* cf. 390.

601. *ποῖ γῆς εἶμι;* *ποῦ (ποῖ) πορεύσομαι;* gl. Dorv. cf. Matth. gr. §. 504, 3. F. „similiter *ἄπειμι* 70., Aeschyl. Sept. c. Th. 1076., Pers. 851. sequ., ubi futura addita leguntur. *ποῖ γῆς* ut *οὐδαμῇ Αἰγύπτου* Herod. 2, 43., *quo loci* ap. Cic. ad Att. ep. 10.“ etc. F. cf. Matth. l. l. §§. 318., 357.

607. F. — „*κλάειν μακρὰ τὴν κ.* videtur proprie de iis dictum esse, qui colaphis et pugnis caesi caput vehementer et acriter (*μακρά*: v. Eccles. 425.) flent; deinde translatum ad eos, qui omnino miserias suas, easque graves, lugent. — sensus *praestat me divitem esse, te vero miseram et exulem.* —

τῆς τε γυναικὸς, καὶ λουσάμενος,
λιπαρὸς χωρῶν ἐκ βαλανείου,
τῶν χειροτεχνῶν a.
καὶ τῆς Πενίας καταπαρδεῖν. a. par.
ΧΡ. αὕτη μὲν ἡμῖν ἡ 'πίτριπτος οἴχεται· i. tr.
ἐγὼ δὲ καὶ σύ γ' ὡς τάχιστα τὸν θεὸν
ἐγκατακλινοῦντ' ἄγωμεν εἰς Ἀσκληπιοῦ.
ΒΛ. καὶ μὴ διατρίβωμέν γε, μὴ πάλιν τις αὖ
ἐλθὼν διακωλύσῃ τι τῶν προὔργου ποιεῖν.
ΧΡ. παῖ Καρίων, τὰ στρώματ' ἐκφέρειν σ' ἐχρῆν,
αὐτόν τ' ἄγειν τὸν Πλοῦτον, ὡς νομίζεται,
καὶ τἄλλ', ὅσ' ἐστὶν ἔνδον ηὐτρεπισμένα.

610. sequ. λουσ. lotus ante coenam, more veterum, „loti ungebantur oleo. eo spectant verba λιπ. χωρ. ἐκ βαλ.: nam λιπαρὸς est nitidus, nitens (oleo).“ — F. χωρῶν: ἐρχόμενος. gl. Dorv.

612. τῶν χειρ. vide 529. opifex sive agricola, itaque pauper, et ipse adhuc fuerat Bleps.

613. κατ. καταφρονῆσαι. gl. paris. *oppedere* Paupertati. conferunt illud Horatii Sat. 1, 9, 69. *vin' tu Curtis Judaeis oppedere?* ubi vidd. Heindorf. et interpp.

614. ἡ 'πίτριπτος. vide 275. gl. Dorv. οἴχεται: ἀπῆλθεν.

616. ἐγκατ. εἰς Ἀσκληπιοῦ. cf. 407. εἰς Ἀσκλ. τὸν ναὸν δηλαδή. gl. Dorv., paris. τὸν ἐν ἄστει λέγει Ἀσκληπιόν· δύο γάρ εἰσιν, ὁ μὲν ἐν ἄστει, ὁ δὲ ἐν Πειραιεῖ, ἢ ἐν Ἀχάρναις, ὥς φασι. S. templum urbanum in via, quae a theatro ad arcem ferebat, intelligit etiam F., sed recte (v. 651.) alterum in Piraeo Boissonad. ap. F. A. Wolf. Analect. litt. part. 3. p. 82. urbani mentio fit ap. Pausaniam 1, 21, 22.

617, 8. καὶ μή. ὅρα μὴ ἀργῶμεν. gl. paris. πάλιν τις αὖ. ἐκ παραλλήλου. gl. Dorv. cf. 25. τῶν προὔργου. τῶν σπουδαίων, τῶν ἀναγκαίων. gl. paris. τὰ προὔργου, i. e. τὰ πρὸ ἔργου, F. proprie dici ait „*ea, quae facienda sunt antequam res ipsa suscipiatur et fiat*: ut nuptiae sunt τὸ ἔργον, ea, quae ante nuptias agenda sunt, τὰ προὔργου (v. Orus Milesius ap. Etym. v. προὔργου): deinde *ea, quae sunt bona, utilia, necessaria*: nam ejusmodi sunt ea, quae ante rem aliquam facienda sunt, ita ut res ipsa sine iis suscipi nequeat. cf. Hesych. v. προυργιαίτερος. h. l. τὰ προὔργου est deductio Pluti in templum Aesculapii, quum ἔργον Chremyli et Blepsidemi sit restitutio luminis oculorum Pluti“ etc. equidem haud scio, an aliena sit prior harum explicationum, nec aliud sonent verba τὰ προὔργου quam τὰ ὑπὲρ ἔργου, i. e. ea, quae alicujus rei efficiendae conducunt; utilia, sive necessaria ad eam obtinendam: quae significatio hujus praepositionis rarior quidem est, nec tamen inusitata. v. Matth. gr. §. 575. — Dorv. et Rav. διακωλύσει.

619. παῖ. δοῦλε. gl. paris. simili sensu nostrates dicunt *Bursche*, Francogalli *garçon*, etc. τὰ στρώματ'. cf. 407. „ἐκφέρειν e domo mea“. F.

620. ἄγειν, ducere in templum Aesculapii. ὡς νομίζεται, *ut moris est*, ut solet fieri aegrotis.

621. verba καὶ τἄλλα pendere puto a voc. ἄγειν, ita ut hoc jam sit idem quod φέρειν, *ferre*, *portare*. nam ἄγειν etiam ab Homero de ἀψύχοις dici, contra grammaticorum praecepta docuit Schrader. ad Musaeum p. 128. sequ. sunt autem *intus* in domo Chremyli *parata*, apparata, (ηὐτρεπ.), *liba et placentae*. vide 655. sequ. F. Post hunc versum in 3 edd.

primis legitur *ΧΟΡΟΥ*, quod imitatus est Dobraeus. Br. *ΧΟΡΟΣ* (*λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.*) cf. 317., 765., 796., 954. S. — *σημείωσαι ἐνταῦθα, ὅτι, δέον χορὸν διὰ μέσου θεῖναι, μέχρις ἂν ἐκεῖνοι ἐς Ἀσκληπιοῦ ἐλθόντες ἀναβλέψαιεν τὸν Πλοῦτον* (suspicor sic scribendum esse *ἀναβλέψειεν ὁ Πλοῦτος*, verbis *ἐκεῖνοι ἐς Ἀ. ἐλθόντες* acceptis pro *ἐκείνων ἐς Ἀ. ἐλθόντων*: nam *ἀναβλέπειν* vereor ut graece dicatur pro *ποιεῖν ἀναβλέπειν.*), *ὁ δὲ παραχρῆμα τὸν Καρίωνα εἰσφέρει εὐαγγελίζοντα τοῖς γέρουσι περὶ τῆς τοῦ Πλούτου ἀναβλέψεως. ἐποίησε δὲ τοῦτο οὐκ ἀλόγως, ἀλλὰ τῇ τε τῆς νέας κωμῳδίας συνηθείᾳ, ἐν ᾗ αἱ παραβάσεις ἐπαύσαντο, ὡς προείρηται, καὶ ἅμα δεῖξαι βουλόμενος, ὡς ἄρα τάχιστα πάνυ ὁ Πλοῦτος ἀνέβλεψεν.* At tale consilium ineptum fuisset, neque Atheniensium sibila effugisset. Donatus argumento Andriae Terent. ***Est igitur attente animadvertendum, ubi et quando scena vacua sit ab omnibus personis: ut in ea*** CHORUS VEL TIBICEN ***audiri possit; quod cum viderimns, ibi actum esse finitum debemus agnoscere.*** quae verba interpretans vir doctissimus G. A. B. Wolffius in dissertatione 1. de actibus et scenis ap. Plautum et Terent., quam dissert. Gubenae edidit a. 1813., pag. 34. „persuasum mihi habeo," inquit, apud hos quoque (Graecos scil.), postquam *Chori* usus cessaverat, in comoedia cantum *musicum* (*αὐλητὴν*) et *saltationem* inter actus intercessisse; id quod licet ex locis idoneis probare nunc recusem, satis tamen concludi posse judico ex anxietate Romanorum, qua fere nil nisi Graecorum auctoritate freti in artibus et re scenica instituere audebant, et ex ipsis locis cum Donati, qui *Chorum* et *Tibicinem* arctissime inter se jungit, quasi alter alterum jam apud Graecos exceperit, tum Euanthii, qui Menandrum *Choro* abstinuisse refert; sed ita, *ut ejus locum reliquerit.*" Haec ille probabiliter. cf. Böttigeri disput. de 4 aetatibus rei scen. ap. vett., Vimar. 1798., pag. 25., nota. H. Vossius h. l. „Sollte die Zeit den fehlenden Chorgesang getilgt haben? Wahrscheinlicher ist, der Dichter, den Kargheit der Choragen zu schwach unterstützte [fuerunt etiam aliae causae omittendi Chori comici. Horat. A. P. 283. ***lex est accepta, Chorusque Turpiter obticuit sublato jure nocendi,*** ubi vidd. interpp., collato G. A. B. Wolffii libello laud. pagg. 5. seqq.], schrieb ihn gar nicht. Die Dauer des Gesangs erfüllte wohl ein ähnlicher Tanz wie V. 291., oder ein beliebiges Volkslied; wie man dergleichen auch in die Schauspiele von Shakspeare und seiner Zeitgenossen eingefugt findet." cf. prolegomena fabulae.

ΚΑΡΙΩΝ. ΧΟΡΟΣ. ΓΥΝΗ ΧΡΕΜΥΛΟΥ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

ΚΑ. Ὦ *πλεῖστα Θησείοισι μεμυστιλημένοι,* i. tr.

622. Ita codex paris., Brunckii, et 1. Porsoni. ejusdem 2. *θησείησι* mendose pro eodem. ceteri ll. fere *Θησείοις*, duriore metro. S. *ὁ θεράπων ἔρχεται ἀπαγγέλλων τὸν Πλοῦτον ἀναβλέψαντα. Θησεῖα* (*Θήσεια*) *ἑορτὴ τελουμένη παρ᾽ Ἀθηναίοις. μετὰ γὰρ τὸ χαρίσασθαι τὴν δημοκρατίαν τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Θησέα, Λύκος τις συκοφαντήσας ἐποίησεν ἐξοστρακισθῆναι* (vide Köpkei *Gesetzgeb. d. Gr.* p. 59. annot.) *τὸν ἥρωα· ὁ δὲ παραγενόμενος εἰς Σκῦρον διῆγε παρὰ Λυκομήδει τῷ δυνάστῃ τῆς νήσου, ὃς ζηλολυπήσας ἀναιρεῖ αὐτὸν δόλῳ. Ἀθηναῖοι δὲ λοιμώξαντες, καὶ κελευσθέντες ἐκδικῆσαι τῷ Θησεῖ, τὸν μὲν Λυκομήδη ἀνεῖλον, τὰ δὲ ὀστᾶ μεταστειλάμενοι, καὶ Θησεῖον* (Pausan. 1, 17.) *οἰκοδομήσαντες, ἰσοθέους αὐτῷ τιμὰς νέμουσι. διανομαὶ δὲ καὶ εὐωχίαι τοῖς Θησείοις γίγνονται. ταῖς δὲ ὀγδόαις τὰ Θησεῖα ἤγετο. ἑορτὴ δὲ αὐτῷ ἐπετελεῖτο, ἐπειδὴ αὐτὸς συνήγαγε τὴν Ἀττικὴν, πρότερον σποράδην καὶ κατὰ κώμας οἰκουμένην.* S. diem 8. mensis cujusque [sed inprimis Pyanepsionis, quarti vel quinti mensis attici: vid. Buttmann. ap. Idelerum libro germ. *Histor. Untersuchungen über d. astron. Beobacht. der Alten* pagg. 383. seqq.] Athenn. agebant festum, quia Theseus die 8. Hecatombaeonis [primi mensis veteris anni attici, qui incipiebat circa solstit. aestivum: vid. Buttmann. l. l. p. 385.] Troezene, oppido Argolidis, venit Athenas; quapropter sacrificium, quo honoratus est, appellatum est *ὀγδόδιον*. v. Meurs. Graec. feriata v. *Θήσεια* p. 166., et in Theseo c. 31. p. 133. seqq. *Ex F.* cf. Diodor. Sic. 4, 64., Plut. Thes. c. 41. — *μεμυστιλημένοι. ἤγουν εὐωχημένοι, ζωμὸν ἀρυσάμενοι ἄρτοις κοίλοις, καὶ μυστρία* (cochlearia) *μιμουμένοις. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τοῖς μυστρίοις, οἱονεὶ μυστρίον τι ὄν. ἐν ταύτῃ δὲ τῇ ἑορτῇ πάντες προῖκα ἤσθιον ἀθάραν καὶ ἄλλα τινά. ἄλλως. ὁ κοῖλος ἄρτος μυστίλη καλεῖται, ἤγουν ἀθάρα· ἐν γὰρ τοῖς Θησείοις ἀθάραν ἤσθιον. ὁ δὲ νοῦς „ὦ πολλὰ ταλαιπωρήσαντες καὶ εἰς οὐδὲν ἑστιαθέντες, νῦν δὲ εὐτυχήσαντες.“* S. etiam Pollux 6, 87. *μυστίλη μὲν οὖν ἐστι ψωμὸς κοῖλος* etc. idemque sentientes plerique librarii, probantibus grammaticis atque editoribus, scripserunt *μεμυστιλημένοι*, vel, *οι* exarato pro *υ*, ut fieri solet, *μεμοιστιλημένοι*. pars tamen codicum et Suidas *μεμιστυλημένοι*, alii quidam *μιμιστυλλημένοι*, quorum illud probans H. derivabat a *μίω* (*minuo, concido*), *μιστὺς, μιστύλλειν* (*cibos in partes discindere*): unde sit *μιστύλη*,

γέροντες ἄνδρες, ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις,
ὡς εὐτυχεῖθ', ὡς μακαρίως πεπράγατε,
ἄλλοι θ', ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου!
ΧΟ. τί δ' ἔστιν, ὦ βέλτιστε, τῶν σαυτοῦ φίλων;
φαίνει γὰρ ἥκειν ἄγγελος χρηστοῦ τινος.
ΚΑ. ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα,
μᾶλλον δ' ὁ Πλοῦτος αὐτός· ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ
ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας,
Ἀσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχών.
ΧΟ. λέγεις μοι χαράν· λέγεις μοι βοάν! do.
ΚΑ. πάρεστι χαίρειν, ἤν τε βούλησθ', ἤν τε μή. i. tr.
ΧΟ. ἀναβοάσομαι τὸν εὔπαιδα καὶ do.

panis frustum cavatum, quo jusculum hauriant, deinde cochlear, et ex eo μιστυλᾶσθαι vel μιστυλλᾶσθαι, *jusculum haurire frusto panis*, hinc omnino *juscula suaviter sorbere, delicate convivari.* sed recte notionem jusculi in hoc verbo requirere mihi videtur F. „Puto igitur," inquit, „μεμιστυλημένους esse *eos, quibus appositae sunt carnes minutissimae dissectae.* nam 1. Hesych. (add. Zonar. lex. t. 2. p. 1363., Heyn. ad Iliad. 1, 465. B.) μιστύλλειν (Hom. Il. l. l., Il. 9, 210. etc.) interpretatur verbis τέμνειν, κόπτειν, μερίζειν, εἰς μικρὰ διαιρεῖν κρέα etc. et quanquam a μιστύλλω praeter. pass. est μεμιστυλμένος, tamen non abhorret, Atticos pro μιστύλλειν etiam μιστυλλεῖν dixisse, ut τυπτεῖν pro τύπτειν, χαιρεῖν pro χαίρειν. 2. nec etymologia abdicit: nam a μεῖον est superlat. μεῖστον, et ab hoc ductum est v. μιστύλλω seu μιστυλλέω, mutata diphthongo ει in ι, ut [secundum Schol. Junt.] ab ἀρείων fit ἄριστος. porro quum pauperes Theseis exhilarati epulis legantur (v. Meurs. Thes. 31. p. 135.), credibile est, iis appositas fuisse reliquias victimarum, ut in aliis epulis sacrificalibus; denique quum comedatur panis cum carne, apparet, hanc verbi interpretationem adjuvari etiam verbis ἐπ' ὀλιγ. ἀλφίτοις, h. e. cum panibus minutissimis. cf. Reitz. ad Lucian. 2. p. 329." probabilius tamen etiam nobis nunc visum est μεμυστιλημένοι, neque verba ἐπ' ὀλιγ. ἀλφίτοις sic reddenda puto, ut voluit F., sed ἐπὶ conditionem sive modum ac rationem τοῦ μυστιλᾶσθαι significat, *O senes, qui saepe Theseis juscula hausistis minutissimis panibus* etc.

623. ἀλφ. cf. 219.

626. τῶν σαυτοῦ φίλων; ἀντὶ τοῦ περὶ τοὺς σαυτοῦ φίλους. — S. cf. Matth. gr. §. 315. sequ., Soph. Philoct. 126., Porson. ad Eurip. 1361. sequ.

630. ἐκ Φινέως Σοφοκλέους ὁ στίχος. — ἡ δὲ λέξις (ἐξωμμ.) ἀντὶ τοῦ ἐπιτεταμένως ὁρᾷ· ἡ γὰρ ἐξ ἐπίτασιν δηλοῖ etc. S. „λελαμπρ. (κατὰ) κόρας est *nitet, splendet pupillas, habet nitentes pupillas*, idem fere quod ἀναβλέπει. — Soph. haec verba ita usurpasse videtur, ut ἐξωμμ. esset ἐκκέκοπται τοὺς ὀφθαλμοὺς [ut Eurip. Oedipo, p. 190. nostrae ed. Fragm. Eurip., ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἐρείσαντες πέδῳ Ἐξομματοῦμεν, καὶ διόλλυμεν κόρας·], et λελάμπ. κόρας valeret λεύκωμα (albuginem) ἐν αὐτοῖς ἔσχεν. ambiguae igitur orationis Soph. notandae causa haec usurpasse videtur Arist." *E F.*

631. παιῶνος, *medici*, ut Aeschyl. Ag. 100. παιών τε γενοῦ τῆσδε μερίμνης etc. vid. F.

632. τινὰ γελᾷ τῶν Τραγικῶν. ἀπαγγέλλεις μοι, φησὶ, χαρᾶς ἄξιον, ὥστε καὶ βοᾶν χαρᾷ νικώμενον. S.

634. ἀναβ. ἐξ Ἠλέκτρας Εὐριπί-

μέγα βροτοῖσι φέγγος, Ἀσκληπιόν.
ΓΥ. τίς ἡ βοή ποτ' ἐστίν; ἆρά γ' ἀγγελεῖ i. tr.
χρηστόν τι; τοῦτο γὰρ ποθοῦσ' ἐγὼ πάλαι
ἔνδον κάθημαι, περιμένουσα τουτονί.
ΚΑ. ταχέως, ταχέως φέρ' οἶνον, ὦ δέσποιν', ἵνα
καὐτὴ πίῃς (φιλεῖς δὲ δρῶσ' αὐτὸ σφόδρα),
ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντά σοι φέρω.
ΓΥ. καὶ ποῦ 'στιν;
ΚΑ. ἐν τοῖς λεγομένοις εἴσει τάχα.
ΓΥ. πέραινε τοίνυν, ὅ τι λέγεις, ἀνύσας ποτέ.
ΚΑ. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα
ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ.
ΓΥ. μὴ δῆτ' ἔμοιγ' ἐς τὴν κεφαλήν.
ΚΑ. μὴ τἀγαθά,
ἃ νῦν γεγένηται;
ΓΥ. μὴ μὲν οὖν τὰ πράγματα.

δον. (?) ἀνυμνήσω, φησί, τὸν Ἀσκληπιὸν μέγα φῶς ὄντα τοῖς ἀνθρώποις. πολλοὶ δὲ παῖδες τοῦ Ἀσκληπιοῦ etc. S. imo *bonum filium* sonat εὔπαιδα h. l., ut καλλίπαις θεὰ *pulcram deam* Eurip. Or. 936. F. „εὔπαις 1. est is, qui probos habet liberos; 2. probi patris filius; 3. proles proba.“ cf. K.

637, 8. χρηστόν. cf. 337. τοῦτο. τὸ ἀκοῦσαι ἀγγελίαν ἀγαθήν. gl. paris. — τουτονί, *huncce*, Carionem.

640. καὐτὴ πίῃς. καὶ ἐγώ. gl. Dorv. φιλεῖς δρῶσα pro φ. δρᾶν. vid. Matth. gr. §. 551. Be. „Saepe notat bibacitatem mulierum, maxime in Thesm. 742. seqq.“ (cf. 968.)

641. συλλ. ὁμοῦ συλλαβών. gl. Dorv. *quasi in unum fasciculum collecta.* F. φέρω, *nuntio*, ut Soph. Ajac. 735., 745., Eurip. El. 413.

642. „ἐν τοῖς λεγ. dum res a me narratur, ut ἐν οἷς Act. 24, 18., *quae dum facio.*“ F.

643. πέραινε. cf. annot. ad 559.; quanquam πέραινε etiam significare potest *absolve*, quia jam rem narrare coepit Cario. ἀνύσας. cf. 345. ποτέ, *tandem aliquando*, est impatientis. vid. F.

644. τοίνυν. eodem verbo usa erat mulier, quo repetendo irridere videtur ejus orationem atque impatientiam.

645. ἐκ τῶν π. ἐς τὴν κ. proverbialis locutio [vid. Erasm. Adag. p. 9.] pro altera magis recepta *a capite ad calcem.* Sp. Hom., notante F., Il. ψ', 168. ἐκάλυψε νέκυν — ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς. Theocr. id. 20, 12. καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν. eodem modo Cic. pro Rosc. com. 7. *nonne ab imis unguibus usque ad verticem summum — constare totus videtur?* et ap. Be. Plautus Epid. 5, 1, 17. *usque ab unguiculo ad capillum tota festivissuma est.* nec tamen illepide Girard. „qui rem totam atque ordine se narraturos dicunt, ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας se dicturos pollicentur. contra qui praepostere et inverso ordine rem narrant, dicuntur narrare ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν. quod Carion joculariter se facturum ait.“

646. sic mulier, auditis verbis ἐς τὴν κεφ. σοι, ominis avertendi causa, quia formula ἐς κεφαλὴν est male precantis, ut 522., et vocab. πράγματα etiam molestias significat. vidd. F. et interpp.

ΚΑ. ὡς γὰρ τάχιστ' ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεὸν,
ἄγοντες ἄνδρα, τότε μὲν ἀθλιώτατον,
νῦν δ', εἴ τιν' ἄλλον, μακάριον κεὐδαίμονα,
πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ θάλατταν ἤγομεν,
ἔπειτ' ἐλοῦμεν.
ΓΥ. νὴ Δί' εὐδαίμων ἄρ' ἦν,
ἀνὴρ γέρων ψυχρᾷ θαλάττῃ λούμενος.
ΚΑ. ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ᾖμεν τοῦ θεοῦ.
ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα

648. ὡς τάχιστα, ἐπειδὴ τάχ., ἐπειδὰν τάχ., *simulac.* vide Xenoph. Cyr. 1, 3, 1.; 1, 5, 5.; Aeschin. Socr. 2, 13. γὰρ pertinet ad servi orationem 645. *E F.* πρὸς τὸν θεόν. cf. 32.

650. εἴ τιν' ἄλλον, *si quem alium.* nota formula ad significandum superlativum. vid. Matth. gr. §. 608, 4. gl. paris. ἀντὶ τοῦ ὡς οὐδένα ἄλλον. — μακ. κεὐδ. synonyma copulata παθητικῶς, ut Eurip. Or. 1522. τάλαιναν, ἀθλίαν, δάμαρτα etc. Theognis 1013. ἆ μάκαρ, εὐδαίμων τε, καὶ ὄλβιος —.

651. lotionum, jussu Aesculapii factarum in mari, fontibus, fluviisque, crebra mentio fit apud Aristidem in sacris sermonibus, item Hippocratei libri de Humid. usu c. 7., ut Sp. annotavit. F. „duxerunt igitur Plutum extra urbem ad mare aegaeum: nam S. ad 616. auctor est, Aesculapium ab Athenn. cultum esse et in urbe, et in Piraeo, sed Aristophanem loqui de eo, qui cultus sit in urbe. v. Meurs. Athen. att. 2, 7. scilicet unda marina credebatur habere vim purgandi et expiandi: unde eos, qui viderentur impuri esse et scelere aliquo contaminati [morbi autem, et defectus membrorum aut sentiendi instrumentorum, et ipsi habebantur in iis, quae polluerent. B.], abluebant illo, vel adspergebant adhibito aspergillo. v. Iliad. 1, 314., ibique Eustath. et S., omninoque Cic. pro Roscio Amer. 26.“

652. ἄρα ironiae servit. cf. 751.

654. τὸ τέμενος h. l. nihil aliud significat quam templum. ceterum vide, quos laudant de hoc vocabulo, Hesych., Periz. ad Aelian. V. H. 6, 1., F. indice Aeschinis Socr., et inprimis Joh. Frid. Degenii disput. germ. *Über die Genealogie der Bedeutt. von τέμενος* in *Auserlesene Bibl. für kleine Schriften*, partic. 1. 1795.

655. ἀντὶ τοῦ ὁσιωθείσης τῆς θυσίας, καὶ τῶν ἀπαργμάτων ἐπὶ τῶν βωμῶν τεθέντων. ἅπτονται τοῦ βωμοῦ, ἢ τοῦ κανοῦ, καὶ ἐπιφθέγγονται ὅσια· καὶ τότε ἔξεστι τοῖς ἀπὸ τῆς θυσίας ἀδεῶς χρῆσθαι. καὶ προθ. γράφεται καὶ θυλήματα. σημαίνει δὲ τὰ προκατάργματα, ἢ τὰ πρὸ τῆς θυσίας γενόμενα θυμιάματα, ἢ πλακούντια. S. bene monet K., προθύματα proprie quidem significare ea, quae sacrificium sive mactationem victimae praecedunt, placentas, far molitum, thus et similia, quibus cremandis defungi solebant pauperes, velut nunc Chremylus senex; sed postea eodem nomine appellata esse ista libamina, a tenuioribus oblata sola, nec victimae mactatione intercedente. est autem πόπανα speciale nomen, προθύματα generale; id quod vidit Gir. „πόπανα sunt *placentae paniceae* (Brodkuchen), eaeque tenues et orbiculares. v. Hesych., Etym. M., Suid. h. v. — καθοσιοῦσθαι, ut καθιεροῦσθαι, est *consecrari.* βωμῷ καθ. *imponi altari.* — πέλανος fuit genus libi, *placentae, confectae e flore farinae* [seu polline, Didymo auctore. cf. Suid. — *Münt.*] (v. Harpocr. et Etym. M. h. v.), quae in ignem conjecta adolebatur. v. Hesych.“ F. vocem πέλανος, sacrorum propriam (v. Toup. ad Suid. 1. p. 36.), ἀσυνδέτως additam esse per appositionem ait

καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογὶ,
κατεκλίνομεν τὸν Πλοῦτον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν·
ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβάδα παρεκαττύετο.
ΓΥ. ἦσαν δέ τινες κἄλλοι δεόμενοι τοῦ θεοῦ;
ΚΑ. εἷς μέν γε Νεοκλείδης, ὅς ἐστι μὲν τυφλὸς,
κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν·
ἕτεροί τε πολλοὶ, παντοδαπὰ νοσήματα
ἔχοντες. ὡς δὲ, τοὺς λύχνους ἀποσβέσας,
ἡμῖν παρήγγειλ' ἐγκαθεύδειν τοῦ θεοῦ
ὁ πρόσπολος, εἰπὼν, ἤν τις αἴσθηται ψόφου,
σιγᾷν, ἅπαντες κοσμίως κατεκείμεθα.
κἀγὼ καθεύδειν οὐκ ἐδυνάμην, ἀλλ' ἐμὲ

Br. — Dorv. ἐπὶ δὲ βωμῷ, ex quo non male H. faciebat ἐπεὶ δ' ἐπὶ βωμῷ etc. cui quidem hos versus supra soccum assurgere arbitrato facile de verbis πέλ. Ἡφ. φλογὶ assentior. satis frequens, neque una significatione, vox πέλανος ap. Tragicos, praesertim Euripidem.

657. κατακλ. cf. 407. — εἰκὸς, πρέπον. gl. paris.

658. στιβ. vide 537. τὴν ἐκ χόρτων στρωμνήν. gl. Victor. — παρεκ. καττύειν est, interprete Hes., συῤῥάπτειν, *consuere*, nempe alteri aliquid, med. καττύεσθαι, *sibi aliquid consuere*: unde παρακαττύεσθαι στιβάδα, *sibi sternere torum obiter et subito.* nam hanc vim praepos. παρὰ habet in multis verbis compositis; et qui sternit torum, is consuit quasi et componit stramina, calamos, juncos. F. imo proprie intelligenda videtur praep. παρὰ, ut παρεκαττύετο sit *propter sternebat*, propter lectum Pluti. Voss. *Und Jeder von uns auch flickte sich die Streu daran.*

659. δεόμ. χρῄζοντες. gl. Dorv. opus habentes ope Aesculapii, desiderantes eam. *E F.* cf. 823.

660. Νεοκλ. rhetor Athen. ex eorum collegio, de quibus ad 563., ut censet F. S. εἰς πολλὰ κεκωμῴδηται· εἰς ῥήτορα καὶ τὰ δημόσια κλέπτοντα, καὶ ξένον, καὶ τὰς ὄψεις λελωβημένον· εἴρηται δὲ καὶ ἐν Πελαργοῖς περὶ αὐτοῦ, ὅτι ῥήτωρ καὶ συκοφάντης. cf. 711. seqq., Conc. 254., 401.

661. κλέπτων. δωροδοκῶν. — ὑπερηκ. ὑπερέβαλεν. gl. Dorv. ὑπερέβη. gl. paris. ὑπερενίκησεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ ἀκόντια ῥιπτούντων. Victor., Borg.

664. παρήγγειλε vel παρήγγειλεν edd. optime παρήγγειλ' ἐγκαθεύδειν (*incubare* in templo somniorum fatidicorum causa) Porsonus, quod occupavit Hotibius (Lect. Aristoph.) p. 20. vide Valck. ad Herodot. 8, 134. (ubi habetur simile verbum ἐγκατακοιμᾶσθαι), infra 737., ubi simili errore οἱ δὲ κατ. MS. Elb. *Dobr.*, qui emendationem istam in ordinem recepit. nec sane ea ne nunc quidem, posita Hotibii persona, nobis displicet, cum praesertim scripturae vulgatae etiam numeri invenusti sint, quidquid nonnulli obloquuntur.

665. sic plerique MSS., Br. etc. πρόπολος Arund., Rav., 3 primae edd., Eustath. Odyss. α' p. 1400., ζ p. 1560., Dobr. Bekk., D., quae videtur esse correctio Metricorum minime necessaria in Comico. saepe has formas inter se permutari in libris observavit Br. numeri quidem minus probi, sed quales etiam alibi reperias: velut Av. 418. legitur μήτ' ὀρχίπεδ' ἕλκειν —, 947. ἐπίσκοπος ἥκω —; 1133. (?) ἀκροατέον ὑμῖν —, et similiter infra 683. τὸ γράδιον δ' ὡς ᾔσθετο δὴ —, etc. ὁ πρόσπ. ὁ νεωκόρος δοῦλος. gl. Dorv. ὁ ἱε-

ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε, κειμένη
ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ γρᾳδίου,
ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι.
ἔπειτ' ἀναβλέψας ὁρῶ τὸν ἱερέα
τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα, καὶ τὰς ἰσχάδας,
ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς ἱερᾶς· μετὰ τοῦτο δὲ
περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἅπαντας ἐν κύκλῳ,
εἴ που πόπανον εἴη τι καταλελειμμένον·
ἔπειτα ταῦθ' ἥγιζεν εἰς σάκταν τινά.
κἀγώ, νομίσας πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος,

ρεύς. gl. paris. *aedituus.* F. „Commissa aedituis erat cura templorum, ita ut ea deberent verrere: unde νεωκόροι dicti sunt" etc.

668. *ἀθάρα μόνη ἡ σεμίδαλις.* Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ η ἀθάρης, Αἰολεῖς ἀθήρας, ἡ δὲ κοινὴ διὰ τοῦ α ἀθάρας. S. Suid. ἀθάρα: ἄλευρον ἡψημένον. κλίνεται δὲ παρὰ μὲν Ἀττικοῖς διὰ τοῦ η, ἀθάρης· οἱ δὲ κοινοὶ διὰ τοῦ α, ἀθάρας. F. „ἀθάρα propr. significasse videtur far, h. e. album illud, quod separatur a glumis granorum adoris, hordei, tritici: deinde *pultem*, *pulmentum farinosum*, quod ita conficiebatur, ut grana decorticarentur, pistillo tunderentur, contusa concoquerentur addita aqua, aliove liquore. vocab. videtur fuisse origine aegyptiacum: nam Hieronymus in Genes., p. 102, A., t. 4. Erasm., *tametsi*, inquit, *moris sit Aegyptiorum θήραν etiam* far *vocare, quod nunc corrupte* atheram vocant. add. Plin. H. N. 22, 25, 57., Hesych., Suid., et S. (Jablonskii Voces aegypt. ap. scriptt. vett. in ejus Opuscc. ed. ab. J. Ge. te Water, t. 1. p. 11—16. B.) — Scholl. Dorv. C, D, — εἰκότως· αἱ γὰρ γραῖαι τοὺς ὀδόντας ἀποβαλοῦσαι οὐκ ἄλλο τι ἢ ἀθάραν ἐσθίουσι. τοιοῦτον ἐχρῆν καὶ δῶρον αὐτὰς προσφέρειν τῷ θεῷ. de hac ollarum pultis dedicatione cf. 1193., Pac. 853. etc. F. „χύτρα est *olla fictilis*, cum simpliciter ponitur: v. Theophr. Char. 10, 2. divites enim usos esse ollis aereis, e versu 809. intelligitur. — ἐκπλήττειν eleganter dicitur olla, quatenus pultis odor gratus nares Carionis ita afficiebat et quasi percutiebat, ut ei injiceret aviditatem vorandi. ὀλίγον ἄπωθεν est *prope*, *non longe a.* — cf. Hesych." Be. laudat Alciphron. Ep. 1, 1, 20. μικρὸν ἄπωθεν τῆς ἀκτῆς.

670. ἐπιθυμεῖν δαιμονίως est *impense*, *vehementer concupiscere*: nam verba a diis, in quibus omnia summa sunt, ad homines translata indicant eximiam magnitudinem. F. Germanus similiter dicat *den zu überschleichen mich teufelmässig lüstete.*

672. τοὺς φθοῖς. Ἀττικοὶ μὲν μονοσυλλάβως οἱ φθοῖς· ὁ δὲ Καλλίμαχος φθοίας ἀντὶ τοῦ πλακοῦντας, πέμματα S. „cf. Moeris, Thom. Mag., alii. φθοῖς genus est placentae sacrificialis, e caseo, melle et siligine confectae. erat orbicularis, sed in medio habebat tumorem, qui formam et speciem umbilici referret. — ἰσχάδες sunt *caricae* (gl. vett.), h. e. ficus aridae. v. Etym. M. h. v." — *E F.*

673. ἀπὸ τῆς τραπ. τῆς ἱερᾶς. εἰσὶ γὰρ τράπεζαι ἐν τοῖς ἱεροῖς, ἐν αἷς τιθέασι τὰ ἐπιφερόμενα. S.

676. εἰς σάκταν. γράφεται (sed male) εἰς σάκκον, ὅ ἐστιν εἰς θύλακον, ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι. (in saccum, utrem coriaceum. v. Hesych. F.) δέον εἰπεῖν εἰς τὸν βωμὸν ἥγιζε, φησὶν εἰς τὸν σάκκον. — ἀρσενικῶς δὲ ὁ σάκτας. — S. *Dann weiht' er Alles zusammen in einen Sack hinein.*

677. Hesych. ὁσία: θέμις. S. δόξας, φησίν, ὅσιον (fas, rectum, legitimum) εἶναι τὸ λαμβάνειν τι ἀπὸ

ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι.
ΓΥ. ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐκ ἐδεδοίκεις τὸν θεόν;
ΚΑ. νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγε, μὴ φθάσειέ με
ἐπὶ τὴν χύτραν ἐλθών, ἔχων τὰ στέμματα·
ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτοῦ με προὐδιδάξατο.
τὸ γράδιον δ', ὡς ᾔσθετο δή μου τὸν ψόφον,
* τὴν χεῖρ' ὑφῄρει· κᾆτα συρίξας ἐγὼ
ὀδὰξ ἐλαβόμην, ὡς παρείας ὢν ὄφις.

τῶν ἐν τῷ ἱερῷ, ἐπεὶ καὶ ὁ ἱερεὺς ἐλάμβανεν.

679. *ταλάντατε*, *scelestissime.* hoc sensu ἄθλιος, δύστηνος, μέλεος, et similia verba usurpari notum est. vide F. ad h. l., Ruhnken. Epist. crit. p. 139., nos indicibus Tragicorum gr. v. τάλας, etc. nostrates quoque hoc sensu dicunt *Unglücklicher!* cf. 701.

680. *ἔγωγε.* ἐδεδοίκειν δηλαδή. gl. Dorv. Paris.

681. *ἔχων τὰ στ.* ὡς ὑγιείας ἔφορος στεφανηφόρος. gl. paris. F. „*coronatus*, h. e. Aesculapius (ὁ θεός, ut antea dictus est). hic enim in nummis visitur capite gestans coronam lauream. v. J. H. Meibom. ad Jusjur. Hipp. c. 5. s. 35." — per jocum verba μὴ φθάσειέ με — ἐλθὼν de Aesculapio dici monet B.

682. *με προὐδ.* *dixerat mihi, Aesculapium esse venturum*, nempe ut aegrotis mederetur. et aoristo med. poëta usus est fortassis propterea, quia res illa ad sacerdotem Aesculapii pertinebat. F.

684. locus depravatus; nec juvare videtur, quod habet Borg., a Reiskeo illud pridem repertum et a Br. aliisque in ordine repositum, τῇ χεῖρ': non quo negem, ι finale dativorum sing. 3. declin. recte elidi, qui id fieri posse secundum alios affirmaverim in annotatis ad Eurip. Alc. 1070., Iphig. Aul. 712., Soph. Philoct. 677.; sed quia quae isti scripturae inest sententia parum congruit cum reliquis, quae hic dicuntur. nam si vetula manu clam sustulit ollam pultis, consentaneum est hanc morsae a Carione excidere prae terrore. atqui hic nihil tale, sed retraxisse tantum anus dicitur manum, ἡ δ' εὐθέως τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασε. ergo nec ante aliud quam eam protenderat, ollam arreptura; quod quo minus faceret, morsu impedita est servi nequam. firmat hanc conjecturam S. vetus, qui sic in vulgatis libris *τὴν χεῖρ' ὑφῄρει.* ἐκτείνει κατὰ τῆς χύτρας, ἵνα μηδεὶς αὐτὴν λάβῃ· ἢ ἐξέτεινε. καὶ Μένανδρος *ἐξάραντες ἐπικροτήσατε.* etiam Ravennas explicator ἐκτείνει, paris. λαθραίως ἐξέτεινε, gl. C. λάθρα ἐκίνει. recte H., verba illa veteris Scholiastae expendens, „quo pacto," inquit, „ὑφαιρεῖν significabit ἐκτείνειν? tum quid eo facit, aut quorsum spectat Menandri locus — ἐξάραντες ἐπικροτήσατε, *sublatis manibus plausum date?* — jam si ponamus, in vetustis exemplaribus exstitisse ὑπῆρε vel ἐπῆρε, ita demum ad hanc scripturam egregie respondebit Scholiastae observatio." — Ita vir praeclarus, qui inusitato ὑπῆρε praeferebat ἐπῆρε, „quomodo saepius occurrunt αἴρειν, ἐπαίρειν χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν, *coelo supinas*, ut cum Hor. dicam, *ferre manus.*" nihil melius excogitavi, nec dubito, quin forte exaratum sit ὑφῄρει pro ὑπῆρε, seu potius ἐπῆρε, sicut φόνου pro πόνου ap. Eurip. Iphig. T. 957. etc. — S. *συρίξας.* ὅμοιόν φασιν Ἀττικοὶ καὶ συρικτὸς, καὶ σύριγμα. ἀκόλουθον δὲ τῷ *ἐφερπύσαι* (670) τὸ συρίξαι. ἕκαστον γὰρ τῶν ζώων ἰδίαν φωνὴν ἔχει, ὡς αἴξ τὸ μηκάζειν, βοῦς τὸ μυκᾶσθαι, κορώνη τὸ κρώζειν, καὶ τἄλλα ὁμοίως· οὕτω καὶ ὄφις τὸ συρίζειν. cf., qui laudantur, Zenodot. et Anon. apud Valck. Anim. ad Ammon. p. 228. et 230., Sturz. Prol. 2. de voc. anim. p. 10.

685. *ὀδὰξ ἐλαβ.* ἀντὶ τοῦ ἐδα-

ἡ δ' εὐθέως τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασε,
κατέκειτο δ' αὑτὴν ἐντυλίξασ' ἡσυχῇ,
ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς.
κἀγὼ τότ' ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων·
ἔπειτ', ἐπειδὴ μεστὸς ἦν, ἀνεπαυόμην.
ΓΥ. ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσῄειν;
ΚΑ. οὐδέπω.
μετὰ τοῦτο δ' ἤδη καὶ γελοῖον δῆτά τι
ἐποίησα. προσιόντος γὰρ αὐτοῦ μέγα πάνυ
ἀπέπαρδον· ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητό μου.
ΓΥ. ἦπού σε διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐβδελύττετο.

κον αὐτήν. εἶδος δὲ ὄφεως ὁ παρείας, παρὰ τὸ ἐπῆρθαι τὰς παρειάς. φασὶ δὲ αὐτὸν μὴ δάκνειν, ἢ καὶ δάκνοντα μὴ λυπεῖν. — τὸ δὲ τοιοῦτον εἶδος εὑρίσκεται ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῦ Διονύσου. S. *ὀδὰξ*, ut *λὰξ, πὺξ, γνὺξ*, de quo genere adverbiorum v. Hellad. Chrest. p. 13. Meurs. — Serpens, qui vocatur *pareas* Lucan. 9, 721., nomen habet inde, quod ei sunt *malae* seu *genae magnae et tumentes.* morsu dicitur neminem laedere: unde sacer est Aesculapio et ejus minister. v. inprimis Aelian. de Nat. an. 8, 12. (ubi cf. Schneider., itemque Amphib. Physiol. 1. p. 79., et Heyn. ad Apollod. 1. p. 455. B.) ex quo intelligitur, quomodo Carion, sibilans, manumque aniculae mordicus arripiens, sperare potuerit, eam exstimaturam esse, se morsam esse a serpente bucculento, quia scil. tales serpentes in templo Aesculapii erant.“ *E F.*

687. *ἐντυλ.* involvens stragulis, in quibus incubabat. *E F.*

688. *γαλῆ* est *mustela* (non felis), ut docuit Perizon. ad Ael. V. H. 14, 4. etc. (*βδέουσα*, *visiens.*) *δριμὺς* Hesych. aliique grammatici vett. interpretantur verbis *ὀξὺς, σφοδρός.* scil. *δριμὺς* usurpatur, auctore Aëtio praef. libri 1., de iis, quibus est odor et sapor *acer*“ etc. F. *πάνυ γὰρ δύσοσμός ἐστιν ἡ τῆς γαλῆς πορδή.* gl. Victor.

689. *τῆς ἀθ. πολλήν.* pro *ἀθάρην πολλήν.* F. „Attici in partitionibus uti solent feminino, tanquam neutro, ut sequatur genitivus nominum cum et sine articulo, ut *τῶν ῥυτίδων ὅσας* 1047., *τῆς δυνάμεως ἡ πλείστη* Isocr. Evag. 10.“ etc. *μοῖραν* sive *μερίδα* subaudiri quidam jubent. sed in multis formulis neutrum intelligi posse ait B.: quare ellipsin cum aliis repudiare Schaeferum ad Bos. p. 274. S. *ἔφλων, ἤσθιον· λείπει δὲ τροφήν.* (?) *φλᾷν δὲ νῦν τὸ μετὰ ψόφου ἐσθίειν· καὶ γὰρ φλᾷν* (attice) *τὸ θλᾷν* etc. proprie est *tundere, contundere*, ut 713.; deinde sic edere, ut diductis labiis imiteris sonos porcorum mandentium (*schmatzen*); etiam *avide comedere, vorare*, idque hoc ipso loco, si quidem omni strepitu abstinuisse Carionem consentaneum est. vidd. F., Münter., et interpp.

691. *προσῄειν. ἰωνικῶς, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ* (Il. γ', 388.) *ἤσκειν εἴρια καλὰ ἀντὶ τοῦ ἤσκεε· τρίτου γὰρ ἐστι προσώπου.* S. idem hanc formam atticam vocat ad Pac. 1094. additur *ν* sequente vocali aut diphthongo. cf. gl. Victor., Br., Matth. gr. §. 230, 2.

694. *ἐπεφ.* (praeterit. plusquamperf. a *φυσᾶσθαι*, *inflari*) *μου. ὑπὸ τῆς ἀθάρης δηλονότι· ποιεῖ γὰρ αὕτη πνεύματα τῇ γαστρί.* S.

695. *ἦπου, ὄντως.* gl. paris. *nimirum, haud dubie.* cf. F. *ἐβδελ. ἐμίσει σε. χαριέντως τὸ ἐβδελύττετο πρὸς τὸ ἀπέπαρδον, παρὰ τὸ βδέειν.* S. *ἕπεται γὰρ τὸ βδελύττεσθαι.* gl. paris.

ΚΑ. οὔκ· ἀλλ' Ἰασὼ μέν τις ἀκολουθοῦσ' ἅμα
ὑπηρυθρίασε, χἠ Πανάκει' ἀπεστράφη,
τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσ'· οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω.
ΓΥ. αὐτὸς δ' ἐκεῖνος . . .;
ΚΑ. οὐ μὰ Δί' οὐδ' ἐφρόντισε.
ΓΥ. λέγεις ἄγροικον ἄρα σύγ' εἶναι τὸν θεόν.
ΚΑ. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἀλλὰ σκατοφάγον.
ΓΥ. αἲ τάλαν!
ΚΑ. μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς ἐνεκαλυψάμην,
δείσας· ἐκεῖνος δ' ἐν κύκλῳ τὰ νοσήματα
σκοπῶν περιῄει πάντα κοσμίως πάνυ.
ἔπειτα παῖς αὐτῷ λίθινον θυείδιον
παρέθηκε, καὶ δοίδυκα, καὶ κιβώτιον.
[ΓΥ. λίθινον;

696. Aesculapii filiae esse dicebantur Hygiea, Aegle, Panacea, Iaso: vide Plin. H. N. 35, 11. etc. comitantur patrem.

698. ἄλλο λίβανος, καὶ ἄλλο λιβανωτός· λίβανος μὲν γὰρ αὐτὸ τὸ δένδρον (juniperus thurifera, sive phoenicea Linn.: vid. Billerbeck. Flor. class. p. 242. sequ.), λιβανωτὸς δὲ ὁ καρπὸς τοῦ λιβάνου. S. — sed scriptores recentiores etiam *thus* vocant λίβανον, ut notavit F. vide, quos laudat, Ammon. p. 89. ed. Valck., Jo. Bodaeum a Stapel ad Theophr. Hist. plant. p. 976. etc. cf. 1110.

700. ἄγροικον. ἀναίσθητον. gl. Dorv. ἀπαίδευτον. gl. paris.

701. σκατ. Frischlin. *merdivorum.* Voss. *Dreckfresser.* S. paris. τὸ σκατ. λέγει ἢ διότι οἱ ἰατροὶ ἐκ τοῦ τὰ σωμάτων κενώματα βλέπειν καὶ οὖρα τοὺς μισθοὺς λαμβάνουσιν, ἢ ὅτι ὁ τῆς ἰατρικῆς ἡγεμὼν Ἱπποκράτης ἀνθρωπίνων κόπρων, ὥς φασιν, ἐγεύσατο, βουλόμενος περί τινος νοσοῦντος μαθεῖν, ἢ ἄρα ζήσεται, ἢ τεθνήξεται F. „medici non modo facile ferunt odorem excrementorum, sed coguntur etiam saepe aegrotorum excrementa ita naribus et ori admovere, ut vesci iis velle videantur. sic necesse non est dicere, poëtam respexisse ad *boves cyprios*, qui contra tormina excrementis hominum sibi mederi consueverint (v. Plin. H. N. 28, 20): unde natum est proverb. βοῦς κύπριος de κοπροφάγῳ et ἀναισθήτῳ. v. Diogenian. 3, 49., Append. Vat. 1, 11., Apostol. Prov. 5, 66., Suid., Hesych. ad boves boeoticos respici ait S.; sed aut memoria eum fefellit, aut pro βοιωτοῖς reponendum κυπρίοις." — ἑτερόκλιτος δέ ἐστιν ἡ σκατὸς γενικὴ, ἀπὸ εὐθείας τῆς σκώρ. E S. — αἲ τάλαν. διότι τοιαῦτα λέγεις. gl. Dorv. ἐπίῤῥημα σχετλιαστικόν. gl. paris. „particula αἲ utuntur ii, qui aliis aliquid exprobrant." F. *vae tibi misero!* cf. 679.

704. περιῄει πάνυ κοσμίως, *obibat gradu admodum composito et placido.* F. cf. 974.

705. παῖς. δοῦλός τις. gl. paris., Dorv. F. „θυείδιον est *mortarium*, quod ab Hippocr. et aliis vocatur ἴγδη. nam deminutivum habet vim primitivi: unde 714. dicitur θυεία." — cf. 793.

706. κιβ. est *cistella, arcula, scrinium.* κιβωτοὶ erant ligneae, fere tiliaceae, sed κίσται vimineae. in κιβωτοῖς asservabantur vestes, pecunia, etiam medicamenta: vide 713. seqq.; sed in κίσταις recondebantur cibi. v. index Theophr. v. κιβωτός. F.

707. versus hic ita friget, ut praeeunte cod. Rav. omitti eum malim. B.

ΚΑ. μὰ Δί' οὐ δῆτ', οὐχὶ τό γε κιβώτιον.]
ΓΥ. σὺ δὲ πῶς ἑώρας, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
ὃς ἐγκεκαλύφθαι φής;
ΚΑ. διὰ τοῦ τριβωνίου·
ὀπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ τὸν Δία.
πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον
καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, ἐμβαλὼν
σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων. ἔπειτ' ἔφλα
ἐν τῇ θυείᾳ ξυμπαραμιγνύων ὀπὸν
καὶ σχῖνον· εἶτ' ὄξει διέμενος Σφηττίῳ

708. ὦ κάκ. ἀπ. *digne, qui miserrime pereas*, i. e. *scelestissime, scelus*. F. cf. 452.

709. διὰ τοῦ τριβ. νῦν τοῦ παλαιοῦ καὶ τετριμμένου ἱματίου. τὸ γὰρ τρίβακον ἱμάτιον οὕτω καλοῦσιν Ἀττικοί. ὀπὰς δὲ τὰς τρώγλας· ἔνθεν καὶ ὦπες οἱ ὀφθαλμοί· ἀνοίγματα γάρ ἐστι. S.

712. — Hesych. ἐνεχείρησε: προὔθηκεν. *Sp. coepit*· glossae ἐγχειρῶ, *conor*. Acharn. 335. ἐγχείρει λέγειν, *incipe dicere*. — *Be*.

713. *Tenos*, insula maris aegaei, videtur allii fuisse feracissima, ejusque peracris. *E F*. hodie *Tine* appellatur. vide de ea Riedeselii Bemerk. auf einer Reise nach der Levante p. 48. seqq. ἔφλα. cf. 689.

714. συμπαραμιγνύειν („pro hac forma poëtae antiquiores alteram in νμι usurpant". B. secundum Porson. ad Eurip. Med. 744.) est *admiscere, addere*. ὀπὸς etsi omnino *succum*, inprimisque lacteum plantarum, vulnere quodam lacessitum, significat, tamen simpliciter ita vocatur, etiam ab Hippocrate, *succus, lac, laseris* seu *laserpitii*, seu *silphii*, maximeque cyrenaici, utpote praestantissimi. v. gloss. vett., Galen. gloss. Hippocr., Foës. lex. Hippocr., Stapel. ad Theophr. Hist. pl. 6, 3. p. 591. (et inprimis Plin. H. N. 19, 2. cf. infra 921.) de silphio seu lasere Dioscor. 3, 94. ὁ ὀπὸς — ἐστι δριμὺς — ὀξυδερκίας ποιητικός: ex quo intelligitur, cur Aesculap. adhibuerit istum succum in curandis Neoclidae oculis. unde ap. Plin. 18, 30. *acetum laserpitiatum*. F. videtur sane intelligi *ferula asa foetida* (*stinkendes Steckenkraut, Teufelsdreck*), quam tamen plantam Linnaeus distinguebat a laserpitio. illius quidem radix inprimis succulenta est, adhibiturque cum a medicis in morbis nervorum, tum a coquis ad condiendos cibos lautiores; ad quem usum quod attinet, vide, quos testes citat Sp., Comicum Av. 509., 1459., Athen. 1. p. 6., 2. p. 68.. 4. p. 169. sequ., 14. p 623. cf. Billerbeck. Flor. class. p. 72. sequ., Wilmsenii *Handb. der Naturgesch.* vol. 3. p. 484. sequ.

715. σχῖνον νῦν φησι τὴν σκίλλαν· δηκτικὰ γὰρ βούλεται πάντα εἶναι. — ἡ αὐτὴ γὰρ τῇ μαστίχῃ. S. σχῖνος Atticis est σκίλλα, *scilla maritima, die gemeine Meerzwiebel*, de qua laudantur Dioscor. 2, 202., Theophr. Hist. plant. 7, 12. et ibi Stapel. pp. 874. seqq., Salmas. de Homon. Hyl. iatr. c. 8. etc. „h. l. intell. *succus*, lac, *scillae*, quia praecedit ὀπός. nam Dioscor. scillae tribuit δύναμιν δριμεῖαν, et Plin. 19, 5. eam *natam* ait *aceto exacuendo*: unde apud vett. nobile fuit *acetum scillinum* seu *scilliticum*." F. cf. Billerbeck. Flor. class. p. 91. sequ., Wilmsen. l. l. p. 526. sequ. F. „διέμενος aor. 2. med. ab act. δίημι. v. gloss. vett. δίημι, *madefacio* humore alieno; item δίημαι, *humecto* liquore meo. Σφηττὸς fuit *vicus* vel *oppidum* Atticae, etiam nomen pagi et populi. v. Meurs. de pop. Atticae h. v. p. 126. seqq. incolae Sphetti fuisse dicuntur mordacissimi, unde ὄξος σφήττιον putatur dictum esse *acetum praecipue mordax et acre*. v.

κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ᾽ ἐκστρέψας, ἵνα
ὀδυνῷτο μᾶλλον. ὁ δὲ κεκραγὼς καὶ βοῶν
ἔφευγ᾽, ἀνᾴξας· ὁ δὲ θεὸς γελάσας ἔφη
„Ἐνταῦθα νῦν κάθησο καταπεπλασμένος,
ἵν᾽ ἐπομνύμενον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας!“
ΓΥ. ὡς φιλόπολίς τις ἔσθ᾽ ὁ δαίμων, καὶ σοφός.
ΚΑ. μετὰ τοῦτο τῷ Πλούτωνι παρεκαθίζετο,

Hesych. in ὄξος σφήττ. et Athen. 2. p. 67.“ S. διέμενος: διυγραίνων, ὃ νῦν χυματίζειν φασί. σφηττίῳ δὲ τῷ δριμυτάτῳ, ἀπὸ δήμου· πικροὶ γὰρ οἱ Σφήττιοι, καὶ συκοφάνται. ἢ παρὰ τοὺς σφῆκας· θυμικοὶ γάρ. (cave credas.) ἢ ὅτι δριμὺ ὄξος παρὰ Σφηττίοις ἐγίνετο. „aegyptium et cnidium acetum commendatum fuit.“ *E Sp.*

716. ἐκστρέψας. ἐξεστραμμένα ποιήσας. gl. paris. F. „*invertens palpebras*, ut ἐκστρέφειν ἱμάτιον est *pallium tritum de integro reficere, versis pannis* [ein Kleid wenden]. v. Casaub. ad Theophr. Char. 22. extr.“

718. ἀνᾴξας, ὁρμήσας. gl. Dorv., paris.

719. καταπ., a καταπλάττω, *unctus, perlitus.*

720. ἐπομνύμενον. — ἐπωμοσία ἐστὶν ἀπόδοσις αἰτίας, δι᾽ ἣν οὐχ ὑπαντᾷ τις πρὸς τὴν δίκην. Ὑπερίδης καὶ ἐμοὶ μὲν συμβάσης ἀῤῥωστίας, καὶ ὑπομοσθείσης ταύτης τῆς γραφῆς (h. e. scripto, quo affirmabat jurejurando interposito, se morbo impediri, quominus adesset in judicio), ἀνεβλήθη ὁ ἀγών. — S. hoc idem dicitur ὑπωμοσία. Harpocr., apud Dukerum, ὑπωμοσία: τὸ ὑπερτίθεσθαι δίκην προφάσει χρώμενον ἀποδημίας, ἢ νόσου, ἢ τινι τῶν παραπλησίων. — pertinet hoc ad causas privatas; sed in publicis quoque locum habet ὑπωμοσία sive ἐπωμοσία. Pollux 8, 6, 56. ὑπωμοσία δέ ἐστιν, ὅταν τις ἢ ψήφισμα ἢ νόμον γράφοντα γράψηται, ὡς ἀνεπιτήδειον. τοῦτο γὰρ ὑπομόσασθαι λέγουσι, καὶ οὐκ ἦν μετὰ τὴν ὑπωμοσίαν τὸ γραφὲν, πρὶν κριθῆναι, κύριον. quicum sentiens alius quidam in scholiis ἐπωμοσία δέ ἐστιν, ἣν ἐπιδίδωσιν ὁ βουλόμενος ἀντειπεῖν ψηφίσματι εἰσφερομένῳ. — Σαλούστιος δέ φησιν, ὡς μέλλοντες εἴς τινα δημοτικὴν ἀποστέλλεσθαι χρείαν παρὰ τοῦ δήμου, πολλάκις ἐπώμνυον τὸ μὴ δύνασθαι αὐτὸ ποιεῖν, ἵνα συκοφαντῶσιν οἴκοι μένοντες. alia minus probabilia sciens praetermitto. recte, nisi fallor, Duker. hanc esse ait horum sententiam: „ut te jurejurando contendentem, decreta iniqua vel reip. inutilia esse, et ita saepe remp. perturbantem ac laedentem, quum sycophanta sis, arceam a concione, efficiamque ut in eam venire non possis, dum hic καταπεπλασμένος sedebis.“ Et ita accipiendum esse, inquit [ut causae publicae intelligantur], docent etiam seqq. ὡς φιλόπολις etc. conferri jubet vir doctiss. ad firmandam Pollucis expositionem Xenoph. Hellen. 1, 7, 38., ad Harpocrationis autem Ulpian. in Midian. p. 341. et Demosth. adv. Olympiod. ap. Jungerm. ad Polluc. 8, 6, 56.; de qua vid. etiam Köpkei liber germ. *Über Gesetzgeb. der Gr.* p. 680. sequ. B. „ὑπωμοσίας in foro attico omnes *dilationes* aut *exceptiones dilatorias*, jurejurando interposito probatas, dictas esse, et jusjurandum calumniae, quod, dilationem decreti vel legis petente accusatore, pignus erat causae ad Heliastas deferendae, appellatum esse ἐπωμοσίαν, ostendit Luzac. Not. ad Orat. de Socrate cive p. 119.“

721. ὡς φιλ. καθὸ τὸν λυμεῶνα τῆς πόλεως ἠμύνατο. S.

722. τὸν Πλοῦτον πλούτωνα εἶπε παίζων· ἢ ὅτι καὶ Πλούτωνα αὐτὸν ὑποκοριστικῶς ἐκάλεσεν, ὡς Σοφ. Ἰνάχῳ Πλούτωνος δ᾽ ἐπείσοδος, καὶ πάλιν τοιόνδ᾽ ἐμὸν Πλούτων᾽ ἀμεμφίας χάριν. ἄλλως. τὸν Πλοῦτον οὕτω λέγουσι·

καὶ πρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο·
ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν
τὰ βλέφαρα περιέψησεν· ἡ Πανάκεια δὲ
κατεπέτασ᾽ αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι,
καὶ πᾶν τὸ πρόσωπον. εἶθ᾽ ὁ θεὸς ἐπόππυσεν·
ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ᾽ ἐκ τοῦ νεὼ,
ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος.
ΓΥ. ὦ φίλοι θεοί!
ΚΑ. τούτω δ᾽ ὑπὸ τὴν φοινικίδ᾽ ὑποδύνθ᾽ ἡσυχῆ
τὰ βλέφαρα περιέλειχον, ὥς γ᾽ ἐμοὶ δοκεῖ·
καὶ πρίν σε κοτύλας ἐκπιεῖν οἴνου δέκα,

καὶ εἰκότως τὸν αὐτὸν τῷ Πλούτωνι (imo *τῷ Πλούτῳ*) *τὸν Ἅιδην νομίζουσιν* etc. S. hoc rectius. ipse Aristoph. Thesm. post 293. *τῇ Δήμητρι, καὶ τῇ Κόρῃ, καὶ τῷ Πλούτῳ.* Cic. de N. D. 2, 26. *Terrena vis omnis atque natura Diti patri dedicata est, qui* Dives, *ut ap. Graecos Πλούτων, quia et recidant omnia in terras, et oriuntur e terris.* Tibullus, seu potius Lygdamus, 3, 37. *Me vocet ad vastos amnes nigramque paludem* Dives *in ignava luridus* Orcus *aqua.* Pausan. 1, 8. *Εἰρήνη φέρουσα Πλούτωνα παῖδα.* idem 9, 16. *καὶ πλησίον Τύχης ἐστὶν ἱερόν· φέρει μὲν δὴ Πλοῦτον παῖδα.* alibi haec numina distingui, non est quod memoremus, velut ap. Lucianum Timone c. 21., ubi Hemsterhusium consuli jubet B. vidd. etiam Boccacc. de Geneal. deor. 8. c. 7., Hirt. *Bilderb. für Mythol.* 2. pagg. 104. seqq.

724. *ἡμιτ. ἀντὶ τοῦ σουδάριον· ῥάκος ἡμιτριβὲς λινοῦν τι, οἷον ἐκμαγεῖον.* — S. est h. l. *sudarium* linteum, quo sudorem abstergimus. — F.

725. *περιέψ. περιεκάθηρεν.* gl. paris. *circum*, sive *omni ex parte, detersit. Ex F.*

726. *κατεπ., περιεσκέπασεν.* gl. Dorv. *φοιν. πέπλῳ κοκκίνῳ.* gl. Dorv., paris. cf. 730.

727. *ἐπόππ. ἐσύρισεν, ἵνα οἱ δράκοντες ἐξέλθωσι δηλονότι.* S.

728. *κοινῶς μὲν πᾶσι τοῖς ἥρωσι δράκοντες παρετίθεντο* (?), *ἐξαιρέτως δὲ τῷ Ἀσκληπιῷ. δράκοντες δὲ λέγονται ἀπὸ τοῦ δέρκω, ὅ ἐστι βλέπω· ὀξυδερκὲς γὰρ τὸ ζῶον. ἀνιέρωται δὲ τῷ Ἀσκληπιῷ, ἐπειδὴ τὸ γῆρας ἀποβάλλει, καὶ ἡ ἰατρικὴ δὲ φυλάττει φύσει τὸ νέον, ἐξωθοῦσα τὰ νοσήματα.* S. praeterea Aesculapio sacri erant galli gallinacei; item noctuae et caprae. vid. Vossii Theol. gentil. 9. c. 32.

729. *ὑπερφυὲς* dici ait F., quidquid naturae suae modum excedit, insigniter magnum, amplum, vastum. cf. 745. et Hesych. h. v. *ὦ φ. θεοί. θαυμαστικόν.* gl. paris.

731. sic plerique MSS. alii *ὥστ᾽ ἐμοὶ*, vel *ὡς ἐμοί.* Ald. et Junt. 2. *δοκεῖν.* frustra Br. *ὥς γ᾽ ἐμοὶ 'δόκει.* „*δοκεῖ* adhuc narranti, non *ἐδόκει* tantum, cum res ageretur.“ *Boissonad.* ap. Dobr. Sp. „Pluti adhuc coecutientis palpebrae a duobus illis ingentibus draconibus detersae hic dicuntur, quo oculatissimus is denuo fieret, prout alibi dracones aures lambendo vaticinandi [seu potius voces deorum intelligendi] peritiam inspirare credebantur.“ probat hoc postremum exemplo Heleni et Cassandrae, quorum aures in Apollinis templo linxisse dicebantur eo ingressi serpentes; qua de re vid. inprimis Tzetzes Prolegom. ad Lycophr. praeterea observat opportune ministerium exacuendae oculorum aciei tributum esse animali *ὀξυδερκεῖ.*

732. *κοτ.* vide 432. S. — *σκώπτει τὰς γυναῖκας, ὡς μεθυούσας. δέον οὖν εἰπεῖν πρὶν εἰπεῖν σε λόγον ἕνα, εἶπε πρὶν* (*πρίν σε*)

ὁ Πλοῦτος, ὦ δέσποιν', ἀνεστήκει βλέπων·
ἐγὼ δὲ τὼ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς,
τὸν δεσπότην τ' ἤγειρον· ὁ θεὸς δ' εὐθέως
ἠφάνισεν αὑτὸν οἵ τ' ὄφεις ἐς τὸν νεών.
οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ πῶς δοκεῖς
τὸν Πλοῦτον ἠσπάζοντο, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην
ἐγρηγόρεσαν, ἕως διέλαμψεν ἡμέρα.
ἐγὼ δ' ἐπῄνουν τὸν θεὸν πάνυ σφόδρα,
ὅτι βλέπειν ἐποίησε τὸν Πλοῦτον ταχὺ,
τὸν δὲ Νεοκλείδη μᾶλλον ἐποίησεν τυφλόν.
ΓΥ. ὅσην ἔχεις τὴν δύναμιν, ὦναξ δέσποτα!
ἀτὰρ φράσον μοι, ποῦ 'σθ' ὁ Πλοῦτος;
ΚΑ. ἔρχεται·
ἀλλ' ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος.
οἱ γὰρ δίκαιοι πρότερον ὄντες, καὶ βίον
ἔχοντες ὀλίγον, αὐτὸν ἠσπάζοντο καὶ
ἐδεξιοῦνθ' ἅπαντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς·
ὅσοι δ' ἐπλούτουν οὐσίαν τ' εἶχον συχνὴν,
οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι,
ὀφρῦς ξυνῆγον ἐσκυθρώπαζόν θ' ἅμα.
οἱ δ' ἠκολούθουν κατόπιν ἐστεφανωμένοι,
γελῶντες, εὐφημοῦντες· ἐκτυπεῖτο δὲ

ἐκπιεῖν κοτ. οἴνου δ. cf. 639. sequ.

737. ἐγκατ. v. ann. ad 664. — πῶς δοκεῖς. θαυμαστικὸν, ἀντὶ τοῦ λίαν. gl. C paris. cf. Ran. 54.

738. ἠσπάζ. cf. 320.

743. δεσπότης vocatur Aesculap., quia est dominus valetudinis et salutis hominum. F.

745. ὄχλος idem quod πλῆθος. v. Moeris p. 289. ὑπερφ. ὅσος est *incredibilis, longe maxima hominum multitudo*. F. ὅσος. θαυμαστικὸν, ἤτοι πολύς. gl. paris. ea turba impediri ait Plutum, quominus extemplo adveniat.

746. „βίον, οὐσίαν, *rem, opes, facultates*, ut Odyss. ά, 160., 377." etc. *E F.* cf. 749.

749. συχνήν. πολλήν. gl. Dorv.

750. οὐκ ἐκ δικ. i. e. ἀδίκως, sicut ἐκ τοῦ δικαίου, sive ἀπὸ τοῦ δικαίου, dicitur pro δικαίως, vidd. H. et F. cum h. l., tum in Anim. ad Weller. gr. gr. 3, 2. p. 124., item ab H. laudatus Leopard. Emendd. 1, 21.

751. ὀφρ. ξυνῆγον, contrahebant sive adducebant supercilia. gl. paris. δεῖγμα κατηφείας. ἤτοι κατηφεῖς ἦσαν· ἴδιον γὰρ τῶν λυπουμένων τὸ τὰς ὀφρῦς συνάγειν. — ἐσκυθρ. „torvis oculis seu tetrico vultu tuebantur." F.

752. οἱ δὲ, *justi*, ἠκολ. κατ., *pone*, a tergo (cf. 1090.), sequebantur Plutum. ἐστεφ., coronati, ut qui rebus laetis uterentur. v. Paschal. de Coronis 2, 10. extr. *E F.* εὐφημ. τὸν Πλοῦτον. gl. Dorv. ἐπαινοῦντες τὸν Πλοῦτον. gl. paris. εὐφημεῖν propr. est verbum sacrorum, quod significat *uti verbis bene ominatis*; deinde oppositum τῷ βλασφημεῖν est *laudare, celebrare*. cf. F.

ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν.
ἀλλ' εἶ' ἁπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου
ὀρχεῖσθε, καὶ σκιρτᾶτε, καὶ χορεύετε·
οὐδεὶς γὰρ ὑμῖν εἰσιοῦσιν ἀγγελεῖ,
ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ.
ΓΥ. νὴ τὴν Ἑκάτην, κἄγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι
εὐαγγέλιά σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ,
τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα.
ΚΑ. μή νυν μέλλ' ἔτι,
ὡς ἄνδρες ἐγγύς εἰσιν ἤδη τῶν θυρῶν.

754. ἐμβάς. τὸ ὑπόδημα. gl. paris. ἐμβάδες (ἐμβάδια 843.) erant calcei viriles vulgares, a Thracibus inventi, paulo humiliores cothurnis antiquis. v. Balduin. de Calc. ant. c. 20. — F. S. ad Conc. 47. ἐμβὰς ἀνδρεῖον ὑπόδημα. elegantius quoddam genus calceamenti vocabatur κονίπους. Concion 848. γέρων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδα Ἔχων —· Ἐμβὰς δὲ κεῖται καὶ τρίβων ἐῤῥιμμένος. cf. Schneideri lex. h. v. — Tragicum in hisce colorem agnoscere sibi videntur H. et Boissonad. ap. Dobr. gl. paris. εὐρύθμοις, εὐτάκτοις. sed gl. Dorv. ἀτάκτοις, quod pertinet ad ἀῤῥύθμοις. „neque absurde Carion joci plenus, quod a tragico poëta serio scriptum fuerat εὐρύθμοις, mutaverit in contrarium, ut incompositos senilis turbae gressus illuderet.“ H.

755. sequ. ἁπαξ. cf. 111. F. „ἐξ ἑνὸς λόγου *est uno animo, simul, ex composito*, fere ut Luc. 14, 18. ἀπὸ μιᾶς, ubi v. Camer. et Raphel. ὀρχεῖσθαι *est saltare commode et ex artis legibus*, σκιρτᾶν *saltare temere, incomposite*, χορεύειν *saltare in orbem consertis manibus*.“ —

758. ἄλφιτα. cf. 219. F. „θύλακος est *uter* (vel *saccus*) *scorteus* seu *coriaceus*, in quo farina, vel panis, asservatur. — unde S. ad Eccles. 378., Suid., et S. Dorv. h. l., θύλακον interpretati sunt ἀρτοθήκην. v. index Theoph. (Char. 16.)“

759. hera Carionis jurat per Hecaten, h. e. Lunam, ut muliercula inops, quae fuerat adhuc quasi in tutela Hecates, quia coenam ei appositam a divitibus quoque novilunio rapuit cum aliis suae sortis hominibus. vid. ad 590. seqq. et cf. 1066. sensus *ego quidem te, ita me Hecate amet, redimire volo ob hunc laetum nuncium serto panum furnaceorum*. F. — gl. Dorv. ἀναδ. β. στεφανῶσαι θέλω. cf. 585. simili nostrates metaphora dicunt *Jemand mit etwas anbinden*, i. e. aliquem dono donare. Equ. 596. εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, ut K. annotavit, quemadmodum dicitur θύειν εὐαγγέλια, θύειν γάμους etc. „cf. Leisner. ad Bos. de Ellips. p. 677. sequ., Viger. 3, 1, 8.“ B.

760. ἐν κριβ. ὁρμ. ἐπεὶ ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι οὐκέτι ἔσται σπάνις ἄρτων, ἀλλ' εὐπορία, διὰ τοῦτο αὐτὸν ἄρτοις ἀναδῆσαι βούλεται καὶ στεφανῶσαι. κριβ. δὲ ὁρμ. ἀντὶ τοῦ ἄρτων δέσμῃ (fasce, *Gebund*,) ἐν κριβάνῳ ὠπτημένων, δέον εἰπεῖν στεφάνῳ. κρίβανος δὲ παρὰ τὸ κρῖ καὶ τὸ βαῦνος. (Hesych., annotante F., κρίβανος: ὁ βαῦνος τῶν κριθῶν, *furnus*, in quo hordea torrentur, sive panes hordeacei coquuntur.) παίζει δὲ διὰ τὸ ἀδηφάγον αὐτοῦ. (vide 667. seqq.) γράφεται δὲ καὶ ἐκ κριβ. ὁρμ. S. hoc praeferebant H. et F.; sed ἐν praepositionem παρέλκειν nonnunquam ap. Atticos aliosque graecos scriptores, sicut *in* apud Latinos, ipse docet H. ad Lucian. t. 1. p. 835. cf. Matth. gr. §. 401. annot. 2. ceterum par pro pari refert mulier, non semel irrisa illa a servulo propter φιλοινίαν. vide 639. sequ., 732.

ΓΥ. φέρε νῦν ἰοῦσ᾽ εἴσω κομίσω καταχύσματα,
ὥσπερ νεωνήτοισιν — ὀφθαλμοῖς, ἐγώ.
ΚΑ. ἐγὼ δ᾽ ἀπαντῆσαί γ᾽ ἐκείνοις βούλομαι.

ΠΛ. — καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν Ἥλιον,
ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον,
χώραν τε πᾶσαν Κέκροπος, ἥ μ᾽ ἐδέξατο.

763. sequ. *πρὸς τὸ ἔθος τὸ παρ᾽ αὐτοῖς. τῶν γὰρ νεωνήτων δούλων τῶν πρῶτον* (imo *τοπρῶτον*) *εἰσιόντων εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ ἁπλῶς τῶν* (i. e. *τούτων*), *ἐφ᾽ ὧν οἰωνίσασθαί τι ἀγαθὸν ἐβούλοντο, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ νυμφίου, περὶ τὴν ἑστίαν* (790) *τὰ τραγήματα κατέχεον εἰς σημεῖον εὐπορίας, ὡς καὶ Θεόπομπός φησιν ἐν Ἡδυχάρει φέρε σὺ, τὰ καταχύσματα Ταχέως κατάχει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς κόρης. ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ Πλοῦτος ἐν πρώτοις εἰσέρχεται, τοῦτό φησι. σύγκειται δὲ τὰ καταχύσματα ἀπὸ φοινίκων, κολλύβων, τρωγαλίων, ἰσχάδων, καὶ καρύων, ἅπερ ἥρπαζον οἱ σύνδουλοι. — τοὺς οὖν ὀφθαλμοὺς τοῦ Πλούτου, διὰ τὸ νεωστὶ βλέψαι ὑπὸ Χρεμύλου, ὡς ἐπὶ δούλου νεωνήτου εἰληφὼς τὰ καταχύσματα εἶπεν. — ὥσπερ νεων. ὀφθ. δέον εἰπεῖν δούλοις, ὀφθαλμοῖς εἶπε διὰ τὸ ἀναβλέψαι τὸν Πλοῦτον.* S. herus et hera fundebant haec non tantum in capita servorum novitiorum, sed etiam amicorum, qui primum intrassent domum, boni ominis causa, quae corriperentur vel a reliquis servis, vel ab aliis, qui aderant, et quidem ad focum. F. et *Gir.* add. *Théatre des Grecs* 13. 386. B. jocus frigidior.

765. Post hunc versum 3 primae edd., Dobraei, et Bekkeri, scriptorum vero codicum Rav., teste Invern. ad 1., *κομμάτιον χοροῦ*, Br. *ΧΟ.* (*λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ*), et similiter Porsonus. cf. annot. ad 621.

766. Constituitur hic Act. 3. sc. 3. Plutus et Chremylus ad fores accedunt, et interea dum illi colloquuntur, exit rursus Chremyli uxor cum bellariis. B. „*καὶ — Ἥλιον.* solem, ut luminis auctorem, adorat." *Gir.* pergit Plutus orationem ad Chremylum et Athenienses.

767. *Παλλάδος πέδον*, *Palladis solum*, h. e. urbem Athenarum, quam Minervae consecravit rex Amphictyon, ut auctores sunt Justin. 2, 6., Isidorus Orig. 15, 1. Eurip. Ion. 8. *ἔστιν γὰρ οὐκ ἄσημος Ἑλλήνων πόλις, Τῆς χρυσολόγχου Παλλάδος κεκλημένη.* idem Suppl. 696. *οἴχεται τὰ Παλλάδος*, *perierunt res Palladis*, i. e. Athenae. cf. Soph. Phil. 134. etc. — apud Steph. Byz. v. *Ἀθῆναι* legitur *κλεινὴν πόλιν*, quod commendatum a Berkelio et Porsono Opusc. p. 20. in ordinem recepit Dobr. caute H. utramque scripturam probat; utra vero posterioris emendationis pondus habeat, non audet definire. perperam autem Stephanus et S. Dorv. intelligunt *τὴν ἀκρόπολιν*, arcem Athenarum, quae licet alibi *κατ᾽ ἐξοχὴν* dicatur *πόλις*, tamen hic manifestum est, urbem opponi universae Atticae, *χώρᾳ πάσῃ Κέκροπος.*

768. *χώραν τε π. Κέκροπος. παίζει πρὸς Ἀθηναίους, φιλεγκωμίους ὄντας. Κέκροψ δὲ Αἰγύπτιος ὢν τὸ γένος ᾤκησε τὰς Ἀθήνας· ὅθεν οἱ Ἀθηναῖοι Κεκροπίδαι.* — S. de Cecrope vidd. Strabo 9, 1., ed. Tauchniz. 2. p. 242., Apollod. 3, 13., Plin. H. N. 7. c. 56., Suid. in *Κέκροψ*, Bredov. (*Handb. der alten Gesch.*) p. 268. etc. vixisse fertur secundum marmor Par. anno

αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἐμαυτοῦ ξυμφορὰς,
οἵοις ἄρ' ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον,
τοὺς ἀξίους δὲ τῆς ἐμῆς ὁμιλίας
ἔφευγον, εἰδὼς οὐδέν. ὦ τλήμων ἐγὼ,
ὡς οὐδ' ἐκεῖν' ἄρ', οὐδὲ ταῦτ' ὀρθῶς ἔδρων!
* ἀλλ' αὐτὰ πάντα πάλιν ἀναστρέψας ἐγὼ
δείξω τολοιπὸν πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅτι
ἄκων ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς ἐνεδίδουν.
ΧΡ. βάλλ' ἐς Κόρακας! ὡς χαλεπόν εἰσιν οἱ φίλοι,
οἱ φαινόμενοι παραχρῆμ', ὅταν πράττῃ τις εὖ;
νύττουσι γὰρ καὶ φλῶσι τἀντικνήμια,
ἐνδεικνύμενος ἕκαστος εὔνοιάν τινα.
ἐμὲ γάρ τίς οὐ προσεῖπε; ποῖος οὐκ ὄχλος
περιεστεφάνωσεν ἐν ἀγορᾷ πρεσβυτικός;

mundi 2401., sive ante Chr. nat. 1582.

769. τὰ συμβάντα μοι, φησὶν, αἰσχύνομαι· εἰς γνῶσιν δὲ ἐλθὼν καὶ αἴσθησιν, ὧν ἔπραττεν, αἰδεῖται, ὡς μετὰ ἀδίκων ἦν. S.

770. ξυνών: ὁμιλῶν. gl. paris. ἐλάνθ. ἐμαυτόν. gl. Dorv., paris. *quibusnam, quibus tandem* (ἄρα) *cum hominibus* (malis scil.) *versabar clam me.* E F.

772. ita Dorv. a m. 1., Paris. 2820. a 2., recte Brunckio aliisque probantibus: nam vulgata olim scriptura ὁ τλήμων in numeros incurrit.

774. malim meliore numero et vitato homoeoteleuto ἀλλ' αὖθ' ἅπαντα. frustra Bentl. et alii ἀ. αὖ τὰ πάντα.

776. ἑαυτὸν ἐνδιδόναι τοῖς πονηροῖς est *cum malis hominibus versari.* — F.

777. sequ. βάλλ' ἐς Κ. ὁ Χρεμύλος ἀγανακτεῖ πολλῶν αὐτὸν ἀσπαζομένων καὶ περιεχόντων, οἵτινες πρότου οὐδὲ ἑώρων αὐτὸν πένητα ὄντα, νυνὶ (δὲ) πλουτήσαντα κολακεύουσιν. ἔστι δὲ τὸ βάλλ' ἐς κόρ. παρ' ὑπόνοιαν παραποιηθὲν ἐκ τοῦ βάλλ' ἐς μακαρίαν, περὶ οὗ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. δηλοῖ δὲ τὸ ῥίψον ἑαυτὸν εἰς φθοράν· τοιοῦτον γάρ τι ἐς κόρακας. (cf. 390.) τὸ δὲ παραχρῆμα νῦν ἀντὶ τοῦ κατ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς εἰπεῖν παραυτίκα etc. S. χαλεπόν. „adjectiva neutra quum locum attributi habent, etiam hominibus pluralibus utriusque generis adjunguntur, ut Phoeniss. 358. (319.) δεινὸν γυναιξὶν (αἱ δι') ὠδίνων γοναί· atque adeo neutrius generis, ut Plat. Parm. 23. ταῦτα ἀδύνατον — intelligi volunt χρῆμα. certe Ovid. ex P. 2, 7, 57. *miser omnis res timida est.* Herod. 3, 53. τυραννὶς χρῆμα σφαλερόν.„ F. v. Bos. Ellips, p. 535. Schaef. πρᾶγμα, quod aliis locis additur (gl. paris. χαλ. πρᾶγμα.) intelligit Eckard. p. 74. cf. 569.

778. οἱ φαιν. παρ. qui subito apparent, seque applicant divitibus.

779. νύττουσι. τιτρώσκουσι. gl. Dorv., paris. φλῶσι: συντρίβουσι, θλίβουσι, ξύουσι. gl. paris. quod fieri solet in turba. recte Frischlinus *nam et lancinant me et prope crura infringunt mihi, Dum quisque suam declarat benevolentiam*; et Voss. *So stupfet man, und reibt die Schienbein' einem durch, Da jeder auskramt seine Wohlgewogenheit!*

781. προσεῖπε, *salutavit.* gl. MS. Ducangii: οὐ χαίροις εἶπεν, ἐχαιρέτισε.

782. περιεστ. *cinxit, circum-*

ΓΥ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ σὺ, καὶ σὺ, χαίρετον!
φέρε νυν (νόμος γάρ ἐστι), τὰ καταχύσματα
ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα.
ΠΛ. μηδαμῶς·
ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος εἰς τὴν οἰκίαν
πρώτιστα, καὶ βλέψαντος, οὐδὲν ἐκφέρειν
πρεπῶδές ἐστιν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰσφέρειν.
ΓΥ. εἶτ' οὐχὶ δέξει δῆτα τὰ καταχύσματα;
ΠΛ. ἔνδον γε παρὰ τὴν ἑστίαν, ὥσπερ νόμος.
ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν·
οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ,
ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις
προβαλόντ' ἐπὶ τούτοις εἶτ' ἀναγκάζειν γελᾶν.

dedit, ut Latinis *corona* est multitudo hominum, qui circumstant locum aliquem vel personam. F. — ἐν ἀγορᾷ, in foro, inter transeundum domum ex templo Aesculapii.

783. χαίρετον MS. B., Br. etc. vulgo codd. χαίρετε. — Chremylum et Plutum salutat mulier.

784. νόμος γάρ ἐστι. cf. 763.

785. σου. Plutum alloquitur.

787. πρώτιστα. a superlativis [qualis est πρῶτος: vid. Matth. gr. §. 134. annot.] interdum alii et comparativi et superlativi ducuntur in utraque lingua. vid. Priscian. 3. p. 82. Bas. et πρώτιστα quidem ap. Hom. legitur multis locis. F.

789. εἶτα indignantis est, etiam extra interrogationem. cf. 794.

790. ἔνδον. *in atrio.* F. ὥσπερ νόμος. vide 763. gl. paris. νόμος: ἀντὶ τοῦ ἔθος.

791. ἔπειτα, tum; praeterquam quod ita mori obsecuti fuerimus. cf. 949. etc. τὸν φόρτον figurate dixit *ineptias*, quia molestae sunt: nam proprie φόρτος est onus, maxime navium, ut F. annotavit.

792. sequ. notantur Comici istorum temporum, qui, quum non possent spectatoribus probare ipsas fabulas, servos inducerent bellaria spargentes illis, ut vel hac re excitaretur risus. E F. similiter hic noster Vesp. 58. ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὔτε κάρυ' ἐκ φορμίδος Δούλω διαῤῥιπτοῦντε τοῖς θεωμένοις. et εἰρωνικῶς Pac. 887. καὶ τοῖσι θεαταῖς ῥίπτε τῶν κριθῶν, ubi ne hordeis quidem, sed aqua conspersos fuisse spectatores, ex versu 894. intelligitur. — τῷ διδ. ei, qui fabulam docet, h. e. spectandam edit, poëtae, inprimis scenico. vidd., quos F. laudat, Harpocr. v. διδάσκαλος, Cic. Brut. 18., Tusc. Quaest. 4, 29., Cat. maj. 14. cf. Pac. 701., Horat. A. P. 288.

793. ἰσχ., ἰσχάδας (672., 796.), deminut. pro primitivo: cf. 705. τρωγάλια, τραγήματα, sive τρωκτὰ, ut loquitur Hippocrates, notante Sp., quia cruda aut sicca devorantur. cf. S. ad 763. F. „Saepe vocabulis formarum postponuntur vocabula generum, ita ut καὶ τρ. sit idem quod καὶ ἄλλα τρ. cf. 850., 894., 1046. — τοῖς θεωμ. h. e. τοῖς θεαταῖς: nam etiam Graeci, ut Hebraei, participiis utuntur loco substantivorum. sic Xenoph. Mem. Socr. 3, 5, 19. οἱ ἐφεστῶτες sunt, qui §. 18. dicti sunt οἱ ἐπιστάται."

794. ita Rav., Bekk., Dobr., D. vulgo claudicante versu et lusca sententia προβ. ἐπὶ τούτοισιν ἐπαναγκάζειν γελᾶν. elegans est εἶτα, nec sine indignatione dictum: vide Matth. gr. §. 566, 3., nos ad Soph. Oep. Col. 855. verbum ἀναγκ. de conatu, quod ajunt, dictum

795 ΓΥ. εὖ πάνυ λέγεις, ὡς Δεξίνικος οὑτοσὶ
ἀνίσταθ', ὡς ἁρπασόμενος τὰς ἰσχάδας.

est, ut λύουσ' ap. Eurip. Phoen. 81., ubi vid. Schaefer. cf. Eurip. Iphig. T. 1248., Heracl. 262. — γελᾷν. ὥστε γελᾷν. gl. Dorv.

795. Δεξ. οὗτος πένης ἦν, καὶ κωμῳδεῖται, ὡς τὰ ὄψα ἁρπάζων, καὶ λίχνος. τινὲς δὲ καὶ στρατηγόν φασιν αὐτόν. S. homo aliunde ignotus.

796. etiam post hunc versum 3 primae edd., tum Dobr. et D., *ΧΟΡΟΥ*, Br. *ΧΟ.* (λείπει ἡ τοῦ χοροῦ ᾠδή), et similiter Porsonus. vide annotata ad 621.

ΚΑΡΙΩΝ. ΑΝΗΡ ΔΙΚΑΙΟΣ. ΧΡΗΜΥΛΟΣ. ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΚΑ. Ὡς ἡδὺ πράττειν, ὦνδρες, ἔστ' εὐδαιμόνως, i. tr.
καὶ ταῦτα μηδὲν ἐξενεγκόντ' οἴκοθεν!
ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν
ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἠδικηκόσιν.
οὕτω τὸ πλουτεῖν ἐστιν ἡδὺ πρᾶγμα δή.

797. Chremylus cum Pluto et uxore et Carione intravit aedes; sed cum instituisset sacrificare diis, quod dives evasisset: Carion, qui rebus heri prosperis immutatus fumum lignorum ferre non posset, prodiit foras, et exponit spectatoribus (hos enim appellat ὦνδρες) Chremyli divitias. F. — Est autem hic catastrophe dramatis et rerum mutatio: nam boni deinceps ditescunt, mali ad paupertatem rediguntur, vidente jam Pluto. *Be.*

798. **καὶ ταῦτα**, *idque, praesertim.* F. cf. 17. **ἐξεν.** h. e. **ἐξενεγκόντα**, quod pertinet ad verba **πράττειν εὐδ.**, ut notavit F. de ipsa sententia cf. 786. seqq. F. „**μηδὲν ἐξ. οἴκοθεν**, *sine ulla impensa.*" —

799. Achill. Tat. 6, 4. ἥκω σοι φέρων ἀγαθῶν σωρόν. Synes. Ep. 4. ἀγαθῶν ἑσμὸν dixit. *Be.* cf. 269. gl. paris.: **σωρός.** πλῆθος.

800. **ἐπεισπ.** (ab ἐπεισπαίειν.) σφοδρῶς ἐπεισῆλθε καὶ εἰσεπήδησεν. gl. paris. S. **ἠδικ.** παίζων τοῦτό φησιν, ὡς τῶν πολλῶν, μάλιστα τῶν Ἀθηναίων, ἐξ ἀδικίας πλουτούντων. τὸ δὲ **ἐπεισπέπαικεν** εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθε· κυρίως δὲ ἐπὶ στρατείας πολεμίων· διὸ παίζων ἐπήνεγκεν **οὐδὲν ἠδικηκόσιν.** — „etiam de illis, qui invocati se ingerunt in convivia, extat proverb. *Μυκωνίων* δίκην εἰσπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια." *Be.* de eo proverbio vid. Apostol. 13, 33. et Suid. v. *Μυκώνιος* γείτων, ibique Kuest., et Favor. B.

801. ita Rav. et Ven. alii libri πρᾶγμά που, vel πρᾶγμά τι. temere haec fastidiunt S., Bentl., H., quos audientes Bekk. omisit, D. cancellavit; neque opus est ut ponamus ὄντως auctore H. bene Boissonad. ap. Dobr. οὕτω, nempe *cum nihil feceris injusti*, divitiis pollere res est jucunda; sed illis, qui sibi consciunt mali aliquid, τὸ πλουτεῖν ἀνιαρόν ἐστι πρᾶγμά τι." ipse S. — ἢ πρὸς τὰ ἄνω **καὶ ταῦτα μηδὲν ἐξενεγκόντ' οἴκοθεν·** οὕτω γὰρ ἡδύ τί ἐστι πρᾶγμα τὸ πλουτεῖν. quae ratio

ἡ μὲν σιπύη μεστή 'στι λευκῶν ἀλφίτων,
οἱ δ' ἀμφορῆς οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου.
ἅπαντα δ' ἡμῖν ἀργυρίου καὶ χρυσίου
τὰ σκευάρια πλήρη 'στιν, ὥστε θαυμάσαι·
τὸ φρέαρ δ' ἐλαίου μεστόν· αἱ δὲ λήκυθοι
μύρου γέμουσι, τὸ δ' ὑπερῷον ἰσχάδων.
ὀξὶς δὲ πᾶσα, καὶ λοπάδιον, καὶ χύτρα,
χαλκῆ γέγονε· τοὺς δὲ πινακίσκους τοὺς σαπροὺς
τοὺς ἰχθυηροὺς ἀργυροῦς πάρεσθ' ὁρᾶν·

inprimis convenit pauperis ingenio et servi.

802. ἐκ τῆς τῶν ἀναγκαίων εὐπορίας ἤρξατο. σιπύη δὲ ἡ ἀρτοθήκη. (Harpocr. σιτηρὸν ἀγγεῖον, et similiter alii vett. lexicographi. cf. Schneider. lex. h. v.) ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχου Σοφοκλέους, ὅτε, τοῦ Διὸς εἰσελθόντος, πάντα μεστὰ ἀγαθῶν ἐγένετο. (vide de hac fabula satyr. Br. in ed. Sophoclis. et, quos laudavit, H. p. 248. et Toup. Epist. crit. p. 51.) προέχει δὲ τὰ λευκὰ τῶν ἀλφίτων. S. λευκὰ ἄλφιτα est *flos farinae*, farina siliginea, simila. S. Dorv. σεμιδαλίων (cf. 668.) sed σεμίδαλις est siligo, simila. F.

803. ἀμφ. Suid., laudante H., ἀμφορεύς: ἀγγεῖον, μέτρον, κεράμιον μεγαρικόν. F. „ἀμφορεὺς sive ἀμφιφορεὺς fuit mensura liquidorum, vas, dolium fictile, utrinque ansatum, quod caperet ap. Att. sextarios 72. (cf. Romé de l'Isle Metrol. Tab. ex interp. Grossii p. 81. et 88. B.), vel ex aliorum sententia 36.; sed prior ratio confirmatur plurium grammaticorum et scriptt. vett. auctoritate. Moeris et Thom. Mag. praecipiunt, esse vocab. att., pro quo alii scriptt. usurpaverint voc. μετρητὴς etc. ad ἀμφ. intell. μεστοί εἰσι." — S. μέλανος: ἐρυθροῦ. Ὅμηρος (Odyss. ε', 265.) μέλανος οἴνοιο. ἀνθοσμίου δὲ ἡδέος, εὐόσμου, ὥσπερ τὰ ἄνθη. — cf. Ran. 1086., et de variis vini condiendi modis Geopon. 7, 13., quae F. laudavit. intelligitur enim vinum vel unguentatum, vel floribus et aromatibus conditum. vide Sp. ad h. l. et Nitschii librum germ., a Köpkeo editum, de Antiqu. gr. p. 577.

804. ἀργ. καὶ χρυσ. *argenti et auri*, i. e. nummorum argenteorum et aureorum: nam sic Latini quoque.

805. σκευάρια. σκεύη, *vasa, arcae, loculi*.

806. τὸ φρέαρ. τὸ πηγάδιον. (*lacus olearius*, quo oleum excipitur; qui etsi λάκκος potius dicendus erat, tamen etiam Luc. 14, 5. λάκκος dicitur φρέαρ, et Exod. 21, 33. utroque nomine appellantur loca in terra excavata. sic *cisterna vini* est lacus vini Ulpian. D. 47. tit. 2. l. 21. §. 5. magnus autem fuit usus olei ap. vett. in balneis atque gymnasiis, et ex oleis varii generis compositorum unguentorum in conviviis. E F.) αἱ λήκυθοι· τὰ ἐλαιοδόχα ἀγγεῖα. gl. Dorv.

807. τὸ ὑπερῷον. τὸ τέγος. gl. Dorv. v. Hesych. v. τέγος. est superior aedium contignatio, vel conclave seu cella (*coenaculum*) in ea parte aedium. E F.

808. ὀξὶς ἀγγεῖον ὄξους δεκτικόν. (ὀξύβαφον, *acetabulum*.) λοπὰς δὲ εἶδος ἀγγείου πᾶν εἰς ὀξὺ λῆγον. (? cf. Schneideri lex. v. λοπάς. F. „λοπάδιον idem est quod primit. λοπὰς, *patina, patella, sartago*; vas, in quo friguntur, assantur, opsonia. — S. vet., Hesych., Pollux 6, 88.") ἰχθυηροὺς δὲ πιν. τοὺς ἐπιτηδείους ἰχθῦν χωρῆσαι. S. *scutellas piscarias*, in quibus pisces vel elixantur, vel apponuntur, quarum hae (de quibus h. l. agitur) ἄπυροι, illae ἔμπυροι πινακίσκοι dicuntur. v. Pollux 10, 82. —

ὁ δ' ἶπος ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.
στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν
χρυσοῖς· ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι,
ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε.
καὶ νῦν ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουθυτεῖ

F. cf. 992. σαπρούς, *attritos*. cf. 319.

811. edd. primae 3 et codd. tantum non omnes ὁ δ' ἰπνὸς ἡμῖν ἐ. ἐλ. Rav. ὁ δ' ἰπνὸς γέγον' ἡμῖν ἐ. ἐλ., quod multis placuit. at ineptum est ἰπνὸς, sive id *furnum* aut *culinam* interpreteris, cum ebur ignem ferre nequeat, sive *laternam* dici putes, quae altera ejus vocis significatio est, sed aeque aliena, quia ebur non translucet. recte igitur, me judice, Bentlejus ad Callim. fragm. 233. ἶπος reponi jussit secundum Pollucem 10, 155., ubi haec leguntur Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Πλούτῳ εἶπον (i. e. ἶπον, ut ει pro ι longo scribere solent librarii) τὴν μυάγραν καλεῖ. Bentlejus „ἶπος eburneus," inquit, „res est ridiculae quidem elegantiae, ad usum tamen non ineptae." scripturam ἶπος etiam K., Br. aliique comprobaverunt; nec profecto sustineri posse videtur ἰπνὸς, nisi quis γέλωτι φορτικῷ studuisse Comicum existimet, quod nolim. sic tamen Be., qui haec annotavit ad 808.: „Acetabula dicit esse facta aerea. Atqui melius erat, alias res in aes conferri, quibus ex aere factis uti possumus: nam acetabula aeruginem seu rubiginem contrahunt, si sint ex aere facta et infundatur acetum. paulo post etiam dicit τὸν ἴπνον (de varia scriptura ἴπος, ἶπος, ἰπὸς, ἶπος, cf. Tittmann. ad Zonar. 2. p. 1116. B.) esse factum eburneum; per quam vocem sive *furnum* intelligat, sive *laternam* (nam utrumque illa significat), non nimiam felicitatem praedicat: nam et furnus utilior est caementitius aut ferreus, et laterna cornea pellucidior. etiam puteum *oleo* impletum esse dicit: aqua ergo aliunde quaerenda erit. videtur alludere ad fabulam Midae, cui omnia in aurum convertebantur, etiam quae minime voluisset, cibus et potus." γέγον' illud in cod. Rav. et aliis tribus, quos commemorat Dobr., ab interprete profectum esse putat B., cui assentior.

812. εἶδος νομίσματος ὁ στατήρ. (vel *argentei*, quod valebat drachmas att. 4, alexandrinas duas, ut siclus Hebraeorum Matth. 17, 27. etc.; vel *aurei*, quod valebat drachmas att. argenteas 20. v. Eisenschmid. de mens. et pond. p. 142., Eckhel. Proleg. ad Doctr. num. vett. 1. p. 40. sequ., Romé de l'Isle *Metrol. Taf.* p. 104., 116. etc. *E F. et B.*) οἱ οἰκέται οὖν, φησὶ, νομίσμασιν ἀρτιάζομεν, ἤγουν παίζομεν ἄρτια ἢ περισσά. παιδιὰ δέ τις ἦν, καθ' ἣν ἐγίνετο πεῦσίς τε τοῦ κατασχόντος, καὶ ἀπόκρισις τοῦ προσπαίζοντος. — S. „*Ludere par impar* Horat. Sat. 2, 3, 348., Suet. Aug. 71., *micare* Cic. de Off. 3. 19. nam ludentes sumtis in manum talis, fabis, nucibus, amygdalis, etiam numis, interrogantes collusorem jubebant divinare, ἄρτια ἢ περιττὰ, paria an imparia (numero), haberent. v. Meurs. Graec. ludib. p. 5. sequ." F.

813. ἀποψ. — ἑκάστοτε. — οὐχ ἁπλῶς τοῦτο, ἀλλ' ἵνα δείξῃ, ὅτι τοσαύτῃ μεταβολῇ κεχρήμεθα, ὥστε, ἃ πρότερον ἠσθίομεν ἀγαπητῶς, τούτοις νῦν ἀφοδεύοντες ἀποματτόμεθα. S.

814. σκορ. σκορόδοις. cf. 713. φύλλοις σκορόδων. gl. Dorv., paris. ἑκάστ. καθ' ἡμέραν. gl. Dorv.

815. βουθ., *immolat*, nihil amplius; quemadmodum ἱπποβουκόλοι et similia dicuntur. vidd. Sp. et interpp. S. βουθυτεῖν κυρίως τὸ βοῦν θύειν. ἐκάλουν δὲ τὴν ἐντελῆ θυσίαν ἑκατόμβην διὰ τὸ ἐκ βοῶν ἑκατὸν γίνεσθαι. ἦν δὲ καὶ ἄλλη ἐντελὴς θυσία, τριττὺς λεγομένη, ἡ ἐκ χοίρου, καὶ κριοῦ, καὶ τράγου, ἣν καὶ ἐνταῦθα λέγει. erant haec χαριστήρια.

ὗν, καὶ τράγον, καὶ κριὸν, ἐστεφανωμένος·
ἐμὲ δ' ἐξέπεμψεν ὁ καπνός. οὐχ οἷός τε γὰρ
ἔνδον μένειν ἦν· ἔδακνε γὰρ τὰ βλέφαρά μου.
ΔΙ. ἕπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον, ἵνα πρὸς τὸν θεὸν
ἴωμεν.
ΧΡ. ἔα, τίς ἔσθ' ὁ προσιὼν οὑτοσί;
ΔΙ. ἀνὴρ πρότερον μὲν ἄθλιος, νῦν δ' εὐτυχής.
ΧΡ. δῆλον ὅτι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἶ.
ΔΙ. μάλιστ'.
ΧΡ. ἔπειτα τοῦ δέει;
ΔΙ. πρὸς τὸν θεὸν
ἥκω· μεγάλων γάρ μοὐστὶν ἀγαθῶν αἴτιος.
ἐγὼ γὰρ ἱκανὴν οὐσίαν παρὰ τοῦ πατρὸς
λαβὼν ἐπήρκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων,
εἶναι νομίζων χρήσιμον πρὸς τὸν βίον.
ΧΡ. ἦπού σε ταχέως ἐπέλιπεν τὰ χρήματα.
ΔΙ. κομιδῇ μὲν οὖν.

816. *ἐστεφ.* more sacrificantium.

817. *ἐξέπ. ἐξέβαλεν.* gl. Dorv.

819. Constituitur hic Act. 4. sc. 2. F. facto intus sacrificio in scenam redit Chremylus, cui vir quidam justus seu probus occurrit cum servulo. — *ἕπου μετ' ἐμοῦ. Πλάτων Μενεξένῳ* (circa fin.) *ἀλλ' εἰ μὴ πιστεύεις, ἀκολούθει μετ' ἐμοῦ.* Junt. similiter, ut annotarunt interpp., Isocrates Paneg. c. 40. *μεθ' οὗ συνηκολούθησαν*, Lysias 2. p. 17. *ὥστε τὰ ἔθνη τὰ μεθ' αὑτοῦ ἀκολουθήσαντα* etc. lex. Sangerm. Bekkeri p. 368. *ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ. οὕτω συντάσσουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἀκολουθεῖν αὐτῷ. καὶ γὰρ Λυσίας οὕτω κέχρηται, καὶ Πλάτων. ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφ. ἐν Πλούτῳ, ἕπου, φησὶ, μετ' ἐμοῦ, παιδάριον. καὶ Μένανδρος Νίκη μεθ' ἡμῶν εὐμενὴς ἕποιτ' ἀεί. κἀν τῇ Παρακαταθήκῃ συνακολούθει μεθ' ἡμῶν φησίν.* usitatius tamen dicitur *ἀκολουθεῖν* sive *ἕπεσθαί τινι*, vocatque alteram constructionem Phrynichus Ecl. p. 154. *ξενικὴν σύνθεσιν.* vide F. et Dobr. — *τὸν θεόν. τὸν Πλοῦτον.* gl. Dorv.

822. *δηλονότι* Br. ex suo MS.

823. *μάλιστ'. ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ναί.* gl. paris. *δέει;* Hesych. *δέῃ:* (cod. Ven. *δέει·*) *χρῄζεις.* vide nos ad Plat. Euthyphr. 19, 4. *E F.* cf. 659.

825. *ἱκανὴν οὐσ. ἀρκετὸν βίον.* gl. paris. *ἱκανὸν*, ut lat. *idoneum*, dicitur quidquid suo nomine dignum est. v. 1089., Duker, ad Flor. 1, 12., Drusius ad 1. Macc. 13, 11. sic *ἱκανὸν χρόνον* est *diu.* et in libris N. T. *ἱκανὸς* et *πολὺς* leguntur ut synonyma. — *οὐσίαν*, *patrimonium, facultates, χρήματα* 828. *E F.*

826. *ἐπ. ἐβοήθουν.* gl. Dorv.

827. sententiam, quae continetur verbis *εἶναι — βίον*, Terent. Andr. 33. s. ita expressit *id arbitror Apprime in vita esse utile.* nam qui dives aliorum inopiam sublevat, is sperare potest, sibi inopi adjutores non defuturos esse. F.

828. *ἦπου, ὄντως.* gl. Dorv. paris. cf. 695. — „pars codicum *ἀπέλιπεν.* — sed *ἀπολείπειν* est *deserere*, ut 104., 443. etc., *ἐπιλείπειν deficere*, quod requirit sensus.“ *E Dobr.*

829. *κομ. λίαν ταχέως.* gl. paris.

ΧΡ. οὐκοῦν μετὰ ταῦτ' ἦσθ' ἄθλιος.
ΔΙ. κομιδῇ μὲν οὖν. κἀγὼ μὲν ᾤμην, οὓς τέως
εὐηργέτησα δεομένους, ἕξειν φίλους
ὄντως βεβαίους, εἰ δεηθείην ποτέ·
οἱ δ' ἐξετρέποντο, κοὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν μ' ἔτι.
ΧΡ. καὶ κατεγέλων γ', εὖ οἶδ' ὅτι.
ΔΙ. κομιδῇ μὲν οὖν·
αὐχμὸς γὰρ ὢν τῶν σκευαρίων μ' ἀπώλεσεν.
ΧΡ. ἀλλ' οὐχὶ νῦν.
ΔΙ. ἀνθ' ὧν ἐγὼ πρὸς τὸν θεὸν
προσευξόμενος ἥκω δικαίως ἐνθάδε.
ΧΡ. τὸ τριβώνιον δὲ τί δύναται πρὸς τὸν θεὸν,

proprie est κομιδῇ, cura, i. e. cum cura, studiose, admodum. vid. F., qui comparat similes ablativos σπουδῇ, δρόμῳ (Thuc. 8, 94.), κόσμῳ (*modeste.* Herod. 8, 67.). eodem sensu alibi dicitur πάνυ μὲν οὖν, ut idem annotavit. ceterum cf. annot. ad 838.

830. τέως: πρώην, πρότερον. gl. Br. Timaeus gl. Plat. τέως: πρὸ τοῦ. ubi vid. Ruhnken. —

832. ὄντως, ἀληθῶς. gl. Dorv. βεβαίους, ἀληθεῖς. gl. paris. F. „*vere certos et fidos*, qui meam aliquando inopiam sublevarent suis copiis.“ *firmiorem* amicitiam dixit Terentius Hec. 4, 1, 18.

833. ἐξ. *devertebant de via.* additur alibi τῆς ὁδοῦ, velut Ael. V. H. 14, 49, vel τὴν ἑτέραν (ὁδὸν), ut Lucian. Tim. 5. potest etiam intelligi ἐξετρέποντό με, quia ἐκτρέπεσθαί τινα est occursum alicujus ita vitare, ut a via deflectas. *E F.*

834. εὖ οἶδ' ὅτι interponitur orationi, ut ap. Lat. *sat scio*, *scilicet.* intell. κατεγέλων. v. Viger. 5, 8, 16, ibique Hoogev. F. add. Bos. de Ellips. p. 798. ed. Schaef. B. cf. 183.

835. αὐχμὸς τῶν σκ., quum squalent exinanita vasa, nihilque in iis superest, quod mensam luculenter instruat. illam rerum bonarum penuriam ait se perdidisse, i. e. effecisse, ut, qui prius amicos se gesserant, nunc, dilapsis opibus et siccatis cum faece cadis, diffugerent, sibique insuper insultarent. H. germ. dicas *Das verschimmelte Hausgeräth dekreditierte mich.* „αὐχμὸς proprie quidem est *siccitas* (gl. vett.), quae existit ex ἀνομβρίᾳ (Hesych.). v. Joseph. Arch. 14, 3.“ — F.

836. ἀλλ' οὐχὶ νῦν. ἀπολεῖ σε ὁ αὐχμὸς τῶν σκ., nunc non squalebunt vasa, postquam dives factus es. — ἀνθ' ὧν, *quapropter.* cf. 430.

337. δικ., justa de causa, non temere.

838. ita unus Cantabr. ap. Dobr., sed statim mutavit. vulgo libri πρὸς τῶν θεῶν. bene H. „In verbis πρὸς τῶν θεῶν multum vereor ne solemnis illa jurisjurandi formula priscam lectionem aboleverit τὸ τρ. δὲ τί δύναται πρὸς τὸν θεόν; *illud vero palliolum quid facit, quid pertinet ad deum Plutum?* videtur sane, quemadmodum in κομιδῇ μὲν οὖν. sic itidem in terna repetitione πρὸς τὸν θεὸν jocum quaesivisse.“ sic ap. Plautum Cas. 492. seqq. *quin* decies repetitur joci causa, saepiusque etiam *licet* Rud. 1114. sequ., ubi tandem servulus impatiens *Hercules istum infelicet cum sua* licentia! *Ita meas replevit auris. quidquid memorabam:* „licet.“ merito haec emendatio placuit viris doctis; nec dubitandum est, quin praepositione πρὸς saepe significetur relatio ad aliquid. Plato Alcib. 1. p. 8. ap. Matth. gr. §. 591, ἀ, τί δὴ οὖν τοῦτό ἐστι πρὸς τὸν λόγον, ὃν ἔφησθα ἐρεῖν; Tat. Ja-

ὃ φέρει μετὰ σοῦ τὸ παιδάριον τουτί; φράσον.
ΔΙ. *καὶ τοῦτ' ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν.
ΧΡ. μῶν ἐνεμυήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα;
ΔΙ. οὐκ, ἀλλ' ἐνεῤῥίγωσ' ἔτη τρία καὶ δέκα.
ΧΡ. τὰ δ' ἐμβάδια;
ΔΙ. καὶ ταῦτα συνεχειμάζετο.
ΧΡ. καὶ ταῦτ' ἀναθήσων ἔφερες οὖν;
ΔΙ. νὴ τὸν Δία.
ΧΡ. χαρίεντά γ' ἥκεις δῶρα τῷ θεῷ φέρων.
ΣΥ. οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δείλαιος,
καὶ τρὶς κακοδαίμων, καὶ τετράκις, καὶ πεντάκις,
καὶ δωδεκάκις, καὶ μυριάκις! ἰού, ἰού!

cobs. p. 173, 14. πρὸς Λευκίππην, *quod ad Leucippen attinet*, etc. — S. τὸ τριβ.: τὸ παλαιὸν ἱμάτιον. τοῦτο γὰρ ὁ οἰκέτης ἐβάσταξεν.

840. ordo καὶ ἔρχομαι πρ. τ. θεὸν ἀναθήσων τοῦτο. otiosum tamen καί, ut suspicer, Comicum dixisse ὡς τοῦτ' etc. saepe confusa καὶ et ὡς. gl. Dorv. ἔρχομαι: ἀφιερώσω, ἀνάθημα ποιήσω. ἀνατιθέναι τι dicuntur illi, qui aliquid alicui deo ita consecrant et dedicant, id uti suspendant de parietibus templi, certe ponant in loco edito ac conspicuo; quae donaria vocantur ἀναθήματα. qua de re, qui hoc annotavit, F. laudat infra 934. 938. sequ., 1085., et Salmas. ad Solin. p. 767. „quae (donaria) quia templis," inquit, „ornamento sunt, propterea grammatici ἀνάθημα interpretantur κόσμημα."

841. ita Rav., Cant. 3., Bekk., Dobr. D. Ven. μῶν ἐμυήθης. vulgo μῶν οὖν ἐμυήθης. S. παίζει παρὰ τὸν Ἐλευσίνιον νόμον. ἔθος γὰρ ἦν, ἐν οἷς τις ἱματίοις μυηθείη, εἰς θεοῦ τινος ταῦτα ἀνατιθέναι —. μυστήρια δὲ δύο τελεῖται τοῦ ἐνιαυτοῦ Δήμητρι καὶ Κόρῃ, τὰ μικρά, καὶ τὰ μεγάλα· καὶ ἔστι τὰ μικρὰ ὥσπερ προκάθαρσις καὶ προάγνευσις τῶν μεγάλων. — ἄλλως. — ἦσαν δὲ τὰ μὲν μεγάλα τῆς Δήμητρος, τὰ δὲ μικρὰ Περσεφόνης, τῆς αὐτῆς θυγατρός. ὁ δὲ μυούμενος τὸ ἱμάτιον, ὃ ἐφόρει ἐν τῇ μυήσει, οὐδέποτε ἀπεδύετο, μέχρις ἂν τελέως ἀφανισθῇ διαῤῥυέν. — ἄλλως. σκώπτων εἰς τὰ ἱμάτια τοῦτό φησιν, ὅτι ῥυπαρά ἐστι. ἔνιοι δὲ τὰς τοιαύτας στολὰς εἰς τέκνων σπάργανα φυλλάττουσι. καθαραὶ δὲ πάνυ ὑπάρχουσι, καὶ νέαι. Be. „τὰ μεγάλα. subauditur μυστήρια, quod infra 1009. additum." — de mysteriis praeter libros Antiquitatum gr. vide annotata ad Ran. 145. seqq., 466. F. „omnes [fere] Athenienses his sacris initiabantur, coronati myrto, noctu (v. Meurs. libro de Eleusiniis c. 9. sequ.): ita ut Socrati et Demonacti probro datum legatur, quod se initiandos non curassent. v. Meurs. c. 16.

842. ἐνεῤῥ. ἐν αὐτῷ ἐρίγωσα, ἤγουν ἐξεχείμασα. (ἐνεχείμασα.) gl. Dorv. *eo amictus alsi*, scil. hieme, quia erat lacerum et detritum. B. eleganter τὸ ἐνριγοῦν opponitur τῷ ἐμμυεῖσθαι.

843. τὰ δ' ἐμβ. τί δύναται; — gl. Dorv. cf. 838. et de ἐμβάσι supra 754. — συνεχ. σὺν τῷ ἱματίῳ. gl. Dorv., paris. rectius F. *una mecum frigore hiberno afflicti sunt hi calcei*, i. e. a me gestati sunt totidem annos.

844. ἔφερες, attulisti, h. e. afferri jussisti a servo. B.

845. χαρ. ἡδύτατα, κατ' εἰρωνείαν. gl. paris.

846. Act. 4. sc. 3. prodit sycophanta cum suo teste (887.). — B.

οὕτω πολυφόρῳ ξυγκέκραμαι δαίμονι.
ΧΡ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε καὶ θεοὶ φίλοι,
τί ποτ' ἐστὶν, ὅ τι πέπονθεν ἄνθρωπος κακόν;
ΣΥ. οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα νυνὶ πράγματα,
ἀπολωλεκὼς ἅπαντα τἀκ τῆς οἰκίας
* διὰ τὸν θεὸν τοῦτον, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν
πάλιν αὖθις, ἤνπερ μὴ 'λλίπωσιν αἱ δίκαι;
ΔΙ. ἐγὼ σχεδὸν τὸ πρᾶγμα γιγνώσκειν δοκῶ.
προσέρχεται γάρ τις κακῶς πράττων ἀνήρ·
ἔοικε δ' εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος.
ΧΡ. νὴ Δία, καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται.
ΣΥ. ποῦ, ποῦ 'σθ' ὁ μόνος ἅπαντας ἡμᾶς πλουσίους
ὑποσχόμενος οὗτος ποιήσειν εὐθέως,

849. οὕτω πολ. πολλά μοι κακὰ ὑφ' ἕνα καιρὸν ἄγοντι, ἢ ποικίλα. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ πολὺ ὕδωρ ἐπιδεχομένου οἴνου· ἤγουν ἀκράτῳ, καὶ ἰσχυρῷ πρὸς τὸ κακόν. (scrib. πρὸς τὸν κακὸν scil. οἶνον, *prae malo vino.*) εἴρηται δὲ, ὅτι πολυφόρον μὲν ἔλεγον τὸν πολλὴν κρᾶσιν δεχόμενον, ὀλιγοφόρον δὲ τὸν ὀλίγην. ἢ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν πολυκάρπων χωρίων, ἢ πολυανθῶν δένδρων. — S. Be. „πολυφ., *valido, vehementi*, metaph. a robusto vino, quod multum aquae admistum *ferre* potest, nec amittit bonitatem, ut si duobus vini poculis tria aquae pocula misceantur; et tunc dicitur vinum τὰ τρία φέρειν καλῶς, ut in Equ. 1076. — ξυγκ. μεμιγμένος εἰμί. gl. Dorv. commixtus sum cum infortunio, velut aqua cum forti vino, ut notavit Be., conferens Soph. Antig. 1204. δειλαία δὲ συγκέκραμαι δύᾳ. Ajac. 834. Τέκμησσαν, οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην. tragicum colorem haec habere sensit F.

850. Ἄπ. ἀποτρ. cf 355. καὶ θεοὶ φίλοι καὶ ἄλλοι θ. φ. cf. 894. et annot. ad 793.

852. σχέτλ. πρ. κακά.

854. plures libri, in quibus Ven., τουτονί. videndum igitur, an hoc dederit poëta διὰ τουτονὶ, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν θεὸν Πάλιν etc., quo pacto et numerosior fit versus, et cursus tot homoeoteleutorum interrumpitur. hyperbaton mirati esse videntur scribae.

855. πάλιν αὖθις. cf. 25. μὴ 'λλίπωσιν pro μὴ λίπωσιν, quae fere librorum scriptura est, Dawes. Misc. crit. p. 210., Br., alii. Küstero placuerat μὴ 'κλίπωσιν, sed bene ait Dawes., nec λείπειν neque ἐκλείπειν esse *deficere* ap. scriptt. att. — αἱ δίκαι. αἱ κρίσεις. gl. Dorv., paris. S. ἀντὶ τοῦ „ἐὰν τὸ δίκαιον παραμείνῃ." Be. *si modo jura nos non deficiant.* Voss. *wenn nicht aufgehört hat alles Recht.* haud male illi; sed malim tamen δίκας interpretari *lites*, ut haec sit sententia *nisi lites deficiant, nisi litigandi copia mihi defutura sit*; quod magis χαρακτηριστικὸν in sycophanta.

856. σχεδὸν, *propemodum.* cf. 148.

858. annotavit F., κόμμα dici signum impressum nummis, quia inculditur, *der Schlag, das Gepräge*, (cf. Ran. 679. et totum illum locum): proinde εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος idem esse quod πονηρὸν, μοχθηρὸν εἶναι. cf. 953.

859. καλῶς — ἀπ. *probe igitur fecit, quod periit.* vidd. de hoc usu participii ποιῶν F. et, quos laudat, Viger. 6, 4, 4. et Cruqu. ad Horat. Sat. 1, 4, 17., p. 354. b.; item Matth. gr. §. 554.

860. haec Sycophanta, postquam conspexit Chremylum et Justum. B.

εἰ πάλιν ἀναβλέψειεν ἐξαρχῆς; ὁ δὲ
πολὺ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξολωλεκώς.
ΧΡ. καὶ τίνα δέδρακε ταῦτα δῆτ';
ΣΥ. ἐμὲ τουτονί.
ΧΡ. ἦ τῶν πονηρῶν ἦσθα καὶ τοιχωρύχων;
ΣΥ. μὰ Δί', οὔμενουν ἔσθ' ὑγιὲς ὑμῶν οὐδενὸς,
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετέ μου τὰ χρήματα.
ΚΑ. ὡς σοβαρὸς, ὦ Δάματερ, εἰσελήλυθεν
ὁ συκοφάντης! δῆλον ὅτι βουλιμιᾷ.

862. πάλιν ἐξαρχῆς. est pleonasmus, ut Soph. Oed. Tyr. 132. ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὔτ' ἐγὼ φανῶ, *sed denuo haec ostendam*. Be.

863. πολὺ μᾶλλον, *multo magis, potius*. E F. *vielmehr*. ἐστὶν ἐξ. ἀπώλεσεν. gl. paris. conjugatio periphrastica, quam negligere quosdam grammaticos miror. Eurip. Androm. 942. ὁ δ' ἦν ὑβριστὴς εἴς τ' ἐμῆς μητρὸς φόνον, Τάς θ' αἱματωποὺς θεὰς ὀνειδίζων ἐμοί. Herc. fur. 307. εἰ μὲν σθενόντων τῶν ἐμῶν βραχιόνων, Ἦν τίς σ' ὑβρίζων, ῥᾳδίως ἐπαύσατ' ἄν, etc. de Latinis videas, si tanti est, a nobis annotata ad Plaut. Amph. 774. I. ed.

864. καί, vide 642.

865. τῶν πον. καὶ τοιχ., improborum ac scelestorum, quos jam adversatur Plutus, non nisi frugi homines ditaturus.

866. „οὔμενουν est *non utique, haudquaquam*. v. Viger. 7, 13, 3. — „ὑγιὲς arbitror accipiendum esse, ut v. 358., de *probitate, fide, integritate*: nam ex v. sequente intelligitur, sycophantam putasse, pecuniam suam transiisse ad Chremylum, quod ille negaret.“ — F. gemellus ille locus est 358., ordo hic οὔμενουν οὐδενὸς ὑμῶν ἔστιν ὑγιὲς, h. e. ὑγιές τι, ὑγίεια φρενῶν, *neuter vestrum sanus est, insanitis ambo avaritia*.

867. *nec fieri potest, quin vos mea possideatis bona, meos numos*, h. e. vos certissime meos habetis numos. F.

868. σοβαρός. σεσοβημένος. καταμωκώμενοι δὲ τῶν Δωριέων τὸ ὦ Δάματερ λέγουσιν. (nulla hic materia irrisionis. Eustath. ad Odyss. p. 1385, 53., notante Br., εἰ δὲ τὰ τοιαῦτα δωρικὰ — Ἀττικοῖς γέγονε φίλα, καινὸν οὐδὲν, εἴ τις ἐνθυμοῖτο καὶ τὸ ὦ Δάματερ τὸ θαυμαστικὸν, ὃ κεῖται καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ. δωρικὸν μὲν ὂν, φιληθὲν δὲ εἰς κοινὴν χρῆσιν τοῖς Ἀττικοῖς. de dorismis atticis vidd. interpp. Euripid. ad Phoen. 11., Or. 26., Hippol. 1044. cf. 551.) ὁ δὲ νοῦς „πῶς ἐπηρμένος καὶ μέγα φρονῶν καθ' ἡμῶν εἰσῆλθεν;“ S. F. — „σοβαρὸς dicitur vel *is, qui fertur gradu citato*; vel *is, qui submovet* [σοβεῖ] *obvios*; vel *insolens, superbus*, ut h. l.“

869. ὁ συκ. οὕτω καλοῦνται οἱ ἐπηρεάζοντες ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. τὸ παλαιὸν ἀπειρημένον ἦν σῦκα ἐξάγειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς, τοῦ φυτοῦ κατ' ἀρχὰς θαυμαζομένου. τοὺς σμικρῶς οὖν διερευνῶντας τὸ τοιοῦτον οὕτως ὀνομασθῆναι λέγουσιν ἀπὸ τῆς ὀπώρας· παρασχεῖν οὖν καὶ τοῖς ὁπωσοῦν μάτην ἐγκαλοῦσι τὸ ὄνομα, ἅμα καὶ τοῦ φαίνειν τὸ ἐγκαλεῖν ἢ εἰς δίκην εἰσάγειν δηλοῦντος. ὅτι δὲ ἀπὸ τούτων γέγονεν, ἐκ τῶνδε δῆλον· συκαστὰς γὰρ τοὺς φιλεγκλήμονας ἔλεγον, καὶ συκοβίους, καὶ συκωροὺς, καὶ συκολόγους, καὶ φιλοσύκους, καὶ συκώδεις, καὶ συκοσπάδας, ἴσως ἀπὸ τοῦ πάντως ἐγκλήματα ἐφέλκεσθαι. (cf. de hoc vocab. Pareus lex. Plaut. v. sycophantas et, quos laudat, Fest., et Athen. 3, 74.) βουλιμιᾷ. πάνυ λιμώττει, καὶ πεινᾷ λίαν· ἀπὸ τοῦ βοῦ ἐπιῤῥήματος, ὅπερ ἐπιτάσεώς ἐστι δηλωτικὸν, ἀντὶ τοῦ λίαν, ὥσπερ

ΣΥ. σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθάνοις;
ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον
εἰπεῖν, ἃ πεπανούργηκας.
ΚΑ. οἴμωζ' ἄρα σύ!
ΔΙ. νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα, πολλοῦ γ' ἄξιος
ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεὸς ἔσθ', ὅτι
τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς.
ΣΥ. οἴμοι τάλας! μῶν καὶ σὺ μετέχων καταγελᾷς;
ἐπεὶ πόθεν θοἰμάτιον εἴληφας τοδί;
ἐχθὲς δ' ἔχοντ' εἶδόν σ' ἐγὼ τριβώνιον.
ΔΙ. οὐδὲν προτιμῶ σου· φορῶ γὰρ πριάμενος
τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδάμου δραχμῆς.
ΧΡ. * ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δήγματος.

καὶ ἐν τῷ βούπεινα, μεγάλη πεῖνα, καὶ βουγάϊος, καὶ βούγλωσσος etc. S. *esurit*, proptereaque auferre aliquid a nobis conatur. Plautus Trin. 148. *Adesurivit magis, inhiavit acrius Lupus; observavit: dum dormitaret canes, Gregem universim voluit totum avortere.*

870. valet *tu vero statim abi mecum in forum.* — adverb. ταχέως omitti poterat. B. cf. 481., Matth. gr. §. 553, b., Schneideri lex. v. φθάνω, 4.

871. τροχός τις ἦν, ἐν ᾧ δεσμούμενοι οἱ οἰκέται ἐκολάζοντο. — S. poena servorum, qui aut aufugissent, aut furtum fecissent. rota ista in foro constituta erat. στρεβλοῦσθαι est *torqueri, pravari* (gl. vett.). v. Hesych. *E F.* cf. Köpkei librum *Über Gesetzgeb. der Gr.* p. 724.

872. οἴμ. *plora*, pereas. cf. 58.

873. νὴ τὸν Δία τὸν σωτ., qui Athenis colebatur. cf. 1171., Ran. 691. F. „πολλοῦ γ' ἄξιος etc., *magni quidem faciendus*, multum celebrandus est ab omnibus Graecis."

874. ὁ θεός, Plutus.

875. ἐξολεῖ, *funditus perdet.*

877. ἐπεὶ est *quod ni ita esset*, nisi particeps esses furti (μετέχων), εἰ δὲ μὴ Hesych., ut Plat. Euthyphr. 10. etc. F. eodem sensu dici poterat πόθεν γὰρ θοἰμάτιον ε. τοδί;

878. Paris. 2820. ἐχθ. δ' ἔχοντά σ' εἶδον ἐγὼ τριβ. — τριβ. cf. 838.

879. οὐδὲν πρ. σου. οὐ φροντίζω σου. εἴρηται δὲ τὸ προτιμᾶν ἐπὶ τοῦ λόγον ἔχειν καὶ ἐπιστρέφεσθαι. λέγει οὖν „οὐ φοβοῦμαί σε, ἔχων [φυσικὸν] δακτύλιον. δακτύλιον δὲ τὸν λεγόμενον φαρμακίτην. Εὔπολις Βάπταις μέμνηται, καὶ Ἀμειψίας. ὁ δ' Εὔδαμος φαρμακοπώλης, ἢ χρυσοπώλης, τετελεσμένους δακτυλίους πωλῶν. (ἄλλως.) φιλόσοφος δὲ ἦν οὗτος ὁ Εὔδαμος, φυσικοὺς δακτυλίους ποιῶν πρὸς δαίμονας, καὶ ὄφεις, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἐθεράπευον γὰρ τοὺς ὀφιοδήκτους· μᾶλλον δὲ τὴν ἀρχὴν οὐκ εἴων ὑπ' ὄφεων δάκνεσθαι. S. laudat de hujusmodi annulis magicis F. Hesychium v. δακτύλιος φαρμακίτης, Salmasium ad Vopisc. p. 360. ed. paris., Kirchmannum de Annulis c. 21.

880. Invern. ex suis codd., item D., Εὐδήμου. — δραχμῆς referendum ad πριάμενος.

881. „locus affectus. Suidas in ed. Med. ἀλλ' οὐκ ἔστι, deficientibus quidem numeris, sed ita, ut viam emendandi monstrare videatur. cum enim α et ου permutari inter se et omitti similia soleant in MSS., pro οὐκ ἄκη ἔστι forte scriptum arbitror οὐκ οὐκ ἔστι, mox, altero οὐκ neglecto, οὐκ ἔστι, et a versificatore οὐκ ἔνεστι. hoc vel quiddam simile Scholiasten legisse necesse est in suis exem-

ΣΥ. ἆρ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ πολλή; σκώπτετον,
ὅ τι δὲ ποιεῖτον ἐνθάδ', οὐκ εἰρήκατον·
οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὸν οὐδενί.
ΧΡ. μὰ τὸν Δί' οὔκουν τῷ γε σῷ, σάφ' ἴσθ' ὅτι.
ΣΥ. ἀπὸ τῶν ἐμῶν γάρ, ναὶ μὰ Δία, δειπνήσετον.
ΧΡ. ὡς δὴ 'π' ἀληθείᾳ σὺ μετὰ τοῦ μάρτυρος
διαῤῥαγείης, μηδενὸς ἐμπεπλησμένος!
ΣΥ. ἀρνεῖσθον; ἔνδον ἐστίν, ὦ μιαρωτάτω,
πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὠπτημένων.
ὓῦ ὑῦ, ὓῦ ὑῦ, ὓῦ ὑῦ!

plaribus, qui ita verba Comici interpretetur *ἀλλ' οὐκ ἰσχύει οὗτος ὁ δακτύλιος πρὸς τὸ δῆγμα τοῦ συκοφάντου.* sententia praeclara, nulla esse remedia adversus morsus sycophantarum. Diogenes Cynicus, annotante Dobr., ap. Laërt. 6, 5., *ἐρωτηθεὶς, τί τῶν θηρίων κάκιστα δάκνει, ἔφη, τῶν μὲν ἀγρίων συκοφάντης, τῶν δὲ ἡμέρων κόλαξ.* Eurip. Androm. 265. *ἑρπετῶν ἀγρίων ἄκη*, Bacch. 284. *μαίνει γὰρ ὡς ἄλγιστα, κοὔτε φαρμάκοις ἄκη λάβοις ἄν*, etc." haec olim scripsi; nunc redeo in viam, quam institeram in Lectionibus Aristoph., siquidem verisimilius est, α et εν, σ et ξ, denique ει et τι, inter se permutatis ἀνέξει abiisse in ἔνεστι, itaque hoc dicere Chremylum „at sycophantae morsum ferre non poteris, quamvis annulo isto munitus." mutationes illae litterarum et faciles sunt, et ubique obviae in libris. satis habeo de ξ in σ mutato citare Acharn. 555., Vesp. 155., Lysistr. 1091., et Meleagri Eurip. fragm. 24.

884. *ἐπ' ἀγ.*, *eo consilio, ut boni quid moliamini.* — F.

885. *σάφ' ἴσθ' ὅτι.* cf. 183.

887. *ὡς δή*, etiam *ὡς* simpliciter, est *utinam.* v. Viger. 8, 10, 4. (add. Hoogev. Doctr. partic. 2. p. 1184. sequ. B.) Homerus ita dixit *ὡς δὴ ὄφελον, ὡς ὄφελον*, sequ. infin. v. Odyss. α', 217., β', 183. sequ. — *ἐπ' ἀληθ.*, *ἀληθῶς*, ut Aeschyl. Suppl. 575. pro eodem Demosth. de Cor. 7. dixit *ἐπ' ἀληθείας* (ut etiam h. l. plures codd.) F. *utinam quidem vere tu dirumparis* (cf. 279.) *cum teste, cibo nullo gustato*, sicut *falso* dixisti, nos de tuo coenaturos esse. S. *μετὰ τοῦ μάρτ. κλήτορα γὰρ ἤγετο, ἵνα αὐτοὺς εἰς δίκην καλέσῃ.*

888. pauci codd. *μηδενός γ' ἐμπ.*, ex quo Br. aliique fecerunt *μηδενός γ' ἐμπλημένος.* id etiam ipse praeferrem, si vel in cod. antiquo inventum esset, vel nescirem, *γὲ* esse ex illis voculis, quas de suo addere solent librarii; qua de re vid. Porsonus passim ad Euripidem.

890. *χρῆμα τεμάχων, κρεῶν*, dictum est per periphrasin pro *τεμάχη, κρέα*, ut Xenoph. Cyrop. 2, 1, 2. *σφενδονητῶν χρῆμα*, Eurip. Phoen. 196. *χρῆμα θηλειῶν*, *mulierculae*, Nub. 2. *χρῆμα τῶν νυκτῶν*, ubi vidd. Be. et Sp.; itemque Muret. V. L. 6, 9. F. comparavit Muret. *rem voluptatum* ap. Plautum Amph. 478. cf. nos ad Captiv. prol. 52. F. „*τεμάχη* sunt *copadia, frusta, piscium.* nam frusta panis, placentarum, carnium, dicuntur *τόμοι*, non *τεμάχη*, cujus vocabuli sedes propria est in piscibus. v. Phryn. Ecl. p. 8. et Thom. Mag., etiam S. Dorv. (qui quidem sic *τεμαχῶν: κομματίων ἰχθύων. τέμαχος κυρίως ἐπὶ τῶν ἰχθύων.*) *κρέα ὠπτημένα* sunt *carnes assae, assatae.* Attici dicunt *κρέα, κρεῶν*, non *κρέατα, κρεάτων.* v. Thom. Mag. v. *τέρα.*"

891. ita cod. Dorv. in margine, nisi quod scriptum est separatim *ὓ ῦ*, cum rectius esse videatur *ὓῦ*,

ΧΡ. κακόδαιμον, ὀσφραίνει τι;
ΔΙ. τοῦ ψύχους γ' ἴσως,
ἐπεὶ τοιοῦτόν γ' ἀμπέχεται τριβώνιον.
ΣΥ. ταῦτ' οὖν ἀνάσχετ' ἐστὶν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ,
τούτους ὑβρίζειν εἰς ἔμ'; οἴμ', ὡς ἄχθομαι,
ὅτι χρηστὸς ὢν καὶ φιλόπολις πάσχω κακῶς!
ΧΡ. σὺ φιλόπολις καὶ χρηστός;
ΣΥ. ὡς οὐδείς γ' ἀνήρ.
ΧΡ. καὶ μὴν ἐπερωτηθεὶς ἀπόκριναί μοι.
ΣΥ. τὸ τί;
ΧΡ. γεωργὸς εἶ;
ΣΥ. μελαγχολᾷν μ' οὕτως οἴει;
ΧΡ. ἀλλ' ἔμπορος;
ΣΥ. ναὶ, σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω.

ut *αἰαῖ* et similia. ceteri codd. ὗ ὗ, omnes adspirato ὗ pro ingenio graecae linguae, nisi quis dorica quaedam aut aeolica obmoveat. temere Br. aliique ὖ ὖ, ὖ ὖ, etc. auctore Is. Voss. libro de Poëm. cantu et vir. rhythmi p. 53. Plautus Mil. 1247., secundum Hedorpii librum, in quo legebatur *huic olet profecto: Nescio ubi hic prope adest, quem expeto videre. hy, olet profecto;* ubi minus recte Palmerius Spicil., Lamp. Gruter. 4. p. 758. *hu, olet p.*

892. τοῦ ψ. γ' ἴσως. *ἐπεὶ τὰ ζῶα, ἐσομένου ψύχους αἰσθανόμενα, πολλάκις ὀσφραίνονται.* S. jocum esse ait F.: nam frigus odorari neminem, sed sentire; inesse autem verbo *ὀσφραίνεσθαι* notionem *τοῦ αἰσθάνεσθαι.*

893. τοιοῦτον τριβ., *tam detritum palliastrum.* ἀμπέχειν est amicire, et med. *ἀμπέχεσθαι amictum esse,* atque dicitur de pallio, quod totum corpus circumdat, et inde *ἀμπεχόνη, ἀμπεχόνιον* vocatur. F.

894. ὦ Ζεῦ καὶ θεοί. cf. 850.

895. ὑβρ. εἰς ἔμ'; eodem sensu dixisset *ὑβρίζειν με*: neque enim perpetua differentia est, quam magistri graeci, in his Lucian. Soloec. c. 10. et Moschopulus, intercedere putant inter *ὑβρίζειν τινὰ* et *ὑβρ. εἴς τινα*, ut illud sit aliquem ipsum contumelia sive injuria afficere, hoc cognatos, amicos et quidquid ad eum pertinet. vidd. K. et interpp. — „οἴμ' pro *οἴμοι*." (ut Soph. Ajac. 559. etc.) F. *ἄχθ. λυποῦμαι.* cod. Dorv.

897. ὡς οὐδεὶς ἀνήρ est: sum homo et civis longe optimus. habent illa verba vim superlativi. F.

898. καὶ μὴν, *atqui, immo vero, jam vero.* v. Devar. p. 193. sequ. τὸ τί; *quidnam?* ut Av. 962., Nub. 751. sed infra 1072. est *quare?* (*quid ita?*) v. Hoogev. ad Viger. 3, 11, 3. F.

899. μελ. *μαίνεσθαι* (cf. 12.) *ὥστε ἀποτρέχειν εἰς τὰς ἐρήμους, ὡς οἱ γέωργοι.* gl. Paris. sycophantae divites potius quam pauperes insectantur. igitur pro insano se haberi vult, si, urbibus relictis, solitudines quaerat. B. — dure corripitur prima syllaba *τοῦ οἴει*, praesertim propter accentum; nec facile dicas, cur id placuerit Aristophani potius quam haec vel quaedam similia *μελ. μ' οὕτως δοκεῖς; μελ. μ' οἴει τάδε;* nam ut nunc se habet hic versiculus, videatur esse scazon. alienum vero Dorum *ὀῶ* (Lysistr. 81.).

900. ἔμπορος. cf. 517. — σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω. *τινὲς τῶν πολιτῶν, ἡνίκα χρημάτων ἦν*

ΧΡ. τί δαί; τέχνην τιν' ἔμαθες.
ΣΥ. οὐ μὰ τὸν Δία.
ΧΡ. πῶς οὖν διέζης, ἢ πόθεν, μηδὲν ποιῶν;
ΣΥ. τῶν τῆς πόλεώς εἰμ' ἐπιμελητὴς πραγμάτων,
καὶ τῶν ἰδίων πάντων.
ΧΡ. σύ; τί μαθών;
ΣΥ. βούλομαι.
ΧΡ. πῶς οὖν ἂν εἴης χρηστὸς, ὦ τοιχωρύχε,
εἰ, σοὶ προσῆκον μηδὲν, εἶτ' ἀπεχθάνει;
ΣΥ. οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἐμαυτοῦ μοι πόλιν
εὐεργετεῖν μ', ὦ κέπφε, καθ' ὅσον ἂν σθένω;

εἰσφορὰ πρὸς τὴν πόλιν, τὴν ἐμπορίαν ἐπροφασίζοντο τὴν εἰσφορὰν βουλόμενοι φυγεῖν. ἀζήμιοι γὰρ οὗτοι διεφυλάττοντο, ὥς φησιν Εὐφρόνιος, ὡς τὴν πόλιν ὠφελοῦντες πλεῖστα διὰ τῆς αὐτῶν ἐμπορίας. διὸ καὶ ὁ συκοφάντης λέγει, ὅτι, ὅταν γένηταί τις καιρὸς πολέμου καὶ εἰσφορᾶς, ἔμπορον ἐμαυτὸν ἀποκαλῶ. S. σκήπτομαι. προφασίζομαι. gl. Dorv. Br. „muneribus publicis mercatores Athenis immunes erant ob operam, quam praestabant invehendo frumento.“ — conferunt Conc. 1024. — ὅταν τύχω, *cum res ita fert.*

903. τῶν τῆς πόλ. τῶν δημοσίων πραγμάτων φροντιστὴς, οἷον χορηγίας, τριηραρχίας, καὶ τῶν τοιούτων· ἰδίων δὲ τῶν καθ' ἕκαστον, οἷον, εἰ ἀδικοῖτό τις, καὶ δικάζοιτο πρός τινα, αὐτὸς (οὗτος) ἐφρόντιζεν. — S. ἐπιμελ. διοικητής εἰμι. gl. Dorv. *curator.* F. latissimae vox significationis: vid. Ant. Baumstarkii disput. de Curatoribus emporii et Nautodicis ap. Athen., cujus disput. capite 2. dicitur de significatu et discrimine verborum ἄρχειν, διοικεῖν et ἐπιμελεῖσθαι.

904. τί μαθών; *qua ratione? quid secutus?* utramque formulam τί μαθὼν et τί παθὼν interpretantur *cur, quare;* nec male, modo meminerimus, hoc referri ad casus sive ad fortunas, illud ad animum cogitationemque hominis, de quo agitur. vide, quos F. laudavit, Bosii Animadv. p. 192. et F. A. Wolf, ad Leptin. p. 348. sequ.; item Herm. ad Viger. annot. 194., Matth. gr. §. 567. Herm. l. l. „Differunt,“ inquit, „τί παθὼν et τί μαθών, quorum τί παθὼν est quod nos dicimus *was ficht dich an?* illud alterum autem, quod nos fere *wer hat dir geheissen? was fällt dir ein?*“ — βούλομαι. Herald. Anim. in Salmas. Observ. ad jus att. et rom. 2, 15., §. 10. „Quia Athenis publica crimina exequi poterat ὁ βουλόμενος, quod est verbum ipsarum legum, ideo dicit sycophanta βούλομαι, *volo.*“ — „solemnis legum formula, quae toties apud oratores occurrit, velut ἀπογραφέτω δὲ τὸν μὴ ποιοῦντα ταῦτα ὁ βουλόμενος· δοκιμασίαν δὲ ἐπαγγειλάτω ὁ βουλόμενος. hinc jocus.“ *E Br.* cf. 914., 925.

906. εἰ διὰ τῶν πραγμάτων τῶν σοὶ μηδὲν διαφερόντων ἀπεχθάνῃ τοῖς ἀνθρώποις [διὰ τὸ ἐπιχειρεῖν ἀλλοτρίοις πράγμασιν]. ὁ γὰρ ἀλλοτρίων προϊστάμενος μισεῖται. S. προσῆκον. nominat. vel accusat. absolutus, vim habens genitivi consequentiae. res nota. — εἶτ'. cf. 79. — ἀπεχθάνει, *odio es,* dictum a consequente pro συκοφαντεῖς.

907. h. e. οὐ γὰρ προσ. μοι εὐεργ. με τὴν ἐμ. πόλιν etc. hyperbaton.

908. ὦ κέπφε. ὦ εὐτελέστατε,

ΧΡ. εὐεργετεῖν οὖν ἐστι τὸ πολυπραγμονεῖν;
ΣΥ. τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις,
καὶ μὴ 'πιτρέπειν, ἐάν τις ἐξαμαρτάνῃ.
ΧΡ. οὐκοῦν δικαστὰς ἐξεπίτηδες ἡ πόλις

καὶ λάλε [φασὶ γὰρ τὸν κέπφον εὐτελέστατον, καὶ λάλον]. ὄρνεον γὰρ ἄφρον, ὅπερ φιλεῖ ἀφρὸν θαλάττιον ἐσθίειν. τοῦτο βουλόμενοι οἱ τῶν ἁλιέων παῖδες χειρώσασθαι, ῥίπτουσι τοπρῶτον πόῤῥωθεν ἀφρὸν, εἶτα ἐγγύτατα, εἶτα φέρουσι τοῦτον ἐν ταῖς χερσὶ, καὶ οὕτω κατὰ μικρὸν ἀπατῶντες εὐχερῶς ἀγρεύουσι τοῦτο (malim τούτῳ [τῷ ἀφρῷ] τὸ) ἐμπεσὸν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν. εἴληπται οὖν εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν. καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. S. Aristoteles Hist. anim. 9, 35., interprete Theod. Gaza, *fulicae* (οἱ κέπφοι) spuma capiuntur: appetunt enim eam avidius. quocirca spuma inspersa eas venari in usu est etc. fulicam, *la poule d'eau* (*das Wasserhuhn*), etiam Camus intelligit in annot. ad eum locum Aristotelis, t. 2. p. 333., sed *procellariam pelagicam* Schneiderus ibidem t. 3. p. 161.; alii *mergum* esse putant, alii *gaviam*, vel *ardeam*, vel *larum*, ut S. vid. Florens Christ. ad Pac. 989. F.: Est nomen avis marinae, quae a Latinis *fulica* dicitur, [at Wilmsen. *Handb. der Naturgesch.* 1. Bd. S. 905. „Die Wasserhühner (*fulicae*) sind bekannte einheimische Vögel, welche in Seen und Teichen wohnen" etc.] et levissimae (multum enim plumarum habet, parum carnium), et fatuae (pascitur enim spuma maris) etc. laudantur de hac ave, quaecunque est, a F. praeter Aristotelem l. l. Hesych. et Suid. v. κέμφος, quae serioris aevi scriptura est; item Salmas. ad Solin. p. 64. sequ., et inprimis Bochart. Hieroz. 2, 2, 18. p. 264. sequ., t. 2. [t. 3. p. 1. seqq. ed. Lips. B.] a κέπφος derivatum κεπφοῦμαι legitur ap. Cic. Epp. ad Att. 13, 40., quod est Bosii verbis *levitate quadam animi huc illuc impellor.* comicum ὦ μόνοι ὦτοι τῶν Ἑλλήνων cum h. l. comparari ab Eustathio ad Odyss. 5. p. 1522, 54. = 206, 19., notavit Dobr. Athen. p. 390. — διόπερ καὶ τοὺς ἐξαπατωμένους ῥαδίως ἐκ τοῦ τυχόντος οἱ Κωμικοὶ ὤτους καλοῦσιν. — F. καθ' ὅσον ἂν σθένω, κατὰ δύναμιν, *pro viribus.*

909. τὸ πολυπρ., *male curiosum, ardelionem esse;* idem ac πολλὰ πράττειν Ran. 749. (702.) *Br.* cf. Ran. 228. Plutarchi libellum περὶ Πολυπραγμοσύνης, ed. Reisk. 8. p. 42—76., laudat F.

910. μὲν οὖν, *certe quidem;* aut *enimvero, imo quidem.* τοιγαροῦν, μέντοι γε, Hesych. *E F.* — κειμένοις. τεταγμένοις. gl. paris. *publicis, sancitis.* verbum in hoc genere proprium esse ait F., laudans Xenoph. Mem. Socr. 4, 4, 16., et 1. Timoth. 1, 9., ibique Albert. gl. Dorv. τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν. τοῦτό ἐστὶ τὸ εὐεργετεῖν. „βοηθεῖν τοῖς νόμοις, *opitulari legibus*, dicitur is, qui curat, ut leges a civibus serventur, neque violentur; qui nomina eorum defert, a quibus leges violari videt." F.

911. ita Dorv., Borg., Br., Bekk., Dobr., D. olim legebatur κ. μὴ 'πιτρ. πότ', ἤν τις ἐξ. gl. paris. ἐπιτρέπειν: συγχωρεῖν.

912. sic fere libri, quos sequitur etiam Dobr. οὔκουν — καθίστ.; Br. et alii. S. — γράφεται δὲ καὶ ἐν σχήματι ἀποφατικῷ οὔκουν, h. e. ita ut juncta verba οὔκουν ἐξεπ. significent *inconsulto igitur, frustra igitur:* nam ἐπίτηδες sive ἐξεπίτηδες (vid. Thom. Mag. p. 358.) est *consulto, de industria, data opera,* ut notavit F. quae sententia minime quidem inepta est, sed verius tamen videtur οὐκοῦν — καθίστησιν, *igitur ad hoc ipsum* (gl. Dorv. ἐξεπ. ἐπ' αὐτὸ τοῦτο.) *civitas constituit judices*, propterea quod hoc παρῳδῶν, nisi fallor, et Chremyli simplicitatem irridens, sycophanta

ἄρχειν καθίστησιν.
ΣΥ. *κατηγορεῖ δὲ τίς;*
ΧΡ. *ὁ βουλόμενος.*
ΣΥ. *οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ·*
ὥστ' εἰς ἔμ' ἥκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.
ΧΡ. *νὴ Δία, πονηρόν γ' ἆρα προστάτην ἔχει.*
ἐκεῖνο δ' οὐ βούλοι' ἄν, ἡσυχίαν ἔχων
ζῆν ἀργός;
ΣΥ. *ἀλλὰ προβατίου βίον λέγεις,*
εἰ μὴ φανεῖται διατριβή τις τῷ βίῳ.
ΧΡ. *οὐδ' ἂν μεταμάθοις;*
ΣΥ. *οὐδ' ἄν, εἰ δοίης γέ μοι*
τὸν Πλοῦτον αὐτὸν καὶ τὸ Βάττου σίλφιον.

914., eodem usus vocabulo, sicut etiam 920. et 925., dicit *οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ.*

913. *ἄρχειν. ὥστε ἄρχειν αὐτοὺς, τοὺς δικαστάς.* Aristoteles Polit. 4, 12., notante diligentissimo Baumstarkio l. l. ad 903., *μάλιστα δ', ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἀρχὰς λεκτέον ταύτας, ὅσαις ἀποδέδοται βουλεύσασθαί τε περί τινων, καὶ κρῖναι, καὶ ἐπιτάξαι* etc. — Gir. „*κατ. δὲ τίς;* aperte hic sycophanta turpi se delatoris munere fungi, ex eoque quaestum facere fatetur" etc.

914. *ὁ βουλ. ὁ τυχὼν, quilibet* (v. ann. ad 904.), ne te opus esse ad id putes. gl. paris. *ἐκεῖνος: ὁ κατηγορῶν.*

915. *ἥκει. ἀνήκει, ἀνατρέχει.* gl. paris. *εἰς ἔμ' ἥκει* idem quod *προσήκει μοι.* cf. 907.

916. *προστάτην* recte interpretantur *φροντιστὴν, ἐπιμελητὴν* (903.), siquidem *προΐστασθαί τινος* dicitur, quicunque aliquid administrat, *der einer Sache vorsteht.* vide nos et interpp. ad Eurip. Androm. 217., Soph. Ajac. 749.

918. *ἀργὸς, otiosus*, h. e. ita, ut neminem observes aut accuses. sed sycophanta hanc vocem ita accipit, ac si jubeatur omnino nihil agere, tanquam ovicula. *E F.*

919. *διατρ. ἐπιτήδευμα, ἀσχόλημα, δίαιτα, διαγωγὴ, πρόφασις, ἀφ' ἧς μέλλομεν περὶ τὰ πράγματα διατρίβειν.* S. *studium, occupatio*: nam qui in studio al. rei versatur, ei immoratur. — „*φανεῖται* idem propemodum est, quod *ἔσται.*" F.

920. *μεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀναπαύσαιο. κυρίως δὲ μεταμαθεῖν ἔλεγον τὸ μετὰ ταῦτα* (fort. *μετά τινα*) *ἕτερόν τι μαθεῖν, ἀφιεμένου τοῦ πρώτου.* S. *non hoc dedisces? non aliud studium sequéris?* — „*δοίης* pro *δῴης* est att. forma. v. Moeris p. 117." F.

921. *Βάττος Κυρήνην ἔκτισεν, ἐλθὼν ἀπὸ Θήρας, τῆς κατὰ Κρήτην νήσου·* (vidd. Strab. 10, 5., ed. Tauchnitz. 2. p. 385. sequ., Mela 2, 7, 99., Plin. H. N. 2, 87. sect. 89., Nitsch. *Beschreib. des Zust. der Gr.* 1. p. 286. sequ. hodie vocatur *Vantorin.*) *ὃν τιμήσαντες Λίβυες ἐχαρίσαντο αὐτῷ τὸ κάλλιστον τῶν λαχάνων, τὸ σίλφιον, καὶ ἐν νομίσματι αὐτὸν ἐχάραξαν, τῇ μὲν βασιλείαν, τῇ δὲ σίλφιον παρὰ τῆς πόλεως δεχόμενον, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυρηναίων πολιτείᾳ. ἔνθεν καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν διαφόρους καὶ ἐξόχους τιμὰς δεχομένων.* S. de Batto v. Herod. 4, 150. seqq., Strabo 17, 3., ed. Tauchnitz. 3. p. 497., Pausan. Phoc. 15. (floruit circa olymp. 41, 3., sive ante Christ. nat. 605.); de proverbio illo Erasm. Adag. p. 182.; de nummis autem Cyrenaeorum, de quibus S. memorat, Sp.

ΧΡ. κατάθου ταχέως θοἰμάτιον.
ΚΑ. οὗτος, σοὶ λέγει.
ΧΡ. ἔπειθ' ὑπόλυσαι.
ΔΑ. ταῦτα πάντα σοὶ λέγει.
ΣΥ. καὶ μὴν προσελθέτω πρὸς ἔμ' ὑμῶν ἐνθαδὶ
ὁ βουλόμενος.
ΚΑ. οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ.
ΣΥ. οἴμοι τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν!
ΧΡ. σὺ γὰρ ἀξιοῖς τἀλλότρια πράττων ἐσθίειν.
ΣΥ. ὁρᾷς, ἃ ποιεῖς; ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
ΧΡ. ἀλλ' οἴχεται φεύγων, ὃν ἦγες μάρτυρα.
*ΣΥ.** οἴμοι, περιείλημμαι μόνος!
ΚΑ. νυνὶ βοᾷς;

libro de Usu et pr. num. 1. p. 293. seqq., Eckhel. Doctr. num. vet. 4. p. 119., Aug. Fr. Walther. de Silphio in veterum numis.

922. pallium exuere jubetur sycophanta, tanquam compertum sit senibus, eum id furto abstulisse. gl. Dorv. κατάθου: ἀπόριπτε. — οὗτος, σοὶ λέγει. sycophantae cessanti dicit Cario.

923. ὑπόλυσαι. τὰ ὑποδήματα. gl. Dorv. „verbum proprium in hac re, quod refertur ad ὑποδεῖσθαι Xenoph. Mem. Socr. 1, 6, 6., Anab. 4, 5, 11.“ F.

924. provocat sycophanta senes, malumque iis minatur, si se spoliare audeant.

925. „illudit sycoph. et irridet Chremylum, qui interroganti κατηγορεῖ δὲ τίς; responderat ὁ βουλόμενος 914. hoc videns Cario sycophantam vicissim irridet, repetens vocem, quam ille ibidem emiserat.“ F.

926. μεθ' ἡμ. ἀντὶ τοῦ ἐν ἡμέρα. ἀττικὸν τὸ σχῆμα. — S. „unde Xenoph. Mem. Socr. 3, 11, 8. μεθ' ἡμέραν et τῆς νυκτὸς, Polyb. 1, 42, extr. μεθ' ἡμ. et νύκτωρ, inter se referuntur. — sycophanta queritur de eo, quod *interdiu* spoliatur vestibus, quia id noctu quidem Athenis saepe multis accidebat a grassatoribus, cf. 165.“ F. Plautus Amph. 1. *Qui me alter est audacior homo aut qui confidentior, Juventutis mores qui sciam, qui hoc noctis solus ambulem?* ubi vidd. interpp.

927. Hesych. ap. F. ἀξιοῖς: βούλει, προαιρῇ, ut Xenoph. Mem. Socr. 2, 1, 9. (cf. 1076.) „Sensus: merito plecteris, quum ex alienis negotiis, quibus te immisces, victum quaerere gestias.“ *Münter.*

928. ὁρᾷς, ἃ ποιεῖς; *viden', quid facias?* reputasne, quam mihi inferas injuriam? — frustra H. aliique, secundum Frischlinum, ποιεῖ, ut haec omnia testi suo dicat syceph., *viden' tu, quem testem huc adduxi, quid faciat servulus nequam?* — F. „ταῦτ' ἐγὼ μαρτ. intell. σέ· *cito te; jubeo te esse hujus injuriae testem.* hoc tantum acclamat testi; sed is aufugit.

930. „eum dicunt περιειλῆφθαι, qui obsessus tenetur, ut elabi nequeat.“ — H., addens, similis significationis esse ἀπειλῆφθαι. gl. Paris. κατὰ κύκλον ἐλήφθην. gl. Dorv. κεκράτημαι. proprie περιλαμβάνειν est *amplecti, umfassen,* quod in utramque partem accipi potest. — νυνὶ βοᾷς; at jam ante clamavit οἴμοι τάλας etc. 926.; neque haec interrogatio est in priscis edd.: quare sic scribendum esse arbitror, deleta persona Carionis, οἴμοι, περιείλημμαι μόνος νυνὶ βοῆς! οἴμοι, μάλ' α.! *vae mihi, corripior nunc auxilio destitutus! vae mihi iterum!* βοὴν pro

ΣΥ. οἴμοι μάλ' αὖθις!

ΚΑ. δός σύ μοι τὸ τριβώνιον,
ἵν' ἀμφιέσω τὸν συκοφάντην τουτονί.

ΔΙ. μὴ δῆθ'· ἱερὸν γάρ ἐστι τοῦ Πλούτου πάλαι.

ΚΑ. ἔπειτα ποῦ κάλλιον ἀνατεθήσεται
ἢ περὶ πονηρὸν ἄνδρα, καὶ τοιχωρύχον;
Πλοῦτον δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σεμνοῖς πρέπει.

ΔΙ. τοῖς δ' ἐμβαδίοις τί χρήσεταί τις, εἰπέ μοι.

ΚΑ. καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον αὐτίκα δὴ μάλα,
ὥσπερ κοτίνῳ, προσπατταλεύσω τουτῳΐ.

ΣΥ. ἄπειμι· γιγνώσκω γὰρ ἥττων ὢν πολὺ
ὑμῶν. ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ,
καὶ σύκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεὸν
ἐγὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην,

βοηθεία in superstitibus quidem fabulis et earum fragmentis non dixit Aristoph., sed dixerunt Aeschylus, Euripides, alii, et videntur haec sonare tragoediam. Aeschyl. Ag. 1314. οἴμοι, πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω! — Οἴμοι, μάλ' αὖθις! Choëph. 873. οἴμοι, πανοίμοι, δεσπότου τελουμένου! Οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασι. cf. Blomf. ad Aeschyl. l. l. 1316. μόνος βοῆς, ut σοῦ μόνος pro σοῦ μονωθεὶς Ajac. Soph. 482., μεμονωμένοις πάσης βοηθείας ap. Diod. 19, 39. cf. Matth. gr. §. 329.

931, 2. δός σύ. ὦ παιδάριον. gl. Dorv. „appellat Carion servum Justi, qui ejus palliastrum portabat. eo sycophantam amicire vult, quia ei exuerat pallium proprium. ἀμφιέσαι, ut *amicire*, dicitur de vestibus totum corpus cingentibus, quale erat pallium" etc. F.

933. μὴ δῆθ'. μηδαμῶς. (*neutiquam, haudquaquam.*) gl. Dorv. sic etiam Hesych. cf. 961. πάλαι, *dudum.* utrumque vocab. de quovis tempore praeterito, etiam brevissimo, dicitur. cf. 257.

934. ἔπειτα. vide 45.

936. σεμνοῖς. λαμπροῖς. gl. Dorv.

937. τοῖς δ' ἐμβ. calceis Justi, quos ejus servulus portabat. quaerit ille, si pallio suo vestiendus sit sycophanta, quidnam calceis facturus sit Cario, si eos ab se accipiat.

939. ὥσπερ κοτ. ὅτι ἐπὶ τῶν κοτίνων καὶ ἄλλων δένδρων πανταχοῦ ἐν τοῖς ἱεροῖς (in lucis templorum) προσπατταλεύουσι τὰ ἀναθήματα. S. „de oleastris (cf. 582.) maxime solebant donaria clavis affixa suspendi, quia earum tanta est vivacitas, ut, etiamsi clavis configantur multis, tamen nihil laedantur. v. Herald. ad Tertull. Apol. p. 58., Turneb. ad Virg. Aen. 12, 766. seqq., Sp. ad Callim. p. 205. ed. Graev." *E F.*

940. ἄπειμι, *abibo* cf. 70. F.

941. σύζυγον. βοηθόν. — gl. Dorv., paris. „sic Orestes Pyladis dicitur σύζυγος in Eurip. Iph. T. 225." *Be.*

942. καὶ σύκινον, *etiam debilem, vel debilem atque infirmum.* S. ἴσον τῷ ἀσθενέστατον· τὸ γὰρ ξύλον τῆς συκῆς ἀσθενὲς, καὶ χαῦνον· ὅθεν καὶ συκίνη ἐπικουρία ἀντὶ τοῦ ἀσθενὴς, καὶ ἀνωφελής. — oppositum σύκινον τῷ ἰσχυρὸν, ut animadvertit Br., dictumque hoc quidem est εἰρωνικῶς. *si socium mihi, quamvis debilem, sumsero, faciam, ut fortis hic deus poenas det etc.*

943. τήμερον. σήμερον. (quae est communis vocabuli forma. F.) gl. Dorv.

ὅτι καταλύει περιφανῶς, εἷς ὢν μόνος,
τὴν δημοκρατίαν, οὔτε τὴν βουλὴν πιθὼν
τὴν τῶν πολιτῶν, οὔτε τὴν ἐκκλησίαν.
ΔΙ. καὶ μὴν, ἐπειδὴ τὴν πανοπλίαν τὴν ἐμὴν
ἔχων βαδίζεις, εἰς τὸ βαλανεῖον τρέχε,
ἔπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος ἑστηκὼς θέρου·
κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ.
ΧΡ. ἀλλ' ὁ βαλανεὺς ἕλξει θύραζ' αὐτὸν λαβὼν
τῶν ὀρχιπέδων· ἰδὼν γὰρ αὐτὸν γνώσεται,
ὅτι ἔστ' ἐκείνου τοῦ πονηροῦ κόμματος.
νὼ δ' εἰσίωμεν, ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν.

944. **καταλύει.** ἀφανίζει. (*tollit, evertit.* F.) gl. Paris. **περιφ.** ἤγουν φανερῶς. gl. Dorv.

945, 6. **οὔτε — ἐκκλησίαν.** quae sunt signa sublati popularis imperii, quod Athenis erat. S. **οὔτε τὴν βουλὴν πιθών.** ἀντὶ τοῦ πείσας. ὅσα δὲ τῇ βουλῇ δόξει, ταῦτα ἐπὶ τὸν δῆμον ἀναφέρεται· καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ ὑπὸ τοῦ δήμου ψηφιζόμενα ὑπὸ τῆς βουλῆς κυροῦται. „*inconsulto senatu atque populo.*“ E F. cf. Köpkei liber germ. de legibus et judiciis Graecorum pagg. 377. seqq.

947. **ἐπ. τὴν παν.** ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ ἐγένου κατ' ἐμὲ, ὅτε ἤμην πένης. — S. palliastrum suum dicit et laceros calceos, quibus sycophantam ornavit Cario.

948. „verbum **βαδίζειν** non caret acrimonia. est lat. *incedere*, quod dicitur de hominibus cum quadam pompa et fastu ingredientibus, quod ii faciunt, qui magnificis vestibus ornati sunt.“ F. **εἰς τὸ βαλ. τρέχε.** cf. 531.

949. **ἔπειτα.** cf. 791. „**κορ.**, velut otiosorum et egenorum in balneis antesignanus.“ *E Sp.* „comparat homo multitudinem pauperum in balneis degentium cum choro, quia fere in orbem stant. in eo sycophantam jubet occupare primum locum, quem (τὴν στάσιν ταύτην) ipse nuper (ποτὲ), quum egenus esset, tenuerat. **θέρεσθαι** est verbum atticum; reliqui Graeci dicunt θερμαίνεσθαι. v. Moeris, Thom. Mag. F.

951. **ἕλξει.** „forma att. pro communi ἑλκύσει. Moeris. p. 134.“ F.

953. **ἐκείνου**, *istius*, per contemtum, quo sensu et οὗτος dici annotavit Eccard. p. 92. cf. Ran. 947., 1234. vel *illius*, quod Justus dixit 858.

954. his dictis Chremylus cum Justo introït in domum suam; sed statim redit, quaeri audiens Plutum ab anicula. — Post hunc versum primae edd. 3, Dobr., D., *ΧΟΡΟΥ*, Br. *ΧΟ.* (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδή.) cf. 621. neque aliter est 1092.

ΓΡΑΥΣ. ΧΟΡΟΣ. ΧΡΕΜΥΛΟΣ. ΝΕΑΝΙΑΣ.

ΓΡ. Ἆρ', ὦ φίλοι γέροντες, ἐπὶ τὴν οἰκίαν
ἀφίγμεθ' ὄντως τοῦ νέου τούτου θεοῦ,
ἢ τῆς ὁδοῦ τοπαράπαν ἡμαρτήκαμεν;
ΧΟ. ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη,
ὦ μειρακίσκη· πυνθάνει γὰρ ὡρικῶς.
ΓΡ. φέρε νυν, ἐγὼ τῶν ἔνδοθεν καλέσω τινά.
ΧΡ. μὴ δῆτ'· ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα·
ἀλλ', ὅ τι μάλιστ' ἐλήλυθας, λέγειν σ' ἐχρῆν.

955. Poëta instituit jam post sycophantam inducere alias personas querentes, quae, quum vel ex opibus hominum divitum, sed malorum, vel ex inopia bonorum, multos magnosque cepissent fructus, nunc se iis orbatas vident. F. cf. S. ad 991. ὦ φ. γέροντες. vid. annot. ad 1021.

956. ὄντως. κατ' ἀλήθειαν. gl. paris.

957. τοπαρ. διόλου. gl. Dorv. cf. 347.

958. ἴσθ' ἀφιγμένη. vid. Matth. gr. §. 549, 2. pluralem θύρας digniorem esse ait F. persona Pluti. vid. itidem Matth. l. l. §. 292.

959. ὦ μειρ. (cf. 1067., 1075.) προσπαίζουσι τῇ πρεσβύτιδι οἱ γέροντες· καὶ μειρακίσκην μὲν διὰ τὸ τεθρυμμένον τοῦ ὡραϊσμοῦ (fucaverat faciem et comas: vide 1060.), ὡρικῶς δὲ ἢ εὐπρεπῶς ἢ κατὰ καιρόν. S. annotavit F., non carere haec verba elegantia et festivitate propter ambiguitatem: nam ὥραν et *tempus opportunum* significare, et *maturitatem nubilis aetatis; pulcritudinem* item atque *venustatem; denique* (?) *leporem sermonis* et *festivitatem, suavitatem, modestiam*, qualis inesse solet in dictis, etiam voce, puellarum ingenuarum: ita ut ὡρικῶς sit *opportune*, *commode*, *tempestive*, quia sciscitata erat anicula, stans ad ipsas fores domus, quam quaerebat; sed etiam *festive, lepide*, non solum propter os fucatum, sed etiam vocis mollitie blanditiisque (ὦ φίλοι γέροντες, φίλτατε 963. etc.), quibus se puellam simulabat pessima mulier; quae ejus levitas simul notatur.

960. καλέσω aoristum subjunctivi esse ait Dobr., laudans inprimis de hoc subjunctivo Elmslejum ad Eurip. Heracl. 559., Med. 1242.

961. μὴ δῆτ'. cf. 933. „αὐτός, *ipse, non vocatus, sponte mea.*“ B.

962. λέγειν σ' ἐχρῆν, *te dicere oportebat*, h. e. jam dictum

ΓΡ. πέπονθα δεινὰ καὶ παράνομ᾽, ὦ φίλτατε.
ἀφ᾽ οὗ γὰρ ὁ θεὸς οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
ἀβίωτον εἶναί μοι πεποίηκε τὸν βίον.
ΧΡ. τί δ᾽ ἔστιν; ἦπου καὶ σὺ συκοφάντρια
ἐν ταῖς γυναιξὶν ἦσθα;
ΓΡ. μὰ Δί᾽ ἐγὼ μὲν οὔκ.
ΧΡ. ἀλλ᾽ οὐ λαχοῦσ᾽ ἔπινες ἐν τῷ γράμματι;
ΓΡ. σκώπτεις· ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα.
ΧΡ. οὔκουν ἐρεῖς ἀνύσασα τὸν κνισμὸν τίνα;
ΓΡ. ἄκουέ νυν. ἦν δή μοί τι μειράκιον φίλον,
πενιχρὸν μέν, ἄλλως δ᾽ εὐπρόσωπον, καὶ καλόν,
καὶ χρηστόν. εἰ γάρ του δεηθείην ἐγώ,
ἅπαντ᾽ ἐποίει κοσμίως μοι, καὶ καλῶς·
* ἐγὼ δ᾽ ἐκείνῳ πάντα ταῦθ᾽ ὑπηρέτουν.
ΧΡ. τί δ᾽ ἦν, ὅ τι σου μάλιστ᾽ ἐδεῖθ᾽ ἑκάστοτε;
ΓΡ. οὐ πολλά· καὶ γὰρ ἐκνομίως μ᾽ ᾐσχύνετο·

oportuit. utuntur ejusmodi imperfectis illi, qui statim aliquid fieri cupiunt. v Matth gr. §. 505. annot.

963. δεινά: χαλεπά. παράνομ᾽: ἄδικα. gl. Dorv.

965. ἀβίωτον. cf. 197.

966, 7. ἦπου — ἦσθα; ἐπειδὴ εἶδε τοὺς πονηροὺς τῶν ἀνδρῶν ἀτυχήσαντας βλέψαντος τοῦ Πλούτου, φησὶν ἆρα (ἦπου, *num forte*,) καὶ σὺ ἐν ταῖς γυναιξὶ πονηρὰ εἶ; ὥσπερ δὲ πανδοκεύτρια (422.), οὕτω καὶ συκοφάντρια. S.

968. ἔπινες. παρ᾽ ὑπόνοιαν ἀντὶ τοῦ ἐδίκαζες. ὅτι δὲ κατὰ γράμματα ἐκληροῦντο, προείρηται etc. S. cf. 277. et de vinolentia mulierum 640.

969. κατακέκνησμαι membr. Paris., quas Br. aliique sunt secuti; κατακέκνισμαι etiam Suidas in δειλάκρα, et recentiorum editorum Bekk., Dobr., D. cf. Eustath. Il. λ΄, p. 872, 5 = 819. 39. vocabulorum κνίζειν, κνισμὸς, usus τροπικὸς, praesertim in re amoris, quae hic agitur, longe est frequentior quam τοῦ κναίειν sive κνᾷν, et ab eo derivatorum. vide, praeter Dobr. et quos testes citat, Soph. Oed. R. 745., Eurip. Med. 527., Matth. gr. §. 328.

970. ἀνύσ. c. 345.

972. πενιχρόν. πτωχόν. gl. Dorv., paris., perperam, etsi viduam eandem Lucas primum πενιχρὰν, deinde dixit πτωχὴν 21, 2, 3., quo loco abutitur F. vide 544. seqq.

973. χρηστόν. ἀγαθόν. gl. Dorv. *probum*, *liberalem*, ut 999. τοὺς τρόπους οὐ μοχθηρός. *E F.*

974. κοσμίως εὐτάκτως. καλῶς. ἤγουν πρεπόντως. gl. Dorv.

975. languere H. sentiens verbum ταῦτα malebat ἐγὼ δ᾽ ἐκ. πάντα γ᾽ ἀνθυπηρέτουν, quam revera manum puto Comici. aliorum commenta sciens omitto, nec malim id, de quo pridem cogitabam, πάντα πάνθ᾽, i. e. πάντα κατὰ πάντα, vel uno verbo παντάπαντα, pro παντάπασι.

976. ἑκάστοτε. πάντοτε. gl. Dorv. rectius dixisset ἀεί. cf. 326. *quid vero abs te maxime petebat semper?* h. e. petere solebat.

977. ἐκνομ. ἀντὶ τοῦ ὑπερφυῶς, ὑπερβαλλόντως, μεγάλως· κυρίως δὲ τὸ ὑπὲρ τὸ νενομισμένον. S. est *eximie*, *vehementer*, *valde*, *unice*, *supra modum*. v. Suid., Hesych. (add. Zonar. lex. t. 1. p. 681. B.) nam

ἀλλ᾽ ἀργυρίου δραχμὰς ἂν ᾔτησ᾽ εἴκοσιν
εἰς ἱμάτιον· ὀκτὼ δ᾽ ἂν εἰς ὑποδήματα·
καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον
ἐκέλευσεν ἄν, τῇ μητρί θ᾽ ἱματίδιον·
πυρῶν τ᾽ ἂν ἐδεήθη μεδίμνων τεττάρων.
ΧΡ. οὐ πολλὰ τοίνυν, μὰ τὸν Ἀπόλλω, ταῦτά γε
εἴρηκας, ἀλλὰ δῆλον, ὅτι σ᾽ ᾐσχύνετο.
ΓΡ. καὶ ταῦτα τοίνυν οὐχ ἕνεκεν μισητίας
αἰτεῖν μ᾽ ἔφασκεν, ἀλλὰ φιλίας οὕνεκα,
ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό μου.
ΧΡ. λέγεις ἐρῶντ᾽ ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα.
ΓΡ. ἀλλ᾽ οὐχὶ νῦν ὁ βδελυρὸς ἔτι τὸν νοῦν ἔχει
τὸν αὐτόν, ἀλλὰ πολὺ μεθέστηκεν πάνυ.
ἐμοῦ γὰρ αὐτῷ τὸν πλακοῦντα τουτονὶ
καὶ τἄλλα τἀπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα

νόμος est *mos, consuetudo*, id quod fieri solet publice. convenit igitur ἐκνομ. quodammodo cum lat. voc. *enormiter*, et ἐκν. μ᾽ ᾐσχ. est *singularis quaedam eum verecundia mei atque pudor tenebat.* F. non sine affectatione eloquentiae dictum videtur ἐκνομίως, quemadmodum scurrae nostrates dicere consueverunt *ungeheuer* vel, si diis placet, *schauderhaft*, pro *sehr.* quam affectationem irridens Chremylus 988. λέγεις ἐρῶντ᾽ ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα. cf. ann. ad 1003.

978. ἀργ. δραχμάς. nam Attici etiam aureis drachmis usi sunt. ut Aeschin. Socr. 2, 3. τάλαντον ἀργυρίου. drachma autem att. fuit par denario rom., et dicitur fere simpliciter δραχμή, ut 1015. F. ἂν ᾔτησε, *petere solebat.* cf. seqq., 1008., 1138., etc.

980. F. vetulam deminutivis uti censet, quo referat amatoris orationem, modeste aliquid ab amica petentis pro aliis; neque nos intercedimus, quominus haec ita intelligantur; sed tamen potest, ut ad affectationem istam pertineant, de qua dictum ad 977.

982. μέδιμνος atticus par fuit modiis sex, h. e. 96 (aliis, ut Müntero h. l., 72. cf. Romé de l'Isle *Metrol. Taf.* ex interpr. Grossii p. 90. cum ejus adnot. B.) sextariis Romanorum. — Athenn. vesci panibus triticeis soliti sunt. vid. Nepos vit. Att. 2, 6. F.

983. οὐ πολλά. εἰρωνικὸς ὁ λόγος. gl. Dorv.

984. δῆλον, ὅτι σ᾽ ᾐσχ. quod dixit anus 977.

985. μισ. πορνείας. — οὐχ ἕνεκα, φησί, τοῦ ὑπηρετεῖν μου τῇ ἀσελγείᾳ. S. non ut amator haec petere se dicebat ab anu, sed ut amicus, quo ejus memor esset. — annotavit F., μισητοὺς proprie quidem dici μίσους ἀξίους, (i. e. pravos, improbosque), sed ap. Atticos et inprimis Comicos κατ᾽ ἐξοχὴν ea appellatione notari lascivos atque libidinosos, et μισητίαν esse *lasciviam*, sive *salacitatem*. cf. H.

989. ὁ βδελ. ὁ αἰσχρός. gl. Dorv.

990. ἀλλὰ — πάνυ. *sed animum prorsus mutavit.* sic supra 361. ὡς πολὺ μεθέστηχ᾽ etc. E K.

991, 2. πλακοῦντα. τραγήματα. cf. 190. sequ. εἰκότως εἶπε τουτονί· ἔφερε γὰρ ἐν ταῖς χερσὶ διὰ τὸ πέμψαι μὲν αὐτὴν ἐκείνῳ, μὴ δέξασθαι δὲ αὐτὸν, ἀλλ᾽ ἀποπέμψαι πάλιν αὐτῇ. S. ἐπὶ τοῦ πίν. *in lance.* cf. 809.

ἰπόντα πεμψάσης, ὑπειπούσης θ', ὅτι
εἰς ἑσπέραν ἥξοιμι...
ΧΡ. τί σ' ἔδρασ', εἰπέ μοι.
ΓΡ. ἄμητα προσαπέπεμψεν ἡμῖν τουτονὶ,
ἐφ' ᾧτ' ἐκεῖσε μηδέποτέ μ' ἐλθεῖν ἔτι,
καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων, ὅτι
πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.
ΧΡ. δῆλον ὅτι τοὺς τρόπους τις οὐ μοχθηρὸς ἦν·
ἔπειτα πλουτῶν οὐκέθ' ἥδεται φακῇ,
προτοῦ δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντ' ἐπήσθιεν.
ΓΡ. καὶ μὴν προτοῦ γ' ὁσημέραι, νὴ τὼ θεὼ,
ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν αἰεὶ τὴν ἐμήν.

993. ὑπειπ. προειπούσης, *et cum praedixissem, ad vesperam me venturam.* vidd. interpp. et, quos laudant, Suid. et Thom. Mag. v. ὑπάγειν.

995. ἄμητα. εἶδος πλακοῦντος γαλακτώδους. (fuit genus placentae confectae e farina, lacte et ovis subacta. v. Athen 13, 13., p. 644., Etym. M. h. v., et Pierson. ad Moer. p. 84. sequ. F.) οὐ μόνον ὅτι οὐκ ἐδέξατο τὰ δῶρά μου, ἀλλὰ καὶ οἴκοθεν ἔπεμψέ μοι ἄλλο πλακούντιον, ὡς ἂν λέγων μηκέτι ἐκεῖσε πατῆσαι. S.

996. ἐφ' ᾧτ', *hac conditione, ut* —. vid. Matth. gr. §. 585.

997. πρὸς, *praeterea*, ut Xenoph. Exped. Cyri 3, 2, 2., Eurip. Phoen. 572., 818. etc. gl. Dorv. πρὸς ἐπὶ τ. ἐκ παραλλήλου. gl. paris. ἀποπέμπων, εἰς τοὐπίσω πέμπων. (placentam et reliqua, quae miserat anus amore perdita.)

998. „Milesii quondam strenui, fortes et opulenti, tandem ita voluptatibus servierunt, ut una cum fortitudinis laude amiserint opes, Darii Hystaspis, Persarum regis, seculo. (circa olymp. 66. 3., ante Chr. nat. 513.) unde natum est proverb. de iis, qui ex opulentis et beatis facti sunt miseri et inopes. v. Athen. 12, 5., Apostol. 15, 59., ann. ad Anacr. fragm. 28." — F. Omnino conversiones rerum eo proverbio significari videntur, velut hic mutatus amor adolescentis, mutata forma vetulae olim pulcrae, denique mutata utriusque fortuna, divite facto juvene, et ad inopiam redacta anicula propter lasciviam.

999. μοχθ. κακός. reponit hoc anui, quae adolescentem dixit χρήστον 973.

1000. „ordo verborum est πλουτῶν ἔπειτα οὐκ. ἥδ. φ. nam ἔπειτα eleganter postponitur participiis, ut εἶτα, οὕτως, τότε. vide 79., 207., 317., 906." F. φακῇ. cf. 192. S. εἰκότως παρεικάζει φακῇ τὴν γραῦν. — alii haec proprie intelligunt, quod minus placet.

1001. sic Athen. 4, 21., p. 170., nisi quod habet ἐπήσθιον. libri Aristoph. ἅπαντα κατήσθιεν, Rav. ἅπαντ' ὑπηίσθιεν, Ven. ἅπαντά γ' ἤσθιεν, quibus scripturis illam merito praetulerunt viri docti. B. „ἅπαντ' ἐπεσθίειν est *omnino omnia opsonia edere ad panem*, ut Xenophon Mem. Socr. 3, 14, 2. dixit ἐσθίουσι πάντες ἐπὶ τῷ σίτῳ ὄψον." —

1002. „ὁσημέραι est vocab. att., idem quod καθ' ἡμέραν ap. reliquos Graecos. v. Moeris." F. Hesych. νὴ τὼ θεώ: ὅρκος κατὰ Δήμητρος καὶ Κόρης. Poll. 10, 97. — H. cf. annot. ad 1009.

1003. tragicam formam αἰεὶ et h. l., et 1045., vetula usurpat emphasi ridicula, et affectate: v. ann.

ΧΡ. ἐπ' ἐκφοράν;
ΓΡ. μὰ Δί', ἀλλὰ τῆς φωνῆς μόνον
ἐρῶν ἀκοῦσαι.
ΧΡ. τοῦ λαβεῖν μὲν οὖν χάριν.
ΓΡ. καὶ, νὴ Δί', εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με,
νηττάριον ἂν καὶ βάτιον ὑπεκορίζετο.

ad 977., 980. alioqui dicere poterat ἐπὶ τὴν θ. ἐβάδιζε τὴν ἐμὴν ἀεί.

1004. ἐκφοράν. ἐνταφιασμόν. gl. Br. Be. „Vel ad efferenda bona tua [quo sensu saepius dici ἐκφορεῖν, et ἐκφορὰν ap. Plut. t. 2. p. 660, A., annotavit H.]; vel ad te efferendam, si mortua forte fueris: nam annosa quum sis, morti es vicina. In Eccles. 926., ubi vetula itidem ut haec pruriens dicit ad adolescentulam οὐδεὶς γὰρ ὡς σὲ πρότερον εἴσεισ' ἀντ' ἐμοῦ, haec respondet οὔκουν ἐπ' ἐκφοράν;

1005. ἐρῶν. ἐπιθυμῶν. gl. paris. — τοῦ — χάριν. haec secum, nisi fallor, Chremylus, vel ad spectatores; et pariter sequentia usque ad 1020.; certe nihil ad ea respondet anus, quae vehementer eam pupugissent omnia, si audivisset.

1007. libri antiqui fere νιτάριον ἂν καὶ βάτιον ὑπ. pauci cum quibusdam grammaticis νιττάριον et βάττιον. T. Fabro ad Lucret. 4. p. 497. placuit νησσάριον. Bentl. „A νῆσσα," inquit, „attice νῆττα, deminutiva extant νήττιον et νηττάριον· a φάσσα, φάττα est φάττιον. Onomasticon latinograecum Labbei *palumbes*, φάττα. *palumbula*, φάττιον. porro inter blanditias amantium *anaticulas*, *palumbulas*, sive, quod idem est, *columbulas* (nam palumbes est genus columbae) vel primum locum obtinere, ex notissimo Plauti loco constat Asinar. 3, 3. [103. sequ.] *Dic igitur me (med) anaticulam, columbulam, catellum, Hirundinem, monedulam, putillum, passerillum.*" etc. Hisce rationibus inductus vir sagacissimus recte scripsit νηττάριον, non recte φάττιον, cum βάτιον habeat quo tueatur locum suum. nam sive avem βατίδα intelligas, de qua Aristoteles in Hist. anim., sive potius βάτον piscem, qui et ipse βατὶς vocatur et latine *raja*, *batus*, ab utroque nomine derivatur deminutivum βάτιον, quod ostendunt libri. est autem procul dubio intelligendus piscis, de quo vidd. Camus ad Aristot. Hist. anim. 2. p. 715. seqq. et Florens Christ. ad Pac. 754., Vesp. 495. postremo quidem loco senex, mensarum delicias enumerans, οὐδὲ χαίρω, inquit, βατίσιν, οὐδ' ἐγχέλυσιν etc. etiam culinarius poëta Archestratus ap. Athen. 8., ed. Schweigh. 3. p. 44. sequ., καὶ βάτιδ' ἑφθὴν ἔσθε μέσου χειμῶνος ἐν ὥρῃ, Καὶ ταύτῃ τυρὸν, καὶ σίλφιον. ipse S., quem superbe spernit Bentl., ἢ δύναται (vocab. βάτιον) βάτον ἀντὶ τοῦ τρυφερὸν καὶ μαλακὸν, οἷος ὁ βάτος τὸ ἰχθύδιον. sed non omnes homines amant ejusmodi pisces cartilagineos: velut tibicen illa ap. eundem Athen. 8. p. 337, E, commendanti cuidam βάτον, tanquam optimum genus piscium, respondet ὥσπερ ἂν εἴ τις ἑφθὸν τριβώνιον ἐσθίοι. neque aliter sensisse arbitror hunc adolescentulum, vetulae amatorem, cum eam appellaret βάτιον, *rajulam*, simul blanditus illi ὑποκοριστικῷ, quemadmodum et nostrates dicere solent *mein Fischchen*, et maciem mulieris comparatione piscis cartilaginei deridens. largioremque etiam jocandi materiam praebebat vox πολυσήμαντος, cum liberum esset spectatoribus praeterea cogitare *rubum*, seu *spinam* (βάτον), praesertim rosae, cui similis puella, sicut anus spinae; (epigrammatarius Anthol. Palat. 2. p. 336. τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἢν δὲ παρέλθῃ, Ζητῶν εὑρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον·) vel βάτιον, *batiolam*, poculi genus, cujus nomen congrueret moribus vetulae

ΧΡ. ἔπειτ' ἴσως ᾔτησ' ἂν εἰς ὑποδήματα;
ΓΡ. μυστηρίοις δὲ τοῖς μεγάλοις ὀχουμένην
ἐπὶ τῆς ἁμάξης ὅτι προσέβλεψέν μέ τις,
ἐτυπτόμην διὰ τοῦθ' ὅλην τὴν ἡμέραν·
οὕτω σφόδρα ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν.
ΧΡ. μόνος γὰρ ἥδεθ', ὡς ἔοικεν, ἐσθίων.
ΓΡ. καὶ τάς γε χεῖρας παγκάλας ἔχειν μ' ἔφη....
ΧΡ. ὁπότε προτείνειάν γε δραχμὰς εἴκοσιν.
ΓΡ. ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ που...
ΧΡ. εἰ Θάσιον ἐνέχεις, εἰκότως γε, νὴ Δία.

bibacis. (968.) servandum igitur omni modo est *βάτιον*, quae vox etiam numeris (*νηττάρι* | *-ον ἂν* | *καὶ βάτι* | *-ον ὑπε* | *-κορί* | *-ζετο*) optime convenit: nam quod legitur ap. Suidam in MS. *νιτάριον καὶ βιτάριον*, etsi ferri utcunque potest *βατάριον*, usurpato proceleusmatico pro anapaesto sede quarta, tamen scripturae ceterorum codd. non est praeferendum, cum praesertim sono simili ductus ille librarius *βατάριον* scripsisse videatur, ut *νηττάριον*. minime autem admittendum *φάττιον*, neque audiendus S. Rav. (*νηττάριον*: *νηττάριον καὶ φάττιον εἴδη φυτῶν· θέλει δὲ εἰπεῖν „ὡς ἄνθη με εἶχεν*, etc.)

1009. de mysteriis vide 841. F. „Ante *μυστ.* intell. *ἐν*, ut Theophr. Charact. 3, 2. scil. ista anicula videtur, ut aliae Athenienses mulieres cujusvis dignitatis et aetatis (v. Meurs. Eleus. c. 16.), initiata fuisse sacris Cereris. feminas autem tum Eleusina vectas esse bigis, h. e. *ὀχεῖσθαι ἐπὶ τῆς ἁμάξης*, quod Aelianus V. H. 13, 24. dixit *ἐλαύνειν ἐπὶ τῶν ζευγῶν*, hic locus satis declarat. Aelianus l. l. (ad quem videndus est Perizon.) tradit, Lycurgum oratorem, Platonis et Isocratis discipulum, legem tulisse, ne mulieres amplius bigis veherentur ad mysteria, ne scil. cives fierent pauperes mulierum insano luxu, ut Plut. in vita Lycurgi rhet. docet." Aristophanis aetate adhuc licuit mulieribus curru ad mysteria vehi. sollemne autem erat amatoribus, mulieres, ad quas animum adjecerant, deducere ad eum locum, ubi agabantur mysteria, sumtus quoque vehiculo aliisque rebus suppeditare. *Münter*. secundum Sp. de lege ipsa vid. Petit. de Legg. att. p. 105. sequ., ubi nec hujus loci oblitus est. B.

1011. *ἐτυπτ. ἐδερόμην*. gl. Dorv. — ardor anus salacissimae plagas emti amatoris et aemulationem commode simulantis libenter perpetiebatur. — *Ex H.*

1012. *ζηλότυπος*, *ζηλωτής*, *ζηλῶν*, *aemulus*, verbum, quo solos Atticos uti ait F. secundum Moer. v. *ζηλῶ*.

1013. *μόνος*, sine rivali. vel *αὐξητικὴ* vox est, de quo v. index in *μόνος*. cf. 1019. et 20. *ἐσθίων*, coenans apud te.

1016. Suid. *ὄζω*. *Ἀριστοφ. Πλούτῳ· ὄζειν — μου*. (sic, ut ipsius poëtae libri, sed soloece. neque obtemperandum Invernizzio, Brunckio et aliis, qui ediderunt *ὄζειν — ἡδύ με*, sed supplendum est pronomen ex 1014. confusae *π* et *μ* litterae, menda non infrequente, velut apud Euripidem Plisthenis fragm. 7. nostrae ed. *μελεγγραφεῖς* legitur mendose pro *παλαιγραφεῖς*, et contra apud eundem Iphig. Aul. 688. in pluribus libris *παντόσυνοι* pro *μαντόσυνοι*, et *ποιήσεσθαι* pro *μοι ἔσεσθαι* apud Xenophontem Exped. Cyri 7, 6, 20. cf. Iliad. γ', 287.) *ἀντὶ τοῦ ὀσμὴν ἡδεῖαν ἔλεγεν ἰέναι ἀπὸ τοῦ σώματός μου*. annotavit Dobr.

1017. *Θάσ. οἶνον δηλ.* gl. Dorv., paris. quod verbum alibi F. addi ait, velut ap. Lucianum Amor. ed. Reiz. 2. p. 427. cf. Bos. de Ellips.

ΓΡ. τὸ βλέμμα δ᾽ ὡς ἔχοιμι μαλακὸν καὶ καλόν.
ΧΡ. οὐ σκαιὸς ἦν ἄνθρωπος, ἀλλ᾽ ἠπίστατο
γραὸς καπρώσης ταφόδια κατεσθίειν.
ΓΡ. ταῦτ᾽ οὖν ὁ θεός, ὦ φίλ᾽ ἄνερ, οὐκ ὀρθῶς ποιεῖ,
φάσκων βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις ἀεί.
ΧΡ. τί γὰρ ποιήσει, φράζε, καὶ πεπράξεται.
ΓΡ. ἀναγκάσαι δίκαιόν ἐστι, νὴ Δία,
τὸν εὖ παθόνθ᾽ ὑπ᾽ ἐμοῦ πάλιν μ᾽ ἀντευποιεῖν,
ἢ μηδ᾽ ὁτιοῦν ἀγαθὸν δίκαιός ἐστ᾽ ἔχειν.
ΧΡ. οὔκουν καθ᾽ ἑκάστην ἀπεδίδου τὴν νύκτα σοι;
ΓΡ. ἀλλ᾽ οὐδέποτέ με ζῶσαν ἀπολείψειν ἔφη.

l. gr. v. *οἶνος*. ,,vinum nobilissimum e Thaso, insula maris aegaei prope Thraciam, de quo vidd. Athen. 1. p. 29., Aelian. V. H. 14, 81., Colum. 3, 2, 23., Virg. Georg. 2, 91., Plin. H. N. 14, 7., Apul. Apol. p. 135., et de ejus confectione Geoponica 8, 23.“ *E Sp. et F. ἐνέχεις, ἐνέχεες. Be.*

1019. *σκαιὸς* propr. est *sinister*, deinde *stultus*, *imperitus*, *ineptus*, *iners*, ut *δεξιὸς* audit homo *callidus* et *peritus*. v. Hesych. v. *σκαιός*.

1020. *καπρ. τάφ.* *ἐρωτομανοῦς, μαχλώσης, ὀρεγομένης συνουσίας·* (*τάφ.*) *τὰ ἀναλώματα, τὴν οὐσίαν. ἔφοδος θηλυκῶς ἡ ἐπέλευσίς τινος. ἐφόδιον δὲ οὐδετέρως καὶ ἐφόδια πληθυντικῶς τὰ ἐν τῇ ὁδῷ κυρίως γινόμενα ἀναλώματα* (viatica), *ἐνταῦθα δὲ ἁπλῶς λέγει τὰ ἀναλώματα.* (*facultates*, *res*, *opes*, quatenus in vita, tanquam via, necessariae sunt, ut *viaticum* Cic. Cat. maj. 18. *τάφ. κατεσθίειν* [*δαπανᾷν*. gl. Dorv.], *consumere*, *perdere*, *rem*, ut Luc. 15, 30. *καταφαγεῖν τὸν βίον*. ita *comedere* pro *perdere* Cic. Epist. 9, 18, 6. etc. F.) S. ,,*καπρᾷν, καπριᾷν, καπρίζειν*, proprie dicuntur apri, verres, sues, cum libidine excitantur, ita ut sit *ἔχειν πρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμητικῶς*, interprete Aristotele Hist. anim. 6. 18.“ *E F.*

1021. *ὁ θεὸς*, Plutus. *ὦ φίλ. ἄνερ.* vox blandae compellationis, ut *ὦ φίλτατε* 1030. cf. 955.

1022. *φάσκων βοηθεῖν.* *καίπερ ὁμολογῶν βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις, τοὐναντίον ποιεῖ, ἐκείνου τοῦ ἀδικοῦντός με προϊστάμενος· ἐπειδὴ τοῖς δικαίοις, ὡς ἀδικουμένοις, προσεκλίθη.* S. *τοῖς ἀδ. ἀεί*, *τοῖς ἀεὶ ἀδικ.*, injuria affectis, quoties eos reperisset. cf. 976. Dobr. ,,rideri suspicor solennem adulationis cantilenam, quam a poëtis et oratoribus, praesertim bellum suasuris, nimis libenter audiebat populus Athen. Isocrates Paneg. p. 51. H. Steph., ap. Musgr. ad Eurip. Suppl. 323=332. Gaisford., *διετέλεσαν (οἱ πρόγονοι ἡμῶν) κοινὴν πόλιν παρέχοντες, καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαμύνουσαν.* cf. Demosth. pro Rhod. p. 115. n. 23. (196.), pro Megalop. p. 121. n. 21. (205.)“ etc.

1023. *τί γὰρ π., φράζε, καὶ π.*, *dic igitur*, *quid facere debeat* (*ποιήσει*: vid. Matth. gr. §. 498.) *Plutus*, *et factum fuerit.*

1025. *εὖ παθ.* *εὐεργετηθέντα.* gl. paris. F. ,,*πάλιν μ᾽ ἀντ.*, *vicem mihi rependere.* — anicula, in egestate jacens, volebat ab amatore ita adjuvari, ut victum ab eo acciperet.“

1026. ita Br. (collatis Nub. 1232., 1371., Eurip. Suppl. 188. *ἐγὼ δίκαιός εἰμ᾽ ἀφηγεῖσθαι τάδε.*) Bekk., D., Rav., *δίκαιον*, quod minus elegans videtur ab interprete profectum. plurimi ll. *ἢ μ. ὅτ. δίκαιον ἀγαθόν ἐστ᾽ ἔ.* sed Brunckii codex C. et Rav. *ἀγαθὸν δίκαιον.* — *μηδ᾽ ὁτ.* cf. 595.

1027. *ἀπέδ.* *τοὺς μισθούς.* gl. Dorv.

1028. *at nunquam se me deserturum esse promisit.* ,,*ἀπολείπειν* fere usurpatur in sponsis, qui sponsas repudiant.“

ΧΡ. *ὀρθῶς γε· νῦν δέ γ' οὐκέτι ζῆν σ' οἴεται.*
ΓΡ. *ὑπὸ τοῦ γὰρ ἄλγους κατατέτηκ', ὦ φίλτατε.*
ΧΡ. *οὔκ· ἀλλὰ κατασέσηπας, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.*
ΓΡ. *διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διελκύσαις.*
ΧΡ. *εἰ τυγχάνοι γ' ὁ δακτύλιος ὢν τηλία.*
ΓΡ. *καὶ μὴν τὸ μειράκιον τοδὶ προσέρχεται,*
οὗπερ πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω·
ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν.
ΧΡ. *φαίνεται·*
στέφανόν γέ τοι καὶ δᾷδ' ἔχων πορεύεται.
ΝΕ. *ἀσπάζομαι. τί φησιν ἀρχαία φίλη;*
πολιὰ γεγένησαι ταχύ γε, νὴ τὸν οὐρανόν.

1029. ὀρθῶς γε. ἀληθῶς λέγεις. gl. Dorv.

1030. *prae dolore enim contabui.* proprie κατατήκεσθαι dicuntur nix et cera, quae liquescunt. *E F.*

1031. κατασ. ὑπὸ τοῦ γήρως καὶ τοῦ χρόνου. — S.

1032. *sane per annulum me traxeris.* — est proverb. ἐπὶ τῶν διὰ νόσον ἢ λύπην λεπτῶν καὶ ἰσχνῶν γενομένων. v. Zenob. 3, 18., Diogenian. 4, 30., Kirchmann. de Annulis c. 24. *F F.* cf. etiam Erasmi Adagia.

1033. ita plures codd., Suid. MS., K. in annot., Br. etc. codd. Dorv. et Rav. τυγχάνει. recte B. „h. l. quum non de certo quodam et posito evento, [velut si dicas, quod insani est „quando quidem annulus erit cribrum,"] sed de eo, quod fieri et sumi possit, dicatur, optativo opus est." — τηλία, κοσκίνου κύκλος seu περιφέρεια, ut explicant S., Etym., Suid. cf. Hesych. vv. τηλία et ἀλευρότησις. crassitiem vetulae irridet, dicens, per annulum eam trahi posse, si annulus tam amplus sit quam cribrum. minus aptae sunt aliae expositiones, quae leguntur in scholiis.

1036. „κῶμος est *comissatio;* quo nomine significatur *compotatio* nocturna, [non autem est i. q. μέθη, quocum vocab. jungitur interdum κῶμος. v. Hemsterhus. annot. ad Schol. B. cf. F. A. Wolf. ad Plat. Symp. 30.] jocis impudicis, (?) cantilenis obscenis, [? num obscenum est παρακλαυσίθυρον illud ap. Plautum Curc. 150. seqq.?] saltationibus ab honestate remotis (v. Anacr. Od. 6.), omnique petulantia abundans, [?] ita ut sodales (κωμασταὶ) ebrii [?] provolent in publicum [unguentati: vid. Be.] coronati, facesque tenentes (1037., 1048.), et canentes carmina amatoria fidibus, etiam armati, pergant ad aedes amicarum, quarum fores pulsent neque raro effringant. vv. Lamb. Bos. Exercc. phill. ad Rom. 13, 13., C. G. Schwarzii libellus de Comissationibus veterum, editus Altorfii 1744. 4., nos ad Anacr. tit. od. 6." F.

1038. perperam libri *ΝΕ.* ἀσπάζομαι. *ΓΡ.* τί φησιν; *ΝΕ.* ἀρχαία φίλη, Πολιὰ etc., quae sic accipientes frustra sudant ineptiuntque explicatores. (S. ἀσπάζομαι. — μεθύων οὐ λέγει χαῖρε. [quasi non idem significaret ἀσπάζομαι: v. Nub. 1100.] ἢ δὲ διὰ τὸ ἄτοπον δοκοῦν τῆς προσρήσεως, ὡς ἐν ἔρωτι, τί φησιν; sapienti sat.) nec recte Rav. σέ φησιν, quae videtur esse correctio, sed insulsa, sive anum, sive Chremylum hoc dicere arbitreris. imo juvenis, anum irridens, „Salve," inquit, „quid ait vetus amica?" dein aperte insultat mulieri. notum est, in distinguendis dramatum personis parvam esse codicum auctoritatem. — B. „Constituitur hic Act. 4. scenae 5. initium."

ΓΡ. τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεος, ἧς ὑβρίζομαι!
ΧΡ. ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑορακέναι.
ΓΡ. ποίου χρόνου, ταλάνταθ', ὃς παρ' ἐμοὶ χθὲς ἦν;
ΧΡ. τοὐναντίον πέπονθε τοῖς πολλοῖς ἄρα·
μεθύων γάρ, ὡς ἔοικεν, ὀξύτερον βλέπει.
ΓΡ. οὔκ, ἀλλ' ἀκόλαστός ἐστιν αἰεὶ τοὺς τρόπους.
ΝΕ. ὦ Ποντοπόσειδον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί,
ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ῥυτίδων ὅσας ἔχει!
ΓΡ. ἀᾶ,
τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερ'!
ΧΡ. εὖ μέντοι λέγει·
ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ,

1040. τάλ. ἐγὼ τῆς ὕβρ. idem est quod *οἴμοι τῆς ὕβρ.*, ut 385. *οἴμοι τῶν κακῶν.* est enim genit. indignantis et dolentis. v. Anim. ad Well. 3, 1., p. 348. — genit. pronominis *ἧς* accommodatus est nomini *τῆς ὕβρ.* (per attractionem) F. cf. 1124.

1041. — F. „διὰ π. χρ., *post longum temporis intervallum.* saepe omittitur *πολλοῦ*, ut Xenoph. Cyr. 1, 4, 28., Memor. Socr. 2, 8, 1." — cf. 580., 1051.

1042. ταλ. *improbissime*, qui et ipse me irrideas. cf. 1056.

1043. τοῖς πολλ. *μεθύσοις.* gl. paris. F. „dativus pendet a nomine *τοὐναντίον.* sensus *secus ei evenit ac plerisque ebriis.*" (velut ebrius adolescens ap. Terent. Eun. 4, 5, 4. ancillae occurrenti acclamat *Vah, quanto nunc formosior Videre mihi quam dudum!*)

1044. *οἱ γὰρ μεθύοντες οὐχ ὁρῶσι. παίζει οὖν, ὅτι ὀξέως ἐθεάσατο τὰς πολιὰς αὐτῆς ὁ νέος, ἀμαυροῦσθαι ὀφείλων τὴν ὄψιν ἐκ τῆς μέθης.* — S. ὀξυτ. βλ. Horat. Sat. 1, 3, 26. *cur in amicorum vitiis tam cernis acutum?*

1045. ἀκολ. *ἀπαίδευτος.* gl. paris. „est propr. *incastigatus*; deinde, quod consequens est, *impudens, protervus, moribus rusticis.*" F. — αἰεί. v. ann. ad 1003.

1046. ὦ Ποντ. dictum cum emphasi ridicula, quasi aliquis sit Neptunus quam *πόντιος.* cf. 392. sequ. nec juniores invocasse hunc deum videntur, aut per eum jurasse. S. *ὦ πόντιε Πόσειδον.* θεοὶ δὲ πρεσβυτικοὶ *οἱ τοῖς πρεσβύταις ἐφιστάμενοι θεοί· ἐπειδὴ καὶ ὁ Ποσειδῶν τῶν πρεσβυτέρων θεῶν, καὶ οὐχ ὅμοιός ἐστι Διονύσῳ, ἢ Ἀπόλλωνι.* — hoc certum est, juventutis praesides ferri Apollinem, Bacchum, Pana. — καὶ θ. πρ. dictum est pro *οἱ ἄλλοι θεοί* (cf. 793.): sed quinam fuerint illi, non constat. — *E F.* haud inepte Münt. censet, eosdem esse, qui alias appellentur *μεγάλοι*, simul autem senectutem mulieris sugillari.

1047. τῶν ῥυτ. ὅσας. cf. 689.

1048. vulgo *ἆ, ἆ. ἀᾶ* scripsi ut *αἰαῖ, ὑῦ*, nec me movet Suidas, qui *ἂ ἂ* pronunciari jubet *κατὰ διαίρεσιν*: cujus rei hanc reddit acumine suo dignam rationem *εἰ γὰρ ἓν μέρος λόγου ἦν, καὶ κατὰ σύναψιν ἀνεγινώσκετο, οὐ χρείαν εἶχε τῶν δύο τόνων, ἤτοι τῶν δύο ὀξειῶν.* arbitrarium hoc quoque est, quod addit, *καὶ τοῦτο μὲν ἐκπλήξεως ὂν ψιλοῦται· τὸ δὲ ἃ ἃ θαυμαστικὸν δασύνεται.*

1049. 2 codd. *μόνον.* cf. 185. F. „non male; sed profectum tamen a manu correctoris videtur. sic Aeschyl. Socr. 3, 16. *ἑνὸς μόνου μνησθήσομαι, τοῦ ἀξιολογωτάτου.* „cf. Schaefer. Melet. crit. p. 19. B.

ὥσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην καύσεται.
ΝΕ. βούλει διὰ χρόνου πρός με παῖσαι;
ΓΡ. ποῖ, τάλαν;
ΝΕ. αὐτοῦ, λαβοῦσα κάρυα.
ΓΡ. παιδιὰν τίνα;
ΝΕ. „πόσους ἔχεις — ὀδόντας;"
ΧΡ. ἀλλὰ γνώσομαι
κἄγωγ'. ἔχει γὰρ τρεῖς ἴσως, ἢ τέτταρας.
ΝΕ. ἀπότισον· ἕνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ.

1050. εἰρεσιώνη erat ramus oleae, lanea corona ornatus, e quo pendebant panes, ficus et alia poma, suspensus pro foribus aedium Athenn. in memoriam veteris cujusdam obsecrationis publicae, ut defenderent a se famem vel pestilentiam, ex oraculi delphici responso. mutabatur quotannis ita, ut recens ramus pro vetere suspenderetur. varias vett. scriptt. et grammaticorum narrationes de hoc ramorum genere collegit diligenter Meurs. Graec. fer. v. Πυανέψια p. 242. seqq. [laudat Sp. de εἰρεσιώνῃ praeter S. Strabonem 1. p. 16. et Plut. Theseo c. 21.] in scholiis haec inter alia leguntur εἰρεσιώνη θάλλος ἐλαίας, ἢ δάφνης(?), ἐξ ἐρίων καὶ θαλλοῦ συμπεπλεγμένος, ἔχων ἄρτον ἐξηρτημένον, καὶ κοτύλην (ἔστι δὲ μέτρον, ὃ νῦν καλοῦμεν ἡμίξεστον), καὶ σῦκα, καὶ πάντα τὰ ἀγαθά. ταύτην δὲ τὴν εἰρεσιώνην πρὸ τῶν οἰκημάτων ἐτίθεντο οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ κατ' ἔτος ἤλλαττον. εἰώθει δὲ παῖς ἀμφιθαλὴς ἀμφ' αὐτῇ ταῦτα λέγειν (quae item laudant Plut. l. l. et Clemens Alex. Strom. 4. p. 474.) εἰρεσιώνη σῦκα φέρει, καὶ πίονας ἄρτους, Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ὑποψήσασθαι, (Clemens ἀναψήσασθαι, Is. Voss. ad Melam 1, 15. ἄμ' ὀψήσασθαι et sequ. versu εὔζωρον.) Καὶ κύλικ' εὔζωρον, ὡς ἂν μεθύουσα καθεύδῃς. (fort. — μεθύουσι καθεύδειν.) similis ramus si praetendebatur a supplicibus, dicebatur ἱκετηρία: vide Ilgen. Opusc. I. p. 134. seqq.) est igitur παλαιὰ εἰρησ. aridus oleae ramus. — καύσεται habet vim futuri act.: Attici enim abstinent futuris act. multorum verb. et pro iis ponunt futura med., ut ἄξομαι, ᾄσομαι dicunt ἄξω, ᾄσω. v. Moeris. (p. 38.) — E F. cf. Eurip. Bacch. 696., Matth. gr. §. 181. annot.

1051. διὰ χρόνου. cf. 1041. πρός με παῖσαι, *mecum ludere* ludum aliquem, more amantium otiosorum. vide Plaut. Curc. 755. etc. Eurip. Herc. fur. 861. παίζει πρὸς ἡμᾶς δεσπότης, ἢ μαίνεται; — ποῖ, *quo?* i. e. quo loco. quo vis me tecum ire, ut ludamus? quem ludum anus pruriens intelligit venereum. — τάλαν, *improbe, pessime, du Schelm.* convicium jocosum.

1053. sic vett. edd. recentiores πόσ. ἔχ. ὀδόντας. plana esset etiam haec oratio ὁπόσους ἔχεις ὀδόντας, *quot dentes habeas*, παιδιὰν ταύτην, ὁπόσους ἔχεις ὀδ., eum ludum, in quo mihi dicendum est, quot tu habeas dentes. S. πόσους ὀδόντας εἶπεν ἀντὶ τοῦ πόσα ἔχεις κάρυα. παιδιὰ γάρ ἐστι τοιαύτη· δραξάμενός τις καρύων, καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα (protendens manum compressam, in qua habet nuces), ἐρωτᾷ, „πόσα;" καὶ ἐὰν ἐπιτύχῃ (si alter divinavit), λαμβάνει ὅσα ἔχει ἐν τῇ χειρί· ἐὰν δὲ ἁμάρτῃ κατὰ τὴν ἀπόκρισιν, ἀποτίνει ὅσα ὁ ἐρωτήσας εὑρεθείη ἔχων. alius hic ludus quam ille, qui dicitur Par impar, de quo ad 812.

1055. γόμφιον (ὀδόντα), *dentem molarem*, seu *maxillarem*. — Graeci eos dentes vocant μύλους, μυλίους, Attici γομφίους (v. Xenoph. Mem. Socr. 1, 4, 6.), quia referunt

ΓΡ. ταλάντατ᾽ ἀνδρῶν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς,
πλυνόν με ποιῶν ἐν τοσούτοις ἀνδράσιν.
ΝΕ. ὄναιο μὲν τἂν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε.
ΧΡ. οὐ δῆτ᾽, ἐπεὶ νῦν μὲν καπηλικῶς ἔχει·
εἰ δ᾽ ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον,
ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη.
ΓΡ. γέρων ἀνὴρ ὢν οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.
ΝΕ. πειρᾷ μὲν οὖν ἴσως σε, καὶ τῶν τιτθίων
ἐφάπτεταί σου, λανθάνειν δοκῶν ἐμέ.
ΓΡ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην, οὐκ ἐμοῦ γ᾽, ὦ βδελυρὲ σύ.
ΧΡ. μὰ τὴν Ἑκάτην, οὐ δῆτα· μαινοίμην γὰρ ἄν.

speciem γόμφων, *clavorum*. v. Moeris p. 111. ed. Pierson., Etym. M. et gloss. vett. v. μυλίους. *E F.* — φορεῖ, ἔχει. cf. Soph. Trach. 105., Eurip. Heracl. 369.

1056. ταλ. cf. 1042. ὑγ. vide 360.

1057. Ut πλυνεῖς dicti sunt *fullones*, quia lavabant vestes sordidas et purgabant (v. 166.), ita vas, alveus, in quo vestes sordidae lavabantur, dictus est πλυνός. v. Hesych. h. v., Pollux, Etym. M. unde ipsa *fullonica* dicta est πλυνών. — idem Hesych. v. πλῦνον (add. Zonar. et Phot. v. πλύνεται. B.) observat, πλύνειν et πλύνεσθαι ab Atticis poni ἐπὶ τῶν λοιδοριῶν. similiter nostrates dicere solent *einem den Kopf waschen*, Francogalli, notante Sp., *laver la tête à quelqu'un*, i. e. *objurgare*, *redarguere*. — πλυνόν με ποιῶν, *quia me jubes esse quasi alveum, in quo lavantur vestes sordidae*, i. e. quod convicia in me fundis. — ἐν τοσ. ἀ. ἔμπροσθεν τοσούτων ἀνδρῶν (spectatorum. B.). S. codicis Leid. ap. H. ita Xenoph. Cyr. 3, 3, 25. ἐν ἅπασι. *E F.*

1059. *praeclare tecum ageretur, si quis te lavaret*, anum sordidam atque impuram.

1058. καπ. ἔχει. πανουργικῶς, ἐπεὶ οἱ κάπηλοι χρίειν καὶ ἀναποιεῖν τὰ ἱμάτια εἰώθασι· καὶ τὸν οἶνον δὲ ὀνθυλεύουσι, συμμιγνύντες αὐτῷ σαπρόν. S. anicula haec dicitur καπ. ἔχειν (i. e. se habere, sive comparata esse, ut fallaces merces mangonum et cauponum), quia facies ejus erat cerussata. cf. sequ. versum. *E F.*

1060. ἐκπλυν. cf. annot. ad 114. — F. „τὸ ψιμ. *cerussa*, quae fiebat ramentis plumbi tenuissimis et aceto, ut docet Plin. H. N. 34, 18. utebantur ea mulierculae ad candorem faciei conciliandum et ad sulcos rugarum explendos. v. Ovid. Medicam. fac. 73."

1061. ῥάκος τὸ διερρηγμένον ἱμάτιον· μεταφορικῶς οὖν φησιν ἐνταῦθα ῥάκη, ἤγουν τὰς ῥυτίδας τοῦ διεφθαρμένου αὐτῆς προσώπου ὑπὸ τοῦ γήρως. S. Leid. „Rufinus Anthol. 7, 146. ῥυτίδες, καὶ θρὶξ πολιὴ καὶ, σῶμα ῥακῶδες" etc. *Ex H.*

1063. καὶ inprimis Eustath. ad Odyss. δ', p. 1508, 20. ed. Rom., quem recte K. Br. aliique secuti sunt. libri Aristophanei versu pessumdato κᾆτα. non semel permixta in codd. καὶ, κατὰ, κᾆτα: vide 69., indicem Anthol. Pal., etc. — πειρᾷ. συνουσιάζει. gl. Leid. *subigitat*. cf. 150.

1065. per Venerem jurat, tanquam junior et venusta. cf. Conc. 978., 996.

1066. μὰ τὴν Ἑκ. ita senex παρῳδῶν: nam per Hecaten, pudicam et severam deam, jurare debebat vetula minime ἐπαφρόδιτος, et inops. cf. 759. ceterum tale quid suspicari poterat adolescens tempore nocturno, quo advenit κωμαστής: nec

ἀλλ', ὦ νεανίσκ', οὐκ ἐῶ τὴν μείρακα
μισεῖν σε ταύτην.
ΝΕ. ἀλλ' ἔγωγ' ὑπερφιλῶ.
ΧΡ. καὶ μὴν κατηγορεῖ γέ σου.
ΝΕ. τί κατηγορεῖ;
ΧΡ. εἶναί σ' ὑβριστήν φησι, καὶ λέγειν ὅτι
π ά λ α ι π ο τ' ἦ σ α ν ἄ λ κ ι μ ο ι Μ ι λ ή σ ι ο ι.
ΝΕ. ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαί σοι.
ΧΡ. τὸ τί;
ΝΕ. αἰσχυνόμενος τὴν ἡλικίαν τὴν σήν, ἐπεὶ
οὐκ ἄν ποτ' ἄλλῳ τοῦτ' ἐπέτρεπον ἐγὼ ποιεῖν·
νῦν δ' ἄπιθι χαίρων, ξυλλαβὼν τὴν μείρακα.
ΧΡ. οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν· οὐκέτ' ἀξιοῖς ἴσως
εἶναι μετ' αὐτῆς.
ΓΡ. ὁ δ' ἐπιτρέψων ἐστὶ τίς;
ΝΕ. οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπλεκωμένῃ

tamen revera suspicatur fieri, sed simulat tantum ridiculi causa.

1067. τ ὴ ν μ ε ί ρ α κ α. vocab. hoc ex observatione grammaticorum vett. de feminis tantum dicitur, non de maribus, qui μειράκια dicuntur. v. Thom. Mag. (p. 604. sequ.), qui monet, μειρακίσκη (959.) esse Aristophanis proprium, et Moeris (p. 261.), cujus tamen verba quomodo constituenda sint, nondum expeditum est. ex iis vero, quae ap. Favor. v. μεῖραξ leguntur, Hudsonus recte conjecisse videri possit μειράκια τοὺς ἄῤῥενας, μείρακας τὰς θηλείας, Ἀττικοί. F. Piersono placuit altera Hudsoni conjectura, quae non diversum praebet sensum. B.

1068. ὑ π ε ρ φ., *nimis amo*, sed puellas, non hanc anum decrepitam. vid. F.

1069. respondet Chremylus, quasi adolescens amore vetulae se flagrare dixisset.

1070, 1. cf. 1045. et de proverbio isto 998.

1072. τὸ τί; διατί: Hesych. cf. 898. *E F.*

1074. ita Cantabr. 4. vulgo τοῦτ' ἐπέτρεπον ποιεῖν, secunda in ἐπέτρ. producta contra artem, certe Comici: nam ap. Tragicos ejus usus exempla aliquot exstant. cujus rei quidam ignari expunxisse videntur pronomen ex industria, tanquam id, quod versui officeret, cum ea ipsa voce opus sit metro, nec quidquam offensionis habeat subjectus tribracho anapaestus in verbis ἐπέτρεπον ἐγώ. vid. Herm. Doctr. metr. pagg. 126. seqq. perperam Br. οὐκ ἄν ποτ' ἄλλῳ τοῦτό γ' ἐπέτρεπον ποιεῖν.

1075. ξ υ λ λ. μετὰ σοῦ. gl. Leid. cf. 641. *abi laetus cum adolescentula.* F.

1076. τ ὸ ν ν ο ῦ ν, *sensum sermonis tui.* gl. Leid. ὃ λέγεις. ἀ ξ. οὐδαμῶς ἄξιον κρίνεις συνοικεῖν. gl. paris.

1077. ὁ δ' ἐ π. ἀντὶ τοῦ τίς αὐτὸν ἐᾷ ἀναχωρῆσαι; S. *quis potestatem illi faciet me deserendi?* H. „tam bene munitum esse suum in hunc adolescentem jus anus arbitratur.“

1078. δ ι α λ. ὁμιλήσαιμι. gl. Br., paris. recte Frischlin. *verba jam non commutaverim cum anu* etc. Nub. 419., notante Br., οὐδ' ἂν διαλεχθείην ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, οὐδ' ἂν ἁπαντῶν. alibi διαλεχθῆναι dici

ἀπὸ μυρίων ἐτῶν γε, καὶ τρισχιλίων.
ΧΡ. ὅμως δ᾽, ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους
πίνειν, ξυνεκποτέ᾽ ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα.
ΝΕ. ἀλλ᾽ ἔστι κομιδῇ τρὺξ παλαιὰ, καὶ σαπρά.
ΧΡ. οὐκοῦν τρύγοιπος ταῦτα πάντ᾽ ἰάσεται.
ΝΕ. ἀλλ᾽ εἴσιθ᾽ εἴσω· τῷ θεῷ γὰρ βούλομαι
ἐλθὼν ἀναθεῖναι τοὺς στεφάνους τούσδ᾽, οὓς ἔχω.
ΓΡ. ἐγὼ δέ γ᾽ αὐτῷ καὶ φράσαι τι βούλομαι.
ΝΕ. ἐγὼ δέ γ᾽ οὐκ εἴσειμι.
ΧΡ. θάῤῥει, μὴ φοβοῦ·
οὐ γὰρ βιάσεται.
ΝΕ. πάνυ καλῶς τοίνυν λέγεις·
ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουν χρόνον.

ἐπὶ ἀφροδισίων, nemo ignorat. vid. Pollux 2, 125. **διεσπλ.** **συνουσιασμένη, διεφθαρμένη.** gl. C. Hesych. **σπλεκοῦν: πλησιάζειν, συνουσιάζειν, περαίνειν.** cf. Pollux 5, 93. — idem est **πλεκοῦν** (Lysistr. 152. **κἀπιθυμοῖεν πλεκοῦν**) et **σπλεκοῦν**, ut **μικρὸς** et **σμικρὸς**, **μίλαξ** et **σμίλαξ**, aliaque multa. *E Br.*

1079. **ὑπὸ μυρ. ἐτῶν.** (sic ll., sed recte K. apud Albert. Misc. crit. in Suidam p. 285. **ἀπὸ μ. ἐ.**) **δέον εἰπεῖν ἀνδρῶν, ἐτῶν εἶπε, σκώπτων αὐτὴν ὡς γραῦν.** S. — **τρισχιλίων.** expectes **τρισμυρίων**, sed probabiiter Girard. „quod minorem numerum postposuit majori, ut ab homine perturbato (et ebrio. *Both.*) censendum est esse pronuntiatum.“ etiam Acharn. 666. **τοξότας τρισχιλίους** dixit numero rotundo.

1080. sensus proverbii (v. Apostol. 17, 61.) est hic, qui amicitia alicujus opibus florentis usus sit, ab eo eundem nec tum negligi debere, quum utatur rebus adversis. *E F.*

1081. **ξυν.** pluralis pro sing., attice. sic Acharn. 361. **βαδιστέα** pro **βαδιστέον**, **πλευστέα** pro **πλευστέον** Lysistr. 384. etc. K. cf. Eurip. Iphig. T. 599., Soph. Trachin. 472., Antig. 633., Phrynich. ap. Bekker. Anecd. gr. p. 4., Matth. gr. §. 443, 1. — **τὴν τρ.** **πολλάκις καὶ τὸν νέον οἶνον τρύγα ἐκάλουν·** (velut Anacr. fragm. 12, 4. F.) **νῦν δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ᾽, ὡς ἡμεῖς, τὴν ὑποστάθμην.** (fecem.) S.

1082. **κομιδῇ, λίαν.** gl. Leid. **τρ. σαπρὰ** videtur esse *faex turbida*, vel etiam *mucida.* — F. cf. 319.

1083. **τρύγοιπος. ὁ ὑλιστὴρ ὁ σάκκινος.** — S. colum, per quod vinum expressum in torcular infunditur ac mundatur. cf. Pollux 6, 19.; 10, 75. (Zonar. t. 2. p. 1742. B.) vett. glossae **ὑλιστήρ**, *saccus vinarius*; nempe ab **ὑλίζει**, *colat, saccat*, in iisdem: unde **οἶνον διϋλισμένον** *vinum liquatum* seu *percolatum* vocat Chrysost. Serm. 5. p. 227. t. 5. Savil. *E Sp.* Voss. *Ei nun, die Hefenseige macht Das alles gut.*

1085. coronam, quam puer capite gestabat (1037.), intelligit F. **ἀναθ.**, *dedicare.* cf. 840.

1088. **βιάσ.** *vim tibi afferet*, „ambigue dictum ridiculi causa.“ F. S. **οὐ γὰρ β. ὃ ποιοῦσιν οἱ ἄνδρες, τοῦτο ἐπὶ τῆς γραός φησιν, οὐ γὰρ βιάσεταί σε ἡ γραῦς.**

1089. **ἱκανόν. ἀρκετόν.** gl. paris. cf. 825 S. **ὑπεπ. ἤγουν ἠσέλγουν, ἀντὶ τοῦ κατεφίλουν. πιττοῦν δέ ἐστι κυρίως τὸ τὰς πλατείας ναῦς πίσσῃ χρίειν· ἔνθεν οὖν μετήνεγκε τὴν λέξιν.** F. „**ὑποπιττοῦν** proprie significat *picare, oppicare*, a **πίττα**, *pix*, deinde usurpatum est sensu obscoeno pro **κινεῖν**“ etc.

ΓΡ. βάδιζ᾽· ἐγὼ δέ σου κατόπιν εἰσέρχομαι.
ΧΡ. ὡς εὐτόνως, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ γρᾴδιον,
ὥσπερ λεπὰς, τῷ μειρακίῳ προσίσχεται.

1090. κατ. vocab. att. pro communi ὄπισθεν. cf. 13, 752, 1205.

1091. εὐτ. ἰσχυρῶς. gl. Leid., paris. *contente.* — ὦ Ζεῦ βασ. hoc nomine Jupiter Athenis, Lebadiae in Boeotia, et alibi colebatur. vide, quos laudat Sp., Xenoph. Exped. Cyri 6, 1, 14., Plut. Amator. Narrat. initio, Pausan. 9. p. 602. etc.

1092. λεπὰς κογχύλιον ἐφίζανον ταῖς πέτραις, ὅτ᾽ αὐταῖς προσπήγνυται, δυσαποσπάστως ἔχον, ἐπειδάν τις αὐτοῦ βουληθείη λαβεῖν. — S. Post hunc versum Br. *ΧΟ.* etc. cf. 954.

ΚΑΡΙΩΝ. ΕΡΜΗΣ. ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ. ΧΡΕΜΥΛΟΣ. ΓΡΑΥΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΚΑ. Τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; τουτὶ τί ἦν;
οὐδεὶς ἔοικεν, ἀλλὰ δῆτα τὸ θύριον
φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ.
ΕΡ. σέ τοι λέγω,
ὁ Καρίων, ἀνάμεινον!
ΚΑ. οὗτος, εἰπέ μοι,
σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα;
ΕΡ. μὰ Δί', ἀλλ' ἔμελλον· εἶτ' ἀνέῳξάς με φθάσας.
ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχὺ,

1093. Constituitur hic actus 5. scena 1. Postquam Chremylus, adolescens et anus introiverunt in domum senis, fores clausae sunt. supervenit Mercurius, de Pluto questurus, quod ceterorum deorum cultum sustulerit. pulsatis foribus resilit, seque paulum abscondit, quo illae servo reseranti divinitus tactae videantur, ridiculi causa. prodiens igitur foras Cario, ubi neminem videt, *τίς ἔσθ' ὁ κόπτων*, inquit, *τὴν θύραν;* etc. Athenis fores aperiebantur in publicum: unde non solum ii, qui exirent domo, crepitum fores ferientes edebant, ne forte praetereuntium aliquem offenderent, quod dicebatur *ψοφεῖν*, sed etiam illi, qui introire vellent, fores pulsabant, quod fere dicitur ab Atticis *κόπτειν*, *κόπτειν τὴν θύραν* (1097.), a reliquis Graecis *κρούειν*, *κρούειν τὴν θύραν* etc. E F., qui ea de re laudat Moerin p. 211., Phrynichum p. 74., Sagittarium de Januis vett. 1672., aliosque. vid. etiam Muret. V. L. 1, 17. — admirantis est formula *τουτὶ τί ἦν; quid hoc erat?* quid hoc sibi vult? cf. Ran. 39.

1094. aliquot libri *τὸ θυρίδιον*, vegetiore quidem numero, modo scribatur *δή*.

1095. *κλαυσιᾷ*. *flet janua*, quia Mercurius tam vehementer eam pulsaverat. est autem prosopopoeia, qualis illa 275. *αἱ κνῆμαί σου βοῶσιν*. *Be.* „latine exprimi potest verbo *gemere.*" F. *σέ τοι* usurpari solet in acclamatione. Av. 407. *ἰὼ ἔποψ, σέ τοι καλῶ.* Soph. Ajac. 1140. *σέ τοι, σὲ τὸν τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω* etc. vidd. Be. et Elmsl. Mus. crit. part. 4. p. 486.

1096. elegans scriptura, quam praebuerunt membr. paris. et Barocc. 127. vide Br. ad h. l., Matth. gr. §. 312, 1. Rav. liber *ὦ Καρίων*.

ἔπειτα τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ παιδία,
ἔπειτα τοὺς θεράποντας, εἶτα τὴν κύνα,
ἔπειτά σαυτὸν, εἶτα τὴν ὗν.
ΚΑ. εἰπέ μοι,
τί δ' ἐστίν;
ΕΡ. ὁ Ζεὺς, ὦ πονηρὲ, βούλεται
ἐς ταυτὸν ὑμᾶς ξυγκυκήσας τρυβλίον
ἁπαξάπαντας εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν.
ΚΑ. ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται! —
ἀτὰρ διὰ τί δὴ ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν
ἡμᾶς;
ΕΡ. ὁτιὴ δεινότατα πάντων πραγμάτων
εἴργασθ'. ἀφ' οὗ γὰρ ἤρξατ' ἐξαρχῆς βλέπειν
ὁ Πλοῦτος, οὐδεὶς οὐ λιβανωτὸν, οὐ δάφνην,

1102,3. *εἰπέ μοι, τί δ' ἐστίν;* malis fortasse *τί ἐστιν*, ut *τί ἦν* 1093.; sed primum potest hoc esse hyperbaton pro *τί δ' ἐστιν; εἰπέ μοι:* deinde monuit Herm. ad Viger. annot. 343, b., *δὲ* usurpari etiam in interrogationibus, praegresso verbo, quo tolli videatur ponendae ejus particulae necessitas, velut Aeschylus dicat Pers. 333. *ἀτὰρ φράσον μοι τοῦτ' ἀναστρέψας πάλιν, Πόσον δὲ πλῆθος ἦν νεῶν ἑλληνίδων —;* quanquam ibi Turneb., Porson., et Blomf., conjectura ducti, *Πόσον τι πλῆθος* etc. — *πονηρὲ* Invern., tanquam ex suis libris; quo pertinet gl. paris. *κακότροπε.* vulgo *ὦ πόνηρε.* gl. Leid. *ὦ πόνηρε· ὦ γεωργέ.* quod friget. „invehitur in Carionem Merc. propterea quod hero affuit tum, cum Pluto visus restitutus est.“ *E F.*

1104. „*συγκυκᾷν* est *commiscere, permiscere*, ut *κυκεὼν* potio miscella. v. index Theophr. Char. h. v.“ F. — *τρυβλίον: ἀγγεῖον.* gl. Dorv. *τρ.* vel nomen est mensurae aridorum et liquidorum, quae etiam *κοτύλη* dicitur (vid. annot. ad 432. et Epiphan. de mensuris p. 542. Basil.); vel Hesychio auctore *ὀξυβάφιον* sive *ὀξύβαφον*, h. e. *acetabulum*, quod capiebat octavam partem sextarii (v. Eisenschmid. de pond. et mens. p. 166.); vel denique, ut h. l., nomen vasis fictilis, quod gl. vett. *catinum* vocant, in quo apponebantur puls, jus, aliaque opsonia. annotavit F.

1105. *ἁπαξ.* cf. 111. et de *βαράθρῳ* ann. ad 427.

1106. haec secum Cario, miratus, adeo infausta nuncianti linguas victimarum sacrificari. S. — *ὅτι τῶν ἱερείων ἡ γλῶττα τῷ Ἑρμῇ δίδοται ἐν ταῖς δημοτελέσι θυσίαις.* S. Junt. *ὅτι τὰς γλώσσας Ἑρμῇ ἔθυον, ὡς τοῦ λέγειν ἐφόρῳ· διὸ καὶ ὁ Κωμικὸς, δύσφημά τινα τοῦ Ἑρμοῦ εἰπόντος, ἐξονειδίζει λέγων ἡ γλῶττα τῷ κ. τ. τέμνεται, ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τῷ εἰς μάτην αἱ γλῶτται θύονται τῷ τὰ τοιαῦτα κηρύσσοντι. οὕτως Εὐστάθιος Ὀδυσσ. γ'* (p. 1571, 13. ed. Rom.)· *Ἀθηναῖος δὲ* (1. p. 16.) *εἰπὼν, ὅτι αἱ γλῶσσαι τέμνονται τῷ Ἑρμῇ διὰ τὴν ἑρμηνείαν* etc. notavit H., verbum in hac re proprium esse *τέμνειν.*

1107. ita 2 MSS., Elmsl. ad Eurip. Med. p. 287., Bekk., D. vulgo *τί γε ταῦτ'.* — F. „*ἐπιβουλεύειν* est *insidiari*, moliri aliquid contra aliquem; hic autem, quia *ποιεῖν* additur, *velle, in animo habere*, sed in malam partem. Hesych. *ἐπιβουλεύει: ὁρμᾷ.*

1110. sequ. *λιβ.* cf. 698. F. „*δάφνην.* laurus erat, ut myrtus

οὐ ψαιστὸν, οὐχ ἱερεῖον, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἓν
ἡμῖν ἐπιθύει τοῖς θεοῖς.
ΚΑ. μὰ Δί', οὐδέ γε
θύσει· κακῶς γὰρ ἐπεμελεῖσθ' ἡμῶν τότε.
ΕΡ. καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει·
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα, κἀπιτέτριμμαι.
ΚΑ. σωφρονεῖς.
ΕΡ. πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς καπηλίσι
πάντ' ἀγάθ' ἕωθεν εὐθὺς, οἰνοῦτταν, μέλι,
ἰσχάδας, ὅσ' εἰκός ἐστιν Ἑρμῆν ἐσθίειν·
νυνὶ δὲ πεινῶν ἀναβάδην ἀναπαύομαι.
ΚΑ. οὐκοῦν δικαίως, ὅστις ἐποίεις ζημίαν

et oliva, in frondibus sacratis, quae a Latinis *verbenae* dicuntur. v. Serv. ad Virg. Aen. 12, 120. gl. vett. δάφνης κλάδος, *verbena*. h. l. *folia lauri*. de voc. ψαιστὸς seu ψαιστὸν vid. 137., ubi pro voc. generis ἱερεῖον est formae voc. βοῦς.

1112. ἐπιθύει pro θύει accipiebat F., sed videtur haec vox, cum proprie referatur ad λιβανωτὸν, etiam de reliquis, quae hic commemorantur, dici per zeugma. nec tamen male Dobr. secundum Valck. in Adversariis ἔτι θύει.

1113. τότε, *olim*, *antea*. vide Br. ad Lysistr. 956., Thesm. 13., Jacobs. Anthol. Palat. 3. p. 559., nos ad Soph. El. 254.

1115. κἀπιτ. cf. 120. σωφρονεῖς, *sapis*, qui de te ipso magis quam de aliis sollicitus sis. dictum εἰρωνικῶς.

1116. καπ. *copis*.

1117. πάντα ἀγαθὰ sunt omnis generis *res bonae* (v. Corn. Nepos Ages. 8, 5. et ibi interpp., item K. ad Acharn. 873.), cibi delicati, mensa secunda, unguenta, coronae, et quaecunque palato grata sunt et naribus. [sed 1186. πάντ' ἀγ. sunt *res prosperae*.] E F. ἕωθεν, *mane*. S. οἰν. (feminin. adjectivi οἰνόεις, in quo intelligendum μάζα: vid. Bos. Ellips. p. 260. ed. Schaefer.). οὕτως τὴν ἐν οἴνῳ πεφυραμένην μάζαν. τινὲς δὲ εἶδος πλακοῦντος μετ' οἴνου καὶ μέλιτος γινόμενον.

1118, 9. malim meliore numero ὅσ' Ἑρμῆν εἰκός ἐστιν ἐσθίειν. — ἀναβ. ἀναπαύομαι. ἤγουν ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ πόδα ἔχων κεῖμαι. *gl. Dorv.* quibus verbis significat, se nunc male otiari invitum. „ἀναπαύεσθαι dicitur is, qui quiescit seu recumbit ita, ut pedes in altum, sursum, porrectos habeat; qui recumbit altero pede in alterum injecto. cf. interpp. Pollucis ad 3, 90. hoc facere solent servi aliique nimia discursatione defatigati, ne crura gravia fiant et intumescant. Mercurius autem erat nuntius et famulus deorum." F.

1120. ἐπ. ζημίαν. ἀντὶ τοῦ ἐποίεις ζημιοῦσθαι τοὺς ταῦτα τὰ ἀγαθά σοι παρέχοντας. — S. scil. caupones et copas. F. „*merito nunc esuris tuo, quum affeceris nonnunquam copas damno, quae harum tibi cupediarum copiam facerent.* Mercurius enim erat lucri praeses (κερδῷος Aesop. fab. 90.)." non carent haec sale comico: nam quia puniri solebant copae propter adulterata vina et alia, quae vendebant, Mercurius, qui id fieri passus esset scilicet, ipse dicitur eas damno effecisse. Girard. et Münter. „Jure nunc cauponariae mulieres te deserunt, quoniam prius a te desertae sunt, cum passus es eas in furtis deprehendi atque multari."

ἐνίοτε, τοιαῦτ' ἀγάθ' ἔχων.
ΕΡ. *οἴμοι τάλας,*
οἴμοι πλακοῦντος, τοῦ 'ν τετράδι πεπεμμένου...
ΚΑ. *ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς.*
ΕΡ. *οἴμοι δὲ κωλῆς, ἧς ἐγὼ κατήσθιον...*
ΚΑ. *ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν.*
ΕΡ. *σπλάγχνων τε θερμῶν, ὧν ἐγὼ κατήσθιον...*
ΚΑ. * *ὀδύνη σε πρὸς τὰ σπλάγχν' ἔοικ' ἐπιστρέφειν.*
ΕΡ. *οἴμοι δὲ κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης!*

1122. *ἡ τετρὰς ἐνομίζετο τοῦ Ἑρμοῦ·* (inde nunc quoque quartum hebdomadis diem a Mercurio denominari ait Gir. B.) *καὶ καθ' ἕκαστον μῆνα ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀπετίθεντο* (seponebant aliquid, quod dedicarent) *τῷ Ἑρμῇ. ἔξω γὰρ τῶν ἑορτῶν ἱεραί τινες τοῦ μηνὸς ἡμέραι νομίζονται Ἀθήνησι θεοῖς τισιν, οἷον νουμηνία καὶ ἑβδόμη Ἀπόλλωνι, τετρὰς Ἑρμῇ, καὶ ὀγδόη Θησεῖ.* S. „Ut 7. cujusque mensis dies ap. Athenn. sacer erat Apollini, 6. Dianae, 4. Mercurio et Herculi (v. Philochorus ap. Procl. ad Hesiod. *Ἔργ.* 770.), ita eodem tempore dabatur ab iis Mercurio placenta, quo eum, tanquam lucri praesidem, propitium haberent. nam credebatur (ut Hercules: v. Hesych. v. *τετράδι μέντ' οἴχου*) natus esse isto die. v. Plut. Symposs. 9, 3. p. 738. t. 2. *τετρὰς* est *quaternio*, et 4. *dies*; *πλακοῦς ὁ ἐν τετράδι πεπεμμένος placenta* 4. *mensis cujusque die cocta*, ut 1138. *ναστὸς εὖ πεπεμμένος.* — F. cf. 1132.

1123. *ἐλήφθη οὖν τοῦτο εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν μάτην προσδοκούντων.* S. originem ejus proverbii repetunt ab Hyla, quem cum Hercules assidue vocaret non redeuntem, vox edita esse dicitur ex aethere, quae ista ei acclamaret. vide Apollod. 1. p. 86. ed. Heyn. et paroemiographos, item Heynei Obss. t. 2. p. 75.

1124. *ἧς* pro *ἣν* cod. Dorv., Bentl., Br. etc. cf. 1040. F. „*κωλῆ* est *armus* (*der Bug*), qui cedebat Mercurio." sic fere scholia.

1125. *ἑορτὴν Ἀθηναῖοι ἦγον τὰ Ἀσκώλια, ἐν ᾗ ἥλλοντο ἐπ' ἀσκοῖς αἰγείοις εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. δοκεῖ δὲ ἐχθρὸν εἶναι τῇ ἀμπέλῳ τὸ ζῶον.* (vidd. de hoc ludo, quos laudant, Hesych. v. *ἀσκωλιάζειν*, Pollux 9, 121., Meursius in Graec. fer. et libro de ludis Graecorum vv. *Ἀσκώλια* et *Ἀσκωλιασμός*.) — *ἀσκωλίαζε δὲ ἀντὶ τοῦ ἅλλου* etc. S. gl. Leid. *πρὸς τ. αἰθρ.: ἐν τῇ εὐδίᾳ.* Cario, trepidare videns Mercurium vehementer commotum, *ἀσκωλιάζειν* eum jubet, h. e. saltare potius quam discurset tanquam insanus.

1126. *θερμῶν*, *calidorum*, assatorum. „gl. Leid. *τῶν ζώντων.* lege *ζεόντων.*" *Dobr.*

1127. *ἐπὰν γὰρ πνεῦμα δι' ἐντέρων ὑποδύῃ, τὸ τοιοῦτον γίνεται. δέον πνεῦμα εἰπεῖν, ὀδύνην εἶπε. πρὸς τὰ σπλ. δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κωλῇ καὶ τοῖς σπλάγχνοις.* S. proprie *dolor te ad viscera videtur convertere.* dolorem vel *στρόφους*, *tormina*, dicit, quae sentire ei videtur Mercurius, prono corpore junctisque brachiis adstans, ut dolentes solent, sed etiam illi, qui torminibus affliguntur; vel *ὀδύνη* significat famem, qua cruciatum deum ad exta victimarum, quae nunc cum maxime intus in domo Chremyli Pluto immolantur, converti ait servus, eaque de longinquo appetere. sunt haec sane obscurius dicta, et maximam partem in gestu et actione posita.

1128. *ἴσον ἴσῳ. ὕδωρ οἴνῳ.* gl. Dorv. *Mercurii potus* dicitur aequalis vini et aquae mixtura, cum plerumque plus aquae quam vini infundere solerent. vidd. Athen. 10. p. 426., Eustath. ad Odyss. 1. p. 1624.,

ΚΑ. ταύτην ἐπιπιὼν ἀποτρέχων οὐκ ἂν φθάνοις.
ΕΡ. ἆρ' ὠφελήσαις ἄν τι τὸν σαυτοῦ φίλον;
ΚΑ. εἴ του δέει γ', ὧν δυνατός εἰμί σ' ὠφελεῖν.
ΕΡ. εἴ μοι πορίσας ἄρτον τιν' εὖ πεπεμμένον
δοίης καταφαγεῖν, καὶ κρέας νεανικὸν,
ὧν θύεθ' ὑμεῖς ἔνδον.
ΚΑ. ἀλλ' οὐκ ἔκφορα.
ΕΡ. καὶ μὴν ὁπότε τι σκευάριον τοῦ δεσπότου
ὑφέλοι', ἐγώ σε λανθάνειν ἐποίουν ἀεί.
ΚΑ. ἐφ' ᾧτε μετέχειν καὐτὸς, ὦ τοιχωρύχε·
ἧκεν γὰρ ἄν σοι ναστὸς εὖ πεπεμμένος.
ΕΡ. ἔπειτα τοῦτόν γ' αὐτὸς ἂν κατήσθιες.
ΚΑ. οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοὶ,
ὁπότε τι ληφθείην πανουργήσας ἐγώ.
ΕΡ. μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες,

Sp. ad Callim. h. in Pallad. 46. *E Sp. et Dukero.*

1129. *eo (poculo) hausto ad exta illa ocius aufuge.* cf. 481., 870.

1130. τὸν σ. φίλον. πολλαὶ τέχναι ἀνάκεινται τῷ Ἑρμῇ, ὧν ἐστι καὶ ἡ τῶν κλεπτῶν· ἐπεὶ δὲ καὶ οἱ θεράποντες κλέπται, τούτου ἕνεκα φίλον ἑαυτὸν Καρίωνι λέγει. S. Leid.

1133. νεανικὸν, *ingens*, nota metaphora, ut Athen. 4, 21. λοπὰς νεανικὴ, *ingens patina.* κρέας, *frustum carnis*, ut Ran. 515. κρέα εἴκοσι, 20 *frusta carnis*, etc. *E K.*

1134. ἔκφορά ἐστι ταῦτα. ὡς ἐν ἐνίαις θυσίαις λεγομένου τούτου, inquit S. intelligitur id genus sacrificorum, quorum partes domo vel aedibus sacris efferri cum aliisque communicari nefas erat: velut, nonnunquam certe, Vestae faciebant. Hesych. Ἑστίᾳ θυόμεναι ἦσάν τινες θυσίαι, ἀφ' ὧν οὐχ οἷόν τε ἦν μεταδοῦναι ἢ ἐξενεγκεῖν. Suidas. Ἑστίᾳ θύομεν: ἐφ' ὧν οὐκ ἀποφέρονται ἀπὸ τῆς θυσίας, h. e. *de iis dicitur, qui nihil domum auferunt ex sacrificio.* Euphron. Comicus Athen. 9., ed. Schweigh. t. 3. p. 402. πέμπτην ἔθυον ἡμέραν οἱ Τήνιοι. Πολιοὶ γέροντες, πλοῦν πολὺν πεπλευκότες, Λεπτὸν ἔριφον καὶ μικρόν· οὐκ ἦν ἐκφορά. (Porson. ad Toup. p. 499. οὐκ ἦν ἐκφορὰ Λύκῳ κρεῶν τότ', ubi MS. Λευκῷ, Toup. Λύκῳ. de ἐκφορὰ et ἔκφορος, de quibus S. et interpp., vid. Valck. ad Hippol. 294. et adde ἔκφορος Julian. Epist. 24. fin. *E Dobr.*) *E Be. et H.* consentaneum est intelligi sacrum Vestae factum propterea, quod jam introductus Plutus est in domum Chremyli, et in ejus familiam receptus. vide Diodor. Sic. 5, 68., nos ad Eurip. Androm. 573.

1136. ὑφ. ἔκλεπτες. gl. Leid. *subducebas.*

1138. ἧκεν ἄν. ἦλθεν. gl. Leid. *tibi evenire solebat.* cf. 978., 1139. F. „ναστὸς vel est *libum*, *fartum*, quo utebantur in sacrificiis; (v. Hesych. v. ναστός·) vel *placentae genus* (cf. Phot. lex. p. 210 B.), *fartae uvis passis aliisque hujus generis condimentis*, ut h. l. v. Athen. 14, 14. p. 646., Etym. v. ναστὸς, qui derivat ἀπὸ τοῦ νάσσεσθαι. (a νάω deduxit H. in Lennepii lex. etym. p. 445. edit. 2. B.) gl. vett. νάσσω, *farcio.*

1142. εἰ — κατέλαβες. ὅτι μετὰ τὸ κατελθεῖν τοὺς μετὰ Θρασυβούλου Φυλὴν καταλαβόντας, καὶ νικήσαντας ἐν Πειραιεῖ τοὺς Τριάκοντα, ψηφίσασθαι ἔδοξε, μὴ μνη-

ἀλλὰ ξύνοικον, πρὸς θεῶν, δέξασθέ με!
ΚΑ. ἔπειτ' ἀπολιπὼν τοὺς θεοὺς ἐνθάδε μενεῖς;
ΕΡ. τὰ γὰρ παρ' ὑμῖν ἐστὶ βελτίω πολύ.
ΚΑ. τί δέ; ταὐτομολεῖν ἀστεῖον εἶναί σοι δοκεῖ;
ΕΡ. π α τ ρ ὶ ς γ ά ρ ἐ σ τ ι π ᾶ σ', ἵ ν' ἂ ν π ρ ά τ τ ῃ τ ὶ ς ε ὖ.
ΚΑ. τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν ἐνθάδ' ὤν;
ΕΡ. παρὰ τὴν θύραν Στροφαῖον ἱδρύσασθέ με.
ΚΑ. Στροφαῖον; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν.
ΕΡ. ἀλλ' Ἐμπολαῖον.
ΚΑ. ἀλλὰ πλουτοῦμεν· τί οὖν
Ἑρμῆν παλιγκάπηλον ἡμᾶς δεῖ τρέφειν;
ΕΡ. ἀλλὰ Δόλιον τοίνυν.
ΚΑ. Δόλιον; ἥκιστά γε·

σικακῆσαι ἀλλήλοις καθάπαξ τοὺς πολίτας. — Φ υ λ ὴ ν δὲ τὸν δῆμον, ἀφ' οὗ Φυλάσιος. S. respicit res Thrasybuli, qui occupata Phyle (castello munitissimo in Attica) initium fecit recuperandae libertatis a Lacedaemoniis et 30 tyrannis oppressae. hoc incidit in a. 1. Olymp. 94, anno autem sequ. Thrasyb. cum suis fuit restitutus in urbem et ἀμνηστία sancita. — potest hinc colligi tempus, quo acta est Plutus prior, 5. scil. ante reditum Thrasybuli anno, quod tempus incidit in 1. Olymp. 93. (imo in 92, 4.: vid. annot. ad 115.) — de Φυλῇ porro vide quae habent Suid. in ea voce et in φύλαρχος, Harpocrat. in Φυλή, ibique interpr. — *E Duk.* praeterea de his rebus gestis conferri jubent Xenoph. Hell. 2, 4, 43., Nepotem Thrasyb. 2. 3., et ibi Bosium, Muretum V. L. 2, 15. — „Comparat igitur Mercurius Carionem cum Thrasybulo, eumque ait Phylen occupasse, h. e. potentem, divitem factum esse; sed eum etiam monet, ne memor sit injuriarum, quas ipse ei nuper pauperi intulerit.“ *E F.* similiter S. τὸ δὲ ε ἰ σ ὺ Φ υ λ ὴ ν κ α τ. ἀντὶ τοῦ εἰ ἐπλούτησας, εἰ μέγας γέγονας.

1144. ἔ π ε ι τ'. cf. 45., 79.

1146. ἀ σ τ. χαρίεν. gl. Dorv. *urbanum*, vel *facetum*. *Wie? dünkt das Überlaufen dir ein Spass zu sein?* Droysen. *Was? dünkt dir etwa überlaufen guter Ton?* hoc verbo peti videtur Alcibiades.

1147. hic versus tragicum nescio quid et Euripideum spirat; cui plane congruit illa Teucri vox a Cic. memorata Tusc. 5, 37. *patria est, ubicunque est bene* etc. H., qui et comparat Ovid. Fast. 1, 493. (*Omne solum forti patria est, ut piscibus aequor.*)

1148. ὄφ., usus, utilis. eleganter dictum, ut notavit F.

1149. facete varia Mercurii cognomina percensentur. S. Σ τ ρ ο φ. ἐπὶ ἀποτροπῇ τῶν ἄλλων κλεπτῶν. στροφαῖος παρὰ τὸ στρέφεσθαι καὶ πανουργεῖν. — F. στροφαῖος dicitur, quatenus stat propter januam ad cardines (hi enim στροφεῖς vocantur) ad abigendos fures. (v. Hesych. h. v. et Phot. lex. p. 401. B.) poterat etiam Πυλαῖος dici; sed poëta illud potissimum nomen legit, ut Carioni ansam ad jocandum daret: nam στροφαῖος etiam *versutum* significat.

1150. οὐκ ἔργον ἐστὶ, *nihil opus est*, ut 1154. στροφῶν *fallaciarum*. E F.

1151, 2. Ἐ μ π. πραγματευτὴν, ἢ ἀγοραῖον, καὶ τῆς καπηλείας προεστῶτα. (*mercaturae praesidem, negotiatorem* [scil. ἱδρύσασθέ με.] cf. Sp. et interpp.) — π α λ ι γ κ ά π η λ ο ς ὁ ἀπὸ τοῦ ἐμπόρου ἀγοράζων, καὶ πωλῶν. E S. *sordidus propola, seu mango.* Sp.

οὐ γὰρ δόλου νῦν ἔργον, ἀλλ' ἁπλῶν τρόπων.
ΕΡ. ἀλλ' Ἡγεμόνιον.
ΚΑ. ἀλλ' ὁ θεὸς ἤδη βλέπει,
ὥσθ' ἡγεμόνος οὐδὲν δεησόμεσθ' ἔτι.
ΕΡ. Ἐναγώνιος τοίνυν γ' ἔσομαι. καί τι ἔτ' ἐρεῖς;
Πλούτῳ γάρ ἐστι τοῦτο συμφορώτατον,
ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς, καὶ γυμνικούς.
ΚΑ. ὡς ἀγαθόν ἐστ' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν·
οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὑτῷ βιότιον.
οὐκ ἐτὸς ἅπαντες οἱ δικάζοντες θαμὰ
σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν.
ΕΡ. οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις εἰσίω;
ΚΑ. καὶ πλῦνέ γε

1154. *ἔργον.* χρεία ἐστὶν ἡμῖν. *ἁπλ. τρ.* ἀδολιεύτων ἠθῶν. gl. Leid. *integritatis, fidei.* τὰ τῶν ἠθῶν ἁπλᾶ καὶ ἐπίβουλα opponuntur inter se ap. Theophr. Char. 1, 4., ut F. annotavit.

1155. „ἡγεμόνιος dicebatur Merc., quatenus credebatur esse viis monstrandis praefectus; id quod ipsius Carionis verba docent: ait enim, Pluto, cui lumina oculorum restituta sint, non opus esse amplius *duce* viae. eandem ob causam etiam ἐνόδιος dicebatur. v. Theocr. Id. 25, 3. et Cornut. N. D. c. 16." — F.

1157. sic Ven. et priscae edd. minus recte quidam ll., Br. aliique, τοίνυν ἔσομαι. v. ann. ad Ran. 313. *Ἐναγ.* ἐπιστάτης τῶν ἀγώνων καὶ πανηγύρεων. gl. Leid. „ἐναγώνιος, agonum ap. vett. praeses, cum in Orphicis, tum a Pindaro, haud semel dicitur Merc., ut Pyth. 2, 18. ἐναγώνιος Ἑρμᾶς, et Isthm. 1, 85. ἀγώνιος Ἑρμᾶς. — unde illius dei Ἐναγωνίου aram in ingressu stadii olympici positam fuisse tradit Pausan. 5. p. 314." — *Sp.* — καὶ — ἐρεῖς; i. e. καὶ ἔτι ἐρεῖς τι; *num quid etiamnum dices?* minus recte ll. καὶ τί ἔτ. ἔ.;

1158. sequ. „Illa certamina Athenis edere (ποιεῖν) debebant cives ditissimi: nam facultas talium sumtuum putabatur fructus divitiarum. v. Cic. de Off. 2, 16. (quanquam Cicerone non probante, ut notavit H.) unde Merc. Πλούτῳ ἐστὶ τοῦτο συμφ., h. e. maxime convenit, maxime decet." F. *συμφ.* λίαν συμφέρον. gl. Leid. ἁρμοδιώτατον. gl. Dorv.

1161. *ἐξεύρ.* reperit, nactus est. gl. Dorv., Leid. *βιότιον:* μικρὰν ζωήν. *victum tenuem, res ad vitam necessarias.* E F.

1162, 3. *ἐτός.* μάτην. gl. Dorv. „*θαμὰ* est vocab. att., ut θαμινὰ 292., significans i. qu. πυκνῶς, *saepe, assidue, semper.* v. Moeris p. 183. et Suid. h. v. *σπεύδειν* propr. est *festinare*, deinde *agere aliquid, studere*, quod fere σπουδάζειν dicitur. *γράμματα* intelligenda esse videntur *alba*, h. e. indices, catalogi, *judicum.* nam quia Athenis erant multa judicia, erant etiam multa judicum alba: qui igitur id agit, ut nomen suum referatur in multa judicum alba, is vult judex sedere in multis judiciis, ut victum eo certius inveniat." F.

1164. „*ἐπὶ τούτοις*, *hac conditione et lege*, ut sim ludorum certaminumque praeses. — ante καὶ πλῦνέ γε S. Dorv. jubet intelligi ναί, quam vocem Carion nutu expressisse censendus est." F.

αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας,
ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναι δοκῇς.

ΙΕ. τίς ἂν φράσειε ποῦ 'στι Χρεμύλος μοι σαφῶς;
ΧΡ. τί δ' ἐστὶν, ὦ βέλτιστε;
ΙΕ. τί γὰρ ἄλλ' ἢ κακῶς;
ἀφ' οὗ γὰρ ὁ Πλοῦτος οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
ἀπόλωλ' ὑπὸ λιμοῦ· καταφαγεῖν γὰρ οὐκ ἔχω,
καὶ ταῦτα τοῦ σωτῆρος ἱερεὺς ὢν Διός.
ΧΡ. ἡ δ' αἰτία τίς ἐστιν, ὦ πρὸς τῶν θεῶν;
ΙΕ. θύειν ἔτ' οὐδεὶς ἀξιοῖ.
ΧΡ. τίνος οὕνεκα;
ΙΕ. ὅτι πάντες εἰσὶ πλούσιοι. καίτοι τότε,
ὅτ' εἶχον οὐδὲν, ὁ μὲν ἂν ἥκων ἔμπορος
ἔθυσεν ἱερεῖόν τι σωθεὶς, ὁ δέ τις ἂν
δίκην ἀποφυγών· ὁ δ' ἂν ἐκαλλιερεῖτό τις,
κἀμέ γ' ἐκάλει τὸν ἱερέα· νῦν δ' οὐδὲ εἷς
θύει τοπαράπαν οὐδὲν, οὐδ' εἰσέρχεται,
πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μυρίοι.
ΚΑ. οὔκουν τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις;
ΙΕ. τὸν οὖν Δία τὸν σωτῆρα καὐτός μοι δοκῶ
χαίρειν ἐάσας ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμενεῖν.

1165. **αὐτὸς**, ipse, non per alium. F. „**κοιλίαι** sunt *intestina*, χόλικες, ut Equ. 160., nempe suis, hirci et arietis (816.); et πλύνειν τὰς κοιλίας est *eluere*, purgare, intestina. v. Hesych. v. πλύνει.“

1166. ita Br. et ab eo editores. ἀμέτρως libri εἶναί μοι, quia secunda verbi διάκονος producitur. animadvertit H.

1171. **καὶ τ.**, *et quidem*. **τοῦ σωτ.** cf. 873.

1174. **καιτοι**, *nam*, scilicet.

1177. ut δίκην διώκων est *petitor*, δίκην φεύγων *is*, *unde petitur*, ita **δίκην ἀποφυγὼν** dicitur, qui victor discessit e judicio, judicum sententiis absolutus, νίκην νικήσας Theophr. Char. 17, 3. — **καλλιερεῖσθαι** est *litare*, h. e. sacrificio facto deos placare, et votum impetrare. v. Pollux 1, 162.; 4, 14., et Valck. ad Herodot. p. 563. *E F.*

1178. id habere videtur Rav., teste Dobraeo; neque aliter Bekk. et D. perperam vulgati libri καὶ μετεκάλει. **ἐκάλει**, *vocabat*, *invitabat me sacerdotem Jovis servatoris ad epulas sacrificales.*

1179. **τὸ παρ.** παντελῶς. gl. Leid.

1180. queritur sacerdos, tam vile templum Jovis haberi, ut ingens multitudo non sacrificandi, sed ventris exonerandi causa ingrediatur. *Münt.*

1181. **τὰ νομ.** τῶν ἀφοδευμάτων παίζων, τοῦτο δὲ δέον εἰπεῖν τὸ **δέρμα καὶ τὰς κωλὰς**, ἐπειδὴ νόμος ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσίας τὸν ἱερέα λαμβάνειν. S.

1182. **δοκῶ.** νομίζω συμφέρειν. gl. Leid.

1183. **χαίρειν ἐάσας.** φθείρε-

ΧΡ. θάῤῥει· καλῶς ἔσται γάρ, ἢν θεὸς θέλῃ·
ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ πάρεστιν ἐνθάδε,
αὐτόματος ἥκων.
ΙΕ. πάντ' ἀγαθὰ τοίνυν λέγεις.
ΧΡ. ἱδρυσόμεσθ' οὖν αὐτίκ' — ἀλλὰ περίμενε —
τὸν Πλοῦτον, οὗπερ πρότερον ἦν ἱδρυμένος,
τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ.
ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας ἡμμένας,
ἵν' ἔχων προηγῇ τῷ θεῷ σύ.
ΙΕ. πάνυ μὲν οὖν
δρᾶν ταῦτα χρή.
ΧΡ. τὸν Πλοῦτον ἔξω τις κάλει.
ΓΡ. ἐγὼ δὲ τί ποιῶ;
ΧΡ. τὰς χύτρας, αἷς τὸν θεὸν
ἱδρυσόμεθα, λαβοῦσ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε
σεμνῶς· ἔχουσα δ' ἦλθες αὐτὴ ποικίλα.

σθαι ἀφείς. gl. Br., Dorv., Leid. idem significat χαίρειν φράσαι vel εἰπεῖν ap. Aelianum V. H. 5, 6.; 14, 30., Plut. Alcibiade, Plat. de Legg., h. e. *repudiare*. Plato inprimis hac formula delectatur. *E F. et Münt.*

1184. Prodit jam ipse Chremylus, et sacerdotem introire properantem retinet verbis ἀλλὰ περίμενε. — fortasse scribendum est ἢν θέλῃ θεός, ut 343.

1185. ὁ σωτ. ἤγουν ὁ Πλοῦτος. gl. Dorv.

1186. πάντ' ἀγ. τ. λέγεις, *omnia fausta nuncias*. cf. 1117.

1187. sic vett. edd., Arundel. et Dobraei liber 2. a manu 1., ἱδρυσόμεσθ' etiam Rav. vulgo horridioribus numeris ἱδρυσόμεθ' οὖν αὐτίκα μάλ', ἀλλὰ π. — „Plutus jam *dedicandus* eodem in loco, quo fuerat ante collocatus, quid aliud quam auspicatissimum fortunae luculentioris omen facit? exhaustum erat diuturno bello mutataeque reip. temporibus Atheniensium aerarium, penitusque dissipatum; nunc non respirare tantum, sed et lacertos movere incipiebant, pulsaque dudum tyrannide clari inter Graecos ferebantur. auguratur itaque Comicus, Plutum in sedes pristinas esse reversurum, ideoque Chremylo sacerdotem adjunxit, ut ea potentissimi numinis consecratio rite procederet. haec posterioris esse Pluti sponte liquet" etc. H.

1189. ὀπίσω τοῦ νεὼ τῆς καλουμένης πολιάδος Ἀθηνᾶς διπλοῦς (ἐστι) τοῖχος, ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον, ἐπειδὴ τὰ χρήματα ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ ἀπέκειτο. μέσον δέ ἐστι τῆς ἀκροπόλεως, ἔνθα ἦν ταμιεῖον, ὄπισθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ. τὸν ὀπ. — θεοῦ. τῆς Ἀθηνᾶς etc. S. cf. Harpocrat. v. ὀπισθόδομος, Hesych., Suid.

1190. deducturus deum magna cum pompa in arcem faces poscit. *E Münt.* ἐκδότω, *efferat*.

1193. τὰς χύτρας. ἔθος γὰρ ἦν ἐν ταῖς ἱδρύσεσι τῶν ἀγαλμάτων ὀσπρίων ἑψημένων χύτρας περιπομπεύεσθαι ὑπὸ γυναικῶν ποικίλως ἠμφιεσμένων, καὶ τούτων ἀπήρχοντο χαριστήρια τοῖς θεοῖς ἀπονέμοντες. S. „Intelliguntur ollae cum leguminibus coctis, quas libare solebant, si erigerent et dedicarent aram aut statuam. Pac. 853. ταύτην χύτραις ἱδρυτέον. dicunt etiam μετὰ χυτρῶν ἱδρύειν, ut in Danaïdibus Aristoph. teste S." etc. *Sp.* cf. 668.

1195. αὐτή, *ipsa*, sponte tua, neque jussa sic vestiri ex more. ποικ.

ΓΡ. ὧν δ' οὕνεκ' ἦλθον...
ΧΡ. πάντα σοι πεπράξεται.
ἥξει γὰρ ὁ νεανίσκος ὥς σ' εἰς ἑσπέραν.
ΓΡ. ἀλλ' εἴ γε μέντοι, νὴ Δί', ἐγγυᾷ σύ μοι
ἥξειν ἐκεῖνον ὥς ἔμ', οἴσω τὰς χύτρας.
ΚΑ. καὶ μὴν πολὺ τῶν ἄλλων χυτρῶν τἀναντία
αὗται ποιοῦσι· ταῖς γὰρ ἄλλαις μὲν χύτραις
ἡ γραῦς ἔπεστ' ἀνωτάτω, ταύτης δὲ νῦν
τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔπεισιν αἱ χύτραι.
ΧΟ. οὐκ ἔτι τοίνυν γ' εἰκὸς μέλλειν οὐδ' ἡμᾶς, ἀλλ' ἀναχωρεῖν
a. Aristoph.
εἰς τοὔπισθεν· δεῖ γὰρ κατόπιν τούτοις ᾄδοντας ἕπεσθαι.

λείπει τὰ ἱμάτια —. πορφυροῖς γὰρ, καὶ ποικίλοις, ἱματίοις ἐπόμπευον. — S. cf. 526.

1198. νὴ Δία. virile magis quam muliebre jusjurandum. *Gir.*

1202. ἡ γραῦς ἔπ. ἀν. ἐν τῷ ὑπερζεῖν τὰ μαγειρευόμενα ὄσπρια. γραῦς γὰρ καλεῖται ὁ ἀφρὸς ὁ ἀνωτάτω, ἢ τὸ πηγνύμενον ἐλαιῶδες τῷ ζωμῷ· ἡ ἐπιφάνεια τῆς ἀθάρης. S. — „cf. Hesych., Eustath. ad Odyss. α', p. 1428., β', p. 1450." F. lusus verborum.

1203. Moeris p. 163. ed. Pierson. ἐπιπολῆς: τὸ ἐπάνω, ἀττικῶς.

1205. κατόπιν. cf. 1090.

INDEX

RERUM MEMORABILIUM.

Annot. f. significat *figurate*, p. *passim* vel *pro*, s. *saepius*, S. *scholia*.

* * *

T 2

EMENDANDA ATQUE NOTANDA.

Equ. 92. nota scrib. — *orationi*, *ut alibi*, deletis verbis *ut Av.* 1454.
Ibidem 1267. scr. *σαφής*.
Vesp. 299—301. de hoc loco vide indicem metricum v. *a. trim.*
302. scrib. *νύν γ'*.
604. s. *ch. d.*
679. s. *πυῶ*.
1185. s. *Ἀθήναις*. vid. not.
1331. s. *Ὀλυμπίασιν*.
1406. adde *as.*, *ant. et cr.*
1465. scr. *as.*, *ion. a ma. et an.*
Pac. 432. scr. *ὦ πότνια*, deleto *γέ*.
Av. 591. sero animadverti, verba *τοῦ κάλλους* vix aliud esse quam interpretationem *τῆς ὥρας*, petitam, ut videtur, ex v. 1582.
versui 675. addendus numerus.
716. not. scrib. *Philammon*, inductis verbis *homo — aequalem*.
post 815. leg. *Εὔχεσθε*.
820. leg. *Κόρακας*.
855. nota corrigendus numerus.
1223. not. adde *libri πτερῶν*.
1385. leg. *περαιτέρω*.
1598. scrib. *as.*, 2 *ion. a ma. d. c.*
Lys. 625. scr. i. *d. h.*
annotatis ad 691. add. hoc *cf. Eccles.* 368.
982. not s. *ἔσω*, *ἔνδον* —
1087. sub persona Lysistratae versus
τί δ' οὐ διηλλάγητε; φέρε, τί τοὐμποδών;
nescio quo casu excidit.
1110. leg. *ξενίσωμεν*.
Thesm. 297. scr. *i. d. br.*
906. add. *cf. Ran.* 364.
910. add. *cf. Ran.* 411.
Ran. 474. annot. delenda sunt verba *de quo ad* 747.
Eccles. 8. ann. leg. *Ran.* 1252.
97. ann. l. *Ran.* 918.
399. ann. l. *Ran.* 947.
742. nota extrema scr. 1032.
1165. reponendum — *δριμυπολυτριμματο* —. *πολυτρίμματα* Schol. Nub. 261. ed. Hermann.

Plut. 75. add. *cf.* *Ran.* 1314.
171. scr. *vide R.* 1387.
290. nota scr. *cf.* *Ran.* 887.
311. nota scr. *cf.* *Ran.* 1015.
386. nota s. *cf.* *Ran.* 1181.
619. *παῖ Καρίων!* Vel voce *παῖ*, vel nomine compellantur servi apud Comicum; nusquam, si bene memini, utroque modo. quare distincte scribendum est *παῖ! Καρίων!* abscesserat paulum servus inter colloquium senum; quem jam quaerens Chremylus clamat *παῖ!* et illo cessante *Καρίων!* ad quod homo accurrit, et senex jam pergit dicere, quid eum velit.
1127. *ὀδύνη* videtur intelligenda esse invidia, qua Mercurius adspicit viscera. quo sensu synonymum *ἄλγησιν* usurpavit poëta Th. 146.
1198. annotationi haec addi velim „Scilicet verbo virorum, quod eos sectata saepe audiit, mulier jam ipsa, velut oblita sui, utitur."

LIPSIAE, TYPIS B. G. TEUBNERI.

